

பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் சமுதாயப் பார்வை

(அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (Ph.D.) பட்டத்திற்குப் பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு)

ஆய்வாளர்

இரா. சத்தியபாமா

பதிவுஎண்: R20161619

நெறியாளர்

முனைவர் சா. அமுதன்

தமிழ் உயராய்வுமையம்
சேதுபதிஅரசகலைக்கல்லூரி
இராமநாதபுரம்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத்தர மதிப்பீட்டுக்குழுவின் மூன்றாம் சுற்று மதிப்பீட்டில் A+ (CGPA : 3.64) தகுதி பெற்றது மற்றும் மத்திய மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவின் முதல் தர பல்கலைக்கழகத் தகுதி பெற்றது)

காரைக்குடி- 630 003

தமிழ்நாடு - இந்தியா

டிசம்பர் - 2020

பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் சமுதாயப் பார்வை

(அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (Ph.D.) பட்டத்திற்குப் பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு)

ஆய்வாளர்

இரா. சத்தியபாமா

பதிவுஎண்: R20161619

நெறியாளர்

முனைவர் சா. அமுதன்

தமிழ் உயராய்வுமையம்
சேதுபதிஅரசகலைக்கல்லூரி
இராமநாதபுரம்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத்தர மதிப்பீட்டுக்குழுவின் மூன்றாம் சுற்று மதிப்பீட்டில் A+ (CGPA : 3.64) தகுதி பெற்றது மற்றும் மத்திய மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவின் முதல் தர பல்கலைக்கழகத் தகுதி பெற்றது)

காரைக்குடி- 630 003

தமிழ்நாடு - இந்தியா

டிசம்பர் - 2020

பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் சமுதாயப் பார்வை

(அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (Ph.D.) பட்டத்திற்குப் பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு)

ஆய்வாளர்

இரா.சத்தியபாமா

பதிவுஎண்: 1619/2017/2018

நெறியாளர்

முனைவர் சா. அமுதன்
தமிழ் உயராய்வு மையம்
சேதுபதி அரசு கலைக்கல்லூரி
இராமநாதபுரம்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத்தரமதிப்பீட்டுக்குழுவின் மூன்றாம் சுற்று மதிப்பீட்டில் 'A+' (CGPA 3.64) தகுதி பெற்றது. மற்றும் மத்தியமனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவின் முதல் தர பல்கலைக்கழகத் தகுதிபெற்றது)

காரைக்குடி- 630 003

தமிழ்நாடு - இந்தியா

டிசம்பர் - 2020

முனைவர் சா. அமுதன்
முன்னாள் உதவிப் பேராசிரியர்
தமிழ் உயராய்வுமையம்
சேதுபதி அரசுகலைக்கல்லூரி
இராமநாதபுரம் - 623 502.

நாள் :

நெறியாளர் சான்றிதழ்

‘பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் சமுதாயப் பார்வை’ என்னும் தலைப்பில் இரா. சத்தியபாமா இராமநாதபுரம் சேதுபதி அரசு கலைக்கல்லூரி தமிழ் உயராய்வு மையத்தில் பகுதிநேர முனைவர் பட்டத்திற்காகச் செய்துள்ள இவ் ஆய்வு, அவர் செய்த காலத்தில் தன்னியலாகச் செய்யப்பட்டது என்றும், இவ் ஆய்வுமீது வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்படவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

சா. அமுதன்

நெறியாளர்

இரா. சத்தியபாமா
பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
தமிழ் உயராய்வுமையம்
சேதுபதி அரசு கலைக்கல்லூரி
இராமநாதபுரம் - 623 502.

நாள் :

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

‘பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் சமுதாயப் பார்வை’ என்னும் தலைப்பில்
பிஎச்.டி. பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பட்ட இவ்ஆய்வு என் சொந்த முயற்சியால்
உருவானதேயாகும். இதற்கு முன் எந்தப் பட்டத்திற்கும் இவ் ஆய்வேடு
அளிக்கப்பெறவில்லை என்று உறுதி அளிக்கிறேன்.

(இரா.சத்தியபாமா)
ஆய்வாளர்

உறுதிக்கையொப்பம்

முனைவர் சா. அமுதன்
முன்னாள் உதவிப்பேராசிரியர்
தமிழ் உயராய்வுமையம்
சேதுபதி அரசு கலைக்கல்லூரி
இராமநாதபுரம் - 623 502.

சுருக்கக் குறியீடு-விளக்கம்

உ.ஆ.	—	உரையாசிரியர்
குறள்.	—	திருக்குறள்
தொ.ஆ.	—	தொகுப்பாசிரியர்
தொல்.	—	தொல்காப்பியம்
ப.ஆ.	—	பதிப்பாசிரியர்
ப.	—	பக்கம்
பக்.	—	பக்கங்கள்
பா.	—	பாடல்
பொருள்	—	பொருளதிகாரம்
மேலது	—	மேற்கூறிய நூல்
மொ. பெ.	—	மொழிபெயர்ப்பாளர்

நன்றியுரை

‘பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் சமுதாயப் பார்வை’ என்னும் தலைப்பிலமைந்த இந்த ஆய்வேடு சிறந்தமுறையில் உருவாவதற்கு அருள்புரிந்த இறைவனுக்கு முதற்கண் நன்றிகளை உரித்தாக்குகிறேன்.

இனிய தமிழ் ஆய்வுகள் நாளும் நடைபெற அருந்தொண்டாற்றி வரும் காரைக்குடி அழகப்பா பல்கலைக் கழகத்திற்கும் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இவ் ஆய்வுப்பணி செய்ய வாய்ப்பளித்த சேதுபதி அரசு கலைக்கல்லூரி தமிழ் உயராய்வு மையத்திற்கும், கல்லூரி முதல்வர் அவர்களுக்கும் நன்றியை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வு முயற்சிகளை ஊக்குவித்து, உற்சாகப்படுத்தி உழைக்கத் தூண்டி, அரிய ஆலோசனைகளை வழங்கி ஆய்வு நெரியாளராய் நெறிப்படுத்தியதோடு, ஆய்வுகளை உற்றுநோக்கி திருத்தம் செய்து கொடுத்து ஆய்வு சிறப்பாக அமைய ஆக்கமும், ஊக்கமும் தந்த முனைவர் சா. அமுதன் உதவிப் பேராசிரியர் அவர்களுக்கு நெஞ்சார்ந்த நன்றி சொல்வதில் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

எனது ஆய்வுப்பணி சிறப்பாக அமைய உதவிய சேதுபதி அரசு கலைக்கல்லூரி தமிழ்த் துறைத்தலைவர் முனைவர் மெ. செந்தாமரை அவர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

என் ஆய்வுப்பணிக்காக உதவிசெய்த தமிழ்த் துறையின் அனைத்துப் பேராசிரியர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நான் ஆய்வு மேற்கொள்ள அனுமதி வழங்கி எனக்கு உறுதுணையாக இருந்த பெங்களுர் புனித மரியன்னை ஜீனியர் கல்லூரி செயலர் முனைவர் N.S. ஜேசுதாஸ் அவர்களுக்கும் முத்துப்பேட்டை கௌசனால கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரியின் செயலர் S. மரிய சூசை அடைக்கலம் அவர்களுக்கும் கல்லூரியின் முதல்வர் முனைவர் K. ஹேமலதா அவர்களுக்கும் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

சேதுபதி கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்களான முனைவர் அ. துரைப்பாண்டியன் முனைவர் ர. அதிசயம் அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என் ஆய்வுக்குத் துணை நின்று ஆக்கமும் ஊக்கமும் கொடுத்த எனது கணவர் முனைவர் ம. அர்ச்சுணன், எனது அன்பு மகன்களான அ. பூமனோஜன், அ. நவீன் ஆகியோருக்கும் நன்றி.

‘சான்றோராக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே’ என்பதற்கேற்ப என்னை வளர்த்து ஆளாக்கிய தந்தை T.V. ராமு - லட்சுமி ஆசிரியை அவர்களுக்கும் எனது சகோதரி R. வீரச்சித்ரா தேவி ஆசிரியை M.பிரபு ஆசிரியர் அவர்களுக்கும் ம.கண்ணன் (ஆசிரியர்), க.ஜோதிமுத்து லெட்சுமி உதவிப்பேராசிரியர் மற்றும் எனது குடும்பத்தார் அனைவருக்கும் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

இரா. சத்தியபாமா

முன்னுரை

முன்னுரை

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் கல்விப்புலத்தில் சமூகவியல், உளவியல், மானிடவியல், வரலாற்றியல், பொருளியல், மொழியியல், நாட்டுப்புறவியல் போன்ற துறைகள் தோன்றி வளர்ந்தன. மார்க்சியமும், முற்போக்குக் கொள்கைகளும் தோன்றிய பின்னர் மனிதர்கள் கூடி வாழும் சமூக நடவடிக்கைகளின் ஒருபகுதியாக இலக்கியத்தை அணுகும் முறையியல் வளர்ந்தது. இலக்கியமும் சமுதாயமும் வேறுபட்டவையல்ல; இரண்டும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப்பிணைந்தவை என்ற பார்வையும் உருவாயிற்று. இடைக்காலத்தில் நடக்க இயலாத அதீத புனைவுகளின் தொகுப்பு எனக் கருதப்பட்ட இலக்கியம், மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் இயல்பான மனிதர்களை மையமிட்டதாக அமைந்தமையால் இத்தகு பார்வைகள் உருவாயின. சமூகவியல் என்பது ஒரு துறையாகவும் இலக்கியவியல் என்பது மற்றொரு துறையாகவும் கல்விப் புலங்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்தாலும் இலக்கியம் வழியாகச் சமூகத்தை அறியும் கற்றல் முறை திறனாய்வுலகில் ஆதிக்கம் செலுத்தியது. இலக்கியத்தைச் சமூக ஆவணமாகப் பார்க்கும் பார்வையும் உருவானது. இலக்கியம் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடி என்ற கருத்து இலக்கியக் கல்வியில் வலியுறுத்தப்பட்டது. இலக்கியம் சமுதாயத்தைச் சொல்லில் வடித்தெடுப்பது என்பது இலக்கிய உலகின் ஆதார நம்பிக்கையாகிவிட்டது. சமுதாயம் என்பது ஒரு நிறுவனமாக விளங்குவதைப்போல இலக்கியமும் ஒரு நிறுவனமாக அங்கிகரிக்கப்பட்டது. படைப்பாளன் சமுதாயத்தின் அங்கமாக விளங்குவதால் அவன் தான் கண்ட சமுதாய நிகழ்வுகளை இலக்கியத்திற்குள் கொண்டுவருவது இயல்பானதே. இதனால் இலக்கியத்தின் முக்கியக் கருப்பொருளாகச் சமுதாயம் அமைந்துவிட்டது. இலக்கியம் கடந்த காலத்தின் சிந்தனைகளை நிகழ்காலத்துக்குக் கொண்டு வந்து ஏற்புடையவற்றைச் சமகால மனிதனுக்கான வாழ்வியல் நெறியாகப் போதிக்கிறது. சமுதாயத்தில் காணப்படும் அனைத்துச் சிக்கல்களையும், வாழ்வியல் முறைகளையும், அனுபவங்களையும் பதிவு செய்வதில் அது கவனம் கொள்கிறது. சமுதாயத்தில் புரையோடிக் கிடக்கும் அநீதிகளை அகற்றி ஒளிமயமான எதிர்காலத்தைக் கட்டமைக்க இலக்கியம் ஆவன செய்கிறது. சமுதாயம் தனக்குத் தேவையான விழுமியங்களை இலக்கியப் பிரதிகளுக்குள்ளிருந்து பெற்றுக்கொள்கிறது.

மறுமலர்ச்சிக்கால இலக்கிய வகைமைகளான சிறுகதை, நாவல் போன்றவை சமுதாயத்திற்குத் தேவையான செய்திகளை மிகுதியாக வழங்குகின்றன. கவிதை என்பது யதார்த்தத்தையும் கற்பனையையும் இரண்டு கண்களாகக் கொண்டு இயங்குகிறது என்றால் புனைகதையோ பெரும்பான்மையும் யதார்த்தத்திலேயே மையம்கொள்ளுகிறது. சிறுகதைகள் சமுதாய அனுபவங்களை வடித்தொடுப்பதில் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன. தமிழ்ச் சிறுகதையாசிரியர்களில் பாவண்ணன் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் யதார்த்த எழுத்தாளராகவும், முற்போக்கு எழுத்தாளராகவும் திகழுகின்றார். பாவண்ணனின் அனைத்துச் சிறுகதைகளும் சமுதாய ஆவணங்களாகத் திகழுகின்றன. அவை சமுதாயத்தில் காணப்படும் சிக்கல்களைக் கரிசனையோடு நோக்குகின்றன. மனித நேயத்தை வாசகர் மனதில் பதியச் செய்கின்றன. மனிதப் பண்புகளைத் தூக்கிப்பிடிக்கும் பாவண்ணனின் கதைகளை ஆராய்வது சமகாலச் சமுதாயத்துக்கு நன்மை பயக்கும் என்பதால் இத்தகு ஆய்வு இங்கு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

ஆய்வுத்தலைப்பு

பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் சமுதாயம் என்பது ஆய்வுத்தலைப்பாகும்.

முன் ஆய்வுகள்

சண்முகநாதன் ‘பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் சமுதாய நோக்கு’ எனும் தலைப்பில் 2014 – ஆம் ஆண்டு மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்ட ஆய்வு செய்துள்ளார்.

உமா ‘பாவண்ணனின் இரண்டு மரங்கள்’ எனும் தலைப்பில் அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் 2018 – ஆம் ஆண்டு இளமுனைவர் பட்ட ஆய்வு செய்துள்ளார்.

2008 – ஆம் ஆண்டு R.கௌதமன் ‘பாவண்ணனின் வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை’ எனும் தலைப்பில் அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் இளமுனைவர் பட்ட ஆய்வு செய்துள்ளார்.

மு.விமலா தேவி அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் 2018 – ஆம் ஆண்டு பாவண்ணன் எழுதிய ‘ஏழு லட்சம் வரிகள்’ என்ற இளமுனைவர் பட்ட ஆய்வு செய்துள்ளார்.

ஆய்வு நோக்கம்

‘பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் சமுதாயம்’ எனும் இவ்வாய்வு கீழ்க்காணும் நோக்கங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது.

- பாவண்ணனின் படைப்புக்களை அறிமுகப்படுத்துதல்
- சமுதாயவியலுக்கும் இலக்கியத்துக்குமான உறவைக் கண்டறிதல்
- சமுதாய நிறுவனங்களின் தற்கால நிலைமையை உய்த்துணர்தல்
- பாவண்ணனின் முற்போக்குப் பார்வை மற்றும் யதார்த்த நோக்கினை ஆராய்தல்
- சமுதாயச் சிக்கல்களின் பன்முகப் பரிமாணங்களை அறிதல்
- மனிதநேயம் பற்றிய பாவண்ணனின் புனைவுகளை முன்னிறுத்தி சமூகத்தில் மனிதத்தை மலரச் செய்தல்

ஆகிய நோக்கங்களுடன் இவ்வாய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

கருதுகோள்

பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் அடித்தளமக்கள், விளிம்புநிலை மக்கள், பெண்கள் ஆகியோருடைய வாழ்வியல் சிக்கல்களில் மையம் கொள்வதால் அம்மக்களுக்கு விழிப்புணர்வு ஊட்டுவதற்காய் எளிமையான மொழிநடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது என்பது இவ்வாய்வின் கருதுகோளாகும்.

ஆய்வு மூலமும் எல்லையும்

பாவண்ணன் கவிதை, சிறுவர் இலக்கியம், புதினம், மொழிபெயர்ப்பு, கட்டுரை எனப் பல வகைமைகளில் கால்பதித்தாலும் அவரது சிறுகதைகள் மட்டுமே ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. 2001 – இலிருந்து 2016 வரை வெளிவந்துள்ள பாவண்ணனின் சிறுகதைத் தொகுதிகள் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

சான்றாதாரங்கள்

முதன்மை ஆதாரம்

பாவண்ணன் எழுதிய ஏழுலட்சம்வரிகள் (2001), பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் (2002), ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு (2002), கடலோர வீடு (2004), வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை (2006), இரண்டு மரங்கள் (2008), பிரயாணம்

(2016) ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகள் முதன்மை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

துணைமை ஆதாரங்கள்

பாவண்ணன் எழுதிய கட்டுரைத் தொகுதிகள், தமிழ்த்திறனாய்வாளர்கள் எழுதிய நூற்கள், சமூகவியல் நூற்கள், சமுதாயத் திறனாய்வு நூற்கள், இலக்கிய வரலாறுகள், அகராதிகள், கலைக்களஞ்சியங்கள் ஆகியவை துணைமை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

‘பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் சமுதாயம்’ எனும் இந்த ஆய்வில் பல்வேறு ஆய்வு முறைகள் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன. சமுதாயம் என்ற பொருண்மையில் இவ்வாய்வு மையம் கொள்வதால் சமுதாயவியல் அணுகுமுறை பின்பற்றப்படுகிறது. சிறுகதை நிகழ்வுகளை விளக்கியுரைக்க விளக்கமுறைத் திறனாய்வு பின்பற்றப்படுகின்றது. சமூகவியல் கோட்பாடுகளையும் பாவண்ணன் சிறுகதைகளையும் ஒப்பிட்டாராய ஒப்பியல் அணுகுமுறை பின்பற்றப்படுகின்றது. தொகுப்பாய்வு முறை, பகுப்பாய்வுமுறை ஆகிய அணுகுமுறைகளும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுப்பகுப்பு

முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக இந்த ஆய்வேடு ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்வின் குறிக்கோளுக்கு ஏற்ப இயல்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை:

இயல் ஒன்று: பாவண்ணனின் படைப்புலகம்

‘பாவண்ணனின் படைப்புலகம்’ எனும் இவ்வியலில் பாவண்ணனின் பிறப்பு - கல்வி - வாசிப்பனுபவம் - மனைவி உறுதுணை - இடப்பெயர்வும் எழுத்துப்பணியும் - பல்வகைப் படைப்புகள் - சிறுகதைகள் - புதினங்கள் - குறும்புதினங்கள் - சிறுவர் இலக்கியம் - கவிதைத்தொகுதிகள் - மொழிபெயர்ப்பு - கட்டுரைத் தொகுப்புகள் - படைப்புகள் - வெளியான இதழ்கள் - பெற்ற விருதுகளும் பரிசுகளும் - திறனாய்வாளர்களின் மதிப்பீடு - படைப்பின் பின்புலம்

- படைப்பாக்கத்திறன் - கதைக்கரு - மொழிநடை - உரையாடல் - பாவண்ணனின் எழுத்துமுறை ஆகியவை ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இயல் இரண்டு: சமுதாய விளக்கம்

‘சமுதாய விளக்கம்’ எனும் இவ்வியலில் உலகத்தோற்றம் - உயிர்களின் தோற்றம் - மனிதனின் தோற்றம் - மக்கள் கூட்டம் - குழுக்கள் - இனக்குழுக்கள் - இரத்த உறவுடைய குலங்கள் - சமூகம் விளக்கம் - சமுதாயத் தோற்றம் - தொடக்க காலச் சமுதாயம் - சமுதாய விளக்கம் - தனிமனிதனும் சமுதாயமும் - படைப்பாளனும் சமுதாயமும் - இலக்கியமும் சமுதாயமும் - சிறுகதையும் சமுதாயமும் ஆகியவை ஆராயப்படுகின்றன.

இயல் மூன்று: சமுதாயச் சித்திரிப்பு

‘சமுதாயச் சித்திரிப்பு’ எனும் இவ்வியலில் கிராமச் சித்திரிப்பு - நாட்டுப்புறக்கலை பற்றிய சித்திரிப்பு - நாட்டுப்புற விளையாட்டு பற்றிய சித்திரிப்பு - வழிபாட்டு மரபுகள் பற்றிய சித்திரிப்பு - நாட்டுப்புற நம்பிக்கைகள் பற்றிய சித்திரிப்பு - சடங்குகள் பற்றிய சித்திரிப்பு - உணவுப் பழக்க வழக்க சித்திரிப்பு - சொலவடை மற்றும் பழமொழிகள் பற்றிய பதிவுகள் ஆகியவை ஆராயப்படுகின்றன.

இயல் நான்கு: சமுதாய நிறுவனங்கள்

‘சமுதாய நிறுவனங்கள்’ எனும் இவ்வியலில் திருமணம் - திருமண அலங்காரம் - திருமணவரனைத் தேர்ந்தெடுத்தல் - அகமணம் - புறமணம் - ஒருதுணை மணம் - பலதுணை மணம் - மணவிலக்கு - குடும்பம் - குடும்பத்தின் பணிகள் - ஐவகைக் குடும்பம் - குடும்பச்சிக்கல்கள் - சாதி - மதம் - கல்வி - சட்டம் - அரசு ஆகியவை ஆராயப்படுகின்றன.

இயல் ஐந்து: சமுதாயச் சிக்கல்கள்

‘சமுதாயச் சிக்கல்கள்’ என்ற இவ்வியலில் குழந்தைகள் சார்ந்த சிக்கல்கள் - குழந்தைகளைத் தெருவில் வீசுதல் - குழந்தைத் தொழிலாளர் சிக்கல்கள் - பெண்கள் சார்ந்த சிக்கல்கள் - வளர்ப்பு முறை வேறுபாடு - பெண்கல்வி மறுக்கப்படுதல் - பகடிவதை - பெண்களை உடலாகப் பார்த்தல் -

பாலியல் சுரண்டல் - முதிர் கன்னியாய் வாழ்தல் - வரதட்சணை - பெயர்த்துச் செல்லப்படுதல் - முடிவெடுக்கும் உரிமையின்மை - புழங்குவெளி சுருக்கப்படுதல் - ஆணாதிக்கம் - உடல் வன்முறை - குடும்ப வன்முறை - தொழில் சார்ந்த சிக்கல்கள் - சலவைத் தொழில் - கழிவறை கழுவுதல் - சர்க்கஸ் தொழில் - கல் உடைக்கும் தொழில் - குதிரை வண்டிஓட்டுதல் - வியாபாரம் - வாகனம் பழுது பார்த்தல் - தையல் வேலை - தரகுவேலை - கூத்துத் தொழில் - வங்கி வேலை - விளிம்பு நிலை மக்கள் சார்ந்த சிக்கல்கள் - குறவர்கள் - வீதியில் ஆடுவோர் - விவசாயக் கூலிகள் - பிணங்களை எரிப்பவர்கள் - நோயாளிகள் - மனநிலை பிறழ்ந்தோர் - மாற்றுத்திறனாளிகள் - விலை மாதர்கள் - தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்கள் - வன்முறைக்கு ஆளாதல் - புறமணத்தடை - இழிவுபடுத்தப்படுதல் - சொல்வன்முறைக்கு ஆளாதல் - ஓரங்கட்டப்படுதல் - ஏழைகள் சந்திக்கும் சிக்கல்கள் - உடையின்மை - உறைவிடமின்மை - காலணியின்மை - உடல்நலமின்மை - மருத்துவ வசதியின்மை - சட்ட வசதியை நாட வசதியின்மை - பிறசிக்கல்கள் - சுற்றுச்சூழல் சிக்கல்கள் - மொழிவெறி - இனவெறி - தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடு - போக்குவரத்து வசதியின்மை - கழிப்பறை வசதியின்மை ஆகியவை ஆராயப்படுகின்றன.

ஆய்வில் கண்டறிந்த உண்மைகள் முடிவுரையில் தொகுத்தளிக்கப் பட்டுள்ளன. ஆய்வுக்குத் துணைநின்ற நூற்கள் துணைநூற்பட்டியலில் தொகுத்துத்தரப்பட்டுள்ளன.

பொருளடக்கம்

வ.எண்	இயல்	பக்கம்
	முன்னுரை	
1.	பாவண்ணனின் படைப்புலகம்	1
2.	சமுதாய விளக்கம்	51
3.	சமுதாயச் சித்திரிப்பு	69
4.	சமுதாய நிறுவனங்கள்	98
5.	சமுதாயச் சிக்கல்கள்	156
	முடிவுரை	
	துணை நூற்பட்டியல்	

இயல் - ஒன்று
பாவண்ணனின் படைப்புலகம்

இயல் - ஒன்று

பாவண்ணனின் படைப்புலகம்

மேலை இலக்கியத் தாக்கத்தின் காரணமாகத் தமிழில் நாவல், சிறுகதை, புதுக்கவிதை, திறனாய்வு போன்ற புதிய வடிவங்கள் தோன்றின. வீரமாமுனிவர், பாரதி, வ.வே.சு ஐயர் போன்றோரால் தொடங்கி வைக்கப்பட்ட உரைநடையில் கதைசொல்லும் முறை இன்று வளர்ந்து பன்முகத்தன்மை பெற்றுள்ளது. பாவண்ணன் நவீன சிறுகதையை வளர்த்தெடுத்தவர்களில் ஒருவராவார். நாவல், திறனாய்வு, கட்டுரை, கவிதை, சிறுவர் இலக்கியம், மொழிபெயர்ப்பு எனப் பன்முகப் படைப்பாற்றல் கொண்டிருந்தாலும் பாவண்ணனின் சிறுகதைச் சாதனைகள் நினைவு கூறப்பட வேண்டியவையாகத் திகழ்கின்றன. வாசகனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரவேண்டும் என்பதற்காக வெகுசன எழுத்துமுறையைப் பின்பற்றாமல், அறிவுஜீவிகளின் மேற்கோளில் இடம்பெற வேண்டும் என்பதற்காக இருண்மைக் கதைசொல்லியாக வெளிப்படாமல், எளிமையாகவும் கலைத்தன்மையோடும் படைப்புக்களைத் தந்துவரும் பாவண்ணன் தற்காலத்தில் பேசப் படவேண்டிய எழுத்தாளுமையாகத் திகழுகின்றார். பாவண்ணனின் படைப்புலகத்தை ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

பிறப்பு

பாவண்ணன் புதுச்சேரிக்கும் விழுப்புரத்துக்கும் இடையிலுள்ள வளவனூர் என்ற கிராமத்தில் 20.10.1958 அன்று பிறந்தார். இவரது தந்தையார் பலராமன் ஆவார். தாயார் பெயர் சகுந்தலா என்பதாகும். பாவண்ணனுக்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் பாஸ்கரன் என்பதாகும். இவர் பாவண்ணன் எனும் தமிழ்ப்பெயரைப் புனைபெயராக்கி எழுத்துலகில் இயங்கிவருகிறார்.

கல்வி

பாவண்ணன் வளவனூர் கிராமத்தில் உள்ள ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளியான கோந்தையார் பள்ளியில் ஆரம்பக்கல்வி பயின்றார். புதுச்சேரியில் உள்ள தாகூர் கலைக்கல்லூரியில் கணிதத்துறையில் உயர் கல்வி கற்றார். படித்தது கணிதமாக இருந்தாலும் அவரது தணியாத தாகம் இலக்கியத்தின் மீதிருந்தது. சிறுவயதிலிருந்தே நூற்களைப் படிக்கும் பழக்கம் அவரைப் பற்றிக் கொண்டது. பள்ளி மற்றும் கல்லூரி அளவில் நடைபெற்ற பல்வேறு இலக்கியப் போட்டிகளில் கலந்து கொண்டு பரிசுகளும் பெற்றுள்ளார்.

பாவண்ணன் இளவயதிலேயே நூலகங்களில் வாழும் இலக்கிய உயிரியாகத் தன்னை வார்த்தெடுத்தார். புதுச்சேரி தாகூர் கலைக்கல்லூரி நூலகத்திலும், ரோமண்ட் ரோலண்ட் நூலகத்திலும் பெரும் பொழுதைச் செலவிட்டார். தாகூர் கல்லூரியில் தமிழாசிரியராக இருந்த ம. இலெ. தங்கப்பா கல்விக்கு அப்பாலுள்ள உலகத்தைத் தனது பொழிவுகளில் காட்டினார். இவ்வாசிரியரிடமிருந்து இலக்கியம், சமூகம்,

வாழ்க்கை பற்றிய சிந்தனைகளைப் பாவண்ணன் உள்வாங்கிக்கொண்டார். பாவண்ணன் வாழ்ந்த சிற்றூரில் திருக்குறள் கழகம் ஒன்றை இளைஞர்கள் நடத்தி வந்தனர். இக்கழகத்தோடு ஏற்பட்ட தொடர்பால் இவரது வாசிப்புப் பழக்கம் ஆழமானது. வாசிப்பு மிகுந்தபோது எழுத்தின் மீது ஆர்வம் ஏற்பட்டது. தொடக்கத்தில் மரபுக்கவிதை எழுதும் கவிஞராக எழுத்துலகுக்குள் நுழைந்தார்.

வாசிப்பனுபவம்

பாவண்ணன் கல்லூரியில் பயின்ற காலத்திலேயே நூலகத்தில் இருந்து நூற்களை எடுத்துப் படிப்பதைப் பழக்கப்படுத்தியிருந்தார். அக்காலத்தில் செகாவின் மீது அவருக்கு ஈடுபாடு இருந்தது. செகாவ் அவரைப் பாதித்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவர் ஆவார்.

“எழுபதுகளின் இறுதியில் நான் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் எங்கள் கிராமத்து நூலகத்திலிருந்து செகாவுடைய சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றைப் படிப்பதற்காக எடுத்து வந்தேன். அத்தொகுப்பில் பச்சோந்தி என்னும் சிறுகதை என்னை மிகவும் பாதித்தது”¹ என்கிறார். இவ்வாறு பல எழுத்தாளர்களால் பாதிக்கப்பட்டு அவர் தனது படைப்புக்களை உருவாக்கினார்.

மனைவி உறுதுணை

பாவண்ணனின் எழுத்துப் பணி வெற்றி பெறுவதற்கு அவரது மனைவி அமுதா பெருந்துணையாக இருந்தார்.

“பகல் முழுக்க வேலைதொடர்பாக அலைந்து விட்டு இரவு கவிந்த பிறகுதான் வீட்டுக்குத் திரும்ப முடியும். குளித்து முடித்து உணவுண்ட பிறகு சிறிது நேரம் உரையாடி விட்டு உடனே எழுத உட்கார்ந்துவிடுவேன். இதற்காக ஒருபோதும் என் மனைவி அமுதா என்னிடம் சலித்துக்கொண்டதே இல்லை. அவருடைய நேசமும் துணையும் இல்லையென்றால் என்னால் இவ்வளவு தொலைவு வந்திருக்க முடியாது”²

என்று அவரது மனைவியைப் பாராட்டுகிறார்.

இடப்பெயர்வும் எழுத்துப்பணியும்

பாவண்ணன் இளவயதிலேயே பாரதியார், புதுமைப்பித்தன் போன்றோர் படைப்புகளால் பெரிதும் கவரப்பட்டார். புதுச்சேரியில் வேர்விட்டு நின்ற அவர் திடீரென வேற்று மாநிலத்திற்குப் பெயர்ந்து செல்ல வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டது. இளம் பொறியாளர் பதவிக்கான பயிற்சிக்காக ஐதரபாத் நகருக்கு இடம் பெயரவேண்டிய வாய்ப்பு கிடைத்தது. அது அவரது வாழ்வில் திருப்பமும் சிக்கலும் நிறைந்த நேரமாக அமைந்தது. குடும்பத்திற்குத் துணையாக இருக்க வேண்டிய நேரத்தில் கண்காணா தொலைவுக்குத் தனித்துச் செல்வது அவரது மனதில்

பாரத்தை ஏற்படுத்தியது. பிரிவு, தனிமை ஆகியவை மனச்சோர்வை ஏற்படுத்தி விடக்கூடாது என்பதற்காக அவர் எழுத்தை ஆயுதமாகக் கையில் எடுத்தார். மனதுக்கு ஒய்வே இல்லாமல் எழுதுவது என்பதனைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டார். இதனால் துன்பங்களிலிருந்து தன்னை மீட்டெடுத்துக் கொண்டார். அப்போது சிறுகதை எனும் வடிவம் அவருக்குக் கைவரப்பெற்றது. அதிலிருந்து சிறுகதைகளை மிகுதியாக எழுதத் தொடங்கினார்.

பல்வகைப் படைப்புகள்

பாவண்ணன் சிறுகதை, புதினம், கவிதை, கட்டுரை, திறனாய்வு, மொழிபெயர்ப்பு, சிறுவர் இலக்கியம் எனப் பன்முகப் படைப்பாற்றல் நிறைந்தவராகத் திகழுகின்றார். இதுவரை 18 சிறுகதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார். மூன்று புதினங்கள், இரண்டு குறும்புதினங்கள், ஆறு சிறுவர் நூற்கள், மூன்று கவிதைத் தொகுதிகள், இருபத்திரண்டு கட்டுரைத் தொகுப்புகள், இருபத்திரண்டு மொழிபெயர்ப்பு நூற்கள் ஆகியவற்றைப் படைத்துள்ளார்.

சிறுகதைகள்

பாவண்ணன் எழுதிய முதல் சிறுகதை ‘தீபம்’ இதழில் 1982-ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. 1987-இல் இவரது ‘வேர்கள் தொலைவில் இருக்கின்றன’ என்ற முதல் சிறுகதைத் தொகுதி வெளியானது. முப்பத்திமூன்று ஆண்டு கால எழுத்துப் பயணத்தில் பாவண்ணன் எழுதியுள்ள சிறுகதைகளின் எண்ணிக்கை 184 ஆகும்.

பாவண்ணன் 18 சிறுகதைத் தொகுதிகளைப் படைத்துள்ளார். இவர் 1987 ஆம் ஆண்டு ‘வேர்கள் தொலைவில் இருக்கின்றன’ என்ற தொகுதியைப் படைத்தார். 1990-ஆம் ஆண்டு ‘பாவண்ணன்கதைகள்’, ‘வெளிச்சம்’ ஆகிய நூற்களைக் கொண்டு வந்தார். 1991 -இல் ‘வெளியேற்றம்’ என்ற சிறுகதைத்தொகுதியும் 1992-இல் ‘நேற்று வாழ்ந்தவர்கள்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியும் வெளிவந்தன. ‘அலை’ என்ற புத்தகம் 1996-ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. ‘அடுக்கு மாளிகை’, ‘நெல்லித்தோப்பு’ ஆகிய தொகுதிகள் 1998-ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டன. 2001- இல் ‘ஏழு இலட்சம்வரிகள்’ என்ற சிறுகதை நூல் எழுதப்பட்டது. ‘ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு’ 2002 - இல் வந்தது. 2004- இல் ‘கடலோர வீடு’ என்ற தொகுதியும் 2006 - இல் ‘வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை’ என்ற தொகுதியும் இயற்றப்பட்டன. 2008-இல் ‘இரண்டு மரங்கள்’ என்ற சிறுகதை நூல் படைக்கப்பட்டது. பொம்மைக்காரி (2011), பச்சைக் கிளிகள் (2014), பாக்குத்தோட்டம் (2014), கண்காணிப்புக் கோபுரம் (2016), பிரயாணம் (2016) ஆகிய சிறுகதைத்தொகுதிகளும் பாவண்ணனின் படைப்புச் சாதனைகளாக விளங்குகின்றன.

புதினங்கள்

சிறுகதைத்துறையில் அழுத்தமான பாதிப்புகளை நிகழ்த்திய பாவண்ணன் மூன்று புதினங்களையும் படைத்துள்ளார். 1987-ஆம் ஆண்டு இவரது 'வாழ்க்கை ஒரு விசாரணை' என்ற புதினம் வெளிவந்தது. 1990 - இல் 'சிதறல்கள்' என்ற புதினமும், 1995- இல் 'பாய்மரக்கப்பல்' என்ற புதினமும் வெளிவந்தன. இப்புதினங்கள் வாழ்வின் சிக்கல்களை நுட்பமாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளன.

குறும்புதினங்கள்

பாவண்ணன் இரண்டு குறும்புதினங்களை இயற்றியுள்ளார். 1989-ஆம் ஆண்டு 'இது வாழ்க்கையில்லை' என்ற குறும்புதினத்தைப் படைத்தார். இதே ஆண்டு 'ஒருமனிதனும் சிலவருஷங்களும்' என்ற மற்றொரு குறும்புதினத்தையும் வெளிக்கொணர்ந்தார்.

சிறுவர் இலக்கியம்

தமிழில் சிறுவர் இலக்கியம் என்ற இலக்கிய வகைமையில் குறைவான படைப்புகளையே காணமுடிகிறது. பாவண்ணன் சிறுவர் இலக்கியத்திற்குக் குறிப்பிடத்தகுந்த பங்களிப்பைத் தந்துள்ளார். பொம்மைக்கு ஓர் இடம் வேண்டும் (2002), பச்சைக்கிளியே பறந்துவா (2009), யானை சவாரி (2014), மீசைக்காரப் பூனை (2016), எட்டு மாம்பழங்கள் (2017), நான்கு கனவுகள் (2018) ஆகிய ஆறு சிறுவர் நூற்களைப் படைத்துள்ளார். இப்படைப்புகள் சிறுவர்களுக்கு அறுவறுத்தும் பணியையும், மகிழ்வுட்டும் பணியையும் செவ்வனே செய்கின்றன.

கவிதைத் தொகுதிகள்

பாவண்ணன் உரைநடையில் மட்டுமின்றி கவிதையிலும் குறிப்பிடத் தகுந்த பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார். 1997-இல் 'குழந்தையைப் பின்தொடரும் காலம்' என்ற கவிதைத் தொகுதியையும், 2006-இல் 'கனவில் வந்த சிறுமி' என்ற தொகுதியையும் இயற்றினார். 2007 - இல் 'வெளிச்சம்' என்ற தொகுதி வெளிவந்தது.

மொழிபெயர்ப்பு

பாவண்ணன் பிறந்து வளர்ந்தது தமிழ்நாடு என்றாலும் பணியின் நிமித்தமாக கர்நாடகத்துக்குப் பெயர்ந்து சென்றார். கன்னட மொழியை முழுமையாக அறிந்து கொண்டார். கன்னட இலக்கியங்களை வாசிப்பதில் கவனம் செலுத்தினார். சிறந்த கன்னட இலக்கியங்களைத் தமிழில் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்குள் உருப்பெற்றது. கன்னட மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள், சமுதாய நிலை, பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடு போன்றவற்றைத் தமிழ்ச்சமூகத்துக்கு அறிமுகப்படுத்தும் நோக்கில் கன்னட இலக்கியங்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். அவர் இருபத்து மூன்று மொழிபெயர்ப்புகளைத் தமிழில் கொண்டு வந்துள்ளார்.

மொழிபெயர்ப்புக்கான சாகித்திய அகாதெமி விருதினையும் பெற்றுள்ளார். பாவண்ணன் தனது மொழி பெயர்ப்பு பற்றிக் கூறும்போது,

“எக்கதையும் ஒருவரால் இன்னொருவருக்கு மாற்றி மாற்றிச் சொல்லப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். சொல்லப்படாமல் யாராவது ஒருவர் மனதில் உறைந்துவிடும் பொழுது அக்கதை மரணம் அடைந்துவிடுகிறது. நாம் படிக்கிற கதைகளுக்கும் இதே நிலைதான் ஏற்படுகிறது. கன்னட மொழியில் நான் படிக்க நேர்ந்த பல படைப்புகள் எக்காலத்திலும் எம்மொழியிலும். உலவிக்கொண்டே இருக்கத்தக்கவையாகத் தோன்றின. அவற்றைப் பற்றித் தொடர்ந்து பல நண்பர்களிடம் பேசுவதும் அவற்றை மொழிபெயர்ப்பதும் எனக்கு மகிழ்ச்சியான அனுபவங்களாக இருந்தன”³

என்கிறார். பாவண்ணனின் மொழிபெயர்ப்பு நூற்களாவன :

கன்னட நவீனக் கவிதைகள்	-	1992
பலிபீடம்	-	1992
ராஜமண்டலம்	-	1993
மதுரைக்காண்டம்	-	1994
வினை விதைத்தவன் வினைஅறுப்பான்	-	1995
புதைந்த காற்று	-	1996
ஊரும் சேரியும்	-	1996
கல்கரையும் நேரம்	-	1998
கவர்மென்ட் பிராமணன்	-	1998
பசித்தவர்கள்	-	1999
வட கன்னட நாட்டுப்புறக்கதைகள்	-	2001
அக்னியும் மழையும்	-	2002
பருவம்	-	2002
ஆயிரம் மரங்கள் ஆயிரம் பாடல்கள்	-	2004
நாறு சுற்றுக்கோட்டை	-	2004
ஓம் நமோ	-	2008
அக்னியும் மழையும்	-	2011
தேர்	-	2010
வீரப்பன்பிடியில் பதினான்கு நாட்கள்	-	2013
வாழ்வின் தடங்கள்	-	2017
சிதைந்த பிம்பம்	-	2018
அஞ்சம் மல்லிகை	-	2018

ஆகிய நூற்களைக் கன்னடத்திலிருந்து தமிழுக்கு மொழி பெயர்த்தார். நியாயனையுடன் இருந்தபோது என்ற ஆங்கில நூலை 1998 -இல் மொழிபெயர்த்தார்.

கட்டுரைத்தொகுப்புகள்

பாவண்ணன் சிறுகதைகளைவிட கட்டுரைத் தொகுப்புகளை அதிகமாகப் படைத்துள்ளார். அவரது கட்டுரைத் தொகுப்புகள் மொத்தம் இருபத்தி இரண்டு ஆகும்.

எட்டுத்திசையெங்கும் தேடி	-	2002
எனக்குப் பிடித்த கதைகள்	-	2003
ஆழத்தை அறியும் பயணம்	-	2004
தீராத பசிகொண்ட விலங்கு	-	2004
வழிப்போக்கன் கண்ட வானம்	-	2005
எழுத்தென்னும் நிழலடியில்	-	2004
மலரும் மணமும் தேடி	-	2005
இருபத்திரண்டு அட்டைப்பெட்டிகள்	-	2006
நதியின் கரையில்	-	2007
துங்கபத்திரை	-	2008
ஒரு துண்டு நிலம்	-	2008
உரையாடும் சித்திரங்கள்	-	2008
வாழ்வென்னும் வற்றாத நதி	-	2008
ஒட்டகம் கேட்ட இசை	-	2010
அருகில் ஒளிரும் சுடர்	-	2010
மனம் வரைந்த ஓவியம்	-	2011
புதையலைத் தேடி	-	2012
கனவுகளும் கண்ணீரும்	-	2014
படகோட்டியின் பயணம்	-	2017
வெங்கட் சாமிநாதன் சில பொழுதுகள் சில நினைவுகள்	-	2017
கதவு திறந்தே இருக்கிறது	-	2018
சிட்டுக் குருவியின் வானம்	-	2018

ஆகிய கட்டுரைத்தொகுதிகளைப் படைத்துள்ளார்.

படைப்புகள் வெளியான இதழ்கள்

பாவண்ணன் எழுதிய இலக்கியப் படைப்புகள் தமிழ்நாட்டின் பல பத்திரிகைகளிலும் இலக்கிய இதழ்களிலும் வெளிவந்துள்ளன. 'வடக்கு வாசல்' என்ற இதழில் இவருடைய படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன.

இவரது இலக்கியப் படைப்புகள் இந்தியாடுடே, தளம், நிகழ், இங்கே இன்று, பாலம், முன்றில், புதிய நம்பிக்கை, மனவோசை, விருட்சம் அரும்பு, கணையாழி, சுபமங்களா, சிற்றிதழ்ச் செய்தி, தாய், வேர்கள், சதங்கை, சொல் புதிது, கல்கி ஆரண்யம், புது எழுத்து, தமிழகமலர், கல்கி, காலம், தினமணி ஆண்டுமலர், தீராநதி,

உலகத் தமிழ், தினமணி தீபாவளி மலர்,கதைசொல்லி, வல்லினம், பன்முகம், புதியபார்வை, அமுதசுரபி, உயிர்மை, வடக்கு வாசல், வாரமலர், குங்குமம் ஆகிய தின, வார, மாத, வருட இதழ்களில் வெளிவந்துள்ளன.

“ஓர் இலக்கியப் படைப்பாளியாக நான் மலரத் தொடங்கிய காலத்தில் என்முக அறிமுகம் கூட இல்லாத நிலையில் என்எழுத்தில் நம்பிக்கை வைத்து தொடர்ந்து என் படைப்புகளை வெளியிட்டு ஊக்கம் கொடுத்த இதழ்களான தீபத்துக்கும் கணையாழிக்கும் இத்தொகுப்பைச் சமர்ப்பிப்பதால் நான் மிகவும் மனநிறைவடைகிறேன்”⁴

என்று தொடக்ககாலத்தில் தனது எழுத்துக்களை வெளியிட்ட இதழ்களைப் பாவண்ணன் நன்றியுடன் நினைவு கூருகின்றார்.

பெற்ற விருதுகளும் பரிசுகளும்

பாவண்ணன் தான் படைத்த இலக்கிய படைப்புகளுக்காகப் பல விருதுகளையும் பரிசுகளையும் பெற்றுள்ளார்.

- ❖ 1986 - இல் இலக்கியச் சிந்தனை பரிசினை ‘முள்’ சிறுகதைக்காகப் - பெற்றுள்ளார்.
- ❖ 1987 -இல் புதுச்சேரி அரசின் சிறந்த நாவலுக்கான விருதினை ‘வாழ்க்கை ஒரு விசாரணை’ என்ற புதினத்துக்காகப் பெற்றார்.
- ❖ 1990-ஆம் ஆண்டு தமிழக அரசு வழங்கிய சிறந்த புதினத்திற்கான விருதினைச் ‘சிதறல்கள்’ என்ற புதினத்துக்காகப் பெற்றார்.
- ❖ ‘சிதறல்கள்’ என்ற புதினத்திற்காக 1990 - இல் அமுதசுரபி இதழின் பரிசினைப் பெற்றுக்கொண்டார்.
- ❖ ‘வெளியேற்றம்’ எனும் சிறுகதைத் தொகுதிக்காக டில்லி தெய்வசிகாமணி நினைவு விருதினை 1991 - இல் பெற்றார்.
- ❖ ‘கிணறு’ எனும் சிறுகதை 1994-ஆம் ஆண்டு சுபமங்களா நடத்திய போட்டியில் பரிசுபெற்றது.
- ❖ ‘பாய்மரக்கப்பல்’ புதினத்திற்காக இலக்கியச் சிந்தனை பரிசு 1995-இல் வழங்கப்பட்டது.
- ❖ சுஜாதா - உயிர்மை அறக்கட்டளை ‘பச்சைக்கிளி’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதிக்கு 2015-ஆம் ஆண்டில் சிறந்த சிறுகதைத் தொகுப்புக்கான விருதை வழங்கியது.
- ❖ 2015-இல் என்.சி.பி.எச் ‘கனவுகளும் கண்ணீரும்’ எனும் கட்டுரைத்தொகுப்புக்கு சிறந்த கட்டுரைத் தொகுதிக்கான விருதினை வழங்கியது.

- ❖ ‘பாய்மரக்கப்பல்’ புதினத்திற்காகத் திருப்பூர் தமிழ்ச்சங்கம் சார்பாக 1995-இல் விருது வழங்கப்பட்டது.
- ❖ ‘அடுக்கு மாளிகை’ சிறுகதை தொகுதிக்காகத் தமிழக அரசு 1995-இல் பரிசு வழங்கியது.
- ❖ 1996 - ஆம் ஆண்டில் சிறந்த சிறுகதைக்கான கதா அமைப்பின் விருது ‘பயணம்’ சிறுகதைக்கு வழங்கப்பட்டது.
- ❖ ‘புதைந்த காற்று’ எனும் புதினத்தைக் கன்னடத்தில் இருந்து தமிழில் மொழிபெயர்த்தமையால் தமிழக அரசு 1998-இல் மொழிபெயர்ப்புக்கான விருதை வழங்கிச்சிறப்பித்தது.
- ❖ இலக்கியப் பங்களிப்புக்கான விருதினை ஈரோடு ஜேசிஸ் சங்கம் 2000 -இல் வழங்கிப் பெருமைப்படுத்தியது.
- ❖ சாகித்திய அகாதெமி சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளருக்கான விருதினை 2005 - ஆம் ஆண்டு பாவண்ணனுக்கு வழங்கியது.
- ❖ 2009-இல் தமிழக அரசின் சிறந்த குழந்தை இலக்கியத்துக்கான விருது ‘பச்சைக்கிளியே பறந்து வா’ எனும் நூலுக்குக் கிடைத்தது.
- ❖ சென்னை இலக்கியத் திருவிழாவின் சிறந்த எழுத்தாளர் விருது 2016-இல் கிடைத்தது.

திறனாய்வாளர்களின் மதிப்பீடு

பாவண்ணனின் எழுத்தைத் திறனாய்வாளர்கள் பாராட்டியுள்ளனர். 1987 - இல் வெளிவந்த ‘வேர்கள் தொலைவில் இருக்கின்றன’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு முன்னுரை எழுதிய எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன்,

“எது நிகழவேண்டுமோ அது இயற்கை.எப்படி இருக்கிறதோ அது யதார்த்தம். இயற்கை மாறுபடும்போது முரண்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. இந்த முரண்பாடுகள் பாவண்ணனின் கதைகளாகின்றன”⁵

என்று பாவண்ணன் சிறுகதைகளைப் பாராட்டியுள்ளார்.

‘வாழ்க்கை ஒரு விசாரணை’ என்ற புதினத்திற்குப் பதிப்புரை எழுதிய தேவகோட்டை பஞ்சநாதன்

“பாண்டிச்சேரிவாசியான பாவண்ணன் பெரும்பாலும் தன்னை தன் பிரதேசத்தை, தன் மண்ணை, மனிதர்களைத் தன் கதைகளில் பிரதிபலிக்கிறார். யதார்த்தங்களின் எல்லை மாறாத கற்பனை இவருடையது. தனது விசாலமான இதயத்தின் மாசற்ற அன்பினைப் பாவண்ணன் பாத்திரங்களின் வாயிலாகப் பொழிகிறார். வாழ்வின் சுமைகளை, சோகங்களை, அவலங்களை மீற முடியாத நிலையிலும் அன்பின் வெற்றியைப் பாவண்ணன் மிகுந்த கலைநயத்துடன்

வெளிப்படுத்துகிறார். சோகச் சித்திரங்களில் புலம்பல் இல்லை.அதுவே ஒரு நல்ல கலைஞனின் சிறந்த அடையாளம்”⁶

என்று பாவண்ணனை நல்ல கலைஞனாக அடையாளப்படுத்துகிறார்.

1990 - இல் வெளிவந்த ‘சிதறல்கள்’ என்ற புதினத்திற்காக முன்னுரை எழுதிய கோவை ஞானி பாவண்ணனின் நடையைப் புகழுகிறார்.

“பாவண்ணனின் அழகிய தமிழ் நடை தங்குதடையில்லாமல் செல்கிறது. இவரது கவித்துவம் அங்கங்கு மிளர்கிறது. பொருத்தமில்லாத வர்ணனைகள் அறவே இல்லை”⁷

என்று பாராட்டுகின்றார்.

1992-இல் வெளிவந்த ‘நேற்று வாழ்ந்தவர்கள்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிற்குப் பதிப்புரை எழுதிய காவ்யா சண்முக சுந்தரம்.

“உள்ளும் புறமும் ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் உள்ளது. உள்ளபடி தான் உணர்ந்தபடி எளிமையாகக் கொஞ்சம் இனிமையாகக் கதைகளைச் சொல்லிச் செல்கிறார். பாவண்ணன் மற்றவர்களுக்குப் புரியாதபடி புரிந்து விடக் கூடாதே என்ற அதிக அக்கறையுடன் ‘குண்டக்க மண்டக்க’ கதைகார்களின் மத்தியில் இவர் தமிழ் மரபின் விழுது மட்டுமல்ல வேரும் கூடத்தான்”⁸

என்று பாராட்டுகின்றார்.

பாவண்ணனின் ஆரம்பகாலக் கதைகளை எம்.கோபால கிருஷ்ணன் உயர்வாக மதிப்பிடுகிறார்.

“பாவண்ணனின் ஆரம்பகாலக் கதைகள் பலவும் உறவுகள்,சகமனிதர்கள், நண்பர்கள், அன்றாட வாழ்வின் சமைகள் அதன் வலிகள் என்று அன்றைய காலகட்டத்தின் கறுப்பு வெள்ளைப் படங்களாக அமைந்துள்ளன. சொந்தங்களை சொந்த மண்ணை நீங்கிய மனம் அவற்றின் ஒவ்வொரு அங்கத்தையும் மன அடுக்கிலிருந்து ஒவ்வொன்றாய்த் தொட்டெடுத்து மீட்டிப் பார்க்கும் பேரனுபவமே கதைகளாகியுள்ளன”⁹

என்று புகழுகின்றார். வல்லிக்கண்ணன், பாவண்ணனைச் சிறந்த படைப்பாளியாக மதிப்பிடுகிறார்.

“பாவண்ணன் எழுத்தாற்றல் பெற்ற படைப்பாளி. நல்ல சிறுகதைகள் பல எழுதியிருப்பவர். மனிதர்களை அவர்களது இயல்புகளை, பேச்சு வழக்குகளை பொதுவாக வாழ்க்கையை நன்கு கவனித்து மனிதநேயத்துடன் எழுதுகிறவர்”¹⁰

என்று பாராட்டுகிறார்.

எஸ். ராமகிருஷ்ணன் பாவண்ணனை மத்தியதர வாழ்வின் கதை எழுதும் கதையாளராக அடையாளப்படுத்துகிறார். நகர்மயமான வாழ்க்கை சார்ந்த மத்திய தரவர்க்க வாசகர்களே கதையின் பிரதான நுகர்வாளர்கள் எனும் கருத்தைக்

கொண்ட படைப்பாளிகள் மத்தியதரவாழ்வின் பொருளாதாரச் சிக்கல்களையும், குடும்ப உறவுகளையும் தீராத ஆசைகளையும் நிறைவேற்ற முடியாத இயலாமைகளையும் தங்கள் கதைகள் வழியே எழுத முற்பட்டதாக அவர் கூறுகின்றார். அலுவலகம், வீடு, சந்தடி மிகுந்த தெருக்கள், பயணங்கள் இவையே புனைபரப்பாகி விடுவதாக அவர் தெரிவிக்கிறார் அன்றாட பாவை விவரணைகளை விலக்கிய வாக்கிய அமைப்பு, சிறிய உரையாடல்கள் ஆகியவற்றின் வழியாக இக்கதைகள் சொல்லப்படுவதை அவர் நினைவு கூருகிறார். இக்கதைகளில் பாதி பயன்பாட்டுத் தன்மையின் எல்லைக்குள்ளாகவே தங்கள் இருப்பை முடித்துக் கொள்கின்றன என்ற விமர்சனத்தையும் வைக்கிறார். எஸ். ராமகிருஷ்ணன் மத்திய தரவாழ்வின் கதைசொல்லிகளாக அசோகமித்திரன், ஆதவன், விமலாதித்த மாமல்லன், கோபிகிருஷ்ணன், திலீப்குமார், பாவண்ணன், சுப்பிரபாரதிமணியன், சாருநிவேதிதா ஆகியோரைச் சுட்டுகிறார்.¹¹

ஞானி உழவர்களின் வாழ்வை அக்கறையோடு எழுதியவர்களில் ஒருவராகப் பாவண்ணனை அடையாளப்படுத்துகிறார்.¹²

இமையம் தமிழ்ச் சிறுகதைகளுக்குத் தங்களுடைய பங்களிப்பின் வழியே வளம் சேர்ந்த சிறுகதையாசிரியர்களில் ஒருவராகப் பாவண்ணனை இனம் காணுகின்றார். ஜெயமோகன் தமிழில் அழுத்தமான யதார்த்தவாத சிறுகதைகளை எழுதியவர்கள் எனப் பாவண்ணன், சுப்பிரபாரதிமணியன், பெருமாள் முருகன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடுகிறார்.¹³

படைப்பின் பின்புலம்

படைப்பாளின் அகத்தூண்டல், அனுபவம், கனவுகள், சகமனிதனின் வலிகள் ஆகியவை தனது படைப்பின் பின்புலங்களாக இருப்பதாகப் பாவண்ணன் தெரிவிக்கிறார்.

படைப்பாளன் படைப்பை உருவாக்குவதற்கு அகத்தூண்டலே முக்கிய காரணம் என்று பாவண்ணன் கருதுகிறார். அகத்தில் ஒளிரும் சுடரின் வழி காட்டலில் தொடர்ந்து படைப்பாளி இயங்குகிறான் என்பது அவரது கருத்தாகும். அகத்தூண்டலால் அவன் நெஞ்சம் நிரம்பும்போது எழுதுவதை அவனாலேயே தவிர்க்க முடிவதில்லை என்று அவர் கூறுகின்றார். எழுத்திற்குள் படைப்பாளி தன்னைக் கரைத்து கொள்வதாகவும் அவர் தெரிவிக்கிறார். இக்கருத்துக்கள் பொருந்துவனவாகவே உள்ளன.¹⁴

பாவண்ணன் வாழ்வின் மகத்தான அனுபவங்கள் படைப்பின் வழியாக வாசகனுக்குள் கடத்தப்படுவதாகக் கருதுகிறார். படைப்புகளுக்குள் வாழ்வின் சாரம் புதைந்து கிடக்கிறது. அனுபவங்கள் படைப்பாக்கம் ஆவது பற்றிப் பாவண்ணன் பேசும்போது,

“மகத்தான அந்த அனுபவத்தைத் தீண்டிப் பார்க்கவே ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் உள்ளூர் விழைகிறான். அது வாய்க்கும் தருணங்களைப் பற்றி யாருக்கும் எந்த முன்முடிவும் இருப்பதில்லை. வெகுநேரம் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட பறவையைப் பார்ப்பதைப்போல அல்லது சூரியோதயத்தைப் பார்ப்பதைப்போல அபூர்வமான அந்த வாய்ப்புகள் நிகழ்வதற்காக ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் காத்திருக்கிறான். அத்தருணங்கள் அவன் நெஞ்சின் நினைவுகளைக் கலைத்துப்போடுகின்றன. ஏதேதோ புள்ளிகளுக்கிடையே இணைப்புகள் உருவாகின்றன. அவற்றில் சில படைப்புகளாகவும் மாற்றமடைகின்றன. படைப்பதன் வழியாகவே அவன் தன் அறிதலை மற்றவர்களுடன் பகிர்வது சாத்தியமாகிறது”¹⁵

என்கிறார்.

பாவண்ணன் படைப்பாளியின் கனவுகளும் பறக்கும் அனுபவங்களும் படைப்பை உருவாக்குவதாகக் கூறுகின்றார். அவர் பறவையையும் படைப்பாளனையும் ஒப்பிடுகிறார்.

“ஒரு பறவையைப்போல அலைந்து திரியும் வாழ்க்கை படைப்பாளிக்கு மிகவும் இனிதாக இருக்கிறது. முகிலைத் தொட்டு விடும் கனவுகளை மனம் முழுவதும் சுமந்தபடி இறகுவிரித்துப் பறக்கிறான் அவன். வானத்தில் நீந்துவதும் பரந்த நீர்ப்பரப்பின்மீது ஆனந்தத்துடன் பறப்பதும் ஒரு களியாட்டமாக இருக்கிறது. அவன் எழுதும் படைப்புகள் ஏறத்தாழ பறவையின் கூடுகளுக்கு இணையானவை. ஒரு படைப்பாளி வாழ்ந்ததற்கான அடையாளமாக நிற்பவை அக்கூடுகள். ஆனால் எந்தக் கூடும் படைப்பாளியின் நிரந்தரமான இடமாக இருப்பதில்லை. அவன் எல்லைகள் விரிவடைய அவனுடைய கூடுகளும் மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன”¹⁶

என்று பறவையையும் படைப்பையும் ஒப்பிடுகிறார்.

பாவண்ணன் தான் வாழ்ந்த கணப்பொழுதை எழுத்தில் வடித்து வைக்கிறார். காலத்தின் சாட்சியாக அக்கதைகள் நிற்கின்றன. பாவண்ணன் தன்னைச் சுற்றி வாழும் மனிதர்களையே தனது படைப்புகளில் கொண்டுவருகிறார். அம்மனிதர்களின் மகிழ்வான தருணங்களே பாவண்ணனின் கண்ணில் படுகின்றன. சோதனைகளை எதிர்கொள்ளும் வலிமைவாய்ந்த எளிய மனிதர்களையே அவர் பாத்திரங்களாக வளைந்து காட்டுகிறார்.

“இக்கதைகள் பலவிதமானவை. பல மனிதர்களின் பல முகங்களைக் காட்டுபவை. ஏதோ ஒரு தருணத்தில் வாழ்வின் சாரத்தை இவர்கள் வழியாகவே நான் புரிந்து கொண்டேன். மானுட துக்கத்தின் மிகச் சிறு புள்ளியே இவர்கள் வாழ்வில் பிரதிபலிக்கும் துக்கம், துக்கத்தை இவர்கள் எதிர்கொள்கிற விதம் அறிய நேர்கிற ஒவ்வொரு முறையும் ஆச்சரியம்

குறையாததாக இருக்கிறது. துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு போகிற மாதிரி துக்கத்தையும் ஒரு உதறு உதறிவிட்டு இடுப்பில் சுற்றிக் கொள்கிறார்கள். இவர்கள் மனத்தில் கதைச் சுரங்கமே இருப்பது உண்மை. தேடித் தேடித் தட்டுப்படுகிற ஒன்றிரண்டைத்தான் நாம் கதைகளாக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறோம்”¹⁷

என்ற பாவண்ணனின் கூற்று நகலாக்கம் பெறும் சகமனிதர்களைப் பற்றிப் பேசுகிறது.

படைப்பாக்கத்திறன்

பாவண்ணன் கைதேர்ந்த ஒரு படைப்பாளியாகத் திகழுகிறார் கதையை யாருக்குச் சொல்கிறோம்? எதற்காகச் சொல்கிறோம் என்கிற பிரக்ஞை அவருக்குள் எப்போதும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. கதையின் அடிப்படையே கதையின்மைதான் என்பது போன்ற தவறான கொள்கை அவரிடம் இல்லை. அவரது அனைத்துச் சிறுகதைகளிலும் ஒரு ஆழமான கதைத் தன்மை முகங்காட்டுகிறது. இந்த நேர்த்தியான கதை சொல்லும் திறன்தான் பாவண்ணனைச் சிறந்த சிறுகதைப் படைப்பாளியாக வாசகர் முன் நிறுத்துகின்றது. பாவண்ணனின் படைப்புலகத்தை முழுமையாக விளக்குவதற்காகப் பின்வரும் சிறுகதைக் கூறுகள் ஆராயப்படுகின்றன.

- ❖ கதைக்கரு
- ❖ மொழிநடை
- ❖ வருணனை
- ❖ உரையாடல் ஆகியவை ஆராயப்படுகின்றன.

கதைக்கரு

கா.நா. சுப்பிரமணியம் சிறுகதைகளின் கரு பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது,

“ஒரு பாவமோ ஒரு கோபமோ, ஒரு ஆத்திரமோ, ஒரு குணாதிசயமோ, ஒன்றாகப் பரவி ஓடிக் கடைசிவரை நீடித்து இருக்கிறது”¹⁸

என்கிறார். மா. ராமலிங்கம் கருவைத் தேடி எங்கும் அலைய வேண்டியதில்லை. காதுகளையும் கண்களையும் திறந்து வைத்துக் கொண்டிருந்தாலே போதுமானது என்கிறார். வாழ்வில் நடக்கும் அத்தனையும் கதைக்கு உரியவைதாம் என்ற கருத்தும் இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.¹⁹

எந்த ஒரு நிகழ்ச்சியின் மேல் (அ) கருத்து விளிம்பின் மேல் சிறுகதை பின்னப்பட்டுள்ளதோ அந்த நிகழ்ச்சி (அ) கருத்து எனப்படும் என்று பியூலாமெர்சி கருத்துரைக்கிறார்.²⁰

“கதைக்கான கருப்பொருளைத் தேடி எங்கும் அலைய வேண்டியதில்லை மனித இயல்புகளில் உள்ள முரண்பாடுகளைப் போலக் கதை மூலங்களுக்கான வித்துக்கள் வேறு எங்கும் இல்லை. மனிதர்களை மட்டும் கூர்ந்து பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டால் போதும் பின் கருப்பொருளுக்குப் பஞ்சமே இருக்காது”²¹

என்ற கருத்து மனித சமூகத்தின் வாழ்வியலுக்குள்தான் கதையின் விதை புதைந்திருக்கிறது என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

சி.சு. செல்லப்பாவின் கருத்து மேற்காட்டிய கதைக்கரு பற்றிய கருத்துக்கு முன்னோடியாக அமைகிறது. அன்றாட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சியினால் பார்க்கும் மனிதர்கள், கிடைக்கும் அனுபவங்கள் எல்லாமே கதைக்கருக்கள்தான் என்பது அவரது கருத்தாகும்.²²

சிறுகதை ஆசிரியர்கள் உலக வாழ்வில் கண்டும், கேட்டும், உண்டும் உணர்ந்தும், உற்றும் பெறுகின்ற சமுதாயத்தின் நிகழ்வுகளையே தமது கதைக் கருவாக எடுத்துக் கொள்கின்றனர். சுதந்திரமுத்து கதைக்கருவுக்கு விளக்கம் தரும்போது,

“சிறுகதைக்கான கருத்து, கதைக்கரு எனப்படுகிறது. கதைக் கருவை ஓரிருவாக்கியங்களில் சொல்லிவிடலாம். ஓரிரு சொற்களிலும் சொல்லிவிடலாம். அது ஏதாவது ஒரு கருத்தைப் புலப்படுத்துவதாக ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கூறுவதாக ஒரு பண்பை வெளிப்படுத்துவதாக இருக்கும்”²³

என்கிறார். மீனாட்சி முருகரத்தினம்,

“ஆசிரியர் வாசகர்களுக்கு சொல்ல விரும்புவது, அதன் கதையின் மையமாவது கருப்பொருள் சிறுகதை இசையானால் அதன் பல்லவி கருப்பொருள். உயிர்நாடியும் அதுவே”²⁴

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

ஒரு மனிதர் அல்லது ஓர் உணர்வு ஒரு நிகழ்ச்சி அல்லது ஒரு சிக்கல் தான் சிறுகதையைத் தலைதூக்கி நிறுத்த வேண்டும் என்பது அகிலனின் கருத்தாகும்²⁵

ஒவ்வொரு சிறுகதையும் ஒரு கருவினைக் கொண்டிருத்தல் இன்றியமையாதது. கரு என்பது கதை உணர்த்தும் பொருள் எனச் சொல்லலாம். கருவே கதையின் எழுத்து (அ) செயல் நோக்கத்தினைக் குறிக்கின்றது.

பாவண்ணன் சிறுகதைகள் பன்முகப்பட்ட கதைக்கருக்களைக் கொண்டுள்ளன. சிறுவர்களின் உலகம், இளைஞர்களின் வாழ்வு, பெண்களின் சிக்கல்கள், ஆண்களின் நிறைகுறைகள், முதியவர்கள் சந்திக்கும் புறக்கணிப்பு என அனைத்துப் பருவத்தினரின் வாழ்வும் கதைக்கருக்களாக மாறியுள்ளன. விளிம்புநிலைமக்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், மத்திய தரவர்க்கம், மேல்தட்டுமக்கள் என அனைத்துப் படிநிலை மக்களின் சிக்கல்களும் கதைக்கருக்களாக ஆகியுள்ளன. கடவுள்கள்,

மனிதர்கள், விலங்குகள், மரங்கள் எனப் பலதரப்பட்ட பாத்திரங்கள் அவரது கதைக்கருக்களைப் புனைவுகளாக ஆக்கத் துணை செய்துள்ளன. தமிழர்கள், பிறதேசிய இனத்தவர், வெளிநாட்டவர் எனப் பாவண்ணன் அனைத்து தரப்புகளின் வாழ்வியல் கோலங்களையும் தனது கதைக்கருக்கள் வழியாக வரைந்து பார்க்கிறார். நல்லவர்கள், கெட்டவர்கள், மனிதநேயம் நிறைந்தவர்கள், சுயநலம்மிகுந்த துரோகிகள் ஆகிய வெவ்வேறு பண்புகளைக் கொண்டவர்களின் வாழ்க்கைப் பகுதிகளை அவர் கதைகளாக்கியுள்ளார். குடும்பம், அரசு கல்விநிறுவனங்கள், சட்டம், சாதி, மதம் எனப் பல்வேறு சமூக நிறுவனங்களுக்குள்ளிருந்து அவரது கதைக்கருக்கள் வெளிப்பட்டுள்ளன. அன்பு பாசம், நட்பு, தியாகம்,சேவை,ஈகை உள்ளிட்ட விழுமியங்களில் அவரது கதைக் கருக்கள் மையம் கொள்ளுகின்றன. ஆய்வுக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட கதைகளின் கருப்பொருள்கள் தொகுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

‘வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை’ கதை விளையாட்டு வீரன் ஒருவன் ஓரங்கட்டப்படும் போது குடிக்கு அடிமையாகி வாழ்க்கையை இழப்பதைச் சொல்கிறது. ‘எட்டுத்திரைக்கதைகளும் ஒரு நேர்காணலும்’ என்ற கதை திரைப்படக் கனவுகளுடன் திரைக்கதைகளைத் தயார் செய்த ஒருவர் வாய்ப்புகள் கிடைக்காமல் அவதிப்படுவதைப் பற்றி எடுத்துரைக்கிறது ‘நித்யா’ என்ற கதை குழந்தைகளின் உலகம் பற்றியது. ‘ரத்தம்’ என்ற கதை இழப்புகள் நேரிட்டபோது தம்மையே துன்புறுத்திக் கொண்ட இரண்டு பெண்களின் வாழ்வைச் சொல்கிறது. ‘தெளிவு’ என்ற கதை திருமணமான பின் பழைய காதலை அசைபோடும் பெண்களைப் பற்றிப் பேசுகிறது. ‘பார்வை’ எனும் கதை பார்வையற்ற குழந்தைகளின் உலகத்தை விவரிக்கிறது. ‘ஒருமுடிவுக்குப் பிறகு’ என்ற கதை குடும்பத்துக்குள் கணவன் மனைவியின் இடைவெளியும் நெருக்கமும் பற்றிய சிந்தனையை எழுப்புகிறது. மகளுடைய காதல் திருமணத்தை அறிந்ததும் ஒரு பாசமுள்ள தந்தை பயங்கரவாதியாய் மாறுவதுதான் ‘மரம்’ என்ற கதையின் கருப்பொருளாகும். ‘அழைப்பு’ என்ற கதை வாகன அழைப்புச் சத்தம் கேட்டதும் தன்னைத்தான் அழைக்க வந்திருக்கிறார்கள் என நம்பி இயங்குகின்ற மனப்பிறழ்வு அடைந்த பெண் பாத்திரத்தைச் சுற்றி எழுப்பப்பட்டது.

‘மீராபற்றிய சிலகுறிப்புகள்’ என்ற கதை திருமணம் ஆகாத ஒரு முதிர்கன்னி குடும்பத்தாரால் எப்படிப் புறக்கணிக்கப்படுகிறாள் என்பதை விளக்குகிறது. ‘பலி’ என்ற கதை வற்புறுத்தித் திருமணம் செய்து வைத்த தந்தை மீது அதிருப்தி அடையும் பெண்ணின் உளவியலைப் பேசுகிறது. ‘முள்’ எனும் கதை விருந்தினர்களிடம் பாசமாக நடந்து கொள்ளும் சிறுவர்களையும், நாகரிகமற்று நடக்கும் பெரியவர்களையும் முரண்படுத்துகிறது. ‘நொண்டிப் பறவைகள்’ என்ற கதை

பேருந்து வசதி குறைவாக உடைய ஊரிலிருந்து வியாபாரத்துக்கு கிளம்பும் ஒரு தம்பதியினரின் சிக்கல்களை முன்வைக்கிறது. நோயுற்ற ஒருபெண்ணைக் கல்வி நிறுவன அதிகார அமைப்பு ஓரங்கட்டுவதைப் பற்றி ‘நலிவு’ எனும் கதை பேசுகிறது. ‘சாட்சி’ எனும் சிறுகதை சாட்சிக் கையெழுத்துப் போட்டுப் பிழைக்கும் ஒருவர் பசியால் வாடுவதைப் பற்றிய சித்திரிப்பாக அமைகிறது. ‘வாழ்வின் திசைகள்’ என்ற சிறுகதை வாகனம் பழுதுபார்க்கும் தொழில் செய்பவர்களின் துயரங்களைப் பேசுகிறது. ‘செவிடி’ எனும் கதை காதுகேட்காத ஒரு பெண்ணின் வறுமையான வாழ்வையும் பாசமான பண்பையும் ஒரு சேர எடுத்துக் காட்டுகிறது. ‘தனுசு’ என்ற கதை மனப்பிறழ்வு அடைந்த அண்ணன் குணமடைய அவனது தம்பி எடுக்கும் உணர்வுப்பூர்வமான நடவடிக்கைகள் பற்றி விவரிக்கிறது. ‘பேசுதல்’ என்ற கதை சொற்களைப் பிடித்துக் கொண்டு முரண்பட வாழும் மனைவிக்கும் அவளது கணவனுக்குமான உறவைப் பேசுகிறது. சாதி வெறியின் பயங்கரத்தைப் ‘பகை’ எனும் கதை எடுத்தோதுகிறது. குழந்தைக்காக இரண்டாம் திருமணம் செய்யும் அநீதியை ‘ராதை’ என்ற கதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. ‘முகம்’ என்ற கதை காதல் தோல்வியின் அவஸ்தையை விவரிக்கிறது. ‘குரன்’ என்ற கதை கூத்துக்கலைஞர்களின் வாழ்வு குறித்த பதிவாகக் காணப்படுகிறது. ‘சம்மதங்கள் எங்கிருந்து பிறக்கின்றன’ என்ற கதை வறுமையின் காரணமாகப் படிப்பைப் பாதியில் நிறுத்தும் குழந்தைகளைக் கருணையுடன் நோக்குகிறது.

‘ஏழுலட்சம் வரிகள்’ என்ற கதை தொன்மத்தைக் கருவாகக் கொண்டது. ‘முடிவு’ என்ற கதை நண்பனை யானையிடமிருந்து காப்பாற்றி, தனது உயிரை விடுகின்ற நண்பனின் கதையாகும். அல்லி, ரணம், சுழல், போர்க்களம், பிரிவு, குமாரவனம், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, முற்றுகை, வாசவதத்தை, இன்னும் ஒருகணம், அன்னை ஆகிய கதைகளும் தொன்ம உள்ளடக்கங்களைக் கொண்டவை. ‘வதம்’ என்ற கதை வல்லாளகண்டன் என்ற வன்முறையாளனை அங்காளம்மாள் பழிவாங்குவதைப் பற்றியது. ‘கன்று’ எனும் கதை காதலில் மையம் கொள்ளுகிறது. ‘ரத்தினம் புதைந்த காடு’ எனும் கதை காடுகள் அழிக்கப்படுவதைப் பற்றிப் பேசுகிறது. ‘புதிர்’ எனும் கதை பெரியாழ்வாரின் வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ‘அர்ஜீனன் தவம்’ என்ற கதை கூத்துக்கலைஞன் ஒருவனைப் பற்றியது. ‘வாக்குமூலம்’ என்ற கதை கணவனுக்குத் துரோகம் செய்யும் மனைவியைப் பற்றிய கதையாகும். ‘நெருப்பு வளையங்கள்’ எனும் கதை சர்க்கஸ் கம்பெனியில் நெருப்பு வளையங்கள் நடுவே புகுந்து சாகசம் செய்கின்ற பெண்ணின் கதையாகும். ‘காற்றில் கரைந்து வரும் குரல்’ எனும் கதை அம்மன் மனித உருக்கொண்டுவந்தால்

என்னென்ன சிக்கல்களைச் சந்திக்க நேரிடும் என்பதை விளக்குகிறது. ‘அஞ்சலி’ எனும் கதை பொது வாழ்வில் வெற்றி பெற்று குடும்ப வாழ்வைத் தொலைக்கும் ஒரு பெண்ணின் கதையாகும். ‘கழிமுகம்’ எனும் கதை மனைவி மீது ஆதிக்கம் செய்யும் கணவனைப் பற்றியது ‘காலணி’ எனும் கதை காலணியணிய வசதியற்ற ஒருவன் விளம்பரப்பட இயக்குநராக மாறியதை விளக்குகிறது.

‘கையெழுத்து’ எனும் கதை கணவனால் கைவிடப்பட்ட பெண் அடைக்கலமாய்ச் சேர்ந்த வீட்டில் சந்திக்கும் நெருக்கடிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ‘கூடு’ என்ற கதை குழந்தைகளால் புறக்கணிக்கப்பட்ட தந்தையின் வாழ்வைப் பேசுகிறது. ‘இனிப்பும் கசப்பும்’ என்ற கதை ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் இருக்கும் வெளிச்சமான பக்கத்தையும் இருட்டான பக்கத்தையும் காட்டுகிறது. ‘பற்றுதல்’ எனும் கதை தாத்தாவுக்கும் பேரனுக்குமான பாசப்பிணப்பைச் சித்திரிக்கிறது. ‘இரண்டு மரங்கள்’ என்ற சிறுகதை மரம் வளர்க்க வேண்டும் என்பதைப் பிரச்சாரம் செய்கிறது. ‘கடல்’ என்ற கதை பெற்றோரின்றி வீதியில் திரியும் சிறுவனின் திருப்பங்கள் நிறைந்த வாழ்வை முன்வைக்கிறது. ‘பொங்கல்’ எனும் கதை குடியின் தீய விளைவுகளை விளக்குகிறது. ‘உயரத்தை நோக்கி’ எனும் கதை கணவனுக்குத் துரோகம் இழைத்துச் செல்லும் பெண் அழிந்து போவதைப் பற்றிப் பேசுகிறது. ‘வரிசை’ எனும் கதை தந்தையைப் புரிந்து கொள்ளாத மகள்களைப் பற்றியது ஆகும்.

‘கடலோரவீடு’ எனும் கதை சந்தேகத்தால் மனைவியைக் கொல்பவனைச் சுற்றிப் பின்னப்பட்டது. ‘கண்கள்’ எனும் கதை கிருஷ்ணதேவராயர் எனும் வரலாற்றுப் பாத்திரத்தில் மையம் கொள்ளுகிறது. பறவைகள் எனும் கதை பறவைகளிடம் கருணையுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறது ‘பாதுகாப்பு’ என்ற கதை நாய்களைப் பாதுகாப்பது பற்றி விவரிக்கிறது. ‘மனமென்னும் காடு’ எனும் கதை பெண் எழுத்தாளர் சந்திக்கும் சிக்கல்களைச் சொல்லுகிறது. ‘காலத்தின் விளிம்பில்’ என்ற கதை குழந்தைகளால் கைவிடப்பட்டு முதியோர் இல்லங்களில் வாழும் பெற்றோரின் மனநிலையைப் பதிவுசெய்கிறது. ‘ஊருக்கு வந்தவன்’ எனும் சிறுகதை மொழி வெறியால் உருவாகும் வன்முறை பற்றி உரைக்கிறது. ‘காத்திருப்பவள்’ எனும் கதை பெண்களை ஏமாற்றும் ஆண்களைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துகிறது. ‘மாலை’ என்ற கதை அரசியல்வாதிகளை நம்பி சோரம்போகும் தொண்டரின் கதையை முன்வைக்கிறது. ‘ஆலமரத்தில் ஒருபறவை’ எனும் கதை காந்தியப் பின்னணியில் எழுதப்பட்டது. ‘யாருக்கும் சொல்லாத கதை’ காதலுக்கு இடையூறாகச் சாதி இருப்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

‘நினைவுக்கு அப்பால்’ எனும் கதை மாமாவுக்கும் மருமகனுக்குமிடையே உள்ள உறவை விளக்குகிறது.

‘கல்’ என்ற கதை கல் உடைக்கும் தொழிலாளர்களின் அவலங்களை முன்வைக்கிறது ‘சாட்சி’ என்ற கதை குழந்தையைத் தெருவில் வீசிச்செல்லும் தாயைப்பற்றிப் பேசுகிறது. ‘பிரிவு’ என்ற கதை ஏரியைச் சுற்றி தயிர் வியாபாரத்துக்குச் சென்ற பெண்களுக்குத் தெப்பம் செய்து கொடுத்த மனிதாபிமானியின் வாழ்வைச் சொல்கிறது. ‘ஆசை’ என்ற கதை கிராமத்தில் நாடகம் நடக்கும் குழுவினரின் வாழ்வியலை எடுத்தியம்புகிறது. ‘சுழற்சி’ எனும் கதை வீடுகட்டி விளையாடும் குழந்தைகள் பற்றியது ஆகும். ‘சாயா’ என்ற கதை சந்தேகம் நிறைந்த கணவனின் வன்முறைச் செயல்களை விவரிக்கிறது. மனப்பிறழ்வு அடைந்த மனிதனின் கதையை ‘வடு’ என்ற சிறுகதை சொல்கிறது. ‘கூட்டாளிகள்’ என்ற கதை வேற்று மாநிலத்தில் தமிழ்ப்பத்திரிகை வாங்குவதிலுள்ள சிக்கல்களை எடுத்தியம்புகிறது. ஒரு விபத்து நிகழக் காரணமாக இருந்தவன் சந்திக்கும் தொழில் சார்ந்த நெருக்கடியை ‘வழக்கு’ என்ற கதை எடுத்தியம்புகிறது. கணவனுக்குத் துரோகம் செய்து முறைதவறிய ஒருவனுடன் உறவு கொள்ளும் பெண்ணைப் பற்றியதாகச் ‘சின்னம்’ கதை அமைகிறது. அரசியல்வாதிகளின் போலி முகத்தைத் தோலுரித்துக்காட்டும் கதை ‘வேஷம்’ ஆகும். ‘கீரைக்காரி’ என்ற கதை கீரைவிற்பு வாழ்க்கை நடத்தும் பெண்ணின் சோக வாழ்வைச் சித்திரமாக்குகிறது. ‘மரங்களின் கதை’ மரம் வளர்ப்பதனைப் பிரச்சாரம் செய்யும் கதையாகும். தெருவில் நடனமாடிப் பிழைக்கும் சிறுமிகளைப் பற்றி ‘ஆட்டம்’ கதை பேசுகிறது. தையல் கடை வைத்தும் பொருளாதாரம் ஏற்றம் காணாதவரின் வாழ்வைப் ‘பழக்கம்’ என்ற கதை விவரிக்கிறது. மரணம் என்ற கதை சுடுகாட்டில் பிணமெரிக்கும் இளைஞனைப் பற்றியது. ‘தர்மம்’ என்ற கதையில் வேலை வாய்ப்பில்லாமல் கழிவறை கழுவுதல், எதிரி மீது கல்லெறிதல் போன்ற வேலைகளைச் செய்யும் மனிதர்களின் வாழ்வு விளக்கப்படுகின்றன. கஞ்சத்தனம் நிறைந்த கணவர்களுடன் வாழ்க்கை நடத்துவது எவ்வளவு கடினமானது என்பதனைப் ‘பிருந்தாவனம்’ என்ற கதை சொல்லுகிறது. ‘காணிக்கை’ என்ற கதை அம்மாவின் மரணத்துக்குப் பிந்தைய சடங்குகளைப் பதிவு செய்கிறது.

‘சாட்சி’ எனும் கதை சாட்சிக் கையெழுத்துப் போட்டு வாழ்க்கை நடத்துபவரின் சோகத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘வெளிச்சம்’ என்ற கதை வேலைகிடைக்காத மகனுக்காகக் கவலைப்படும் தந்தையைப் பற்றியது. ‘அடுக்கு மாளிகை’ கதை வானத்திலிருக்கும் தாயைத் தேடி மொட்டை மாடி விளிம்பிலிருந்து குதிக்கும்

சிறுவனின் கதையாகும். குதிரைவண்டி ஓட்டுபவனின் சிக்கல்களை ‘வண்டி’ என்ற கதை நுவலுகிறது. ‘கூண்டு’ என்ற கதை குறவர்களின் வாழ்வைச் சித்தரிக்கிறது. ‘பயணம்’ என்ற கதை சைக்கிள் ஓட்டும் ஆர்வம் நிறைந்த சிறுவனைப் பற்றியது ஆகும். ‘பூனைக்குட்டி’ என்ற கதை உடல் முழுக்க ரோமம் வளர்ந்த குழந்தையின் உளவியல் சிக்கல்களைப் பதிவு செய்கிறது. பிள்ளைகளால் புறக்கணிக்கப்பட்டு வீதிகளில் கிடக்கும் பெற்றோர்களைப் பற்றிய கதை ‘அடைக்கலம்’ ஆகும். ‘பிரயாணம்’ என்ற கதையில் பிரான்சிலிருந்து பாண்டிச்சேரிக்கு வந்து சேவை செய்த பாதிரியாரின் வாழ்வு பதிவாகியுள்ளது. ‘கண்கள்’ என்ற கதை ரகுராயரின் வரலாற்றுக்குள் நுழைகிறது. ‘கூடு’ என்ற கதை மரம் வளர்ப்பது பற்றிய விழிப்புணர்வை ஊட்டுகிறது.

மொழிநடை

ஒரு படைப்பின் வெற்றியைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக மொழிநடை விளங்குகின்றது. படைப்பாளனின் தனித்திறனை வாசகனிடம் வெளிப்படுத்த மொழிநடை துணைசெய்கிறது. அனுபவங்கள் சொற்கள் வழியே வெளிவரும் போது அது படைப்பாளர்களுக்கிடையே வேறு வேறாகவே அமைகின்றன. தனித்துவமான மொழிநடையை வைத்தே தரமான வாசகன் படைப்பாளன் யார் என்பதைக் கண்டறிந்து விடமுடியும். மொழிநடை எழுத்தாளனின் ஆளுமையை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. சொல்லாட்சி, தொடரமைப்பு, உரையாடல், வட்டார மொழி போன்றவை மொழிநடையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. சுருக்கமும் செறிவுமான தொடர்களும் வாசகர்களை எளிதில் சென்றடைகின்றன. படைப்புக்கான இலக்கிய மதிப்பு என்பது அதன் மொழிநடைச் சிறப்பால் அமைகிறது.

நடை என்பது ஓர் ஆசிரியரின் தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்தவும், அதை இனங்கண்டு கொள்ளும் வகையிலும், அவருக்கே உரியதாக இருக்கும் மொழிப்பாங்கு வெளிப்படுகின்றது என்று முர்ரே எனும் அறிஞர் குறிப்பிடுகின்றார்.²⁶

மொழி நடை என்பது படைப்பாளனின் படைப்புத்திறனையும் கலைத்திறனையும் அழகியலுணர்வையும் அளவிடுகின்ற அளவுகோலாகச் செயற்படுகிறது. சொல் அமைப்பும் தொடர் அமைப்பும் நேர்த்தியாகக் கட்டமைக்கப்பட்ட படைப்பு இலக்கிய மதிப்பை பெறுகிறது. மீனாட்சி முருகரத்தினம்.

“நடை என்பது கதை சொல்லப்படும் முறையும் கருத்து வெளியீட்டிற்குப் பயன்படுத்தப்படும் சொல் அமைப்பும் ஆகும்”²⁷
என்று கூறுவதனை இதில் பொருத்திப்பார்க்க முடியும்.

ஒரு படைப்பாளன் குறிப்பாகச் சிறுகதையாசிரியன் எல்லாக் கதையிலும் ஒரே மாதிரியான மொழிநடையைப் பின்பற்றுவதில்லை. ஒற்றைச் செல்நெறியில் இயங்கும் படைப்பாளன் தோல்வியை நோக்கி நடைபோடுகிறான். பன்முகத்தன்மையைக்

கொண்ட மொழிநடையை கையாளத் தெரிந்த படைப்பாளன் உற்சாகமான வாசிப்பனுபவத்தை வழங்குகிறான். படைப்பு நோக்கத்திற்கு உறுதுணையாக அமையும் மொழிநடைதான் படைப்பை வெற்றியை நோக்கி அழைத்துச் செல்லுகிறது.

படைப்பாளனின் மனநிலையே அவனது மொழிநடையைத் தீர்மானிக்கிறது என்று மு.வரதராசன் கருதுகின்றார். தெளிவான மனத்திலிருந்து எளிமையான நடை பிறக்குமென அவர் விளக்குகின்றார். துன்ப உணர்வுடன் படைப்பாளன் எழுத முனையும் போது நடையில் சோர்வும் குழைவும் பெருகும் என்று கூறும் அவர் நுட்பம், திட்டம், எளிமை, ஆற்றல், சுவை, கவர்ச்சி நிறைந்த மொழிநடையை படைப்பாளனிடம் எதிர்நோக்குகிறார்.²⁸

பாவண்ணனின் எளிமை நடை, இலக்கிய நடை, பேச்சுவழக்கு நடை, கலப்புமொழிநடை, உவமைநடை, இரட்டைக்கிளவி, அடுக்குத்தொடர், இலக்கிய மேற்கோள்கள் ஆகியவை இனி ஆராயப்படுகின்றன.

எளிமை நடை

நவீன சிறுகதையாசிரியர்கள் வாசகனுக்கான அனைத்து கதவுகளையும் அடைத்துவிட்டு பிரமாண்டமான இலக்கிய மாளிகைகளைக் கட்டியிருப்பதாய்ப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். இருண்மையாகக் கதை சொன்னால்தான் படைப்பாளனின் மேதாவித்தனம் வெளிப்படும் என அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் பாவண்ணன் இத்தகு எழுத்து முறையிலிருந்து மாறுபடுகிறார். பாமர வாசகனும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் அவரது எழுத்து அமைகிறது. முதல்வாசிப்பிலேயே வாசகன் முழுக்கதையையும் புரிந்துகொள்ளும் தன்மையில் அவ்வெழுத்து வெளிப்படுகிறது.

“உற்சாகமாகப் பேசிக்கொண்டே இருந்தார் செல்லப்பா. சரோஜாவின் பார்வை என்மீது பதிந்திருந்தது. பார்வையற்ற நிர்மலா சற்றே கழுத்தை வளைத்து எங்கள் உரையாடலைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். இருவருடைய கைகளிலும் நோட்டுகள் இருந்தன”²⁹

என்பது போல மிக எளிமையான புரிதலுக்கான எழுத்தாகப் பாவண்ணனின் எழுத்து அமைகிறது.

இலக்கிய நடை

பாவண்ணன் சிலகதைகளில் இலக்கியநடையில் கதை சொல்லுகிறார். ‘இனிப்பும் கசப்பும்’ கதையின் தொடக்கமும் முடிவும் இலக்கிய நடையில் அமைந்துள்ளன.

“வணக்கம் நேயர்களே! மலர் தொலைக்காட்சி வழங்கும் ‘இனிப்பும் கசப்பும்’ நிகழ்ச்சி உலகமெங்கும் நிறைந்துள்ள தமிழ் உள்ளங்களைக் கவர்ந்திருப்பதை நினைத்து மகிழ்ச்சியாக உள்ளது. பார்வையாளர்களுடன்

நாங்கள் உருவாக்கிய உறவுக்குக் கிடைத்த வெகுமதியாக இதைக் கருதுகிறோம்”³⁰

என்பதில் செந்தமிழ் நடையைக் காண முடிகிறது. வரலாற்றுச் சிறுகதைகளிலும் தொன்ம உள்ளடக்கமுடைய சிறுகதைகளிலும் இலக்கிய நடையைக் காணமுடிகிறது.

பேச்சு வழக்குநடை

பாவண்ணன் சிலகதைகளில் பேச்சு வழக்கிலேயே கதை சொல்கிறார். ‘வெளிச்சம்’ என்ற கதை முழுவதும் பேச்சு வழக்கிலமைந்தது.

“என்னா கேட்டிங்க. ஏன் வந்தன்னா கேட்டிங்க. நல்ல கேள்விதா போங்க. நம்மள மாதிரி ஆளுங்க பண நெறயா வச்சிக்கு கொழுப்பெடுத்துப் போயா ஊர் சுத்த முடியும். எல்லாம் இல்லாத கொடுமதா. சொந்த ஊர்ல சோத்துக்கு வழியில்லை. எங்கனா நாலு காசி கெடைக்காதான்னு வந்தது தான். இப்படியே இருந்தாச்சி”³¹

எனப் பேச்சு வழக்கில் கதைசொல்கிறார்.

கலப்புமொழி நடை

ஆங்கிலத்தைத் தமிழோடு கலந்து எழுதும் நடையைக் ‘காவிரி தேம்சு நடை’ என அழைப்பர். புழக்கத்தில் ஆங்கிலம் செல்வாக்கு செலுத்துவதால் சிறுகதையாசிரியர்கள் ஆங்கிலம் கலந்த நடையை உரையாடலில் தருகின்றனர்.

“இன்றைய நாளில் ஆங்கிலச் சொற்களைக் கலந்து எழுதும்போக்கு பெரும்பாலான படைப்பாளர்களிடையே காணப்படுகின்றது. அன்றாட வாழ்க்கையில் கற்றறியா மக்கள் கூடத் தாங்கள் பேசும் சொற்களோடு ஆங்கிலச் சொற்களைக் கலந்து பேசுவதைக் காணலாம். படைப்பாளர்கள் வாசகர்களை மனத்தில் கொண்டு அவர்களது மொழிநடைக்கு ஏற்ப இலக்கியம் படைக்கின்றனர்”³²

என்பர்.

ஆங்கிலத்தையும் தமிழையும் கலந்து பேசும் உரையாடலை பாவண்ணன் பல கதைகளில் அமைத்துள்ளார். ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறிய பின்னரும் ஆங்கிலம் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறவில்லை என்பதையே இது உணர்த்துகிறது. தமிழ்ச்சொற்களை விட அதிகமாகப் புழக்கத்தில் ஆங்கிலம் இருப்பதால் மக்கள் சில சமயங்களில் ஆங்கிலச் சொற்களைத் தாய்மொழிச்சொல் போலவே பயன்படுத்துகின்றனர். பேருந்து என்றால் விழிபிதுங்கும் கிராமங்கள் பஸ் என்பதனை எளிதில் விளங்கிக் கொள்கின்றனர். மக்கள் வாழ்வை இயல்பாகப்பதிவு செய்ய விரும்பும் பாவண்ணன் ஆங்கிலமும் தமிழும் கலந்த உரையாடல்களை அமைக்கின்றார். அவர் ஆங்கிலச் சொற்களைத் தமிழில் ஒலிபெயர்ப்பாக எழுதுகிறார்.

“டிராயர்ல பில்புக் இருந்தா கொஞ்சம் எடுத்துக்குடு குமரேசா’

‘இல்லண்ணே’

‘அங்கதாம்பா இருக்கும். பச்சைக்கல்லர்ல அட்டை போட்டது’

‘இல்லண்ணே’

அந்த மேசைங்கிட்ட எங்கனாச்சிம் இருக்குதா பாரு”³³

என்ற உரையாடலில் தமிழும் ஆங்கிலமும் கலந்து வருகின்றன.

‘வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை’ என்ற கதை முழுவதும் ஆங்கிலச் சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்களினூடே கலந்து கிடக்கின்றன. ஓயின்ஸ் ஷாப், பென.:பிட்மேட்ச்,பில், கார்,காம்ப்ளக்ஸ், கவர்னர், ஸ்மால்,லார்ஜ்,ரிலாக்ஸ், பாஸ், மிஸ்பண்ணுதல், ப்ளீஸ், டீ, மேட்ச், டிரஸ், பிதாகரஸ் தீரம்,ஈசி, லேட், .:போட்டோ, .:ப்ரேம்,திஸ் இஸ் குட் பிகினிங், பெஸ்ட் விஷஸ், எஞ்சினியர் ஆகிய ஆங்கிலச் சொற்கள் இக்கதையில் இடம்பெற்றுள்ளன. இது கலப்பு மொழிநடைக்கான சான்றாக அமைகிறது.

உவமைநடை

உவமை என்பது கவிதை மொழிக்கானது என நம்பப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் பேச்சுவழக்கு உரையாடல், கட்டுரை, சிறுகதை, புதினம் அனைத்திலும் உவமை முக்கியப் பங்காற்றுகிறது. திறனாய்வு மட்டம்தான் உவமையைப் புறந்தள்ளும் இலக்கிய வடிவமாகத் திகழுகிறது. சிறுகதைகளை அழகியல் தளத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும் உவமையின் பண்புகளையும் பயன்களையும் புரிந்து கொள்ளுவது அவசியமாகிறது.

- ❖ உவமை கண்டாங்கு அறிய செய்கிற பொருட் புலப்பாட்டு உத்தியாக அமைகிறது.
- ❖ இது கருத்தை ஓவியத்தன்மை மிக்கதாக மாற்றுகிறது.
- ❖ இது படைப்பில் அழகியல் தன்மையை உருவாக்குகிறது.
- ❖ வாசகருக்குச் சுவையை ஏற்படுத்துகிறது.
- ❖ உவமை பொருத்தமாக அமைந்தால் வசனம் கவித்துவமாக மாறிவிடுகிறது.
- ❖ இருவேறுபட்ட பொருட்களிடையே உள்ள ஒற்றுமையை இணைத்துப்பார்க்கும் பயிற்சியை இது வாசகருக்கு வழங்குகிறது.
- ❖ வாசிப்பின் தளங்களை விரிவாக்குகிறது.
- ❖ நேரடியாகப் பார்ப்பது போன்ற அனுபவத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

மேற்காட்டிய சிறப்புகள் உவமைக்கு இருப்பதால் சிறுகதையாசிரியர்கள் உவமையை நேர்த்தியாகக் கையாளுகின்றனர். உவமை குறித்து அறிஞர்கள் தரும் விளக்கங்களை ஆராய்வது இதில் அவசியமாகிறது.

அழகுள்ள ஒரு பொருளை மற்றொன்றின் அழகோடு ஒப்பிட்டுக் காணும் இந்த உவமை கலைகள் பலவற்றிற்கும் அடிப்படையாக விளங்குகிறது என்று மு. வரதராசன் குறிப்பிடுகின்றார்.³⁴

அழகியலில் புலனுணர்வுக்கு உட்பட்டு பொருட்புலப்பாடாக உவமம் தொழிற்படுகின்றது என்று தி.சு. நடராசன் சொல்லுகின்றார்.³⁵

மனிதன் அறியாத ஒரு பொருளை அறிந்த பொருளோடு ஒப்பிட்டுப் புரிந்து கொள்ள உவமை வழிவகுக்கிறது என்று கிருஷ்ணவேணி குறிப்பிடுகின்றார்.³⁶

பாவண்ணன் ஒரு கவிஞராக இருப்பதால் அவரது உரைநடையில் கவித்துவம் கூடி வருகிறது. அவர் உவமைகளை மிக இயல்பாகக் கையாளுகின்றார். பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் உவமைகள் மலிந்து கிடக்கின்றன. வசந்த காலத்தில் பூக்கள் பூத்துக் கிடப்பதைப்போலப் பாவண்ணன் கதைகளிலும் உவமைகள் நிறைந்து கிடக்கின்றன.

அவரது கதையில் கடலானது யானையைப் போல உறுமிக் கொந்தளிக்கிறது. அலைபேசிக் கோபுரம் கொம்புமுளைத்ததைப் போல் நிற்கிறது.³⁸ இராமன் உடன் வரமாட்டான் என்ற செய்தி நெருப்பிலிட்டுக் காய்ச்சிய இரும்புக்கம்பிகள் இரு காதுகளிலும் நுழைந்தது போல சீதைக்கு இருக்கிறது.³⁹ இவ்வாறு வருணனைகளிலும் உணர்வு வெளிப்பாட்டிலும் உவமைகள் மிளிர்கின்றன.

இரட்டைக் கிளவி

இரட்டைக்கிளவி என்பது இலக்கணக் குறிப்புக்காக மட்டும் உருவாக்கப்பட்டது அன்று. அகராதியில் இரட்டைக்கிளவிகளுக்குப் பொருள் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதற்காக அவற்றை இரண்டாம் பட்சமானவையாகக் கருதி விடமுடியாது. அவை பொருண்மையை முழுமையாக்குகின்றன. உணர்ச்சிகளுக்குக் காட்சித் தன்மையைத் தருகின்றன.. வாசகன் நேரடியாக ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பார்ப்பது போன்ற உணர்வை அவை உருவாக்குகின்றன. தொல்காப்பியம் செய்யுளில் வரும் இரட்டைக்கிளவி பற்றிப் பேசுகிறது.

“இரட்டைக் கிளவி யிரட்டிற் பிரிந்திசையா”⁴⁰

என இரட்டைக் கிளவி வரையறுக்கப்படுகிறது. இச்சொல்இரட்டையர்களைத் தனித்தனியே பிரித்து விடுவது சாத்தியமல்ல. ஊனும் உயிரும் போல இரட்டைக்கிளவிகள் பிணைந்து செயற்படுகின்றன. சிறுகதைகளிலும் இரட்டைக்கிளவிகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

மதம்பிடித்த யானை இரண்டு சிறுவர்களைக் காட்டில் துரத்தும் காட்சியைக் கண்முண் நிறுத்த பாவண்ணன் இரட்டைக் கிளவியைப் பயன்படுத்துகின்றார்.

“யானை ஒருமுறை சத்தமாகப் பிளிறியது. அங்குள்ள மரங்களெல்லாம் வேரோடு முறிந்து ‘சடசட’வென்று விழுவது போல் இருந்தன. என்கால்கள் வெடவெடத்தன”⁴¹

என்று பாவண்ணன் இரட்டைக்கிளவியைப் பொருத்தமாகப் பயன்படுத்துகின்றார். குளுகுளுன்னு அடிக்கும் காற்றை அவரது கதையில் காணமுடிகிறது.⁴²

அடுக்குத்தொடர்

சொற்கள் அடுக்கி வருவது அடுக்குத்தொடராகும். பாவண்ணன் சில இடங்களில் அடுக்குத் தொடரைப் பயன்படுத்தியுள்ளார் ‘உத்து உத்துபாக்குற’ “இறைக்க இறைக்க ஓடினேன்”⁴³ போன்றவற்றை அடுக்குத்தொடர்களுக்கான சான்றுகளாகக் காட்டலாம்.

இலக்கிய மேற்கோள்கள்

இலக்கிய மேற்கோள்களை மிகுதியாகப் பயன்படுத்தினால் சிறுகதையானது கட்டுரையாக மாறிவிடக்கூடும். எனவே பாவண்ணன் சில இடங்களில் மட்டுமே இலக்கிய மேற்கோள்களைப் பயன்படுத்துகின்றார். இத்தகு கதைகள் மேற்கோள் அழகியலை உருவாக்குகின்றன. இதற்குச் சான்றாகத் ‘தெளிவு’ எனும் கதையைச் சுட்டலாம்.

‘கண்டதுண்டோ கண்ணன் போல’, ‘ஆசைமுகம் மறந்து போச்சே’, ‘தாயே யசோதா’ , ‘பால்வடியும் முகம்’, ‘அலைபாயுது’ , ‘குழலாதி மனமெல்லாம் கனிகள் கொண்டு தரும்’, ‘கண்ணனே என் கணவன்’ ‘பச்சை மாமலை’, ‘கருணாநிதியே’, ‘பிள்ளைப்பிராயத்திலே’, ‘எத்தனைகோடி இன்பம்’ போன்ற இலக்கியப் பாடல்களின் தொடக்கத்தை இச்சிறுகதை சுட்டுகின்றது.⁴⁴

வருணனை

தோற்றங்களைக் காட்சிப்படுத்தும் சித்திரிப்புமுறை வருணனையாகும். நிகழ்ச்சிகள், பண்புகள், இயற்கைக்காட்சிகள், செயற்கைப் பொருட்கள் ஆகியவற்றை வாசகர் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தும் அழகியல் முறையே வருணனையாகும். வருணனையின் இயல்புகளைக் கீழே காணலாம்.

- ❖ வருணனை என்பது விளக்க முறைச் சித்திரிப்பு ஆகும்
- ❖ சொற்கள் வழி காட்சிகளை விவரித்துக் காட்டுவது வருணனை ஆகும்.
- ❖ நாவல்களில் நீண்ட வருணனை இடம் பெறலாம்.
- ❖ சிறுகதைகளில் குறுகிய வருணனைகள் சிறப்பு பெறுகின்றன.
- ❖ பாத்திரம், சூழல், உணர்ச்சி, தோற்றம் ஆகியவற்றைப் படைத்துக் காட்ட வருணனை துணைசெய்கிறது.
- ❖ படைப்பாளனின் அனுபவ எல்லைக்குட்பட்ட வருணனைகள் இயல்பாக அமைகின்றன.
- ❖ கவிதையில் மிகை வருணனைகள் சிறப்பிடம் பெற்றாலும் புனைகதையில் இயல்பான வருணனைகளே இடம்பெறுகின்றன.

- ❖ தொன்மக்கதைகள் பழங்காலத்தைச் சார்ந்தவை என்பதால் இதில் வருணனை என்பது சவாலான ஒன்றாகக் காணப்படுகிறது.
- ❖ சுருக்கமும் செறிவும் வருணனையைக் கவனப்படுத்துகின்றன.
- ❖ நெடிய வருணனைகளை அமைத்தால் வாசகர்கள் படிக்காமலே சில பக்கங்களைக் கடந்து செல்லும் அபாயமுண்டு.
- ❖ வருணனை என்பது உவமை, உருவகம், படிமம், குறியீடு போன்ற அணிகளால் அழகு பெறுகிறது.

மேற்காட்டிய தன்மையில் வருணனைகள் அமைகின்றன. சிறுகதையில் வருணனைகள் அமைவது குறித்து அறிஞர்கள் சிந்தித்துள்ளனர். சுதாகரன்,

“சிறுகதையைப் பொறுத்த அளவில் வருணனைகள் மிகவும் சுருக்கமாகவும் தெளிவுடையதாகவும் இருக்க வேண்டும். நீண்ட வருணனைகளுக்குச் சிறுகதையில் இடமில்லை. எனினும் சுருக்கமான முறையில் ஆசிரியன் வருணனைகளைக் கையாண்டு பாத்திரம், சூழல் உணர்ச்சி ஆகியவற்றைப் படைத்து வாசகனைக் கவர்ந்துவிடலாம்”⁴⁵

என்று கூறுகின்றார்.

தகடூரான், நெடுங்கதையில் அமைப்பது போன்ற நீண்ட வருணனைகளைத் தவிர்த்து சுருங்கக் கூறி விளங்கவைக்கும் முறையில் சிறுகதை வருணனை அமைக்கப்படவேண்டும் என்ற கருத்தைத் தருகிறார்.⁴⁶

பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் இயற்கை வருணனை, இடவருணனை, உடல் வருணனை, உள்ள வருணனை ஆகியவை இடம் பெறுகின்றன.

இயற்கை வருணனை

பாவண்ணன் இயற்கையை அனைத்து கதைகளிலும் வருணிக்கிறார். இயற்கை வருணனைக்குச் சான்றாக ‘ஏழுலட்சம் வரிகள்’ கதையிலமைந்த வருணனை தரப்படுகிறது.

“கருத்த வானில் வெண்மையான மேகங்கள் பஞ்சப் பொதிகளாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. அள்ளி வீசிய தும்பைப் பூக்களாக நட்சத்திரங்கள் வானெங்கும் இறைபட்டுக்கிடந்தன. உடைந்த கண்ணாடிக் துண்டு போல பாதி நிலவு மிதந்து போனது”⁴⁷

என இயற்கையை வருணிக்கிறார்.

இடவருணனை

பாவண்ணன் நிகழ்ச்சிகள் மனதில் பதிவதற்காக இடங்களை இயல்பாக வருணிக்கிறார். ஒரு முதியோர் இல்லத்தை வருணிக்கும்போது,

“இல்லம் மிகவும் தூய்மையாக இருந்தது. டெட்டால் மணம் கமழ்ந்தது சுவரில் இயற்கைக் காட்சிகளின் ஓவியம் ஒருபுறமும் குழலூதும் கிருஷ்ணனின் படம்

மறுபுறமும் ஒட்டப்பட்டிருந்தன. அப்பால் கம்பியிட்ட ஜன்னல் வெளிப்புறக்காட்சிகளும் மேகங்களும் அசையும் மரக்கிளைகளும் படம்படமாகத் தெரிந்தன. மறுபுறம் குளியலறையும் கழிப்பறையும் இருந்தன. ஜன்னலோரமாகவே கட்டில். மருந்து மேசை. மூலையில் தொலைக்காட்சிப் பெட்டி”⁴⁸

என்ற இவ்வருணனை வாசகனைக் கதை நிகழும் களத்துக்கு நேரடியாக அழைத்துச் செல்லுகின்றது.

உடல் வருணனை

பாவண்ணன் ஆபாசம் இல்லாமல் ஆணுடலையும் பெண்ணுடலையும் வருணிக்கிறார்.பாம்பாட்டியின் உடலை வருணிக்கும்போது,

“கரிய திடமான உடல்.கழுத்தில் ஏதோ மணிமாலை. கூர்மையான கண்கள். எடுப்பான மூக்கு”⁴⁹

என்கிறார்.இதில் ஆணுடல் எளிமையாக வருணிக்கப்படுகிறது.

பாவண்ணன் கதைகளில் உடல் வருணனை குறைவாகவே இடம்பெறுகிறது. ஒரு முதியவரின் உடல் வருணனை இங்குக் காட்டப்படுகிறது.

“தோல்மட்டுமே படிந்த எலும்புக் கூடு. மக்கிப்போன முளைக்குச்சி போன்ற கால்கள். உடைந்த பாளை ஓடு என ஒட்டிக் குழிந்த வயிறு. கந்தல் முறம் போல எலும்பு வரியோடிய மார்பு. உலர்ந்த வாழை மட்டையென இருபுறமும் தொங்கும் கைகள். குருவிக் கூட்டிலிருந்து சிதறிய சுள்ளிகள் போல விரல்கள்”⁵⁰

என்பதில் ஆணுடல் வருணனையைக் காணமுடிகிறது. ‘காத்திருப்பவள்’ எனும் கதையில் பெண்ணுடல் வருணிக்கப்படுகிறது.

“சரிவில் ஒதுங்கியிருந்த அந்த முகத்தின்மீது மறுபடியும் பார்வையைப் பதித்தாள் தேவகி. சிவந்த முகத்தில் நொடிக்கொரு முறை நீரலை படர்ந்து தாழ்ந்தது. தூய்மையாகக் கழுவப்பட்ட வெள்ளைப் பாத்திரத்தைப் போல மின்னிக் கொண்டிருந்தது அந்த முகம். படர்ந்த நெற்றி. ஏதோ கனவில் திளைத்து மயங்கிக்கிடப்பதைப் போன்ற கண்கள். இமைகளின் கரிய கோட்டைத் தொட்டு புருவம் வரைக்கும் எகிறியது நீரலை. கூர்மையான மூக்கு சதைப்பற்று மிகுந்த கன்னங்கள்.செதுக்கியதைப் போன்ற உதடுகள். இளமையின் முறுக்கேறி திரண்டு இறங்கிய தோள்கள்”⁵¹

எனப் பெண்ணுடல் வருணிக்கப்படுகிறது.

உள்ள வருணனை

மனதின் நினைவுகளைச் சித்திரமாய்த் தீட்டுவது உள்ளவருணனையாகும். ‘சுழல்’எனும் கதையில் சீதைக்கு இராமன் மீது அதிருப்தி ஏற்படுகிறது.

அச்சுமூலிலமைந்த சீதையின் மனநிலையையும் மெய்ப்பாட்டையும் பாவண்ணன் காட்டுகிறார்.

“சீதை இதயம் துவண்டாள். சோர்வில் உடல் கனமாக ஆனதைப்போல உணர்ந்தாள். அவள் கண்களிலிருந்து ஆறு போலப் பெருகியது கண்ணீர். ஒருகணம் அவள் மனத்தில் ராமனின் உருவம் எழுந்தது. வழக்கமாக எழும் எந்தப் பரவசமும் இல்லாமல் வேறு ஏதோ ஒரு புதுமுகத்தைப் பார்ப்பது போல பார்த்தாள்”⁵²

என மனத்தை வருணிக்கிறார்.

உரையாடல்

சிறுகதையாசிரியர்கள் கதை சொல்வதற்கு உரையாடல் உத்தியைப் பயன்படுத்துகின்றனர். சிறுகதையில் உரையாடல்களை அமைக்கும் போது படைப்பாளிகள் சில விதிமுறைகளைப் பின்பற்றுகின்றனர்.

- எளிமையான உரையாடல்களை அமைத்தல்
- கடினமான உரையாடல்களைத் தவிர்த்தல்
- புராண வரலாற்றுக் கதைகளில் இலக்கிய உரையாடல்களை அமைத்தல்
- சமுதாய மற்றும் பிற உள்ளடக்கமுடைய கதைகளில் பேச்சுவழக்கு உரையாடல்களை அமைத்தல்
- வட்டாரம் பற்றிய சித்திரிப்புகளில் வட்டார மொழியைப் பயன்படுத்துதல்
- இயல்பான மொழிநடைக்காகப் பிறமொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்துதல்
- நீண்ட உரையாடல்களைத் தவிர்த்தல்
- உரையாடல்களை நேர்காணல் போன்ற வடிவாக அமைத்துவிடாமல் பார்த்துக் கொள்ளுதல்
- குறிப்பிட்ட சாதி சார்ந்த மக்களின் வாழ்வியலைப் பதிவு செய்ய சாதி சார்ந்த வழக்காறுகளைப் பதிவு செய்தல்
- உரையாடல்களை உயிரோட்டமாக அமைத்தல்

ஆகிய கொள்கைகளைச் சிறுகதையாசிரியர்கள் கடைப்பிடிக்கின்றனர். பாவண்ணனிடம் இத்தகு போக்கையே காணமுடிகிறது.

இலக்கிய உரையாடல்

பாவண்ணன் வரலாறு, புராணம் ஆகிய உள்ளடக்கத்துடன் எழுதும் கதைகளில் இலக்கிய உரையாடலை அமைக்கிறார். கடந்தகாலத்தின் பேச்சுமொழியை யூகிக்க முடியாததால் அவர் இலக்கிய உரையாடலை அமைக்கிறார். ‘குமாரவனம்’ என்ற கதையில் குமாரவனத்துக்குள் நுழைந்த இளனும் ஒரு பெண்ணும் செந்தமிழில் உரையாடுகின்றனர்.

“இப்போது தேரில் போனது இந்த வனத்தின் அரசியா?” தடுமாறிக் கேட்டான் இளன் ‘ஆமாம்’ என்றான். அவள் கண்கள் அவனை ஊடுருவின. அதன் வெளிச்சம் அவனை மேலும் பதற வைத்தபடி இருந்தது. “பார்வதி என்றார்களே? அப்படியென்றால் ருத்ரனின் மனைவி பார்வதி இந்தக் குமாரவனத்துப் பேரரசி”

“இதன் பெயர் குமாரவனமா”

“ஆமாம்”⁵³

மேற்காட்டிய தன்மையில் செந்தமிழ் உரையாடல்கள் அமைக்கப்படுகின்றன.

பேச்சு மொழி உரையாடல்

பாவண்ணன் பாண்டிச்சேரி கடலூர் விழுப்புரம் பகுதிகளில் பேசப்படும் பேச்சுமொழியைப் பல கதைகளில் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“இன்னா’ தாத்தா நடுரோட்டுல கழுத்தறுக்குது”

“தோ போய்டும்மா ராத்திரி வவுத்துக்கு ஒன்னுமில்லியா. அதான் சொணங்குது போல”

“நீதா தோதோன்று சொல்ற. அது நவுந்தபாட்டக் காணம். நியுடோன் டாக்கீஸ்க்கே இம்மா நேரமாய்டுச்சி. இது போற போக்க பாத்தா மத்யானம்தா போவும் போல....”

“தோ – ஆச்சிம்மா”

“கூட அஞ்சி ரூபா போனா போவுதுன்னு அவனுங்க வண்டிலியே போய்ருக்கலாம் போல. நல்லா மாட்டிக்னு முழிக்கிறன். காலயே பாரமே போச்சி ஒன்னால”⁵⁴

என்பதில் பேச்சுமொழியையும் வட்டார மொழியையும் காணமுடிகிறது.

கலப்புமொழி உரையாடல்

பாவண்ணன் சிலகதைகளில் தமிழும் ஆங்கிலமும் கலந்த உரையாடல்களை அமைத்துள்ளார்.

“மிஸ்டர் ராகவன்”ஆங்கிலத்தில் விசாரித்தபடி நிமிர்ந்து பார்த்தான்

“ஐ யாம் ரகு” ராகவன் புன்னகையோடு அவனை வணங்கினான்⁵⁵

என்பதில் தமிழும் ஆங்கிலமும் கலந்த உரையாடலைக் காணமுடிகிறது. கன்னடம் பிரெஞ்சு மொழிகளைத் தமிழுடன் இணைத்து அமைக்கப்பட்ட உரையாடல்கள் சில கதைகளில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

‘முள்’ எனும் கதையில் அமைக்கப்பட்டுள்ள உரையாடல்கள் ஓரிரு சொற்களை மட்டுமே கொண்டுள்ளன. அவற்றில் தமிழும் ஆங்கிலமும் விரவி வருகின்றன.

“வெரிசூட் படிக்கிறியா”

“ம்”

இன்னா படிக்கிற”

“எல் கேஜி”

“சாக்லெட் சாப்பிடுறியா?”

‘ம்’⁵⁶

என்ற உரையாடலில் கலப்பு மொழி நடையைக் காணமுடிகிறது.

பாவண்ணனின் எழுத்துமுறை

பாவண்ணன் பன்முகப்பட்ட எழுத்து முறையைப் பின்பற்றியவர் அவர் பல்வேறுபட்ட உள்ளடக்கங்களைத் தனது கதைகளுக்குள் கொண்டுவந்துள்ளார். பாவண்ணனின் எழுத்துமுறையைக் கீழ்க்காணுமாறு பகுத்துக் கொள்ளலாம்.

- விளிம்புநிலை வாழ்வை எழுதுதல்
- தலித்துகளின் வாழ்வை எழுதுதல்
- தொன்மங்களை மறுவாசிப்பு செய்தல்
- இயற்கையை எழுதுதல்
- யதார்த்தத்தை எழுதுதல்
- முற்போக்காக எழுதுதல்
- வெளிமாநில அனுபவங்களை எழுதுதல்
- சிறுவர்களின் உலகை எழுதுதல்
- மனித உறவுகளை எழுதுதல்
- துன்பியலை எழுதுதல்
- மனிதநேயத்தை எழுதுதல்

ஆகிய எழுத்து முறைகளைப் பாவண்ணனிடம் காணமுடிகிறது.

விளிம்பு நிலை வாழ்வை எழுதுதல்

சமூகம் என்றதுமே மேல்தட்டு சமூகமே அனைவரது நினைவிலும் வருகிறது. ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட, பண்பட்ட சமூகங்களைப் பற்றிய நினைவே நீண்ட காலமாய் படைப்பாளிகள் மனதில் உதித்துவந்துள்ளது. சமூகத்தில் மையத்திலிருப்போர் விளிம்பில் இருப்போர் என்ற இருபிரிவினர் உள்ளனர். இவர்களில் விளிம்புநிலைச் சமூகம் இலக்கியத்தின் மையப்பொருளாவதில்லை. மேலோட்டமாக எங்கோ ஓரிரு இடங்களில் மட்டும் அடித்தள மக்கள் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெறுகின்றன.

பண்டைய இலக்கியங்கள் பெரும்பான்மையும் மேல்தட்டு மக்களையே சமூகத்தின் பிரதிநிதிகளாகக் காட்டுகின்றன. பொருளாதார தளத்திலும், சமூகதளத்திலும் அறிவு தளத்திலும் மேல் தட்டில் இருப்போர் பற்றிய புனைவுகளையே அவை நம் கண்முன்

நிறுத்துகின்றன. கவிதையை நாகரிகமாக்குவதற்காக கவிதைக்குள் நாகரிகமான பாத்திரங்களையே அவர்கள் உலவவிடுகின்றனர். வீதியில் வாழ்பவன், உணவுக்கு வழியில்லாதவன், கற்கும் வாய்ப்பு அளிக்கப்படாதவன், நோயாளி, திருநங்கை, புறந்தள்ளப்பட்டவன் போன்றவர்கள் பழங்காலத்தில் எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்பதை இலக்கியங்கள் வழியாக முழுமையாக அறியமுடியாது. மன்னர்கள், வீரர்கள், செல்வர்கள், செல்வச்சீமாட்டிகளின் மகள்கள், அவர்களது தோழியர், கடவுள்கள் போன்றோர் தான் பண்டைய இலக்கிய மாந்தர்களாவர். எம்.ஏ.நு.மான் இதனை ஒரு குறையாகப் பார்க்கின்றார். அவர்,

“நவீன காலம் வரையுள்ள பண்டைய, இடைக்காலத் தமிழ் இலக்கியங்களில் சமூகத்தின் மேல் அடுக்கே பிரதான இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். சமூகத்தின் கீழ் அடுக்குகளைப் பற்றிய தகவல்கள் ஆங்காங்கே காணப்படினும் அவை இலக்கியத்தின் மையப் பொருள் ஆனதில்லை”⁵⁷

என்று குறைபட்டுக்கொள்கிறார்.

நவீன இலக்கியவாதிகள் மையத்திலிருக்கும் மக்களை விட ஓரத்திலிருக்கும் மக்களை முன்னிலைப்படுத்துகின்றனர். மேல்தட்டிலிருக்கும் மக்களை விட அடித்தட்டிலிருக்கும் மக்களைக் கவனப்படுத்துகின்றனர். பாவண்ணன் தனது சிறுகதைகளில் விளிம்புநிலை மக்கள் பற்றிய பதிவுகளைத் தருகிறார்.

பொதுவாக நாட்டின் ஏனைய மக்களைப் போல அனைத்து உரிமைகளையும் அனுபவிக்காத கணிசமான மக்கள் கூட்டம் நாட்டில் ஆங்காங்கே சிதறிக்கிடக்கிறது. தகவல் தொடர்பு, வசிப்பிடம், உணவு, உடை கல்வி, பொருளியல், வேலைவாய்ப்பு, ஓட்டுரிமை, அதிகாரத்தில் பங்கேற்றல் என்பனவற்றில் மற்றவர்களுக்கு இணையாக வாய்ப்புகளைப் பெறாமல் புறக்கணிக்கப்பட்ட மக்கள் பெருந்திரளாக நாட்டில் உள்ளனர். இம்மக்களையே விளிம்பு நிலை மக்கள் என்று குறிப்பிடுவதாகத் தனஞ்செயன் கூறுகின்றார்.⁵⁸

மொழி, இனம், மதம், தொழில், வட்டாரம், உள்ளிட்ட கூறுகளால் பலவகைக் குழுக்களாக விளிம்பு நிலைமக்கள் பிரிந்துகிடக்கின்றனர். இவர்களுக்கு அரசியல், பண்பாட்டு ரீதியாக உரிய மரியாதை வழங்கப்படவில்லை. நிலைகுடியினராக வாழும் மக்கள் அலைக் குடியினரைக் குறைத்து மதிப்பிடும் நிலை உள்ளது. தமிழ்நாட்டில் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட அலை குடிகள் காணப்படுகின்றன. இவர்களின் நிலையை ஆ. தனஞ்செயன் எடுத்துரைக்கிறார். அவர்

“ஒரு வகையில் நிலைக்குடியினரைச் சார்ந்து வாழும் அலைக்குடிகளைப் பற்றிய நிலைக்குடிகளின் பொதுவான பார்வை என்பது ஒரு சார்புடையதாகவும் எதிரிடைத் தன்மை உடையதாகவுமே இருக்கும். அலை குடிச் சமூகங்களைச் சார்ந்தவர்களைத் திருடர்கள், கொள்ளையர்கள், சோம்பேறிகள், பிச்சைக்காரர்கள், நாகரிகமற்றவர்கள் என்றெல்லாம் எதிரிடையாக நோக்கி

அவர்களை மலிவாக அணுகும் மதிப்பீடுகளும் நம்மிடைய அதாவது நிலை குடிமக்களிடையே காணப்படுகின்றன”⁵⁹

என விளிம்புநிலைமக்கள் பற்றிய சமூகமதிப்பீட்டைச் சுட்டுகிறார்.

பாவண்ணன் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வைத் தமது படைப்புகளின் இயங்குதளமாக அமைத்துக் கொள்கிறார். சுரண்டலுக்கு ஆளானவர்கள், மனச்சிக்கலில் மூழ்கித் தவிப்பவர்கள். சமூக உறவுகளோடு பொருந்திச் செல்ல முடியாதவர்கள். வாழ்க்கையில் போராடித் தோற்பவர்கள் போன்றோரைத் தனது எழுத்துக்களில் கரிசனையுடன் அவர் நோக்குகிறார். எளிமையான மனிதர்களால் ஆன பாவண்ணனின் கதையுலகு பற்றிப் பேசும் பிரபஞ்சன்,

“இவர் பாத்திரங்கள் எல்லாம் கையெட்டும் தூரத்தில் வேட்டி கட்டிக்கொண்டு சேலை கட்டிக்கொண்டு நிற்கிற பாவப்பட்ட மனிதர்கள்”⁶⁰

என்று குறிப்பிடுகின்றார். ‘பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் விளிம்பு நிலை மக்கள் பதிவுகள்’ என்ற ஆய்வுக்கட்டுரையை எழுதிய கே.பழனிவேலு பாவண்ணன் கதைகளின் அனைத்துத் தொகுதிகளிலும் விளிம்புநிலை மாந்தர்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளதாகத் தெரிவிக்கிறார்.

“முதல் தொகுதியில் தொடங்கிய பாவண்ணனின் விளிம்புகளுடனான பிணைப்பு எல்லாத் தொகுதிகளிலும் நீண்டுகொண்டே செல்கிறது. விளிம்பு நிலையிலிருந்து எழுத வருவோர் மைய நீரோட்டத்தை வலுக்கட்டாயமாக ஏற்றுக்கொண்டு தனக்கு கொஞ்சமும் பழக்கமில்லாதவற்றைப் புனைவுகளாக மாற்றும் சூழலில் பாவண்ணன் தனக்கு மிகவும் விருப்பமான மனம் பற்றிய தேடல்களைக்கூட விளிம்புகளின் வாழ்விலேயே பொருத்திப் பார்க்கிறார்”⁶¹

என்று குறிப்பிடுகிறார்

பாவண்ணன் கதைகளில் இடம் பெறும் விளிம்புநிலை மாந்தர்கள் திட்டமிட்டுத் திணிக்கப்பட்டவர்களல்ல. இவர்கள் படைப்போடு ஒட்டாமல் தனியாகத் துருத்திக் கொண்டு நிற்கவில்லை. வாழ்வில் சந்தித்தவர்களையும் பழகியவர்களையும் பாதித்தவர்களையும் மட்டுமே அவர் படைப்புக்குள் முகம்காட்டி விடுகிறார். இதனால் செயற்கைத் தன்மையற்ற இயல்பான பாத்திரங்களாக அவை மிளர்கின்றன. கே.பழனிவேலு இதுகுறித்துப் பேசும்போது,

“புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கும் விளிம்புகளின் வாழ்வைப் படைப்பதன் மூலம் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் கவனத்தைத் தன்பால் ஈர்க்க முனைந்துள்ளார். வெகுஜனப்பத்திரிகைகளைப் படிக்கும் மேம்போக்கான வாசகர்களுக்குக் கிடைக்காத பாத்திரங்கள் இவரது சிறுகதைகளில் நிறைந்துள்ளன. இப்பாத்திரங்கள் படைப்பாளியுடன் நேரடியாகப் பழகியவர்களாக இருந்திருக்க

வேண்டும். அதனால்தான் அந்தப் பாத்திரங்களின் மீது இயல்பு மீறிய புனைவுகளைப் பாவண்ணனால் ஏற்ற இயலாமல் போய் விட்டிருக்கிறது”⁶² என்று கே.பழனிவேலு கருதுகிறார்.

பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் வரும் மாந்தர்கள் கதைக்காக வலிந்து உருவாக்கப்பட்டவர்கள் அல்லர். அவர்கள் வாழ வசதியற்றப் பின்தங்கிய கிராமங்களிலும் வெளிச்சம் பாயாத நகரத்தின் சந்துகளிலும் வாழ்பவர்கள் ஆவர். கே. பழனிவேலு பாவண்ணன் கதைகளில் வரும் விளிம்பு நிலை மக்களைப் பட்டியலிடுகிறார்.

“ஒரு வேளை சோற்றுக்குகூட வழியில்லாமல் பட்டினி கிடப்பவர்கள், கடையைத் திறந்து வைத்து தூக்கி வழியும் டைலர்கள், தங்கையின் கணவனுக்காக அம்மாவால் சுரண்டப்படும் மகன், ஓட்டலில் வேலை செய்பவர்கள், பூ கட்டுபவர்கள், நடிகனுக்காக அடித்துக்கொண்டு இருப்பவர்கள், தறி அடிப்பவர்கள், அரசியல்வாதியால் ஏமாற்றப்படுபவர்கள், ஜெயிலுக்குப் போய்வரும் ரசிகர்கள், தபால்காரன், டிரைவர், மனைவியை விட்டு ஓடிவந்த சாமியார், மூட்டை தூக்குபவன், பொய்சாட்சி சொல்பவன், வைப்பாட்டியின் மகன் என ஓரத்து வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பதற்கு ஏற்ற ஆண்களையும், வீட்டு வேலை செய்பவர்கள், பைத்தியக்காரிகள், கணவனைப் பிரிந்து வாழ்பவர்கள், விதவைகள், மது சூதாட்டத் தொழில் நடத்துபவர்கள், ஆப்பம் விற்கும் கிழவி கிழிந்த சட்டைச் சிறுவர்கள், பிச்சை எடுக்கும் சிறுமிகள், குழந்தைத் தொழிலாளர்கள்”⁶³

ஆகியோர் வாழ்வின் ஓரத்தில் ஒதுக்கப்பட்டுக் கிடப்போர் ஆவர். இப்பாத்திரங்கள் வழி பாவண்ணன் விளிம்புநிலை உலகை வாசகர் முன் நிறுத்துகிறார்.

குறவர்கள், வீதியில் நின்று நடனமாடிப்பிச்சையெடுத்துப் பிழைப்பவர்கள், பிணங்களை எரிப்பவர்கள், விவசாயக்கூலிகள், நோயாளிகள், மனநிலை பிறழ்ந்தோர், மாற்றுத்திறனாளிகள், விலை மாதர்கள் ஆகிய விளிம்பு நிலை மக்கள் பற்றிய பதிவுகளைப் பாவண்ணன் தருகிறார். விளிம்பு நிலை மக்களின் சிக்கல்கள் சமுதாயக் சிக்கல்கள் எனும் இயலில் விரிவாகத் தரப்படுகின்றன.

தலித்துகளின் வாழ்வை எழுதுதல்

தலித் இலக்கியம் என்பது பூலேயும், அம்பேத்கரும் பிறந்த பின்னர் தோன்றிய இலக்கிய வகையாகும். பழைய இலக்கியங்களில் தலித்துகள் பற்றிய பதிவுகள் குறிப்பிடும்படி இல்லை. மறுமலர்ச்சிக் கால இலக்கியங்கள் தோன்றிய பின்னர் கூட தலித்துக்களின் வாழ்க்கையை இலக்கியங்கள் பெரிதாகப் பேசின என்று கூறிவிடமுடியாது. படைப்பாளனின் சாதி அரசியல் நுட்பமாக வெளிப்படும் களமாக தலித்துகளைப் பற்றிய உள்ளடக்கங்கள் அமைந்தன. சாதிப்பெயரை இயற்பெயருடன் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு சாதிய போதையிலிருந்தவர்கள் கூட சாதி வேறுபாடுகள்

கூடாது எனப் போதிக்கும் இலக்கியங்களும் உருவாயின. தலித்இலக்கியம் ஒரு தனி வகைமையாக உருப்பெற்ற நிகழ்வு மேல்தட்டு அழகியல் எழுத்தாளர்களை அச்சுறுத்தியது. இது குறித்து எம்.ஏ.நு.:மான் விளக்கும் போது,

“தலித்தியம் ஒரு இலக்கிய இயக்கமாகவும் கலாச்சாரக் கொள்கையாகவும் தமிழ் இலக்கியத்தில் வேருன்றியது. தமிழ் இலக்கியத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் சமூக யதார்த்தம் அதன் முழுவடிவில் இலக்கியத்தில் வெளிப்பாடு பெறத் தொடங்கியது. ஆரம்பத்தில் தலித் இலக்கியத்தில் மலநாற்றம் வீசுவதாகச் சொன்னவர்கள் உண்டு. அது சொன்னவர்களின் சிந்தனையில் இருந்த மலநாற்றம்தான் என்பதை கடந்த இரண்டு தசாப்த காலத் தலித் இலக்கியம் நிரூபித்துள்ளது”⁶⁴

என்று எம்.ஏ.நு.:மான் குறிப்பிடுகிறார்.

தமிழில் தலித் இலக்கியம் தோன்றிய பின்னணி குறித்து ஆ.ஜீவானந்தம் விளக்குகின்றார். அம்பேத்கர் நூற்றாண்டு விழாவை முன்வைத்துத் தலித்துகளிடம் தோன்றிய விழிப்புணர்வின் விளைவாகத் தலித் இலக்கியம் தோன்றியதாக அவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

“தமிழ் இலக்கிய உலகில் தொண்ணூறாமாண்டு தொடக்கம் முதல் ‘தலித் இலக்கியம்’ எனும் சொற்றொடர் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. தலித்துகள் எனப்படும் தாழ்த்தப்பட்டோரின் சமூகச் சிக்கல்களையும் அவற்றிற்கான தீர்வைக் காணும் வழிகளையும் கண்டறியும் விழிப்புணர்வின் விளைவாகவும் அம்பேத்கர் நூற்றாண்டுவிழா தலித்துகளிடம் ஏற்படுத்திய போர்க்குணமிக்க எழுச்சியின் விளைவாகவும் தமிழில் தலித் இலக்கியம் முகிழ்த்துள்ளது”⁶⁵

என்கிறார்.

ஆதிக்க சாதியாரின் ஒடுக்குதலால் மக்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் 1980-களுக்குப் பின் தேச அளவில் அரசியல் ரீதியாக எழுச்சி ஏற்பட்டது. இவ்வெழுச்சியால் உருவான தலித் இலக்கியம் தொடக்கத்தில் பல்வேறு எதிர்ப்புகளைச் சந்தித்தது. ஆனால் இன்று இலக்கியப் பரப்பில் ஆழக்காலான்றிவிட்டது.

தலித் இலக்கியம் என்பது தலித்துகளைப் பற்றி தலித் எழுத்தாளர்களால் தலித் உணர்வோடு எழுதப்படுவது என சரண்குமார் லிம்பாலே விளக்கம் தருகிறார்.⁶⁶

தலித் அல்லாதாரும் தலித் உணர்வுடன் தலித் வாழ்வியலைச் சித்திரித்தால் அதனைத் தலித் இலக்கியமாகக் கொள்ள முடியும். பாவண்ணன் பலசிறுகதைகளில் தலித்துகளின் வாழ்வியலைப் பதிவு செய்துள்ளார் சாதி ஏற்றத் தாழ்வு பற்றிய அருவருப்பை அவர் பிரச்சார நெடியின்றி பல கதைகளில் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

பாவண்ணனைத் தமிழ் எழுத்தாளர் என்ற பெரும் வகைப்பாட்டுக்குள் அடக்கி ஆராய்வதுதான் முறையானது என்றாலும் அவரது உள்ளடக்கங்களின் அடிப்படையில் வேறு சில கிளை வகைமைகளுக்குள்ளும் அவரை அடக்கி ஆராய முடிகிறது. பாவண்ணன் கன்னட மண்ணில் தொழில் சார்ந்து வாழ நேரிட்ட போது கன்னட தலித் எழுத்துக்களைத் தேடிப்படித்தார். அத்துடன் அவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கவும் செய்தார். டி.ஆர் நாகராஜ் எழுதிய ‘புதைந்த காற்று’ எனும் கன்னட மொழியிலமைந்த தலித் இலக்கியத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். இம்மொழிபெயர்ப்புக்காக 1998-ஆம் ஆண்டு தமிழக அரசின் விருதினைப் பெற்றுக்கொண்டார். வேறு பல தலித் இலக்கியங்களையும் கன்னடத்திலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். பாவண்ணன் எழுதிய ‘முடிவு’ எனும் சிறுகதை சிறந்த தலித்சிறுகதையாகும் இக்கதையில் சாதி என்பது சங்கடத்தையும் அதிர்ச்சியையும் ஒருசேர விளைவிப்பது என்ற கருத்தைப் புலப்படுத்துகின்றார்.

“சாதியும் மதமும் கட்சியும் இனமும் கடித்துக்கொள்ளும் புதுப்புது போர்களையும், சூழ்ச்சிகளையும் தந்திரங்களையும் முடிவுகளையும் ஆயிரக்கணக்கில் நான் வசிக்கும் பெருநகரில் பார்க்கிறவன்தான் எனினும் ஒவ்வொரு முறையும் அது கொடுக்கும் அதிர்ச்சியும் சங்கடமும் தாங்க முடியாததாகவே இருக்கிறது”⁶⁷

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பாவண்ணன் எழுதிய ‘பகை’ என்ற சிறுகதை தலித் சிறுகதையாகும். இக்கதையில் தலித்துகளின் வளர்ச்சியைச் சகித்துக் கொள்ள இயலாத ஆதிக்க சமூகத்தைச் சார்ந்த சங்கரலிங்கம் என்பவர் வருகிறார். அவர் தலித்துகளை ஒருமையில் விளித்துப் பேசுகிறார் அவர்களுக்கெதிரான வசைச்சொற்களையும் மொழிகின்றார். ஆதிக்க சமூகத்தினரின் தெருவில் தலித்துகளின் கோவில் தேர் வர எதிர்ப்பு தெரிவிக்கிறார். சாமி எல்லோருக்கும் ஒன்று என்று தலித்துகள் சொன்ன போது ‘ஆத்தாளும் அப்பனும் எல்லோருக்கும் வேறுவேறுதான்’ என்கிறார். இதில் தலித்துகளுக்கும் சங்கரலிங்கத்துக்குமான உரையாடல் கவனிக்கத்தக்கது.

“சாமி ஊர்வலம் வரலாமா கூடாதா”

“வரக் கூடாதுடா”

“அதான் எதுக்கு வரக் கூடாது”

“வரக்கூடாதுன்னா வரக்கூடாதுதான்டா”

அதுதான் எதுக்கு வரக்கூடாது சொல்லுங்க”

“ஓங்க ஜாதி வேற எங்க ஜாதி வேற இதுல எவணாச்சும் சில்மிஷம் பண்ணிங்க கொலை உழும் கொல”

“ஒங்க ஜாதி சாமி மாத்ரம் வருஷா வருஷம் எதுக்கு எங்க தெருவுல வருது”

“பெரிய ஜாதி சின்னஜாதி வித்தியாசம் தெரியாம பேசாதா முண்டம் அது வரும்பதா, நீ இல்ல ஒங்க அப்பன் ஒங்க தாத்தா ஒங்க சேனயே வந்தாலும் தடுக்க முடியாது”

“அப்ப எங்க ஊர்வலத்தையும் தடுக்க முடியாது. பழய தெருவுல வந்துதா தீரும்”

“பாப்பமா”

“பாப்பம்”⁶⁸

இவ்வுரையாடலில் ஆதிக்க சமூகத்துக்கெதிரான கலகக்குரலைக் காணமுடிகிறது.

இச்சிறுகதை சிறந்த தலித்சிறுகதையாக விளங்குகிறது.

தொன்மங்களை மறுவாசிப்பு செய்தல்

தொன்மங்களை நவீனப்படுத்தி எழுதும் போக்கு பாவண்ணனிடம் காணப்படுகின்றது. தொன்மங்களை விமர்சனங்களின்றி அப்படியே எழுதுதல், விமர்சனத்தோடு எழுதுதல் எனும் இருவகை நிலைப்பாடுகளை அவரிடம் காணமுடிகிறது.

தொன்மங்கள் மறுவாசிப்புக்குட்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து இக்காலத்தில் உருவாகியுள்ளது. உ.வாசுகி கடந்த கால வரலாறுகளும் புராண இதிகாசங்களும் கூட பெண்ணியப்பார்வையில் மறுவாசிப்பு செய்யப்பட வேண்டும் என்று கோருகிறார்.

“புராணங்களில் வரக்கூடிய கதாப்பாத்திரங்கள் அன்றைய சமூக நிலைமைக்கேற்ப வடிக்கப்பட்டிருப்பார்கள். அவற்றை மறுஆய்வு செய்து பெண்ணியப் பார்வையில் கேள்வி கேட்க வைப்பதே மறுவாசிப்பு”⁶⁹

என்று அவர் கூறுகின்றார்.

தொன்மக்கதைகள் மரபுக் கவிதைகளின் ஆகப்பெரும் கருப்பொருள்களாக விளங்குகின்றன. விஞ்ஞான வளர்ச்சி பகுத்தறிவுக் கோட்பாடு ஆகியவை வளர்ந்த பின்னரும் தொன்மக்கதைகளுக்கென்று தனித்த இடம் உள்ளது. பெரியார் புராணக்கதைகளை பகுத்தறிவுக் கண்ணாடியால் வாசித்தபின்னரும் தமிழ்ச்சமூகம் தொன்மங்களைத் தூர எறிந்து விடவில்லை. புதுக்கவிதையானது தொன்மம் என்ற உத்தியின் வழியாகப் புராணங்களைத் தன்னிடம் தக்கவைத்துக் கொண்டது. புனைகதைகளிலும் தொன்மக்கருப்பொருள்கள் சில இடங்களில் காணக்கிடைக்கின்றன.

பாவண்ணன் சமயம் சார்ந்த புனித மாந்தர்களைத் தனது கதைகளில் உலவ விட்டுள்ளார். தொன்மங்கள் மீது அவர் விமர்சனங்களை முன்வைக்கின்றார். மறுமலர்ச்சி கால படைப்பாளிகளிடம் காணப்படும் முக்கியமான போக்காக இதனைக்

கருதமுடிகிறது. தொன்மங்களைப் படைப்புக்குள் கொண்டுவருவது பற்றி எம்.கோபால கிருஷ்ணன் விளக்குகிறார்.

“ஏற்கனவே நிறுவப்பட்டுள்ள மதிப்பீடுகளையும் முறைமைகளையும் மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்த வேண்டியுள்ளது. இந்த மதிப்பீடுகளுக்கும் அறங்களுக்கும் உதாரணமாகக் காட்டப்படும் காவிய மாந்தர்களை, சரித்திரச் சம்பவங்களைப் புதிய கோணத்தில் அணுகி விமர்சிக்க வேண்டிய தேவையும் உருவாகிறது. கடந்த காலம் மீள்பார்வைக்கு உட்படுகிறது. நாம் நன்கறிந்த புராண மாந்தர்களையும் இதிகாச நிகழ்வுகளையும் இன்றைய பார்வையில் அணுகும் போது புதிய திறப்புகளும் புரிதல்களும் சாத்தியமாகின்றன”⁷⁰

என்ற கருத்து தொன்மங்களைப் புனிதமாகப் பார்க்காமல் புதிய கோணத்தில் பார்க்க வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்த்துகிறது. அன்னை, கண்கள், வெள்ளம், தங்கமாலை, ஏவாளின் இரண்டாம் முடிவு, வாசவதத்தை, அல்லி, ரணம், சுழல் போன்ற கதைகள் இத்தகைய போக்கில் அமைகின்றன.

பாவண்ணனின் யதார்த்த சிறுகதைகளைச் சிலாகிக்கும் வாசகர்கள் அவரது தொன்மக்கதைகளை அதிருப்தியோடு அணுகுகின்றனர். ‘ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு’ ‘ஏழு லட்சம் வரிகள்’ ஆகிய தொகுதிகளில் தொன்மத்தைப் புனைவாக்கும் போக்கை அவர் மிகுதியாகப் படைக்கின்றார். புராணங்களின் கேள்விகளுக்கு வாழ்வில் விடை கண்டுபிடிப்பதிலும் வாழ்வின் கேள்விகளுக்குப் புராணங்களிலிருந்து விடைகண்டு பிடிப்பதிலும் அவர் ஆர்வம்காட்டுகிறார். எனவேதான் அவர் இம்முயற்சியைத் தொடர்ந்து செய்கிறார். புராண அடிப்படையில் கதைஎழுதுதல் பற்றி வினா எழுப்பும் வாசகர்களுக்கான பதில்களை அவர் தருகிறார்.

“மேற்கில் நவீனத்துவம் அறிமுகமாகி வளர்ந்ததற்கும். இந்தியாவில் நவீனத்துவம் அறிமுகமாகி வளர்ந்ததற்கும் ஒரு வேறுபாடு உண்டு. மேற்கில் செவ்வியல், நாட்டுப்புறவியல் ஆகியவற்றை அரவணைத்துக் கொண்டு வளர்ந்த நவீனத்துவம் அதைத் தாண்டும் போது அதன் இறுக்கத்தைத் தளர்த்திக் கொள்வதையும் கலைத்துக் கொள்வதையும் உதறுவதையும் செய்யக்கூடும். ஆனால் இந்தியாவில் தொடங்கும்போதே செவ்வியலிலிருந்தும் நாட்டுப்புறவியலிலிருந்தும் தன்னைத் துண்டித்துக் கொண்டு வளர்ந்த நவீனத்துவம் அதைத் தாண்டும் போது அவற்றுடன் உறவைச் சீரமைத்துக் கொள்வதாகவே இருக்கக்கூடும் என்று தோன்றுகிறது. சீரமைத்துக் கொள்வது என்பது அவற்றைக் கேள்விக்குட்படுத்தி விடைகளைத் தேடுவதாகவே இருக்கும். புளியமரத்தை உலுக்கி பழங்களை உதிர வைக்கிற ஒரு சித்திரம் என் மனத்தில் தோன்றுகிறது. என் கேள்விகளுக்குப் புராணங்களில் விடை கண்டுபிடிப்பதும் புராணங்களின் கேள்விகளுக்கு என் வாழ்வில் விடை கண்டுபிடிப்பதும் எனக்கு உவப்பான செயல்களாகவே உள்ளன.”⁷¹

என்கிறார்.

புராணங்களைக் கருவாகக் கொண்டு கதை சொல்வதில் புதுமைப்பித்தனின் தொடர்ச்சியைக் காணமுடிவதாகக் காவ்யா சண்முகசுந்தரம் கூறுகின்றார். சாபவிமோசனம், அகல்யா போன்ற புதுமைப்பித்தன் கதைப்பாணியைப் பாவண்ணனின் தொன்மம் சார் கதைகளில் காணமுடிவதாக அவர் சொல்லுகின்றார். தொன்ம மறுவாசிப்பினால் உருவாகும் மறுபடைப்புகளை அவர் வரவேற்கிறார்.

“தன் வாழ்க்கை அதன் உறவுகள், அதற்குள்ளோடும் அனுபவங்கள் தன் களன்களாகக் கொண்டு கதை சொல்லி வந்த பாவண்ணன் தற்போது புராணம் இதிகாசம் நாட்டுப்புறக் கதை ஆகியவற்றுள் மூழ்கி முத்தெடுக்க முயன்றுள்ளார்”⁷²

என்று பாராட்டுகின்றார்.

பாவண்ணன் ‘ஏழு லட்சம் வரிகள்’ எனும் கதையில் குணிதேவர், நந்திதேவர், குணாட்யர், பட்டமகிஷி போன்றோரைப் பாத்திரமாக்கித் தொன்மக்கதை சொல்கிறார். ‘அல்லி’ என்ற கதையும் தொன்மக்கதையின் பின்னணியில் அமைந்துள்ளது. ‘ரணம்’ என்ற கதை கர்ணன் என்ற புராணக் கதாப் பாத்திரத்தைச் சுற்றி வரையப்பட்டது. ‘சுழல்’ எனும் கதை இராமன் மீது விமர்சனங்களை முன்வைக்கும் தொன்மக்கதையாகும். ‘புதிர்’ என்ற சிறுகதை பெரியாழ்வாரின் வாழ்வைப் புனைவாக்குகிறது.

குமாரவனம், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, வாசவதத்தை, அன்னை, முற்றுகை ஆகிய கதைகளும் தொன்மங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவையாகும்.

சிலப்பதிகாரத் தலைவியான கண்ணகியைப் பெண்ணியக் கதாப்பாத்திரமாய் அடையாளப்படுத்தும் போக்குத் தமிழ் மரபில் உள்ளது. ஆனால் பாவண்ணன் ‘காலணி’ கதையில் செருப்பணியாத கண்ணகி எனும் படிமத்தை வரைந்து காட்டுகிறார்.

“இன்னொரு நாளு மதுரையில் வழக்காடி அந்த ஊரையே எரிச்சிட்டுப் போற கண்ணகி அல்லும் பகலும் பல நாட்கள் நடந்து செல்ல ஒரு நாள் தேவர்களின் புஷ்பக விமானம் வந்து ஏத்திகிட்டு போனாங்களாம்ன்னு கதையைச் சொல்லிட்டுச் சிரிச்சிது. எனக்கா சிரிப்புன்னு கேட்டேன். சிரிக்காம என்னடா செய்றது தம்பி? சோறு தண்ணி இல்லாம வேகாத வெயில்லயும் முள்ளுக்காட்டிலயும் செருப்புக்கூட இல்லாம ஒருத்தி நடந்தர அவள தூக்கிப் போக பாடைதாண்டா வரணும். விமானம் எதுக்குடா வரணுமன்னு கேட்டுது”⁷³

என்று கண்ணகிக்குச் செருப்பு கொடுக்காத பழங்கால சமூகத்தை விமர்சிக்கிறார்.

கம்பராமாயணத்தில் பெண்கள் உயர்வாகக் காட்டப்பட்டிருப்பதாகப் பொதுவெளியில் நம்பப்படுகிறது. பாவண்ணனின் ‘காலணி’ கதையில் வரும் தலைவி கம்பராமாயணத்தைப் புதிய கோணத்தில் பார்க்கிறாள். காட்டுக்குச் செல்லும் போது இராமன் செருப்பணிந்திருந்ததாகவும் சீதை செருப்பணியவில்லை என்றும் அவள் கூறுகின்றாள்.

“ஒருநாள் ராமாயணக் கதை சொன்ன அக்கா காட்டுக்கு நடந்த ராமன் கதையை சொல்லிச்சி. ராமன் கால்ல செருப்பு இருந்திருக்கணும். பின்னால அதத்தானே பரதனுக்குக் கழற்றித் தராரு. ஆனா கூடப்போன சீதை செருப்பு போட்டிருந்தாளான்னு தெரியலை. பொண்டாட்டியைப் பார்த்துச் செருப்பு போட்டுக்கொள்ள சொல்ல அவருக்கும் மனமில்லை பாரடா தம்பின்னு சிரிச்சிட்டே ஒரு நாளு சொல்லிடுச்சி”⁷⁴

என்று கம்பராமாயணக்கதையில் பாலினப்பாகுபாடு இருப்பதை சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

‘சுழல்’ சிறுகதை இராமாயணத் தொன்மத்தைப் புதிய கோணத்தில் பார்க்கிறது. புதுமைப்பித்தனின் ‘பாவவிமோசனம்’ கதை இராமன் மீது விமர்சனங்களை எழுப்பியதைப் போல இக்கதையும் சில விமர்சனங்களை முன்வைக்கிறது. சீதை கருவுற்றிருக்கிறாள். அவளுக்கு ஆதரவாக இராமன் அருகில் இல்லை. சீதை வயிற்றுக்குள்ளிருக்கும் குழந்தையிடம் தனது கவலைகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளுகின்றாள்.

“உன் தந்தை எப்போதும் இப்படித்தான் குழந்தாய் என்னைத் தவிக்க விட்டுப் பார்ப்பதில் அவருக்கு அப்படி என்னதான் ஆனந்தமோ, ஊர் உலகத்தில் அரச பாரத்தைச் சுமப்பவர்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்? அவர்கள் எல்லாரும் இப்படியா இருக்கிறார்கள்? குழந்தாய் நீ வளர்ந்து பெரிதானதும் எனக்காக ஒரு வேலை செய்ய வேண்டும். என் அம்மாவை ஏன் தந்தையே இப்படித் தவிக்க விட்டீர்களாம் என்று அவரைப் பார்த்துக் கேள்வி கேட்க வேண்டும்”⁷⁵

என்று குழந்தையிடம் சொல்லுகின்றாள். இது இராமன் மீது வைக்கப்படும் விமர்சனமாகும். சமகால சமூகத்தில் தாயைத் தவிக்கவிடும் ஆண்களை இக்கதையோடு பொருத்திப் பார்ப்பதற்கான வாசலையும் இக்கதை திறந்து வைத்திருக்கிறது.

இராமன் சீதையை வால்மீகியின் ஆசிரமத்துக்குத் தேரில் அனுப்பிவைக்கிறான். சீதை கருவுற்றிருக்கும் காலத்தில் இராமன் உடன்வராமல் தனியாக அவளை அனுப்பியதை எண்ணிய போது அவளது கண்களில் கண்ணீர் திரள்கிறது. சீதையைப் பற்றி அயோத்தி மக்களில் சிலர் தவறாகப் பேசியதால் தான் இராமன் சீதையை வால்மீகியின் ஆசிரமத்தில் கொண்டு விடுகிறான். அடுத்தவன் தூக்கிச் சென்று சிறைவைத்த பெண்ணை அழைத்து வந்து இராமன் குடும்பம் நடத்துகிறான் என்றும், இராவணனின் கைப்பட்ட சீதையிடம் சுகம் அனுபவிப்பது அரசருக்கு

அழகில்லை என்றும் பொதுமக்களில் சிலர் கூறியதால் இராமன் சீதையை நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றிய உண்மையை இலக்குவன் சீதைக்குத் தெரிவிக்கிறான். அதைத் கேட்டதும் சீதை வருத்தப்படுகிறாள். கண்ணீர் விடுகிறாள். அரச குடும்பத்தின் பெயர் அபவாதத்துக்குள்ளாகி விடக்கூடாது என்பதற்காகத் தன்னை வேரோடுபிடுங்கி வேறோர் இடத்தில் நடுகிறார்கள் என எண்ணி வேதனைப்படுகிறாள் அப்போது வால்மீகி வருகிறார். வால்மீகியிடம் இராமன் சீதைக்கு இழைத்த அநீதியை இலக்குவன் எடுத்துரைக்கிறான். வால்மீகி சீதையிடம் இன்று முதல் நீ என் மகள். இதே பிறவியில் இன்னொரு சீதை என்றுரைக்கிறார். காலம் முழுக்க சீதை வால்மீகியின் ஆசிரமத்தில் இராமனின் துணையின்றி வாழ்ந்ததாகக் கதையைப் பாவண்ணன் முடிக்கிறார். இக்கதையில் இராமன் மீது மெல்லிய விமர்சனங்கள் எழுப்பப்பட்டுள்ளன.

அக்கினிப் பிரவேசம் செய்யச் சொன்ன இராமனின் செயலை சீதை விமர்சிக்கிறாள். இராமன் கணவன் என்ற ஸ்தானத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் அரசன் என்ற ஸ்தானத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதாய்ச் சீதை விமர்சிக்கிறாள்.

“சீதை அக்கினிப் பிரவேசம் செய்யட்டும்” என்று இலங்கையில் எழுந்த இராமனின் குரல் காதில் திடுமென ஒலித்தது. அவள் மனம் இறுகியது. அவன் அரசன் அரசன் என்பதில்தான் அவனுக்கு மதிப்பு. அரண்மனையின் மதிப்பை முன்வைத்த அவனுடைய பேச்சும் நியாயமும் தருக்கமும் எப்போதும் அலுப்பூட்டுபவை. அவனால் அக்கவசத்தைக் கழற்றி வைத்துவிட்டுச் சிந்தித்துப் பார்க்க ஒரு போதும் இயலாது. அவனுக்குச் சீதை வேண்டும். சீதையின் மீது அளவு கடந்த காதலும் உண்டு. ஆனால் எல்லாமே இரண்டாம் பட்சம். உறவு பாசம், காதல் எல்லாமே இரண்டாம் பட்சம். எல்லாவற்றையும் விட அவனுக்கு அரசு காரியமே முக்கியமாகிப் போய்விட்டது”⁷⁶

என்பதில் இராமன் மீது விமர்சனம் முன்வைக்கப்படுகிறது. அக்கினிப் பிரவேசம் பற்றிய விமர்சனத்தை முன் வைக்கும் சீதை, இராமன் முடி சூடியபின் கருவுற்ற தன்னை நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றி வால்மீகி ஆசிரமத்தில் தங்க வைத்த நிகழ்வை அழுத்தமாக விமர்சிக்கவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

இயற்கையை எழுதுதல்

பாவண்ணன் இயற்கையை நேசிக்கும் கவிஞராவார். அவரது கதைகளில் இடம்பெறும் காடும், மலையும், குளிரும் உண்மையானவை. அவர் அவ்வியற்கையை இரசித்ததோடு நின்றுவிடாமல் கதைக்குள் ஒவியத்தைப் போல் விரித்துப்போடுகிறார். மழையில் நனையும் மண்ணின் மணம், மக்கிய இலைகளின் மணம், பூக்களின் மணம், மழையின் மணம், காற்றின் மணம் ஆகியவற்றை அவர் உணர்ந்தபடியே வாசகர்களுக்கு உணர்த்த முயன்றுள்ளார்.

பாவண்ணன் மனிதர்களின் கதையை எழுதுமிடங்களில் இயற்கை அதன் பின்னணியாக இருந்து கதையை அழகியல் தளத்துக்கு அழைத்துச்செல்கிறது. ‘முடிவு’ எனும் கதை மலையைச் சுற்றிப்பார்க்க ஆசைப்பட்ட நண்பர்களின் ஆர்வங்களைச் சொல்லும் கதையாகும். அதன் நடுவே டேவிட்க்கும் அவன் நண்பனுக்கும் இணையான பாத்திரமாக மலையும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. சில இடங்களில் கதை நிகழ்வைவிட மலை பிரமாண்டமானதாகக் காட்சியளிக்கிறது.

“பிரம்மாண்டமான ஒரு குரோட்டன்ஸ் தொட்டி போல மனத்தில் நிறைந்தது மலை. பனியும் வெளிச்சமும் கண்களைக் கவர்ந்தன. பச்சை நிறம் எங்கும் மின்னியது. காட்டைச்சுற்றி மலைகள் எழுந்து வளைந்திருந்தன. சரிவுகளில் அடுத்தடுத்து நெருக்கமாக நடப்பட்டவை போல அடர்ந்த மரங்கள் வானத்தைத் தொட்டுவிட்டது போல ஆனந்தத்தில் தலையாட்டிக் கொண்டிருந்தன உச்சிக் கிளைகள். யூக்லிப்டஸ் மரத்தின் உச்சிக் கிளையில் வானத்தை ரசித்தபடி உட்காந்திருந்தது ஒரு ரெட்டை வால் குருவி”⁷⁷

என்பதில் காடும் மலையும் கண்கொள்ளாக் காட்சிகளாய் நிற்கின்றன.

யதார்த்தத்தை எழுதுதல்

நவீன இலக்கியம் பல்வேறு இலக்கியக் கோட்பாடுகளுடன் விரிந்துகிடக்கிறது. மேலை இலக்கியத் தாக்கத்தின் காரணமாகத் திறனாய்வுக் கொள்கைகள் புதிது புதிதாய்த் தமிழுக்கு வந்தன. மேலை இலக்கியத்தில் ஆழ்ந்த புலமை கொண்ட தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மேலை மனநிலையுடன் எழுத்தை உருவாக்குகின்றனர் தமிழ்ச்சூழலுக்குப் பொருத்தமற்ற வடிவங்களையும் உள்ளடக்கங்களையும் தமது படைப்புகளில் கையாளுபவர்கள் அறிவு ஜீவிகள் என்ற தவறான அபிப்பிராயங்களையும் பரவச் செய்தனர்.

தமிழ்நாடு, பாண்டிச்சேரி, இலங்கை போன்ற இடங்களிலிருந்து உருவாகும் எழுத்து தமிழ்ச் சமூகத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைய வேண்டும். தமிழ் மக்களின் சிக்கல்கள், மனநிலைகள், வாழ்வியல் அனுபவங்கள் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தும் எழுத்துதான் சரியான பாதையில் செல்லும் எழுத்து எனலாம்.

பாவண்ணன் ஆங்கிலத்தில் ஆழ்ந்த புலமை மிக்கவர். அவரது மொழிபெயர்ப்புச் செயல்பாடுகள் இதனை உறுதி செய்கின்றன. ஆனால் அவர் தமிழ்ச்சமூகத்தில் உலவும் இயல்பான மனிதர்களையே பாத்திரங்களாக்கியுள்ளார். பாவண்ணன் இது குறித்துப் பேசும் போது,

“சிறுகதைகளில் கணங்களை என் வாழ்விலிருந்து எடுத்திருக்கிறேன். இவற்றில் நான் வாழும் சூழலில் பிரச்சினைகளைத் தொட்டுக் காட்டியிருக்கிறேன்”⁷⁸

என்கிறார். இக்கூற்று பாவண்ணனின் படைப்புகள் நடப்பியல் உலகைப் பிரதிபலிப்பவை என்பதனை உணர்த்தி நிற்கின்றது.

தன்னையும், தன் சகமனிதனையும் புனைவுக்குள் உலவவிடும் கதைகள் நம்பகத்தன்மையுடன் வாசகர்களால் ஏற்கப்படுகின்றன. புனைகதையில் இடம் பெறும் பாத்திரத்தோடு வாசகன் தானறிந்த மனிதர்களை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்கான வாசலைச் சிறுகதையாசிரியர்கள் திறந்து வைக்கவேண்டும். அந்நியத் தன்மை மிக்க பாத்திரங்களும் அதீத புனைவுகளும் வாசகர்களைச் சென்றடைய முடியாது. மனநிலைத்திரிபுடைய கதாமாந்தர்களும் அந்நியப்பட்டு நிற்கின்ற கதாமாந்தர்களும் மட்டுமே உலகம் என்று சித்திரித்தால் வாசகனுக்கும் படைப்பாளனுக்குமிடையே இடைவெளி உருவாகி விடும். எனவே படைப்பாளன் தன்னையும் தன் சகமனிதனையும் படைப்புக்குள் கொண்டு வரும் போதுதான் நடப்பியல் சார்ந்த பிரதியை வாசகன் அனுபவிக்க முடியும்.

“மனிதன் தன்னை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் தன்னை அறியாதவன் தன் சக மனிதனையோ சமூகத்தையோ அறிய முடியாது”⁷⁹

என்ற சுந்தர ராமசாமியின் கருத்தை இதில் பொருத்திப் பார்க்க முடியும். தனக்கும் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் சமூகத்துக்குமான உறவைத் துல்லியமாகக் காட்டும் நடப்பியல் படைப்புகள்தான் வெற்றிபெறுகின்றன. இவ்வகையில் பாவண்ணனை நடப்பியல் எழுத்தாளராகப் புரிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

இலக்கியத்தில் சமூக யதார்த்தம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. புனைவும் யதார்த்தமும் முரண்கள் என்பது போலத் தோற்றமளிக்கின்றன. இலக்கியங்கள் புனைவை ஆதாரமாகக் கொண்டுதான் இயங்குகின்றன. ஆனால் யதார்த்தத்தை புனைவு வழி வெளிப்படுத்துவதில்தான் படைப்புகள் வெற்றி பெறுகின்றன.

“இலக்கியம் என்பது ஒரு புனைவுதான். சமூக யதார்த்தத்தைத் தன் ஆற்றலுக்கும் கருத்துநிலைக்கும் ஏற்றவகையில் ஒரு படைப்பாளி தன் படைப்பில் புனைகிறான்”⁸⁰

என்று நு.:மான் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும்

“உண்மையான படைப்பாளி தனக்குப் பரிச்சயமான தான் வாழ்ந்து அனுபவித்த சூழலையே தன் படைப்புகளுக்குக் களமாகக் கொள்கிறான். அவனைப் பொறுத்தவரை அந்தக் களமும் அதில் நிகழும் வாழ்வும் மக்களும் ஒரு ஜன்னல்தான். வெளி உலகை - முழு உலகையும் முழு வாழ்வையும் - தரிசிப்பதற்கான ஜன்னல். அந்த ஜன்னல் ஊடாகவே அவன் தனது தரிசனத்தை நம்மையும் காணுமாறு செய்கிறான். வாழ்வின் அர்த்தங்களையும் அணர்த்தங்களையும் காட்டுகிறான். அதற்கு மேலாக அந்தப் படைப்பில் அந்தக் களத்துக்குத் தனியான பெறுமதி எதுவும் இல்லை”⁸¹

என்கிறார்.

பாவண்ணன் தனது சுற்றுப்புறத்தில் வாழும் மனிதர்களைத் தனது கதைக்குள் கொண்டு வருகிறார். தனது உறவுகளைப் பிரிந்து தொலைவுக்குச் செல்லும்

மனிதர்கள் தமது பழைய நினைவுகளினூடே அழியாத உறவுக்கோலங்களைப் போட்டுப் பார்ப்பது பற்றியும் பேசுகிறார். இது குறித்துப் பேசும் எம்.கோபால கிருஷ்ணன்,

“பாவண்ணனின் ஆரம்பகாலக் கதைகள் பலவும் உறவுகள், சகமனிதர்கள், நண்பர்கள், அன்றாட வாழ்வின் சமைகள், அதன் வலிகள் என்று அன்றைய கால கட்டத்தின் கறுப்பு வெள்ளைப் படங்களாக அமைந்துள்ளன. சொந்தங்களை சொந்தமண்ணை நீங்கிய மனம் அவற்றின் ஒவ்வொரு அங்கத்தையும் மன அடுக்கிலிருந்து ஒவ்வொன்றாய்த் தொடர்ந்து மீட்டிப் பார்க்கும் பேரனுபவமே கதைகளாகியுள்ளன”⁸²

என்று சொல்லுகின்றார். தொலைவிலிருக்கும் உறவின் சாயல்களை அருகில் தேடும் மனநிலையையும் பாவண்ணன் உணர்த்துகிறார். எல்லா உறவும் எமது உறவே எனும் பேரனுபவத்தை இக்கதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

பாவண்ணன் படைத்த பாத்திரங்கள் வானத்திலிருந்து குதித்து வந்தவர்களல்ல. அவர்கள் மண்ணில் வாழுகின்ற இயல்பான மனிதர்கள் பிரச்சினைகளை ஊதித்தள்ளுகின்ற அதீத ஆற்றல் அவர்களுக்கு இல்லை. அவர்கள் உலகத்தை வெற்றிகொள்ள முடியாதவர்கள். பாவண்ணனின் கதாமாந்தர்கள் உழைக்கும் வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள். உழைப்பவர்களெல்லாரும் சமூகத்தில் உயர்ந்த இடத்தைப் பிடிப்பார்கள் என தன்னம்பிக்கை நூற்கள் சொல்லும் சூத்திரத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர்கள். வறுமையும் வெறுமையும் மட்டுமே அவர்களைச் சூழ்ந்திருக்கிறது.பசியையே உணவாக உண்டு காலத்தைக் கழிப்பவர்கள். இவர்களுக்கு அபிலாஷைகள் இருக்கின்றன. வேட்கைகள் இருக்கின்றன. இலட்சியங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அதனை எட்டிப் பிடிப்பதற்கு முன்னரே நசுக்கப்படுபவர்கள். குடும்ப வாழ்வு மற்றும் எதிர்காலத்துணை பற்றிய எதிர்பார்ப்புகள் அவர்களிடம் இருக்கின்றன. ஆனால் தந்தைவழிச்சமூகத்தின் ஒடுக்குதலுக்குப் பயந்து ஆசைகளைப் பலியிடுபவர்கள்.

பாவண்ணனின் பாத்திரங்கள் சுருண்டு படுத்துக்கிடப்பவர்களல்ல. அவர்கள் குதிரை வண்டி ஓட்டுகிறார்கள். தரகுவேலை பார்க்கிறார்கள். நெருப்பு வளையங்களைத் தாண்டுகிறார்கள். கழிவறை கழுவுகிறார்கள். வீதியில் நின்று பாம்பாட்டம் ஆடிப்பிச்சையெடுத்துப் பிழைக்கிறார்கள். கல் உடைக்கிறார்கள் சொந்த மண்ணைவிட்டு வெளி மாநிலத்தில் சென்று சிறிய வேலை பார்த்துப் பிழைக்கிறார்கள். துணிதுவைக்கிறார்கள். பிணத்தை எரிக்கிறார்கள். உழைப்பின் அடையாளங்களாய் அவர்கள் திகழ்ந்தாலும் காலம் அவர்களைக் கௌரவிக்கவில்லை. உணவின்றி, உறைவிடமின்றி நிலையான வாழ்வின்றி அலைந்துதிரிகிறார்கள்.

திரைப்படத்தில் ஒருபாடல் காட்சியில் கோடஸ்வரர்களாக மாறும் இலட்சிய மனிதர்களைக் காணமுடிகிறது. பாவண்ணன் கதைகளில் இத்தகு மனிதர்கள் இல்லை. அவர்கள் போராடி வீழ்ந்தவர்கள். மிகையான உச்சகட்ட காட்சியை அமைத்து அவர்களது வாழ்வின் சிக்கல்களிலிருந்து விடுவிக்கின்ற செயற்கையான சிருஷ்டி முறையைப் பாவண்ணன் பின்பற்றவில்லை. யதார்த்தத்துக்கான சான்றுகளாக அவை நிற்கின்றன.

முற்போக்காக எழுதுதல்

முன்னோக்கிச் சிந்திப்பவர்கள் முற்போக்காளர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். முற்போக்கு என்பது விஞ்ஞானத்தின் அளவுகோலில் உண்மையைக் சோதித்தறியும் கொள்கைத் திட்டமாக உள்ளது. வாழ்வின் தரமேம்பாட்டுக்கு உதவும் ஆழமான சிந்தனைகளை முற்போக்கு எனக் கொள்ளலாம். முற்போக்கு என்பது விரக்தியை விரட்டியடிக்கிறது. நம்பிக்கையை நிலைநாட்டுகிறது. முற்போக்கு என்பதனை வி.சி. அமுதன் குறியீட்டுப் பொருளில் வரையறுக்கிறார்.

“முற்போக்கு இருண்ட உலகத்திற்கு வெளிச்சத்தை இறைக்கிறது. மேடு பள்ளங்களுக்கிடையேயான இடைவெளியை அகற்றி சமநிலைப்படுத்துகிறது. பாசியுடன் தேங்கிக் கிடக்கும் பழமைவாதத்திற்குத் தூர்வாருவதோடு நின்றுவிடாமல் நதியின் மொழியையும் கற்பிக்கிறது. துருப்பிடித்த பழமையின் சுவர்களைத் தகர்க்கிறது. இலையுதிர் காலத்துக்காக இருமிக் கொண்டிருக்காமல் வசந்தத்தின் வருகைக்கு வாசல்களைத் தயாரிப்பதே முற்போக்கின் முக்கிய செயல்திட்டமாகும்”⁸³

என முற்போக்கானது கவித்துவ சொற்களில் விளக்கப்படுகிறது.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் வெகுசன எழுத்தாளர்களிடமிருந்து வேறுபட்டவர்களாக விளங்குகிறார்கள். பொழுது போக்குவது இவர்களின் இலட்சியத்திட்டமன்று. பழுது நீக்குவதுதான் இவர்களின் இலட்சியமாகும். தீவிர எழுத்தாளர்களிடமிருந்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் வேறுபடுகின்றனர். தீவிர எழுத்தாளர்கள் அறிவுஜீவிகளுக்காக எழுதுகிறார்கள். ஆனால் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பாமரர்களைக் கூட இலக்கியம் சென்றடைய வேண்டும் என்று விரும்புகின்றார்கள். தீவிர எழுத்தாளர்கள் உள்ளடக்கத்தை விட அழகியலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றனர். முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் தமக்கேயான தனித்த அழகியலைப் பின்பற்றினாலும் உயர்வான உள்ளடக்கங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றனர். முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் இடதுசாரிகளாகவோ கம்யூனிஸ்ட் கட்சியோடு தம்மை இணைத்துக் கொண்டவர்களாகவோ இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. அவர்கள் சமூகத்தின் பிரதிநிதிகளாக இருந்து மனிதர்களின் சிக்கல்களை வெளிக்கொண்டு வந்தாலே போதுமானது. முற்போக்கு எழுத்துக்களெல்லாம் பிரச்சாரங்கள் என முத்திரை குத்தப்பட்டு ஓரங்கட்டப்படும்

நிலை உள்ளது. தமிழ்த்திறனாய்வாளர்கள் அழகியலின் பக்கம் நின்றனாகொண்டு சமூகக்கரிசனை மிக்க எழுத்துக்களுக்கு எதிராகக் கணைகளை நானேற்றுகின்றனர். இது நடுநிலையான செயல்பாடன்று. தீவிர எழுத்து முளையிலிருந்து உருவாகிறது என்றால் முற்போக்கு எழுத்து இதயத்திலிருந்து தோன்றுகிறது எனலாம். மனித நேயத்தை மையமாகக் கொண்ட எழுத்துக்கள் அனைத்தும் முற்போக்கு இலக்கியங்களே. வல்லிக்கண்ணன் முற்போக்குக்குக் கீழ்க்காணும் விளக்கத்தைத் தருகின்றார்.

“உண்மையான இலக்கியவாதிகள் எப்போதும் மனிதரிடம் அன்புமிக்கவர்களாகவே இருப்பார்கள். சமூக நிலைமைகள் சீருற்று உயரவேண்டும் என்ற நல்லெண்ணம் கொண்டிருப்பார்கள். வெறுமனே தனிமனிதக் கனவுகளிலும் கற்பனைகளிலும், விந்தை மனிதரின் அக உணர்ச்சிகளிலும், தனிமனிதனின் விசித்திர எண்ண ஓட்டங்களிலும், வக்கிரமான அதிர்வுகளிலும் ஆழ்ந்துவிடாது இவர்கள் சமூகநோக்கு கொண்டவர்களாக விளங்குவார்கள்.இதையே முற்போக்குப் பார்வை எனக் கொள்ள வேண்டும்”⁸⁴

என்ற கருத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பற்றிய புரிதலை உருவாக்குகிறது. பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் மனக்குமுறலை வாழ்க்கை அவலங்களை எழுத்தில் வடிப்பதே முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற வரையறையும் ஏற்படையதாக அமைகிறது.⁸⁵

பாவண்ணனின் எழுத்துக்கள் எதிர்காலம் மீது நம்பிக்கை வைக்கின்றன. நிகழ்காலத்தில் நிலவும் அவலங்களையும் சிறுமைகளையும் பதிவு செய்கின்றன. சமுதாயத்தில் காணப்படும் சீரழிவுகளையும், சிதைவுகளையும் வெளிக்கொணர்கின்றன. மனிதநேயத்தைத் தூக்கிப்பிடிக்கின்றன. மனிதர்களிடம் இவ்வெழுத்துக்கள் கொண்டுள்ள அன்பும், கரிசனையும் அவற்றை முற்போக்கு எழுத்துக்கள் என நிறுவுகின்றன.

சிறுவர் உலகத்தை எழுதுதல்

பாவண்ணன் சிறுவர்கள் மீது கரிசனை உள்ளவராக விளங்குகிறார். அவர் சிறுவர்களின் விளையாட்டுக்கள், பேச்சு, பண்புகள், மனநிலை ஆகியவற்றைப் படைப்புகளுக்குள் கொண்டு வர முயற்சிக்கிறார் ‘பொம்மைக்கு ஓர் இடம் வேண்டும்’, ‘பச்சைக்கிளியே பறந்து வா’, ‘யானை சவாரி’ ஆகிய குழந்தைப்பாடல் தொகுதிகளை அவர் படைத்துள்ளார். சிறுகதைகளிலும் சிறுவர்களைத் துன்புறுத்தும் பெற்றோர்கள் அவரது கதைகளில் பாத்திரங்களாகியுள்ளனர். மனிதரல்லாத பிற உயிர்களை நேசிக்கும் பண்பு சிறுவர்களிடம் மேலோங்கியிருப்பதை அவர் வெளிப்படுத்துகிறார். சிறுவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுப்பதற்கான விஷயங்களைப் பெரியவர்கள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் சமூகத்தில் சிறுவர்களிடம் இருந்து

கற்றுக் கொள்ள ஏராளமான விஷயங்கள் இருக்கின்றன என்ற நிலைப்பாட்டில் பாவண்ணன் இருக்கிறார்.

‘அடுக்குமாளிகை’, ‘பயணம்’, ‘பூனைக்குட்டி’, ‘கூடு’, ‘பற்றுதல்’, ‘கடல்’, ‘கூண்டு’ போன்ற கதைகள் சிறுவர்களின் உளவியலைப் பேசும் கதைகளாகும்.

மனித உறவுகளை எழுதல்

பாவண்ணன் மூன்று வகை மனிதர்களைக் காட்டுகிறார். முதலாவது இயற்கைக்கும் மனிதனுக்குமான உறவிலிருந்து விலகிவந்திருக்கிற மனிதர்களை அவர் படைத்துக்காட்டுகின்றார். இது குறித்துப்பேசும் எம். கோபால கிருஷ்ணன்

“இயற்கையுடனான மனிதனின் உறவு இயல்பானது. தனிச்சையானது. எளிமையானதும் கூட. அன்றாடம் நாம் காணும் மரங்கள், செடிகள், பூக்கள், பறவைகள், விலங்குகள், வானத்தின் நிறங்கள் என்று அனைத்துமே அந்த உறவின் வெளிப்பாடுகளே. இன்று நம் நினைவில் மட்டுமே எஞ்சி நிற்கும் மரங்களின் பறவைகளின் பூக்களின் எண்ணிக்கையை யோசித்துப் பார்த்தாலே இன்றைய வாழ்வு இயற்கையிலிருந்து எத்தனை தொலைவு விலகி வந்துள்ளது என்று நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியும். மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையிலான உறவு என்பது வாழ்வின் ஒரு அம்சமாக இருந்தது என்பதையே பாவண்ணனின் கதைகள் அழுத்தமாகச் சுட்டி நிற்கின்றன. அவரது கதைகளில் இடம்பெறும் நிலமாகட்டும் பறவைகளாகட்டும் தாவரங்களாகட்டும் அனைத்துமே சூழல்களை நிறுவுவதோடு நின்றாவிடாது கதாபாத்திரங்களின் மனவோட்டத்தோடு சேர்த்து அடையாளப்படுத்துமளவுக்கு முக்கியத்துவம் கொண்டுள்ளன”⁸⁶

என்றுரைக்கிறார் பாவண்ணன் இயற்கைக்கும் மனிதனுக்குமாக உறவில் விரிசல் விழுந்து விடக்கூடாது என்ற உணர்வில் எழுதுபவர் என்பதை ‘ஒற்றைமரம்’, ‘இரண்டுமரங்கள்’, ‘நெல்லித்தோப்பு’, ‘செடி’, ‘தனிமரம்’ போன்ற தலைப்புகளே உணர்த்தி நிற்கின்றன.

இரண்டாவது , மனிதரிடமிருந்து விலகிச்செல்லும் மனிதர்கள் பற்றியும் பாவண்ணன் பேசுகின்றார். சக மனிதனின் இருப்பைப்பற்றிய சிந்தனையின்றி வாழும் மனிதர்களை அவர் அடையாளப்படுத்துகின்றார். அருகில் கோரிக்கையுடன் நிற்கும் மனிதர்களைப் பொருட்படுத்தாத சுரணையற்ற மனிதர்களை அவரது கதைகள் காட்டுகின்றன. கிராமத்தில் கூட மனிதர்களிடையே முன்னர் இருந்த நெருக்கம் தற்காலத்தில் இல்லாமல் போய்விட்டது என்ற ஏக்கம் அவரது கதைகளில் தொனிக்கின்றது.

“கிராம அமைப்பு என்பதே ஒருவர் மற்றொருவரைச் சார்ந்து அல்லது அனுசரித்து வாழும் ஒருமுறையை வகுத்திருந்தது. மனிதர்களுக்கு

இடையேயான உறவு இன்றியமையாத ஒன்றாக இருந்தது. இதிலிருந்தே சமூகத்தின் பல மதிப்பீடுகள் கிளைத்தன. சமூகத்தின் எளிய மனிதர்களைக் கரிசனையுடன் காணும் பார்வை இத்தகைய உறவின் ஊற்றிலிருந்தே உருவாகிறது. இயற்கையுடனான உறவிலிருந்து விலகி வந்துவிட்டது போலவே இன்று சக மனிதனுடனான உறவிலிருந்தும் நாம் மெல்ல மெல்ல விலகி நம்மை நாமே தனிமைப்படுத்திக் கொண்டோம்”⁸⁷

என எம்.கோபாலகிருஷ்ணன் கூறுகிறார். பாவண்ணன் தனித்துவமான மனிதஉறவினைத் தூக்கிப்பிடிப்பதற்காகவே மனிதஉறவில் நிகழும் விரிசல்களைப் பற்றிப் பேசுவதாக யூகிக்க முடிகிறது. ‘பலி’, ‘கையெழுத்து’, ‘கூட்டாளிகள்’, ‘முள்’, ‘உறவு’ போன்ற கதைகள் உறவுகளின் சிக்கல்களை எடுத்துரைக்கின்றன. எளிமையான மனிதர்கள் வாழ்வின் கணப்பொழுதுகளைக் கடத்த எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சிகளைச் சித்திரப்படுவதாகப் பாவண்ணனின் கதைகள் அமைகின்றன. வெறுமனே வேடிக்கை பார்ப்பவனின் சித்திரிப்பாக நின்றுவிடாமல் அவர்களது வலியையும் இருப்பையும் உள்ளார்ந்த அக்கறையுடன் புரிந்துகொள்ளும் முனைப்பு இக்கதைகளைச் செறிவாக்கித் தந்துள்ளன.⁸⁸

மூன்றாவது, இயற்கையிடமிருந்தும் மனித உறவுகளிடமிருந்தும் துண்டித்துக் கொண்டவர்கள் பற்றியும் பாவண்ணன் பேசுகின்றார். தனிமனிதனாகத் தம்மைச் சுருக்கிக் கொண்டு வாழும் மனிதர்களாக இவர்களைக் காட்டுகின்றார். தன்னைச் சூழ இருக்கும் உலகைக் கவனிக்காமல் விழுமியங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் வாழும் சுயநலமனிதர்கள் பற்றிய விவரிப்பாக இவை அமைகின்றன. ‘அடையாளம்’, ‘பாதுகாப்பு’, ‘மீரா’, ‘அடைக்கலம்’ போன்ற கதைகள் இவ்வகை உள்ளடக்கத்துடன் அமைந்தவை.

துன்பியலை எழுதுதல்

பாவண்ணனிடம் நகைச்சுவையுணர்வு அருகிக் காணப்படுகிறது. துன்பியலில் அவர் தன்னைக் கரைத்துக் கொள்ளுகிறார். பசி, வன்முறை, பழியைச் சுமத்தல், அதிருப்தியான குடும்பவாழ்வு, இழப்பு, நோய், மனப்பிறழ்வு, மரணம், ஏமாற்று, துரோகம். என இவரது கதைகளில் துன்பியலுக்கான கருப்பொருள்கள் மிகுந்து கிடக்கின்றன. ஒரு சாட்சிக்கையெழுத்துபோடும் வாய்ப்பு கூடக் கிடைக்காமல் மதியம் தண்ணீரைக் குடித்து வாழ்க்கை நடத்தும் துரைசாமி நாயக்கரும், அப்பாவின் வற்புறுத்தலால் வெளிநாட்டில் வேலைபார்க்கும் மாப்பிள்ளையை மணந்து அருகில் துணையில்லாததால் கண்ணீர்வடிக்கும் ‘பலி’ கதையின் நாயகியும், மகனுக்கு வேலைகிடைக்காமல் நிம்மதியின்றி தவிக்கும் ‘வெளிச்சம்’ கதையின் தலைவனும், அம்மா வானத்தில் இருப்பதாய் நினைத்து மொட்டைமாடி விளிம்பிலிருந்து வானத்தை நோக்கிக் குதிக்கும் சிறுவனும், சலவைத் துறை ஆக்ரமிக்கப்பட்டு சுடுகாட்டில் போய்

துணியைக் காயவைக்கும் பிச்சையாவும், காவலர்களால் அடித்துத் துரத்தப்படும் குறவர்களும், உடல்முழுக்க ரோமம் படர்ந்து சிகிச்சைகளில் பலனின்றி மனச்சோர்வு அடைவும் வைதேகியும் துன்பியலின் அடையாளங்களாய் நிற்கின்றனர்.

பாவண்ணனின் கதாமாந்தர்கள் ஏதேனும் ஒரு சிக்கலுக்குள்மாட்டிக் கொள்ளுகின்றனர். அதிலிருந்து வெளியே வருவார்களா எனும் எதிர்பார்ப்பு கதைக்குள் உருவாக்கப்படுகிறது. இறுதியில் அவர்கள் தோல்வியைச் சந்திக்கிறார்கள். அதனால் வாசகர்கள் ஈரத்தில் நனைகின்றனர். ‘வெளியேற்றப்பட்ட குதிரையை இதற்குச் சான்றுகாட்டலாம். இக்கதையின் நாயகன் விளையாட்டுத் துறையில் பலசாதனைகள் படைக்கிறான். பின்னர் ஓரங்கட்டப்படுகிறான். அவன் குடிக்கு அடிமையாகிறான். இறுதியில் தற்கொலை செய்துவிடுகிறான்.

பாவண்ணன் கதைகளில் பெரும்பாலான கதைகள் இலட்சியத்தை அடைய முடியாதவர்களின் சோக சித்திரமாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன.

மனிதநேயத்தை எழுதுதல்

இலக்கியம் பொழுதைப் போக்குவதற்காகத் தோன்றுவதன்று. பொழுதை ஆக்குவதற்காகத் தோன்றுவதாகும். வேலை எதுவும் செய்வதற்கு இல்லாதவர்களின் கடைசிப் புகலிடமாக இலக்கியம் விளங்கவில்லை. காலத்தை மரியாதைக்குரியதாக மாற்றுபவர்களின் அறிவு உணவாக அது செயல்படுகிறது. மனிதனின் மலிமான உணர்ச்சிகளைத் தட்டியெழுப்புவதாக அது அமைவதில்லை. மனிதனின் உணர்ச்சிகளை நெறிப்படுத்துவதாக அது உருவாக்கப்படுகிறது. மனிதப்பண்புகளை வளர்த்தெடுக்கும் இலக்கியம் சமுதாயத்தின் சத்துணவாக விளங்குகிறது எனலாம். தனது அனைத்துப் படைப்புகளையும் சமூக முன்னேற்றத்திற்கென்று உருவாக்கிய இராஜம் கிருஷ்ணனின் கருத்தை இதில் பதிவு செய்வது பொருத்தமானது.

“இலக்கியம் வெறும் பொழுதுபோக்குக்குக் கொறிக்கும் சிறு தீனிகளாகி விடக்கூடாது. அது மக்களின் வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத ஆரோக்கியமான சத்துணவைப்போல் சமுதாய உணர்வை, மனிதாபிமானத்தை மக்களிடையே ஊட்டுவதாக இருக்க வேண்டும்”⁸⁹

என்பது இராஜம் கிருஷ்ணனின் கருத்தாகும். பாவண்ணன் பொழுதுபோக்கு எழுத்தாளரல்ல சமூகத்துக்குப் பயன்படும் எழுத்துக்களை எழுதுபவர்.

இலக்கியம் என்பது மனிதப் பண்புகளை வளர்ப்பதற்காய் உருவாக்கப்பட்டது. மனிதனுக்குள் இருக்கும் மிருகப்பண்பை மிகைப்படுத்தும் கதைகள் மிகுதியாக வரும் இக்காலத்தில் பாவண்ணனின் கதைகள் மனிதனுக்குள் இருக்கும் தெய்வப் பண்பைத் தூக்கிப்பிடிக்கின்றன. பாவண்ணனின் மொழியை மனிதநேயத்தின் மொழியாகவே புரிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

தனது வெற்றியைப் பொருட்படுத்தாமல் நண்பனின் காயத்தைத் துடைக்க ஓடும் மதிவாணனும், பெரிய இசைக்கலைஞனான பின்னும் தாத்தாவின் அன்பை

மறக்காத மாணிக்கமும், அக்காமீது அளவுகடந்த பாசம் வைத்திருக்கும் குலசேகரும் மனிதப்பண்புகள் நவீனயுகத்தில் செத்துவிடவில்லை என்பதை நிறுவுகின்றனர்.

முதியோர் இல்லங்களுக்கு உதவி செய்பவர்கள், ஆதரவற்ற அனாதைகளுக்கு உணவு கொடுப்பவர்கள், மாற்றுத்திறனாளிகளின் மேம்பாட்டுக்காக உழைப்பவர்கள், நோயாளிகளை உடனிருந்து கவனிப்பவர்கள், மனப் பிறழ்வு அடைந்தவர்களை அன்புடன் கவனிப்பவர்கள், நாய், கிளி போன்ற சிற்றுயிர்களை நேசிப்பவர்கள், மொழி பேதம் பாராமல் ஆபத்தில் உதவுபவர்கள் எனப் பாவண்ணன் கதைகளில் மனிதநேயமிக்க மனிதர்கள் பலர் உலவுகின்றனர். இவர்கள் வாசகர் மனதில் அன்பு, பாசம், நட்பு, கருணை, ஈகை ஆகிய விழுமியங்களை விதைக்கின்றனர்.

இவ்வியலில் பாவண்ணனின் பிறப்பு, இளமைக்காலம், கல்வி, வாசிப்பனுபவம், குடும்பப் பின்னணி, இடப்பெயர்ப்பு அனுபவங்கள் போன்றவை ஆராயப்பட்டுள்ளன. சிறுகதை, புதினம், குறும்புதினம், சிறுவர் இலக்கியம், கவிதை, மொழிபெயர்ப்பு கட்டுரை ஆகிய வடிவங்களில் வெளிவந்த பாவண்ணனின் படைப்புகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன அவை வெளியான இதழ்கள், பெற்ற விருதுகள், பெற்ற பரிசுகள் ஆகியனவும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. படைப்பின் பின்புலம் பற்றியும் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. பாவண்ணனின் கதைக்கருக்கள் தொகுத்துத்தரப்பட்டுள்ளன. பாவண்ணனின் சிறுகதைகளிலமைந்த மொழிநடை உரையாடல், வருணனை ஆகியவையும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. பாவண்ணனின் எழுத்துமுறை குறித்து விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது.

அடிக்குறிப்பு

1. பாவண்ணன், வாழ்க்கை ஒரு விசாரணை, முன்னுரை
2. மேலது, முன்னுரை
3. பாவண்ணன், நூறுசுற்றுக்கோட்டை, ப.4
4. பாவண்ணன், ஏழுலட்சம் வரிகள், ப.4
5. பாவண்ணன், வேர்கள் தொலைவில் இருக்கின்றன, ப.3
6. பாவண்ணன், வாழ்க்கை ஒரு விசாரணை, ப.13
7. பாவண்ணன், சிதறல்கள், ப.4
8. பாவண்ணன், நேற்று வாழ்ந்தவர்கள், ப.10
9. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப.17
10. பாவண்ணன், வாழ்க்கை ஒரு விசாரணை, ப. XIII
11. பா. மதிவாணன், உ.சேரன் (ப.ஆ), தமிழ்இனி 2000, ப. 174
12. மேலது, ப. 837
13. சுப்பிரமணி இரமேஷ், தமிழ்ச்சிறுகதை வரலாறும் விமர்சனமும், ப.186
14. பாவண்ணன், கடலோரவீடு, முன்னுரை
15. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப.7
16. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப. 8
17. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.5
18. க. நா. சுப்பிரமணியம், விமர்சனக்கலை, ப.18
19. மா. இராமலிங்கம், நாவல் இலக்கியம், ப. 41
20. பியூலா மெர்சி, இருபதில் சிறுகதைகள், ப. 29
21. இரா. தண்டாயுதம், பாரதி முதல் சுஜாதா வரையில், ப.62
22. சி.சு செல்லப்பா, ராமையாவின் சிறுகதைப்பாணி, ப.23
23. மு. சுதந்தர முத்து, படைப்புக்கலை, ப.100
24. மீனாட்சி முருகரத்தினம், கல்கியின் சிறுகதைக்கலை, ப.31
25. அகிலன், கதைக்கலை, ப. 22
26. ந. கிருட்டின மூர்த்தி, தமிழ்ச்சிறுகதை இலக்கிய உத்திகள், ப.71
27. மீனாட்சி முருகரத்தினம், கல்கியின் சிறுகதைக்கலை, ப.146
28. மு. வரதராசன், இலக்கியத்திறன், ப.238
29. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப.87
30. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப.44
31. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப. 37
32. க. மனோகரன், சு.சமுத்திரத்தின் சிறுகதைக்கலை, ப.103
33. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.68
34. மு. வரதராசன், இலக்கியத்திறன், ப.193

35. தி.சு. நடராசன், தமிழ் அழகியல், ப.37
36. கிருஷ்ண வேணி, இந்திய அழகியல், ப.104.
37. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப.100
38. மேலது, ப.93
39. பாவண்ணன், ஏழுலட்சம் வரிகள், ப.101.
40. இளம்பூரணம் (உ.ஆ), தொல். சொல், ப.48
41. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப. 20
42. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப.66
43. பாவண்ணன், ஏழுலட்சம் வரிகள், ப. 22
44. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, பக், 76,78
45. செ.சுதாகரன், கு. அழகிரிசாமியின் சிறுகதைகள் ஒரு திறனாய்வு, ப. 34
46. தகடூரான், இலக்கியம் படைக்க எளிய வழிகள், ப.60
47. பாவண்ணன், ஏழு லட்சம் வரிகள், ப.6
48. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப, 166
49. பாவண்ணன், ஏழுலட்சம் வரிகள், ப.33
50. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப. 113
51. பாவண்ணன், கடலோர வீடு, ப.112
52. பாவண்ணன், ஏழு லட்சம் வரிகள், ப. 101
53. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப. 14
54. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.256
55. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப. 182,
56. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.30
57. எம். ஏ.நு.:மான், சமூகயதார்த்தமும் இலக்கியப்புனைவும், ப.14
58. மணிகோ. பன்னீர் செல்வம், பாவேந்தரும் விளிம்பு நிலை மக்களும், ப. 15
59. மேலது, ப.16
60. கே. பழனிவேலு, கோட்பாட்டியல் திறனாய்வுகள், ப.47
61. மேலது, ப. 47
62. மேலது, பக்.47,48
63. மேலது, ப.47
64. எம்.ஏ.நு.:மான், சமூகயதார்த்தமும் இலக்கியப்புனைவும், ப.14
65. ஆ. ஜுவானந்தம், தமிழில் தலித் இலக்கியம், ப. 11
66. சரண்குமார் லிம்பாலே, தலித் இலக்கியம் விடுதலையின் திசைகள், ப.37
67. பாவண்ணன், அடுக்குமாளிகை, ப.132
68. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.121
69. உ.வாசுகி, பெண்ணியம் பேசலாம் வாங்க, ப.23
70. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப.16

71. பாவண்ணன், ஏழுலட்சம் வரிகள், முன்னுரை.
72. பாவண்ணன், ஏழுலட்சம் வரிகள், பதிப்புரை
73. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப.106
74. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, பக்.105,106
75. பாவண்ணன், ஏழுலட்சம் வரிகள், ப. 92
76. மேலது, ப.96
77. மேலது ப. 15
78. பாவண்ணன், அடுக்குமாளிகை, பக். 7-8
79. தேவ. பேரின்பம், மார்க்சியமும் சில நவீன இலக்கியப் போக்குகளும், ப. 11
80. எம்.ஏ.நு.மான், சமூகயதார்த்தமும் இலக்கியப் புனைவும், ப.19
81. மேலது, ப. 26
82. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப. 16
83. சா. அமுதன் (ப.ஆ), தமிழ் இலக்கியத்தில் முற்போக்குக் கோட்பாடுகள், ப.11
84. தேவ. பேரின்பம், மார்க்சியமும் சில நவீன இலக்கியப் போக்குகளும், ப.11
85. சேது. சஞ்சீவி, வண்ணத்தார் கதைகள், ப.6
86. பாவண்ணன், பிரயாணம், பக். 13,14
87. மேலது, ப.14
88. மேலது, ப.15
89. இராஜம் கிருஷ்ணன், கரிப்புமணிகள், முன்னுரை

இயல் - இரண்டு
சமுதாய விளக்கம்

இயல் - இரண்டு

சமுதாய விளக்கம்

சமூகவியல் எனும் அறிவுத்துறையானது உலக வரலாற்றின் தொடக்கத்திலிருந்து நிகழ்காலம் வரை அமைந்த சமூக அமைப்பை ஆராய்கின்றது. சமூகத்தைப் பற்றி ஆராய்கின்ற அறிவியல் துறையாக அது விளங்குகின்றது. மனிதன் குழுவாகவும், இனக்குழுவாகவும், இரத்த உறவுடைய குலங்களாகவும் வாழ்ந்த கூட்டு வாழ்க்கை பற்றி இத்துறை ஆராய்கின்றது. சமுதாயத்தைப் புரிந்து கொள்ள புராதனச் சமூகம், அடிமைச்சமூகம், நிலப்பிரபுத்துவச்சமூகம், முதலாளித்துவ சமூகம் பற்றிய புரிதல் அவசியமானது. சாதி, மதம், குடும்பம், திருமணம் உள்ளிட்ட சமூக நிறுவனங்கள் பற்றிய புரிதலுடன்தான் சமுதாயம் என்ற பொருண்மைக்குள் முழுமையாக நுழைய முடியும். சமூகவியல், சமூகவியலின் பயன்பாடு, இலக்கியத்துக்கும் சமூகத்துக்குமான உறவு, படைப்பாளனுக்கும் சமூகத்துக்குமான உறவு, நவீன இலக்கியத்தில் இடம் பெறும் சமுதாயச் சித்திரிப்பு ஆகியவையும் கவனத்தில் கொள்ளப்படவேண்டியவையாக உள்ளன. சமூகப் பரிணாம நிலை, சமூகம், சமுதாய வரையறைகள், சமூகவியல், இலக்கியத்துக்கும் சமூகத்துக்குமான உறவு ஆகியவற்றை இவ்வியல் ஆராய்கின்றது.

உலகத்தோற்றம்

சமூக உருவாக்கம் என்பது உலகத்தோற்றத்தோடும் உயிர்களின் தோற்றத்தோடும் தொடர்புடையது ஆகும். உலகத்தோற்றம் பற்றி மதங்கள் பல்வேறு கதைகளை முன்வைக்கின்றன. அவற்றை விஞ்ஞானம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் சார்லஸ் டார்வின் எனும் அறிஞர் பரிணாமக் கொள்கையை வகுத்தளித்தார். இக்கொள்கை உலகத்தோற்றம், உயிர்களின் தோற்றம், மனிதனின் தோற்றம் பற்றிய பல்வேறு கேள்விகளுக்கான விடையாக அமைந்தது. இக்கொள்கை உலகம் 450 கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியதாகக் கூறுகின்றது. சூரியனிலிருந்து நெருப்புக் குழம்பாகத் தெறித்து விழுந்ததால் பூமி தோன்றியது என இக்கொள்கை உரைக்கின்றது. பலகோடி வருடங்கள் குளிராமல் இருந்த பூமி காலப்போக்கில் குளிர்ச்சியடைந்து மனிதர் வாழும் பகுதியாக மாறியது என்பதையும் அறியமுடிகிறது. பூமியின் தோற்றம் பற்றிப் பிரளயவெடிப்புக் கோட்பாடு விரிவாகப் பேசுகிறது.

இதன்படி கோடிக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சூரியனிலிருந்து ஒரு பெரும் கோளம் வெடித்துத் தனியே விழுந்தது. சூரியனின் பகுதியாகியிருந்ததால் அதுவும் சூரியனைப் போன்று லட்சக்கணக்கான டிகிரி உஷ்ணத்தைக் கொண்டிருந்தது. அந்த நெருப்புக் குண்டத்தில் இருந்து வெளிவந்த

வண்ணமிருந்தது. அந்த ஆவி வானத்தில் திரள ஆரம்பித்தது. பல ரசாயன மாற்றங்களுக்குப் பிறகு அந்த மேகத்தில் திரண்டிருந்த ஆவி குளிர ஆரம்பித்து அடைமழையாகப் பெய்ய ஆரம்பித்தது. இருபது கோடி ஆண்டுகள் இடைவிடாமல் மழை பெய்து பூமியைக் குளிரச் செய்தது. இந்த இடைவிடாத மழையின் காரணமாகப் பூமியின் மேற்பரப்பு குளிர்ந்து பாறையாக மாறியது. பின்னர் பாறைகள் நொறுங்கி மண்ணாக மாறின. கோடிக்கணக்கான ஆண்டுகளாகப் பெய்த மழைநீர் பூமியில் பள்ளங்களை உருவாக்கின. அவை கடல்கள் என்ற பெயரினை பெற்றன.¹

உயிர்களின் தோற்றம்

நிலமும் கடலும் தோன்றியவுடன் உயிர்கள் தோன்றவில்லை. பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் பௌதீகப் பொருட்களின் மலர்ச்சி நிலையில் ஒருகட்டத்தில் உயிர்கள் தோன்றின. உயிர்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று போராடின. இப்போராட்டத்தில் வலிமையற்றவை மடிந்தன. வலிமையுள்ளவை வாழ்ந்தன. கடல்வாழ் உயிர்கள், தாவரங்கள், ஊர்வன, பறவைகள் போன்றவை தோன்றி வாழ்ந்தன. மலைகளில் வாழ்ந்த உயிர்களுக்கு ரோமங்கள் முளைத்தன. இலட்சக்கணக்கான வருடங்களுக்குப் பின் காடுகளில் குரங்குகள் தோன்றின. குரங்கிலிருந்து மனிதன் தோன்றியதாக விஞ்ஞானம் கூறுகின்றது.

மனிதனின் தோற்றம்

சுமார் 50 ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னர் மனிதகுலம் தோன்றியது. இம்மனிதன் குகைகளில் வாழ்ந்தான். படிப்படியாக நெருப்பைப் பயன்படுத்தக் கற்றுக்கொண்டான். தனக்குத் தேவையான உணவை இயற்கையிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டான். ஆயினும் உற்பத்தி முறைகள் அக்கால மனிதனுக்குக் கைவரப்பெறவில்லை. உற்பத்திக் கருவிகளை அவன் உருவாக்கவில்லை. பிற்காலத்தில்தான் இயற்கையை அடிமைப்படுத்தும் சிந்தனைப்போக்கு உருவானது. விலங்குகளிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்ற மனிதன் இயற்கையோடு போரிட்டான். உணவுத் தேவைக்காகவும் இயற்கையைச் சூறையாடினான். தனிமனிதனால் தனது இலக்குகளை எட்ட முடியவில்லை என்ற போது கூட்டமாக வாழும் அமைப்பை உருவாக்கினான். தொடக்க கால மனித நிலையை மானுடவியலாளர் மூன்றாகப் பகுக்கின்றனர். அவை

- விலங்காண்டிநிலை
- காட்டாண்டி நிலை
- நாகரிக நிலை

என்பனவாகும்.

விலங்காண்டி நிலையில் மக்கள் நெருப்பைப் பயன்படுத்த அறிந்தனர். காட்டாண்டி நிலையில் மட்பாண்டங்களைச் செய்யவும் பயன்படுத்தவும் பழகினர்.

நாகரிக நிலையில் இரும்புக் கருவிகளைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். மனித குலத்தின் வளர்ச்சி நிலையை எங்கல்ஸ் விளக்குகிறார்.

“மனிதன் தனது ஆரம்ப இருப்பிடமான உஷ்ணப்பிரதேசம் அல்லது அரை உஷ்ணப்பிரதேசக் காடுகளிலேதான் இன்னும் வசித்துவந்தான். குறைந்த பட்சம் அரைகுறையாகவாவது மரங்களில்தான் பெரிய மிருங்களின் எதிரே அவன் தொடர்ந்து தப்பி வாழ்வதை இது ஒன்று தான் விளக்குகிறது. பழங்கள் கொட்டைகள், கிழங்குகள் அவனுக்கு உணவாகப் பயன்பட்டன. ஓசைச் சீருள்ள பேச்சு அமையப்பெற்றதுதான் இந்தக்கட்டத்தின் பிரதான சாதனையாகும்”²

என்கிறார்.

இக்காலகட்டத்தில் சமூகம் என்கிற வரையறையைப் பின்பற்றாத மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வாழ்ந்து வந்தனர். இது உயர்நிலையான அமைப்பாக உருப்பெறவில்லை. மிகப்பரந்த இடங்களில் மிகக் குறைந்த அளவு மக்களே வாழ்ந்தனர்.

மக்கள் கூட்டம்

மக்கள் கூட்டத்தை மூன்று நிலையில் வகைப்படுத்தலாம்.

- குழுக்கள்
- இனக்குழுக்கள்
- இரத்த உறவுடைய குலங்கள்

என மூன்று வகைப்படுத்தலாம்.

குழுக்கள்

கூட்டம் கூட்டமாக வாழ்ந்த வேட்டைச்சமூகத்தைக் குழுக்கள் எனக் குறிக்கலாம். இக் குழுக்கள் கூட்டமான மனிதத் தொகுதியாக அமைந்தாலும் அவை தமக்கென்று உடைமைகளை உருவாக்கிக்கொள்ளவில்லை. உணவுத் தேவைகளை நிறைவேற்றினாலும் அம்மக்கள் உணவைப் பாதுகாத்து வைக்கவில்லை. மக்கள் தொகைப்பெருக்கம், நிலையான குடியேற்றம் போன்றவை வந்த பின்னர்தான் உணவைச் சேமிக்கும் பழக்கம் தோன்றியது. உலர்ந்த மீன், இறைச்சி போன்றவற்றைப் பாதுகாக்க உப்பு தேவைப்பட்டது. அவற்றைப்பத்திரப்படுத்த கூடைகள், பானைகள் போன்றவை தேவைப்பட்டன. பருப்பு, தானியங்கள், கிழங்குகள் போன்றவற்றைச் சமைக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. எனவே தீயைக்கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றலைப் பெற்றுக்கொண்டனர். வேட்டைச் சமூகத்தில் குழுக்களாக இருந்தாலும் அவர்களுக்குள் முறையான உறவு முறைகளும் பழக்க வழக்கங்களும் தோன்றவில்லை.

இனக்குழுக்கள்

பல்வேறு குழுக்கள் தங்களைத் தாங்களே சார்ந்திருக்கும் அமைப்பை இனக்குழு எனலாம். கிராமத்தில் கூடி வாழும் மக்கள் குடும்பங்களைச் சார்ந்திருந்தனர். குடும்பங்கள் பிற குழுக்களின் குடும்பங்களை சார்ந்திருந்தன. ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒவ்வொரு குழுவின் அங்கமாகக் கருதப்படுவான். குடும்பங்கள் இணைந்து சாதிய குழுக்கள் உருவாயின. ஒரே பண்புடைய பலகுழுக்கள் இணைந்து இனக்குழுக்களாயின.

“இனக்குழு என்பதற்கான பொருள், பொதுவான முதாதையரையும் மொழியையும் நிலப்பரப்பையும் ஒத்த பண்பாட்டையும் வரலாற்றையும் கொண்ட மக்கள் என்று சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. நவீனமயமாகும் நாடுகளில் ஒருவன் தன் வாழுமிடம், தான் சார்ந்த கூட்டம் முதலான வழக்குகளையே விரும்பிப் பயன்படுத்துவதால் இனக்குழு எனும் சொல் பொருத்தமானது”³

என்பர்.

ஒரு இனக்குழுவிலுள்ள மக்கள் போதுமான உணவுப் பண்பாட்டைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர். பிரதான உணவானது குழுவுக்குக் குழு மாறுபடுகிறது. ஒவ்வொரு குலச்சின்னம் இருப்பது இயல்பாகக் கருதப்படுகிறது. விலங்கு, தானியம், பறவை, போன்றவை குலச்சின்னமாக அமையலாம். அவை வழிபாட்டுக்குரியவையாக அமையலாம். ஒரே குலச்சின்னம் உடைய குழுக்கள் தமக்குள் மணஉறவு வைத்துக்கொள்வதில்லை. பிற குலச்சின்னம் உடைய குழுவுடன் மணவுறவு வைத்துக்கொண்டனர்.

இரத்த உறவுடைய குலங்கள்

இரத்த உறவுடைய குலங்கள் என்பவை வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்து மனிதனிடமிருந்து வளர்ச்சி பெற்ற மனிதரில் காணப்படுகிற ஓர் அம்சமாகும். வரலாற்றுக்கும் முற்பட்ட காலத்து மனிதர்கள் வரைமுறையற்ற புணர்ச்சியைக் கொண்டிருந்தனர். நாகரிக காலகட்டத்தில் அவர்களுக்குள் இருந்த இம்முறையற்ற புணர்ச்சி மறைந்து முறைப்படுத்தப்பட்டது. உறவு முறைகள் உருவாக்கப் பெற்ற பின் புணர்ச்சிக்கான வரையறை முறைப்படுத்தப்பட்டது. அடிப்படையில் ஆண்-பெண் இவர்களுக்கிடையேயான உறவானது தாய் மகள்- மனைவி என்கிற உறவு முறைகளால் பாகுபடுத்தப்பட்டது. ஒரே இரத்த சொந்தங்களுக்குள் மணஉறவு தவிர்க்கப்பட்டது. குடும்ப உறவுகளின் தோற்றமும் அதை அடிப்படையாகக் கொண்டே உருவாக்கம் பெற்றன. ஒரு குலத்தின் இரத்த உறவுகள் அவர்களுக்குள் மணஉறவு கொள்பவர்களாக இருந்தனர் இது அக மணமுறை எனப்பட்டது.

சமூகம் - விளக்கம்

சமூகம் என்பது அனைத்து அமைப்பின் உறவுகளையும் தன்னகத்தே கொண்டே ஒரு பின்னல் என்னும் பொருளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. பொதுவாகச் சமூகம் என்பது சமூக உறவுகளின் தொகுப்பு என்ற பொருளைத் தந்தாலும் நடைமுறையில் சமூகவியல் அறிஞர்கள் இப்பொருளில் இச்சொல்லைப் பயன்படுத்துவதில்லை. அவர்கள் ஒரு நிலப்பகுதியில் நிலையாகக் கூடிவாழும் பெருந்திரளான மக்கள் என்ற பொருளில் சமூகத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். அதாவது, தம்மைப் பேணிக் காத்துக் கொள்வதற்கும் அழியாமல் நிலை நிறுத்திக் கொள்வதற்கும் ஒன்றாக இணைந்துள்ள ஒரு மானிடக்குழு ‘சமூகம்’ எனப்படுகிறது.

மேலும் சமூகம் என்பது பொதுவாக குறிப்பிட்ட ஒரு குழுவில் உள்ள மக்களை அடையாளப்படுத்துவதற்கான ஒரு சொல்லாகும். நபர்களுக்கு இடையிலான சமூக உறவை இது குறிக்கின்றது. சில நேரங்களில் ஒரு சில நிறுவனங்களை அல்லது அமைப்புகளைக் குறிப்பதற்கு இவ்வார்த்தை பயன்படுகிறது. சமூகம் என்பது பல்வேறு பிரிவுகளையுடைய மக்கள் ஒன்றாகக் கூடி இணைந்து வாழும் ஓர் அமைப்பாகும். எனவே சமூகம் என்பது ஒரு பெரும் கூட்டத்தை குறிக்கும். ஒரு சமூகத்திற்குள் இயங்கும் சிறு சிறு கூறுகளைச் சமுதாயம் என்பர். சமுதாயம் என்பது தனித்தனி குழுக்களைக் கொண்டது. பல்வேறு குழுக்களின் கூட்டம் சமூகம் ஆகும். சான்றாகத் தமிழ்ச் சமூகம் என்பது பல சமுதாயத்தின் கூட்டமாகும். தமிழ்ச் சமூகத்தில் மாணவர் சமுதாயம் என்பது ஒரு தனிக் கூறாகும். இவற்றின் மூலம் சமூகம் சமுதாயம் என்பதற்கான பொருளை அறிய முடிகிறது.

சமுதாயத் தோற்றம்

தொடக்ககாலத்தில் சமுதாயம் என்ற அமைப்பு உருவாகவில்லை. மனிதன் தனிநிலை வாழ்விலிருந்து கூட்டு நிலை வாழ்வியலை நோக்கி நகர்ந்தபோது சமுதாயம் தோன்றியது.

“ஆதிமனிதர்கள் காடுமேடுகளில் தனியாக ஆதரவற்று விலங்குடன் தாமும் ஒரு விலங்காய் இருந்த நிலைமாறி அவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் ஒன்றி ஓரிடத்தில் தங்கி வாழத்தலைப்பட்ட போதே சமூகம் உருவாயிற்று”⁴ என்று செ.ரா. பரமேஷ் உரைக்கின்றார்.

ஆதிகாலமனிதன் தன் எதிரிகளிடமிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள கூட்டமாக வாழ்வதைத் தேர்ந்தெடுத்தான். தீய ஆற்றல்களால் ஏற்படும் துன்பங்களை எதிர்த்துத் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள குழுவாக வாழுவதுதான் சரியான முறை என அவன் தீர்மானித்தான் அதனால் சமுதாயம் என்ற அமைப்பு உருவானது.

தனியாகவும் ஒருசிலராகவும் இருந்த மனிதர்கள் தங்களுடைய ஒத்த தன்மையை உணர்ந்த போது சமூகம் உருவானது எனலாம். பொதுவான

நோக்கங்களை அடையச் சேர்ந்து முயலுகிற போது சமூகம் உருவாயிற்று. போதுமான குறிக்கோளை அடைவதற்குக் கூட்டுறவாகச் செயல்படுதல் என்பது இதில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. பகுத்தறிவுள்ள மக்களின் ஒழுக்க நியதிக்கு உட்பட்ட பிணைப்பைச் சமூகம் எனச் சமூவியலாளர் வரையறுப்பர்.

“நாம் உயிர் வாழ்வதற்கான தேவைகளை முயன்று பெறவும் தமது இனப் பெருக்கத்திற்கு வகை செய்யும் முறையில் பல மனிதர்கள் ஒத்துழைத்து ஒன்று கூடி வாழ்க்கை நடத்துவதே மனித சமூகம்”⁵

என்று சமூகவியல் அறிஞர்கள் வரையறை செய்கின்றனர்.

மனிதன் தன்னைப்பற்றிச் சிந்திப்பதை விடுத்து, பிறரைப்பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கியபோது சமுதாயம் உருவானது எனலாம்.

மனிதன் தனது உணர்ச்சிகளையும் ஆசைகளையும் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு பிறருடைய உணர்ச்சிகளையும் புரிந்து கொள்ள முயன்ற போது சமுதாயம் தோன்றியது என்ற கருத்து இலக்கியவுலகில் நிலவுகிறது.⁶

தொடக்ககாலச் சமுதாயம்

தொடக்க காலத்தில் இருந்த சமூகத்தை எளிய சமூகம் எனலாம். இச்சமூகத்தில் மக்கள் இயற்கையைச் சார்ந்து இணைந்து வாழ்ந்தனர். வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தைப் பழைய கற்காலம் என்றும் புதிய கற்காலம் என்றும் பகுக்கலாம். தொல்பொருள் ஆய்வுகள் தொடக்ககால சமூக நிலை பற்றி விரிவாக ஆராய்கின்றன. மனிதனால் செதுக்கப்பட்ட பழமையான கற்கள், மரத்துண்டுகள், எலும்புகள் போன்றவற்றைக் கருவியாகக் கொண்டு தொல்பழங்கால மனிதர்களின் வாழ்வைக் கண்டறிய தொல்பொருள் ஆய்வுகள் முயன்றன. பழைய கற்காலத்தில் மக்கள் கற்களைத் துண்டுகளாகக் செதுக்கிக் கருவிகளாகப் பயன்படுத்தியதனை இவ்வாய்வுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. உடைமை வர்க்கம் தோன்றிய காலத்தின் சிக்கல்கள் எவையும் ஆதிகாலச் சமூகத்தில் இல்லை. உணவைச் சேமித்தல் எனும் நுட்பம் அக்கால மக்களுக்குக் கைவரப்பெறவில்லை. அவர்கள் குகைகளிலும் மரப்பொந்துகளிலும் வசித்து வந்தனர் முறையான குடும்ப அமைப்பு அக்காலத்திலில்லை.

சமுதாயம் - விளக்கம்

ஒரு சிறிய நிலப்பரப்பில் ஒரு பொது வாழ்க்கை வழியைப் பின்பற்றிக் கூட்டாக வாழும் மக்கள் தொகுதி சமுதாயம் எனப்படும். இது மக்கள் ஒன்று கூடி, ஒன்றுபட்ட எண்ணத்துடன் ஓர் இடத்தில் வாழும் அமைப்பைக் குறிக்கின்றது.⁷ மனிதன் தனித்து வாழும் இயல்பினன் அல்லன். அவன் தன்னுடைய தேவைக்களுக்காவும், பாதுகாப்பிற்காகவும் ஒன்றிணைந்து வாழ நேரிட்டது. ஒன்று சேர்வதால் மனிதர்களுக்குள்ளே உறவுகளும் தொடர்புகளும் இறுக்கமாகின்றன. அவ்வாறு மனிதன் ஒன்று சேர்ந்து கூட்டமைப்பாக வாழ்வதைச் ‘சமுதாயம்

என்றழைப்பர். சமுதாயம் என்பது ஓர் ஊராகவோ, ஓரினமாகவோ, மாகாணமாகவோ, நாடாகவோ அன்றி அதனினும் பெரிதாகவோ இருக்கலாம்.

சமுதாயம் என்பது பல்வேறு கூறுகளை உள்ளடக்கிய பெரும் அமைப்பாகக் காணப்படுகிறது. அரசியல், பொருளாதாரம், கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு, நாகரிகம், மதம், இனம், சாதிப்பாகுபாடுகள், கொள்கைகள், ஒழுகலாறுகள் ஆகிய அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதாகச் சமுதாயம் விளங்குகிறது.⁸

மனிதன் ஒரு சமூகவிலங்கு என்று அரிஸ்டாட்டில் குறிப்பிடுகிறார்.⁹ மனிதன் தனியாக வாழும் உயிரன்று அவன் கூடி வாழும் உயிரியாகும். மனிதன் கூடி வாழ்வதற்காக உருவாக்கப்பட்ட அமைப்பே சமூகம் ஆகும். பொதுவாழ்க்கை, கூட்டு வாழ்க்கை, ஒன்றுபட்ட சிந்தனை ஆகியவை இதில் முக்கிய அம்சங்களாக உள்ளன.

சமுதாயம் என்ற சொல்லுக்குக் கூட்டம், சங்கம், பொதுவானது, மக்களின்திறன், பொருள்திறன் என்று அகராதி விளக்கம் தருகின்றது. சமுதாயம் என்ற சொல்லுக்கு மக்கள்தொகுதி என்று க்ரியா தற்காலத் தமிழ் அகராதி விளக்கம் தருகிறது.¹⁰

சமூக அமைப்பால் தனி மனிதர்களின் நலன்கள் சமூக நலன்களாக மாற்றம் பெறுவதாய் கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன் கூறுகின்றார்.¹¹

சமூக இயல்பு காரணமாக மட்டுமின்றி மனிதன் தேவைகளின் காரணமாகவும் சமூகத்தில் கூடி வாழ்கிறான் என்றும், சமூகத்தின் உதவியினால் அவன் தன் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பெறுகிறான் என்றும் சாவித்திரி குறிப்பிடுகின்றார்.¹² டேவிட் டிரஸ்லர் எனும் அறிஞர் சமூகம் என்பதற்கு வரையறை வழங்கியுள்ளார். அவர்,

“சமூகம் என்பது ஒரு வரையறுத்த தொடர்ச்சியான வாழ்க்கை முறை அல்லது பண்பாட்டைப் பற்றித் தமக்குள் ஒற்றுமை உடையவராக வாழும் மக்களைக் கொண்டது”¹³

என்று இயம்புகின்றார்.

சமூகம் என்பதற்குக் கலைக்களஞ்சியம் விளக்கம் தருகிறது.

“சமூகம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியில் நீண்ட காலமாக ஒன்று சேர்ந்து வாழ்வதற்காக மக்கட் கூட்டம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் அமைப்பாகும்”¹⁴

என்று கலைக்களஞ்சியம் குறிப்பிடுகின்றது.

தனிமனிதன் சமூகத்தின் நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றி வாழ முயலும் பொழுது அவன் சமுதாயத்தின் ஒரு அங்கமாகிறான். சமூகத்திலிருந்து எந்தவொரு தனிமனிதனும் வேறுபட்டு வாழ முடியாது. தனிமனிதன் தம் செயல்களையும் கடமைகளையும் செயற்படுத்த வேண்டுமெனில் அவன் சார்ந்துள்ள குழுவை

குடும்பம் போன்ற அமைப்புகளுடன் இணைக்க வேண்டியுள்ளது. சமூகத்தோடு இணையும் பொழுதே தனிமனிதனால் பூரணமாகச் செயல்பட முடிகிறது. தனது இயக்கங்களை நீக்கித் தனியாக வாழும் மனிதனைச் சமூகம் புறக்கணித்து விடுகிறது. தனிமனிதன் எந்தச் சூழலிலும் தனித்து இயங்க வாய்ப்பில்லை. எனவே தான் தனிமனிதனைச் சமூகப்பிராணி என்று அழைக்கின்றனர்.

‘சமூகம்’ என்ற சொல்லிற்குக் கூட்டு வாழ்வுக்குழு, மன்னாயம், நட்புக்குழு சேர்க்கை.தோழமை, தொகுதி, குடிமை, பண்புடையோர் குழு என்று ஆங்கிலத்தமிழ் அகராதி பொருள் கூறுகின்றது.¹⁵

தமிழ்-தமிழ் அகராதிசமூகம் எனும் சொல்லிற்கு சன்னிதானம் நேர்காணல், முன்னிலை, திரள் என்று பொருள் தருகிறது.¹⁶ இவற்றின் மூலம் சமூகம் என்பதற்கு மக்கள் கூட்டம் என்ற பொருள் விளக்கத்தை அறிய முடிகிறது.

சமூகம் என்பதற்கு நிகரான மற்றொரு தமிழ்ப்பதம் குழுகாயம் ஆகும் குழுகாயம் என்பது சமுதாயத்தைக் குறிக்கின்றது. நிற்கும் குழுகாயம் என்ற சொல் மக்களின் குவியல் அல்லது ஒன்றிணைதலைக் குறிக்கும்.

“சமூகம் என்பது உயிர்வாழ்வதற்காகப் போராடும் நம் மக்களினத்தின் தனித்தன்மையுள்ள ஒரு குழு ஆகும். தமக்குத் தாமே அமைத்துக் கொண்ட அக்குழுவின் தலைவிதியையே அக்குழுவைச் சார்ந்த ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் பெற்றிருக்கிறான். இவ்வமைப்பில் குழந்தையிலிருந்து முதுமை வரையில் மனிதர்கள் மற்றவரைச் சார்ந்தும் மற்றவரின் கூட்டுறவோடும் வாழ வேண்டியவர்களாய் உள்ளனர்”¹⁷

என்பர்.

“தனிமனிதனில் தொடங்கி பின் மனைவி மக்களிடம் பரந்து அன்பு முற்றி,விருந்தாற்றிப் பரந்து இனம் தழுவிய ஒப்புரவாற்றி உற்றார்க்கும் மற்றவர்க்கும் உதவும் நெறியாகவே படர்ந்து கடைசியாக நாடு தாண்டி உலக அளவும் சென்று சேரும் தன்மை உடையது சமூகம்”¹⁸

என்ற விளக்கமும் கருத்திற்குரியதாகும்.

சமூகம் என்பது ஓர் ஒருங்கிணைந்து வாழும் அலகு ஆகும். உறவுகளால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் குழுவைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்தும் சொல்லாக அமைந்து உள்ளது. என்றாலும் இவை சில நிறுவனங்களைக் குறிப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

சமூகம் என்பது ஓர் ஒருங்கிணைந்த அல்லது அடிப்படையான உறவுகளின் கீழ் தனிநபர்கள் நிறுவனமாக ஒன்றிணைதல் என்று கிட்டிங்ஸ் கூறுகின்றார். மேலும் ஒரு சமூகம் என்பதை குறிப்பிட்ட உறவுகளின் கீழும் பண்புகளின் கீழும் பழக்கவழக்கங்களின் கீழும் பொதுமைப்படுத்திக் காணுவது ஆகும் பழக்கவழக்கங்களின் அடிப்படையில் பிறவற்றை வேறுபடுத்திக் காட்டுவது அதன்

தனிச்சிறப்பு என்று கிங்ஸ்பார்க் கூறுகின்றார். சமூகம் ஒரு திரள் மக்களை ஒருங்கு இணைக்கும் அமைப்பு அல்லது நிறுவனம். சமூகம் என்பது மனிதனின் அரசியல் சார்ந்த உறவுகளை மட்டும் குறித்துள்ளது. அதோடு சமுதாய உறவுகளையும் அத்தனை விதமான திட்டமிட்ட செயல்பாடுகளையும் சேர்த்துக் குறிப்பதாகும் என்று லீக்காக் கூறுகின்றார்.

குறிப்பிட்ட பொதுநோக்கங்களை அடைவதற்காக ஒரு சில நிலையான உறவு முறைகளினால் விளைவிக்கப்பட்டுள்ள மனிதக் கூட்டுத் தொகுதியையே சமூகம் என பாஸ்கல்கிஸ்பர்ட் வரையறுக்கின்றார்.¹⁹

தமிழர் சமுதாயம் பாரத சமுதாயம் மக்கள் சமுதாயம் என்றசொற்கள் வழக்கத்தில் உள்ளன. ஆனால் ஒரு சமுதாயம் என்றழைப்பதற்கு ஒரு தொகுதி மற்ற தொகுதியில் இருந்து வேறுபட்டதாயும் தனக்கென அமைந்த குணங்களுக்கும் பண்களுக்கும் ஏற்றவாறு பொதுவாழ்க்கை நடத்துகிறதாயும் இருக்க வேண்டும். ஒரு சமுதாயம் அதனின் பெரிய மற்றொரு சமுதாயத்தின் பகுதியாக இருப்பது போன்று இருக்கலாம் என்று இலட்சுமிதரன் பாரதி விளக்கம் தருகிறார்.²⁰

சமூகம் என்பது குழுமங்களின் கூட்டிணைவு என்ற கருத்தும் சமூகவியலில் உள்ளது.

“சமூகம் என்பது தனிமனிதர்கள் கூடி வாழும் குழுமம். இக்குழுமம் என்பது குடும்பம் சாதி, மதம், மொழி, இனம், கிராமப்புறம், நகர்ப்புறம். ஆண், பெண் எனப் பல்வேறு குழுமங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன”²¹

என்று கூறும் செபமாலை குழுமமாக வாழ்வதால் மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யபடுவதாய்க் கூறுகின்றார்.

சமுதாயம் என்பது ஒரே மாதிரியான (அல்லது) சீரான அமைப்புக் கொண்டதல்ல. அது வேறுபாடுகளாலும் முரண்பாடுகளாலும் ஆனது. புறவயத்தாக்கங்கள் பெறுவது என்று தா.ஏ. ஞானமூர்த்தி கூறுகிறார்.²²

சமுதாய அமைப்பு என்பது ஒரு கட்டுக்கோப்பான ஒழுங்குமுறை. இது பல்வேறு மாற்றங்களுக்குட்பட்டாலும் அதன் உள்ளமைப்பில் மாறாதிருக்கும்.

“சமுதாய அமைப்பு என்பது இயற்கையில் அமைந்த எதிர்ப்புகளைக் கடந்து நீடிக்கின்ற கட்டுக்கோப்பான ஒரு ஒழுங்குமுறை, வளர்ச்சி மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டாலும் மாறாத ஓர் உயிரியைப் போன்று ஆண்டுக்கு ஆண்டு நொடிக்குநொடி ஏற்படும் அகவய மாறுதல்களையும் இடையிறாத தொடர்ச்சியையும் காக்கக் கூடிய ஓர் இயக்காற்றல்”²³

என்று செயராணிராஜதுரை குறிப்பிடுகின்றார்.

சார்லஸ்டார்வின் கருத்துப்படி ஒவ்வொரு மனிதனும் விலங்கிலிருந்து உருவானான். விலங்கிலிருந்து தோற்றம் பெற்ற மனிதன் தொடக்க காலத்தில் விலங்கோடு ஒத்திருந்தான். இவ்வாறு தோன்றிய மனிதன் இயற்கையின்

பாதிப்பாலும் அச்சத்தாலும் தன்னைக்காப்பாற்றிக் கொள்ளவும் தனது தேவையை நிவர்த்தி செய்யவும் பிற மனிதனின் உதவியை நாடினான். இந்த செயல்பாடே மனிதனைக் குழு வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளச் செய்தது எனலாம். குழுவாக வாழ்ந்த தனிமனித வாழ்வில் இருந்து குடும்பம் என்ற பிணைப்பு உருவானது. இந்தக் குடும்பமே சமூக அமைப்பு உருவாக அடிப்படைக் காரணம் ஆகும். இவ்வாறு விலங்கில் இருந்து தோன்றிய சமூக அமைப்புகள் தோன்றி வளர்ந்து பல்வேறான மாற்றங்கள் அடைந்துள்ளன.

தனிமனிதனும் சமுதாயமும்

தனிமனிதன் சமுதாயத்தின் உறுப்பினராக இருக்கின்றான். அவன் தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் மக்கட் குழுவினருடன் தொடர்பு கொண்டு நல்லுறவை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுகிறான். சமுதாய உருவாக்கத்திற்குத் தன்னாலான பங்களிப்பைச் செய்கின்றான். சமுதாய இயக்கத்திற்கும் அவன் காரணமாக விளங்குகின்றான். சமூகம் சரிவர இயங்குவதற்குத் தன்னால் இயன்ற அறிவுப்பங்களிப்பை நல்குகின்றான்.

தனிமனிதனும் சமுதாயமும் முரண்கள் போலத் தோற்றமளிக்கலாம். ஆனால் தனிமனிதனுக்கும் சமுதாயத்துக்குமான உறவு பிரிக்க முடியாதது. மனிதன் கூடிவாழும் உயிரியாக இருப்பதால் அவன் சமுதாயத்தால் கட்டுப்படுத்தப்படுபவனவாக இருக்கிறான். அவனது ஒவ்வொரு செயலும் சமூகத்திற்கான பங்களிப்பாகவே அமைந்துவிடுகிறது. சமூகத்தோடு பின்னிப்பிணைந்த உறவைக் கொண்டிருப்பதால் தனிமனிதன் தீவைப்போலத் தனித்து இருக்க இயலாது.

“மனிதன் தன்னந்தனியாக வாழ்பவன் அல்லன். கூடிவாழும் இயல்பு உடையவன். மனித வாழ்வு சமுதாயச் சூழல்களாலேயே நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. மனிதனின் ஆளுகை ஒவ்வொரு தனிமனிதன் மீதும் இறுகப்படிந்து ஒன்றையொன்று மாற்றிக்கொண்டே இருக்கின்றன”²⁴
என்பர்.

படைப்பாளனும் சமுதாயமும்

சமுதாயம் என்ற அகண்ட அமைப்பின் ஓர் உறுப்பினராகப் படைப்பாளன் திகழுகின்றான் அவன் சமுதாயத்தைக் கூரிய நோக்கால் பார்க்கிறான். சமுதாயம் பின்பற்றும் பண்பாடு, கலாச்சாரம் ஆகியவற்றை அவன் நுட்பமாகப் புரிந்து கொண்டு அவற்றை எழுத்தில் வெளிப்படுத்த முனைகிறான். ஒரு தனி மனிதனை முன்னிறுத்திக் கதாப்பாத்திரத்தை அவன் உருவாக்கினாலும் தனிமனிதனைச் சுற்றியிருக்கும் சமூகப்பின்புலத்தை அவன் தவறவிடுவதில்லை. சமுதாயத்தின் பல்வேறு கூறுகள் அவனைப் பாதிப்பதால்தான் அவனது எழுத்துக்கான கருப்பொருள் விரிவாக்கம் பெறுகிறது. சமூகத்தின் பிரதிநிதியாகத் தன்னைப் பாவித்துக் கொண்டு அவன் சமூகச்சிக்கல்களை எழுதுகிறான். படைப்பாளனைச்

சமூகம் பாதிப்பது ஒருபுறமென்றால் அதன் மறுபுறம் படைப்பாளனும் சமூகத்தைப் பாதிக்கிறான். சமூகத்தின் ஆற்றொழுங்கு குறையாமல் இருக்க அவன் தன்னால் இயன்ற பங்களிப்பைச் செய்கிறான் இதனால் படைப்பாளனும் சமுதாயத்தோடு பின்னிப்பிணைந்த உறவு கொண்டவனாகத் திகழுகின்றான். இது குறித்து கோ.வே. கீதா விளக்கும் போது,

“சமுதாயத்தின் விளை பொருளே இலக்கியம். இலக்கியம் சமுதாயத்தையும் சமுதாயம் இலக்கியத்தையும் பாதித்தே வளர்ந்துள்ளன. எழுத்தாளர் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர். தான் வாழும் இடத்தைச் சுற்றியே அவனுடைய எண்ணங்கள் படர்கின்றன”²⁵

என்கிறார்.

படைப்பாளன் தனது சூழலைப் பிரதிபலிக்கிறான். புரியாத ஒரு சூழலை எழுத்தில் வடிப்பது என்பது செயற்கையான படைப்பாக்க முறையாகும். அதீத கற்பனைகளில் மிதக்கும் எழுத்து யதார்த்தத்திலிருந்து வெகுதொலைவில் நிற்கிறது. இத்தகைய செயற்கையான படைப்புகள் வாசக வரவேற்பைப் பெறுவதில்லை. படைப்பாளன் அறிந்த பின்புலத்திலிருந்து வெளிவரும் எழுத்து இயல்பான எழுத்தாக அமைகின்றது.

“உண்மையான படைப்பாளி தனக்குப் பரிச்சயமான, தான் வாழ்ந்து அனுபவித்த சூழலையே தன் படைப்புகளுக்குக் களமாகக் கொள்கிறான். அவனைப் பொறுத்தவரை அந்தக் களமும் அதில் நிகழும் வாழ்வும் மக்களும் ஒரு ஜன்னல்தான். வெளி உலகை- முழு உலகையும் முழுவாழ்வையும்- தரிசிப்பதற்கான ஜன்னல். அந்த ஜன்னல் ஊடாகவே அவன் தனது தரிசனத்தை நம்மையும் காணுமாறு செய்கிறான். வாழ்வின் அர்த்தங்களையும் அனர்த்தங்களையும் காட்டுகிறான். அதற்கு மேலாக அந்தப் படைப்பில் அந்தக் களத்துக்குத் தனியான பெறுமதி எதுவும்இல்லை”²⁶

என்ற கருத்து படைப்பாளன் அறிந்த உலகுக்கும், அவன் அறியப்படுத்தும் உலகுக்குமான உறவைச் சுட்டுகிறது.

சமூகம் மாறும் இயல்பைக் கொண்டது. சமூகம் பின்பற்றும் மொழி வழக்காறுகள், தொடர்பியல் முறை, பழக்கவழக்கம், உறைவிட அமைப்பு உடைஅமைப்பு, நம்பிக்கைகள் அனைத்தும் மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. இன்றைய தொடர்பியல் சாதனங்கள் வளர்ச்சியோடு சேர்த்து மாற்றத்தையும் முன்னெடுத்துச் செல்லுகின்றன. பாம்படம் அணிந்த பாட்டிகளிலிருந்து கம்மல் அணிந்த நவீனப் பெண்கள் வேறுபடுவது இயல்பானதே. வேட்டி கட்டிய தாத்தாவிலிருந்து கோட்டும் சூட்டும் அணிந்த பேரன் வேறுபட்டு நிற்பது இயல்பானதே. தொழில்நுட்ப யுகத்தின் மாற்றங்கள் சமூகத்தைப் பாதிப்பதனால்

அம்மாற்றங்களைப் படைப்புக்குள் கொண்டுவர வேண்டியதாகிறது. மேலைக்கலாச்சாரத் தாக்கத்தால் நிகழ்ந்த மாற்றங்களையும் படைப்பாளன் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதாகிறது.

“இலக்கியம் சமூகத்தைப் பிரதிபலிப்பது. சமூகமோ இடையறாது மாறிக்கொண்டிருப்பது. பழமைகள் கழிவதும் புதுமைகள் புகுவதுமாய் இருப்பது. பழமைக்கும் புதுமைக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகளும் மோதல்களும் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டிருப்பது அந்தவகையில் படைப்பாளி சமூக மாற்றத்தை உற்று கவனிப்பது இயல்பானதே”²⁷

என்பதில் எம்.ஏ.நு.மான் படைப்பாளன் சமூகமாற்றத்தை உள்வாங்குவதன் அவசியத்தைப் புலப்படுத்துகிறார்.

சமூகப் பிராணியாகிய மனிதன் தன் உணர்வுகள், அனுபவங்கள், சமுதாயத்தில் தன்னைப் பாதித்தவை, காலத் தேவைகள், ஆசைகள், மக்களின் விருப்பு வெறுப்புகள் மக்களிடம் பெற்ற செல்வாக்கு முதலிய பலவற்றையும் தன் கருத்து வெளிப்பாட்டு ஊடகமான இலக்கியத்தில் பதிவு செய்கிறான். பொதுவாக இலக்கியம் என்பதைக் காலத்தின் கண்ணாடி என்று கூறுவார்கள். ஒரு படைப்பாளன் தனது படைப்பில் மனிதர்களின் வாழ்க்கை, பண்பாடு, மரபு, நம்பிக்கை போன்ற அனைத்தையும் உள்ளடக்கிவிடுகிறான்.

எனவே சமூக மரபியல் சார்ந்த கூறுகளை ஒவ்வொரு படைப்பாளர்களும் ஒவ்வொரு கோணத்தில் தன்படைப்புகளில் அணுகிப் பார்த்திருக்கின்றார்கள். அவர்களது அணுகுமுறைகளைப் பகுத்துப்பார்ப்பதே இலக்கியத்தில் சமூகவியல் ஆய்வாக அமைந்துள்ளது. இலக்கியங்கள் சமூகத்தின் கலாச்சார வடிவங்களாக உருவாக்கம் பெறுகின்றன.

இலக்கியமும் சமுதாயமும்

சமூகத்திலிருந்து இலக்கியத்தைப் பிரித்தெடுப்பதென்பது இயலாத ஒன்றாகும். இவை இரண்டும் இணைந்தே செல்லும் இயல்புடையன. இலக்கியங்கள் காலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாக இருக்கின்றன. எனவே சமூகவியலும், இலக்கியமும் ஒன்றோடு ஒன்று நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவையாகும். சமூகத்தின் ஓர் உறுப்பினரான மனிதனின் வாழ்வில் ஏற்படும் மாற்றங்களையும் நிகழ்வையும் வெளிக்காட்டும் ஆவணமாக இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன.

ஒரு நாட்டின் இனம், மொழி, பயன்பாடு ஆகியவற்றின் ஊடாகவே அந்நாட்டின் இலக்கியங்களும் தோற்றம் பெறுகின்றன. இனம், மொழி, பயன்பாடு ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துவதாக இலக்கியங்கள் அமைகின்றன. இலக்கியங்கள் ஒரு சமூகத்தின் நிலையை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

இலக்கியப் படைப்பை உருவாக்கும் படைப்பாளன் தன் சமூகத்தின் கலாச்சாரம், பண்பாடு, மக்களின் பழக்கவழக்கம், வாழ்க்கை நெறிகள் போன்ற

கூறுகளை அறிந்துகொண்டு தன் படைப்பில் சமூகத்தை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறான். ஆகவே தனி மனிதனுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் இடையேயான உறவுகளைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கும் சமுதாய நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாட்டுக் கூறுகள் ஆகியவற்றைத் தெரிந்து கொள்வதற்கும் உதவும் இலக்கியங்கள் சமுதாய ஆவணமாகச் செயற்படுகின்றன என்ற கருத்தை மறைமலை தருகின்றார். குறிப்பிட்ட காலத்தில் குறிப்பிட்ட இடத்தில் மனிதர்களின் சிந்தனைப் போக்குகள் எப்படியெல்லாம் இருந்தன என்பதனை ஏனைய துறைகளை விடக் கலைப்படைப்புகளே தெள்ளத்தெளிவாக விளக்கிச் சொல்கின்றன. மேலும் இலக்கியங்கள் சமூக அமைப்பு குடும்ப உறவுகள் வர்க்க மோதல்கள் ஆகியவற்றின் நேரடிப் பிரதிபலிப்பாகக் காணப்படுகின்றன என்றும் கூறலாம்.

இலக்கியத்தைப் படைத்தளிக்கும் படைப்பாளி சமுதாயத்தின் ஓர் அங்கமாக உள்ளான். அவன் படைத்தளிக்கும் படைப்பும் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் அங்கமாக விளங்குகிறது. எனவே இலக்கியமும் சமுதாயமும் ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கிய உறவுடையன எனக் கூறலாம். இலக்கியத்திற்கும், சமுதாயத்திற்கும் உள்ள பரிமாற்றம் பற்றி ஆராய்வதில் தனிமனிதனையும் மனித சமுதாயத்தையும் ஆராயும் சமுதாயவியல் ஈடுபாடு கொண்டிருப்பதை அறிய முடிகிறது. சமுதாயம் இலக்கியம் ஆகிய இரண்டிற்குள்ளும் ஒன்றுக்கொன்று பரிமாற்றம் கொண்ட பாதிப்புக்களை ஆராய்வதில் சமுதாய அணுகுமுறை அக்கறை காட்டுவதாக வை. சச்சிதானந்தன் கூறுகிறார்.²⁸

இலக்கியம் என்பது சமுதாயத்தின் விளைபொருளாக அமைகிறது. இலக்கியம் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது. சமூகத்துக்கு விழிப்புணர்வுட்கிறது. சமூகத்தை நெறிப்படுத்துகிறது. ஒரு இலக்கியத்தைப் புரிந்து கொள்ளுவது என்பது அவ்விலக்கியம் தோன்றிய காலத்தின் சமூகப்பழக்கவழக்கங்களை புரிந்து கொள்வது ஆகும். கடந்த காலத்தின் சிந்தனைகளையும் நிகழ்காலத்தின் வாழ்வியலையும் எடுத்துக்காட்டுவதோடு நின்றுவிடாமல் எதிர்கால சமுதாயம் பற்றிய கனவையும் உள்ளடக்கியதாக இலக்கியம் அமைகின்றது. இலக்கியத்துக்கும் சமுதாயத்துக்குமான தொடர்பு குறித்துப் பேசும் க.மனோகரன்.

“கலை இலக்கியங்கள் யாவும் சமுதாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே எழுதுகின்றன. சமுதாயத்தில் வாழும் பலதரப்பட்ட மக்களின் வாழ்வியலுக்கு ஏற்பக் கலை இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுகின்றன. அக்கலை இலக்கியங்களின் வழி அவ்வக்காலச் சமுதாய அமைப்புக்களை மக்கள் வாழ்க்கை முறைகளை அறிந்து கொள்ள முடியும். கலை இலக்கியங்கள் கடந்த காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் காட்டும் கண்ணாடியாக மட்டுமின்றி எதிர்காலச் சமுதாயத்தினர்க்கும் விழிப்புணர்வு ஊட்டுவனவாக அமைகின்றன”²⁹

என்றுரைக்கிறார்.

கைலாசபதி இலக்கியத்தோடு சமுதாயம் மிக நெருங்கிய தொடர்புடையதாகக் கருதுகிறார். சமூகத்தில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளைப் புரிந்து கொள்வதோடு சமூகம் அப்பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டு செயல்பட படைப்பாளன் துணை செய்கின்றான் என்பது அவரது கருத்தாகும். சமுதாய உள்ளடக்கத்தைக் கையாள்வதில் படைப்பாளர்களிடம் வேறுபட்ட நிலைப்பாடுகள் இருப்பதனை அவர் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

சமுதாயச்சிக்கல்களையும் முரண்பாடுகளையும் துன்ப துயரங்களையும் எதிர்நோக்காதவராய் அவற்றுடன் தொடர்பு கொள்ளாமல் இன்பமூட்டுவதையே எழுத்தின் தலையாய நோக்கமாகக் கொண்டு அதற்கிடையே கற்பனை நிகழ்ச்சிகளையும் கதைகளையும் உணர்ச்சிகளையும் இலக்கியமாக்குகின்ற எழுத்தாளர்கள் முதற்பிரிவினர் ஆவர்.

சமுதாயச் சிக்கல்களைச் சுட்டிக்காட்டுவதுடன் நிறைவு பெறுகின்றவர்கள் இரண்டாம் பிரிவினர். காலப்போக்கில் சமுதாயம் திருந்தும் என்ற நம்பிக்கை இவர்களுக்குண்டு. சமுதாயத்தை நுணுக்கமாகப் பிரதிபலிக்கின்றவர்கள் மூன்றாம் பிரிவினர். சமுதாயத்தை மாற்றி அமைக்கும் பணியில் பங்கு பெறுவதுடன் அப்பணி வெற்றி பெறுவதற்கு மாற்றங்களை இலக்கியப்பொருளாகத் துணிந்து ஏற்றுக்கொள்பவர்கள் இறுதி வகையினர்.³⁰

இலக்கியம் மனிதனின் சமூகவயப்பட்ட பண்பொழுக்கத்தைக் கூறுவதுடன் அவன் சமூகவயமாகும் முறைமையையும் எடுத்தியம்புகிறது. தனிமனிதனின் அனுபவங்களை மட்டுமின்றி அனுபவங்களின் உட்பொருளையும் இலக்கியம் தெளிவுபடுத்துகின்றது.³¹ சமூக நிறுவனங்கள் சமயம், அரசியல், குடும்பம் இவற்றுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையனவாகும். இவற்றின் இயக்கத்தை ஆராய்வதே சமூகவியலின் தலையாய பணியாகும்.

இலக்கியம் என்பது சமுதாயத்துக்கு வெளியே நின்று சமுதாயத்தை எட்டிப்பார்க்கும் ஒன்று அன்று. அது சமூக அமைப்புகளில் ஒன்றாக விளங்குகிறது. சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிப்பதும் சமுதாயத்திற்கு வழிகாட்டுவதும் சமுதாயத்தை மாற்றியமைப்பதும் இலக்கியத்தின் பணிகளாக அமைகின்றன. எனவே சமுதாயத்தினின்று இலக்கியத்தைப் பிரித்துப் பார்க்க இயலாது. ‘சமூக ஆவணம்’, ‘சமுதாயச் சிந்தனைகளின் கருவூலம்’, ‘சமூக வரலாற்று ஏடு’, ‘சமுதாயப்புகைப்படம்’ ஆகிய பெயர்களை இலக்கியத்திற்குச் சூட்டமுடியும். கடந்த காலத்தின் வாழ்வியலை உய்த்துணர இலக்கியங்கள் முக்கிய தரவுகளாகத் திகழ்வதால் இலக்கியத்துக்கும் சமூகத்துக்குமான அணுக்க உறவை ஆய்வது அவசியமாகிறது.

“படைப்பாசிரியரின் தனித்தன்மையைப் பொறுத்து சமூக உண்மையை ஏதோ ஓர் வடிவத்தில் இலக்கியம் பிரதிபலிப்பதால் ஒருவகையில் அது ஒரு சமூகப்பாத்திரமும் ஆகும். வாழ்க்கை நிகழ்ச்சி விவரங்களை அப்படியே கொடுக்காமல் கற்பனையுடன் அளிப்பதால் அது ஏடாக இருப்பதோடன்றி ஒரு நினைவுச் சின்னமாக அதாவது வாழ்க்கையின் உண்மை நிலையைக் கற்பனையாற்றலுடன் கொடுக்கும் ஒன்றாகவுமிருக்கிறது”³²

என்பர்.

இலக்கியமும் சமூகமும் வேறுபட்டவை என்ற கருத்தும் திறனாய்வுலகில் நிலவுகின்றது. இலக்கியம் சமூகத்தைக் காட்ட முயலுகின்றது. ஆனால் இலக்கியத்துக்குள் இடம்பெறாத மௌனங்களும் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன. இலக்கியத்தைப் படித்தவுடன் அவ்விலக்கியம் எழுந்த காலகட்ட சமூகத்தை அப்படியே புரிந்து கொண்டதாகக் கருதிவிடமுடியாது. படைப்பாளன் காட்டிய சமுதாயமும் வாசகன் புரிந்து கொண்ட சமுதாயமும் ஒன்றாக இருக்கும் என்று கூறிவிடமுடியாது. எழுதும் ஆசிரியனுக்குள் இருக்கும் சார்பு நிலை ஒரு சமூகத்தின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பகுதிகளை நோக்கச் செய்கின்றது. வாசகனும் தனது சார்பு நிலைக்கேற்பவே படைப்பில் காட்டப்படும் சமுதாயத்தை உள்வாங்கிக்கொள்கிறான். எம்.ஏ. நு.மான் இலக்கியமும் சமூகமும் ஒன்றல்ல என்ற கருத்தை முன்வைக்கின்றார்.

“இலக்கியமும் சமூகமும் என்று இணைக்கும் போதே இரண்டும் வேறு வேறு என்பதையும் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். அதாவது இலக்கியம் வேறு சமூகம் வேறு. இந்த வேறுபாட்டை ஏற்றுக்கொண்டுதான் இரண்டுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு அல்லது உறவு பற்றிப் பேசுகிறோம்”³³

என்று நுவலுகின்றார்.

இதன் பொருள் இலக்கியமும் சமுதாயமும் ஒன்றோடொன்று தொடர்பற்றவை என்பதன்று. சமூகம் இலக்கியத்துக்குள் புனைவுகளுடனேயே நுழைகிறது எனப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

“இலக்கியம் என்பது ஒரு புனைவுதான். சமூக யதார்த்தத்தைத் தன் ஆற்றலுக்கும் கருத்து நிலைக்கும் ஏற்றவகையில் ஒரு படைப்பாளி தன் படைப்பில் புனைகிறான்”³⁴

என்ற கருத்து பொருத்தமானதாகத் தோன்றுகிறது.

இலக்கியமும் சமுதாயமும் எதிர்க்கட்சிகளல்ல. அவை ஒரே கூட்டணியில் இருக்கின்றன. இலக்கியம் படைக்க விரும்பும் படைப்பாளன் இலக்கியத்துக்குள் ஏதோ ஒருவிதத்தில் சமுதாயத்துக்கு இடம் கொடுத்துவிடுகிறான். இலக்கியத்தை வாசிக்கும் வாசகனும் இலக்கியம் தோன்றிய காலத்தில் இருந்த சமூகம் பற்றிப்

புரிந்து கொள்ளவே ஆசைப்படுகிறான். இலக்கியமும் சமுதாயமும் ஒன்றுக்கொன்று பிணைந்து நிற்பதனைச் ‘சங்கிலித் தொடர்’ என்ற படிமத்தால் விளக்குவர்.

“இலக்கியமும் சமுதாயமும் ஒன்றுக்கொன்று சங்கிலித் தொடர்போல இயைந்தவை என்பதோடு, ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்றிற்கு நிலை பேறில்லை என்பதும் குறிக்கத்தக்கது”³⁵

என்பர். ரேமண்ட் வில்லியம்ஸ் இலக்கிய உருவாக்கமில்லாது சமூக உருவாக்கமில்லை என்ற கருத்தை முன்வைக்கிறார். சமூகம் நிலைபேறுடைய அமைப்பாக இயங்குவதற்கும் அவ்விதத்தைப் புரிந்து கொள்ளுவதற்கும் இலக்கியம் வழிவகுப்பதால் அவர் அத்தகு கருத்தை முன்வைக்கிறார்.³⁶

சமூகம் அழுக்குகள் நிறைந்த ஒரு அமைப்பாகும். இவ்வழுக்குகளை அகற்றுவது சமூகத்தின் தேவையாக உள்ளது. சமூகத்தின் கறைகளைக் கழுவுவதில் சமயங்கள் கவனம் செலுத்துகின்றன. ஆன்மீகவாதி, சமூக ஆர்வலர், ஆசிரியர், தத்துவாதி, படைப்பாளி ஆகியோர் சமூகத்தில் புரையோடிக்கிடக்கும் அழுக்குகளை மாற்றுவதற்கு முயலுகின்றனர். மனித சமூகத்தில் வளரத் துடிக்கும் களைகளை அகற்றுவதில் இவர்கள் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றனர். இவர்களில் படைப்பாளியின் பங்கு பரந்துபட்டது. சமூகத்தின் எண்ணவோட்டத்தைச் சீர்செய்யும் பெரும் பணியைப் படைப்புகள் செய்கின்றன. சமூகத்தின் குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டுவதோடு நின்றுவிடாமல் அவற்றிற்கான தீர்வுகளை நோக்கியும் அவை பயணிக்கின்றன.

“சமுதாய உணர்வை வெளிப்படுத்துவதையே நோக்கமாகக் கொண்ட இலக்கியத்தின் பயன் சமுதாயத்தைச் சீரமைப்பதே. சமுதாயத்தின் குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டி அதனைத் தீர்க்கும் வழிகளையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறது”³⁷

என்ற ச. முருகேசனின் கருத்து ஏற்புடையது.

“இலக்கியம் என்பது வாழ்வைப் பற்றியும் அதன் குறைகளைப் பற்றியும் எதிர்காலத்தில் அமைக்க வேண்டிய செம்மையான பாதையைப் பற்றியும் சுட்டிக் காட்டிச் செல்வது. நல்ல இலக்கியம் சமுதாய நோயையும் நோய்முதலையும் அது தணிக்கப்படுகிற வழியினையும் அறிவுறுத்துகிற மருத்துவனே”³⁸

என்ற கூற்றும் கவனிக்கத்தக்கது.

சிறுகதையும் - சமுதாயமும்

சிறுகதை என்பது பன்முக உள்ளடக்கங்களுடன் வெளிவருகின்றது. காதல், குடும்பம், சாதி, சமயம், தொன்மம், வரலாறு, அரசியல், கொலை, திகில்,

அமானுஷ்யம், விஞ்ஞானம், சமுதாயம் எனப் பல்வேறு உள்ளடக்கங்களுடன் வெளிவருகின்றது. எவ்வகை உள்ளடக்கத்தை எழுதினாலும் அதற்குள் சமுதாயம் ஏதோ ஒரு விதத்தில் மறைந்து காணப்படுகிறது. சமுதாயம் என்ற சூரியனிடமிருந்து ஒளிபெற்றுப் படைப்பு என்ற நிலவு ஒளிக்கிறது எனலாம். பாரதி பாலன்,

“சிறுகதை என்ற இலக்கியப் படைப்பிற்குக் கருப்பொருளையும் கதை மாந்தர்களையும் தருவது சமுதாயம். படைப்பாளியும் இச்சமூகத்தின் ஓர் அங்கம். தனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவம், தான் பார்த்த நிகழ்ச்சிகள், வாழ்க்கைப் போக்கு ஆகியவற்றைக் கலைவடிவமாகத் தருகிறார் படைப்பாளி”³⁹

என்கிறார் பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் ஆவணங்களாகத் திகழுகின்றன. பாவண்ணனின் சிறுகதைகளிலமைந்த சமுதாயச் செய்திகள் இனிவரும் இயல்களில் விவரிக்கப்படுகின்றன.

இவ்வியலில் உலகின் தோற்றம் மனிதனின் தோற்றம், சமுதாயத்தின் தோற்றம் ஆகிய பொருண்மைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. குழுக்கள், இனக்குழுக்கள், இரத்த உறவுடைய குலங்கள் ஆகியவை பற்றிய செய்திகளும் தரப்பட்டுள்ளன. சமுதாயம் என்பதற்கு அறிஞர்கள் தரும் விளக்கங்களும் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன. தனிமனிதனுக்கும் சமுதாயத்துக்குமான உறவு படைப்பாளனுக்கும் சமுதாயத்துக்குமான உறவு - இலக்கியத்துக்கும் சமுதாயத்துக்குமான உறவு - சிறுகதைக்கும் சமுதாயத்துக்குமான உறவு ஆகியவையும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

அடிக்குறிப்பு

1. எஸ்.ஏ பெருமாள், மனிதகுல வரலாறு, ப.25
2. எங்கல்ஸ், குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், பக். 28,29
3. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.306
4. செ.ரா பரமேஷ், சமூகஉளவியல், ப.4
5. எஸ். சாவித்திரி, சமூகவியல், ப.53
6. அ.கி.பரமசிவானந்தம், சமுதாயமும் பண்பாடும், ப.27
7. வாழ்வியற்களஞ்சியம் தொகுதி 8, ப. 485
8. மா. ராமலிங்கம், நாவல் இலக்கியம், ப. 125
9. இரா. கல்பகம், சமூகவியல், ப.10
10. எஸ் கௌமாரீஸ்வரி, கௌரா தமிழ் அகராதி, ப. 331
11. கு.வெ.பால சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள், ப.1
12. எஸ். சாவித்திரி, சமூகவியல், ப.53
13. க. மனோகரன், சு. சமுத்திரத்தின் சிறுகதைக்கலை, ப. 125
14. க. ஜெயந்தி, நாவல் இலக்கியம், ப.27
15. சிதம்பர நாத செட்டியார், ஆங்கிலத் தமிழ் அகராதி, ப.961
16. மு. சண்முகம்பிள்ளை, தமிழ் - தமிழ் அகரமுதலி, ப.830.
17. கு. வெ. பால சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள், ப.1
18. அ.மு. பரமசிவானந்தம், சமயமும் சமூகமும், பக். 3, 4
19. P.H. Giddings, The Principles of Sociology, ப.1
20. சே. இலட்சுமிதரன் பாரதி, இறையாட்சி அல்லது அரசியல், ப.25
21. செபமாலை ராசா, சமுதாயப்பகுப்பாய்வு, ப.2
22. தா. ஏ. ஞானமூர்த்தி, இலக்கியத்திறனாய்வியல், ப.76
23. செயராணி ராஜதுரை, பெண்கள் படைப்பில் சமூகம், ப.31
24. மா.ராமலிங்கம் , நாவல் இலக்கியம், ப. 126
25. க. ஜெயந்தி, நாவல் இலக்கியம், ப.7
26. எம். ஏ.நு.மான், சமூகயதார்த்தமும் இலக்கியப்புனைவும், ப.26
27. மேலது, ப.32
28. வை. சச்சிதானந்தன், ஒப்பிலக்கியம் ஓர் அறிமுகம், ப. 244
29. க. மனோகரன், சு. சமுத்திரத்தின் சிறுகதைக்கலை, ப. 134
30. க. கைலாசபதி, சமூகவியலும் இலக்கியமும், ப.25
31. சி.இ. மறைமலை, இலக்கியமும் சமூகவியலும், பக்.4,5
32. வை. சச்சிதானந்தன், ஒப்பிலக்கியம் ஓர் அறிமுகம், ப.245
33. எம்.ஏ.நு.மான், சமூக யதார்த்தமும் இலக்கியப்புனைவும், ப.11
34. மேலது, ப. 19
35. ச. முருகேசன், சாகித்ய அகாதெமி விருது பெற்ற புதினங்களில் சமுதாயப் பார்வை, ப.20
36. மேலது, ப.20
37. மேலது, ப.21
38. சிவக்கண்ணன், மு.வ. வின் நாவல்களில் சமுதாயச் சிக்கல்கள், பக்.7,8
39. பாரதிபாலன், நவீன இதழியல், ப. 168.

இயல் - முன்று
சமுதாயச் சித்திரிப்பு

இயல் - மூன்று

சமுதாயச் சித்திரிப்பு

ஒரு படைப்பாளன் தனது படைப்பில் ஒரு சமுதாயத்தைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் முறையே சமுதாயச் சித்திரிப்பு ஆகும். படைப்பாளன் தனது பின்புலம், நோக்கம், சமுதாயத்தேவை, எதிர்கோள் ஆகியவற்றைக் கணித்து சமுதாயத்தில் இருக்கும் ஒரு கூட்டத்தோடு சமரசம் செய்து கொண்டு மறு கூட்டத்தை எதிர்க்கும் பணியைச் செய்வதில்லை. நடுவுநிலைமையோடு அவன் சமுதாயத்தைப் படைப்புக்குள் கொண்டுவருகிறான். கிராமம் அல்லது நகரம் எனும் ஏதேனும் ஒரு களத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு கதை சொல்லும் போது அப்புவிதியல் பரப்பின் விவரணைகள், அங்குள்ள மக்களின் கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு, விளையாட்டு, வழிபாட்டு மரபுகள், நம்பிக்கை, சடங்கு, பழக்கவழக்கம், பேச்சு வழக்கு ஆகியவற்றைப் பதிவு செய்ய முயலுகிறான். பாவண்ணன் சமுதாயப் பார்வையுள்ள எழுத்தாளர் என்பதால் சமுதாயத்தின் பன்முகத்தன்மையைத் தனது சிறுகதைகளுக்குள் கொண்டு வர முயன்றுள்ளார். பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் அமைந்துள்ள சமுதாயச் சித்திரிப்பு குறித்து இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

பாவண்ணன் கதைகளில் சமுதாயச் சித்திரிப்பு

பாவண்ணன் கதைகளிலமைந்த சமுதாயச் சித்திரிப்பைக் கீழ்க்காணும் தலைப்புகளில் ஆராயலாம்.

- கிராமச் சித்திரிப்பு
- நாட்டுப்புறக்கலைபற்றிய சித்திரிப்பு
- நாட்டுப்புறவிளையாட்டு பற்றிய சித்திரிப்பு
- வழிபாட்டு மரபுகள் பற்றிய சித்திரிப்பு
- நாட்டுப்புற நம்பிக்கைகள் பற்றிய சித்திரிப்பு
- சடங்குகள் பற்றிய சித்திரிப்பு
- உணவுப் பழக்கவழக்கம் பற்றிய சித்திரிப்பு
- சொல்வடை மற்றும் பழமொழிகள் பற்றிய பதிவுகள்

ஆகியவை ஆராயப்படுகின்றன.

கிராமச்சித்திரிப்பு

தற்கால நாவல்களிலும் சிறுகதைகளிலும் கிராமம் பற்றிய சித்திரிப்பு மிகுந்து காணப்படுகிறது. ஒரு சமூகப்படைப்பு என்பது இடம் சார்ந்த பதிவுகளை எப்போதும் உள்ளடக்கியிருக்கிறது. கிராமத்துப் பின்னணியும் கிராமத்தை விட்டு நகரும் இடப்பெயர்வும், கிராமத்துடனான உறவும் நாவல்களின் கருப்பொருளாவதாக

க.ஜெயந்தி குறிப்பிடுகின்றார். இது நாவலுக்கு மட்டுமன்றி சிறுகதைக்கும் பொருந்துவதாகவே உள்ளது.

“இக்காலகட்ட நாவல்களில் கிராமம் நகரம் என இரண்டும் சார்ந்த பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. மழையின்மை, வறட்சி போன்ற காரணங்களால் கிராமங்களை விட்டு மக்கள் இடம் பெயர்ந்துவிட்ட, இடம்பெயர்ந்து கொண்டிருக்கும் இன்றைய சூழலில் கிராமங்களின் தொழில் வளம், தொழில் முறைச் சிக்கல்கள், மக்களின் வாழ்க்கை முறை, இடம்பெயரக் காரணமான சூழல்கள், இடம் பெயர்ந்த பின் கிராமத்துடனான அவர்களின் தொடர்பு ஆகிய பதிவுகள் இக்காலகட்ட நாவல்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன”¹

என்கிறார். இது சிறுகதைக்கும் பொருந்தி வருகிறது.

பாவண்ணனின் பெரும்பான்மையான கதைகள் கிராமத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டவை. அவர் கிராமத்தைச் சொற்கள் வழியாக வாசகனின் முன் விரித்து வைக்கிறார். இயற்கை பற்றிய வருணனைகள் கூட ஏதோ ஒரு வகையில் கிராமத்து வருணனையாகவே அமைந்துவிடுகின்றன. ‘ஆசை’ எனும் கதையில் ஒரு சிறிய கிராமம் வருணிக்கப்படுகின்றது. இவ்வருணனை கிராமத்தின் தெருக்கள், வீட்டின் அமைப்பு, தண்ணீர்வளம், தொழில், சுற்றுப்புறத்தாய்மை ஆகியவற்றைக் காட்சிப்படுத்துகிறது.

“ரொம்பச் சாதாரணமான சின்னக்கிராமம் அது. புழுதிபறக்கும் தெருக்கள். கோயில் மண்ணில் நிற்கிற குட்டை குட்டையான குடிசைகள். தெருவுக்கு ஒன்றிரண்டு ஓட்டு வீடுகள். ஆனால் அவை அல்ல முக்கியம். தண்ணீர் தளும்பும் பிரமாண்டமான ஏரி. அடர்ந்த வேலங்காடு.பச்சை கொஞ்சம் வயல்கள். வயதான பாட்டி மாதிரி ஆலந்தோப்பு. கீழே போவனம் போல சின்ன ரயில்வே. அருமையான சங்கீதத்துக்கு ஆலோபிப்பது போல சதானேரமும் இதமான காற்று. பட்சிகளின் சத்தம். தள்ளித்தள்ளி மேய்கிற ஆடுகளும் மாடுகளும் நடுநடுவில் பாட்டும் பேச்சுமான மனிதர்கள். அவைதான் வசீகரம்”²

எனக் கிராமவருணனை அமைகின்றது.

பாவண்ணன் கிராமத்தின் மையப்பகுதியை மட்டுமன்றி அதன் விளிம்புப் பகுதியையும் கண்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறார். ‘சுழற்சி’ எனும் கதையில் சுடுகாட்டைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளை இயல்பாக வருணிக்கிறார்.

“மாட்டாஸ்பத்திரி வேலி முடிகிற இடத்தில் இருந்து தான் சுடுகாடு ஆரம்பிக்கிறது. ஒரு பக்கத்தில் கருமாதிக் குளமும், இன்னொரு பக்கத்தில் ராஜேஸ்வரி மில் தோப்பும் சதுரத்துக்குக் கட்டம் கட்டின மாதிரி இருக்கிறது. நாலாவது பக்கம் ரயில்வே லைன். நடுவில் இருக்கிற சுடுகாட்டில் செம்மண்ணுக்காக வேண்டி குயவர்களும் வண்டிக்காரர்களும்

தோண்டிப்போட்ட சின்னதும் பெரியதுமான குழிகள். ஒரு பெரிய ஆல மரமும் நாலு தூங்குமுஞ்சி மரங்களும் வேப்ப மரங்களும் பனைமரங்களும் இலுப்பை மரங்களும் ஒரே ஒரு நாவல் மரமும் வர்ஜா வர்ஜமின்றி கலந்து நிற்கிற இடம். நிழலுக்குக் குறைச்சலே இல்லை. நிழலில் மேய்ந்த படியும் களைப்பில் ஒருக்களித்தபடியும் கிடக்கின்றன மாடுகள். வந்த வேகத்துக்கு செமத்தியாய் ஒரு மேய்ச்சலும் கருமாதிக் குளத்தில் தண்ணீரும் காட்டி வயிற்றை நிரப்பிவிட்ட திருப்தியில் அதே நிழலில் ஆடுகின்றனர் மாட்டுக்காரப் பிள்ளைகள்”³

எனச் சுடுகாட்டைச் சுற்றியுள்ள பகுதியைக் காட்டுகிறார்.

நாட்டுப்புறக்கலை பற்றிய சித்திரிப்பு

பாவண்ணன் கிராமங்களில் நிகழ்த்தப்படும் கூத்து. நாடகம், பாம்பாட்டம் ஆகிய கலைகள் பற்றிப் பேசுகிறார் நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் மற்றும் நாட்டுப்புறக்கதைகளைச் சில கதைகளில் இணைக்கிறார்.

கூத்து

கூத்து என்பது நாட்டார் கலைகளில் ஒன்றாகும். தமிழகத்தின் வடமாவட்டங்களில் இக்கலை சிறப்புற்று விளங்குகிறது. சூரன்கதை, கூத்துக் கலைஞர்களின் வாழ்வு குறித்துப் பேசுகிறது. கூத்துக் கலைஞர்கள் அழைக்கும் ஊர்களில் சென்று தங்கள் கலையை நிகழ்த்திக் காட்டுகின்றனர். புராணக் கதாமாந்தர் பாட்டும் வசனமுமாக இக்கலையை நிகழ்த்துகின்றனர். துரியோதனன், பீமன் போன்ற மகாபாரதப் பாத்திரங்களைப் போல் வேஷம் தாங்கி வீராசாமி குழுவினர் மகாபாரதத்தைக் கூத்தாக நிகழ்த்துகின்றனர். வீராசாமிக்கு வேலை செய்து சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லை. கூத்துக் கலையில் பெரிய வருமானம் இல்லையென்றாலும் அவன் அக்கலையில் மனதைப் பறிகொடுத்திருந்தான். புராணக்கதாப்பாத்திரங்களை ஈடுபாட்டுடன் கூத்தாக நிகழ்த்தும் வீராசாமியின் திறமை குறித்துப் பாவண்ணன் எழுதுகிறார்.

“வீராசாமிக்குக் கூத்தாடப்போவது ரொம்ப உற்சாகமான விஷயம். கள்ளக்குறிச்சி, உளுந்துர்ப் பேட்டை, பாண்டிச்சேரி என்று எந்த ஊரானாலும் சிரமம் பார்க்காமல் கலந்து கொள்கிற அளவுக்கு உற்சாகமான விஷயம் மகிஷாசுரன், பத்மாசுரன், ராவணன் மாதிரி வலுவான பாத்திரங்களை உமியை ஊதித் தள்ளுகிற மாதிரி செய்து காட்டுகிற சாமர்த்தியம் வீராசாமியைத் தவிர வேறு யாருக்கும் வராது. ஆத்திரத்தோடும், ஆவேசத்தோடும் சூரனாய்ப் பொங்கி ஆடுகிற தோரணையைப் பார்க்கிற போது சிமெண்டுக்கும் சுண்ணாம்புக்கும் நடுவில் கொலுறு பிடித்து வேலை செய்கிற ஆள் என்று யாராலும் சொல்ல முடியாது. வார்த்தைக்கு மீறிய ஒரு பொலிவையும், கம்பீரத்தையும் அச்சத்தையும் உண்டாக்கும்

வர்ணங்களுக்கும் ஒப்பனைக்கும் நடுவில் அசகாய சூரனாக இருப்பான் வீராசாமி”⁴

என்று வீராசாமியின் கூத்துத்திறனைப் புலப்படுத்துகின்றார். வீராசாமி அனைத்துக் கூத்துக்களின் பாட்டையும் வசனத்தையும் மனப்பாடமாக வைத்திருந்தான். வசனம் பேசவும் பாடல் பாடவும் இரவுகளில் கூத்துக்குழுவினர் பயிற்சி எடுத்துக்கொள்ளுகின்றனர். குரல், உடம்புதிட்டம், ஆட்டம், அசைவு உள்ளிட்ட அனைத்து திறமைகளிலும் வீராசாமி பொலிவுற்று விளங்கினான். மரக்கத்தியையோ கதாயுதத்தையோ லாவகமாய்ச் சுழற்றிக்கொண்டு அடவு கட்டும் போது கால் சலங்கைச் சத்தமும் வாத்தியமும் ஒரே இழையில் கூடுகின்றன. சாராயம் குடித்துக்கொண்டு கலைஞர்கள் கூத்து நிகழ்த்துகின்றனர். கூத்துக் கலைக்கு மக்களிடம் அதீத வரவேற்பு இருந்தது. அவர்கள் கைத்தட்டி இக்கலைஞர்களை உற்சாகப்படுத்துகின்றனர்.

வைகுண்ட ஏகாதசிக்கு நடத்தப்படும் கூத்து பற்றி ‘அர்ஜீனன் தவம்’ என்ற கதை பேசுகிறது.

“திரௌபதை அம்மன் பூசையோடும் கட்டியக்காரன் வந்தனத்தோடும் தொடங்கிய கூத்து மக்கள் ரசித்திற வகையில் விறுவிறுப்பாக நடக்கத் தொடங்கியது. துரியோதனன், பாஞ்சாலி, தர்மர், பீமன், சகுனி, கர்ணன் என்று வருகிற பாத்திரங்களின் பாடல்களும் வசனங்களும் மக்களை பாரத காலத்துக்கே அழைத்துச் சென்றன. அர்ஜீனன் வேஷத்தோடு பாடி ஆடிய கோபாலின் குரல் வளத்தையும் அடவகளையும் மக்கள் ஆரவாரத்துடன் ரசித்தார்கள். ஒவ்வொரு பாடல் முடியும் போதும் கைத்தட்டல் பெருகியது. அர்ஜுனா அர்ஜுனா என்று அவர்கள் எழுப்பிய அழைப்புகளும் வாழ்த்துரைகளும் நம்ப முடியாத வண்ணமிருந்தன”⁵

எனக் கிராமங்களில் கூத்துக்கு இருக்கும் வரவேற்பைப் பாவண்ணன் காட்டுகிறார்.

கூத்திலுள்ள பாடல்வரிகளை ‘அர்ஜீனன்தவம்’ எனும் கதையில் பாவண்ணன் இணைக்கிறார். இக்கதையில் கோபால் கூத்துக்கலைஞனாக வருகிறான். அவனது நினைவுகள் எப்போதும் கூத்தைச் சுற்றியே இருக்கின்றன. கூத்திலுள்ள கண்ணன் பாடல்களை அவனது வாய் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

“காட்டைக் கடக்க வேணும் கண்ணபிரானே - நீ

கை கொடுத்துத் தூக்க வேணும் கண்ணபிரானே”⁶

என்றும்

“ஆனைக்கூட்டம் நிக்ருதய்யா கண்ண பிரானே-உன்

ஆசி இருந்தால் பறந்து போகும் கண்ணபிரானே”⁷

என்றும் அவன் பாடுகிறான்.

நாடகம்

கிராமங்களில் கலைநிகழ்வுகளுக்கு முக்கிய இடமுண்டு. இங்கு நாடகக்கலைஞர்கள் வந்து புராண மற்றும் சமூக நாடகங்களை நிகழ்த்தி மகிழ்விக்கின்றனர்.இந்நாடகங்கள் கிராமத்தில் வாழ்கின்ற மக்களின் பொழுதுபோக்காக அமைகின்றன. பாவண்ணன் ‘ஆசை’ எனும் கதையில் கிராமங்களில் சிறப்பு நிகழ்ச்சியாக அமைக்கப்படும் நாடகங்கள் பற்றி எழுதுகின்றார். கிராமங்களில் நடிக்கப்படும் நாடகங்களில் ஆண்கலைஞர்களும் பெண்கலைஞர்களும் பங்கேற்கின்றனர். நாடகங்களில் பாடல்களும் வசனமும் மாறி மாறி இடம் பெறுகின்றன. நாடகங்களில் பாட்டுகட்டும் கலைஞர்கள் பாடல்களை இயற்றிக்கொடுக்கின்றனர். நாடகக் கலைஞர்களுக்கு வெற்றிலை போடும் பழக்கம் உள்ளது. சிலர் மது அருந்துபவர்களாகவும் உள்ளனர். நாடகம் இரவுப்பொழுதில் நடைபெறுகின்றது. கலைஞர்கள் தங்குவதற்குக் கூடாரம் அமைத்துக் கொடுக்கப்படுகின்றது.பகல்பொழுதில் அவர்கள் கூடி சமூக்காளத்தில் உட்கார்ந்து பேசுகின்றார். நாடகக்கலைஞர்கள் சுற்றி அலைந்த ஊர்கள், அமைதி இழந்த சொந்த வாழ்வு, பயிற்சியெடுத்த நாடகங்கள், விருதுகள் ஆகியவை பற்றியதாய் அவர்களது உரையாடல்கள் அமைகின்றன. தொடக்க காலத்தில் போடப்பட்ட நாடகங்களில் அறுபது முதல் எழுபது பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. பிற்காலத்தில் குறைந்த எண்ணிக்கையில் பாடல்கள் அமைக்கப்பட்டன. முழுவசனமாகவும் நாடகங்கள் எழுதப்பட்டன. ஆண்கலைஞர்கள் மட்டுமின்றி பெண்கலைஞர்களும் வெற்றிலை போடுகின்றனர். நாடகப் பின்னணி இசைக்கு மிருதங்கம் உள்ளிட்ட இசைக்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. சமூகத்தில் தீயபழக்கங்களுக்கு ஆளாகி பிற்பாடு மனைவியின் அன்பால் மனந்திருந்தும் மனிதனின் கதையை அந்நாடகக் குழுவினர் நடிக்கின்றனர். அவர்கள் நாடகக் குழுவுக்கு ஒரு பெயர் வைத்திருக்கின்றனர். ‘பாய்ஸ்’ என்ற ஆங்கிலப்பெயரை அவர்களது குழுவுக்குச் சூட்டியிருக்கின்றனர். நாடகம் சில ஊர்களில் ஒரு மாதம் வரை நடைபெறுகிறது. வசூலைப் பொருத்து நாடகம் நடைபெறும் நாட்கள் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன.நன்கு அழகும், பாவனையும் வசனம் ஒப்புவிக்கும் திறனும் உடையவர்களுக்கு முக்கியப் பாத்திரம் கொடுக்கப்படுகிறது. பாய்ஸ் குழுவில் சுந்தரி கதாநாயகியாக நடிக்கிறாள். அவள் திரௌபதி, புருஷனைத் திருத்தும் மனைவி, விறகு வெட்டியின் மனைவி என எவ்வகைப் பாத்திரத்தையும் சிறப்பாகச் செய்து முடிக்கிறாள். சிரிப்பு, ஆவேசம், சந்தோஷம்,அழகை ஆத்திரம் என அனைத்துச் சூழல்களிலும் அவள் சிறப்பாக மிளிக்கிறாள். அவளது நடிப்புத்திறனைப் பாவண்ணன் விவரிக்கும் போது,

“சுந்தரியை ஓர் அற்புத நடிக்கையாய்ப் பார்ப்பதில் சந்தோஷமாய் இருந்தது. வர்ண வெளிச்சங்களுக்கு நடுவில் அவளுடைய ஒவ்வொரு அசைவும் மிகக் கச்சிதமாய் அமைந்து. அந்தக் கணத்தில் அவள் வெளிப்படுத்தும்

உணர்வின் அலைகளில் பார்க்கிறவர்களைக் கட்டிவிடுகிற வசீகரமும் சாமர்த்தியமும் கொண்டிருந்தாள். ஏதோ தனக்குப் பிடித்த ஒரு விளையாட்டைச் செய்கிற சுலப முயற்சியாகவே சுந்தரி செய்தாள்”⁸

என்கிறார். நாயகனாக நடித்த துரைசாமியும் நல்ல தோற்றப்பொலிவுடன் விளங்குகின்றான். எடுப்பான நிறம், நல்ல கம்பீரம், கண்களின் சுழற்றலில் வசீகரம் ஆகிய சிறப்புகளுடன் அவன் விளங்குகின்றான். நாடகம் முடிந்ததும் நாடகக் கொட்டகையைப் பிரித்துவிடுகின்றனர்.⁹ வண்டியில் எல்லாப் பொருட்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு செல்லுகின்றனர்.இவ்வாறு நாடகக் கலைஞர்களின் வாழ்வு விவரிக்கப்படுகின்றது.

பாம்பாட்டம்

பாம்பாட்டம் என்பது நாட்டுப்புறக் கலைகளில் ஒன்றாகும். மகுடி ஊதி பாம்பைப்போன்ற உடலசைவுடன் ஆடும் ஆட்டமாக இது விளங்குகிறது. ‘ஆட்டம்’ என்ற சிறுகதையில் இரண்டு சிறுமிகள் பாம்பாட்டம் ஆடுகின்றனர். தொடக்ககாலத்தில் கோயிலில் பாம்பாட்டம் ஆடிய ஒரு குடும்பம் அதற்கான வாய்ப்புகள் வராதபோது வீதிக்கு வந்து ஆடிப் பிழைப்பு நடத்துவதைப் பற்றி இக்கதை பேசுகிறது.

“எங்க ஊட்டுல எல்லாரும் ஆடுவம். அதான் எங்க தொழிலு. அம்மா கூட ஜோரா ஆடும். கோயில் திருவிழாவலயெல்லாம் போய் ஆடுவம். அம்மா ஜோரம் வந்து ஒரு நாளு செத்துப் போச்சி. திருவிழாவுக்கெல்லாம் யாரும் கூப்படறது கெடையாது. பொழைக்கணும்னுதா பாட்டுங்களுக்கு ஆட அப்பா கத்துக்குடத்தாரு”¹⁰

என்பதில் சிறுமிகள் வீதியில் பாம்பாட்டம் ஆட வந்த பின்னணி சொல்லப்படுகிறது.

ஒரு பெண் கையை உயர்த்தி உடம்பைத் தளர்த்திக் கொள்கிறாள். ஆகாயத்தைப் பார்த்து கால்நொடி நேரத்தில் சின்னதாய்க் கும்பிட்டுக் கண்ணை மூடித்திறக்கின்றாள். அப்படியே குனிந்து மண்ணைத் தொட்டு வணங்கி நிமிர்கிறாள். சலங்கை குலுங்க பூமியை உதைக்கிறாள். நிமிர்ந்து உடலை வளைத்து சிலிர்க்கிறாள். பம்பரத்தைப்போல் சுழன்று ஆடுகிறாள் .இன்னொரு சிறுமி கையில் இருந்த மகுடியை ஊதத் தொடங்குகிறாள். அவள் முதலில் பாம்பாட்டம் ஆடுகின்றாள். அவளது பாம்பாட்டம் பாவண்ணனின் வரிகளில் வாசகர் கண்முன் சித்திரமாய் நிற்கிறது.

“உயர்ந்த கைகள் உச்சந் தலையில் குவிந்து தலையெடுத்தாடும் பாம்பின் படமாய் நின்றது. கண்களில் சட்டென்று ஒரு சீற்றம் குழிந்திருந்த கண்களில் அப்படி ஒரு பொங்குதல் எப்படி வந்ததென்று தெரியவில்லை. எல்லாரும் கொஞ்சநேரம் திடுக்கிட்டு நின்றார்கள். இத்தனை நெருக்கத்தில் நிஜமாகவே ஒரு பாம்பு எழுந்தாடுகிற மாதிரி சுழன்று சுழன்றாடினாள் சிறுமி.”¹¹

எனப் பாம்பாட்டத்தின் தொடக்கத்தைத் தருகிறார்.

“ஒரே பாய்ச்சலாய் மரத்தடிக்குத் தாவினாள். கண்முடிக் கண் திறக்கிற நேரத்தில் அங்கிருந்து பெஞ்ச் அடிக்குத் தாவினாள். அங்கேயும் நிற்காமல் உடம்பை மாத்திரம் ஒரு சுழற்று சுழற்றி விட்டு இன்னொரு திசைக்குத் தாவினாள். திடீரென்று பதுங்குகிற பாவனையில் கால்களைத் துவளவிட்டு மெல்ல மெல்ல குனிந்து முட்டிப் போடுகிற மாதிரி அபிநயம் பிடித்தாள். திடுக்கென்று படத்தைத் துவளவிட்டு கொத்துகிறதைப் போல் பூமியைக் குனிந்து தொட்டு நிமிர்ந்தாள். கொத்தப்போன பிராணி தப்பி ஓடிவிட்ட மாதிரியும் விடாது துரத்திக் கொத்தப் போகிற மாதிரியும் சீற்றத்தோடும் அடுத்த திசைக்கு மாறிக் கொத்தினாள்”¹²

என நடனத்தின் முக்கியப் பகுதியை விவரிக்கிறார்.

பாம்பாட்டம் படிப்படியாக உச்சத்தை நோக்கி நகர்கிறது. சிறுமி முட்டிப் போட்டபடிச் சுழன்று ஆடுகிறாள். நெளிந்து ஊர்கிற மாதிரி அங்கேயே வட்டமடிக்கிறாள். நொடிக்கு நொடி கால்மாற்றி இடுப்பைச் சொடுக்கி வளைக்கின்றாள். மரத்தடிக்குச் சென்றதும் மரத்தோடு தன்னைப் பொருத்திக் கொள்கிறாள். மெல்லக் குனிந்து பொந்துக்குள் போவது போல மடிப்பு மடிப்பாய் உடலை வளைத்து தரையில் படுக்கின்றாள். மகுடி ஓசை நிற்கிறது. பார்வையாளர்கள் கைத்தட்டுகிறார்கள். இவ்வாறு பாம்பாட்டம் என்ற கலை விவரிக்கப்படுகிறது.

நாட்டார் பாடல்

‘பரிவு’ எனும் கதை தயிர் விற்கச் செல்லும் பெண்களின் பாடல் பற்றிப் பேசுகிறது. தங்கள் சொந்த ஊரிலிருந்து ஆறுமைல் நடந்து வளவனூர் என்னும் ஊருக்குச் சென்று தயிர் விற்கும் பெண்கள் பயணக்களைப்புத் தெரியாமல் இருக்கப் பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு செல்கின்றனர். தயிர்காரப் பெண்களின் பாடலைப் பாவண்ணன் விவரிக்கிறார்.

“கரையையொட்டி நடந்துவருகிற தயிர்க்காரப் பெண்களின் பாட்டு காற்றில் மிதந்தது. பட்சிகள் சத்தம் மாத்திரமே ஒலிக்கிற நேரத்தில் முன்னும் பின்னும் இழுத்துக் குறைத்துச் சிதறுகிற பாடலில் காற்று குளிர்ந்தது”¹³

என்றும்

“மீண்டும் பாட்டுத் தொடங்கியது. பாட்டில் அவர்கள் காலம் காலமாய் வாழ்கிற வாழ்வின் கசப்பு இருந்தது. முள்மரங்கள், பூ,புதர்செடி எங்கும் நுழைந்து நுழைந்து சுழன்றது பாட்டின் துக்கம்”¹⁴

என்றும் தயிர்க்காரப் பெண்கள் பாடும் பாடலை வருணிக்கிறார்.

‘வதம்’கதையில் அங்காளம்மாள் பிள்ளைகளுக்குக் கடற்கரையில் மடையான்களைக் காட்டி ‘மடையான் மடையான் பூப்போடு மடைக்கு ரெண்டு பூப்போடு’ என்று பாட்டுப்பாடிக்கொண்டிருக்கிறாள்.¹⁵

‘பரிவு’ என்ற கதையில் வரும் வீரன். கதை கலந்த பாடல்களைப் பாடுகின்றான். தயிர்விற்கும் பெண்கள் ஆறுமைல் நடக்கின்ற களைப்பில் பாடலை நிறுத்திய போது இவன் பாடத் தொடங்கிவிடுகிறான். இலங்கைக்குக் குரங்குகள் கூடிப் பாலம் கட்டித் தந்த பழைய வசனப்பாடலாக அது அமைகிறது. தயிர்க்காரப் பெண்களின் முன்சென்று குரங்கு கல் சுமப்பது போல நடித்துக் காட்டியபடி அவன் பாடலைப் பாடுகிறான். இராமனுக்காக இலங்கைக்குப் பாலம் கட்டி முடித்தபின் அதன் மேல் குரங்குகள் நின்று ஆடிப்பாடுவதையும் நடித்துக் காட்டுகின்றான். அவன் மெய்ப்பாடுகள் காட்டிப் பாடலில் மிதக்கின்றான். பார்த்தவர்கள் அவனது ஆட்டம் அனுமார் வந்து ஆடியதைப் போலிருந்ததாகப் பாராட்டுகின்றனர். இலங்கைக்குப் பாலம் போடுவதற்காகக் குரங்குகள் கல்லும் மண்ணும் சுமந்ததை வீரனின் பாடல் கதையாகச் சொல்லுகின்றது.

“லட்சாதி லட்சம் கொரங்குச் சைனியம்

லங்கையை நோக்கித் தாவுதே – ராவணன்

லங்கையை நோக்கித் தாவுதே

கடலத் தாண்டப் பாலம் கட்ட

கல்லும் மண்ணும் சுமக்குதே – அட

கல்லும் மண்ணும் சுமக்குதே...”¹⁶

என்பது அப்பாடலாகும்.

நாட்டுப்புறக் கதைகள்

மனிதகுலம் வளர்ந்த கதை சுவையானது. யாவரும் அறிய விரும்புவது. மனிதனின் கதை மகத்தானது. மனித வாழ்வில் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் கதையாகிறது. சில நிகழ்ச்சிகள் பெருங்கதையாய் விரிகின்றன. மனிதனின் ஆசைகள், அவலங்கள், தேவைகள் விருப்பு வெறுப்புகள், கனவுகள், கற்பனைகள் கதைகளாகின்றன என்று நாட்டுப்புறக் கதைகள் குறித்து சு. சக்திவேல் குறிப்பிடுகிறார்.¹⁷

பாவண்ணன் சில கதைகளின் ஊடே கதைக்குள் கதையாக வழக்கிலிருக்கும் கதைகளை இணைத்துவிடுகிறார். ‘இரண்டு மரங்கள்’ என்ற கதை ஏராளமான மரங்களை நட்டு சாதனை படைத்த ராஜாத்தி எனும் பெண்ணின் கதையாகும். ராஜாத்தியின் கதையைப் பாவண்ணன் சொல்ல, ராஜாத்தி வழக்கிலுள்ள ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறார்.

“ஒரு ஊருல ஒருத்தருக்கு தன்னுடைய ஊருக்கு எதாச்சிம் சேவ செய்யணும்னு ஆச உண்டாச்சாம். அந்த ஊருல புள்ளைங்க படிக்கறதுக்கு பள்ளிக்கூடம் இல்ல. மருந்துக்கு வழியில்ல. வண்டிங்க போகவர சரியான பாதையில்ல. விவசாயம் செய்ய கிணறு வசதி கெடையாது. ஏரி கொளம் எதுவுமே கெடையாது. எதயாச்சிம் செய்யணும்னு ஆசப்பட்டாரு. எத எப்படிச் செய்யறதுங்கறதுதான் அவருக்குத் தெரியலை. பொழுது பூரா அதே யோசனையில் கழிப்பாராம். இப்படியே வருஷம் ஓடிச்சி. ஒரு நாளு அந்த வழியா ஒரு சாமியாரு வந்தாராம். நம்ம ஆளு அவர பாத்துப் பேசி ஆசீர்வாதமெல்லாம் வாங்கிகிட்டு தன்னுடைய ஆசய மெதுவா சொல்லிட்டு நீங்கதான் சாமி நல்லதா ஒரு யோசன சொல்லணும்னு கேட்டாராம். சாமியாரு உக்காந்திருந்த எடத்துக்குப் பக்கத்துல இருந்த சின்னச்சின்ன கூழாங்கல்ல ஒரு கை நெறய அள்ளி ஒரு பையில் போட்டுக் குடுத்து அப்படியே முழுங்கிடுன்னு சொல்லிட்டு போயிட்டாராம். கல்ல எப்படி முழுங்க முடியும் இது என்னடா கிறுக்குத்தனமா இருக்குதுன்னு அவருக்கு ஒரே கொழப்பம். இருக்கற யோசனயோட இந்த யோசனயும் சேந்து ரெண்டு மடங்காயிடுச்சி. நாலஞ்சி வருஷம் கழிச்சி இன்னொரு சாமியாரு அந்தப் பக்கமா வந்தாராம். வழக்கம் போல எல்லாத்தையும் சொல்லி அவர்கிட்டயும் யோசன கேட்டாராம். அவரு கொஞ்சம் கூட தயக்கமே இல்லாம மழமழன்னு கூழாங்கல்ல ஒரு கை அள்ளி ஒரு பையில் போட்டு அப்படியே முழுங்கிடுன்னு சொல்லிட்டு போயிட்டாரு. நம்ம ஆளுக்கு தல ரொம்ப கொழம்பி போயிடுச்சி. அவரு யோசன இப்ப மூணு மடங்காயிடுச்சி. தூக்கம் கெட்டு சாப்பாட்ட மறந்து இதுவே யோசனயா கெடந்தாரு. இன்னும் நாலஞ்சி வருஷம் போச்சி. அந்தப் பக்கமா இன்னொரு சாமியாரு. அவர் கிட்ட போனதும் நம்ம ஆளு எல்லா விஷயங்களையும் ஆரம்பத்திலேருந்து முடிவுவரைக்கும் ஒன்னுவிடாம சொல்லிட்டு யோசன கேட்டாரு. எல்லாத்தையும் பொறுமையா கேட்ட சாமியாரு குடுக்கறதுக்காக கூழாங்கல்ல அள்ளப் போனாரு. அதப்பாத்ததுமே ஒன்னு மனசு ஓடஞ்சி அழ ஆரம்பிச்சிட்டாரு இவரு. எதுக்குய்யா எனக்கு இந்த சோதன? நல்லதான நான் நெனச்சேன்னு தேம்பித்தேம்பி அழுதாரு. அதப் பாத்ததும் சாமியாரு அவங்க ரெண்டு பேரும் ஏற்கனவே யோசன சொல்லியும் நீங்க அலட்சியமா இருந்திட்டிங்களைன்னு ஆறுதல் சொன்னாரு. கூழாங்கல்ல முழுங்கச் சொல்றது யோசனயா ஐயான்று கேட்டாரு நம்ம ஆளு. சாமியாரு சிரிச்சிகிட்டே கூழாங்கல்ல முழுங்கமுடியாதுன்னு தெரியற மாதிரி சேவை சேவைன்னு சொல்லிட்டே இருந்தா வேல ஆவாதுன்னு ஏன் ஒங்களுக்குத் தெரியலை? வாய்ப்பேச்சால சேவ நடந்திருமா? நூத்துல ஒரு பங்கா

இருந்தாலும் காரியமா செய்ங்க. ஏதாச்சிம் ஒரு இடத்திலேருந்து ஆரம்பிச்சிருங்க.அது போதும். யோசன யோசனன்னு பத்து வருஷத்த வீணா கழிச்சிட்டிங்களேன்னு எடுத்துச் சொன்னாரு”¹⁸

என நாட்டுப்புறக் கதையைத் தருகிறார்.

‘யாருக்கும் சொல்லாத கதை’ என்ற சிறுகதையில் வேணிமலையின் கதை இடம்பெறுகின்றது.

“வித்வேஷிணி என்பது ஏதோ ஒரு காலத்தில் இந்த ஊரை ஆண்ட சிற்றரசனான நரசிம்மனுடைய மனைவியின் பெயர். அழகுத் தேவதை அவள். அப்போதெல்லாம் மாதம் மும்மாரி பெய்த காலம். இந்த மலையே பச்சைப்பசேலென்று தடம் தெரியாத அளவுக்கு காடுபோல அடர்ந்திருந்த காலம். நரசிம்மனும் வித்வேஷினியும் சந்தோஷமாகத்தான் இருந்தார்கள். நடுநடுவே காட்டுக்கு வேட்டையாடக் கிளம்பிச் செல்லும் நரசிம்மன் தொடர்ச்சியாக நாலைந்து நாள் வரவேமாட்டான்.வித்வேஷினியால் அவனை மாற்றவே முடியவில்லை. எப்படியோ வித்வேஷிணிக்கும் தளபதியாக இருந்த இளைஞனொருவனுக்கும் தொடர்பு உருவாகிவிட்டது. வேட்டைக்கு அரசன் கிளம்பிச் சென்ற பிறகு இவர்கள் இருவரும் சந்தோஷமாக இருப்பது வழக்கமாகிப் போனது. பல நாள் உறவு ஒரு நாள் அம்பலமானது. எதிர்பாராத விதமாக விரைவில் வந்த கணவன் முன்னிலையில் கையும் களவுமாக இருவரும் அகப்பட்டார்கள். ஒரேவெட்டில் வாளால் அந்தத் தளபதியை வெட்டித்துண்டாக்கினான் அரசன். வித்வேஷிணி தப்பித்துவிட்டாள். உயிருக்குப் பயந்து தப்பித்து இந்த மலையின்மீது ஏறிக்கொண்டாள். உச்சிமலையில் ஒருவாரம் யார் கண்ணிலும் படாமல் தங்கியிருந்தாள். அவமானம் அவளைக் கொத்தியெடுத்து விட்டது. ஒரு நாள் உச்சியிலிருந்து குதித்து தற்கொலை செய்து கொண்டாள். அப்புறம் ஆடுமேய்க்கப் போன கூட்டம் விஷயத்தைச் சொல்லித்தான் அரசன் தெரிந்து கொண்டான்.அவமானத்தால் உடல்நலம் கெட்டு அவனும் விரைவாகவே இறந்துபோனான்.இரண்டுபேரும் மறைந்தாலும் அவமானத்தின் சின்னமாக அந்த மலை மாறிவிட்டது.அந்த மலையின் பெயரே வித்வேஷிணி மலையாகி விட்டது”¹⁹

என வேணிமலை என்ற பெயருக்குப் பின்னாலிருக்கும் நாட்டுப்புறக்கதையைத் தருகிறார்.

பாவண்ணனின் ‘வதம்’ என்ற கதை நாட்டுப்புறத்தில் சொல்லப்படும் அங்காளம்மனின் கதையைப் புனைவாக்குகிறது. வல்லாளக்கண்டன் வீட்டில் மொத்தம் ஐந்து சகோதரர்கள். அவர்கள் கடற்கரையை ஒட்டியிருந்த குப்பத்து மக்களுக்கு மிகவும் தொல்லை கொடுத்து வருகின்றனர். அவர்கள் அங்காளம்மனின்

கணவனை கடற்கரையில் கட்டிவைத்து அடிக்கின்றனர். அவனது தலை உடைக்கப்படுகிறது. உடலெங்கும் சாட்டையடி பட்ட இடங்களிலிருந்து இரத்தம் பாய்கிறது. செய்தி கேட்டு அங்காளம்மன் கடற்கரைக்கு ஓடுகிறாள். வல்லாளக்கண்டனின் வம்சமே இல்லாமல் போகும்படி அவனைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்று இறுதியாசையைத் தெரிவித்து விட்டு அவன் உயிரை விடுகின்றான். வல்லாளக் கண்டனின் மனைவிக்குப் பிரவசம் பார்க்கப் போனபோது அங்காளம்மன் அவனைப் பழிவாங்குகிறாள். இக்கதை ஐந்து அத்தியாயங்களுடன் நீண்டு சென்றாலும் கதையின் உள்ளடக்கத்தை அதன் தீவிரத்துடன் சொல்கிறது.²⁰

விளையாட்டு பற்றிய சித்திரிப்பு

விளையாட்டின் சிறப்புகளைச் சு. சக்திவேல் தொகுத்துரைக்கிறார்.

- விளையாட்டு குழந்தையின் முழுவளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதது
- விளையாட்டின் வழியே புலப்பயிற்சி இயற்கையாக நிகழ்கிறது.
- படைப்புச் செயல்களின் சிறந்த வெளிப்படாக விளையாட்டு அமைகிறது.
- குழந்தைகளின் இயல்புக்கங்கள் விளையாட்டின் வழியாக வெளிப்படுகின்றன.
- விளையாட்டு சமூக ஒழுக்கலாறுகளைக் கற்பிக்கிறது.
- விளையாட்டின் மூலம் குழந்தைகளிடையே கட்டுப்பாட்டுணர்வு வளர்கிறது.
- ஒற்றுமையுணர்வு ஏற்படுகிறது.
- தலைமைப்பண்பு வளர்கிறது.
- பணிவு, பிறருக்கு உதவும் மனித நேயம் ஆகிய பண்புகள் வளர்கின்றன

என விளையாட்டின் இயல்புகளையும் பயன்களையும் எடுத்தோதுகிறார்.²¹

விளையாட்டானது ஒரு தனிமனிதனின் உடலியல், உளவியல், சமூக வளர்ச்சி ஆகியற்றிற்கு உறுதுணையாக அமைகிறது என்று தே.லூர்து குறிப்பிடுகிறார்.²²

நவீன உலகம் இயந்திரங்களோடு உறவாடுவதையும் விளையாடுவதையும் பெருமையாக நினைத்துக் கொள்கின்றது. கணிப்பொறி, லேப்டாப், தொலைபேசி போன்றவைகளோடு விளையாடிப் பொழுது போக்குவதில் இளையதலைமுறை ஆர்வம் காட்டுகின்றது. இணையதளங்கள் வழியே விளையாடும் விளையாட்டுக்களும் பெருகிவருகின்றன. சிறுவர்களின் சிந்தனைகளைக் கெடுப்பதால் தடைசெய்யப்பட்ட விளையாட்டுக்களும் உள்ளன. குளிர்சாதன அறைகளுக்குள் அசையாமல் இருந்து விளையாடுவது, பயணங்கள் நடுவே கண்கொட்டாமல் இருந்து விளையாடுவது போன்ற பழக்கங்கள் உடல்நலத்தைக் கெடுகின்றன. வியர்வை வெளியேறாமல் விளையாடும் விளையாட்டுகள் உடல்நலத்துக்கு எவ்விதத்திலும் பயன்படுவதில்லை. பார்வைக்குறைபாடு, தொப்பை, உடல் எடை அதிகரிப்பு போன்ற குறைபாடுகளுடன் இன்றைய தலைமுறை வாழுகின்றது. தொலைக்காட்சிகளில் யாரோ விளையாடும்

ஒரு விளையாட்டைப் பலமணிநேரம் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதுதான் விளையாட்டுக்கும் தமக்குமான உறவு என நினைத்துக்கொள்ளும் மக்களையும் காணமுடிகிறது. தெருவில் கூடி விளையாடுதல் என்பது ஒரு சமூகவயப்பட்டு செயல்பாடு என்பதைக்கூட நவீன மனிதர்கள் மறந்துவிட்டார்கள்.

“விளையாட்டும் வேடிக்கையும் துள்ளலும் மிக்க சிறுவர்களின் உலகம் எளிமையானது. ஒப்பனைகளற்றது. அன்றாடங்களின் நெருக்கடிகளிலிருந்தும் அவஸ்தைகளிலிருந்தும் நம்மை நாம் ஆசுவாசப்படுத்தப்படுத்திக் கொள்வது சிறுவயது நிழல்களிலேயே”²³

எனக் கோபாலகிருஷ்ணன் குறிப்பிடுகின்றார். இந்நிலை இன்று இல்லாததால் பாவண்ணன் கிராமத்து விளையாட்டுக்களைத் தனது கதைகளில் நினைவூட்டுகிறார். சிறுவயதின் நினைவுகளையும் தோழமைகளின் ஆழங்களையும் இக்கதைகள் மீட்டெடுக்கின்றன. உப்பு, கூண்டு, சின்னம், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை போன்ற கதைகள் சிறுவயது விளையாட்டுகளை நினைவூட்டுகின்றன.

பாவண்ணன் குழந்தைகளைக் கூர்ந்து கவனிப்பவராகத் திகழுகின்றார். குழந்தைகளின் வாழ்வைப் பதிவு செய்வது என்பது சமூக உறுப்பினர்களில் பெருந்தொகையினைக் கொண்ட ஒரு குழுவைப் பற்றிய பதிவாக அமைந்துவிடுகிறது. சிறுவர்களின் மொழி, உளவியல், விளையாட்டு, நம்பிக்கைகள், பயங்கள், ஆர்வங்கள் போன்றவற்றைப் பதிவு செய்வது என்பதும் சமுதாயப்பதிவாக அமைந்துவிடுகிறது. பாவண்ணன் சிறுவர் இலக்கியம் படைத்த படைப்பாளி ஆவார். அவரது சிறுகதைகளிலும் சிறுவர்களின் உலகம் விரிந்துகிடக்கிறது.

‘கூண்டு’ என்ற கதை ஒரு சிறுவனின் ஆர்வம், தேடல், சிற்றுவிர்கள் மீதான நேசம் அடித்தட்டு மக்களையும் நேசிக்கும் மனித நேயம், கட்டுப்பாடுகள் பற்றிய பயம், தோல்வி, நிராசை ஆகியவற்றைப் பேசும் கதையாகும். அதன் ஒரு பகுதியாக சிறுவர்களின் விளையாட்டு பற்றிய சுருக்கமான பதிவு இடம் பெறுகின்றது.

‘கூண்டு’ கதையானது சிறுவர்கள் விளையாடும் விளையாட்டின் பெயர்களைக் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் ‘நாய்த்தோல் பந்தால் முதுகு சிவக்க அடிவாங்கிய வேதனை’ என்ற சொல்லாடல் அவ்விளையாட்டு ‘எறிபந்து’ ஆக இருக்கலாம் என்ற ஊகத்தை உருவாக்குகிறது.²⁴

பாவண்ணன் ‘முகம்’ கதையில் பல்வேறு நாட்டுப்புற விளையாட்டுக்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். கோலி,பம்பரம் இட்டிப்புல் ஆகிய ஆண்கள் விளையாட்டுக்களின் பெயர்களைச் சுட்டுகிறார். திண்ணையிலிருந்து பெண்பிள்ளைகள் விளையாடும் விளையாட்டுக்களாகத் தாயம், சுங்கரைக்காய் ஏழாங்காய், பல்லாங்குழி ஆகியவற்றைச் சுட்டுகிறார்.²⁵

‘சுழற்சி’ எனும் கதையில் சிறுவர்களின் ஊஞ்சல், கெடாசவாரி, குளத்து நீச்சல், கண்ணாமூச்சி, ஆபியம், ஓடிப்பிடித்தல், குளியல் ஆகிய விளையாட்டுகளும் சுட்டப்படுகின்றன. வீடுவைத்து விளையாடுவதும் இக்கதையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. வீடுகட்டி விளையாடுதல் பற்றிக் குமரி ஆதவன் விளக்கும் போது,

“இவ்விளையாட்டைக் குழந்தைகள் மற்றும் சிறுவர்கள் ஒன்றிணைந்து விளையாடுவர். சற்று ஈரமான மணல் உள்ள பகுதிகளுக்குச் செல்லும் இவர்கள் அழகாகப் பெரியவர்கள் வீடு கட்டுவது போல ஒவ்வொரு அடிப்படைகளோடும் வீடு கட்டுவர். வீட்டில் அறைகள் அமைப்பது. முன்தோற்றத்தை அழகாகவும் கவர்ச்சியாகவும் அமைப்பது, அழகான படிகள் அமைப்பது எனத் தொடரும். குழந்தைகள் விளையாடும் இவ்விளையாட்டு வாழ்வியல் விளையாட்டாக மட்டும் இல்லாமல் அறிவு பளிச்சிடுகிற விளையாட்டாகவும் அமைகிறது”²⁶

என்கிறார்.

கல்வீடு கட்டி விளையாடும் பொழுதுபோக்குக்குச் சிவகாமி தலைமை தாங்குகிறாள். தண்டபாணி நாயக்கர் வீடுகட்டும் போது அதனைப் பார்த்த அனுபவம் அவளுக்குக் கைகொடுக்கிறது. அவள் தன்னை மேஸ்திரியாகவும் மற்ற நண்பர்களைச் சித்தாளாகவும் ஆக்குகிறாள். ராமுவும் முனியனும் கல் எடுத்துக் கொடுக்கும் பணியைக் கவனிக்கின்றனர். பாப்பாத்தி மண் சுமந்து வருகிறாள். காத்தவராயன் தண்ணீர் எடுத்து வருகிறான். கல், மண் தண்ணீர் ஆகியவை வந்ததும் சிவகாமி வீடு இருக்க வேண்டிய பகுதிக்குக் கோடுபோடுகிறாள். தரையில் உட்கார்ந்து குழம்பிய சேற்றைத் தரையில் அழுத்திக் கல்லை அடுக்குகிறாள். அடையாளமிட்டுக் கொண்ட சதுரம் முழுக்க சேற்றையும் கல்லையும் அடுக்கி அழகு செய்கிறாள். ஒரு பக்கம் இரண்டு கல்கொள்கிற அளவுக்கு இடைவெளிவிட்டு வாசல் என்று சொல்லுகிறாள். வாசலுக்கு முன்பு புல்லையெல்லாம் பிடுங்கி தண்ணீர் ஊற்றி மெழுகுகிறாள். வீட்டைச்சுற்றித் தோட்டங்கள் அமைக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை முனியன் சொல்கிறான். உடனே பிள்ளைகள் வீட்டுக்குப் பின்புறம் இன்னொரு சதுரத்தைச் சுத்தம் செய்கின்றனர். அங்கங்கே குச்சியால் சிறு குழிகளை உருவாக்குகின்றனர். வேப்ப மரத்தடியிலிருந்தும் நாவல் மரத்தடியிலிருந்தும் உதிர்ந்து கிடக்கிற பச்சை இலைகளைப் பொறுக்கி வந்து குழியில் இட்டு மூடுகின்றனர். உலர்ந்த சுள்ளிகளையும் உதிர்ந்து கிடக்கும் பாடை மூங்கில் குச்சிகளையும் பொறுக்கி அளவாய் ஒடித்து வரிசையாய் நடுகின்றனர். வீடு கட்டிமுடித்ததும் சோறு ஆக்கி விளையாடுகின்றனர்.²⁷

‘இனிப்பும் கசப்பும்’ எனும் கதை பள்ளியில் நடத்தப்படும் பல்வேறு விளையாட்டுகள் பற்றி மேலோட்டமாகச் சுட்டுகிறது. கபடி, ஓட்டப்பந்தயம்,

உயரம்தாண்டுதல் ஆகிய போட்டிகள் பற்றிய குறிப்பை இதில் காணமுடிகிறது. சாக்கு ஓட்டம் பற்றி விளக்கமான செய்திகளை இக்கதை தருகிறது.

“அப்பதான் சாக்கு ரேஸ் தொடங்கிச்சி. அந்த ரேஸ்க்கு அரிசிமுட்ட சாக்கு, இல்லைன்னா சக்கரமுட்ட சாக்குதான் கொண்டாந்து குடுப்பாங்க. ஒவ்வொன்னும் நல்லா ஆளுசரம் இருக்கும். அதுக்குள்ள ரெண்டு காலுங்களையும் விட்டுக்கணும். இடுப்புவரிக்கும் தூக்கி புடிச்சிகிட்டு கீழ விழாம தாவித்தாவி ஓடணும். அதான் சாக்குரேஸ். ரொம்ப ஜாக்கிரதயா செய்யணும். சாக்குடைய அடிப்பகுதியில நம்ம பாதங்கள் நல்லா வச்சிக்கணும். வாய்ப்பக்கத்த நல்லா இழுத்துப் புடிச்சி இடுப்புக்குப் பக்கத்துல கெட்டியா புடிச்சிக்கணும். குதிச்சிக் குதிச்சி போக அப்பத்தான் வாட்டமா இருக்கும். புடி கொஞ்சம் தளர்ந்தாலும் ஆள கீழ தள்ளிவிடும். சாக்குக்குள்ள காலுங்கள் விட்டு எல்லாருமே ஓடறதுக்கு தயாரா இருந்தோம். ராஜாராம் சார்தான் எங்க டிரில் மாஸ்டர். விசிலடிச்சி கொடிய அசச்சாரு. உடனே ஓட ஆரம்பிச்சோம். நான் தான் முன்னால போய்க்கிட்டிருந்தேன். மதிவாணனும் எனக்கு சமமா பக்கம்பக்கமா வந்துட்டிருந்தான். எப்படியாவது முதலாவதா வந்தரணும்னு ஒரு வேகம் எனக்குள்ள ஓடிச்சி. கொஞ்சம் வேகத்த அதிகமாக்கலாம்னு கால எட்டி வச்ச சமயத்துல புடி தளர்ந்து மடால்னு கீழ விழுந்துட்டேன்”²⁸

என்பதில் ஒரு சாக்கு ஓட்டப்போட்டியின் நேர்முக வருணனையைக் காணமுடிகிறது. பாவண்ணன் விளையாட்டுக்களின் பெயர்களைப் பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்தில் சுட்ட ஆசைப்படுகிறார். சாக்கு ரேஸ், லாங் ஜம்ப், பேஸ்பால் என்ற பெயர்களைச் சான்றாகக் காட்டலாம். கிராமத்தில் பேசப்படும் வட்டாரமொழி சார்ந்த தரவுகளைத்திரட்டி கதையை இயல்பான தளத்திற்குக் கொண்டு வருவதற்குப் பெரும்பான்மையான எழுத்தாளர்கள் முயற்சிக்கும் காலத்தில் பாவண்ணன் விளையாட்டுக்களின் ஆங்கிலப் பெயர்களைச் சுட்டுவது கவனிக்கத்தக்கது.

‘யாருக்கும் சொல்லாத கதை’ என்ற சிறுகதையில் நான்கு பேர்கள் நிழலில் கோடுகிழித்து தாயம் விளையாடும் காட்சி காட்டப்படுகிறது. இதில் ‘தாயம்’ என்ற நாட்டுப்புற விளையாட்டின் பெயர் சுட்டப்படுகிறது.²⁹

கிராமங்களில் குட்டிக் கரணம் அடித்து விளையாடுவது குறித்துப் பாவண்ணன் பேசுகின்றார். ‘முள்’ எனும் கதையில் வரும் சங்கர் எனும் சிறுவன் குட்டிக்கரணம் போடுபவனாகக் காட்டப்படுகிறான். அவன் கோயில் வளாகத்திற்குள் விளையாடச் சென்ற போது குட்டிக்கரணம் அடிக்கிறான். தலையை ஊன்றிக்குட்டிக்கரணம் அடிப்பதால் அவனது தலை முழுக்க மணலாக ஓட்டிக் கொண்டுள்ளது. கணேசன்வீட்டுக்கு வந்த சித்தப்பா சங்கரிடம் குட்டிக்கரணம் போடத்தெரியுமா? என வினவுகிறார். அவன் வீட்டுக்குள்ளேயே குட்டிக்கரணம்

போட்டுக் காட்டுவதாய்ச் சவால் விடுகிறான். வீட்டிற்குள் விரிக்கப்பட்டிருந்த பாயின் மீது தலை ஊன்றி ‘ரெடி’... ஒன்...டூ...தரீ’ என்று சொல்லிக் குட்டிக்கரணம் அடிக்கிறான். தமிழ்ப்பண்பாடு சார்ந்த விளையாட்டுகளிலும் ஆங்கிலமொழி தாக்கம் செலுத்துவதனை இது உணர்த்தி நிற்கிறது.

பாவண்ணன் ‘முள்’ எனும் சிறுகதையில் சிறுவர்கள் விளையாடும் பந்து விளையாட்டு பற்றியும் சொல்லுகின்றார். இக்கதையில் சிறுவர்கள் பந்து விளையாடுகிறார்கள். விளையாட்டுக்கென்று மைதானம் எதுவும் அமைக்கப்படவில்லை. தெருவில் நின்று விளையாடுவதில் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி இருந்தது. அப்படி விளையாடும் போது சிலசமயங்களில் பந்து குறி தவறி வழிப்போக்கர்கள் மீது படுகிறது. என்பதாய்க் கதை பின்னப்பட்டுள்ளது.³⁰

வழிபாட்டு மரபுகள் பற்றிய சித்திரிப்பு

நாத்திகராய் இல்லாத அனைவரிடமும் கடவுள் நம்பிக்கையைக் காணமுடிகிறது. இந்த உலகம் கடவுளால் உருவாக்கப்பட்டது என்றும் உலகின் அனைத்து இயக்கங்களும் கடவுளின் ஆற்றலுக்குட்பட்டவை என்றும் இறைநம்பிக்கையாளர்கள் கருதுகின்றனர். மனித வாழ்வில் நல்லது, கெட்டது அனைத்தும் இறைவனின் எண்ணப்படியே நடக்கின்றன என்பது இந்நம்பிக்கையின்பாற்படும். ‘தனுசு’ கதையின் தலைவன் மனநிலைப் பிறழ்வு அடைந்த காலத்தில் அவனது அம்மா சாமி மீது இருந்த நம்பிக்கையை இழக்கிறாள். அவளுக்கு சாமிநம்பிக்கையை மீண்டும் ஊட்ட உறவினர்கள் முயலுகின்றனர்.

“எதுக்கும் கவலப்படாதக்கா. நம்ம கைல என்ன இருக்குது சாமிக்கு வேண்டிக்கோ எல்லாம் சரியா போவும்”³¹

என்ற சின்னம்மாவின் அறிவுரை கடவுள் மீதான நம்பிக்கையின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைக்கிறது. பாவண்ணன் கதைகளில் விநாயகர், திரௌபதி அம்மன், ஐயனார். அம்மன் ஆகிய தெய்வங்களை வழிபடுவது பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

‘பலி’ என்ற கதையில் வரும் தலைவி வெள்ளிக்கிழமை தோறும் விநாயகர் கோயிலுக்குச் சென்று வழிபடுகிறாள்.³²

‘கன்று’ என்ற கதை கவுண்டர் சமூகத்திலுள்ள திரௌபதை அம்மன் வழிபாடு பற்றிப் பேசுகிறது. இக்கதையில் வரும் கிழவர் திரௌபதை அம்மன் வாசலில் நின்று சற்று நேரம் கண்முடித் தொழுகின்ற காட்சி இடம் பெறுகின்றது.³³

ஐயனார் மீது வைக்கும் நம்பிக்கை பற்றிக் ‘காணிக்கை’ எனும் கதை விளக்குகின்றது. இக்கதையில் வரும் அம்மா தீவிர ஐயனார் பக்தராகத் திகழுகின்றாள். தனக்கு எத்துன்பம் நேரிட்டாலும் ஐயனாரிடமே முறையிடுகின்றாள். அவளது மகன் கணேசனும் மருமகள் சாராதாவும் ஐயனார் மீது

நம்பிக்கை கொண்டவர்களாக விளங்குகின்றனர். அடுப்பாக நெருக்கி வைக்கப்பட்ட செங்கற்களுக்கு நடுவில் கற்பூரக் கட்டியை வைத்த சாரதா ஐயனார் கோயில் இருந்த திசையின் பக்கமாக முகம் திருப்பி கண்மூடி ஒரு கணம் வணங்குகிறாள். தீக்குச்சியை உரசி கற்பூரத்தைச் சுடரவிடுகிறாள். உலர்ந்த மிளர்களை அதைச் சுற்றி அடுக்கித் தீயை மூட்டுகிறாள். பொங்கலுக்கான பானையைத் தூக்கி அதன் மீது வைக்கிறாள். அம்மா வீட்டில் யாருக்குக் காய்ச்சல் வந்தாலும் ஐயனாரை நோக்கி வேண்டுதல் செய்கிறாள். குணமாக்கினால் அடுத்த அமாவாசைக்குப் படையல் வைப்பதாக நேர்ந்து கொள்கிறாள். மஞ்சள் துணியில் காசு முடித்து வைத்துவிடுகிறாள். முடியிறக்குதல், பொங்கல் வைத்து சேவல் பலிகொடுத்தல் போன்ற சடங்குகளையும் செய்கின்றாள். சேவல், மாலைகள், பம்பை, தண்ணீர்வாளி, செம்பு, துணிமணிப்பெட்டி, கூடை ஆகிய பொங்கலுடன் தொடர்புடைய பொருட்களைக் கணவனின் துணையோடு சேகரித்துக் கொள்ளுகின்றாள்.³⁴

அம்மன் சந்நிதியில் நின்று குறைகளை முறையிட்டால் அவைதீரும் என்ற நம்பிக்கை நாட்டுப்புற மக்களிடம் உள்ளது. பாவண்ணன் ‘காற்றில் கரைந்து வரும் குரல்’ கதையின் நாயகியாக அம்மனைப் படைத்துக் காட்டுகிறார். தலைவெட்டப்பட்டபின் தெய்வமாக்கப்பட்டு கருவறைக்குள் அடைக்கப்பட்டவள் என்ற செய்தி கதையில் சொல்லப்படுகிறது. அம்மன் பற்றிய நம்பிக்கைகள் மக்களிடம் படிந்து கிடப்பதை இதில் அவர் வெளிக்கொணர்கிறார். அம்மன் கோயில் கருவறை இருட்டில் அகல்விளக்கின் சுடர் அசைகிறது. மூலையில் மாலைகள் குவித்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. பூசைத்தட்டுகள் விளக்குகள் ஆகியவற்றையும் காணமுடிகிறது. அம்மன் கோயிலில் வேண்டுதல்களோடு ஏராளமான பெண்கள் படுத்துக்கிடக்கின்றனர். உலகத்தில் இருக்கிறவர்களின் துக்கத்தையெல்லாம் துடைப்பவள் அம்மன் என்ற நம்பிக்கை அவர்களிடம் காணப்படுகிறது. அம்மனுக்குக் காணிக்கையாக மலர் மாலைகள் போடப்படுகின்றன. அம்மனுக்கு விழா எடுக்கும் போது அம்மன் பற்றிய பாட்டுக் கச்சேரி இடம்பெறுகின்றது. அம்மனுக்கு விழா நடைபெறும் இடத்தை இக்கதை கண்முன் நிறுத்துகிறது.

“மைதானத்தில் திரண்டிருந்த கூட்டத்தில் என் விழ இடமில்லை. சின்னச் சின்ன மரங்களின் மீதும் வீட்டுக் கூரைகள் மீதும் சிறுவர்களும் இளைஞர்களும் உட்கார்ந்து பாட்டு கேட்டார்கள். குடை ராட்டினம், பலூன் கடைகள், பொறிகடலைக் கடைகள், கம்ப்யூட்டர் ஜாதகம், பூமாலைக் கடைகள் எல்லாம் வெறிச்சோடி விட்டன. முறுக்கு, எள்ளடை விற்கிற சிறுவர்கள் தட்டுகளோடு கும்பலுக்குள் சுறுசுறுப்பாகப் புகுந்து வெளியேறினார்கள். ஒவ்வொரு முறையும் ஒரு தட்டு காலியானது. பையில் குலுங்கும் சில்லறைகளைத் தொட்டுத் தொட்டுச் சந்தோஷப்பட்டார்கள் அவர்கள். ஆத்தாடி மாரியம்மா என்று ஈஸ்வரி பாடத்தொடங்கியதுமே

கும்பலில் பல பெண்களுக்குச் சாமி வந்துவிட்டது. ‘ஆத்தா வந்துட்டா ஆத்தா வந்துட்டா’ என்று ஆடும் பெண்களைச் சுற்றி நின்றிருந்த பெண்கள் கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டார்கள்”³⁵

என்பதில் அம்மன் விழா நடைபெறும் இடம் காட்டப்படுகின்றது.

நாட்டுப்புற நம்பிக்கைகள்

நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும் உலகப் பண்பாட்டின் அடையாளங்களாகும். நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேயே மனிதன் வாழ்கின்றான். நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும் சமுதாயத் தேவையின் அடிப்படையில் தோன்றியவையாகும்.³⁶

பாவண்ணன் தனது சிறுகதைகளில் சமுதாயத்தில் காணப்படும் நம்பிக்கைகளில் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டுகிறார். திருநீறு பூசி காத்துக் கருப்பை வெளியேற்றுதல், தாயத்து கட்டுதல், எலுமிச்சம் பழம் தேய்த்தல், கூத்துக்கலைஞர்கள் வீசும் பூவை மடியிலேந்தி குழந்தை வரம் பெறுதல் போன்ற நம்பிக்கைகளை அவர் சுட்டுகிறார். ஜோதிடம் பற்றிய நம்பிக்கையையும், ராசியான வீடு பற்றிய நம்பிக்கையையும் வெளிக்கொணர்கிறார். நல்லநாள் பார்க்கும் பழக்கம் பற்றியும் சுட்டுகிறார்.

காத்துக்கருப்பு அடித்தவர்கள் மீது திருநீறு பூசி குணப்படுத்த முடியும் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடையே காணப்படுகிறது. ‘மாலை’ என்ற கதையில் காத்து கருப்பு, மாயக்கயிறு, அசரீரி, மந்திரித்தல், திருநீறுபூசுதல் ஆகியவை பற்றிய நம்பிக்கைகள் தொகுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

“தாயும் மனைவியும் பிள்ளைகளும் அவனிருந்த நிலையைக்கண்டு பயந்தார்கள். ஏதோ காற்றுக்கோளாறு என்று மந்திரித்து திருநீறு கொண்டு வந்தார்கள். அற்பர்களைப் பார்பது போல அவர்களைப் பார்த்தான் அவன். கையை உயர்த்தி அவர்களை நெருங்கவிடாமல் தடுத்தான். சாதாரணமாய்ச் செய்தானெனினும் ஏதோ ஒரு மாயக்கயிறு தங்களைக் கட்டி அவனை நோக்கி முன்னேற விடாமல் தடுத்துவிட்டதாய் அவர்கள் பிற்பாடு சொன்னார்கள். இதெல்லாம் வேண்டாம் என்று அவன் சாதாரணமாய் சொன்ன வார்த்தை கூட அசரீரி போல ஒலித்ததாய்ச் சொன்னார்கள்”³⁷

என்பதில் குப்புசாமியின் அசாதாரண நிலையும் அதைப் போக்குவதற்கான பரிகாரமும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

நோயுற்றோர் மீது விபூதி பூசினால் நோய் குணமாகும் என்ற நம்பிக்கை நாட்டுப்புறங்களில் உள்ளது. ‘தனுசு’ கதையின் தலைவன் மனப்பிறழ்வுக்கு ஆட்பட்ட போது கண்டமங்கலம் சின்னயா வந்து மைலம் விபூதியைக் கொண்டு

கொடுத்து அதனைப் பூசச் சொல்லுகின்றார். விபூதியைப் பூசினால் எந்த நோய் என்றாலும் மறைந்துவிடும் என்று அறிவுரை கூறுகின்றார்.³⁸

மனிதர்கள் துன்பங்களில் உழலும் போது மந்திரித்துத் தாயத்துக் கட்டினால் துன்பங்கள் மாறிவிடும் என்பது நாட்டார் மரபில் தொடரும் நம்பிக்கையாகும். ‘தனுசு’ என்ற கதையின் தலைவனான தனுசு மனப்பிறழ்வு அடைந்தபோது சின்னத்தாத்தா வந்து மந்திரித்து பூஜை செய்து, தாயத்து கட்டி விட்டு மூன்று நாளில் பிரச்சினைகள் சரியாகிவிடும் என்று கூறுகின்றார்.³⁹

மனப்பிறழ்வு அடைந்தவர்களின் தலையில் எலுமிச்சைப்பழத்தைத் தேய்த்தால் குணமாகிவிடும் என்ற நம்பிக்கை நாட்டுப்புறங்களில் உள்ளது. ‘தனுசு’ கதை இந்நம்பிக்கையை எடுத்துக்காட்டுகிறது. தனுசு மனநிலை சரியில்லாமல் ஆனபோது கொசுவழுட்டு ஆயா கருக்கலில் வந்து தனுசுவின் தலையில் ஆறேழு எலுமிச்சம் பழங்களைத் தேய்த்து, கிணற்றுத் தண்ணீரை வாளி வாளியாய் இழுத்து நான்கு நாள் குளிப்பாட்டி விடுகிறாள்.⁴⁰

உண்மையான கூத்துக் கலைஞர்கள் தூவும் பூவை மடியிலேந்திப் பிடித்தால் குழந்தை பிறக்கும் என்ற நம்பிக்கை கிராமங்களில் உள்ளது. ‘அர்ஜுனன் தவம்’ என்ற சிறுகதையில் அர்ஜுனனாகக் கூத்து கட்டிய கோபால் தூவும் பூவை மடியேந்தி பிடித்ததால் தனக்குக் குழந்தை பிறந்ததாகத் தனலட்சுமி கூறுகின்றாள்.⁴¹

சோதிடம் என்பது எதிர் காலத்தைத் துல்லியமாய்ச் சொல்லும் விஞ்ஞானம் என்று இந்திய மக்கள் நம்புகின்றனர். சாதகக் குறிப்பை வைத்து வாழ்வைத் திட்டமிடமுடியும் என்பது அவர்களது நம்பிக்கையாகும். கைரேகை சோதிடம், கிளி சோதிடம், நாடிசோதிடம், கணிப்பொறிசோதிடம் எனப் பலவகை சோதிடங்கள் காணப்படுகின்றன. மரம் கதையில் துரைசாமியும் அவனது அம்மாவும் முதலியார் பேட்டையிலுள்ள ஒரு சோதிடரை நாடிச் செல்லுகின்றனர். சிவகாமி தானே தேர்வு செய்து ஒரு பள்ளியாசிரியரைத் திருமணம் செய்த பிறகு அவளது தந்தையின் வீட்டில் கடுமையான பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டமையால் அவற்றிற்கான தீர்வாகச் சோதிடரை அவர்கள் அணுகுகின்றனர்.

“எல்லா கிரகங்களும் சரியில்லாம இருக்குதும்மா. சூரியனை நடுப்புள்ளியா வச்சித்தான் வெவ்வேற கோணங்களள வெவ்வேற வேகத்துல மத்த கிரகங்கள்ளாம் சுத்திச்சுத்தி வருது. அதான் சூத்திரம். சூரியன் எல்லாத்தையும் கட்டுப்படுத்துற சக்தியப் போல ஒரு வகையில ஆடுங்களெல்லாம் ஒழுங்கா ஓட்டிட்டுப் போகற ஆளு மாதிரி. இவரு ஜாதகத்துல சூரியன் தொடக்கத்திலிருந்தே பலவீனமா இருந்திருக்காரு. கொஞ்சம்கொஞ்சமா அந்த சக்தி குறைஞ்சி இப்ப சக்தியே இல்லையன்னு ஆயிடுச்சி. மேக்கற ஆளு இல்லைன்னதும் திசைக்கு ஒன்னா ஓடற ஆடுமாதிரி கிரகங்கள்ளாம் கட்டுப்பாடில்லாம முரட்டுத்தனமா திரியுதுங்க.

அவருடைய கோளாறுக்கெல்லாம் இதுதான் காரணம். கிரகங்கள் மறுபடியும் ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள்ள வந்தா எல்லாம் சரியாவும்”⁴²

என்று சோதிடர் சொல்கிறார். சூரியனுக்குத் தினமும் காலையில் விளக்கேற்றிக்கும்பிட்டு வந்தால் பிரச்சினைகள் விரைவில் தீரும் என்ற தீர்வை அவர் சொல்லியனுப்புகின்றார். இதுவும் நம்பிக்கையின்பாற்பட்டதே

இராசியான வீடு, இராசியற்றவீடு பற்றிய நம்பிக்கைகள் மக்களிடம் படிந்து கிடக்கின்றன. வாழும் வீடுதான் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கிறது என்ற எண்ணத்தின் அடிப்படையில் இந்நம்பிக்கை கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது. ‘கடலோர வீடு’ எனும் கதையில் லலிதாவின் கணவர் கனவு வீடு ஒன்றைக் கடற்கரை அருகில் கட்டுகிறார். இவ்வீட்டுக்குக் குடிவந்ததும் லலிதாவின் உடல்நலம் பாதிக்கப்படுகிறது. அதன்பின்னர் வீட்டை வாடகைக்கு விடுகின்றார். முதலில் வாடகைக்கு வந்த குடும்பத்தினர் பயணம் செய்த வாகனம் மலையனார் சென்று திரும்பும் வழியில் விபத்துக்குள்ளாகிறது. இரண்டாவது குடியேறிய குடும்பத்தலைவிக்குப் புத்தி பேதலித்துவிடுகிறது. நாலைந்து குடும்பங்கள் வந்து தங்குகின்றன. அவர்களுக்கு ஆபத்து வந்ததும் பழியை வீட்டின் மீது தூக்கிப் போடுகின்றனர். ‘இராசியில்லாத வீடு’ என்ற பெயரை அது பெறுகிறது. வீட்டின் உரிமையாளர் அதனை விற்க முயன்ற போது மிகக் குறைந்த விலைக்குக் கேட்கப்படுகிறது. ஏனென்றால் இராசியற்ற வீடு என்ற காரணம் சொல்லப்படுகிறது. குடிசைகள் மாறி காக்நீர் கட்டிடங்கள் வந்துவிட்டன. புதிய விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள், தொழில்நுட்பங்கள், விஞ்ஞானக் கல்வி, பகுத்தறிவுத் தத்துவங்கள் என எவை வந்தாலும் மக்களின் மனநிலையிலும் நம்பிக்கையிலும் மாற்றம் ஏற்படப்போவதில்லை என்பதை இக்கதை நிறுவுகிறது.⁴³

இந்தியச் சமூகத்தில் நல்ல நாள் பார்த்தல் எனும் நம்பிக்கை இருந்து வருகிறது. எந்தக் காரியத்தைச் செய்தாலும் நல்லநாளில் செய்கிற வழக்கம் இங்குள்ளது. திருமணம், புதுமனைப்புகுதல், பூப்புனித நீராட்டு, பத்திரப்பதிவு போன்ற எல்லா நல்ல காரியங்களையும் நல்ல நாளில் மட்டுமே செய்கின்றனர். செவ்வாய் வெள்ளி, சனி போன்ற நாட்களில் முக்கியமான விழாக்களை இம்மக்கள் கொண்டாடுவதில்லை. கரிநாட்களிலும் நல்லகாரியங்கள் செய்யப்படுவதில்லை. ராகுகாலம், எமகண்டம் போன்ற பொழுதுகளையும் தவிர்த்து விடுகின்றனர். பாவண்ணன் ‘சாட்சி’ எனும் கதையில் பத்திரப்பதிவு செய்ய தடை செய்யப்பட்ட நாட்கள் பற்றிப் பேசுகிறார்.⁴⁴

“சுலபமாய் பார்வையில் படுகிற மாதிரி உட்கார்ந்திருந்தால் கூட செவ்வாய்க் கிழமை ,வெள்ளிக்கிழமை, அஷ்டமி, நவமி ஆகிய கனத்த நாட்களில் ஒரு உபயோகமும் இருக்காது. எந்தப் பார்ட்டியும் ரெஜிஸ்டர் ஆபிஸ் பக்கம் வரமாட்டான். எட்டணா காசுக்குக்கூட வகையில்லாமல் போகும். நாள்

கிழமைகளில் கூட ஆகிவராதநாள், துலங்காதநாள் என்று இனம்பிரித்து நம்பத்தொடங்கிய முன்னோர் மீதும் இன்னும் நம்பிக்கொண்டு அலைகிற ஜனங்கள் மீதும் கோபமும் எரிச்சலும் வரும்”

என்று நல்லநாள் பார்க்கும் வழக்கம் பற்றிப் பேசுகிறார். செவ்வாய்க்கிழமை பத்திரப்பதிவு அலுவலகத்தில் ஈ கூட இல்லை என்று அவர் வருணிக்குமிடம் நல்லநாள் கெட்டநாள் பற்றிய நம்பிக்கையைக் கோடிட்டுக்காட்டுகிறது.

சடங்குகள் பற்றிய சித்திரிப்பு

சடங்கு என்பது வாழ்வியல் நிகழ்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்று காந்தி குறிப்பிடுகின்றார்.⁴⁵

கிராம வாழ்க்கையில் நடைபெறும் அனைத்துச் செயல்களும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் செய்யப்படுகின்றன. மக்கள், பிறப்புமுதல் இறப்பு வரை சில செயல்களைத் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றனர். அவ்வாறு தொடர்ந்து செய்து வரும் செயல்களே சடங்குகளாக நிலைக்கின்றன. ஒரு மங்கள நிகழ்ச்சியோ அதற்குரிய காரணகாரியம் அறிய முடியாத நிலையில் ஒரு சங்கிலித் தொடர் போன்று நிகழ்ந்து வரும் செய்முறை நிகழ்ச்சிகளைச் சடங்கு என்று கூறலாம்.⁴⁶

சடங்கென்பது நிர்ணயிக்கப்பட்ட விரிவான நடத்தைகளின் வடிவமாகும் இது தனி மனிதனின் சுயமான ஆக்கப்பூர்வமான பண்பாட்டினுடைய தனிச்சிறப்புக் கூறாக அமைகின்றது என்பர்.⁴⁷

பாவண்ணன் ஐயனாருக்குப் பொங்கல் வைத்தல், கூத்துக்கலைஞர்கள் விரதம் இருத்தல், காணிக்கை படைத்தல் ஆகிய சடங்குகளைக் காட்டுகிறார். தாலியைக் கழற்றும் சடங்கு, சாவுச்சடங்கு ஆகியவை பற்றியும் பேசுகிறார்.

ஐயனாருக்குப் பொங்கல் வைப்பது பற்றிப் ‘பொங்கல்’ எனும் கதை விளக்குகிறது. கல் அடுப்பில் ஏற்றப்பட்ட புதுப்பானையில் பொங்கல் வைக்கப்படுகிறது. பெண்கள் கொதித்து நுரைத்து வரும் பொங்கலை அகப்பையால் கிளறிவிடுகின்றனர். பானையின் கழுத்தைச் சுற்றி மஞ்சள் கிழங்கு கட்டப்பட்டிருக்கிறது. மேளக்காரர்கள் வந்து மேளத்தை முழக்குகிறார்கள். சூடு தணிவதற்காகப் பானைகளை இறக்கி வைக்கின்றனர். ஐயனார் உருண்ட கண்களுடனும் கருத்த மீசையுடனும் நிற்கிறார். அவரது கையில் வெட்டுக்கத்தி இருக்கிறது. ஐயனாருக்கு முன்னால் ஆக்ரோஷமான கல் குதிரைகள் நிற்கின்றன. பொங்கலுக்காக விடப்பட்ட மண்குதிரைகளிடையே பெண் குழந்தைகள் ஓடிப்பிடித்து விளையாடுகிறார்கள். மண்குதிரை வாய்க்குள் வேப்பிலை செருகப்பட்டுள்ளது. பக்குவம் கூடி வந்ததும் பானையை அடுப்பிலிருந்து இறக்குகின்றனர்.

மேளக்காரர்கள் மேளம் அடிக்க அவர்கள் பின்னால் பெண்கள் பொங்கல் பாணைகளை எடுத்து நடக்கின்றனர்.⁴⁸ ஐயனாருக்குப் பொங்கல் படைக்கும் சடங்கியல் வருணனையைப் பாவண்ணன் விரிவாகத் தருகிறார்.

கம்பீரமாக வடிக்கப்பட்டிருந்த ஐயனார் முன் வந்து பக்தர்கள் நிற்கின்றார்கள். பொற்கலையோடு ஐயனார் செவ்வாடைக் கோலத்தில் காட்சியளிக்கின்றார். அருகில் வெள்ளைக் குதிரைகளை வீரன் பிடித்திருக்கின்றான். சாரதா பூசாரியிடம் பொங்கல் கூடையைக் கொடுக்கின்றாள். பூசாரி பாடத்தொடங்குகிறார். பம்பையொலியும் அதற்கிணையாக உச்சத்துக்குச் செல்கிறது. கூடையிலிருந்த மாலைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து ஐயனாருக்கும் பூரணி பொற்கலைக்கும் அணிவிக்கின்றார். தட்டுக்குள் தேடிப்பார்த்துவிட்டு சாராயம் வைக்கவில்லையா? என்று கேட்கின்றார். பத்து ரூபாய் தட்டில் வைக்கச் சொல்லுகின்றார். பூசை முடிந்ததும் கணேசன் குடும்பத்தினர் கூடையோடும் தட்டோடும் நடக்கத்தொடங்குகின்றனர்.⁴⁹

மேற்காட்டிய சடங்கியல் வருணனையில் நாட்டார் தெய்வங்களுக்குச் சாராயம் படைக்கும் முறையும் கோடிட்டுக் காட்டப்படுகிறது.

கூத்து நிகழ்த்துவதற்கு முன்னால் விரதம் இருக்கும் வழக்கம் கூத்துக்கலைஞர்களிடையே இருப்பதனை ‘அர்ஜுனன் தவம்’ என்ற கதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இக்கதையில் கோபால் கூத்து நடைபெறுவதற்கு முன்னால் விரதம் இருக்கிறான். விரதம் இருக்கத் தொடங்கியதிலிருந்து அவன் ஒரு வாய் சோறு கூட சாப்பிடுவதில்லை. இரவில் தூங்கச் செல்வதற்கு முன்னர் மட்டும் ஒரு குவளை பால் அருந்துகிறான். பொதுவாகக் கூத்துக் கலைஞர்கள் இருக்கும் விரதத்திலிருந்து கோபாலின் விரதம் வேறுபட்டு நின்றது.

“கூத்துக்கு முன்னால் சுத்தபத்தமாக இருப்பதும் சாப்பாட்டில் கவிச்சை சேர்க்காமல் வாயைக் கட்டுவதும் ஒரு பொழுது உண்ணாமல் இருந்து விரதம் காப்பதும் வாடிக்கையாய் நடக்கக்கூடியதுதான். ஆனால் ஒரு பருக்கை கூட வாயில் இறங்காமல் கடும் விரதம் காப்பதைத்தான் தாத்தாவால் புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை”⁵⁰

எனக் கூத்துக்கு முந்தைய விரதம் பற்றிய செய்தி தரப்படுகிறது.

சாமிக்கு நேர்ந்து கொண்டதைச் செலுத்தாவிட்டால் பெரிய ஆபத்துக்கள் வரும் என்ற நம்பிக்கை நாட்டுப்புறங்களில் நிலவுகிறது. அம்மா பிழைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணிய கணேசன் மனதுக்குள் சில விஷயங்களை நேர்ந்து கொள்கிறான். அம்மா இறந்துவிட்டதாக நேர்ந்ததைச் செலுத்த வேண்டியதில்லை என்று அவன் நினைக்கிறான். வேண்டுதல் நடந்தாலும் நடக்காவிட்டாலும் சாமிக்கு நினைத்தைச் செலுத்திவிட வேண்டும் என்று அவனது மனைவி அறிவுறுத்துகிறாள். கணேசன் ஏழெட்டு மாதங்களைத் தள்ளிப்போடுகிறான். சாரதா தூங்கும்போது கெட்ட கனவுகள் வருகின்றன. சாமிக்குச் செலுத்த வேண்டிய காணிக்கையைச்

செலுத்தாமல் இருப்பதால்தான் இத்தகு கனவுகள் தோன்றுவதாகவும் அவள் கூறுகின்றாள். இரண்டு பெண்குழந்தைகளுக்கும் ஏதாவது நேர்ந்து விடக்கூடாது எனக் கணேசனை எச்சரிக்கிறாள். கணேசன் ஆன்மீகத்தில் மிகப்பெரிய நம்பிக்கை கொண்டவனல்ல. இதிலெல்லாம் தனக்கு நம்பிக்கையே இல்லை என்று சமயம் சார்ந்த நம்பிக்கைகளைப் புறந்தள்ளும் பண்பு கொண்டவனாகவே அவன் வாழ்ந்தான். மனைவியின் வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கி காணிக்கை செலுத்த ஒப்புக்கொள்ளுகின்றான். இவ்வாறு நிகழ்வுகளை அடுக்கிச் செல்லும் ‘காணிக்கை’ கதை அதன்பின்னர் சடங்கியல் நோக்கி நகருகின்றது.

“பிள்ளையார் முன்னால் தட்டை வைத்துவிட்டு தேங்காயை உடைத்தார் பூசாரி. எலுமிச்சைகளை அரிந்து குங்குமத்தை அப்பி தேங்காயைச் சுற்றி வைத்தார். பிறகு கற்பூரம் ஏற்றி பூசை செய்தார். தட்டோடு வெளியே வந்து எல்லோருடைய நெற்றியிலும் குங்குமத்தைப் பூசிவிட்டார். பிறகு சேவலின் நெற்றியிலும் குங்குமத்தைத் தேய்த்தார். தட்சணையைக் கொடுத்துவிட்டு அங்கிருந்து எல்லோரும் கிளம்பினார்கள்”⁵¹

என்பதில் தொடக்கத்தில் செய்யப்படும் சடங்குகளைக் காணமுடிகிறது. அதன்பின்னர் சங்கரியின் கையிலிருந்த சேவலை வாங்கிச் சென்று வீரனின் முன்னால் பலிபீடத்தின் அருகில் நின்றிருந்தவரிடம் பம்பைக்காரர் கொடுக்கிறார். அவருடைய கையிலிருந்த கூரான அரிவாளால் வெட்டுப்பட்ட சேவல் தலை ஒருபக்கமும் உடல் ஒருபக்கமுமாக விழுகின்றன. அனைவரும் வெட்ட வெளியில் ஒரு மரத்தின் உயரத்துக்கு கம்பீரமாக வடிக்கப்பட்டிருந்த ஐயனார் முன்வந்து நிற்கிறார்கள். பூரணி பொற்கலையோடு ஐயனார் செவ்வாடைக் கோலத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார். அருகில் வெள்ளைக் குதிரைகளை வீரன் பிடித்திருந்தான். சாரதா பூசாரியிடம் பொங்கல் கூடையைக் கொடுக்கிறாள். பூசாரி பாடத்தொடங்குகிறார். பம்பை ஒலியும் ஒலிக்கிறது. பூசாரி, கூடையிலிருந்த மாலைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து ஐயனாருக்கும் பூரணி பொற்கலைக்கும் அணிவிக்கிறார். சாராயம் படைப்பது பற்றியும் பேசுகிறார்.⁵²

தாலி என்பது இந்தியச் சமூகத்தில் கற்புநிறைந்த பெண்மையின் அடையாளமாகக் கருதப்படுகிறது. மூன்று தலைமுறையை இணைக்கும் புள்ளியாகக் கருதப்படுகிறது. எந்த அணிகலனைக் கழற்றினாலும் தாலியை மட்டும் கழற்றி வைக்காத பண்பாட்டு மரபு தமிழ்ச்சமூகத்தில் உள்ளது. பெண் திருமணமானவள் என்பதின் அடையாளமாகத் தாலி விளங்குகிறது. ஆண் திருமணமானவன் என்பதைச் சமூகத்துக்குப் பறைசாற்றும் விதத்தில் அணிகலன்களை அணிவிக்கும் சம்பிரதாயங்கள் திருமணச்சடங்கில் இடம் பெறுவதில்லை. தாலியை உயிரைப்போலப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற கருத்து பெண்களுக்குக் கற்பிக்கப்படுகிறது. தாலி அறுந்து போதல் என்பது அபசகுனமாகக் கருதப்படுகிறது.

திருமணமான பெண்ணின் கழுத்தில் தொங்கும் தாலியைக் கழற்றுவது என்பது கணவனுடனான உறவைத் துண்டிப்பதற்கான அடையாளமாகக் கருதப்படுகிறது. ‘காற்றில் கரைந்து வரும் குரல்’ கதையில் சீதாலட்சுமி பஞ்சாயத்தில் கணவனாகிய சிங்காரத்தின் மீது பல்வேறு குற்றச்சாட்டுகளை முன்வைக்கிறாள். பஞ்சாயத்துப் பெரியவர் கணவனிடமிருந்து பிரிந்து வாழும்படி அறிவுறுத்துகிறார். காவல்துறை இன்ஸ்பெக்டரும் பிறந்த வீட்டில் போய் நிம்மதியாக இருக்கும்படி சீதாலட்சுமிக்கு அறிவுறுத்துகிறார். மறுயோசனை இல்லாமல் சீதாலட்சுமி தன் கழுத்திலிருந்த தாலிக்கயிற்றைக் கழற்றி முன்னாலிருந்த கோயில் உண்டியலில் போட்டுவிட்டுத் திரும்புவதாகப் பாவண்ணன் அப்பிரச்சினையின் உச்சகட்ட காட்சியைப் பதிவுசெய்கிறார். திருமண உறவு கடவுளால் உருவாக்கப்படுவது என்றும் திருமண முறிவு ஏற்படும் போது அத்தாலி இறைவனுக்கே சொந்தமென்றும் கருதும் மனப் போக்கை இது எடுத்துக்காட்டுகிறது.⁵³

பாவண்ணனின் ‘நொண்டிப் பறவைகள்’ எனும் சிறுகதை சாவுச்சடங்கு பற்றிப் பேசுகிறது. ‘நேற்று சாவு’ ‘இன்றைக்குப் பால் தெளிப்பு’ என அக்கதை தொடங்குகிறது. இது பால் தெளிப்பு என்ற சடங்கு பற்றிய பதிவாக அமைகிறது. ஆறரைக்குள் அச்சடங்கு நிகழ்த்தப்பட வேண்டும் என இறந்தவரின் உறவினர்கள் பேசிக்கொள்கின்றனர். எட்டுமணிக்குச் சவ ஊர்வலம் கிளம்புகிறது. இறந்தவரைச் சவப்பெட்டிக்குள் வைத்து நெருங்கிய உறவினர்கள் தூக்கிச் செல்லும் சடங்கு அது. இறந்த உடலைச் சொந்த நிலத்தில் அடக்கம் செய்வது, சுடுகாட்டில் அடக்கம் செய்வது என்ற இரு நிலைகள் காணப்படுகின்றன. இந்துக்கள் பெரும்பாலும் சுடுகாட்டில் பிணத்தை எரிக்கும் வழக்கமுடையவர்களாக உள்ளனர். விஞ்ஞான யுகத்தில் பிணத்தைச் சுமந்து செல்வதற்கென்று தனிவாகனங்கள் தயாரிக்கப்பட்டு, பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. ‘நொண்டிப்பறவைகள்’ சிறுகதையில் மரணம் அடைந்தவரின் வீட்டுக்கும் சுடுகாட்டுக்கும் இரண்டு மைல் தொலைவு உள்ளது. ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்ள வந்தவர்கள் இரண்டு மைல் தூரம் நடந்தே செல்கின்றனர். பிணம் எரியூட்டப்பட்டபின் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டவர்கள் நேரடியாக வீட்டுக்குள் நுழையும் வழக்கம் தமிழ்ச்சமூகத்தில் இல்லை. குளித்து முடித்துவிட்டுதான் வீட்டுக்குள் செல்வது வழக்கம். ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்ட வேலுச்சாமி வீட்டுத் தண்ணீர்த் தொட்டியில் குளித்து முடித்த பின்னர்தான் சந்தை வேலைக்குச் செல்கிறான்.⁵⁴

நெருங்கிய உறவுகளை இழந்தால் கோயிலுக்குச் சென்று மொட்டை போடும் பழக்கம் மக்களிடையே நிலவுகிறது. ‘காணிக்கை’ கதையில் அம்மாவின் மரணத்தையொட்டி மகன் கணேசன் மொட்டைபோடுகிறான். கணேசனின் மொட்டை பார்ப்பதற்கு அழகாக இல்லை என்று குழந்தைகள் குறைசொல்லுகின்றனர். தலைக்கு மொட்டையடித்ததோடு சேர்த்து மீசையையும் எடுத்துவிட்டு

வேலைபார்க்கும் அலுவலகத்துக்கு எப்படிப் போகமுடியும் என்று குழந்தைகள் கேள்விகேட்கின்றன. குளித்துவிட்டால் வேறு வேலைகளைப் பார்க்கலாம் எனப் பம்பைக்காரர் அறிவுரை கூறுகின்றார். குளித்து உடலைத் துவட்டிக் கொண்டபிறகு புதிய உடைகளைக் கணேசன் அணிகின்றான். கணேசனின் மனைவி சாரதா அவனை உட்கார வைத்து, தலையில் மெதுவாகத் தடவி விடுகிறாள். பம்பைக்காரர் ஒரு மாலையைக் கொடுத்து அதனைப் போட்டுக் கொள்ளும்படிச் சொல்லுகின்றார். அதன் பின்னர் செய்யப்பட்ட சடங்குகளைக் ‘காணிக்கை’கதை விரிவாகத் தருகின்றது. இக்கதை அம்மாவின் இழப்பால் மொட்டைபோடும் நாட்டார் வழக்காற்றைப் பதிவுசெய்துள்ளது.⁵⁵

சாரதா தாம்பாளத்தட்டில் மாவுவிளக்கைப் பிசைந்து உருட்டி வைக்கிறாள். பம்பைக்காரர், நடுவில் குழியாக்கி எண்ணெயை ஊற்றி விளக்குத் திரியை அதற்குள் வைக்கிறார். பூ, பழம், வெற்றிலை, பாக்கு, வத்தி, குங்குமம், எலுமிச்சம்பழங்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்து தட்டுநிறையப் பரப்புகிறார். பிறகு கணேசனை நிமிர்ந்து பார்த்து பார்வையாலேயே தட்டை எடுத்துக்கொள்ளச் சொல்கிறார். தட்டைத் தொட்டபோது கணேசனின் மணம் துடிக்கிறது. இதே போல ஒரு தட்டைச் சுமந்து சுடுகாட்டுக்கு நடந்து சென்ற நாளின் நினைவுகள் அவனுக்குள் வருகின்றன. தனது உடல் தனக்கே பாரமாக இருப்பது போல உணர்கிறான். பம்பைக்காரர் முள்வேலியோரமாக கட்டப்பட்டிருந்த ஒரு பெரிய சேவலைத் தூக்கிவந்து சங்கரியிடம் கொடுத்து வைத்துக் கொள்ளச் சொல்கிறார். அந்தச் சேவலை அணைத்துக்கொள்கிறார் பம்பைக்காரர். சேவலின் தலையை நிமிர்த்தி ஒரு சின்ன மல்லிகைச் சரத்தைத் தொங்கவிட்ட பம்பைக்காரர் அதன் நெற்றியில் மஞ்சளைத் தடவி குங்குமப் பொட்டொன்றை வைக்கிறார். சாரதா பொங்கல் பாணையை ஒரு கூடைக்குள் வைத்து எடுத்துக் கொள்கிறாள். மாலா கொண்டுவந்த சாமான்களையெல்லாம் மறக்காமல் தேடியெடுத்து ஒரு பெரிய பைக்குள் நிரப்பி எடுத்துக்கொள்கிறாள். பம்பையொலி நான்கு பக்கங்களிலும் சிதறி அதிர்கிறது.⁵⁶ இவ்வாறு மரணம் தொடர்பான சடங்குகளைப் பாவண்ணன் விவரிக்கிறார்.

உணவுப்பழக்க வழக்கம்

பாவண்ணன் மக்களின் உணவுப் பழக்கங்கள் பற்றிய குறிப்புகளையும் தருகிறார்.

‘கல்’ என்ற சிறுகதை வறுமையில் வாடும் மீனாவின் குடும்பத்தைக் காட்டுகிறது. மீனாவின் அம்மா சந்திரே கௌடா வீட்டில் வேலை செய்து அங்கிருந்து கிடைக்கிற சோளரொட்டியையும், கேழ்வரகுக் கஞ்சியையும் தனது

பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கிறாள். அவர் வீட்டில் பழஞ்சோறு உண்ணுவதையும் கதை வழியாக அறியமுடிகிறது.⁵⁷

ஏழைகள் வீட்டில் கஞ்சி குடித்து கருவாடு சாப்பிடுவதை ‘வரிசை’ என்ற கதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இக்கதையில் கீரை விற்று வாழ்க்கை நடத்தும் பெரியவர் கருவாடைப் பேரம் பேசுதல், சமைத்தல், கஞ்சிக்குக் கூட்டாக்குதல் ஆகியவை விளக்கப்பட்டுள்ளன.

“கஞ்சியை இறக்கித் தட்டில் ஊற்றி ஆறவைத்துவிட்டு கருவாட்டைச் சின்னச்சின்ன துண்டுகளாக்கி பக்குவமாகச் சுட்டெடுத்தார். ஸ்டவ்வை நிறுத்தி சுவரோரமாக நகர்த்திவைத்துவிட்டு எழுந்துபோய் கைகழுவிக்கொண்டு வந்தார். கருவாட்டு வாசனைக்கு எங்கிருந்தோ ஒரு பூனை ஓடிவந்து கதவுக்கருகே நின்று நின்று நோட்டம் பார்த்தது. சிரித்துக்கொண்டே ஒரு துண்டு கிள்ளி வெளியே வீசினார். கவ்வி எடுத்துக் கொண்டு ஓடியது பூனை.கஞ்சியை மெதுவாகக் குடிக்கத் தொடங்கினார். சுட்ட கருவாட்டின் உப்புமணம் நாக்கில் பரவியபோது பசியின் தீவிரம் புரிந்தது. ஒவ்வொரு வாயாக ஊதிஊதிக் குடித்தார். சின்ன வயசில் மூன்று பிள்ளைகளையும் வட்டமாக உட்கார வைத்து அலுமினியக் குண்டானிலிருந்து தட்டுகளில் கஞ்சி ஊற்றித் தந்த ஞாபகம் பொங்கி வந்தது”⁵⁸

என்பதில் கருவாடு, கஞ்சி ஆகிய உணவுவகைகள் பற்றி அறியமுடிகிறது.

தயிர்க்காரப்பெண்கள் தூக்குவாளித் தட்டில் பழையசோறும் துண்டுமீனும் கொண்டு சென்று சாப்பிடுவதைப் ‘பரிவு’ எனும் கதை காட்டுகின்றது. அவர்கள் பயணக்களைப்புத் தெரியாமல் இருக்கப் பாடல் பாடிய வீரனுக்குப் பழைய சோற்றையும் மீனையும் சாப்பிடக் கொடுக்கின்றனர். அவன் அவற்றை ருசித்துச் சாப்பிடுகின்றான். மண்குடுவையில் மோர் குடிக்கும் வழக்கத்தையும் இக்கதையிலிருந்து அறிய முடிகின்றது.⁵⁹ கம்மங்கூழ், பயத்தம்பயிறு, புளிச்சோறு ஆகிய உணவுவகைகள் பற்றி ‘இழப்பு’ எனும் கதை சுட்டுகிறது.⁶⁰

‘கடல்’ என்ற கதையில் பிரியாணி, கோழி இறைச்சி, முட்டைதோசை, கத்திரிக்காய் குழம்பு சோறு ஆகிய உணவு வகைகள் காட்டப்படுகின்றன.⁶¹

கடலூர் பகுதியில் ஏராளமான மரங்களை நட்டு சேவைக்கான பத்மஸ்ரீ விருது கிடைத்தமைக்காக ராஜாத்தி ஊர்மக்களுக்கும் ஊடகக்காரர்களுக்கும் வைத்த விருந்தில் உப்புமாவும் அவித்த வேர்க்கடலையும் பரிமாறப்படுகின்றன. பழச்சாறு அனைவருக்கும் வழங்கப்படுகிறது.⁶² இவ்வாறு சமுதாயத்திலிருக்கும் உணவுப்பழக்கங்கள் பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் இடம் பெறுகின்றன.

சொலவடை மற்றும் பழமொழிகள் பற்றிய பதிவுகள்

பாவண்ணன் நாட்டுப்புறங்களில் காணப்படும் சொலவடை, பழமொழிகள் ஆகியவற்றையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார். ‘சூரன்’ கதையில் வரும் விசாலாட்சி ‘உள்ளதச் சொன்னா நொள்ளையனுக்கு நோப்பாளம்பாங்க’ என்ற சொலவடையை மேற்கோளாக்குகிறார்.⁶³

‘எட்டுத்திரைக்கதைகளும் ஒரு நேர்காணலும்’ கதையில் ‘பழம் நழுவி பால்ல உழற மாதிரி’ என்ற சொலவடை இடம்பெறுகின்றது. வாய்ப்பு கனிந்து வருவதை விளக்க அச்சொலவடை வழக்கிலுள்ளது.⁶⁴

‘இனிப்பும் கசப்பும்’ எனும் கதையில் ஏமாற்றிச்சென்ற பெண்ணைக்குறிக்க ‘கம்பிய நீட்டிட்டா’ என்ற பேச்சு வழக்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதே கதையில் ‘கடன் அன்பை முறிக்கும்’ என்ற பேச்சு வழக்கு சிந்தனை மொழியும் இடம் பெறுகின்றது.⁶⁵

‘கையெழுத்து’ கதையில் அம்பிகா அவள் உதறி வந்த கணவனின் மரணச்சடங்குக்கு வரமாட்டேன் என்று சொன்னபோது அவளை ஆதரித்த வீட்டுத்தலைவர் ‘நாளைக்கு நம்ம குடும்பத்தபத்தி நாலு பேரு நாக்கு மேல பல்ல போட்டு நாலுவிதமா பேசிடக் கூடாது’ என்கிறார். இது ஒரு கிராமத்து சொலவடையாகும்.⁶⁶

பாவண்ணன் கதைகளில் மக்கள் வழக்கிலுள்ள பழமொழிகளும் இடம் பிடிக்கின்றன. பழமொழிகள் மூதாதையர்களின் சிந்தனைக்களஞ்சியங்களாகும். இவை வாய்மொழி இலக்கியமாக இன்றைய தலைமுறையை வந்தடைந்திருக்கின்றன. இன்றைய தலைமுறை அதனைப் படைப்புகளின் நடுவே இணைத்துப்பார்க்கிறது. வாய்மொழி இலக்கியமான பழமொழியை எழுத்திலக்கியமாக்கும் மரபைப் பழமொழி நானூறு வழியாக முன்றரையரையனார் தொடங்கி வைத்திருப்பதை இங்குச் சுட்ட முடியும். பழமொழிகளின் இயல்புகளை ஆராயும்போது கீழ்க்காணும் உண்மைகள் விளங்குகின்றன.

- பழமொழிகள் தொன்று தொட்டு பேச்சு வழக்கில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.
- பழமொழிகள் அறிவுரைகளின் கருவூலமாக விளங்குகின்றன.
- பழமொழிகள் குறியீட்டுத் தன்மையுடன் இயங்குகின்றன.
- புறவடிவத்தில் ஒரு பொருளையும் புதைவடிவத்தில் வேறொரு பொருளையும் உள்ளடக்கிய பழமொழிகளும் உள்ளன.
- இவை சொற்சுருக்கமும் பொருட்சுருக்கமும் கொண்டவை.

- அனுபவம் வாயிலாகப் பெறப்பட்ட படிப்பினைகளிலிருந்து பழமொழிகள் உருவாகின்றன.

மேற்காட்டிய இயல்புகளுடன் அமைகின்ற பழமொழிகள் பழமையானவை எனப் புறந்தள்ளப்படவில்லை. அவை நவீன இலக்கியத்திற்குள்ளும் இடம் பிடிக்கின்றன. எனவே பழமொழிக்கான வரையறையைக் கண்டறிவது அவசியமாகிறது.

கலைக்களஞ்சியம் பழமொழிகளைப் புதிதாக அமைக்க இயலாது என்கிறது. வழிவழியாக மக்களிடையே வழங்கி வருவது என்ற குறிப்பையும் தருகிறது. அனுபவங்களுக்கு இயைந்த அறிவுரை வாக்குகள் என்று பழமொழிக்கு விளக்கம் தருகிறது.⁶⁷

அ. மாணிக்கனார் பழமொழி என்பது முன்னோர்கள் தங்கள் அனுபவத்தில் கண்ட அப்பழுக்கற்ற உண்மையாகும். இதில் கற்பனைக்கு இடமில்லை என்றுரைக்கின்றார்.⁶⁸

நல்ல நாகரிகமும் பண்பாடும் உள்ள மக்களிடையேதான் பழமொழிகள் தோன்றுகின்றன என்ற கருத்தைச் செந்துறை முத்து முன்வைக்கிறார்.⁶⁹

பாவண்ணன் கிராமத்துப் பின்னணியில் பெரும்பான்மையான கதைகளைச் சொல்லுகின்றார். நகரத்துக்குப் புலம் பெயர்ந்த மத்தியதரவர்க்கத்தினரின் வாழ்க்கையையும் எழுதுகின்றார். இம்மக்களிடையே வழங்கும் பழமொழிகளைப் பொருத்தமான இடங்களில் இணைக்கிறார். “நூலைப்போல சேலை தாயைப் போலப்பிள்ளை” என்ற பழமொழியை சிறுகதைக்குள் கொண்டு வருகிறார்.⁷⁰

பழமொழிகளை நவீனப்படுத்தும் போக்கைப் பாவண்ணனிடம் காணமுடிகிறது. ‘வல்லவனுக்கு வல்லவன் வையகத்திலே உண்டு’ எனும் பழமொழியை அவர் ‘கில்லாடிக்குக் கில்லாடி உலகத்துல இல்லாமயா இருப்பான்’ என நவீனப்படுத்தித் தருகிறார்.⁷¹

இவ்வியலில் பாவண்ணன் கிராமத்தை சித்திரிக்கும் பாங்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. நாட்டுப்புறக்கலைகளுக்கும் சமுதாயத்துக்குமான உறவு எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. நாட்டுப்புற விளையாட்டுக்கள் பற்றிய பாவண்ணனின் பதிவுகளும் தொகுத்துச்சொல்லப்பட்டுள்ளன. நாட்டார் வழிபாட்டு மரபுகள் பற்றியும் சுருக்கியுரைக்கப்பட்டுள்ளன. நாட்டுப்புற நம்பிக்கைகள் பாவண்ணனின் கதாமாந்தர்கள் வழியாகப் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நாட்டுப்புறச் சடங்குகள் பற்றியும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. மக்களின் உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள், சொலவடைகள் பற்றிய பதிவுகளும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

அடிக்குறிப்பு

1. க.ஜெயந்தி, நாவல் இலக்கியம், ப. 65
2. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 194
3. மேலது, ப. 223
4. மேலது, பக். 144, 145
5. பாவண்ணன், ஏழுலட்சம் வரிகள், ப. 163
6. மேலது, ப. 157
7. மேலது, ப. 157
8. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 205
9. மேலது, பக். 196 - 217
10. மேலது, ப. 296
11. மேலது, ப. 293
12. மேலது, ப. 294
13. மேலது, ப. 185
14. மேலது, ப. 186
15. பாவண்ணன், ஏழுலட்சம் வரிகள், பக். 63
16. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 190
17. சு. சக்திவேல், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப. 64
18. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப. 88, 89
19. பாவண்ணன், கடலோர வீடு, ப. 152
20. பாவண்ணன், ஏழுலட்சம் வரிகள், பக். 54 - 78
21. சு.சக்திவேல், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப. 25
22. தே. லுர்து, நாட்டார் வழக்காற்றியல் சில அடிப்படைகள், ப. 331
23. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப. 16
24. மேலது, ப. 75
25. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 135
26. குமரி ஆதவன், தமிழக கிராமிய விளையாட்டுகள், ப. 33
27. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 225
28. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், பக். 46, 47
29. பாவண்ணன், கடலோர வீடு, ப. 150
30. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 26
31. மேலது, ப. 88
32. மேலது, ப. 15
33. பாவண்ணன், ஒரு லட்சம் வரிகள், ப. 80
34. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப. 205
35. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப. 40
36. செந்துறை முத்து, பழமொழியும் பண்பாடும், ப. 31
37. பாவண்ணன், கடலோர வீடு, ப. 122
38. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 87
39. மேலது, ப. 87
40. மேலது, ப. 87
41. பாவண்ணன், ஏழுலட்சம் வரிகள், ப. 160
42. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப. 121

43. பாவண்ணன், கடலோர வீடு, பக். 1 – 5
44. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், பக். 45, 46
45. க. காந்தி, தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கையும், ப. 51
46. ந. பார்வதி, படகர் வாழ்வியல், ப. 60.
47. சு.சக்திவேல், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப. 190
48. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், பக். 188, 119
49. பாவண்ணன், பிரயாணம், பக். 210, 211
50. பாவண்ணன், ஏழுலட்சம் வரிகள், ப. 160
51. பாவண்ணன், பிரயாணம், பக். 210, 211
52. மேலது, ப. 211
53. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப. 38
54. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 33
55. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப. 207
56. மேலது, பக். 208, 209
57. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், , ப. 165
58. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப. 150.
59. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 187
60. மேலது, ப. 220
61. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப. 103
62. மேலது, ப. 85
63. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 149
64. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப. 21
65. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப. 54
66. மேலது, ப. 16
67. கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி (7), ப. 16
68. அ.மாணிக்கனார், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், ப. 3
69. செந்துறை முத்து, பழமொழியும் பண்பாடும், ப. 13
70. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப. 62
71. பாவண்ணன், கடலோர வீடு, ப. 150

இயல் - நான்கு
சமுதாய நிறுவனங்கள்

இயல் - நான்கு

சமுதாய நிறுவனங்கள்

சமுதாயம் என்ற பேரமைப்பு பல்வேறு கிளை நிறுவனங்களை உள்ளடக்கியது. திருமணம், குடும்பம் சாதி, மதம், கல்வி, சட்டம், அரசு உள்ளிட்ட பல்வேறு நிறுவனங்களின் கூட்டமைப்பாகச் சமுதாயம் விளங்குகிறது. ஒவ்வொரு சமுதாய நிறுவனமும் தமக்கென்று தனித்துவமான செல்நெறிகளைக் கொண்டியங்குகின்றன. இந்நிறுவனங்கள் ஒன்றோடொன்று பரஸ்பரம் நல்லுறவு கொண்டு இயங்குகின்றன. படைப்பாளிகள் சமுதாய நிறுவனங்களுக்கிடையேயான உறவுகளை நுட்பமாக அலசுகின்றனர். ஒரு படைப்பாளன் அனைத்து சமுதாய நிறுவனங்களுக்கும் சமமான முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில்லை. குடும்பம் என்ற நிறுவனத்தில் கவனம் செலுத்துகிற ஒரு படைப்பாளன் சட்டம் என்கிற நிறுவனத்திற்கு மேலோட்டமான இடம் கொடுப்பதனைக் கேள்விக்குட்படுத்தமுடியாது. படைப்பாளன் எந்த நிறுவனத்துக்குள்ளிருந்து தனது அனுபவங்களைப் பெற்றுக் கொண்டானோ அந்நிறுவனத்திற்கு அவன் முக்கியத்துவம் வழங்குவது இயல்பானதே. பாவண்ணன் வேறுபட்ட சமூக நிறுவனங்கள் பற்றிய சித்திரிப்புகளைத் தந்தாலும், குடும்பம் என்ற நிறுவனத்தை விளக்குவதிலேயே தனது பெரும்பான்மை நேரத்தையும் செலவிடுகிறார். பாவண்ணன் கதைகளில் காணப்படும் நிறுவனங்கள் குறித்து ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

பாவண்ணன் காட்டும் சமுதாய நிறுவனங்கள்

பாவண்ணன் கதைகள் காட்டும் சமுதாய நிறுவனங்களாவன:

- திருமணம்
- குடும்பம்
- சாதி
- மதம்
- கல்வி
- சட்டம்
- அரசு

என்பனவாகும். இந்நிறுவனங்களின் இயல்புகளையும் அவற்றிற்குள் எழும் சிக்கல்களையும் பாவண்ணன் கதைகளிலிருந்து ஆராயலாம்.

திருமணம்

திருமணம் என்ற நிறுவனம் குடும்பம் என்ற நிறுவனத்திற்கு அடித்தளமாக அமைகிறது.

“திருமணம் ஓர் ஆணையும் ஒரு பெண்ணையும் குடும்ப வாழ்வில் இணைக்கும் ஒரு சமூக நிறுவனமாகும். மனிதன் தன் பாலுணர்வுத் தேவையை ஒரு முறைமையின் கீழ் கொண்டு வர முயற்சித்து ஏற்படுத்தியதைத் திருமணம் எனலாம். திருமணத்தின் மூலம் ஓர் ஆண் கணவனாகவும் ஒரு பெண் மனைவியாகவும் சமூகத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றனர்”¹

என்று மு. இராஜசேகரன் குறிப்பிடுகிறார்.

திருமணம் என்ற அஸ்திவாரத்திலிருந்துதான் குடும்பம் எனும் மாளிகை கட்டியெழுப்பப்படுகிறது. எனவே திருமணத்தை மிக முக்கியமானதாக டி. சுந்தரம் மதிப்பிடுகிறார். அவர்

“திருமணம் ஒரு முதல் நிலை நிறுவனம். நிறுவனங்களில் முதலில் அமைவது திருமணம் தான். இதனுடைய முதன்மையான பணி குடும்பத்தைத் தொடங்கி வைப்பதுதான். திருமணம் என்ற கடைக்காலில்தான் குடும்பம் அமைகிறது”²

என்று உரைக்கின்றார்.

மனம் எனும் சொல்லானது உள்ளங்கள் கலப்பதாலும் இரண்டு குடும்பங்கள் கலப்பதாலும் உருவாக்கப்பட்டதாக த. அருள் பத்மராசன் குறிப்பிடுகிறார்.

“மனம் எனும் சொல்லுக்கு ‘கலத்தல்’ என்று பொருள் கூறுவர். உள்ளம் கலத்தலையும் மனம் ஒத்துப்போதலையும் குறிக்கத் தமிழர் மணம் என்று கூறினர்”³

என அவர் கருத்துரைக்கின்றார்.

பாவண்ணன் திருமணம் என்ற நிறுவனம் பற்றிய பதிவுகளைப் பல கோணங்களில் தருகிறார்.

- திருமண அலங்காரம்
- திருமண வரனைத் தேர்ந்தெடுத்தல்
- அகமணம்
- புறமணம்
- ஒரு துணை மணம்
- பலதார மணம்
- திருமணம் மீதான அதிருப்தி
- திருமணமுறிவு

ஆகிய உள்ளடக்கங்களைத் திருமணம் சார்ந்து தந்துள்ளார்.

திருமண அலங்காரம்

திருமணம் என்பது ஆண்பாலினத்தைச் சார்ந்த ஒருவரையும் பெண்பாலினத்தைச் சார்ந்த ஒருவரையும் இணைக்கும் புனித நிகழ்வாகக் கருதப்படுகிறது. இந்நிகழ்வு வாழ்வில் ஒரே ஒரு முறை நிகழ்வதால் கோலாகலமான கொண்டாட்டங்களுடன் இணைத்துப்பார்க்கப்படுகிறது. இந்தியக்கலாச்சாரத்தில் திருமணச்சடங்கும் திருமணக் கொண்டாட்டமும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

பாவண்ணன் ‘செவிடி’ எனும் கதையில் திருமணம் நடந்த ஒரு வீட்டைச் சுருக்கமாக வருணிக்கிறார். இவ்வருணனை திருமணக்கொண்டாட்ட அடையாளங்களில் சிலவற்றைக் காட்டி நிற்கிறது.

“இன்னும் பிரிக்காத வாசல், பந்தல், தோரணம், வதங்கிய பூச்சரம், நடை, முதல் கட்டு, இரண்டாம் கட்டு முழுக்க இருந்த மாவுக்கோலம், புதுச்சண்ணாம்பு பூசிக் கொண்ட சுவர், கதவில் பளீரென்று அப்பி இருந்த மஞ்சள் குங்குமம்”⁴

என்ற சுருக்கமான வருணனை திருமணக் காட்சிகளை முன்வைக்கின்றது.

இக்கதை காட்டும் திருமண வீட்டில் பந்தல் போடப்படுகிறது. தோரணம் கட்டப்படுகிறது. பூச்சரங்களால் வீட்டைச் சுற்றிலும் அலங்கரிக்கப்படுகின்றது. புதுச் சண்ணாம்பால் வீடு வெள்ளையடிக்கப்படுகிறது. மாவுக்கோலம் போடப்படுகிறது. கதவுகளில் மஞ்சள் குங்குமம் தடவப்படுகிறது. இந்து சமய நம்பிக்கையுடையோரின் இல்லத் திருமண அலங்காரங்களாக இவற்றைப் புரிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

திருமண வரனைத் தேர்ந்தெடுத்தல்

திருமண வரனைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் இரண்டு வகை முறைகளைக் காணமுடிகிறது.

- திருமண வரனைப் பெற்றோர் தேர்ந்தெடுத்தல்
- திருமண வரனைப்பிள்ளைகள் தேர்ந்தெடுத்தல்

என்ற இருவகை நிலைப்பாடுகளைக் காணமுடிகிறது. முதல் வகையை நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணம் என்றும் இரண்டாம் வகையைக் காதல் திருமணம் என்றும் கூறும்வழக்கம் பொது வெளியிலுள்ளது.

திருமண வரனைப் பெற்றோர் தேர்ந்தெடுத்தல்

திருமணம் என்பது ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் உள்ளத்தாலும் உடலாலும் கூடி வாழுகின்ற நிகழ்வாகும். இதில் வரனைத் தேர்ந்தெடுப்பது சரியாக அமைந்தால்தான் வாழ்க்கை இனிமையாக அமையும். திருமணம் செய்யப்போகும் ஆணுடைய விருப்பமும் பெண்ணுடைய விருப்பமும் இதில் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன. பெண்பார்க்கும் நிகழ்ச்சியின் மூலம் ஆணின் விருப்பங்கள் ஓரளவு

புரிந்து கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனால் பெண்ணின் உணர்வுகள் புறந்தள்ளப்படுகின்றன. காலம் முழுக்க இணைந்திருக்க வேண்டிய ஆணைப்பிடித்திருக்கிறதா என்ற கேள்வி அவளிடம் எழுப்பப்படுவதில்லை. அவளது பெற்றோர் விரும்பும் வரனை அவளும் விரும்பியாக வேண்டும் என நிர்பந்திக்கப்படுகிறாள். செல்வமும் ஜாதகப் பொருத்தமும் உடைய ஆணுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுக்கப் பெற்றோர் ஆசைப்படுகின்றனர். ஆணின் கல்வி, வயது, தோற்றம், பண்பு பிறபொருத்தங்கள் அனைத்தும் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. ‘வாக்குமூலம்’ கதையில் வரும் பெற்றோர் மகளுடைய அபிலாஷைகளைக் கருத்தில் கொள்ளாதவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். பெண்ணின் ஒப்புதலைப் பெறாமலே பெற்றோர்கள் திருமணத்தை உறுதிசெய்துவிடுவதை நிம்மியின் வாக்குமூலம் உணர்த்துகிறது.

“திமிர்னு ஒருநாள் ஒரு போட்டாவ காட்டி இவருதான் மாப்பிள்ள பாத்துக்கோன்னு சொன்னாங்க. மொதல் பார்வையிலேயே எனக்கு புடிக்கல. மாட்டேன்னு சொன்னேன். அப்பாவுக்கு என்மேல ஒரே கோவம். என்னடி நெனச்சிட்டிருக்க இந்த மாப்பிள்ளைய? எப்படி கஷ்டப்பட்டு புடிச்சேன் தெரியுமா? விழுப்புரத்துல டெக்ஸ்டைல்ஸ் பிசினெஸ்ல நெம்பர் ஒன் லட்சாதிபதி. சொந்தக்கால்ல நிக்கத்தெரியுமான்னு விளையாட்டுக்குப் பெத்தவங்க கேட்டத சீரியஸா எடுத்துகிட்டு இருபது வருஷமா கஷ்டப்பட்டு ஒழைச்சி படிப்படியா முன்னேறி இந்த நெலைக்கு உசந்திருக்காரு. இவர கட்டிக்க மாட்டேங்கறதுக்கு என்னடி காரணம்? பெரிய மகாராணின்னு நெனப்பா மனசுல. காரு, பங்களான்னு ரொம்ப அந்தஸ்தோட இருக்கான். ஜாதகப் பொருத்தம் அம்சமா இருக்குதுன்னு சொல்றாரு ஜோசியரு. இப்பிடி ஒரு அதிர்ஷ்டம் ஒன் வாழ்க்கையில் தேடி வருதேன்னு சந்தோஷப்படறத உட்டு முஞ்சிய தூக்கிட்டு நிக்காதன்னாங்க. வேணாம்வேணாம்னு நான் மறுக்க அவங்க புடிவாதம் அதிகமாயிட்டே போச்சி”⁵

எனத் திருமண நிச்சயம் செய்வதில் பெற்றோர் கையில் அதிகாரம் இருப்பதை அவர் எடுத்துரைக்கிறார். நிம்மியின் பெற்றோர் பார்த்த வாழ்க்கைத் துணை வசதியானவராக இருக்கிறார். ஆனால் நிம்மியின் வயதோடு பொருத்தமற்றவராக இருக்கிறார். 21 வயது நிம்மிக்கு 40 வயது கணவர் பொருத்தமாக அமையவில்லை. நிம்மி அழகான தோற்றப்பொலிவுடையவளாக விளங்குகிறாள். நிச்சயிக்கப்பட்ட கணவரோ தொப்பையுடன் தோற்றப்பொலிவற்று விளங்குகிறார். எனவே நிம்மி எதிர்க்குரல் எழுப்புகிறாள். மறுத்துப் பேசுதல், அழுதல் எனப் பல எதிர்ப்புகளை நிம்மி காட்டியும் அவளது பெற்றோர் அவளைப் பொருட்படுத்தவே இல்லை. பெற்றோர் பார்த்த மாப்பிள்ளைக்கும் நிம்மிக்கும் திருமணம் நடக்கிறது. பிள்ளைகளின் கருத்தை மதிக்காமல் பெற்றோரின் வற்புறுத்தலுக்காகச் செய்யப்படும்

திருமணம் வெற்றியாக அமையாது என்பதை ‘வாக்குமூலம்’ கதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. பணத்துக்கு அப்பாலும் ஒரு வாழ்க்கை இருக்கிறது என்ற பாடத்தை இக்கதை பெற்றோருக்குக் கற்பிக்கிறது.

‘பலி’ எனும் சிறுகதை திருமணம் என்ற ஒப்பந்தத்தில் பெண் பலியிடப்படுவதாகக் கூறுகின்றது. பெண்ணை யாரிடமாவது பிடித்துக் கொடுக்க முயலும் தந்தையைப் ‘பூசாரி’ என இக்கதையின் தலைவி சுட்டுகிறாள். கொடுவாள் எடுத்து இரத்தம் வழிய வழிய வெட்டிப்பலி வாங்கும் பூசாரி என அவர் வருணிக்கப்படுகிறார். மகளின் விருப்பங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் திருமண ஒப்பந்தம் செய்து வைக்கும் தந்தையரின் செயல்பாட்டை இக்கதை விமர்சிக்கிறது. இச்சிறுகதையில் வரும் தலைவியின் பருவ வயதில் எதிர் வீட்டுப் பையன் அவளுக்குக் காதல் கடிதம் கொடுக்கிறான். அவள் அடுத்த நாள் அவனைச் சந்தித்து காதலில் உடன்பாடற்ற தனது நிலையைத் தெளிவுபடுத்துகிறாள். இதனைக்கண்ட அவளது தந்தை அவள் மீது சந்தேகம் அடைகிறார். அந்த நிமிடம் முதல் ஓடி அலைந்து அவளுக்கு ஒரு மாப்பிள்ளையைக் கண்டுபிடிக்கிறார். அவன் பிரான்சில் வேலைபார்க்கிறான். திருமணம் முடிந்தபின் ஒருமாதம் மட்டும் அவன் மனைவியோடு வாழுகிறான். பின்னர் பிரான்சுக்குத் திரும்பிவிடுகிறான். நான்கு வருடங்களாகியும் அவளைத் தேடி அவன் வரவில்லை. கடிதம் மட்டும் எழுதி விசாரித்துக் கொள்ளுகிறான். கணவன் பற்றி அவள் சுமந்த அனைத்துக் கனவுகளும் உடைந்து போகின்றன. அவனது முழுஉருவத்தைக் கூட அவளால் நினைவுபடுத்த முடியவில்லை. அவனது பலம், பலவீனம், ஆத்திரம், சிரிப்பு, அழகை, அடக்கம், அகங்காரம் எதனையும் ஒரு மாதம் இணைந்து வாழ்ந்த காலத்தில் அவளால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. திருமணம் முடிந்த பின் பிரிவை மட்டுமே வாழ்வாகக் கொண்டு இயங்குவதில் அவளுக்கு உடன்பாடில்லை. அவளது தந்தை மீது அதிருப்தி அடைகிறாள். கதறக் கதற தனது மகளுடைய வாழ்க்கையைப் பலிவாங்கியது பற்றிய குற்றவுணர்ச்சி ஏதுமின்றி அவளது தந்தை உலவுவதை அவளால் ஒத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. தந்தை பற்றிய அவளது மதிப்பீட்டைப் பாவண்ணன் கீழ்க்காணுமாறு தருகிறார்.

“இவளுக்கு மனசில் புரட்டிக் கொண்டு வந்து கசந்தது. அப்பா கல்யாணம் பற்றிய அவரது மதிப்பீடு, கற்பு பற்றிய அபிப்பிராயம் ரத்தமும் சதையும் மனசும் உணர்வும் யோசனையும் உள்ளவளாய்ப் பெண்ணைப் பார்க்காது ஜடமாய்க் காணும் பார்வை எல்லாவற்றின் மீதும் எரிச்சல் பொங்கியது. கொடுவாள் எடுத்து ரத்தம் வழிய வழிய வெட்டிப்பலி வாங்கும் பூசாரியாய் அவரைப் பார்த்தாள்”⁶

என்ற பகுதி மகளின் மனவிருப்பத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் மணம்முடித்துவைக்கும் தந்தையர் மீதான விமர்சனமாக அமைகிறது.

‘முகம்’ என்ற கதை வருங்காலத்துணையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை பெண்களுக்கு இல்லாததைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. இக்கதையின் தலைவியான செல்வி கணேசனைக் காதலிக்கிறாள். ஓவியப்பயிற்சியில் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பத் தொடங்குகின்றனர். கணேசன் செல்வியை ஓவியமாகத் தீட்டிவைக்கிறான். சித்திரங்கள் அவர்களுக்குள் நெருக்கத்தை வளர்க்கின்றன. பயிற்சிக் காலம் முடிந்து இருவரும் ஊருக்குத் திரும்புகின்றனர். சொந்த ஊர்களிலேயே வேலையும் கிடைக்கிறது. பிரியும் நாளில் இருவரும் மிக உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசிக்கொள்கின்றனர். திருமணத்துக்கப்புறம் தினமும் ஐஸ்க்ரீம் வாங்கித் தருவது பற்றிக் கூட பேசிக்கொள்கின்றனர். பிரிந்த பின்னர் செல்வியிடமிருந்து கடிதம் ஒன்றும் வரவில்லை. நீண்டநாளாகக்கப்புறம் செல்வி இருவரியில் ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்புகிறாள்.

“பிரியமான கணேசன். வீட்டில் ரொம்பவும் எதிர்ப்பு. கனவாகவே இருக்கட்டும் வாழ்வு. மடல் எழுத வேண்டாம் தயவு செய்து”⁷

என்று கடிதம் எழுதி அனுப்புகின்றாள். செல்வி கணேசனைத் திருமணம் செய்வதற்கு வீட்டில் எதிர்ப்பு இருந்ததனை இக்கடிதம் எடுத்தியம்புகிறது. எதிர்காலத் துணையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை பெண்களுக்கு இல்லை என்று கருதும் பெற்றோர்களின் மனநிலையை இக்கதை பிரதிபலிக்கிறது.

‘தெளிவு’ எனும் கதை துணையைத் தேர்வு செய்யும் உரிமை பெண்களுக்கு வழங்கப்படாதது குறித்துப் பேசுகிறது. இக்கதையில் ராதா, ஜெயந்தி என்று இரு தோழிகள் வருகின்றனர். மோகன் என்பவரை ராதா திருமணம் செய்திருந்தாள். ஜெயந்தி, ஆனந்த் என்பவரைத் திருமணம் செய்திருந்தாள். ராதாவுக்குக் கல்லூரியில் படிக்கும் காலத்தில் சந்தானத்தின் மீது ஈர்ப்பு இருந்தது. அவனது பாடும் திறமை அவளைக் கவர்ந்திழுத்தது. ஆனால் ராதாவின் பெற்றோர் மோகன் என்பவருக்கு மணம் முடித்து வைத்துவிடுகின்றனர். திருமணமான பின்பும் ராதாவுக்குச் சந்தானத்தின் நினைவு பலமுறை வந்துபோகிறது. ஜெயந்திக்கு அத்தை மகன் ராகவனிடம் ஈர்ப்பு இருந்தது. ராகவனுக்கும் அவளைப் பிடித்திருந்தது. ஆனால் ஜெயந்தியை ஆனந்த் எனும் பணக்கார மாப்பிள்ளைக்கு மணம் முடித்துக் கொடுப்பதில் அவளது அப்பா உறுதியாக இருந்தார். அம்மாவும் ஆனந்தைத்தான் ஜெயந்தி மணந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகிறாள். ஜெயந்தி, ஆனந்தை மணம் செய்து கருவுற்றபின் மாப்பிள்ளை வீட்டார். சிவப்பான குழந்தை பெற்றுத்தர வலியுறுத்திய போது அவளுக்கு இராகவன் மீது அன்பும், பெற்றோர் மீது கோபமும் வீறிட்டு எழுகின்றன.

“எல்லாவற்றுக்கும் அம்மாதான் காரணம். ராகவனைப் பிடிக்காமல் போவதற்கும் ஆனந்தைப் பிடித்ததற்கும் அவளால் ஆயிரம் காரணங்களைக் கட்டியெழுப்ப முடிந்தது. அவள் முன்வைத்த காரணத்தைக் காதுகொடுத்து

கேட்கத்தான் யாரும் தயாராக இல்லை. அம்மாவின் பேச்சைத் தட்டாத அப்பா “இன்னைக்கு சிரமமா இருந்தாலும் உன் எதிர்காலம் சிறப்பா இருக்கும்மா ஜெயந்தி” என்று தட்டிக்கொடுத்துவிட்டு திருமணத்தை நடத்திவிட்டார். இப்போது, சிவப்புக் குழந்தை பயம் நெஞ்சில் படரும்போதெல்லாம் அவர்மீது கோபம் கோபமாக பொங்கியது”⁸

என்று ஜெயந்தி சொல்லும் கதை சிந்தனைக்குரியது. பெற்றோர்கள் தங்கள் அதிகாரத்தைத் திணிக்கும் இடமாகத் திருமணம் அமைந்துவிடுவதை இக்கதை உணர்த்துகிறது. வரணைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது பெண்பிள்ளைகளின் விருப்பங்களுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற புரிதலைக் கதை உருவாக்குகிறது.

‘வெளிச்சம்’ சிறுகதையில் வரும் கதைசொல்லி தாயின் நச்சரிப்பு தாங்காமல் ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்கிறார். வேலை செய்யும் இடத்தில் ஒரு பெண்ணைத் தாயின் இஷ்டப்படி அவர் திருமணம் செய்து கொள்ளுகிறார்.⁹ மேற்காட்டிய திருமணங்கள் பெற்றோரால் தீர்மானிக்கப்பட்டவை ஆகும்.

வரணைப் பிள்ளைகள் தேர்ந்தெடுத்தல்

‘மரம்’ கதையில் சிவகாமி எதிர்ப்புகளை மீறி தன்னோடு வேலை செய்யும் ஆசிரியர் ஒருவரைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுகிறாள். அதனால் வீட்டுக்கும் அவளுக்குமான உறவு முற்றிலும் முறிந்துவிடுகிறது.¹⁰

அகமணம்

திருமணத்தில் அகமணம், புறமணம் என்ற இருவகைகளும் காணப்படுகின்றன.

அகமணம் கீழ்க்காணும் விதங்களில் அமைகிறது.

- ஓர் ஆணோ அல்லது பெண்ணோ தான் சார்ந்திருக்கும் குழுவுக்குள் மணம் செய்வது
- தனது சாதிக்குள் மணம் செய்வது
- தனது மதத்துக்குள் மணம் செய்வது
- தனது உறவுக்குள் மணம் செய்வது

ஆகியவை அகமணத்துக்குள் அடங்குகின்றன.

‘யாருக்கும் சொல்லாத கதை’ அகமணத்தை ஆதரிக்கும் சாதியுணர்வு குறித்துப் பேசுகின்றது. இக்கதையில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சார்ந்த பையனும் ஆதிக்கச் சமூகத்தைச் சார்ந்த பெண்ணும் காதலிக்கின்றனர். நகரத்துக்கு உடன்போக்குச்சென்று ஆறுநாள் இணைந்து வாழுகின்றனர். பெண்ணின்

சகோதரர்கள் நகரத்துக்குச் சென்று காதலர்களை ஊருக்கு இழுத்து வருகின்றனர். பையனைத் துன்புறுத்திக் கொல்லுகின்றனர். அவளை முறைப்பையனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கின்றனர். ஆறுநாள் இன்னொருவனுடன் வாழ்ந்தவள் எனும் எண்ணம் அவர்களுக்கு இல்லை. சாதிவெறி வேறு எல்லா விஷயங்களையும் மறக்கடிக்கிறது என்பதை இது நிறுவுகிறது.¹¹

புறமணம்

புறமணத்தின் இயல்புகளைக் காணலாம்.

- புறமணம் என்பது அகமணத்துக்கு எதிரிடையானது. வட்டங்களைத் தாண்டி செம்புலப் பெயல் நீர்போல அன்புடை நெஞ்சங்கள் கலப்பது.
- ஓர் ஆணோ அல்லது பெண்ணோ தான் சார்ந்திருக்கும் குழுவுக்கு வெளியே மணம் செய்வது
- தனது சாதிக்கு வெளியே மணம் செய்வது
- தனது மதத்துக்கு வெளியே மணம் செய்வது
- தனது உறவுக்கு வெளியே மணம் செய்வது

ஆகியவை இவ்வகையில் அடங்கும்.

‘யாருக்கும் சொல்லாத கதையில்’ இரண்டு சாதியைச் சார்ந்தோர் கலப்பு மணம் செய்துகொள்ளுகின்றனர். திருமண வாழ்வு ஆறுநாள்தான் நீடித்தது. ஏனெனில் சாதி என்பது காதலை அறுக்கும் கத்தியாகச் செயற்படுகிறது.¹²

ஒருதுணை மணம்

ஓர் ஆண் ஒரு பெண்ணை மட்டும் மணந்து வாழ்விலும் தாழ்விலும் இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் சுகத்திலும் சுகவீனத்திலும் மரணம் அவர்களைப் பிரிப்பது வரை இணைந்து வாழ்வது இவ்வகை மணமாகும். ஒரு பெண் ஓர் ஆணைமணந்து அவனுடன் இறுதி வரை வாழ்வதும் இவ்வகையில் அடங்கும். ‘ஒருவனுக்கு ஒருத்தி’ எனும் இந்தியப் பண்பாடு ஒரு துணை மணத்தை வலியுறுத்துகிறது.

‘கூடு’ கதையில் ராகவன் தன்மனைவி ரேவதி, மகள் மஞ்சுக்குட்டி ஆகியோருடன் மனமொன்றி வாழுகின்றார். அவர்களை அன்போடு வெளியூர்களுக்கு அழைத்துச் செல்கிறார். மாடியில் குடியிருந்த சாமிநாதன் ரேவதியோடும் மஞ்சுக்குட்டியோடும் இயல்பாகப் பழகுகின்றார். ராகவன் எதிலும் சந்தேகமடையவில்லை. தனது அதிகாரத்தைச் செலுத்தவும் முயலவில்லை. சாமிநாதன் தீரென்று காலமான போது ரேவதி இனிமேல் மாடியை யாருக்கும் வாடகைக்கு விடவேண்டாம் என்கிறாள். ‘சரிம்மா’ என்று கூறி ரேவதியின் இடுப்போடு சாய்ந்து கொள்கிறான். மனைவியோடு இணைந்து வாழுவதற்கான

மாதிரியாக ராகவன் திகழுகின்றான். ஒருதுணை மணத்திற்கான சான்றாக ராகவன் குடும்பத்தைக் கொள்ளமுடிகிறது.¹³

‘இனிப்பும் கசப்பும்’ கதையில் சாமிநாதன் மீனா தம்பதியினர் இறுதிவரை இணைந்து வாழுகின்றனர். சாமிநாதன் வீடுகட்டி செல்வத்தோடு இருந்த காலத்திலும் வீடுகளை இழந்து வறுமைப்பட்ட காலத்திலும் மீனா அவருடனேயே இருக்கிறாள்.¹⁴

‘பேசுதல்’ என்ற கதையில் துரைசிங்கமும் சுசிலாவுக்குமிடையே புரிந்து கொள்ளாமை, தொடர்பியல் இடைவெளி போன்ற சிக்கல்கள் இருந்தும் அவர்கள் இணைந்தே வாழுகின்றனர்.¹⁵

பலதுணை மணம்

பலதுணை மணம் நான்கு வகைகளில் அமைகின்றது.

- ஓர் ஆண் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பெண்களை மணப்பது
- ஒரு பெண் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஆண்களை மணப்பது
- பல ஆண்கள் பல பெண்களை மணப்பது
- பல பெண்கள் பல ஆண்களை மணப்பது

ஆகிய வகைகளில் பலதுணைமணம் அமைகிறது.¹⁶

தமிழ்ச்சமூகத்தில் பலதாரமணம் புரியும் ஆண்களைக் காணமுடிகிறது. எண்ணிக்கையளவில் இது குறைவானதுதான் எனினும் பலரை மணக்கும் வழக்கம் முற்றிலும் ஒழிந்துவிடவில்லை என்பதை மறுப்பதற்கியலாது. வட இந்தியாவிலுள்ள வங்காளத்தில் கூலின் அந்தணர்கள் நூற்றுக்கணக்கான பெண்களை மணந்தமையைச் ச. முத்துச்சிதம்பரம் சுட்டிக்காட்டுகிறார். மேலும்,

“மனைவி தாய்மை அடையாத நிலையில் அதற்கு அவள் கணவன் காரணமாக இருப்பினும் மற்றொரு பெண்ணை மணக்க உரிமை பெறுகின்றான். ஒரு ஆண் எக்காரணமும் இன்றி ஆசைக்காகப் பல மனைவியரை மணந்து கொள்வதும். இதற்கு மேலும் ஆசை நாயகிகளாகப் பல பெண்டிருடன் தொடர்பு கொள்வதும் சமூகத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வழக்கங்களாகும். அன்றியும் வயது முதிர்ந்த கிழவனும் இளம் பெண்களை ஆசைக்காக மணப்பது வழக்கில் இருந்தது”¹⁷

என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

குடும்ப அமைப்பில் கணவன் மனைவியால் உற்பத்தி நிகழவேண்டும் எனச் சமூகம் எதிர்பார்க்கிறது. இனப்பெருக்கம் வழியாகத் தலைமுறைத் தொடர்ச்சியை உருவாக்குவது இல்லறத்தின் தலையாயப் பணியாகக் கருதப்பட்டது. குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கும் இயந்திரமாக மனைவியைப் பார்க்கும் நிலையும் உள்ளது. குழந்தையைப் பெற்றெடுக்க இயலாத மனைவி ‘மலடி’ என்ற பழிச்சொல்லால் அடையாளப்படுத்தப்படுகிறாள். கருவுறுதல் என்ற நிகழ்வு மனைவியின்

கட்டுப்பாட்டில் இல்லை என்பதை இந்தச்சமூகம் புரிந்து கொள்வதில்லை. இதனால் குழந்தை பெறாத பெண்கள் குடும்ப அமைப்புக்குள் நெருக்கடிக்கு ஆளாகின்றனர்.

‘ராதை’ எனும் கதையில் வரும் ராதை கணவனின் வன்முறைகள் தாங்க முடியாமல் பிரிந்துவிடுகிறாள். அதன்பின்னர் வேலு என்பவனை இரண்டாவதாகத் திருமணம் செய்கிறாள். வேலு முற்போக்கான வாசிப்பனுபவம் உள்ளவன் ஆவான். தொழிற்புரட்சி, போராட்டம், சிறைக்கொடுமைகள், நாடுகடத்தல், தியாகம், விடுதலை என முற்போக்கு உள்ளடக்கங்களுடைய நூற்களையே அவன் வாசித்து வருகிறான். அவனது வாசிப்பனுபவம் முற்போக்குத் தன்மையுடையது ஆயினும் அவனது குடும்ப வாழ்க்கைமுறை பிற்போக்குத் தன்மையுடையதாக அமைந்தது. குழந்தை மட்டுமே குடும்பவாழ்வின் ஒற்றை இலக்கு என்பதாக அவன் சிந்திக்கிறான். ராதைக்கு மாதவிலக்குத் தள்ளிப்போன மாதங்களில் அவள் கருக்கொண்டிருப்பதாக எண்ணி ஏமாற்றமே மிஞ்சுகிறது. ராதைக்குக் குழந்தைப்பேறு வாய்க்காதது பற்றி விவரிக்கும் போது,

“இரண்டு மூன்று தரம் விலக்காவது தள்ளிப்போய் இந்த தரம் கட்டாயம் குழந்தை தான் என்று நம்பிக்கையுடனும் உற்சாகத்துடனும் இருந்து அப்புறம் எல்லாம் கரைந்து எதுவுமே இல்லையென்ற பிறகு உடம்பு வேதனையும் சோர்வும் கழிய ஆஸ்பத்திரி கட்டிலில் இரண்டு மூன்று நாள்கள் ஓய்வு எடுக்க படுத்துக்கிடந்து வந்ததுதான் மிச்சம்.ஒரு தரமும் குழந்தைக்கான தடயம் இல்லை. ரொம்பவும் குலைந்து குலைந்து உடம்பு வேதனைப்பட்டது”¹⁸

என்கிறார்.

ராதைக்குக் குழந்தையில்லை என்றான போது வேலுவின் முகம் மாறுகின்றது. துளசி என்ற பெண்ணோடு அவன் நட்பு வைத்துக் கொள்ளுகின்றான். குழந்தைக்காகத் துளசியைத் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போவதாய் ராதையிடம் தெரிவிக்கிறான். வேலுவின் தந்தையும் அதனை ஆதரிக்கிறார். குழந்தையைத் தத்தெடுத்து வளர்க்கலாம் என்ற ராதையின் கருத்தை வேலு நிராகரிக்கிறான்.ராதை இருக்கும் போதே துளசியைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுகிறான். ராதைக்கு இதில் உடன்பாடு இல்லையெனினும் வேறு வழியின்றி ஒத்துக்கொள்ளுகிறாள். அழுகை அவளை ஆட்கொள்ளுகிறது. வேலுவும், ராதையும் இரவு வேளைகளில் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதற்கு வசதியாக அவள் மருத்துவமனையில் இரவுப்பணியைத் தேர்ந்தெடுத்து வேலை செய்கிறாள்.¹⁹

ராதையின் சிக்கல் சாதாரணமானது போலத் தோற்றமளிக்கலாம். குழந்தையில்லை என்பதற்காக அவளை யாரும் திட்டவில்லை, துன்புறுத்தவில்லை, வீட்டைவிட்டு வெளியேற்றவில்லை. அவளது அனுமதியுடன்தான் வேலு துளசியை மணக்கின்றான். துளசியை மணந்த பின்னும் வேலு வீட்டில் ராதைக்கு

இடமிருக்கிறது. எனவே வேலு மீது தவறு கற்பிக்க இயலாது என்பது போலத் தோன்றும். ஆனால் இது உண்மையன்று. இது ஓர்ஆணாதிக்கச் செயல்பாடாகும். ராதையின் இடத்தில் வேலுவை வைத்து இந்த நிகழ்வைப் புரிந்து கொள்ளும் போதுதான் இதற்குப் பின்னாலிருக்கும் ஆணாதிக்கத்தின் கோரமுகம் தெரியவரும். குழந்தையின்மைக்கான காரணம் வேலுவைச் சார்ந்தது என வைத்துக்கொள்ளலாம். குழந்தைக்காக வேலுவின் அனுமதியோடு ராதை இன்னொரு கணவனைத் திருமணம் செய்துகொள்ள சமூகம் அனுமதிக்காது. வேலுவும் குழந்தைக்காகத் திருமணம் செய்த கணவனும் ஒரே வீட்டில் தங்கலாம் என்றால் சமூகம் ஒத்துக்கொள்ளாது. எனவே இதனை ஓர் மனித நேயச் செயல்பாடாகக் கொள்ள முடியவில்லை. குழந்தைபெற இயலாத பெண்களுக்கெதிரான மிகப்பெரிய வன்முறையாக இதனை மதிப்பிடமுடிகிறது.

குழந்தையின்மையைக் காரணம் காட்டி வேறொரு பெண்ணை மணக்கின்ற கொடுமையை ‘இனிப்பும் கசப்பும்’ என்ற கதையில் காணமுடிகிறது. சரளாவும் செல்வராசும் அன்புடன் இல்லறம் நடத்தி வருகின்றனர். ஆனாலும் அவர்களுக்குக் குழந்தைப்பேறு வாய்க்கவில்லை. இரண்டுமுறை கருவுற்று குழந்தை கலைந்துவிடுகிறது. மருத்துவர்கள் கொடுத்த மருத்துகளால் ஆக்கப்பூர்வமான விளைவுகள் ஏற்படவில்லை. குழந்தைப் பேறு கிடைக்கவில்லை என்பதற்காக செல்வராஜ் வருத்தப்படவில்லை. ஆனால் காலம் அவரை மாற்றுகிறது. வீட்டுக்கு விருந்துக்கு வருபவர்கள் குழந்தையின்மைக்கான காரணங்களைத் துருவித்துருவி ஆராய்கின்றனர். எத்தனை ஆண்டுகள் கழித்து குழந்தை பிறக்கும் என்ற கேள்வியைச் சிலர் எழுப்புகின்றனர். காலாகாலத்தில் குழந்தைப் பேற்றை முடிக்க வேண்டும் எனச் சிலர் அறிவுறுத்துகின்றனர். குழந்தை வரம் கொடுக்கும் கோயில்கள் பற்றிய குறிப்புகளைச் சிலர் தருகின்றனர். இந்நிலையில் செல்வராஜ் மருத்துவமனையில் தன்னோடு வேலை பார்க்கும் மாலதி எனும் பெண்ணுடன் நெருங்கிப் பழக ஆரம்பிக்கிறார். மாலதியைக் குழந்தைக்காக மணம் புரிய விரும்புவதாக செல்வராஜ் மனைவியிடம் தெரிவிக்கிறார். காலப் போக்கில் குழந்தை பிறக்கும் என்ற சரளாவின் குரலை அவர் நிராகரிக்கிறார். ஊர்மக்களின் கேள்விகளுக்குத் தன்னால் பதில் சொல்ல இயலவில்லை என்று அவர் கூறுகின்றார். சரளாவை ஒரு வீட்டிலும் மாலதியை ஒரு வீட்டிலும் வைத்துக் காப்பாற்றுவதாக உறுதி கூறுகின்றார்.

“இந்தக் கல்யாணத்தால உன்ன ஏமாத்திடுவன்னும் வெளிய அனுப்பிடுவன்னும் நெனச்சி சங்கடப்டாதே.எனக்கு நீயும் வேணும் சரளா. மாலதிக்கு தனியா வீடு எடுத்துக் குடுத்து தங்க வச்சிக்குவம். ஒரு கொழந்தைக்காகத்தான் இந்த ஏற்பாடு”²⁰

என்று திரும்பத்திரும்ப கூறுகின்றார். மூன்றுமாதத்தில் மாலதி கருவுறுகிறாள். அதன் பின்னர் சரளா வீட்டுக்கு வருவதை அவர் படிப்படியாகக் குறைத்துவிடுகிறார். குழந்தையில்லை என்பதற்காக இரண்டாம் திருமணம் செய்தது பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறையாகவே படுகிறது.

‘உயரத்தை நோக்கி’ கதையில் தனது அக்காளை உதறிவிட்டு வேறொருத்தியை மணம் முடித்தவரின் கதையை ஒரு இளைஞன் உரைக்கின்றான். கணவனை .இன்னொருத்தியிடம் பறிகொடுக்கும் பெண்கள் இறுதியில் தற்கொலை வரை சென்றுவிடுவதாக இக்கதை கூறுகின்றது.

“ஆசஆசயா கிளிய வளத்து பூனைகிட்ட குடுத்தமாதிரி பிடிவாதமா ஒத்தக்கால்ல நின்னு மொறப்பையனுக்கு கட்டி வச்சிட்டாங்க மோட்டார் காய்ல் ரிப்பேர் பணற் மெக்கானிக் அவன்”

“அப்புறம்”

‘அடுத்தடுத்து ரெண்டு புள்ளய பெத்தா. அதுக்கு நடுவுல எங்க மாமன்காரனுக்கு வேற ஒரு பொண்ணுகூட தொடர்பாயிடுச்சி. மொதல்லிருந்தே அது இருக்கும்போல. மறச்சிட்டான் பாவி. திடீர்னு ஒருநாள் அவளோட வடக்குப்பக்கம் ஓடிட்டான். எவ்வளவு தேடியும் ஆளு கெடைக்கலை. அக்காவுக்கு ஒரு பக்கம் வேதனை இன்னொரு பக்கம் அவமானம். என்ன நெனைச்சாளோ தெரியலை, ஒரு நாள் ராத்திரி அரளிவிதைய அரைச்சிக் குடிச்சிட்டு நிம்மதியா போயி சேர்ந்துட்டா”²¹

என்று வாழ்க்கையைப் பறிகொடுத்த அக்காளின் கதையைக் கூறுகின்றான். மனைவியைப் புறந்தள்ளி விட்டு வேறொருத்தியுடன் வாழ்க்கை நடத்தப் போகும் கணவர்கள் மனைவிக்கு இழைக்கும் தீமையின் உச்சத்தை இது உணர்த்துகிறது.

‘ரத்தம்’ கதையில் இரண்டு தந்தையர் வருகின்றனர். தேவகியின் தந்தை மக்களிடம் பாசமாக இருக்கிறார். அதே நேரம் ஒழுக்கமானவராகவும் இருக்கிறார். லலிதாவின் தந்தை மகளிடம் பாசமாக இருக்கிறார். ஆனால் தன்னோடு உடன் பணியாற்றும் ஓர் பெண்ணோடு ஈர்ப்பு கொண்டு இரண்டாவதாக அவளைத் திருமணம் செய்துகொள்ளுகின்றார். அவள் கருவுற்றுக் குழந்தை பெறுகிறாள். லலிதாவின் அம்மா செய்தியை அறிந்து கணவரோடு சண்டையிடுகிறாள். அவர் இரண்டு மனைவிகளையும் கைவிடப்போவதில்லை என்றும் ஒரே வீட்டில் சேர்ந்து வாழலாம் என்றும் கூறுகின்றார். அம்மாவுக்கும் லலிதாவுக்கும் இதில் உடன்பாடில்லை. லலிதாவின் அம்மா தனது வீட்டுக்குள் கணவர் காலடி எடுத்துவைத்துவிடக் கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருந்தாள் பாசமான தந்தை என நம்பிய தந்தை வேறொரு பெண்ணை மணந்து வேறு வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டார் என்பதை லலிதாவால் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியவில்லை. அவள் தனக்குள்ளேயே சுருங்கிப்போய்விடுகிறாள். படிப்பை நிறுத்திவிடுகிறாள்.

தனக்குள்ளேயே சிரிக்கவும் அழவும் செய்கிறாள். தன்னைக் காயப்படுத்தும் பிறழ்வு மனநிலை அவளைத் தொற்றிக் கொள்கிறது. கட்டிய மனைவிக்கும், பெற்ற பிள்ளைக்கும் துரோகம் செய்யும் ஆண்களின் அநீதியைப் பறைசாற்றுவதாக இக்கதை அமைகின்றது.²²

‘கையெழுத்து’ என்ற கதையில் மனைவியைக் கைவிட்டு வேறு பெண்ணுடன் வாழும் ஆணைக் காட்டுகிறார். அம்பிகாவை மணந்து கொண்ட அவளது கணவன் அவளைக் கைவிட்டு வேறொரு பெண்ணுடன் வாழ்க்கை நடத்துகிறான். அம்பிகா ஒரு உறவுக்கார வீட்டில் தஞ்சம் புகுகின்றாள். பதினேழு ஆண்டுகளாக உறவுக்காரர் வீட்டில் துணிதுவைத்தல் உள்ளிட்ட வேலைகளைச் செய்து காலம் தள்ளுகிறாள். பதினேழு ஆண்டுகளில் ஒருமுறை கூட தன்னால் தள்ளப்பட்டவள் எப்படி இருக்கிறாள் என்று விசாரிக்க அவன் வந்ததே இல்லை. ஒரு நாள் அவன் இறந்த செய்தியை அவனது உறவினர் ஒருவர் வந்து தெரிவிக்கிறார். அச்செய்தியை வீட்டுத்தலைவி அம்பிகாவுக்குச் சொல்லுகிறாள்.

“அவன்தான்டி ஒனக்குத் தாலிய கட்டிட்டு இன்னொருத்தி கூட வாழறன்னு போனானே அந்தக் கடங்காரன்தான்.காலையில் செத்துப்போயிட்டானாம். ஹார்ட் அட்டாக்காம். அதான் சேதி வந்திருக்குது”²³

என்கிறாள். முறைப்படியான விவாகரத்து எதுவும் பெறாமல் இன்னொரு பெண்ணுடன் வாழ்க்கை நடத்துபவனாக அம்பிகாவின் கணவன் காட்டப்படுகிறான். கணவன் இரண்டாம் திருமணம் செய்தபின் அம்பிகா அவனைச் சாந்திருக்கவில்லை.தாலியைக் கழற்றிக் கொடுத்துவிட்டு வந்துவிடுகிறாள். அவனைப் புருஷன் என்ற இடத்திலிருந்து தூக்கி எறிந்த பின் அவள் ஒரு நாளும் அவனை நினைத்துப் பார்த்ததே இல்லை. இதில் அம்பிகாவின் கணவன் தவறான ஆணுக்கான உதாரணமாகிறான். அம்பிகா சரியான முறையில் வாழும் பெண்ணுக்கான உதாரணமாகிறாள்.

‘மனமென்னும் காடு’ என்ற சிறுகதையில் குடும்ப வன்முறையில் ஈடுபடும் ஒரு ஆணும் அவனுக்கு எதிர் வினையாற்றுகிற ஒரு பெண்ணும் வருகின்றனர். மனைவி முன்னிலையிலேயே இன்னொரு பெண்ணிடம் உறவுகொள்ளும் ஆண்களுக்கு எச்சரிக்கையூட்டும் வண்ணம் இக்கதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

“இளம்பெண் சந்தியாவின் வாழ்வில் ஏராளமான சோதனைகள். ஆதரவில்லாத தாய்விடு.அன்பில்லாத கணவன்.அடிமையென நடத்தும் மாமியார்.பிச்சைக்காரியை விடக் கேவலமாக இருக்கிறது அவள் வாழ்க்கை. அவள் கண்ட கனவுகளில் ஒன்றுகூட நிறைவேறவில்லை. துன்பங்களுக்கும் அதிர்ச்சிகளுக்கும் ஆளான சூழலால் அவளது நம்பிக்கை படிப்படியாகச் சிதைந்து வந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் கணவனுடைய நடவடிக்கைகளால் அவள் கோபம் கூடியபடி இருந்தது. குடும்ப உறுப்பினர்களின்

முன்னிலையிலேயே இன்னொரு பெண்ணை அழைத்துவந்து சந்தியாவையும் அறைக்குள் வைத்துக்கொண்டே புதியவளுடன் உறவுகொள்ள அவன் முனைந்தபோது வெளியே சொல்லமுடியாத அளவுக்கு அவமானமுற்றாள். அவள் ஆவேசத்தால் கைக்குக் கிடைத்த பழம் நறுக்கும் கத்தியுடன் பாய்ந்து தடித்து நீண்ட அவன் ஆண்குறியைச் சட்டென வெட்டித் துண்டித்துவிட்டாள்”²⁴

எனக் குடும்ப வன்முறையில் ஈடுபடும் ஆணுக்குத் தண்டனை வழங்கும் பெண்ணைப் பாவண்ணன் காட்டுகின்றார்.

மனைவி உயிரோடு இருக்கும் போதே உடல் சுகத்துக்காக வைப்பாட்டி வைத்துக் கொள்ளும் பண்ணையார்கள் ‘கன்று’ கதையில் இடம் பெறுகின்றார்கள். அருணாசலக் கவுண்டரின் முதல் தலைமுறை ஊரைச்சுற்றி இருந்த பதினெட்டு கிராமங்களிலும் இளம் பெண்களாகப் பார்த்து வைப்பாட்டிகளாக வைத்துக் கொண்டவர்கள் என்ற குறிப்பு வைப்பாட்டி வைக்கும் ஆணாதிக்க வழக்கத்தை எடுத்தியம்புகிறது.²⁵

பெண்கள் கணவனை விட்டு வேறு ஆடவரை மணப்பது குறித்த பதிவுகளையும் காணமுடிகிறது. ‘உயரத்தை நோக்கி’ என்ற கதையில் பாவண்ணன் குடும்ப உறவுகளில் உள்ள இடைவெளி குறித்தும் குடும்ப வன்முறை குறித்தும் ஒரு புனைவை உருவாக்குகிறார். பத்மாவுக்கும் நரசிம்மனுக்கும் பெற்றோரால் நிச்சயிக்கப்பட்டுத் திருமணம் நடக்கிறது. நரசிம்மன் எவ்விதத்திலும் பத்மாவுக்குப் பொருத்தமானவனாக இல்லை. பத்மா நன்கு படித்திருந்தாள். நரசிம்மனுக்குப் படிப்பில்லை. ஆறாம் வகுப்புவரை படித்திருந்தான். பிற விஷயங்களிலும் இருவருக்குமிடையே இடைவெளி இருந்தது. அப்பா அம்மாவின் வற்புறுத்தலால் அவனைத் திருமணம் செய்ததால் அவளது மனம் நரசிம்மனோடு ஒட்டவில்லை. இந்தப் பூமியில் எதை வேண்டுமானாலும் வாங்கிப் போதிய லாபத்துடன் விற்றுவிடும் திறமை அவனுக்கு இருந்தது. அவனது சிரிப்பு, குழைவான உரையாடல், சரம்சரமாய் உதிர்க்கும் வசைமொழிகள், நாடகத்தன்மையான பணிவு ஆகிய எவையும் பத்மாவைத் தொடவில்லை. இவ்வாழ்வின் பயனாய் இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்த பின்னரும் அவளது மனம் நரசிம்மனோடு ஒன்றவில்லை. அவளது பெற்றோர் இறந்தபின் வாழ்க்கை சகித்துக்கொள்ள இயலாத ஒன்றாக மாறிவிடுகிறது. வசைகளைப் பொழிந்தபடி இருக்கும் அவனது உரையாடல்களைக் கேட்கும் ஒவ்வொரு முறையும் சாக்கடையில் நிற்பதைப்போல் அவளது மனம் கூசுகின்றது. அவள் திருமணத்துக்குப் பிந்தைய ஆறு வருடத்தில் வாழ்க்கையே அழிந்துவிட்டதாக எண்ணுகிறாள்.

“மாட்ட அடிக்கிற மாதிரி அடிக்கிறியே, நீ என்ன மனுஷனா மிருகமா? நாகரிகம்னா என்னன்னு தெரியுமா ஒனக்கு? ஒரு காட்டுமிராண்டிக்கு

வாழ்க்கப்பட்டு என் வாழ்க்கையே வீணா போச்சி. உன்கூட வாழறதுக்குப் பதிலா ஒரு வாய் விஷத்த குடிச்சிட்டு நிம்மதியா உயிர உட்டுடலாம்' என்று கண்ணீருடன் கலங்கி நிற்பதுபோல ஒரு தவிப்பு பொங்கிப் பொங்கிப் பட்ந்தது. தயவுசெஞ்சி என் வழியில என்ன விட்டுடு. எந்த விதத்துலயும் உனக்கு நான் பொருத்தமானவளே இல்ல”²⁶

என்று நரசிம்மனிடம் பேச வேண்டுமென்று கற்பனையில் நினைத்துக் கொள்ளும் பத்மாவின் எண்ணங்கள் நரசிம்மனின் வன்முறைச் செயல்களை உணர்த்துவதாய் அமைகிறது.

மணவிலக்கு

இந்தியச் சட்டத்தின்படி இணக்கமுடன் வாழாத ஆணும் பெண்ணும் மணவிலக்கு பெறுவதற்கான வாய்ப்புகள் தரப்பட்டுள்ளன. 1955- ஆம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட இந்துத் திருமணச்சட்டம் மணவிலக்குப் பெறுவதற்கு ஏழுகாரணங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது.

- திருமணமான ஆணோ, பெண்ணோ கள்ளத் தொடர்பு கொண்டிருத்தல்
- கணவனோ மனைவியோ இந்து மதத்தை விட்டு வேறு மதத்தைத் தழுவுதல்
- தொடர்ந்து மூன்று ஆண்டுகள் துணைவனோ துணைவியோ மனநோயால் பாதிக்கப்பட்டிருத்தல்
- மூன்று ஆண்டுகள் தொழுநோயால் தாக்கப்பட்டிருத்தல்
- தொற்றித் கொள்ளக் கூடிய பால்வினை நோயால் பாதிக்கப்பட்டிருத்தல்
- கணவன் மனைவியைக் கொடுமைப்படுத்துவதும் ஏழ்மை நிலையில் வைத்திருப்பதும்
- கணவன் இயற்கைக்கு முரணான உடலுறவில் ஈடுபடுதல்”²⁷

ஆகிய காரணங்களுக்காக மட்டுமே மணவிலக்கு பெறமுடியும்.

குடும்ப அமைப்பில் ஆணின் விருப்பங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆணின் முடிவுகள் செயலாக்கம் பெறுவதில் தடைகள் எவையும் இருப்பதில்லை. ஆனால் பெண்களின் விருப்பங்கள் இவ்வமைப்புக்குள் புறந்தள்ளப்படுகின்றன. அதிகாரம் நிறைந்த ஆணின் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றும் சபையாகக் குடும்ப அமைப்பு மாறிவிடுகிறது. முடிவெடுக்கும் ஆணின் அதிகாரத்தைப் பெண்ணியப்படைப்புகள் கேள்விக்குள்ளாக்குகின்றன. ‘ஒரு முடிவுக்குப்பிறகு’ எனும் கதையில் பெண்ணின் விருப்பத்தை மதிக்கத் தெரியாத ஆணிடமிருந்து விலகும் ஒரு பெண்ணைப் பாவண்ணன் சிறு பாத்திரமாக்குகிறார்.

“திரைப்படத்துறையிலேயே நாயகனாக ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்த ஒருவனைத்தான் அவள் இரண்டாம் தாரமாக மணந்திருந்தாள். ஆறேழு வருஷ தாம்பத்தியம். மூன்று பிள்ளைகள். ஆனால் உறவில் சமநிலை உருவாகவே இல்லை. ஏதோ ஒரு படத்துக்கு அவள் முதலீடு செய்ய விரும்பியதை அவன் தடுத்தான். அவளோ அக்காரியத்தில் பிடிவாதமாக இருந்தாள். தன் விருப்பத்துக்கு மதிப்பளிக்கத் தெரியாதவனோடு சேர்ந்து வாழ விருப்பமின்றி பரஸ்பர பேச்சு வார்த்தைகளின் அடிப்படையில் இருவரும் பிரிந்து போனார்கள்”²⁸

என்பதில் தைரியமான முடிவெடுக்கும் ஒரு பெண் காட்டப்படுகிறாள். இந்நிகழ்வு பெண்ணிய நோக்கிலும் முற்போக்குப் பார்வையிலும் பாராட்டப்பட வேண்டியதாக உள்ளது. ஆனால் அடுத்தவரியிலேயே ‘ஒரு முடிவுக்குப்பிறகு’ சிறுகதையின் ஆசிரியர் ஆண்பாலினத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதை நிரூபிக்கிறார். இரண்டாம் தாரமாக ஒரு திரைநாயகனை மணத்தல், திரைப்படத்துக்குத் தானே முதலீடு செய்யும் முடிவை எடுத்தல், மதிக்கத் தெரியாதவனிடமிருந்து விலகுதல் என்பதாக இயங்கும் ஒரு இரும்புப்பெண் ஒரு துரும்பைப் போல அடுத்தவாக்கியத்தில் முறித்துப்போடப்படுகிறாள். நடுவயதில் சிறுநீரகக்கோளாறில் அவள் இறந்து போவதாகப் பாவண்ணன் கதையை அமைக்கிறார். கணவனை எதிர்க்கும் பெண்கள் தண்டனை பெறுவார்கள் என்பதை மறைமுகமாகப் பாவண்ணன் உணர்த்தமுயலுகிறார். இது பெண்ணிய நோக்கில் விமர்சனத்துக்குட்படுத்தப்பட வேண்டிய விஷயமாகவே தோன்றுகிறது.

விவாகரத்து இல்லாமல் பிரிந்து வாழும் பெண்ணைக் ‘கையெழுத்து’ சிறுகதையில் பாவண்ணன் படைக்கிறார். அம்பிகாவின் கணவன் துரோகம் செய்த பின்னர் அவள் கணவனைக் கெஞ்சி வாழாமல் தனித்துவமாக வாழுகின்றாள். தனித்து வாழும் அம்பிகா எவ்விடத்திலும் தனது சுயத்தை இழக்காமல் இறுதிவரை வாழுகின்றாள். அம்பிகாவுக்குத் தாலி கட்டிவிட்டு இன்னொருத்தியோடு வாழ்பவன் என அம்பிகாவின் கணவன் இச்சிறு கதையில் அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றான். அவன் அம்பிகா மீது சந்தேகப்படுகின்றான். அம்பிகாவைத் தடித்த சொற்களால் காயப்படுத்துகிறான். ஆட்டையும் மாட்டையும் அடித்துத் துன்புறுத்துவதைப் போலத் துன்புறுத்துகிறான். இவ்விடத்திலெல்லாம் அம்பிகா எதிர்தாக்குதல் நிகழ்த்தவில்லை. மனைவிக்குத் தாலிகட்டி விவாகரத்து எதுவும் பெறாமல் வேறொரு பெண்ணுடன் வாழ்க்கை நடத்தும் அவனைச் சட்டத்தின் வழியாகத் தண்டித்திருக்க முடியும். பொருளாதாரப் பின்புலமோ குடும்பப் பின்புலமோ இல்லாத அவள் நீதிமன்றம் சென்று நீதியை மீட்டெடுக்க முயலவில்லை இந்த இடத்தில் ஆணாதிக்கத்திற்கெதிராகக் கிளர்ந்தெழாத அவளைப் பெண்ணியப் பாத்திரமாக அடையாளப்படுத்த முடியவில்லை. ஆனால் அவள் தன்னை மீண்டும் சேர்த்துக்

கொள்ளும்படி கணவனிடம் கெஞ்சாத இடத்திலும். தாலியைக் கழற்றிக் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பிப் பார்க்காமல் வாழும் இடத்திலும் நிமிர்ந்து நிற்கும் பெண்ணாகக் காட்சியளிக்கிறாள். அவள் உறவினர் ஒருவர் வீட்டில் வேலைகள் செய்து கொடுத்துக் காலத்தைத் தள்ளுகின்றாள். பதினேழு ஆண்டுகளாய்க் கணவனோடு அவள் எந்த தொடர்பும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. கணவனிடமிருந்து எந்த இழப்பீடுகளையும் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. பதினேழாம் ஆண்டில் கணவன் இறந்த செய்தி அவளது உறவினர் வீட்டில் சொல்லப்படுகிறது. மரணச் சடங்குக்குச் செல்ல வேண்டும் என உறவினர்கள் வற்புறுத்துகின்றனர். எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் ஆணாதிக்கம் இங்கும் அவளுக்கு நெருக்கடி கொடுக்கின்றது. ஆனால் அவள் ஆணாதிக்க அறங்களுக்குச் செவிசாய்க்கவில்லை. ஆண் ஆத்திரத்தில் பேசும் வசைகளுக்கு அர்த்தம் காணக்கூடாது என்ற அறிவுரை உறவினர் தரப்பிலிருந்து வழங்கப்படுகிறது. பெண்ணுக்கு அகங்காரம் கூடாது என்ற நீதியை ஊர்மக்கள் போதிக்கின்றனர். அம்பிகா அனைத்து உரத்த குரல்களையும் ஊதித்தள்ளுகிறாள். இறுதிவரை கணவனின் இறுதிச்சடங்கில் கலந்து கொள்ளவில்லை. கணவன் அரசுப் பணியிலிருந்ததால் அவனுக்கு எட்டு இலட்ச ரூபாய் வரவேண்டியிருந்தது. இதில் அவன் முறைப்படி மணம் செய்த பெண் அம்பிகா என்பதால் அப்பணம் அம்பிகாவையே சேரமுடியும் என்றானது. அதற்குரிய படிவத்தை நிரப்பி அதில் கையெழுத்துப் போடும்படி அவளுக்குப் பதினேழு ஆண்டுகளாய் அடைக்கலம் கொடுத்த வீட்டார் வற்புறுத்துகின்றனர். அவரையே வேண்டாமென்று ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு வந்தபின் அவர்மூலம் வரும் பணத்தைத் தொடுவது பாவம் என அவள் கூறுகின்றாள். தன்னை யாரும் கட்டாயப்படுத்தக்கூடாது என்றும் அவள் உறுதியாகக் கூறிவிடுகிறாள். இறுதிவரை கணவனின் பணத்தைப்பெற அவள் கையெழுத்துப் போடவில்லை. ‘ஆண்களின் முடிவுக்குக் கட்டுப்படாத கழுதை’ என்ற உறவுக்காரர்களின் வசைகளைப் புறந்தள்ளி தனது கொள்கையில் அவள் உறுதியாய் நிற்கிறாள். உயிர்வாழவேண்டும் என்பதற்காக அவள் யாரோடும் சமரசம் செய்து கொள்ளவில்லை. வேறு எங்காவது போய் வீட்டு வேலை செய்து பிழைத்துக் கொள்ளலாம் என முடிவு செய்து யாருக்கும் தெரியாமல் கிளம்பிச் சென்றுவிடுகிறாள். தனது சுயத்தை இழக்காத ஒரு பெண்ணாக இதில் அவள் நிமிர்ந்து நிற்கிறாள்.²⁹

ஒரு பெண் எப்போதும் தனது மனசாட்சியின் குரலுக்குத்தான் செவிசாய்க்க வேண்டும். பிறருக்காகத் தனது கொள்கையைக் கைவிட்டுவிடக் கூடாது என்பது அவள் உணர்த்தும் செய்தியாகும். சமரசத்தை விட ‘சுயம்’ முக்கியமானது என்பது அவள் பெண்களுக்கு உணர்த்தும் பெண்ணிய அறமாகும்.

முறைப்படியான விவாகரத்து பெறாமல் பிரிந்து வாழும் தம்பதியரை ‘நெருப்பு வளையங்கள்’ கதை காட்டுகிறது. இக்கதையில் சர்க்கஸ் தொழில் செய்யும்

ராணி தனது கணவனின் துன்புறுத்தலைப் பொறுக்க முடியாமல் அவனிடமிருந்து பிரிந்து வாழுகின்றாள்.³⁰ மேற்காட்டிய கதைகள் குடும்ப அமைப்பில் ஒடுக்கப்படும் பெண்கள் கணவனோடு உள்ள உறவைத் துண்டித்துக்கொள்வது பற்றிய பதிவுகளாக அமைகின்றன.

குடும்பம்

விலங்குகள் கூட்டமாக இணைந்து வாழுகின்றன. ஆனால் அவற்றைச் சமுதாயம் என்று அழைப்பதில்லை. ஏனெனில் அவற்றிற்கென்று விதிமுறைகள் இல்லை. விழுமியங்கள் இல்லை. பண்பாட்டு இயக்கங்கள் இல்லை. சிந்தனையைக் கட்டமைக்கும் மொழியும் இல்லை. மனிதன் மட்டுமே குடும்பம் என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தி ஒரு ஒழுங்கமைவுக்குட்பட்டு வாழுகின்றான். மொழி, ஆடை, பகுத்தறிவு, படைப்பாற்றல், விஞ்ஞான அறிவு போன்றவற்றில் அவன் விலங்கினின்று மாறுபட்டும் சிறந்தும் விளங்குகின்றான். இந்த நாகரிகத்தன்மைதான் மனிதக்குழுவைச் சமுதாயமாக ஆக்குகிறது. குடும்பம்தான் மனிதனின் பண்பட்ட வாழ்வின் அடையாளமாகத் திகழுகின்றது. இது குறித்து க. மனோகரன் விளக்கும் போது,

“சமூக அமைப்பில் குடும்பம் நாகரிகத்தின் அடையாளமாக அமைந்துள்ளது. குருதிவழி உறவும் பொருள் உரிமையும் பெற்ற இக்குடும்ப அமைப்பு சமூகச் செயல் முறைகளாய்ச் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகின்றது. ஆண், பெண் இணைந்து வாழும் குடும்பம் தனித்துவமுடனும் சமூகம் சார்ந்தும் செயல்படும் பொழுது பல விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றது. இத்தகைய விளைவுகள் கலை இலக்கியங்களின் பாடுபொருளாக அமைகின்றன”³¹

என்று குடும்பத்தின் சிறப்பை உணர்த்துகிறார்.

பல்வேறு சமூக நிறுவனங்கள் இருந்தாலும் குடும்பம் எனும் நிறுவனத்தில் தான் மனிதன் முக்கியப் பாத்திரமாக விளங்குகின்றான். மனிதனின் பெரும்பான்மையான செயல்பாடுகள் குடும்பத்தோடு ஏதோ ஒருவிதத்தில் தொடர்புடையவையாக விளங்குகின்றன. கா.சிவத்தம்பி குடும்பத்தின் சிறப்பை எடுத்துரைக்கும்போது,

“மனித நிறுவனங்கள் யாவற்றுக்குள்ளும் குடும்பமே மிக முக்கியமானதாகும். மனிதனுக்கும் புறவுலகுக்கும் ஏற்படும் தொடர்பு குடும்பத்தின் மூலமே ஏற்படுகிறது”³²

என்கிறார்.

குடும்பம் எனும் அமைப்பு இடம் காலம் அனைத்தையும் கடந்து எல்லாப் பண்பாடுகளுக்கும் பொதுவான ஓர் உலகளாவிய பண்பாடாகத் திகழ்கிறது என்று பக்தவத்சல பாரதி கூறுகின்றார்.

“இதில் குறைந்த அளவு ஓர் ஆணும் பெண்ணும் இடம் பெற வேண்டும். இவ்விருவரும் அவர்களுடைய சமுதாயம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ள திருமண முறைப்படி மணம் செய்து கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு

ஓர் ஆணும் பெண்ணும் கணவன் மனைவி என்ற உறவை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் பொழுதுதான் அவர்கள் ஒரு குடும்பமாக அமைகிறார்கள்”³³ என்கிறார். கலைக்களஞ்சியம் குடும்பம் என்பதற்குப் பின்வருமாறு விளக்கம் தருகிறது.

“மணமுறையினாலோ அல்லது இரத்த சம்பந்தத்தினாலோ பிணைப்பு ஏற்பட்டு மக்கள் தமக்குள் கணவன் மனைவியாகவோ தந்தை தாயாகவோ மகன் மகளாகவோ சகோதரன் சகோதரியாகவோ அமைந்து ஒரு பொதுவான பண்பாட்டைத் தங்களுக்குள் கடைப்பிடித்து வருவர்”³⁴

என்பதில் குடும்பத்துக்கும் குடும்ப உறுப்பினர்களுக்குமான உறவு நுவலப்படுகிறது.

கஸ்தூரி ஜான்சன் குருதி உறவு அல்லது திருமண உறவு கொண்டமக்கள் குழுதான் குடும்பம் என்று வரையறுக்கிறார். குடும்பம் என்ற அமைப்பில் கணவனும் மனைவியும் முக்கிய உறுப்பினர்களாகத் திகழ்வதை அவர் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“குடும்பம் என்பது குழந்தைகளுடனோ குழந்தைகள் இல்லாமலோ கணவன் மனைவி என்ற உறுதியான பிணைப்பு, அல்லது ஓர் ஆண், ஒரு பெண் தனியாகக் குழந்தைகளுடன் கூடி வாழ்வதாகும்”³⁵

என்று கூறுகிறார். கஸ்தூரி ஜான்சன் குருதி உறவு அல்லது திருமண உறவு கொண்ட மக்கள் குழுதான் குடும்பம் என்று வரையறுக்கிறார்.

குடும்பம் என்பது திருமணத்தின் அடிப்படையிலும் இரத்த சம்பந்தமான உறவின் அடிப்படையிலும் அமைவது ஆகும். மு. இராஜ சேகரன் குடும்ப அமைப்பு குறித்து விளக்கம் தரும்போது.

“உலகம் முழுவதுமுள்ள நாகரிகச் சமூகங்களில் குடும்பம் என்ற அமைப்பு காணப்படுகின்றது. இது மனிதர்கள் வாழ்வதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு குழு அமைப்பாகும். ஆணும் பெண்ணும் திருமணத்தின் மூலமாக இணையும் போது ஒரு குடும்பம் உருவாகிறது. பின்னர் அவர்களுக்குப் பிற குழந்தைகளும் குடும்பத்தின் உறுப்பினர்களாக மாறுகின்றனர். இவ்வமைப்பில் கணவனின் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்களோ அல்லது மனைவியின் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்களோ இணைந்திருக்கலாம்”³⁶

என்றுரைக்கிறார்.

குடும்பத்தின் பணிகள்

குடும்பத்தின் பணிகளை மு.இராஜசேகரன் தொகுத்துரைக்கிறார்.

“குடும்பம் ஒரு மனிதனுக்குப் பாதுகாப்பையும் நம்பிக்கையையும் அளிக்கின்றது. வெவ்வேறு பழக்க வழக்கங்களைக் கொண்ட ஓர் ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து தங்களுக்கான பொதுமைப் பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்வது குடும்பத்தின் மூலம் சாத்தியப்படுகின்றது. ஒருவருக்கொருவர்

அன்பு செலுத்துவதும் குழந்தைகளைச் சமூகத்திற்கு உகந்தவர்களாக மாற்றுவதும் வழிவழியாக வந்த குடும்பத்தின் பெருமைகளுக்குக் கேடு விளைவிக்காமல் மேலும் பெருமை சேர்ப்பதும் குடும்பத்தின் பணிகளாகக் கூறலாம். மேலும் மனிதர்கள் உடல் நலக் கேட்டையும் போதும் பெண்ணின் பேறு காலங்களிலும் குழந்தை வளர்ப்பிலும் குடும்பத்தின் பணி மிகச் சிறப்பாக அமைகிறது. இன்பங்களைப் பிறரோடு கொண்டாடுவதற்கும் துன்பங்களைப் பிறரோடு பங்கிட்டுக் கொள்வதற்கும் குடும்பம் துணை புரிகின்றது”³⁷

என்பதில் குடும்பத்தின் பணிகள் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

குடும்பம் என்பது கற்பித்தல் பணியைச் செவ்வனே செய்கிறது. குடும்பத்திற்கென்று தனியான பாடத்திட்டங்களோ மதிப்பீடுகளோ இல்லை. கரும்பலகையையோ குறிப்பேடுகளையோ நம்பி அது இயங்குவதில்லை. மனனம் செய்ய வேண்டிய பகுதிகள் எவையும் இதில் அடங்குவதில்லை. ஆனால் இவ்வமைப்பு ஒரு தனிமனிதன் சமூகத்தில் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கற்றுக்கொடுக்கிறது. குடும்பத்தின் கற்பித்தல் செயல்பாடு குறித்து மு.இராஜசேகரன் விரிவாகப் பேசுகின்றார். அவர்,

“குடும்பம் சமூகத்தின் மீது நம்பிக்கையையும் அக்கறையையும் புதிய உறுப்பினர்களான குழந்தைகளுக்குக் கற்றுத் தருகின்றது. மேலும் சமூகத்தின் வரலாற்றையும் பெருமைகளையும் விளக்குகின்றது. இதன் மூலம் குடும்பம் சிறந்த சமூக உறுப்பினர்களை உருவாக்குகின்றது. சமூகத்தின் பண்பாடு, கலாச்சாரம், பழக்கவழக்கங்கள், சமூக நெறிமுறைகள் ஆகியவற்றைக் குடும்பம் இளந்தலைமுறையினருக்குக் கற்றுத் தருவதின் மூலம் அவை வழக்கொழிந்து விடாமல் பாதுகாக்கின்றது. குழந்தைகள் பள்ளிகளில் சென்று கல்வி கற்றுக் கொள்வதோடு குடும்பத்திலும் கற்றுக் கொள்கின்றனர். இவ்வாறு குழந்தைகளுக்குக் கல்வியின் மேல் நாட்டத்தை ஏற்படுத்துவதின் மூலமாகக் குடும்பம் சமூகத்தில் சிறந்த அறிவாளிகளை உருவாக்குகின்றது. மேலும் குடும்பம் குழந்தைகளுக்குச் சுகாதாரப் பழக்க வழக்கங்களைக் கற்றுக் கொடுப்பதின் மூலம் சமூகத்தின் சுகாதாரத்தைப் பேணுகின்றது”³⁸

எனக் குடும்பத்தின் பங்களிப்பு குறித்துப் பேசுகிறார்.

குடும்பம் சமூகத்திற்குட்பட்ட ஒரு கிளை நிறுவனமாகும். மனிதனை சமூகமயமாக்குவதற்கு இது பெரிதும் துணை செய்கிறது. சமூகத்தில் குடும்பத்தின் பங்கு குறித்து டி.சுந்தரம் பேசும் போது,

“ஒருவன் சமூகமயமாவது முதலில் குடும்பத்தில்தான் ஏற்படுகிறது. பெரியோர்கள் குழந்தைகளுக்குச் சமூகத்தின் நெறிகளையும்

விழுமியங்களையும் கற்றுத் தருகிறார்கள். மற்றவர்களிடம் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் எந்தக் காரியங்களை செய்யலாம், எந்தக் காரியங்களைக் செய்யக்கூடாது, செய்ய தக்க காரியத்தை எப்படி எந்த வழியில் செய்ய வேண்டும் என்றெல்லாம் குழந்தைகளுக்குச் சொல்லி கொடுத்து அவர்களை ஆளாக்குகிறார்கள். பெற்றோர்களிடம் பெறுகிற பயிற்சி குழந்தைகள் தங்களுடைய நடத்தையைச் செப்பமுற அமைத்துக் கொள்ளவும் சமூகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகவும் உதவுகிறது”³⁹

என்ற கூற்று சமூகத்துக்கும் குடும்பத்துக்குமான உறவைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

குடும்ப வகைகள்

மார்கள் என்பவர் ஐவகைக் குடும்பங்கள் பற்றிப் பேசுகின்றார். இரத்த உறவுக் குடும்பம், குழுமணக் குடும்பம், நிலையற்ற பிணைப்புடைய மணக்குடும்பம், தந்தை தலைமைக்குடும்பம், ஒருதுணைக்குடும்பம் என ஐந்தாகப் பகுப்பதை மு. இராஜசேகரன் தொகுத்துத் தருகிறார்.

இரத்த உறவுக் குடும்பம்

இதுவே மனித இனத்தில் தோன்றிய முதல் குடும்பமுறையாகும். இவ்வகைக் குடும்பத்தில் சொந்தச் சகோதர சகோதரிகள் ஆகியோருக்குள் மண உறவு ஏற்படுகின்றது. இதனடிப்படையில் இரத்த உறவுக் குடும்பம் அமைகிறது.

குழுமணக் குடும்பம்

இதில் இரத்த வழித் தொடர்பற்ற ஒத்த வயதுடைய ஆண்கள் வேற்றுக் குழுவைச் சேர்ந்த சகோதரிகள் அனைவரையும் மணப்பதும், இரத்தவழித் தொடர்பற்ற ஒத்த வயதுடைய பெண்கள் வேற்றுக் குழுவைச் சேர்ந்த சகோதரர்கள் அனைவரையும் மணப்பதும் காணப்படுகின்றது.

நிலையற்ற பிணைப்புடைய மணக் குடும்பம்

இது குழுமணக் குடும்பத்துக்கும் தந்தை தலைமைக் குடும்பத்துக்கும் இடைப்பட்ட நிலையைக் கொண்டதாகும். ஓர் ஆணும் பெண்ணும் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழ்வதும் நினைத்த போது மணவுறவைத் துண்டித்துக் கொண்டு வாழ்வதும் பிற துணையுடன் சேர்ந்து வாழ்வதும் இக்குடும்பத்தில் காணப்படுகின்றது.

தந்தை தலைமைக் குடும்பம்

இக்குடும்பத்தில் ஓர் ஆண் ஒரு பெண்ணையோ அல்லது பல பெண்களையோ மணந்து கொண்டு பிற துணையுடன் சேர்ந்து வாழ்வதும் இக்குடும்பத்தின் அனைத்து அதிகாரங்களையும் பொறுப்புகளையும் தன்னிடம் கொண்டிருக்கின்றான்.

ஒரு துணை மணக்குடும்பம்

இதில் ஓர் ஆண் ஒரு பெண்ணை மணந்து கொண்டோ(அ) ஒரு பெண் ஓர் ஆணை மணந்து கொண்டோ வாழ்கின்றனர்.⁴⁰

குடும்பச் சிக்கல்கள்

பாவண்ணன் குடும்பத்தில் காணப்படும் சிக்கல்களை விரிவாகப்பேசுகிறார். குறிப்பாகக் கணவன் மனைவி ஆகியோருக்கிடையேயான சிக்கல்கள் குறித்து விரிவாகப் பேசுகிறார். குடும்ப அமைப்புக்குள் பெண்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்களை அவர்முன்னிறுத்துகிறார்.

- சுதந்திரமின்மை
- பொருளாதாரச் சுதந்திரமின்மை
- சம மரியாதையின்மை
- அலட்சியப்படுத்தப்படுதல்
- கருப்பு நிறம் புறக்கணிக்கப்படுதல்
- மாமியார் கொடுமை
- சொல்வன்முறை
- உடல் வன்முறை
- உள வன்முறை

ஆகிய சிக்கல்களைப் பெண்கள் குடும்ப நிறுவனத்துக்குள் சந்திப்பதாகப் பாவண்ணன் தெரிவிக்கிறார்.

சுதந்திரமின்மை

குடும்பத்தில் பெண்களுக்குச் சுதந்திரமில்லை என்ற கருத்தைப் பாவண்ணன் முன்வைக்கிறார்.

குடும்ப அமைப்பிலும் பிற நிறுவனங்களிலும் சுயத்தைத் தொலைத்து சமரசம் செய்துகொள்ளும் பெண்களின் வாழ்வு அர்த்தமற்றது என ‘மனமென்னும் காடு’ என்ற கதை அறிவுறுத்துகிறது. இக்கதையின் தலைவியான மோனிகாவிடம் குடும்ப வாழ்வில் சுதந்திரத்தை உணர்க்கிறீர்களா? என்ற கேள்விக்கு அவர் கீழ்க்காணும் பதிலைத் தருகிறார்.

“பெரிய அளவில் எங்கும் சுதந்திரத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது. அது குடும்பமாக இருந்தாலும் சரி, வேறு நிறுவனங்களாக இருந்தாலும் சரி சின்னச்சின்ன சமரசங்கள் எல்லா இடங்களிலும் அவசியமானவை. தனித்தன்மையைக் குலைத்து வேறொன்றாக மாற்றிவிடுவதாக அச்சமரசங்கள் அமையும்போதுதான் வாழ்க்கை அர்த்தமிழந்து போகிறது”⁴¹

என்கிறார்.

பொருளாதாரச் சுதந்திரமின்மை

குடும்ப அமைப்புக்குள் கணவன் மனைவி ஆகியோர் முக்கிய உறுப்பினர்களாக இருப்பர். பிள்ளைகள் அதற்கடுத்த முக்கியத்துவம் பெறுவர். கூட்டுக்குடும்பமாக இருந்தால் கணவனின் தாய் தந்தையர் இதில் அங்கம் வகிப்பர். இக்குடும்ப உறுப்பினர்களில் பொருளாதாரத்தை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பு வீட்டுத் தலைவருடையதாகக் கருதப்படுகிறது. வீட்டுத்தலைவியர் வீட்டுப்பொருளாதாரத்தைச் சொந்தம் கொண்டாட முடியாத நிலையே பெரும்பான்மையும் உள்ளது. வேலைக்குச் சென்று பொருளிட்டாத பெண்கள் கணவனைச் சார்ந்தே வாழுகின்றனர். கணவன் சம்பாதித்து வரும் பொருளை மிகக் கவனமாகவே மனைவி கையாள வேண்டிய நிலையுள்ளது. பொருள் சார்ந்த அதிகாரம் ஆணின் கையிலிருப்பதால் மனைவி சுதந்திரமாகச் செலவு செய்ய இயலாத நிலையில் துயருறுகின்றாள்.

பாவண்ணன் 'பிருந்தாவனம்' எனும் கதையில் பெண்களுக்குப் பொருளாதாரச் சுதந்திரமற்ற நிலை குறித்துப் பேசுகின்றார். இக்கதையில் வரும் குடும்பத்தலைவன் கருமியாக இருக்கிறான். மனைவி பணத்தைச் செலவழிப்பதில் பல்வேறு கெடுபிடிகளைச் சமத்துகிறான். ஒவ்வொரு ரூபாய்க்கும் மனைவி கணக்கு எழுதி வைக்க வேண்டும் என்று அவன் கட்டாயப்படுத்துகிறான்.

அண்ணனைத் திருமணம் செய்து கொண்டு வந்த தினத்திலிருந்தே விருப்பங்களையெல்லாம் மென்று விழுங்கும் கலையில் அண்ணி நல்ல தேர்ச்சியடைந்திருக்க வேண்டும் என்ற தம்பியின் கூற்று பொருளாதாரச் சுதந்திரமற்ற பெண் படும்பாட்டைச் சுருக்கியுரைக்கின்றது. 'துண்டு விழும் பாக்கிக்காக அவர் நிகழ்த்தும் ஆயிரம் குறுக்குவிசாரணைகள்' என்ற வரிகள் பொருளாதாரத்தைச் சுற்றியுள்ள அதிகாரம் கணவன் கையில் இருப்பதை உறுதி செய்கின்றது. பொருளியல் சார்ந்த இறுக்கமான நடவடிக்கைகளைக் கீழ்க்காணும்பகுதி விவரிக்கிறது.

“சம்பாதிப்பதில் ஒரு ரூபாயைக் கூட வீணாகச் செலவு செய்யக் கூடாது என்பதில் அண்ணன் கறாராக இருந்தார். தினசரிச் செலவுகளையெல்லாம் கணக்கு எழுதிவைத்து அவருக்குக் காட்ட வேண்டும். துணியலமாரியில் ஒரு பெட்டிக்குள் இரண்டு ரூபாய் நோட்டுகளாக சில்லறை மாற்றி நூறு ரூபாய்க்கும் மேல் வைத்திருப்பார். அதிலிருந்துதான் செலவுக்கு எடுக்க வேண்டும். உடனடியாக அதை மறக்காமல் எழுதி வைக்க வேண்டும். இரவு நேரத்தில் வீட்டுக்குத் திரும்பியதும் கணக்கு நோட்டைச் சரி பார்ப்பார். கணக்கில் குழப்பமிருந்தால் கோபத்தில் கொதித்துவிடுவார். ‘என்ன செலவாச்சி? சொல்லு சொல்லு’ என்று குடைந்து குடைந்து கேட்பார். அந்த வேகத்தையும் கோபத்தையும் பார்த்ததுமே அண்ணிக்குப் பாதி மறதி

வந்துவிடும். சம்பந்தா சம்பந்தம் இல்லாமல் எதை எதையோ பேசி திட்டு வாங்குவாள். அந்தக் கணக்கை நேர்ப்படுத்தும் வரை குத்திக்குத்திப் பேசியபடியே இருப்பார்”⁴²

எனக் கணவனின் அதிகார எல்லைக்குட்பட்டதாய்க் குடும்பப் பொருளாதாரம் இருப்பதை விவரிக்கிறார்.

கணவனும் மனைவியும் பொருள் சார்ந்து ஒத்திசைவுடன் வாழ்ந்தால்தான் வாழ்க்கை மகிழ்சியானதாக அமையும். கணவன் வழியாக வரும் வருமானத்தில் மனைவிக்கும் முழுப்பங்கு உண்டு. மனைவியின் வழியாக வரும் வருமானத்தில் கணவனுக்கும் முழுப்பங்கு உண்டு. ‘எனது பணம் எனக்கு மட்டுமே’ என்ற கொள்கையுடையவர்களால் வெற்றிகரமான குடும்பத்தை நடத்த இயலாது. வீட்டிலுள்ள அனைத்து வேலைகளையும் எந்தச் சம்பளமும் இன்றிச் செய்யும் மனைவிக்குக் கணவனின் பொருளாதாரத்தில் பங்கு இல்லை என்று கூறுவது ஆணாதிக்க மனோபாவமாகும். ‘தெளிவு’ கதையில் வரும் ஜெயந்திக்குக் கணவனின் செல்வத்தை நிர்வகிக்கும் உரிமையோ, செலவழிக்கும் உரிமையோ வழங்கப்படவில்லை. சிறுதொகையில் தர்மம் செய்யக் கூட உரிமையற்ற நிலை தனக்கு இருப்பதை ஜெயந்தி ராதாவிடம் எடுத்துரைக்கிறாள்.

“ஒரு நாள் பேருந்து நிறுத்தத்தில் பணத்தைப் பறிகொடுத்து விட்டதாகவும் காலையிலிருந்தே சாப்பிடவில்லை என்றும் ஊருக்குச் செல்லக்கூட காசில்லை என்றும் நாலைந்து பிள்ளைகளோடும் பிள்ளைத்தாய்ச்சி மனைவியோடும் கையெடுத்துக் கும்பிட்டு கண்கலங்கிய ஒருவனுக்கு மனமிரங்கி ஐம்பது ரூபாய் கொடுத்ததும் கூடவே வந்த மாமியார் வழிநெடுக முணுமுணுத்தபடியே வந்தாகவும் அந்த வரிசையின் இறுதிக்கட்டமாக ‘நெனச்சா தானம், நெனச்சா தர்மம்னு செலவு செய்ய இது என்ன நீ சம்பாதிச்ச பணமா’ என்று கேட்டதாகவும் சொன்னாள். அன்று இணையத்திலும் அந்தச் செய்தி ஆனந்துக்குச் சொல்லப்பட்டு ‘நமக்கு உதவி செய்யணும்னுதானே அவங்க வந்திருக்காங்க. அவங்க சொல்றத கேக்கக்கூடாதா கண்ணம்மா’? என்று பட்டும்படாமல் பேசிக் குழைந்து அவன் அமைதிப்படுத்தியதையும் சொன்னாள்”⁴³

என்பதில் குடும்ப அமைப்புக்குள் பொருளாதாரச் சுதந்திரம் இன்றித் தவிக்கும் பெண்களின் துயரம் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

சமமரியாதையின்மை

குடும்ப வாழ்வில் பெண்ணுக்குச் சமமரியாதை வழங்கப்படவேண்டும் என்பதை ‘ஒரு முடிவுக்குப்பிறகு’ என்ற கதை வலியுறுத்துகிறது. இக்கதையில் வரும் மாலதியும் ராகவனும் ஓராண்டு திருமண வாழ்வுக்குப் பின் பிரிந்து விடமுடிவு செய்கின்றனர். ஏனெனில் ராகவன் வியாபாரத்துக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தை

வீட்டுக்குக் கொடுக்கவில்லை. பொருளீட்டுவது ஒன்றுதான் வாழ்வின் ஒரே இலக்கு என அவன் நம்பிக்கொண்டிருந்தான் மாலதியின் உணர்வுகளைப் பொருட்படுத்தாததால் அவள் ராகவனிடமிருந்து பிரிந்து வாழ முடிவுசெய்கிறாள். அவர்கள் பிரியப்போவதை நண்பர்களுக்கு அறிவிப்பதற்கு ஒரு விருந்தை ஏற்பாடு செய்கின்றனர். பிரிவை அறிவிப்பது முந்தைய மணிநேரங்களில் ராகவன் தன் தவறை உணர்கிறான். மனைவி என்பவள் மிகப்பெரிய பொக்கிஷம் என்பது அவனுக்குப் புரிகிறது. அவளுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்காமல் தனியாக இருந்து வியாபார நிறுவனங்களை நடத்திக்கொண்டிருந்தது தவறு என உணர்கிறான். மனைவியைத் தனக்குச் சமமாய் நடத்துவதாய் முடிவெடுக்கிறான். தனது வியாபார நிறுவனங்களில் அவளைச் சம பங்குதாரராக இணைத்துக் கொள்ளத் தயாராகின்றான். மனைவியிடம் வாய்விட்டு மன்னிப்பு கோருகிறான். மாலதி, ராகவனை மன்னித்து மீண்டும் திருமணஉறவைத் தொடர சம்மதிக்கிறாள். விருந்தின் நோக்கம் புதுப்பிக்கப்பட்டதை அவள் நண்பர்கள் கூடிய விருந்தினிடையே அறிவிக்கின்றாள்.

“நண்பர்களே, ஒரு சந்தோஷமான விஷயத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்காகத்தான் இந்த விருந்து. நேற்றுவரை இருவரும் வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்து கொள்கிறவர்களாக மட்டுமே செயல்பட்டு வந்தோம். இன்றுமுதல் என்னை அவருடைய எல்லாத் தொழில் நிறுவனங்களிலும் சமபங்குதாரராக இணைத்துக் கொண்டுள்ளார். அந்த சந்தோஷத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்காகவே இந்த விருந்து ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது”⁴⁴

என்று அறிவிக்கிறாள். ராகவனிடம் ஏற்பட்ட மாற்றம் ஆக்கப்பூர்வமானது. இல்லறத்தை இனிதாக நடத்த கணவன் தன் மனைவிக்குச் சம மரியாதை கொடுக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்படுகிறது.

அலட்சியப்படுத்தப்படுதல்

மனைவியை அலட்சியமாக நடத்துதல் என்பது குடும்பத்துக்குள் நிகழும் வன்முறைகளில் ஒன்றாக அமைகிறது. மனைவியின் விருப்பு வெறுப்புகளைப் பொருட்படுத்தாமலே இவ்வமைப்பு இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. பண்பாடு என்ற பெயரில் பெண்கள் இவ்வமைப்புக்குள் ஆணியடித்து நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். ஒவ்வொரு பெண்ணும் தனது விருப்பங்கள் அனைத்துக்கும் துணையையே தேர்ந்தெடுக்க விரும்புகிறார்கள். ஆனால் அத்தகைய துணைகள் சிறுபான்மையாகவே அமைகின்றன. மனைவியை அலட்சியப்படுத்தக்கூடாது என்பதை விளக்கப் பாவண்ணன் ஒரு பழங்கதையை ‘ஒரு முடிவுக்குப்பிறகு’ எனும் கதையில் இணைக்கிறார்.

வறிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண். அவள் காட்டுக்குள் மலர் சேகரிக்கப்போன ஒரு சமயத்தில் பசியால் வாடிய ஒரு முனிவருக்கு தன் மதியஉணவைக்

கொடுத்துப் புசிக்கவைக்கிறாள். வயிறு நிறைந்த முனிவர் காலமெல்லாம் அவளும் அவள் குடும்பமும் வயிறு நிறைய சாப்பிட ஒரு வழிசொல்லித் தருகிறார். ஒரு மந்திரத்தை அவள் காதருகே ரகசியமாக கற்றுத் தந்து அதைச் சொல்வதன் மூலம் அவளே மலர் சொரியும் ஒரு மரமாக மாறிவிடுவாள் என்றும் பூக்களெல்லாம் பறிக்கப்பட்ட பிறகு மீண்டும் அம்மந்திரத்தைச் சொல்வதன் மூலம் பெண்ணாக மாறிவிட முடியும் என்றும் சொல்கிறார். மந்திரத்தின் மகிமையால் அக்குடும்பம் பசியின்றி காலத்தைத் தள்ளுகிறது. அவள் உருமாற்றமடையும் தருணத்தைத் தற்செயலாகப் பார்க்க நேர்ந்த இளைஞனொருவன் அவள் மீது ஆசைகொண்டு மணந்து கொள்கிறான். விருப்பப்பட்டபோதெல்லாம் அவளை மரமாக நிற்கவைத்து மலர்களின் அழகில் சொக்கியும் பெண்ணாக மாற்றி அவள் முகஅழகில் சொக்கியும் உருமாற்றி உருமாற்றிச் சந்தோஷத்தில் திளைக்கிறான். சந்தர்ப்பவசத்தால் ஏற்பட்ட தவறுகளால் மரத்திலிருந்து மாற்று உருவை அடைய முடியாமல் ஒருமுறை மரமாகவே நின்றுவிடுகிறாள் அவள். ஆணின் அலட்சிய உணர்வு அவளை அப்படியே காலமெல்லாம் நிற்க வைத்து விடுகிறது. காற்றோடு காற்றாக அவள் ஆவி பிரிந்து போகிறது என்பது அக்கதையாகும். பெண்களை அலட்சியப்படுத்தும் ஆண்களின் செயல்பாட்டை விளக்குவதாக இக்கதை அமைகிறது.⁴⁵

‘ஒரு முடிவுக்குப்பிறகு’ கதையில் யாசித்தல், உருகுதல், குழைதல், கெஞ்சுதல், கொஞ்சுதல், மௌனம் சாதித்தல், கதறி அழுதல், பைத்தியம் போல ஆர்ப்பாட்டம் செய்தல், அதிரவைத்தல், துக்கத்தை முறையிடுதல், இயலாமையோடும் ஏக்கத்தோடும் பெருமூச்சுவிடுதல் ஆகியவை அலட்சியப்படுத்தப்பட்ட மரத்தின் எதிர்வினையாகக் காட்டப்படுகின்றன. உண்மையில் இவை மரத்தின் எதிர் வினைகளல்ல. சிந்திக்கும் உயிரியான பெண்ணின் எதிர்வினைகளே இவை. அலட்சியப்படுத்தப்பட்ட பெண்ணின் உளவியல் எவ்வளவு கொந்தளிப்பானது என்பதை இச்செயல்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. மாலதி ‘அலட்சியப்படுத்தப்பட்ட மரம்’ எனும் கதையோடு தனது வாழ்வை ஒப்பிட்டுப்பார்க்கிறாள். வியாபார நிறுவனங்களின் வளர்ச்சியில் கவனம் செலுத்தி மாலதியின் அபிலாஷைகளைப் புறந்தள்ளிய ராகவனின் அலட்சியப்படுத்தலோடு மரத்தின் கதையை இயைபுபடுத்திப்பார்க்கிறாள்.

“அந்தக் கதையின் தீவிரத்தை மாலதியால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை இதயத்தின் ஆழத்தில் எப்போதோ சிறுவயதில் கேட்டு ஒதுங்கி ஒட்டியிருந்த இக்கதை இக்கணத்தில் திடீரென மேலெழுந்து மிதந்துவந்ததை நம்பமுடியாமல் திகைத்தாள். அலட்சியப்படுத்தப்பட்ட மரமான பெண்ணாக ஒரு கணம் தன்னையே நினைத்துக்கொண்டாள். சட்டென ஓராண்டு இல்லற அனுபவங்களின் கசப்பும் சுமையும் அவள் நெஞ்சைப் பாரமாக்கின. எங்காவது ஓரிடத்தில் மௌனமாக உட்கார்ந்து அழுதால் நல்லதென நினைத்தாள். ஆனால் அழுகை

வரவில்லை. வலது கை மோதிரத்தைக் கழற்றுவதும் இடதுகையில் ஏதோ ஒரு விரலில் அதை மாற்றிப் போடுவதும் பிறகு அதிலிருந்து கழற்றி இந்த விரலில் போடுவதுமாக இருந்தாள்”⁴⁶

என அலட்சியப்படுத்தப்பட்ட பெண்ணின் மனநிலையைப் பாவண்ணன் சித்திரிக்கிறார்.

கருப்பு நிறம் புறக்கணிக்கப்படுதல்

தாய்மை என்பது பெண்களுக்கு இயற்கை வழங்கும் பெரும் பேறாகும். இதில் ஆணின் பங்களிப்பு இருந்தாலும் ஆதிக்கம் செலுத்தும் உரிமை அவர்களுக்கு இல்லை. குழந்தையின் பாலினம் பற்றிய வற்புறுத்தல்களையோ குழந்தையின் நிறம் பற்றிய வற்புறுத்தல்களையோ ஆண்கள் செய்யக்கூடாது. குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கும் ஆற்றலை இயற்கை பெண்ணுக்கு வழங்கியுள்ளதேயன்றி அதன் பாலினத்தைத் தீர்மானிக்கும் உரிமையை அது பெண்ணுக்கு வழங்கவில்லை. பிறக்கப்போகும் குழந்தையை வெண்மையாகவோ சிவப்பாகவோ ஆக்கும் ஆற்றல் அவளுக்கு வழங்கப்படவில்லை. ஆனால் ஆண் குழந்தை பெற்றுக்கொடு என்றும் சிவப்பான குழந்தை பெற்றுக்கொடு என்றும் வற்புறுத்துகின்ற ஆண்களைச் சமூகத்தில் காணமுடிகிறது. ‘தெளிவு’ என்ற கதையில் ஜெயந்தியின் கணவனான ஆனந்த் சிவப்பான குழந்தை பெற்றுத் தரும்படி அவளை வற்புறுத்துகிறான்.

“அதப்பத்தித்தான் ஒரே பேச்சு. குங்குமப்பூ சாப்பிடு.பால்ல கலந்துகுடி. ஒரே அட்வைஸ்.அவருக்குக் குழந்தை செகப்பா பிறக்கணுமாம். அவங்க அம்மாவுக்கும் அதே எண்ணம்தான்.இதுவரைக்கும் ஆயிரம் தரம் சொல்லியாச்சி. நெறம் குறைவா இருந்தா என்னையே விலக்கி வச்சிடுவாங்களோ என்னமோ”⁴⁷

என்று ஜெயந்தி கூறுகின்றாள். சிவப்புக் குழந்தை பிறக்காவிட்டால் வாழ்வு சீரழிந்துவிடுமோ என்ற தனது பயத்தையும் ஜெயந்தி ராதாவுக்கு உணர்த்துகின்றாள்.

“இந்த ஊருல எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒரே ஆளு நீதான். உங்கிட்டதான் மனசவிட்டு பேசமுடியுது. குழந்தை சிவப்பா இல்லைன்னா ஏதாவது ஏடாகூடமா நடந்துடுமோன்னு பயமா இருக்குது ராதா”⁴⁸

என்று கூறும்போது ஜெயந்தியின் கண்களில் கலவரம் தெரிகின்றது. வெண்மை நிறக் குழந்தை பெற்றெடுக்க வற்புறுத்துவதனை பெண்ணுக்கெதிரான வன்முறையாகப் புரிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

மாமியார் கொடுமை

புகுந்த வீட்டில் மாமியார் கொடுமை என்பது இல்வாழ்க்கையில் பெண்கள் சந்திக்கும் சிக்கலாகும். ‘கல்’ எனும் சிறுகதையில் மாமனாரும் மாமியாரும் இணைந்து பூங்கோதை எனும் பெண்ணைத் துன்புறுத்துகின்றனர். குடும்ப அமைப்புக்குள் கணவனால்தான் அதிக தீமைகள் நேரும் எனப் பொதுவெளியில் நம்பப்படுகிறது. இக்கதையில் பூங்கோதையின் கணவன் நல்லவனாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறான். அவன் வெளியூரில் வேலைபார்ப்பதால் மாமனாரும் மாமியாரும் அவளைத் துன்புறுத்துகின்றனர். பூங்கோதை கருவுற்று ஒன்பது மாதம் ஆன பின்னரும் அவளைக் கல் உடைக்கும் வேலைக்கு அனுப்புகின்றனர். பூங்கோதையின் கணவனுக்குத் தெரியாமல் இவ்வற்புத்தலைச் செய்கின்றனர். பூங்கோதையின் கணவன் ஊருக்கு வந்த போது அவள் துன்புறுத்தப்படுவதை அறிகின்றான். நேரங்கெட்ட நேரத்தில் வெடியும் கல்லும் விழுகின்ற ஆபத்தான இடத்தில் பிள்ளைத்தாய்ச்சியாய் இருக்கிறவளை வேலை செய்ய அனுப்பிவிட்டதற்காகக் கோபப்படுகிறான். வந்து அவளை அழைத்துச் சென்றுவிடுகிறான். பணத்துக்காக ஒன்பது மாத கர்ப்பிணியை மாமனாரும் மாமியாரும் கல்குவாரியில் வேலைக்கு அனுப்பியது மிகப்பெரிய அநீதியாகத் தோற்றமளிக்கிறது.⁴⁹

சொல்வன்முறை

குடும்ப அமைப்புக்குள் ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து வாழும் போது கருத்துவேறுபாடுகள் உருவாவது இயல்பானதே. கருத்து வேறுபாடுகள் வரும் போது ஆண் தான் தோற்றுவிடக்கூடாது என்பதற்காகக் குரலை உயர்த்துகிறான். கோபத்தில் கொந்தளிக்கிறான். பெண்ணைக் கொச்சைப்படுத்தும் இழிவான சொற்களை எடுத்துத் தாக்குகிறான். மிருகங்களின் பெயர்களால் அவளை அழைக்கிறான். பல ஆடவரோடு உறவு வைத்துக் கொள்பவன் என்ற அர்த்தத்தை தருகின்ற சொற்களைக் கையிலெடுக்கிறான். மனைவி மீதான சந்தேகங்களுக்கெல்லாம் வசையின் அகராதியிலிருந்து சொற்களைத் திரட்டுகிறான். வேறு எதையும் சொல்லி வெற்றிபெறமுடியாத போது பண்பியல் சார்ந்த குற்றச்சாட்டுகளைத் தடித்த சொற்களால் வெளிப்படுத்துகிறான். பெண்ணின் அந்தரங்க உறுப்புகளைக் குறிக்கும் நாகரிகமற்ற சொற்களை உதிர்க்கிறான். இவை வெறும் சொற்கள் எனப் புறந்தள்ளிவிடமுடியாது சொற்களை எறிகின்ற கற்களாகப் பயன்படுத்துவது சொல்வன்முறையாகும்.

“தீயினாற் சுட்டபுண் உள்ளாறும்-ஆறாதே

நாவினாற் சுட்டவடு”⁵⁰

எனச் சொல்வன்முறையின் தீவிரத்தைத் திருவள்ளுவர் விளக்குகிறார். சொல்வன் முறை என்பது ஆயுதம் இல்லாமலே இரத்தம் வரச் செய்யும் தாக்குதல்

உத்தியாகும். அது மனநிலைச் சிக்கலை உருவாக்கும். கண்ணீரின் பள்ளத்தாக்குக்குள் தள்ளிவிடும். உடலை மெலியச் செய்யும். வசைச் சொற்களின் பொருளை எண்ணிப்பார்த்தால் அருவருப்பை உருவாக்கும். சொற்களால் தாக்கப்பட்டதால் மரணத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தவர்களைக் காணமுடிகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகச் சொல் வன்முறை என்பது ஒரு பெண்ணுக்கெதிராகக் கட்டமைக்கப்பட்டதன்று. உலகிலுள்ள அனைத்துப் பெண்களையும் இழிவுபடுத்தும் வண்ணம் காலகாலமாக புழக்கத்தில் இருப்பது ஆகும். பெண்களுக்கு எதிரான வசைச்சொற்களைப் பூட்டா தாத்தாவுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கிறான். தாத்தா அப்பாவுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கிறான். அப்பாவும் தன் மகனுக்கு மறக்காமல் கற்றுக்கொடுக்கிறான். காலகாலமாகப் பெண்களைக் களங்கப்படுத்துவதற்காக மொழிசார்ந்து உருவாக்கப்பட்ட ஆணாதிக்கத் தயாரிப்பாக இது விளங்குகிறது.

பாவண்ணன் எழுதிய ‘கையெழுத்து’ கதையில் அம்பிகா கணவனின் சொல் வன்முறையால் பாதிக்கப்படுகிறாள். உடல் வன்முறையாலும் பாதிக்கப்படுகிறாள். இவ்வன்முறைகள் அவளைத் துரத்தியடிக்கின்றன. கணவனிடமிருந்து பிரித்து வேறொரு மண்ணுக்குப் பெயர்த்தெறிகின்றன. இல்லறத்தில் மகாராணியாய் இலங்க வேண்டிய அவள் இன்னொரு வீட்டில் தஞ்சம்புகுந்து வேலைக்காரியாக விளங்குகின்றாள். கணவன் இறந்த செய்தி அறிந்த போது அம்பிகா அவனது சொல்வன்முறை பற்றிப் பேசுகிறாள்.

“யார் சொல்றதும் எனக்கு வேணாம்ண்ணே. ஆத்தாகாரி அக்காகாரி பேச்சு கேட்டுகிட்டு நாய அடிக்கிறமாதிரி அடிச்சாண்ணே அந்த ஆளு. அடியக்கூட தாங்கிக்கலாம்ண்ணே. அந்த முழுக்குருடு, முக்காக்குருங்க பேச்சு பெரிசா எடுத்துகிட்டு எனக்கு தேவிடியா பட்டம் கட்டினானே அத எப்படிண்ணே மறக்கமுடியும்? இன்னைக்கு நான் அவன் முன்னால போயிநின்னா அவன் சொன்னதெல்லாம் உண்மைன்னு ஆயிடாதா? நீயே சொல்லுண்ணே. ஒரு தேவிடியாவா போயி அவன் பொணத்துக்கு நான் மாலை போடணுமா?”⁵¹

என்று ஆவேசமாய்ப் பேசுகிறாள். இது சொல் வன்முறை ஏற்படுத்திய காயம் பதினேழு ஆண்டுகளுக்கப்புறமும் காயாமல் அப்படியே இருப்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது.

உடல் வன்முறை

தந்தைவழிச்சமூக அதிகார அமைப்பில் பெண்ணின் உடல் பல்வேறு துயரங்களைச் சந்திக்கிறது. வீட்டுக்குள்ளும் வெளியிலும் பெண்ணுடலைச் சித்திரவதை செய்யும் செயற்பாடுகள் மிகுந்து வருகின்றன. இரா. பிரேமா உடல் வன்முறை குறித்துப் பேசும் போது,

“பாலினப்பாகுபாடு, சித்ரவதை, அடக்குமுறை, அவதூறு, பலாத்காரம் எனப் பல்வேறு நிலைகளில் பெண்கள் வன்முறைக்கு ஆட்படுத்தப்படுகின்றனர்”⁵² என்கிறார்.

பாவண்ணன் மனைவியை உடல் ரீதியாகத் துன்புறுத்தும் கணவர்களைப் பாத்திரங்களாக்கியுள்ளார்.

குடிக்கின்ற கணவர்கள் மனைவியிடம் வன்முறையை ஏவுவதனைப் ‘பொங்கல்’ எனும் கதை பதிவு செய்கிறது. சாமிக்கண்ணுவும் பட்டம்மாளும் கணவன் மனைவி ஆவர். பட்டம்மாள் ஐயனாருக்குப் பொங்கல் வைக்கிற அன்று சாமிக்கண்ணு குடித்துவிட்டு வருகிறான். அவனது வேட்டி அவிழும் தருவாயிலுள்ளது. அவன் பட்டம்மாளின் குரலை அதிரும் வண்ணம் முழக்குகின்றான். பட்டம்மாவை அடிக்க வேண்டும் என்ற பரபரப்பும் வெறியும் அவனிடம் தொற்றியிருக்கின்றன. பட்டம்மாளைக் கண்ட துண்டமாய் வெட்டிவிடுவதாக மிரட்டுகிறான். அங்கேயே வெட்டிப் பலி கொடுத்துவிடுவதாகச் சொல்லுகின்றான். அடுப்பருகே குனிந்திருந்த அவளது முதுகில் காலால் ஓங்கி மிதிக்கிறான். மறுபக்கமாகக் கையை ஊன்றி தடுமாறி பட்டம்மாள் உருளுகின்றாள். உதடுகளைக் கடித்து வலியை விழுங்குகின்றாள். நல்லநாளில் குடித்து கலாட்டா செய்யக் கூடாது என அறிவுரை கூறியவர்களை அவன் திட்டுகிறான். பட்டப்பகலில் மக்கள் கூட்டத்தின் முன் மனைவியை அடிப்பது முறையன்று என்று கணக்குபிள்ளை எச்சரிக்கிறார். சாமிக்கண்ணு கணக்குப் பிள்ளையின் கைகளைத் தட்டிவிடுகிறான் தங்கள் குடும்ப விஷயத்தில் வேறு யார்தலையிட்டாலும் வெட்டி அழித்துவிடுவதாகச் சூளுரைக்கின்றான். நியாயம் சொல்லவந்தவர்களைக் காறித்துப்புகின்றான். ஊரிலுள்ளவர்களுக்குப் பட்டம்மாள் மீது அக்கறை இருப்பதைக் குறிப்பிட்டு விலாவில் உதைக்கின்றான். பட்டம்மாள் உதைகளைத் தாங்கிக்கொண்டு அப்படியே உட்கார்ந்திருக்கின்றாள். பட்டம்மாள் பதில் சொல்லாமல் இருப்பதற்காகக் கோப்பப்பட்டு மீசையை முறுக்கி மீண்டும் உதைக்க காலைத் தூக்குகிறான். கெட்டவார்த்தைகளை அனிச்சையாக உதிர்க்கிறான். மீண்டும் சாராயத்தை எடுத்துக் குடிக்கிறான். பட்டம்மாள் ஓட முயன்ற போது அவளுடைய புடவையைப் பிடித்து இழுக்கிறான். பணம் வேண்டுமென்று கேட்கிறான். பணம் தராவிடில் ஐயனாருக்குப் பலி கொடுத்துவிடுவதாகச் சொல்லுகின்றான். நாள்தோறும் சாவதைவிட ஒரே நாளில் சாவது நல்லது என அவள் மறுமொழி கூறுகின்றாள். பட்டம்மாளின் சொற்கள் அவனை வெறிகொள்ளவைக்கின்றன. தோள்பட்டையிலும், முதுகிலும் அடிக்கிறான். ஐயனார் திடலெங்கும் எதிரொலிப்பதைப் போல அவள் அலறுகின்றாள். முந்தானையைப் பிடித்து இழுத்துபோது அவள் தடுமாறி விழுகின்றாள். இரண்டு கால்களுக்கிடையே நெருக்கி அவளை அடிக்கிறான். கண், தலை, கழுத்து, நெற்றி, முதுகு என அனைத்து இடங்களையும் தாக்குகிறான். பட்டம்மாளின்

நெற்றியிலிருந்து இரத்தம் பாய்கிறது. நழுவிய புடவையை அள்ளியெடுக்கப் பலமின்றி அவள் தரையில் சாய்ந்து உட்காருகின்றாள். ஐயனாருக்கு நல்லநாளில் பொங்கல் வைத்தும் கும்பிடவராத பாவியைப் பற்றி ஐயனாரிடம் அவள் புகார் கூறுகின்றாள். தலையில் அடித்துக்கொண்டு அழுகிறாள். சாமிக்கண்ணு சாராயம் குடிக்கவே காசில்லாத நேரத்தில் பொங்கல் வைப்பதைச் சுட்டிக்காட்டி வசை மொழிகளை உதிர்க்கிறான். பட்டம்மாள் ஓடத்தொடங்கியபோது சாமிக்கண்ணு ஒரு கல்லை எடுத்து அவளது குதிகாலை நோக்கி எறிகின்றான். அவள் குதிகாலில் அடிபட்டதும் அலறுகின்றாள். கத்தியால் நரம்பை வெட்டியது போன்ற வலியால் துடிக்கிறாள். அப்போது சாமிக்கண்ணு அவளை நெருங்கிக் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைகின்றான். அடிதாங்காமல் சாய்ந்தவளை மறுகன்னத்திலும் அறைகின்றான். அவளது கைகளை முறுக்குகின்றான். தப்பிக்க முயற்சி செய்த போது அவளது இடுப்பில் காலால் உதைக்கிறான். வெட்டி வீசப்பட்ட மரக்கிளை போல அவள் தடுமாறி விழுகிறாள். இறுதிக்கட்டவன்முறைகள் திரைப்பட வன்முறைக் காட்சியைப் போலப் பயங்கரம் நிறைந்ததாய் அமைகின்றன.⁵³

‘ராதா’ என்ற கதையின் தலைவியான ராதை குடும்ப வாழ்வில் உடல் வன்முறையைச் சந்திக்கின்றாள். எப்போதும் சிரித்துக் கொண்டிருக்கும் ராதையைத் திருமண வாழ்வு சிரிக்க முடியாமல் ஆக்கி விடுகிறது. அவளது கணவன் அவளைத் தினமும் மிதிக்கிறான். அதனால் இல்லறம் அவளுக்குக் கசப்பாகிவிடுகிறது. கணவனிடமிருந்து பிரிந்து வாழவேண்டும் என்று அவள் முடிவெடுக்கிறாள். ராதையின் கணவன் செய்யும் உடல் வன்முறைகளைக் கதை விரிவாகத் தரவில்லை. ‘மிதிக்கிற புருஷன்’ என்ற சொல்லாடல் உடல் வன்முறை பற்றிய படிமங்களை வாசகர் மனதில் வரைந்து செல்கிறது.⁵⁴

‘மரணம்’ என்ற கதையில் குப்புசாமியின் அக்கா குடும்ப வன்முறைக்கு ஆளாவதைக் காணமுடிகிறது. அவளைத் தொலைவிலுள்ள ஒரு கிராமத்து மாப்பிள்ளைக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்திருந்தார்கள். அங்கு அவளது கணவன் அவளைத் தினமும் அடித்துத் துன்புறுத்துகிறான். ஒருமுறை குப்புசாமி அக்கா வீட்டுக்கு விருந்துக்குப் போயிருந்த போது இவ்வநீதியைக் காணுகின்றான். அதைத் தன் நண்பனிடம் பகிர்ந்து கொள்ளுகிறான்.

“அக்கால தெனமும் போட்டு அடிக்கறாம்பா அந்த ராஸ்கல். அந்த மாதிரிலாம் அடிக்காத மாமான்னேன். போடா தெண்டச் சோறுன்னான். கோவம் வந்துருச்சி. அவ மேல கையை வச்சா ஒடிச்சிடுவேன் உஷார்ன்னு சொன்னன். ஒடிடா பாப்பம். ஒடிடா பாப்பம்ன்னு கிட்ட கிட்ட வந்து முட்டனான். அவ்ளோ ஆங்காரமா ஒனக்குன்னு ஒரு முறுக்கு முறுக்கனன். நெசமாவே ஒடைச்சிக்கிச்சி. சட்டுனு எழுந்து என்ன அடிச்சிட்டா அக்கா.

எனக்கு வெறுத்துப் போச்சி. ஒங்க சகவாசமே வேணம்ன்னு கௌம்பி வந்துட்டன்”⁵⁵

என்று அக்காவின் கணவர் அக்காவை வன்முறைக்கு ஆளாக்குவது குறித்துச் சொல்லுகின்றான்.

‘சாயா’ கதையில் சாயா கணவனின் வன்முறையால் பாதிக்கப்படுகிறாள். சாயாவின் கணவன் மனைவியைத் துன்புறுத்துகிறான். அடி உதை தாங்காமல் வேறு எங்காவது ஓடிப்போய்விடலாம் எனச் சாயா எண்ணுகிறாள். கணவன் வீட்டுக்காகக் கொட்டுகின்ற உழைப்பை வேறு எங்காவது கொட்டினால் மகாராணிபோல வாழலாம் என நினைக்கிறாள். அம்மா ஓரிடத்திலும் அப்பா ஓரிடத்திலும் வாழ்ந்தால் குழந்தைமனம் பாதிக்கப்பட்டு விடக்கூடாது என எண்ணிப் பல்லைக்கடித்துக்கொண்டு கணவனோடு வாழுகின்றாள். குடும்ப அமைப்புக்குள் கணவன் செய்யும் வன்முறைகளைப் பொறுத்துக் கொண்டு வாழும் சராசரி மனைவியாகச் சாயா காட்டப்படுகிறாள். கணவனை எதிர் கேள்வி கேட்கவோ, சட்டரீதியான தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்கவோ முயலாத அப்பாவிப்பெண்ணாக அவள் வருகின்றாள். குடும்ப அமைப்புக்குள் பெண் படும் துயரங்களை விவரிப்பதோடு கதை நிறைவடைந்துவிடுகிறது. பெண்களின் சிக்கல்களுக்கான தீர்வை நோக்கிக் கதை பயணிக்கவில்லை

அம்பிகாவின் கணவன் அவளைத் துன்புறுத்தியதைக் ‘கையெழுத்து’ கதை விவரிக்கிறது. அவன் இரண்டாம் திருமணம் செய்வதற்காக அம்பிகாவைத் துரத்துகிறான். அம்பிகாவின் நியாயத்தைக் கேட்க யாருமில்லை. அம்பிகா தாலியைக் கழற்றிக் கொடுத்துவிட்டு வந்துவிடுகிறாள். பதினேழு ஆண்டுகளுக்குப்பின் அவனது மரணச்சடங்குக்குப் போகும் படி உறவினர்கள் வற்புறுத்தியபோது அவளது கணவன் செய்த குடும்பவன்முறை குறித்து அவள் பேசுகிறாள்.

“நம்மளபத்தி பேசறதுக்கு யாருக்கும் மூஞ்சி கெடையாதுண்ணே. அன்னிக்கு ஆட்டயும் மாட்டயும் அடிச்சி தெருத்தற மாதிரி தெருத்தனானே. எந்த நாலாவது மனுஷனாவது ஏன் எதுக்குன்னு ஒரு வார்த்த நியாயம் கேட்டாங்களா? அதே நாலு பேருதானே இன்னைக்கு உக்காந்திருப்பாங்க. அவுங்க பேச்சுக்கெல்லாம் ஏண்ணே மரியாத கொடுக்கணும்?”⁵⁶

என்பதில் அம்பிகா சந்தித்த உடல் வன்முறைகள் விளக்கப்படுகின்றன.

‘இனிப்பும் கசப்பும்’ கதையில் அம்சவல்லியின் கணவன் முதலில் நல்லவனாக இருக்கிறான். அம்சவல்லியிடம் சீட்டுப் பிரித்த பெண் ஏமாற்றிவிட்டு தலைமறைவாகிய பின் அவனுக்குக் கோபம் வருகிறது. அவன் அம்சவல்லியைத் திட்டிகிறான். அடிக்கிறான்.கொலை பண்ணிவிடுவதாய் மிரட்டுகிறான்.இதில் கணவன் மனைவியை அடிப்பது ஏற்புடையதாக இல்லை.⁵⁷

உளவன்முறை

மன ரீதியாகத் துன்புறுத்துவது உளவன்முறையாகும். ‘நெருப்பு வளையங்கள்’ கதையில் ராணி எனும் குடும்பத்தலைவி, கணவனால் பட்ட துயரங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. சர்க்கஸ் கம்பெனியில் நெருப்பு வளையங்களினூடே புகுந்து வெளியே வரும் சாகசத்தைச் செய்யும் ராணியின் கணவன் குமரேசன் ஆவான். அவனது துன்புறுத்தல்களிலிருந்து விடுபட ராணி அவனிடமிருந்து பிரிந்து வந்து விடுகிறாள். நெருப்பு வளையங்களைச் சுற்றும் போது குமரேசனின் நினைவுகள் அவளுக்கு வந்துவிடுகின்றன. அடிமைப்படுத்துகிற எண்ணங்கள்தான் நெருப்புவளையங்கள் என்று அவள் உள்ளத்துக்குள் எண்ணுகிறாள். ராணியின் கணவன் அவளை அடிமைப்படுத்த முயன்றவன் என்பதை இப்படிமானது உணர்த்தி நிற்கிறது. நெருப்பு வளையத்தை உற்றுப்பார்த்த போது அது கணவனின் சிவந்த கண்களைப் போன்ற சித்திரமாக அவளது மனதில் தோன்றுகிறது. கணவனின் தொல்லைகளைத் தாங்கமுடியாமல் அவள் இவ்வாழ்க்கையைத் துறக்கின்றாள். வாழ்வின் ஆதாரம் இல்லறம் என நம்பிக் கொண்டிருந்த அவள் அவ்வில்லறத்தை துறந்து வந்த பொழுது பதற்ற மனநிலைக்குள்ளாகிறாள். குமரேசன் அவளைப் பிரிந்து சென்ற பின்னும் மறைமுகமாக அவளை மனரீதியாகத் துன்புறுத்த நினைக்கின்றான். சர்க்கஸ் ஆட்டத்தின் போது குமரேசன் உள்ளே வந்து உட்கார்ந்துவிடுகிறான் நான்காவது வரிசையில் இறுக்கமான முகத்துடன் ராணியை உற்றுப்பார்த்தப்படி அவன் இருக்கிறான். தன்னோடு வாழ்ந்து விட்டு விலகிப்போன குமரேசனை நேரில் காணும் போதெல்லாம் ராணி உற்சாகத்தை இழக்கிறாள். ராணியை விழுங்குவது போன்ற வெறி அவனது பார்வையில் தென்படுகிறது. ராணியின் மனதில் சலனத்தை ஏற்படுத்தி அவளை விழத்தள்ளுவது அவனது இலக்காக இருக்கிறது. நெருப்புவளையங்களுக்கிடையே ராணியின் வீழ்ச்சியை எதிர்நோக்கி அவன் உட்கார்ந்து ஏமாந்து போகிறான். மனைவியை மனரீதியாகத் துன்புறுத்தும் கணவர்களின் பிரதிநிதியாய் அவன் காட்டப்படுகிறான்.⁵⁸

சாதி

சாதியைக் குறிக்கும் ஆங்கில வார்த்தையான ‘Caste’ என்ற வார்த்தை ஸ்பானிஷ் மொழியிலுள்ள ‘Casta’ என்ற சொல்லிருந்து தோன்றியது. ‘காஸ்ட்’ என்ற சொல்லுக்கு இனம், மரபுவகை, பண்புக்கூறு, மற்றும் மரபியல் பண்புகளின் தொகுப்பு என்று பல பொருள்கள் காணப்படுகின்றன.⁵⁹

சாதி என்பதற்குக் குலம், மரபு, இனம் என்ற பொருள்களைத் தமிழ்ப்பேரகராதி தருகிறது. குலம் என்பது சாதி, கூட்டம், இனம், குடி

ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது, இனம் என்பது குலம், துணையாகச் சேரும் கூட்டம், சம்பந்தம், சுற்றம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது.⁶⁰

“தமிழ்ப் பேசும் சமூகம் வர்க்கம், சாதி, மதம், இனத்துவம், பால்நிலை ஆகிய அடிப்படைகளில் உள் அடுக்குகளாகப் பிரிந்துள்ளது”⁶¹
என்று எம்.ஏ.நு.மான் குறிப்பிடுகிறார்.

அரங்க. முருகையன் சாதி என்பது தொழில் அடிப்படை, பரம்பரைத் தொழிலுரிமை, அகமணம், அகமணக்கட்டுப்பாடு, பிறப்பு, தீட்டு, தூய்மை எனும் அடிப்படையான சமூகச் செயல்களோடு தொடர்பு கொண்டதாக அமைகின்றது என்று விளக்கம் தருகிறார்.⁶²

சாதியை நோயாக உருவகிப்பதற்கு இடமுள்ளது. ஏனெனில் நோயானது உடலை அழிப்பதைப் போல சாதி சமூகத்தை அழித்துவிடுகிறது. நோய் என்பது ஒருவரிடமிருந்து மற்றவர்களுக்குப் பரவுவதைப் போல சாதியச்சிந்தனையும் பரவும் தன்மை வாய்ந்ததாக உள்ளது. நோயை ஒழிப்பதற்கு மருத்துவம் தேவைப்படுகின்றது. சாதியை ஒழிப்பதற்கும் சிந்தனைத் தளத்தில் மருந்துகள் தேவைப்படுகின்றன.

“நம் நாட்டில் உள்ள தீராத கொடிய தொற்று நோய்கள் சிலவற்றுள் இந்தச்சாதி எந்த மருத்துவத்தாலும் போக்க முடியாத மிகவும் கடுமையான, கொடுமையான தொற்று நோய்”⁶³
என்பர்.

சாதியை முதலாளித்துவக் கோட்பாடாகக் கருதும் போக்கும் தமிழில் உள்ளது. முதலாளித்துவம் என்பது எப்போதும் மக்களைப் பிளவுபடுத்தி ஆதாயம் தேடும் கொள்கை என்பதனால் இத்தகைய கருத்து உருப்பெற்றது.

‘பொருளியல் முதலாளியக் குழுகாய உள்ளரிப்பு நிலை போல் சாதியுணர்வும் நிறுவெறியும் ஒருவகை முதலாளியக் கோட்பாடேயாகும்”⁶⁴
என்பர்.

இன்னாசி சாதியை ஆதிக்கத்தின் குறியீடாகக் காணுகின்றார். அவர் சமுதாயத்தில் சாதி எனப்படுவது வரையறைகளை உருவாக்கும் முக்கியக் கூறு என்கிறார். இச்சாதிப் பாகுபாடு எல்லா நிலையிலும் தனது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறது என்ற கசப்பான உண்மையை எடுத்துக்காட்டுகிறார். ஒருசாராரைத் தீண்டத்தகாதோர் என ஒதுக்கும் சமுதாயக் கொடுமை தீரவில்லை என்று வருத்தப்படுகிறார்.⁶⁵

சாதியானது மனிதனின் இணைந்து வாழும் சமூகப்பண்பை அழிப்பதாக அம்பேத்கர் கூறுகின்றார்.அவர்

“அகமண வழக்கம் வாயிலாக மக்களைக் குறிப்பிட்டதும் வரையறுக்கப்பட்டதுமான தனித்தனி அலகுகளாகி, எந்த ஓர் அலகும் மற்ற

எந்த ஓர் அலகோடும் இணைவதிலிருந்து தந்திரமாகத் தடுப்பதே இந்தியாவில் சாதி என்பதன் பொருளாகும். ஆக, அகமணமே சாதிக்கு உரிய தனித்தன்மையான ஒரே இயல்பு”⁶⁶

என்று இயம்புகின்றார்.

சாதி என்பது ஏற்றத்தாழ்வுகளை உள்ளடக்கிய சமூக அமைப்பு ஆகும். வேறுபடுத்தல், கூறுபடுத்தல், பிளவுபடுத்தல் போன்ற பிரிவினை அம்சங்களை இது தன்னகத்தே அடக்கியுள்ளது.

“நம் சமூகத்தில் தெளிவான ஏற்றதாழ்வுகளைக் கொண்ட அமைப்பாகச் சாதி விளங்குகிறது. இது மக்களைப் பல்வேறு அடிப்படைகளில் கூறுபடுத்திப் பிரித்து வைத்துள்ளது. உணவு, அவற்றை உண்ணும் முறை, கல்வி பயிலும் வாய்ப்பு, ஆடைஅணிதல், சமயச்சடங்குகள், திருமணச்சடங்கு, சமூக மரியாதை போன்ற பல்வேறு அடிப்படைகளில் மக்கள் தங்களுக்குள் பிரிந்து வாழ்வதற்கு சாதியே இன்றிமையாத காரணியாகக் காணப்படுகின்றது. நகரங்களிலும் நகர வாழ்க்கைக்குப் பழகிப்போன கிராமங்களிலும் இத்தகைய வெளிப்படையான வேறுபாடுகள் காணப்படாவிட்டாலும் உள்ளிடையாக மக்கள் மனத்தில் இத்தகைய வேறுபாடுகள் இன்றளவும் காணப்படுகின்றன”⁶⁷

என்பதில் சமூகத்தில் மனிதர்களைப் பிளவுபடுத்தும் சக்தியாகச் சாதி இருப்பது புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சாதி என்பது சமூகத்தின் வளர்ச்சியை முன்னெடுத்துச் செல்லும் அமைப்பன்று. வளர்ச்சியை முடக்குகின்ற நிறுவனமாகும். அசமத்துவத்தை மக்கள் மனங்களில் விதைக்கும் சமூகத்தீமையாக அது விளங்குகின்றது. ஒற்றுமையைத் தகர்ப்பது ஒன்றுதான் சாதி உருவாக்கத்தின் நோக்கமாகும். மேல், கீழ் என்ற பாகுபாடு இருந்தால்தான் மேல் தட்டில் இருப்பவர்கள் கீழே இருப்பவர்களை அடக்கி ஆள முடியும் என்று கருதி இது உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. கல்வி அறிவு பெறாத காலத்தில் சாதி வேற்றுமைகள் நிலவினால் அதில் வியப்படைய எதுவும் இல்லை. ஆனால் படித்த சமூகமும் சாதி எனும் மன நோயால் தாக்கப்பட்டுச் சீரழிந்து வருகிறது. சாதியின் தீமைகள் குறித்து க.மனோகரன் விளக்குகிறார். அவர்,

“நாட்டில் தோன்றியுள்ள இச்சாதியுணர்வு பொதுமையுணர்வை அழித்துக்கொண்டிருக்கிறது. சாதியுணர்வு வேற்றுமையை உருவாக்கிச் சமுதாயத்தைக் களங்கப்படுத்துவதால் அது தேசவிரோதமானது எனக் கருதப்படுகின்றது. சமுதாயப் போக்கினையும் விளைவினையும் சிந்திக்கும் திறனற்ற பாமரர்கள் மட்டுமின்றிக் கற்றவர்களும் சாதியின் வளர்ச்சிக்குத் துணைபோகின்றனர்”⁶⁸

என்றாரைக்கின்றார்.

மேலும் அவர் சாதிப் பிரிவினைகளால் சமூகம் முன்னேற இயலாது தவிப்பதாகக் கூறுகின்றார்.

“மனிதர்கள் தங்களுக்குள்ளே பகுத்து வைத்துக்கொண்ட இனப்பிரிவு சாதி என்றழைக்கப்படுகிறது. ஓர் இனத்துக்குள்ளேயே பொருளாதார வேறுபாட்டால் ஏற்றத்தாழ்வு இருத்தலும் கண்கூடு. சாதி அமைப்பால் ஒவ்வொரு பிரிவும் தனக்குள்ளே வளர்ச்சி நிலையையும் முடக்கு நிலையையும் உருவாக்கிற்று. இதனால் மக்களிடையே வேற்றுமையுணர்வு வளர்ந்தோங்கியது”⁶⁹

என்று சாதியின் தீயவிளைவுகளை எடுத்துரைக்கிறார்.

ஆதிக்க சமூகம், தாழ்த்தப்பட்ட சமூகம் என்னும் முரண் அடுக்குப் பிரிவுகள் குறித்து ‘பகை’ எனும் கதை பேசுகின்றது. இக்கதையில் ஆதிக்க சமூகத்தைச் சார்ந்த ஒரு பண்ணையார் சாதிவெறியின் மாதிரியாக வருகிறார். இவர் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் சுயமரியாதையை நசுக்குகிறார். தாழ்த்தப்பட்டவர்களை ஒருமையில் அழைக்கிறார். தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் அண்மைக்கால வளர்ச்சியைக் கடுமையாக விமர்சிக்கிறார். கடந்த காலத்தில் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இருந்த நிலையைச் சொல்லிக் காட்டுவதில் தனது சாதிவெறியைத் தணித்துக்கொள்கிறார்.

“நீங்க எப்படி பெறந்தீங்க எப்படி வளந்தீங்க எப்படி நடந்தீங்க எப்படி புள்ள பெத்துக்கனிங்க எப்படி கஞ்சி குடிச்சிங்க எல்லா சரித்திரமும் எனக்கு அத்துப்படி தெரியுமா, இன்னிக்குத் தாண்டா புதுத்தெருன்னு பேருவச்சிக்கனிங்க நேத்து இன்னா பேரு. தெருபுதுசு, பேச்சு புதுசு, உடுப்பு புதுசு, நடை புதுசுன்னு இன்னிக்குத் தாண்டா மாறிட்டிங்க. நேத்து எப்படி இருந்தீங்க எதுக்கு சொல்றன்னா மனுஷனா பொறந்தவனுக்கு பழசு என்னிக்கும் மறந்துடக் கூடாது அதுக்கு சொல்றன்”⁷⁰

என்று அவர்களது கடந்தகால இருட்டின் பக்கங்களை எடுத்துக்காட்டுகிறார். மாற்றம் என்பது சமூகத்தின் அனைத்து பக்கங்களிலும் நிகழ்வது என்ற உண்மையை ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட மனிதர் பண்ணையாருக்கு உரைத்தபோது உயர்சாதிக்காரனுக்கே அறிவுரை சொல்லும் அளவுக்கு வளர்ந்து விட்டாயா என்ற தொனியில் பேசுகிறார் ‘சொல்லியாடா நீ’ என்ற சொல்லாடலில் அவனை அவமரியாதை செய்கிறார்.

சாதி புறமணத்திற்குத் தடையாக இருப்பதை ‘இரண்டு மரங்கள்’ என்ற கதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இக்கதையில் வரும் ராஜாத்தி பொதுசேவை, போராட்டம் என்று போய்க் கொண்டிருந்த காலத்தில் சேலம் சிறையில் வைத்து இராமசாமி எனும் பையனோடு பழகுகிறாள். சிறையிலிருந்து வெளியே வந்த பிறகு ராஜாத்தியும் ராமசாமியும் பொதுக்கூட்டங்களில் சேர்ந்து பேசுகின்றனர். அவன் சிதம்பரத்திலுள்ள அக்காரத்துப் பையன். ராஜாத்தி இடைநிலைச் சமூகத்தைச் சார்ந்தவள். ஒத்த கருத்துடன் இயங்கிய இருவரும் காதலர்களாகிவிடுகின்றனர். பிராமண சமூகத்தைச் சார்ந்த ராமசாமியின் தந்தை ராஜாத்தியின் தந்தையை

அழைத்துப் பேசுகிறார். சங்கீத வித்துவானாய் வரவேண்டிய பையன் காதலில் வாழ்வை அழித்து விடக்கூடாது என்று கூறுகின்றார். ராஜாத்தியின் தந்தை வீட்டுக்கு வந்த வேகத்தோடு தனது கூட்டத்திலிருந்தே ஒரு பையனைத் தேடி ராஜாத்திக்கு மணமுடித்து வைக்கிறார். இதில் ‘சாதி’ என்பது வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படவில்லை. ‘அக்ரகாரத்துப்பையன்’ ‘ஐயர்’ ‘எங்க கூட்டத்துலேயே ஒரு பையன்’ போன்ற சொற்கள் சாதி வேறுபாட்டை உணர்த்தி நிற்கின்றன. சாதிவேறுபாடு என்பது காதலர்களின் திருமணத்துக்குத் தடையாக இருக்கிறது என்பதை இது உணர்த்துகிறது.⁷¹

சாதி என்ற அமைப்பு வலிமையானது என்பதனை ‘யாருக்கும் சொல்லாத கதை’ என்ற சிறுகதையில் பாவண்ணன் அழுத்தமாகப் பேசுகிறார். இக்கதையில் ஆதிக்க சமூகப் பெண்ணும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சார்ந்த பெண்ணும் விரும்புகின்றனர். இருவரும் உடன் போக்குச் சென்று பட்டணத்தில் வாழுகின்றனர். பெண்ணின் சகோதரர்கள் சாதி வெறியுடன் சென்று இருவரையும் ஊருக்கு அழைத்து வருகின்றனர். தாழ்த்தப்பட்ட பிரிவைச் சார்ந்த பையனுக்கு அடி, உதை, நிர்வாணம், கட்டி வைத்தல் ஆகிய தண்டனைகளைக் கொடுக்கின்றனர் அவனது வாயில் சிறுநீரையும் மலத்தையும் திணிக்கின்றனர். இறுதியில் அவன் மரணமடைகின்றான். சாதி எனும் அமைப்பின் கோர முகத்தை இக்கதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.⁷²

சொந்த சாதியினர் அநீதி இழைத்தால் அதைக்கண்டு கொள்ளாத சமூகத்தைப் பாவண்ணன் காட்டுகிறார். ‘வெளியேற்றம்’ கதையில் துணிதுவைக்கும் சலவைக்காரர்களின் துணிவெளுக்கும் சலவைத்துறையை மச்சவீட்டுக்காரனும் மணியமும் ஆக்ரமித்துவிடுகின்றனர். இத்தவறுக்குப் பஞ்சாயத்து தலைவர் வழியாகத் தீர்வை உருவாக்க முடியவில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் ஒரே சாதியை சார்ந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். சாதி சார்ந்தே சிக்கலுக்கான தீர்வுகள் உருவாக்கப்படுகின்றன என்பதை இது நிறுவுகிறது.⁷³

சாதி என்கிற அமைப்பு கிராமங்களில் மட்டும்தான் ஆழமாக நிலைபெற்றுள்ளது என்று பொதுவெளியில் கருதப்படுகிறது. ஆனால் நகரங்களிலும் சாதி தனது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்துகிறது. படிக்காதவர்களிடம் மட்டுமே சாதியுணர்வு மிகுந்திருப்பதாகக் கருதப்படுவதிலும் உண்மை இல்லை. படித்தவர்கள், அறிஞர்கள், கலைஞர்கள் அனைவரிடமும் சாதிவெறி படிந்து கிடப்பதை ‘எட்டுத்திரைக் கதைகளும் ஒரு நேர்காணலும்’ என்ற கதை எடுத்துரைக்கிறது. குலசேகர் என்ற அறிவுசார்ந்த கலைஞர் திரைக்கதைகளைத் தயார் செய்து சென்னையில் அலைந்தும் திரைப்பட வாய்ப்புகள் கிடைக்கவில்லை. திரைக்கலைஞர்களிடம் இருக்கும் சாதியுணர்வால் தான் ஓரங்கட்டப்படுவதாக அவர்

கூறுகின்றார். இது நகரம் வரை ஊடுருவிப் பாய்ந்திருக்கும் சாதியைக் கண்முன் நிறுத்துகிறது.⁷⁴

மனிதர்கள் முன்னோக்கிச் செல்வதாய்க் கூறிக் கொண்டாலும் சாதியைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் வரை அவர்கள் பின்னோக்கியே செல்கின்றனர் என்ற உண்மையைப் பாவண்ணன் தருகின்றார். ‘யாருக்கும் சொல்லாத கதை’யில் மனிதாபிமானமிக்க முற்போக்கான மேலாளர் வழியாக அவர் இக்கருத்தைப் பதிவு செய்கிறார்.

“இரண்டாயிரத்து நாலாவது வருஷம் நடந்து கொண்டிருக்கிற காலத்திலும் ஜனங்கள் ஏன் இப்படி இருக்கிறார்கள்? இந்தச் சாதியை ஏன் இப்படிப் பிடித்துக்கொண்டு தொங்குகிறார்கள்? பாவிகள். மனிதர்களுக்குச் சாதிகள் மீது இருப்பது பயமா? பற்றா?”⁷⁵

எனும் வினாக்களை அவர் எழுப்புகிறார்.

மதம்

இந்தியச் சமூக அமைப்பில் மதம் என்பது சாதியைப் போன்ற மற்றொரு வலிமையான சக்தியாகும். மத அடிப்படையில் பெயர் சூட்டுவது, மத அடையாளங்களை உடலில் அணிந்து கொள்வது, வழிபாட்டு ஸ்தலங்களை நிறுவுவது, மதம் சார்ந்த பாடல்களை ஒலிபரப்புவது, மத விழாக்களை ஆடம்பரமாகக் கொண்டாடுவது என மதம் தனது ஆதிக்கத்தை அனைத்து இடங்களிலும் நிலை நாட்டுகிறது. ஒரே மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் மட்டுமே திருமண ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற விதி பெரும்பான்மையும் பின்பற்றப்படுகிறது. எம்மதமே உயர்மதம் என்ற எண்ணம் மிகும் போது வன்முறைகள் வெடிப்பதையும் காணமுடிகிறது.

பாவண்ணன் கதைகளில் மதம் என்ற நிறுவனம் முக்கியப்பங்கு வகிக்கவில்லை. அவரிடம் இசுலாமிய, கிறித்தவ மதச்சித்திரிப்புகளை மிகக்குறைவாகவே காணமுடிகிறது. பெரும்பான்மை, சிறுபான்மை என்ற முரண்பாட்டை அவர் தனது கதைகளில் காட்ட முயலவில்லை. மதங்களுக்குள் காணப்படும் உள்முரண்களையும் அவர் காட்டவிரும்பவில்லை சாதியினால் தோன்றும் மத உள் முரண் பற்றி மட்டும் அவர் பேசுகின்றார். நாட்டார் வழிபாட்டு மரபுகள் மட்டுமே அவரிடம் மிகுதியாக இடம் பெறுகின்றன.

‘பலி’ என்ற கதையில் மணக்குள விநாயகரை வழிபடும் பெண், கதைத்தலைவியாக வருகிறாள். ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் அவள் தனது மூன்று வயது மகனை அழைத்துச் சென்று மணக்குள விநாயகரை வழிபடுகிறாள்.⁷⁶

‘தர்மம்’ என்ற கதையில் ஐயப்பன் கோவில் காட்டப்படுகிறது.

‘பூனைக்குட்டி’ என்ற சிறுகதையில் மகளின் குறைகளை நீக்கும் படி முருகனிடம் வேண்டும் ஒரு தாயைக் காணமுடிகிறது. மகள் குணமானால் பூ காவடி எடுத்துவருவதாக அவள் வேண்டுகிறாள்.

‘பிருந்தாவனம்’ கதையில் கண்ணன் மீது ஈடுபாடு கொண்ட அண்ணியைக் காணமுடிகிறது.⁷⁹

பாவண்ணன் நாட்டார் சமய வழிபாட்டு மரபுகள் பற்றியும் பேசுகிறார். ‘பொங்கல்’ எனும் கதையில் ஐயனாருக்குப் பொங்கல் படைக்கும் நிகழ்வு பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். பெண்களின் பங்களிப்பு, நாட்டார்இசை, படையல் ஆகியவை பற்றிய செய்திகள் இக்கதையில் பதிவாகியுள்ளன. ஐயனாரின் உருண்ட கண்கள், கருத்த மீசை, வெட்டுக்கத்தி, கல்குதிரை ஆகியவையும் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன.

‘காணிக்கை’ என்ற கதையில் ஐயனார் வழிபாடு இடம்பெறுகின்றது. இக்கதையில் கணேசனின் தாய் எப்பொழுதும் ஐயனாரை வேண்டுவளாகக் காட்டப்படுகிறாள். தனது குழந்தைக்கு உடல் நலத்தை வழங்கினால் படையல் படைப்பதாகவும் வேண்டுகிறாள்.⁸⁰ பூசாரி, அர்ச்சனை, தட்சணை, காணிக்கை போன்ற மதம் சார்ந்த விஷயங்களும் இக்கதையில் இடம் பெறுகின்றன. ‘காற்றில் கரைந்து வரும் குரல்’ என்ற கதை அம்மன் வழிபாடு பற்றிப் பேசுகிறது. குலதெய்வ வழிபாடு என்பது நாட்டார் வழிபாட்டு மரபோடு ஒன்றியிருப்பதை இக்கதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.⁸¹

‘சூரன்’ கதை ஒரே ஊரில் திரௌபதை அம்மன் கோவிலும் சுப்பிரமணியர் கோவிலும் இருப்பதைச் சுட்டுகிறது.⁸²

மதமும், சாதியும் இணைந்தியங்குவதை ‘பகை’ எனும் கதை நிறுவுகிறது. மதம் சாதியை வளர்த்தெடுக்கும் பண்ணையாக விளங்குகிறது. சாதி என்பது மதங்கள் கற்பித்த கதைகள் மற்றும் விதிகள் வழியேதான் மக்களிடம் நிலைபெற்றது. ஆயிரம் பேர் கூடி இழுத்தும் மேல் சாதியினரின் கோயில் தேர் இன்னும் சேரிக்கு வந்து சேரவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கோயில் திருவிழாக்களில் மேலடுக்குப் பிரிவினர் இயல்பாகக் கலந்துகொள்வதில்லை. அவர்களது தேரைத் தம் வீதி வழியாகச் செல்ல அனுமதிப்பதில்லை. ‘பகை’ எனும் சிறுகதை மேற்காட்டிய சிக்கலைப் பேசுகிறது.

“தமிழ் மாசம் வர பத்து தேதில எங்க புதுக்கோயில்ல திருவிழா வச்சிருக்கம். மொதல் திருவிழா, நாலு நாள் திருவிழாவா நடத்திர்லாம்னு முடிவு செஞ்சிருக்கம். சாமி ஊர்வலம் எல்லா நாளும் உண்டு. ஏதோ ஜாதி ஜாதின்னு மனுஷங்கதான் தனித்தனியா இருக்கம். சாமி விஷயதல் வித்தியாசம் வேணாம். ரெண்டு தெருவிலயும் சாமி ஊர்வலம் போவணும்னு எங்க ஆச. ஒங்கஅபிப்ராயத்த சொன்னா மேற்கொண்டு பேசலாம்”⁸³

என்று தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் பண்ணையாரிடம் கேட்டபோது அவர்,

“ஒங்களுக்கு எவ்ளோ கொழுப்பு இருந்தா ஒங்க சாமிய எங்க தெருவுல உடறதுக்கு எங்கிட்டயே தாக்கல் வந்து சொல்விங்க...”⁸⁴

என்று அகந்தையுடன் பேசுகின்றார். கடவுள் அனைத்து சாதியினருக்கும் பொதுவானவன் என்ற உண்மையைப் பண்ணையாரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவர் தாழ்த்தப்பட்டோரின் சாமி ஊர்வலம் ஆதிக்க சமூகத்தினரின் வீதியில் வந்தால் கொலை விழும் என்று எச்சரிக்கிறார்.

பாவண்ணன் கதைகளில் கிறித்தவம் பற்றிய சித்திரிப்புகள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. வெளிநாட்டிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வரும் சுற்றுலாப் பயணிகள், சேவை செய்ய வரும் பாதிரியார்கள் பற்றிய பதிவுகளில் கிறித்தவ மதம் பின்னணியாக வருகிறது. கிறித்தவக்கல்வி நிறுவனம் பற்றிய பதிவில் இந்தியக் கிறித்தவம் சிறிய அளவில் தலை காட்டுகிறது.

‘கடல்’ எனும் கதையில் ஸ்டெல்லா எனும் பிரான்ஸ் நாட்டுச் சுற்றுலாப் பயணி பாண்டிச்சேரிக்கு வருகிறார். அவர் முட்டக்கோஸ் என்ற சிறுவனின் சோகக்கதையைக் கேட்டு அவனைத் தனது நாட்டுக்கு அழைத்துச் செல்ல விரும்புகிறாள். கிறிஸ்துவையே சிலுவை சுமக்க வைத்த உலகம் பற்றிப் பேசி முட்டக்கோசுக்கு ஆறுதல் கூறுகின்றாள். இதனைக் கிறித்தவம் பற்றிய மேலோட்டமான பதிவாகக் கொள்ளலாம்.

‘பிரயாணம்’ என்ற கதை கிறித்தவப் பின்னணியிலமைந்தது. இக்கதை பிரான்சிலிருந்து பாண்டிச்சேரி வந்து பணிசெய்த முசே என்ற பாதிரியாரின் கதையைச் சொல்லுகிறது. இக்கதையில் தேவாலயம், வழிபாடு, பிரார்த்தனை போன்ற கிறித்தவ மதம் சார்ந்த விஷயங்கள் புகுத்தப்பட்டுள்ளன. முசேயின் இறுதி வேளையில் பாதிரியார் வருகிறார். மதமும் பிள்ளைகளும் அவர் முன் மண்டியிட்டு அழுகிறார்கள். பாதிரியார் தேவன் தன் பிரியத்துக்குரிய பிள்ளைகளை ஒரு போதும் கைவிடமாட்டான் என்று அனைவரையும் தேற்றுகிறார். இதில் கிறித்தவ சமயம் சார்ந்த செய்திகளைக் காணமுடிகிறது.⁸⁵

கல்வி

சமூகம் வகுத்த விதிமுறைகளை இளைய தலைமுறையினருக்குப் போதிப்பதற்காகக் கல்வி எனும் நிறுவனம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. மருத்துவம், பொறியியல், விஞ்ஞானம் போன்ற பிற துறைகளைக் கற்கும் போது பாடத்திட்டத்துக்கு வெளியே சமூக ஒழுங்கமைவைக் கல்வி நிறுவனங்கள் கற்பிக்கின்றன. கல்வி குறித்துப் பேசும் மு. இராஜசேகரன்,

“கல்வி என்பது ஒரு சமூகம் தன்னுடைய இளைய தலைமுறையினருக்கு அதன் மரபுகள், பழக்க வழக்கங்கள், பண்பாட்டு விழுமியங்கள், கலாச்சாரம் முதலியவற்றைக் கற்றுத்தருதலே ஆகும். அதாவது ஒரு சமூகத்தின்

பண்பாட்டுக் கூறுகள், விழுமியங்கள் ஆகியன ஒரு தலை முறையிலிருந்து அடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்தப்படுவதே கல்வியாகும்”⁸⁶

என்கிறார்.

கற்பித்தலும் கற்றலும் கல்வியில் முக்கியப்பங்கு வகிக்கின்றன. ஒருவரின் நடத்தையில் ஏற்படும் மாற்றமே கற்றல் என்று மீனாட்சிசுந்தரம் கூறுகின்றார். மேலும் அவர் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப இணக்கமாக நடந்து கொள்ளும் முறையைக் கற்றல் என வரையறுக்கிறார்.⁸⁷

பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் கீழ்க்காணும் கல்வி பற்றிய செய்திகளைக் காணமுடிகிறது.

- கல்வியின் அவசியம்
- அரசுப்பள்ளி
- கிராமத்துப்பள்ளி
- நகரப்பள்ளி
- ஆங்கிலப் பள்ளி
- சிறுபான்மையினர் பள்ளி
- மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கான கல்வி
- இருபாலர் பயிலும் பள்ளி
- விளையாட்டுக் கல்வி
- உயர் கல்வி

ஆகிய செய்திகள் கல்வி என்ற பொருண்மையில் இடம் பெறுகின்றன.

கல்வியின் அவசியம்

கல்வி கற்காத சமூகம் பின்னோக்கிச் சென்றுவிடும் என்று பாவண்ணனின் சிறுகதை குறிப்பிடுகின்றது. இக்கதையில் தங்கசாமி என்பவன் ஒரு கிராமத்துக்கு வந்து தங்கி அங்குள்ள குழந்தைகளுக்குக் கல்வி கற்றுக் கொடுக்கிறான். அவன் குழந்தைகளின் மனதில் ஆத்திச்சூடி, கொன்றை வேந்தன் போன்ற அறநூற்களின் வரிகளைப் பதியவைக்கிறான். சிறுவர்கள் மாடு மேய்க்கும் பொழுதுகூட ‘ஓதாமல் ஒரு நாளும் இருக்க வேண்டாம் ஒருவரையும் பொல்லாங்கு சொல்ல வேண்டாம்’ என்று பாடுகிறார்கள். பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் தங்கசாமியைக் ‘கல்வியறிவின் வாசனையைப் பெருக்க வந்தவன்’ எனச் சிறுகதை அடையாளப்படுத்துகிறது.

ஊரிலுள்ள குழந்தைகள் கல்வி கற்பதைப் பார்த்து இக்கதையின் தலைவி பெருமைப்படுகிறான். கல்வி கற்காத மனித உள்ளங்கள் பாழாய்ப் போவதாக அவள் கூறுகின்றாள்.

“படிப்பு இல்லாததால்தான் இந்த ஜனங்க புத்தி கெட்டுப் பாழாப் போவுது. ‘ ஆத்தாவே பாத்து இந்த ஆள அனுப்பி வச்சிருக்கா. அவ கண்ணு தொறந்தாத்தான் எல்லாமே நடக்கும்”⁸⁸

என்று கூறுகின்றாள்.

தங்கசாமி தனது வீட்டை ஒரு திண்ணைப் பள்ளிக்கூடமாக மாற்றுகிறான். முதலில் சேரவரும் குழந்தையை மடியில் உட்காரவைத்து ‘அ’ என்ற எழுத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறான். அகரத்தை ஆகாரமாக உச்சரிக்கும் குழந்தைகளைத் திருத்துகிறான். வாய் உச்சரிப்பு சரியானதும் மணற்பரப்பில் விரல்பிடித்து எழுத வைக்கிறான். குழந்தைகள் எங்குச் சென்றாலும் அகரவரிசை எழுத்துக்களைச் சொல்லுகிறார்கள். நாட்கள் செல்லச் செல்ல தங்கசாமியின் திண்ணைப் பள்ளியின் பெருமை அடுத்தடுத்த ஊர்களுக்குப் பரவுகிறது. பலரும் தங்கள் பிள்ளைகளைக் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறார்கள். தங்கசாமி அந்த ஊருக்கே அறிவூட்ட வந்தவன் என்றும் அவனால் குழந்தைகளின் நடத்தையில் வரவேற்கத்தக்க மாற்றம் நிகழ்ந்துள்ளது என்றும் ஊர்மக்கள் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள்.⁸⁹

அரசுப்பள்ளி

‘பிருந்தாவனம்’ என்ற கதையில் அரசுப்பள்ளி காட்டப்படுகிறது. கஞ்சனான அண்ணன் தன் தம்பியை அரசுப்பள்ளியில் ஆறாம் வகுப்பில் சேர்த்துவிடுகிறான். அவன் பள்ளியில் நன்கு படிக்கிறான். வீட்டில் வந்து அண்ணியிடம் பாடல்களை ஒப்புவிக்கிறான். அரசுப்பள்ளிகள் இலவசக் கல்வி வழங்குவதால் சமூகத்தில் அவற்றிற்கு ஓரிடம் இருப்பதை இக்கதை புலப்படுத்துகிறது.⁹⁰

கிராமத்துப்பள்ளி

‘காலணி’ கதையில் வரும் அனிதா கஷ்டப்பட்டு தொலைதூரம் சென்று பள்ளிக் கல்வி பயின்ற பெண்ணாகக் காட்டப்படுகிறாள். நாலுமைல் தூரம் செருப்பில்லாமல் அவளும் அவளது தம்பி மனோகரனும் முட்காடுகள் வழியாக நடந்து சென்று கல்வி கற்கின்றனர். அவ்வனுபவம் பற்றி மனோகரன் விளக்குகிறான்.

“வளவனூரில் படிச்சோம். நானும் அக்காவும் காலையிலேயே எழுந்து குளிச்சிட்டு பழைய சோற்றைச் சாப்பிட்டுட்டுப் பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கெளம்பிடுவோம். வீட்டிலிருந்து ஏரிக்கரை வரை ஒரு மைல். அப்புறம் ஏரிக்குள்ள நாலு மைல். ஏரியைக் கடந்த பிறகு ஊருக்குள்ள ஒரு மைல். தினமும் ஆறும் ஆறும் பன்னென்று மைல் நடப்போம். கால்வலி பின்னி எடுத்து விடும். போதாக்குறைக்கு வழி முழுக்க வேலமுள்ளுங்க கெடக்கும். பார்த்துப்பார்த்துக் கால் வச்சாலும் சுருக்குன்னு ஏறிடும். முள்

எடுக்கறதுக்குன்னே அக்கா கைவளையலில் ஊக்கு கோர்த்து வச்சிருப்பா. அழாத தம்பி அழாத தம்பி என்று மடியில் போட்டு என் காலில் அவள் முள் எடுத்த நாட்கள் இன்னும் பசுமையா என் மனசுல நெறஞ்சி இருக்குது”⁹¹ என்று பள்ளிக்கல்வி பயின்ற பழைய நினைவுகளை மனோகரன் மீட்டெடுக்கிறான்.

நகரப்பள்ளி

‘பூனைக்குட்டி’ என்ற சிறுகதையில் வைதேகி எனும் சிறுமி உடல் முழுக்க ரோமங்களுடன் இருந்ததால் பள்ளியில் சேர்க்க மறுத்த கல்வி நிறுவனம் பற்றிய செய்தி தரப்படுகிறது. ஒரு பாதிரியாரின் பரிந்துரையுடன் அவள் நகரத்தில் உள்ள ஒரு பள்ளியில் சேர்க்கப்படுகிறாள். அப்பள்ளியில் அவள் பல்வேறு போட்டிகளில் கலந்து கொண்டு ஆறு பதக்கங்களைப் பெறுகின்றாள். விதிவிலக்கான உடலம்சம் கொண்ட பிள்ளைகளைக் கல்வி நிறுவனங்கள் புறந்தள்ளக் கூடாது என்ற படிப்பினையை இக்கதை தருகிறது.⁹²

ஆங்கிலப்பள்ளி

ஆங்கில வழிக்கல்வி பயிலுதல் பற்றிய குறிப்பு ‘முள்’ என்ற கதையில் இடம்பெறுகின்றது. இக்கதையில் ராஜி எனும் குழந்தை எல்கேஜி படிப்பதாகக் காட்டப்படுகிறது.⁹³

சிறுபான்மையினர் பள்ளி

சிறுபான்மையினர் நடத்தும் கல்வி நிறுவனம் பற்றி ‘நலிவு’ எனும் கதை நவிலுகிறது.⁹⁴ அருமாத்தபுரத்தில் உள்ள இருதய மேரி கான்வெண்ட் கத்தோலிக்க நிர்வாகத்தால் நடத்தப்படுகிறது. இப்பள்ளியில் பயிலும் மாணவிகள் ஆசிரியைகளிடம் மிக மரியாதையாக நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். இப்பள்ளிக் குழந்தைகள் சீருடையுடன் பள்ளிக்கு வருகிறார்கள். இப்பள்ளியில் லூசி ஆசிரியையாக வேலைபார்க்கிறாள். பள்ளி நிர்வாகத்தைக் கன்னிகாஸ்த்ரிகள் கவனித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள் அன்பு, தியாகம் என விழுமியங்களை வாயால் பேசிக் கொண்டாலும் ஆசிரியைகளுக்குக் குறைந்த சம்பளமே வழங்குகின்றனர். லூசி நோய்வாய்ப்பட்டபோது பள்ளிநிர்வாகம் கருணையுடன் அவளை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பள்ளியிலிருந்து அவளை வெளியேற்றுகிறது. இது சிறுபான்மையினரின் கல்வி நிறுவனங்கள் பற்றிய பாவண்ணின் சித்திரிப்பாய் அமைகிறது.

இருபாலர் பயிலும் பள்ளி

‘இனிப்பும் கசப்பும்’ கதையில் இருபாலர் இணைந்து படிக்கும் பள்ளிகாட்டப்படுகிறது. ஆண் பெண் ஒழுக்கம் சார்ந்த கட்டுப்பாடுகள் இங்கு மிகுதி. தலைமையாசிரியை மிகவும் கெடுபிடியானவர். அவர் கையில் எப்போதும் பிரம்பு வைத்திருக்கிறார். ஆணும் பெண்ணும் பேசினால் தண்டனைகள்

வழங்குகிறார். தனலெட்சுமி என்ற உடற்கல்வி ஆசிரியை இக்கதையில் வருகிறார். அவர் பெண்களின் ஆடைக்கட்டுப்பாட்டுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார். கட்டுப்பாட்டை மட்டுமே பிரதானமாகக் கொண்டியங்கும் பள்ளிக்கல்வி நிறுவனங்களை இக்கதை விமர்சனத்துக்குட்படுத்துகிறது.⁹⁵

மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கான பள்ளி

மாற்றுத்திறனாளி பெண்களும் கல்வியில் சிறந்தோங்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையைப் ‘பார்வை’ எனும் கதை விதைக்கிறது. கண்தெரியாத மாற்றுத்திறனாளி குழந்தை படைப்பதைச் செல்லப்பா எனும் பாத்திரம் விளக்குகின்றது.

“ஒன்னொன்னுக்கும் தனித்தனியா வாத்தியாருங்க போட்டிருக்கும் சார். எல்லாரும் நேரத்துக்கு சரியா வந்திருந்து சொல்லித் தருவாங்க. பகல் நேரத்துல படிப்பும் உண்டு. அதிலயும் நம்ம புள்ளைங்க கெட்டி. பிரெய்ல் மெதேட்ல ஸ்டேட் லெவல்ல நம்ம இல்லத்து புள்ளைங்க ரேங்க வாங்கியிருக்காங்க. பதினாறு வருஷங்க எப்படியோ கஷ்டப்பட்டு சமாளிச்சி இல்லத்த இந்த நெலைக்கு உசத்தி வந்திருக்கேன். இன்னம் கொஞ்சம் சேங்ஷன் வரணும். வந்தத இன்னம் சிறப்பா நடத்தலாம். வெறும் பன்னெண்டு புள்ளைங்களோடதான் இத ஆரம்பிச்சம். இன்னிக்கு நூத்தி அம்பத்திரண்டு புள்ளைங்க படிக்குதுங்க”⁹⁶

என்ற செல்லப்பாவின் கூற்று பெண்குழந்தைகள் பார்வையற்றவர்களாய் இருந்தாலும் கல்வியறிவு மிக்கவர்களாக இருக்கின்றனர் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது.

விளையாட்டுக்கல்வி

‘இனிப்பும் கசப்பும்’ என்ற சிறுகதை பள்ளிக் கல்வி பற்றிக் கூறுகின்றது கல்வி என்பது நான்கு சுவர்களுக்குள் அடைபட்டுக்கிடப்பதல்ல என்பதை உணர்த்துகிறது. மாணவர்களுக்கான விளையாட்டுப் போட்டிகள் நடத்துவது, மனித நேய உணர்வை வளர்ப்பது ஆகிய பணிகளையும் செய்யும் கல்வி நிறுவனம் இதில் காட்டப்படுகிறது. மாணவர்களின் நலனில் அதிகம் அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளும் ராஜாராம், மகாலிங்கம் ஆகிய ஆசிரியர்கள் இக்கதையில் வருகின்றனர்.⁹⁷

‘இனிப்பும் கசப்பும்’ கதையில் மூன்று பள்ளிகள் இடம்பெறுகின்றன. இதில் வில்லியனார் பக்கத்தில் அமைந்த தனியார் பள்ளி மூன்றாவது பள்ளியாகக் காட்டப்படுகிறது. இக்கதையில் ஒரு உடற்பயிற்சி ஆசிரியர் வருகிறார். அவர் மாணவர்களின் முன்னேற்றத்தில் அதிக கவனம் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார். அவர் பயிற்சியளித்து அனுப்பும் மாணவர்கள் மாநில அளவில் பல விருதுகளைப் பெறுகின்றனர்.⁹⁸

உயர்கல்வி

பெண்கள் கல்வி கற்று உயர்நிலையை எட்டமுடியும் என்ற நம்பிக்கையை ‘அஞ்சலி’ என்ற கதை உருவாக்குகிறது.

“கல்வியிலும் தொழிலிலும் தன் முன் முளைத்த எல்லா இடர்களையும் விலக்கி மேற்கொண்டு பயணத்தைத் தொடர்ந்து வெற்றிக் கொடி நாட்டி எல்லாரும் பின்பற்றத்தக்க ஆதர்சப் பெண்மணியாக வாழ்ந்த பரிமளாதேவி”⁹⁹

எனக் கல்வி கற்று உயர்நிலையை அடைந்த ஆளுமையைக் காட்டுகிறார். இப் பரிமளாதேவி பெண்கல்வியின் இன்றியமையாமையை உணர்த்தும் பாத்திரமாகத் திகழுகின்றார். பரிமளாதேவி விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். அவர் பிறந்த ஊரில் பள்ளிக்கூடமே கிடையாது. நான்கு மைல்களுக்கப்பால்தான் பள்ளிக்கூடம் இருந்தது. சலங்கைச் சத்தத்துடன் ஓடும் வில்வண்டியில் ஓயிலாக உட்கார்ந்து கொண்டு அடுத்த ஊர் பள்ளிக் கூடத்துக்குச் செல்லும் மணியக்காரரின் பிள்ளைகளைப் பார்த்துத் தானும் படிக்கவேண்டும் என்கிற ஆவலைப் பரிமளாதேவி உருவாக்கிக் கொள்கிறார். பரிமளாதேவி படிப்பதை அவரது பெற்றோர் விரும்பவில்லை. அடுப்பூதும் பெண்களுக்குப் படிப்பெதற்கு என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். அவர்கள் பலவிதங்களில் தடுத்தாப்பார்த்தும் பரிமளாதேவி படிப்பதில் பிடிவாதமாக இருக்கின்றார். அவரது முகத்தில் தென்பட்ட உத்வேகத்தையும் ஊக்கத்தையும் கண்டு பெற்றோர்கள் அரைமனதோடு சம்மதிக்கின்றனர். அவள் தோளில் பையை மாட்டிக் கொண்டு வில்வண்டியின் பின்னால் ஓடிப்பள்ளிக்கூடத்தை அடைகின்றாள். வில் வண்டியின் பின்னால் ஓடிவரும் பரிமளாதேவியை மணியக்காரரின் பிள்ளைகள் கேலிசெய்கின்றனர். நாய்க்குட்டியை அழைப்பதைப் போல அவளை அழைக்கின்றனர். அவமானங்களை விழுங்கியபடி பள்ளியை நோக்கி ஓடுகின்றார். எப்போதும் இலக்கை நோக்கிய பயணத்தையே அவர் மேற்கொள்கிறார். ஊரும் உலகமும் வீசிய வசைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் அவர் படிப்பில் கவனம் செலுத்துகிறார். மேற்கல்வி படிக்க வேண்டும் என்று அவர் ஆசைப்பட்டபோது அவரது குடும்பத்தார் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மீறி வெளியேறினால் பெற்றோர் மகள் உறவு அறுந்துபோய்விடும் என்று எச்சரிக்கின்றனர். அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் பரிமளாதேவி வீட்டை விட்டு வெளியேறுகின்றார். அத்தருணத்தில் பள்ளி ஆசிரியை ஒருவர் அவருக்கு உதவி செய்கின்றார். அனாதை என்று பொய் சொல்லி ஒரு விடுதியில் சேர்க்கிறார். மேற்படிப்பைத் தொடர்வதில் அவர் உறுதுணையாக இருக்கின்றார். ஆதரவு காட்டிய அப்பள்ளி ஆசிரியையைப் பரிமளாதேவி கடவுளாக மதித்தார். படிக்கும் காலத்தில் ஒரு செயலில் இறங்கிய பிறகு நூறுசதவீதம் உழைப்பைச் செலுத்துகின்றார். மேற்படிப்பில் பரிமளாதேவி செய்த சாதனையைப் பாவண்ணன் விவரிக்கும் போது,

“ஒரு செயலில் இறங்கிய பிறகு நூறு சதம் உழைப்பைச் செலுத்துகிற அவருடைய ஈடுபாடு ஒவ்வொரு இந்தியப் பெண்ணும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய விஷயமாகும். சகமாணவிகள் அவரை ‘மிளகாய்ப்பட்டாசு’ என்பார்கள். ‘நாட்டுவெடி’ என்று கிண்டல் செய்வார்கள் சில குறும்புக்காரிகள். எதையுமே லட்சியம் செய்ததில்லை. அவர் தொண்தொணத்த வாங்களையெல்லாம் பட்டப்படிப்பில் பல்கலைக்கழகத்திலேயே முதலாவதாக வந்து தங்கப்பதக்கம் பெற்று மூடவைத்தார்.¹⁰⁰

எனப் பரிமளாதேவியின் மேற்படிப்பு பற்றி எழுதுகின்றார். பௌதீகத்துறையில் அவர் மேற்படிப்பைத் தொடர்ந்திருந்தால் பெரிய விஞ்ஞானியாக வந்திருப்பார். தனது ஆருயிர்த் தோழி எம்.ஐ.டி படிக்கப்போனதால் பரிமளா தேவியும் அவருடன் படிக்கச் செல்கின்றார். விமானத்துறையில் வேலை கிடைக்கிறது. விமானத்தைப் பழுதுபார்ப்பதில் அவர் பேரும் புகழும் பெறுகிறார். பிரதமரின் தனிவிமானத் தொழில் நுட்ப ஆலோசகராகப் பணிபுரிகிறார். கார்கில் யுத்தத்தின் போது அவர் ஆற்றிய சேவைக்காகப் பிரதமரின் விசேஷ விருதினைப் பெறுகின்றார். தமிழ் மற்றும் ஆங்கில இதழ்கள் அந்த ஆண்டின் சிறந்த பெண்மணியாக அவரை அறிவிக்கின்றன. கல்வியிலும் தொழிலும் தன் முன் முளைத்த எல்லா இடர்களையும் விலக்கி மேற்கொண்டு பயணத்தைத் தொடர்ந்து வெற்றிக்கொடி நாட்டி எல்லாரும் பின்பற்றத்தக்க ஆதர்சப் பெண்மணியாக அவர் காட்டப்படுகின்றார். பரிமளாதேவி உயர்ந்த பின்னணி எதுவும் இல்லாமல் சாதாரணக் குடும்பத்தில் பிறந்து கல்வி கற்கும் இலட்சியத்தோடு வெற்றி பெற்றவராக வாசகர் முன் நிறுத்தப்படுகிறார்.

பெண்கள் கல்வி கற்கும் காலத்தில் திறமையுடன் விளங்குவதை ‘மரம்’ என்ற கதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இக்கதையில் சிவகாமி நன்கு அறிவாற்றல் நிறைந்தவளாகக் காட்டப்படுகிறாள். பள்ளியிலும் கல்லூரியிலும் பயிலும் காலங்களில் விருதுகளும் கௌரவங்களும் அவளை அலங்கரிக்கின்றன. ஒரு பெண் புகழ் பெறவும், சாதனை படைக்கவும் திறமைகளை வெளிக்கொணரவும் கல்வி அத்தியாவசியமானது என்ற கருத்து கதையில் படிந்து கிடக்கிறது.

“படிப்பில் கெட்டிக்காரி. எந்தப் பாடத்திலும் அவள் மதிப்பெண்கள் தொண்ணூறுக்கும் நூறுக்கும் நடுவில்தான் மாறிமாறி வரும். பாட்டிலும் பேச்சிலும் திறமைசாலி. பாண்டிச்சேரி மாநில அளவில் நடந்த பல போட்டிகளில் முதல் பரிசுகளையும் கோப்பைகளையும் பலமுறைகள் தட்டிவந்ததுண்டு. கவர்னரிடம் அவள் பரிசும் விருதும் வாங்கும் படங்கள் ஏழெட்டாவது வீட்டில் தொங்கும். எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் கையெழுத்துப் போட்டு மேசை மீது இருக்கும். ‘எல்லாம் என் பொண்ணு சிவகாமி

வாங்கனது’ என்று கண்களில் பெருமை துள்ள எல்லாரிடமும் திரும்பத்திரும்பச் சொல்வார்”¹⁰¹

என்பதில் மகளுடைய கல்வித்திறனில் பெருமைப்பட்டுக்கொள்ளும் அப்பாவைக் காணமுடிகிறது. எவ்வளவுதான் படித்திருந்தாலும் கல்வியின் வழிபெறப்பட்ட விழுமியங்களைப் பின்பற்றாவிட்டால் வாழ்க்கை தோல்வியடைந்துவிடும் என்ற கருத்து கதையின் பிற்பகுதியில் மறைந்து கிடக்கிறது. பெற்றோரை மதிக்காமை, காதலில் விழுதல், வீட்டுக்குத் தெரியாமல் திருமணம் செய்தல், துரோகம் இழைத்தல் போன்ற ஒழுக்க மீறல்களால் சிவகாமியின் வாழ்வு அழிந்து போவதைக் கதையின் பிற்பகுதி விவரிக்கிறது.

‘இனிப்பும் கசப்பும்’ என்ற கதை உயர்கல்வி நிறுவனம் பற்றிப் பேசுகிறது. தாகூர் கலைக்கல்லூரி என்ற உயர்க்கல்வி நிறுவனம் இதில் காட்டப்படுகிறது. ஆண் பெண் இருபாலரும் இணைந்து பயிலும் நிறுவனமாக அது செயல்படுகிறது. சிறப்புப்பாடம் தனி வகுப்பாக நடைபெறுவது பற்றியும் மொழிப்பாடம் பல பிரிவுகள் இணைந்த வகுப்பாக நடைபெறுவது பற்றியும் கதையிலிருந்து அறிய முடிகிறது.¹⁰²

‘உயரத்தை நோக்கி’ கதையில் வரும் பத்மா கணிப்பொறிக் கல்வி கற்றவளாகக் காட்டப்படுகிறாள்.

“முதல் நேர்காணலிலேயே வேலை கிடைத்ததில் அவள் மனம் துள்ளியது. தன் தன்னம்பிக்கைக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய வெற்றியாக அவளுக்குத் தோன்றியது. கணிப்பொறித் துறையில் ஒரு பட்டம். ஒரு பட்டயச் சான்றிதழ். தெளிவான தடையற்ற ஆங்கிலம். ஆறு ஆண்டுகளானாலும் அந்தத் தீவிரம் அவளுக்குள் மங்காத தீபமாகச் சுடர்விட்ட படி இருந்தது”¹⁰³

எனப் பத்மாவின் அறிவுத்திறன் மெச்சப்படுகிறது. பெண் குழந்தைகள் மேற்படிப்புப் படிப்பதற்குத் தடையாகப் பெற்றோர்கள் இருப்பது குறித்து ‘வாக்குமூலம்’ கதை பேசுகின்றது. இக்கதையின் தலைவி நிம்மி ஆவார். அவர் கல்லூரியில் இளம் அறிவியல் படிக்க ஆசைப்படுகிறார். சிதம்பரத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள கல்விநிறுவனத்தில் தங்கிப் படிக்க விரும்புவதாகத் தெரிவிக்கிறார். அவரது தந்தை கூடாது எனத்தடுக்கின்றார். இளமறிவியல் படிக்கும் போது ஏராளமான காதல் கடிதங்கள் இளைஞர்கள் அவளுக்குக் கொடுத்ததைக் காரணம் காட்டி அவர் மேற்படிப்பு படிக்க அனுமதிமறுக்கின்றார். வெளியூரில் சென்று படிக்கும் பெண்குழந்தைகள் கெட்டுப்போய் விடுவார்கள் எனக் கருதும் பெற்றோரின் மனநிலையை இக்கதையில் பாவண்ணன் பிரதிபலிக்கின்றார்.¹⁰⁴

சட்டம்

பாவண்ணனின் ‘ஊருக்கு வந்தவன்’, ‘இனிப்பும் கசப்பும்’ ஆகிய இரு கதைகளில் சட்டம் பற்றிய பதிவுகள் இடம் பெறுகின்றன.

பொய்க்குற்றச்சாட்டுக்கு ஆளானவர்கள் சட்டத்தை நாடுவது பற்றி ‘ஊருக்கு வந்தவன்’ என்ற கதை விளக்குகிறது. இக்கதையில் அழகேசன் என்பவன் பிழைக்க வந்த மண்ணில் ஒரு மண்ணின் மைந்தனைக் கொலை செய்வதாகக் குற்றம் சாட்டப்படுகிறான். உண்மையில் அக்கொலைக்கும் அவனுக்கும் தொடர்பில்லை. உள்ளூர் நீதிமன்றத்தில் வழக்கு விசாரணைக்குப் பிறகு அவனுக்குத் தண்டனை விதிக்கப்படுகிறது. கலவரத்தில் நடந்த மரணத்தை அழகேசன் செய்த திட்டமிட்ட கொலை என நீதிமன்றம் தெரிவிக்கிறது. அழகேசன் சார்பில் வழக்காடிய வழக்கறிஞர் ஏற்கனவே பலமுறை அடிவாங்கி உயிருக்குப் பயந்து ஓடிவந்தவன் தற்செயலாக மறுபடியும் ஒருவனைப் பார்த்ததும் தன்னைக் கொல்ல வந்தவனாக அவனைக் கருதி தற்காப்புக்கு நிகழ்த்திய தாக்குதல் துரதிஷ்டவசமாக மரணத்தில் முடிவடைந்ததைக் கருணையுடன் அணுக வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை வைக்கிறார். அந்த வழக்கறிஞரும் மனித உரிமை அமைப்பினரும் தாமாகவே அவ்வழக்கில் நியாயம் கோரி மறுபரிசீலனைக்காக உயர்நீதி மன்றத்தை அணுகுகிறார்கள். வருடக் கணக்கில் விசாரணை நடக்கிறது. இரண்டு அல்லது மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறை அவ்வழக்கு விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞர்கள் வெவ்வேறு கோணங்களில் கேள்விகளை எழுப்புகிறார்கள். இறுதியில் உயர்நீதி மன்றம் அவனது மரண தண்டனையை உறுதி செய்கிறது. உச்சநீதி மன்றத்துக்குச் செல்ல அழகேசனிடம் பணவசதி இல்லை. தனக்கு விதிக்கப்பட்ட தாக்குதல் தண்டனையை இரத்துசெய்ய அவன் கருணைமனு எழுதுகிறான். வழக்கறிஞர்கள் சட்டம் தொடர்பான விஷயங்களை அக்கடிதத்தில் இணைக்கத் துணை செய்கின்றனர். ஆளுநர் அந்த மனுவைப் படித்துப்பார்க்கிறார். அவர் கருணை மனுவை நிராகரிக்கிறார். மீண்டும் மரண தண்டனைக்கான நாள் குறிக்கப்படுகின்றது. கடைசி முயற்சியாக அழகேசன் குடியரசுத் தலைவருக்குக் கருணை மனுவை அனுப்புகிறான். குடியரசுத் தலைவரும் கருணை மனுவை நிராகரிக்கிறார். இக்கதை காவல்துறை, நீதிமன்றம், சிறைத்துறை, ஆளுநரின் அதிகாரம், குடியரசுத் தலைவரின் அதிகாரம் ஆகியவை பற்றிய புரிதலை உருவாக்குகிறது. வறுமையில் உழல்பவர்கள் சட்டத்தின் வழியாக நீதியை மீட்டெடுப்பதில் இருக்கும் சிக்கலையும் பதிவு செய்கிறது.¹⁰⁵

சட்டம் ஆதாரங்களை மையமாகக் கொண்டு இயங்குகிறது என்றும் மனிதாபிமானத்தை மையமாகக் கொண்டு இயங்கவில்லை என்றும் ‘இனிப்பும் கசப்பும்’ கதை கூறுகின்றது. இக்கதையில் செல்வராஜ், சரளா எனும் தம்பதியினர் இணைந்து வாழுகின்றனர். சரளாவுக்குக் குழந்தையில்லாததால் செல்வராஜ் மாலதி எனும் பெண்ணை இரண்டாம் மனைவியாக்கிக் கொள்கிறார். ஒருநாள் வாகன விபத்தில் செல்வராஜ் இறந்துவிடுகிறார். அவ்விபத்துக்குச் சரளாதான் காரணம்

எனக் காவல்துறை சந்தேகிக்கிறது. இந்த விபத்தைச் சரளா செய்ததாக மாலதி புகார் கொடுக்கிறார். காவல்துறை விசாரணை, நீதிமன்ற விசாரணை, வழக்கு என ஏழு ஆண்டுகள் நகர்கின்றன. ஏழு ஆண்டுகள் சிறைவாசத்தை அனுபவித்தபின் சரளா மீதான குற்றச்சாட்டுக்கு ஆதாரமில்லை எனத் தீர்ப்பு வருகிறது. ஆயினும் சட்டம் ஏழு ஆண்டுகளாய் ஒரு நிரபராதியைத் தண்டித்துள்ளது எனச் சட்டம் பற்றிய அதிருப்தியைக் கதை வெளிப்படுத்துகிறது.¹⁰⁶

சட்டம் ஒழுங்கை நிலை நாட்ட வேண்டிய காவல்துறை சில சமயங்களில் சட்டம் ஒழுங்கு சீர்குலைவதற்குக் காரணமாய் அமைந்து விடுவதைக் ‘காற்றில் கரைந்து வரும் குரல்’ கதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. சமூகத்துக்கு மாதிரியாக இருக்க வேண்டிய காவலர்கள் சொல்லிலும் செயலிலும் மாதிரியாக இல்லாமல் போய்விடுவதை இக்கதை மறைமுகமாகச் சுட்டுகிறது. சிங்காரத்துக்கும் சீதாலட்சுமிக்குமான பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்குக் கூடிய பஞ்சாயத்தில் வன்முறை வெடித்ததை அறிந்து அப்பகுதி இன்ஸ்பெக்டர் வருகிறார். அவர் மணிவண்ணன் எனும் பழைய குற்றவாளியைத் தடித்த சொற்களால் அடையாளப்படுத்துகிறார். மணிவண்ணனைத் திட்டுவதாக நினைத்து மணிவண்ணனின் தாயை அவர் திட்டுகிறார். பல ஆண்டுகளோடு உறவுவைத்துக்கொள்ளும் பெண்ணைக் குறிக்கும் ஆணாதிக்கச் சொல்லாடலை மொழிகின்றார். ‘பூட்சகாலால் நசுக்கினாலும் புத்திவராது’ என்றும் கூறுகின்றார். ‘பூட்சகாலால் நசுக்குதல்’ என்ற சொல்லாடல் அதிகார அத்துமீறலை உணர்த்தி நிற்கிறது. குற்றவாளிகளிடம் பாசம், அன்பு, கருணை நேர்மை எனப் பேசிக்கொண்டிருந்தால் எந்தப்பயனும் விளையப்போவதில்லை என்பதனால் காவல்துறையினர் கடுமையாக நடந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது என்ற வகையிலும் இதனைப்பிரிந்து கொள்ள முடிகிறது.¹⁰⁷

‘கடல்’ என்ற சிறுகதை காவல் துறையின் அத்துமீறல் குறித்துப் பேசுகிறது. காவல்துறை நினைத்தால் குற்றங்களுக்கான தண்டனையை எப்படி வேண்டுமானாலும் மாற்றமுடியும் என்று முட்டக்கோஸ் என்ற சிறுவன் கூறுகின்றான்.

“அது ஒன்னும் பெரிய விஷயமே இல்ல மதாம். அவுங்களுக்கு சாதகமாக எப்படி வேணும்னாலும் ஒரு கதய உருவாக்கிக்கலாம். திருடாதவன திருடனாக்கலாம். நிரபராதிய கொல்காரனாக்கலாம்”¹⁰⁸

எனக் காவல்துறை மீது விமர்சனம் வைக்கிறான். அவனது கூற்றை மெய்ப்பிப்பதைப்போல ஒரு சம்பவம் அவனது வாழ்க்கையில் நடக்கிறது. முட்டக்கோஸ் ஒரு வெளிநாட்டுப் பெண்ணை ஆட்டோவில் அழைத்துச் சென்று நீச்சலடிக்கும் வசதியுடைய ஒரு கடற்பகுதியில் கொண்டு விடுகிறான். அன்று இரவு சவுக்குத் தோப்புக்குள் அப்பெண் கொலை செய்யப்பட்டுக் கிடக்கிறாள். உண்மையில் அந்தக் கொலையை முட்டக்கோஸ் செய்யவில்லை. ஆனால் காவல்துறை அவனைச் சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்கிறது. சுப்பையா எனும் ஏட்டு எலும்பு

உடைவதைப் போல அவனை அடிக்கிறார். அவனை இழுத்துச் சென்று சாலையோரமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த வாகனத்துக்குள் அவர் நெட்டித்தள்ளுகிறார். காவல் நிலையம் கொண்டு செல்லப்பட்டபின் எல்லா காவலர்களும் அவனை அறைகின்றார்கள். வலியில் அவனால் முனக்கக் கூட முடியவில்லை. கண்களில் நீர் வழிகிறது. இந்த வயதிலேயே பெண்சுகம் கேட்கிறதா என்று சொல்லி ஒரு காவலர் காலால் எட்டி உதைக்கின்றார். சவுக்குத்தோப்பில் அவ்வெளிநாட்டுப் பெண்ணைப் பாலியல் பலாத்காரம் செய்து கொன்றவர்கள் காவல் துறையினர்தான் என்ற உண்மை கதையின் இறுதியில் சொல்லப்படுகிறது.

பாவண்ணன் ‘கூண்டு’ கதையில் விளிம்புநிலை வாழ்வு வாழ்கின்ற சமூகத்தினர் மீது காவல்துறையினர் நடத்தும் வன்முறை குறித்து விளக்குகிறார். இக்கதையில் ஊரற்று வீடற்று வீதியில் கூடாரம் போட்டு வாழும் நாடோடிச் சமூகத்தினரைக் காவலர்கள் அடித்துத்தரத்துவது கதையின் இறுதிப் பகுதியாக அமைந்துள்ளது.

“சாப்பாடு முடிந்து படுக்கப்போகிற சமயம் கூடாரங்களிலிருக்கிற திசையில் இருந்து அதட்டலும் கூச்சலும், ஓலமும் கேட்டது. உயிர் போகிற பயத்தில் எழுகிற அழுகைக் கலவையாய் இருந்தது அது. தெளிவாய் எதுவும் காதில் விழவில்லை. ஆனால் சட்டெனப் பயம் கவ்வியது”¹⁰⁹

எனக் குறவர்கள் மீது காவலர்கள் தொடுத்த தாக்குதல் தொலைவிலிருந்து காட்டப்படுகிறது. அவர்கள் தாக்கப்படுவதற்கான காரணத்தைச் சிறுவனின் தாய் விவரிக்கிறாள்.

“கொஞ்ச நஞ்ச அட்டகாசமா பண்ணிச்சி அந்தக் கூட்டம்? எடத்தக் குடுத்தா மடத்தப் புடுங்கற ஜனமாச்சே அது. தெருவே சகிக்க முடியல, எப்படா ஒழியுமனு இருந்திச்சி. போலீஸ்கிட்ட சொல்லி இருக்கமனு கல்லு ஊட்டுல மத்யானமே பேசிக்கிருந்தாங்க. அதான் இப்ப வந்து அடிச்சி ஓட்டறாங்க”¹¹⁰

என்பதில் சமூகத்தின் மைய நீரோட்டத்தில் வாழும் மக்களின் கருத்தோட்டத்தில் குறவர்கள் மீதான தாக்குதல் காட்டப்படுகிறது. குறவர்கள் மீது அன்பு கொண்ட சிறுவன் காலையில் எழுந்து அவர்களது கூடாரத்தைப் பார்வையிடச்செல்கிறான். அதன்பின் சிறுவனின் பார்வையில் அந்நிகழ்வு விவரிக்கப்படுகிறது. நேற்றுவரை ஆலமரத்தடியில் இருந்த குறவர்களின் குடிசைகளை இன்று காணவில்லை. அங்கங்கே சிதறிக்கிடந்த அரைகுறைப்பண்டங்களும் கிழிந்த துணிகளும் பார்வையில் பட்டு வருத்தத்தைப் பெருக்குகின்றன. ஒரு கல்குவியலுக்கருகே ஒரு கூண்டு மிதிபட்டு சிதைந்திருந்தது. இவ்வாறு விரிந்து செல்லும் இவ்வருணனையானது கூடாரங்களிலிருந்து துரத்தப்பட்ட குறவர்களின் சோகத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. பறவைகளுக்கெல்லாம் கூடுகளை செய்து கொடுக்கிற ஒரு

சமூகம் தங்குவதற்கு வீடுகளில்லாமல் துடைத்தெறியப்படுவதன் பின்னாலிருக்கும் அதிகாரவன்முறை மீதான மெல்லிய அதிருப்தியைக் கதை பதியச்செய்கிறது.

அரசு

அரசியல் நிறுவனம் எனப்படுவது அரசியல் அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளிக்கும் போது அமைதியை நிலைநாட்டும் போதும் எல்லைப்பகுதியைப் பாதுகாக்கும் போதும் ஏற்படும் ஒட்டுமொத்தமான சிக்கல்களைத் தீர்க்கும் ஒழுங்கு முறைகள், சட்டங்கள்,மதிப்புகள் இவற்றின் நிலையான அமைப்பு என்று ஸ்டெபின்ஸ் விளக்கம் தருகிறார்.

“அரசியல் நிறுவனம் என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு சமூகத்தில் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தும் போதும் பகிர்ந்தளிக்கப்படும் போதும் நிலவும் நெறிகள். பங்குகள் பற்றியதாகும்”¹¹¹

என்கிறார்.

சமூகத்திற்காக அமைக்கப்பட்ட அரசு அல்லது அரசியல் நிறுவனம் என்பது சட்ட திட்டங்களை உருவாக்குவதற்கும் செயல்படுத்துவதற்கும், பொது சுகாதாரத்தையும், நலனையும் பேணுவதற்கும், வரிவிதிப்பிற்கும், பொது மூலதனத்தைப் பகிர்ந்து கொடுப்பதற்கும், வெளிநாட்டு விவகாரங்களைச் செயல்படுத்துவதற்கும் போரும் சமாதானமும் குறித்துத் தீர்மானம் செய்வதற்கும் நிறுவப்பட்ட அமைப்பாகும்.¹¹²

சுதந்திரத்துக்கு முன் பாண்டிச்சேரிலிருந்த அரசு பற்றிப் பாவண்ணன் பேசுகிறார். ஆங்கிலேயர் இந்தியாவை ஆண்ட காலத்தில் பாண்டிச்சேரி பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்தின் கீழிருந்தது. பிரான்சு நாட்டிலிருந்து வந்து பாண்டிச்சேரியை ஆள்கை செய்த பிரெஞ்சு அதிகாரிகளும் அவர்களது உதவியாளர்களும் அதிகாரத் திமிர்பிடித்தவர்களாக விளங்கினர். அவர்கள் மக்களுக்கெதிராகப் பல்வேறு அடக்குமுறைகளைக் கையாண்டனர். பாவண்ணனின் பிரயாணம் என்ற கதை இவ்வதிகார அடக்கு முறைகளைப் பேசுகின்றது.

“புதுச்சேரிக்கு வந்த அதிகாரிகளில் யாரும் அப்படி இதற்கு முன்பு இருந்ததில்லை. அவர்கள் பார்வையில் படாதபடிதான் எச்சரிக்கையாக நடக்கவேண்டும். தப்பித்தவறி பட்டுவிட்டால் இழுத்துவந்து அடிப்பார்கள். இவ்வளவுதான் வரி என்ற கணக்கெல்லாம் இல்லை. ஏட்டில் எழுதுவது ஒன்று. வாங்கி வண்டியில் ஏற்றுவது ஒன்று. ஏற்றிச் சென்று சந்தையில் கொடுத்து பணமாக்கி அதிகாரியின் வீட்டில் சேர்த்துவிடுவார் தலையாரி. கணக்குப்பிள்ளை, தலையாரி, அதிகாரி மூன்று பேர்களும் சேர்ந்து ஊர்மக்களை ஆடுமாடுகள் போல நடத்தினார்கள். தினமும் சாயங்காலம் ஏதாவது ஒரு மரத்தடிப் பஞ்சாயத்தில் யாராவது நாலு பேருக்குச் சாட்டையடி விழும். யாராவது இரண்டு பேர்களுக்கு சாணிப்பால்

கொடுக்கப்படும். இன்னும் இரண்டு பேரை ஊர்நடுவில் செக்கு இழுக்க வைப்பார்கள்”¹¹³

என அதிகார வன்முறைகளை விவரிக்கிறார். சாட்டையடி, சாணிப்பால், செக்குஇழுத்தல் போன்ற தண்டனைகளால் துன்பப்பட்ட இந்தியர்களின் நிலையை இக்கதை படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

சுதந்திரம் அடைந்த போது இந்திய ராணுவத்துக்கும் நிஜாம்காரர்களுக்கும் நடந்த சண்டை குறித்து ‘வெளிச்சம்’ கதை விவரிக்கின்றது.

“அணக்கட்டுல மொத்தம் முப்பத்திரெண்டு கேட்டு அதுல பதனாறு இந்தியாக்காரன் கட்டணும். மிச்சம் பதனாறு நிஜாம்காரன் கட்டணும்னு ஒரு ஒப்பந்தம். அப்படிதா நடந்திச்சி கொஞ்ச காலம். இன்னான்னு தெரியல ஒரு நாளு திடீர்னு கலாட்டா. வேலய ரொம்ப நாளு நிறுத்திட்டாங்க. நிஜாம் பக்கத்லதா அரிசி கெடைக்கும். எங்களுக்கு இங்க கோதும குடுப்பாங்க. அங்க எடுத்து போயி கோதுமய குடுத்துட்டு அரிசி வாங்கியாருவம். போவக் கூடாது சண்டன்னு எங்களயெல்லாம் தடுத்துட்டாங்க. திடீர்னு பாத்தா ஆர்மி ஆளுங்க வந்து எறங்கறாங்க. மூணு ராத்திரி மூணு பகல் சண்ட. ராஜாங்க எங்க இருக்கறாங்களோ அங்கல்லாம் ஆர்மி சண்ட போடுதுன்னு பேசிக்கறாங்க. ஒரே வெடிச் சத்தம். அணக்கட்டுக்கு அந்த பக்கம்தா முனிராபாத். அங்கதா சண்ட. மாத்தி மாத்தி குண்டு போட்டாங்க. ஒரு ராத்திரில இந்தியா ஆர்மி அவுங்க எடந்த புடுங்கிடுச்சி. ஆர்மிகாரன் கலாட்டா அடங்கறதுக்கு ரொம்ப காலமாய்ச்சி. அப்றம்தா வேலய ஆரம்பிச்சாங்க”¹¹⁴

என இந்திய அரசின் வலிமை விரித்துரைக்கப்படுகிறது.

பொதுச்சேவையில் சாதனை புரிவோருக்கு அரசு விருதுவழங்கிச் சிறப்பிப்பது பற்றி ‘இரண்டு மரங்கள்’ என்னும் கதை பேசுகிறது. ராஜாத்தி அம்மா ஏராளமான மரங்கள் நட்டு சாதனை படைத்தமைக்காக மத்திய அரசு அவருக்குப் பத்ம ஸ்ரீ விருது வழங்கி கௌரவித்தாக இக்கதையில் வருகிறது.

“பத்மஸ்ரீ விருதை மத்திய அரசு ராஜாத்தி அம்மாவுக்கு வழங்கியிருந்த நேரத்தில்தான் முதல்முறையாக அவரைச் சந்திக்கச் சென்றிருந்தேன். அவருடைய பொதுச் சேவைக்கு அது மிகப்பெரிய அங்கீகாரம். ஏறத்தாழ ஐம்பதாண்டுக் காலம் தொடர்ச்சியாக அப்பகுதிகளில் தென்னங் கன்றுகளையும் மரக்கன்றுகளையும் வளர்த்து பசுமை அடர்ந்ததாக மாற்றிய தன்னலமற்ற சேவையை இந்தியாவே அன்று அறிந்து கொண்டது”¹¹⁵

என்பதில் அரசின் பணி சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது.

அணைக்கட்டுப் பணியில் ஈடுபடுகின்ற தொழிலாளர்களுக்கு அரசு சிறிய வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்தது பற்றி ‘வேளிச்சம்’ கதை பேசுகின்றது. அரசு கட்டிக் கொடுத்த வீடுகள் ஒரு குடும்பம் வாழப்போதுமானதாக இல்லை என்ற விமர்சனத்தையும் கதை முன்வைக்கிறது.¹¹⁶

பாவண்ணனிடம் அரசியல் உள்ளடக்கம் மிகக் குறைவாகவே இடம் பெற்றுள்ளது. மாலை எனும் கதை தொண்டர்களை ஏமாற்றும் அரசியல் தலைவரைப் பற்றி விவரிக்கிறது. பிரபலமான அரசியல் தலைவர்களை உன்னத நிலையில் வைத்துப் பார்க்கும் மக்களின் மனநிலையை இதில் பகடி செய்கிறார். அரசியல் தலைவரைப் பார்க்கப் பெருங்கூட்டமாய்க் கூடுதல், மாலை போடுதல், வாழ்த்துக் கோஷம் போடுதல், புகழ்பாடுதல் என அரசியல் தலைவரின் அடிமைகளாய் வாழும் மக்களை இதில் காட்டுகிறார். குப்புசாமி என்பவன் தனது சொத்துக்களையெல்லாம் அரசியல் தலைவருக்காய்க் கோவில் கட்ட எழுதிவைக்கிறான். கோவில் கட்டப்படுகிறது. அதன் திறப்பு விழாவில் தனக்கு மிகப் பெரிய வரவேற்பு கிடைக்கும் என எதிர்பார்க்கிறான். திறப்பு விழா அன்று ஆலயத்துக்குள் நுழையப்போன குப்புசாமி காவல்துறையினரால் தடுத்து நிறுத்தப்படுகின்றான். கூட்டம் மிகுதியாக இருந்ததால் தடியடி நடத்தப்படுகிறது. குப்புசாமி பின்னால் தள்ளப்படுகிறான். மக்களால் முன்னுக்குக் கொண்டு வரப்படும் அரசியல் தலைவர்கள் மக்களைப் பின்னுக்குத் தள்ளுகிறார்கள் என்ற பாடத்தை இக்கதை தருகிறது.¹¹⁷

சமூகத்தின் ஏற்றத்துக்கும் இறக்கத்துக்கும் அரசியல் காரணமாக அமைகிறது. அரசியலும் அது உருவாக்கும் அரசும்தான் சமூக உறுப்பினர்களாகிய பொதுமக்களின் வாழ்வைத் தீர்மானிக்கின்றன. அரசியலாளர்கள் வழிகாட்டும் தலைவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பது அனைவரின் இலட்சிய நோக்காக உள்ளது. தலைவர்கள் பேச்சளவில் மாபெரும் புரட்சியாளர்களைப் போன்ற பாவனையை நிகழ்த்துகின்றனர். பொதுமக்களை ஏமாற்ற மேடைகளும் ஒலிபெருக்கிகளும் அவர்களுக்குப் போதுமானது. செயல்பாட்டு ரீதியாக அவர்கள் சமூக மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவதில்லை.

‘வேஷம்’ என்ற கதை அரசியல் உள்ளடக்கமுடையது. சிறுகதையின் தலைப்பே அரசியல் தலைவர்களின் இயல்பைச் சுட்டுவதாக அமைந்து விடுகிறது. இக்கதையில் வரும் அரசியல் தலைவர் எழுத்தாற்றல் மிக்கவராக விளங்குகின்றார். அவரது புத்தகத்தை நூலாக்கம் செய்யும் பொறுப்பை ஒரு அச்சகத்தாரிடம் அவர் ஒப்படைத்திருந்தார். அச்சகத்தார் மிகவிரைவாக அச்சக்கோர்க்கும் பணியைச் செய்கின்றனர். கடைசி ஏழு பக்கங்களுக்குரிய பணியைச் செய்து முடிப்பதற்கு மின்சாரம் தடையாகி விடுகிறது. புத்தகத்ததுக்கான அட்டைப்பணி மட்டும் முழுமையாக நிறைவடைந்திருந்தது. மாலையில் தலைவரின் காரியதரிசி வந்து

பார்க்கிறார். வேலைகள் முடியவில்லை என்பதனால் அவர் அச்சக முதலாளியிடம் ஒரு தந்திர ஆலோசனையைச் சொல்லிச் செல்கிறார். அட்டைகளுக்குள் அச்சடிக்கப்படாத வெள்ளைத்தாள்களை வைத்து பத்துப் புத்தகங்கள் தைத்துத் தரச்சொல்கிறார். அப்படியே புத்தகம் தயாராகிறது. அவை வெளித்தோற்றத்திற்கு புத்தகங்கள் போலவும் உள்ளே வெறும் வெள்ளைக் காகிதங்களாகவும் இருக்கின்றன. பத்துமணிக்குப் புத்தகவெளியீட்டு விழா தொடங்குகிறது. முதுபெரும் அரசியல்வாதி புத்தகத்தை வெளியிட தலைவரின் தாய் முதல் பிரதியைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறார். பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் தலைவரின் நூலை ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டால் நோபல் பரிசு கிடைக்கும் எனப் புகழ்ந்துரைக்கிறார். தலைவரின் ஆய்வானது தரத்தில் உயர்ந்திருப்பதாக ஒரு பேராசிரியர் பேசுகிறார். சமூக சேவகர் ஒருவர் அவரது எழுத்து நடையைப் புகழுகின்றார். அதன்பின்னர் எழுத்தரசர், மகளிர் அணித்தலைவி, கொள்கை பரப்புச் செயலாளர் அனைவரும் தலைவரின் நூல் சிறப்பை எடுத்தியம்புகின்றனர். பார்வையாளர்கள் பக்திப்பரவசத்தில் கண்சொருக உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். கைத்தட்டல்கள் காதைக் கிழிக்கின்றன.¹¹⁸

மேற்காட்டிய கதையில் வெற்றுத்தாள்களையே புத்தகமாக வெளியிட்டு பாராட்டுரைகளில் மிதக்கும் அரசியல் தலைவரைக் காணமுடிகிறது. அரசியல்வாதிகளின் ஏமாற்றுகளில் கல்விப்புலம் சார்ந்தவர்களுக்கும் பங்கு இருக்கிறது என்பதைக் கதை உணர்த்துகின்றது.

இலங்கைக்குப் போன தமிழர் ஒருவர் அங்குள்ள அதிகார அமைப்பால் சித்திரவதைக்கு ஆளாக்கப்பட்டதைக் ‘கன்று’ எனும் சிறுகதை நுவலுகின்றது. சிவகாமியின் கணவன் இலங்கையில் தோட்டத் தொழிலுக்காகச் செல்லுகிறான் அங்கு அவனுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியைக் கதை விவரிக்கிறது.

“இங்கேந்து போனதுமே ஏதோ தோட்டத் தகராறில் ஜெயில்ல போட்டுட்டாங்களாம். எட்டு வருஷமாம். வாழ்க்கையே வெறுத்துப் போயிருக்குது அதுக்கு. ஜெயில்ல அடி வாங்கி ஒரு கையும் காலும் உழுந்து போயிடுச்சி. இடுப்ப இழுத்து நவுறுறத பாக்கறதுக்கே மனசுக்கு இம்சையாக இருக்குது. காலங்கார்த்தாலே வாசல்ல வந்து சிவகாமின்னு கூட்டப்போ ஒரு நிமிஷம் உயிரே உண்டு இல்லன்னு ஆயிடுச்சி. சிங்கம் மாதிரி கம்பீரமா ஊரவிட்டுப் போன மனுஷன் இப்படி அரையும் கொறயுமா கொண்டாந்து போட்டிருக்கா ஆத்தா”¹¹⁹

என்று சிவகாமி கூறுகிறாள். குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களை அதிகார அமைப்புகள் எப்படித் துன்புறுத்துகின்றன என்பதை இதன் வழிப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இவ்வியலில் பாவண்ணன் கதைகளிலமைந்த சமுதாய நிறுவனங்கள் பற்றி விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. திருமணம் என்ற நிறுவனம் குடும்ப அமைப்புக்கு

ஆதாரமாக விளங்குவது சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. குடும்பம் என்ற நிறுவனத்திற்குள் எழும்சிக்கல்கள் பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. சாதி பற்றிய பாவண்ணனின் பார்வையும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. மதம் பற்றிய குறைவான பதிவுகளும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. பல்வகைப்பட்ட கல்வி நிறுவனங்கள் பற்றிய செய்திகளும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. சட்டம், அரசு ஆகிய நிறுவனங்கள் பற்றியும் சுருக்கியுரைக்கப்பட்டுள்ளன.

அடிக்குறிப்பு

1. மு.இராஜசேகரன், பிரபஞ்சன் புதினங்களில் சமூக மாற்றச் சிந்தனைகள், ப.12
2. டி.சுந்தரம், சமூகவியல், ப. 12
3. த.அருள்பத்மராசன், தமிழ்ப்பண்பாடு, ப. 37
4. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 78
5. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப. 67
6. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 22.
7. மேலது, ப. 142
8. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப. 83
9. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப. 42
10. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப. 118
11. பாவண்ணன், கடலோர வீடு ப. 159
12. மேலது, பக். 157, 158
13. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், பக். 26 – 46
14. மேலது, பக். 61 – 65
15. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், பக். 108, 109
16. மு.இராஜசேகரன், பிரபஞ்சன் புதினங்களில் சமூக மாற்றச் சிந்தனைகள், ப.13
17. ச.முத்துச்சிதம்பரம், பெண்ணியம் தோற்றமும், வளர்ச்சியும், ப. 104
18. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 129
19. மேலது, ப. 133
20. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப. 68
21. மேலது, ப. 137
22. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை. ப.66
23. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப. 14
24. பாவண்ணன், கடலோரவீடு, ப. 71
25. பாவண்ணன், ஏழுலட்சம் வரிகள், ப. 79
26. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், பக். 133, 134
27. இரா.வேங்கடரெத்தினம், சமூகவியல், ப. 18
28. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப. 100
29. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், பக். 14 – 18
30. பாவண்ணன் ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, பக். 17 – 21
31. க.மனோகரன், சு.சமுத்திரத்தின் சிறுகதைக்கலை, ப. 126
32. மேலது, ப. 33
33. பக்தவத்சலபாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப. 336
34. க.மனோகரன், சு.சமுத்திரத்தின் சிறுகதைக்கலை, ப. 34
35. கஸ்தூரி ஜான்சன், குமரி மாவட்டப் புதினங்களில் சமூக நிறுவனங்கள், ப.20
36. மு.இராஜசேகரன், பிரபஞ்சனின் புதினங்களில் சமூகமாற்றச் சிந்தனைகள், ப.10
37. மேலது, பக். 8, 9
38. மேலது, ப. 9
39. டி.சுந்தரம், சமூகவியல், ப. 109
40. மு.இராஜசேகரன், பிரபஞ்சன் புதினங்களில் சமூகமாற்றச் சிந்தனைகள், ப.11
41. பாவண்ணன், கடலோரவீடு, ப.75
42. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப.197
43. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப. 82
44. மேலது, ப. 112

45. மேலது, பக். 102, 103
46. மேலது, பக். 103, 104
47. மேலது, ப. 81
48. மேலது, ப. 83
49. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 163
50. முகிலை இராஜபாண்டியன் (உ.ஆ), திருக்குறள், ப. 43
51. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப. 16
52. இரா.பிரேமா, பெண் எழுத்துகளின் அரசியல், ப. 9
53. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், பக். 125 – 130
54. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 126
55. மேலது, ப. 310
56. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப. 16
57. மேலது, ப. 54
58. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, பக். 17 – 21
59. மு.இராஜசேகரன், பிரபஞ்சன் புதினங்களில் சமூகமாற்றச் சிந்தனைகள், ப.64
60. ரெ.முத்துராஜன், ஐயனார் வழிபாடு, ப. 157
61. எம்.ஏ.நு.மான், சமூக யதார்த்தமும் இலக்கியப் புனைவும், ப. 14
62. அரங்க. முருகையன், காலந்தோறும் சாதி, ப. 18
63. குணத்தொகை, சாதி ஒழிப்போம், ப. 33
64. மேலது, ப. 34
65. இன்னாசி, சமயமும் சமுதாயமும், ப. 86
66. அம்பேத்கர், இந்தியாவில் சாதிகள், ப. 12
67. மு.இராஜசேகரன், பிரபஞ்சன் புதினங்களில் சமூக மாற்றச் சிந்தனைகள், ப.63
68. க.மனோகரன், சு.சமுத்திரத்தின் சிறுகதைக்கலை, ப. 146
69. மேலது, ப. 146
70. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 120
71. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப. 96
72. பாவண்ணன், கடலோரவீடு, ப. 157, 158
73. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப. 54
74. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப. 31
75. பாவண்ணன், கடலோரவீடு ப. 159
76. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 15
77. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப. 69
78. மேலது, ப. 98
79. மேலது, ப.192
80. மேலது, ப. 205
81. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, பக். 26 – 28
82. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 144
83. மேலது, ப. 120
84. மேலது, ப. 120
85. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப. 125 – 133
86. மு.இராஜசேகரன், பிரபஞ்சன் புதினங்களில் சமூகமாற்றச் சிந்தனைகள், ப.131
87. அ.மீனாட்சிசுந்தரம், கற்றல் மற்றும் மனித வளர்ச்சி உளவியல், ப. 130
88. பாவண்ணன், ஏழுலட்சம் வரிகள், ப. 82
89. மேலது, ப. 89
90. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப. 196

91. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப. 103
92. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப. 98
93. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 30
94. மேலது, பக். 40 – 41
95. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், பக். 56, 57
96. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப. 88.
97. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், பக். 44 – 47
98. மேலது, ப. 61
99. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப. 116
100. மேலது, ப. 45
101. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப. 116
102. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப. 48
103. மேலது, ப. 132
104. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, பக். 66, 67
105. பாவண்ணன், கடலோரவீடு, பக். 96 – 107
106. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், பக். 68 – 69
107. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப. 38
108. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப. 107
109. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப. 82
110. மேலது, ப. 82
111. மு.ராஜசேகரன், பிரபஞ்சன் புதினங்களில் சமூக மாற்றச்சிந்தனைகள், ப.179
112. மேலது, ப.179
113. பாவண்ணன், பிரயாணம், பக். 122, 123
114. மேலது, ப. 42
115. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப. 81
116. பாவண்ணன், பயணம், ப. 41
117. பாவண்ணன், கடலோரவீடு பக். 121 – 128
118. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 275
119. பாவண்ணன், ஏழுலட்சம் வரிகள், ப. 90

இயல் - ஐந்து
சமுதாயச் சிக்கல்கள்

இயல் - ஐந்து

சமுதாயச் சிக்கல்கள்

சமுதாயம் என்பது அசைவற்று நிற்கும் ஓர் அமைப்பன்று. அது இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. காலத்துக்குக்காலம் அது மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. சங்ககாலத்தில் இருந்த அரசியல், பொருளாதார, சமூக நிலை என்பது வேறு. மறுமலர்ச்சிக்கால அரசியல், பொருளாதார, சமூக நிலை என்பது வேறு. இலக்கியம் இம்மாற்றங்களுக்கேற்ற வடிவங்களையும் உள்ளடக்கங்களையும் உருவாக்கிக்கொள்கிறது. இலக்கியம் சமுதாயத்தை ஒரு தளத்திலிருந்து சித்திரிப்பதோடு அதன் மாற்றங்களுக்கும் வழிகோலுகிறது. அது யதார்த்தத்தைப் பிரதிபலிக்கும் அதேவேளை ஒளிமயமான இலட்சியங்களையும் தன்னகத்தே பதுக்கி வைத்துள்ளது. சமுதாயச் சிக்கல்களைப் பதிவு செய்வதால் அது சமுதாயத்தின் கண்ணாடியாக விளங்குகிறது. அது காலங்காலமாய்த் தொடரும் சிக்கல்களையும் அண்மைக் காலத்தில் தோன்றிய சிக்கல்களையும் கவனத்தில் கொள்கிறது. அதற்கான காரணங்களை ஆராய்கிறது. முடிந்தால் கலைத்தன்மை குன்றாமல் சிக்கல்களுக்கான தீர்வுகளையும் முன்வைக்கிறது. மறுமலர்ச்சிக் கால இலக்கிய வடிவங்களான புதினம், சிறுகதை, நாடகம், புதுக்கவிதை ஆகிய அனைத்திலும் சமுதாயம் என்பது முக்கியமான உள்ளடக்கமாகியுள்ளது. இவை சொர்க்கத்திலிருக்கும் கடவுளரைப் பற்றியோ வானத்திலிருக்கும் தேவர்களைப் பற்றியோ கவலைப்படாமல் மண்ணில் தன்னோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சகமனிதர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிறது. சிறுகதைகள் சமூகத்தில் காணப்படும் சிக்கல்களைச் சுருக்கமான புனைவுகளாக்கித் தருகின்றன. சமுதாயப்பார்வை மிக்க பாவண்ணனின் சிறுகதைகளில் சமுதாயச்சிக்கல்கள் இடம்பெறுவது இயல்பானதே. பாவண்ணன் சிறுகதைகள் காட்டும் சமுதாயச் சிக்கல்களை இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

பல்வகை சமுதாயச் சிக்கல்கள்

சமுதாயச் சிக்கல்கள் மனித சமூகம் தோன்றிய போதே தோன்றிவிட்டன எனலாம். வறுமை, பெண்ணடிமைத்தனம் போன்ற சிக்கல்கள் எல்லாக் காலத்திலும் நிலை பெற்றுள்ளன. வரதட்சணை, வேலையில்லாத்திண்டாட்டம் போன்ற சிக்கல்கள் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் தோன்றியவையாகும். இச்சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு சொல்லும் பணியை இலக்கியங்கள் செய்கின்றன.

“மனித சமுதாயத்தின் நாகரீகக் கூறுகள் தோன்றிய காலத்திலிருந்து சிக்கல்களும் இருந்து கொண்டே வருகின்றன. மனித சமுதாயம் வளர்ச்சியடைந்து கொண்டு வருகின்ற பல்வேறு காலகட்டங்களில் சில சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணுகின்ற அதே வேளையில் புதிய சிக்கல்களும் தோன்றிக் கொண்டு வருகின்றன”¹

என்று யோகீசுவரன் குறிப்பிடுகிறார். பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் தீர்வுகளை நோக்கி நகர்ந்திருக்கின்றன என்று சொல்ல இயலாது. அவை சிக்கல்களைப் பிரதிபலிப்பதிலும் விசாரணைக்குட்படுத்துவதிலும்தான் அதிக கவனம் கொள்கின்றன. பாவண்ணன் சிறுகதைகளிலமைந்த சிக்கல்களைப் பின்வருமாறு பகுத்துக்கொள்ளலாம்.

- குழந்தைகள் சார்ந்த சிக்கல்கள்
- பெண்கள் சார்ந்த சிக்கல்கள்
- தொழில் சார்ந்த சிக்கல்கள்
- விளிம்புநிலைமக்கள் சார்ந்த சிக்கல்கள்
- பிற சிக்கல்கள்

எனப் பகுத்து ஆராய்வது பாவண்ணன் சிறுகதைகளிலமைந்த சமுதாயச்சிக்கல்கள் குறித்த மொத்தமான பார்வையை வழங்கும்.

குழந்தைகள் சார்ந்த சிக்கல்கள்

குழந்தைகள் சமூகவயமாவதற்கு முன்னரே சமுதாயச் சிக்கல்களைச் சந்திக்கின்றனர். குழந்தைகள் சந்திக்கும் சிக்கல்களாவன:

- குழந்தைகளைத் தெருவில் வீசுதல்
- குழந்தைத் தொழிலாளர் சிக்கல்

என்பனவாகும்

குழந்தைகளைத் தெருவில் வீசுதல்

பெற்ற குழந்தைகளைத் தெருவில் வீசுதல் என்பது ஒரு சமூக அநீதியாகும். தவறான உறவு மூலம் கருத்தரிக்கும் பெண்கள் குழந்தைகளைப் பெற்றெடுக்கும் போது தெருவில் வீசிச்செல்கின்றனர். வறுமையில் வாடும் அம்மாக்கள் குழந்தையை வளர்க்க முடியாது என்ற பயத்தில் குழந்தைகளைத் தெருவில் வீசிச்செல்கின்றனர். பெண்குழந்தை பிறந்ததை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத தாயாரும் தம் குழந்தையைத் தெருவில் வீசுகின்றனர். ‘பார்வை’ என்ற கதை பார்வையற்ற பெண்குழந்தைகளைப் பாதுகாக்கும் இல்லத்தின் கதையைப் பேசுகிறது. இக்கதையில் வரும் செல்லப்பா கண்தானம் பெற்று பெண்குழந்தைகளின் கண்பார்வையைச் சீர்செய்கிறார். அப்படி ஒரு குழந்தைக்குப் பார்வைக்கான அறுவை சிகிச்சை நடக்க இருக்கும் பொழுது அக்குழந்தை தனது தாய் தன்னை வீசிவிட்டுச் சென்ற கதையைச் சொல்லுகிறாள்.

“எனக்கு பார்வையே வேணாம் ஆன்ட்டி. இப்படியே இருக்கப் போறேன் நா. பெத்தவளே அனாதையாக்கிட்டு தூக்கி கெடாசிட்டப்புறம் இந்த உலகத்துல பாக்குறதுக்கு என்ன இருக்குது”²

என்கிறாள்.

அம்மாக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைத் தெருவில் விட்டுச்செல்வது ஒருபுறமென்றால் வளர்ப்புக் குழந்தைகளைத் தெருவில் விட்டுச் செல்லும் கொடுமைகளும் நிகழுகின்றன. ‘கடல்’ என்ற கதையில் முட்டக்கோஸ் என்பவனின் தாயும் தந்தையும் காலராவில் இறந்து போகின்றனர். அதன்பின்னர் அவனது சித்தப்பாதான் அவனை வளர்த்து வருகிறார். ஆறுவயதில் மரக்காணத்திலிருந்து சின்னம்மாவின் பிரவசத்துக்காகச் சித்தப்பாவுடன் புதுச்சேரிக்குச் சென்றபோது அவர்கள் முட்டக்கோசை ஒரு பூங்காவில் விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிடுகின்றனர். அவனோடு படுத்திருந்த உறவினர்கள் ஒருவரையும் காணவில்லை. அவன் விழித்துப்பார்த்த போது பூங்கா அருகிலிருந்த மருத்துவமனையின் முன் நின்று நாள் முழுவதும் அழுகிறான். பசிதாங்க முடியாமல் ஓரமாயிருந்த குழாயில் தண்ணீர் அடித்துக் குடிக்கிறான்.³ இப்பதிவுகள் தெருவில் விட்டுச்செல்லப்படும் குழந்தைகளைப் பற்றியதாய் அமைகிறது.

குழந்தைத் தொழிலாளர் சிக்கல்

குழந்தைத் தொழிலாளர்களை அமர்த்தக் கூடாது என்பதில் அரசு தீவிரம் காட்டி வருகிறது. ஆனால் வறுமையின் காரணமாகப் பெற்றோர்கள் சிறுவயதிலேயே தம் பிள்ளைகளை வேலைக்கு அனுப்பிவிடுகின்றனர். குடிகாரத் தந்தைகளும் அவர்களது பிள்ளைகள் வேலைக்குச் செல்வதில் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். அம்மாக்கள் குழந்தைகளைப் படிக்க வைக்க விரும்பினாலும் குடும்பப் பொருளாதார நிலையைக்கருதி வேலைக்குச் செல்ல அனுமதிக்கின்றனர். ‘சம்மதங்கள் எங்கிருந்து பிறக்கின்றன’ எனும் சிறுகதையில் சின்னசாமி எனும் சிறுவன் பள்ளிக்குச் செல்வதை நிறுத்திவிட்டு சினிமா கொட்டகையில் முறுக்கு விற்கச் செல்லுகின்றான். பள்ளிக்கு வராததற்கான காரணத்தைச் சின்னசாமியின் நண்பன் கேட்டபோது அவன் சொல்லும் பதில் வாசகர் மனதில் வருத்தம் எழச்செய்கிறது.

“சினிமா கொட்டாய்ல முறுக்கு விக்கறண்டா நானு. ஸ்கூல்லாம் இனிமே கெடையாதுன்னு அம்மா சொல்லிடுச்சி. இப்ப கூட முறுக்கு மாவுதா அரச்சிம் போறன்”⁴

என்று பதிலுரைக்கிறான். பாதங்களை அழுத்தி அழுத்தி வைத்து இடுப்பை ஒடித்து சுமப்பதற்கான உறுதியை உண்டாக்கிக்கொண்டு அவன் நடந்து செல்லுகிறான். முறுக்குப்பாத்திரத்தைச் சுமக்க முடியாமல் அவன் திணறுகிறான். அவனது உடம்பு தள்ளாடுகிறது. மெலிந்து போன அவனது நெஞ்சக்கூடும் உள்வாங்கிய கண்களும்

அவன் மீது இரக்கத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றன. இரவு முறுக்கு விற்று வீடு திரும்ப நீண்ட நேரம் ஆவதால் அவன் காலையில் நெடுநேரம் தூங்குகிறான். சின்னசாமி என்ற பாத்திரம் குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதியாக வார்க்கப்பட்டுள்ளான். பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டிய காலத்தில் வேலைக்குச் செல்லும் சிறுவர்களின் உடலும் மனமும் வேதனைக்குள்ளாவதை இக்கதை உணர்த்துகிறது. பிள்ளைகளை வேலைக்கு அனுப்பக்கூடாது என்ற படிப்பிணையைப் பெற்றோருக்கு ஊட்டுகிறது.

‘ஆட்டம்’ கதையில் ஒரேகுடும்பத்தைச் சார்ந்த எட்டு வயதுக்குட்பட்ட இரண்டு சிறுமிகள் தெருவில் நடனம் ஆடிப் பிச்சையெடுத்துப் பிழைக்கின்றனர். அவர்களது தந்தை அவர்களுக்கு நடன அசைவுகளைக் கற்பித்திருந்தார். பாடல்பாடவும் மகுடிஊதவும் தாளமடிக்கவும் அவர் சிறுவயதிலேயே பிள்ளைகளுக்குப் பயிற்சியளித்திருந்தார். கோயில் திருவிழாக்களில் ஆடி காசு சம்பாதித்து முதலில் வாழ்க்கையை நடத்துகின்றனர். அம்மா, அப்பா, இரண்டு குழந்தைகள் ஆகியோர் இணைந்து இத்தொழிலைச் செய்கின்றனர். அம்மாவின் மரணத்துக்கப்பறம் தந்தையும் இரண்டு குழந்தைகளும் இவ்வேலையைச் செய்கின்றனர். நான்கு நாள்செலாகத் தந்தை காய்ச்சலில் கிடந்த போது இரண்டு சிறுமிகள் மட்டும் வீதியில் நின்று ஆடுகின்றனர். பாம்பாட்டம், திரைப்படப்பாடல்களுக்கான ஆட்டம் அனைத்தையும் நிகழ்த்திப் பார்வையாளர்களிடம் பிச்சையெடுக்கின்றனர்.⁵

‘இனிப்பும் கசப்பும்’ என்ற கதை குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் உருவாவதற்கு வறுமைதான் காரணம் என்கிறது. இக்கதையில் சாமிநாதன் என்பவர் கஷ்டப்பட்டு ஒரு வீட்டைக்கட்டி முடிக்கிறார். அவரது வீட்டில் வாடகைக்கு இருந்த முருகேசன் என்பவர் சாமிநாதனுக்கு உதவிசெய்வதைப் போல நடித்து, இறுதியில் சாமிநாதனின் கையெழுத்தைப் போட்டு வீட்டைத் தனதாக்கிக் கொள்கிறார். உயர்நிலையிலிருந்த சாமிநாதன் கீழ் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார். அவர் பேருந்து நிறுத்தங்களில் நின்று கைக்குட்டை வியாபாரம் செய்கிறார். அவரது பிள்ளைகளின் படிப்பை நிறுத்திவிடுகிறார். படிக்கவேண்டிய வயதில் பிள்ளைகளை இரும்பு தயாரிக்கும் நிறுவனத்தில் வேலைக்கு விடுகிறார். வறுமையில் வாடும் பெற்றோர்கள் குழந்தைகளை வேலைக்கு அனுப்பிவிடுவதனை இக்கதை புலப்படுத்துகிறது. இதே கதையில் அம்சவல்லிக்கு முன்று பெண்குழந்தைகளும் ஒருபையனும் இருக்கின்றனர். இரண்டு இலட்ச ரூபாய் சீட்டு கட்டி ஏமாற்றம் அடைந்தபோது அம்சவல்லியின் கணவன் தற்கொலை செய்துவிடுகிறான். அதன்பின் அம்சவல்லி ஆண்குழந்தையை மட்டும் படிக்க வைத்துவிட்டு பெண்குழந்தைகளை வேலைக்கு அனுப்புகிறாள்.

“முணு பொண்ணுங்களும் பெரிசாயி நிக்குது என்ன செய்ய முடியும் சொல்லுங்க. ஒருத்தி பிளாஸ்டிக் கம்பெனியில் வேலைக்குபோறா இன்னொருத்தி அஜீஸ் நகர்ல ஒரு கம்ப்யூட்டர் கம்பெனியில் இருக்கறா. முணாவது பொண்ணு ரெடிமேட் துணிதைக்க போவது. சின்ன பையன் மட்டும் படிக்கிறான்”⁶

என்ற அம்சவல்லியின் கூற்று சிறுவயதிலேயே பெண்குழந்தைகளை வேலைக்கு அனுப்புதல் குறித்துப் பேசுகிறது.

பெண்கள் சார்ந்த சிக்கல்கள்

பெண்களின் சிக்கல்கள் என்பது பொதுவான பொருண்மையாகவே பொதுவெளியில் நோக்கப்படுகிறது. உண்மையில் பெண்களின் சிக்கல்கள் இடத்துக்கு இடம், நாட்டுக்கு நாடு, மதத்துக்கு மதம், வர்க்கத்துக்கு வர்க்கம் வேறுபட்டுத் திகழுகிறது, மேட்டுக்குடி பெண்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்கள் என்பவை வேறு. உழைக்கும் ஏழைப்பெண்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்கள் வேறு. வர்க்கம் சார்ந்து பெண்களின் சிக்கல்கள் வேறுபடுவது குறித்து சூசன் பாஸ்டன் வினா எழுப்புகிறார்.

“தனக்கும் தனது குழந்தைகளின் வயிற்றுப்பாட்டிற்குமே படாத பாடுபடும் ஏழைப்பாட்டாளிப் பெண்ணின் சிக்கலும் வசதிகளோடு கணவனது தேவைகளைப் பார்த்துப்பார்த்துப் பூர்த்தி செய்யும் மேட்டுக்குடி இல்லத் தலைவியின் சிக்கலும் எப்படி ஒரே மாதிரியாக இருக்க முடியும்”⁷

என்பது சூசன் பாஸ்டன் எழுப்பும் கேள்வியாகும். சிக்கல்கள் வேறுவேறாக இருந்தாலும் அனைத்துத் தரப்புப் பெண்களும் சிக்கல்களைச் சந்திக்கிறார்கள் என்பது மட்டும் உண்மை. பெண்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்களாவன

- வளர்ப்புமுறைவேறுபாடு
- பாலினப்பாகுபாடு
- பெண்கல்வி மறுக்கப்படுதல்
- பகடிவதை
- பெண்களை உடலாகப்பார்த்தல்
- பாலியல் சுரண்டல்
- முதிர் கன்னியாய் வாழ்தல்
- வரதட்சணை
- பெயர்த்துச் செல்லப்படுதல்
- முடிவெடுக்கும் உரிமையின்மை
- புழங்குவெளி சுருக்கப்படுதல்
- ஆணாதிக்கம்
- உடல்வன்முறை
- குடும்பவன்முறை

ஆகிய சிக்கல்களைப் பெண்கள் சந்திக்கின்றனர்.

வளர்ப்பு முறை வேறுபாடு

ஆண் குழந்தையும் பெண்குழந்தையும் சிறு வயது முதலே வேறு வேறு வளர்ப்புமுறைகளைச் சந்திக்கின்றனர். அவர்கள் சந்திக்கும் வளர்ப்புமுறை வேறுபாடுகளாவன.

- ❖ ஆண்குழந்தைகள் சுதந்திரமாக வளர்க்கப்படுகின்றனர்.
- ❖ பெண்குழந்தைகள் கட்டுப்பாடுகளுடன் வளர்க்கப்படுகின்றனர்.
- ❖ ஆண்குழந்தைகளுக்கு உயர்கல்வி வரை வழங்கப்படுகின்றது.
- ❖ பெண் குழந்தைகளுக்குப் பள்ளிக் கல்வி மட்டுமே வழங்கப்படுகிறது.
- ❖ ஆண் குழந்தைகளின் புழங்கு வெளி விசாலமானது.
- ❖ பெண் குழந்தைகளின் புழங்குவெளி குறுகலானது.
- ❖ ஆண் குழந்தைகளுக்கு ஆசைப்படுகின்ற அனைத்தும் வழங்கப்படுகின்றன.
- ❖ பெண் குழந்தைகளுக்குத் தேவையான விஷயங்கள் கூட மறுக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறு வளர்ப்புமுறை வேறுபாடு குடும்பத்துக்குள் செயற்படுகின்றது.

பாவண்ணன் எழுதிய ‘காலணி’ எனும் கதை ஆண்குழந்தைக்குக் கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தைச் சமூகம் பெண் குழந்தைக்குக் கொடுப்பதில்லை என்று குற்றம்சாட்டுகிறது. அனிதாவும் மனோகரனும் உடன்பிறப்புக்கள் ஆவர். இருவரும் நான்கு மைல் நடந்து பள்ளிக்கல்வி பயிலுகின்றனர். இருவருமே செருப்பில்லாமல் முட்காடுகள் வழியாக நடந்து செல்லுகின்றனர். இருகுழந்தைகளுக்கும் செருப்பு வாங்கிக்கொடுப்பது பெற்றோரின் கடமையாகும். வறுமையின் காரணமாக இருவருக்கும் செருப்பு வாங்கிக் கொடுக்காமல் இருந்தால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும். ஆனால் அவர்களது தந்தை மனோகரனுக்கு மட்டும் செருப்பு வாங்க முடிவெடுக்கின்றார். பெண் குழந்தைக்குச் செருப்புத் தேவையில்லை என்பது அவரது கருத்தாகும். அக்காவுக்குச் செருப்பு வாங்கிக் கொடுக்காமல் தனக்குமட்டும் செருப்பு வாங்குவது முறையற்றது என்பது மனோகரனின் கருத்தாகும்.

“நான் எட்டாம் வகுப்போ ஒன்பதாம் வகுப்போ படிச்சிட்டிருக்கும் போதுதான் அப்பா என்னை ஒரு செருப்புக்கடைக்குக் கூப்பிட்டுப் போயி அளவு பார்த்தார். நான் அக்காவுக்கும் வாங்கணும்ன்னு சொன்னேன். அது அவருக்குக் கோபத்தை மூட்டி விட்டது. பொம்பள புள்ளைக்கு எதுக்குடா செருப்பு. பேசாம நீ மட்டும் வாங்கிக்கடான்னு சொன்னாரு. நான் பிடிவாதமாக மறுத்துட்டேன். ஒருவேளை ஒரு ஜோடிதான் வாங்க அவரிடம் பணம் இருந்ததோ என்னமோ எனக்குத் தெரியாது. நான் மறுக்க மறுக்க அவருக்குக் கோபம் கூடிக் கொண்டே போய் என்ன அந்த எடத்திலியே அடிச்சிட்டாரு”⁸

என்பதிலிருந்து செருப்பு வாங்குவதில் கூட ஆண்பெண் வேறுபாடு காட்டப்படுவதை அறியமுடிகிறது.

பாலினப்பாகுபாடு

சமூகத்தில் ஆண்பெண் என்ற இருபெரும் பாலினப்பிரிவுகள் உள்ளன. இவ்விரு பிரிவுகளும் சமமரியாதைக்குரியவையே. ஆனால் சமூகம், மதம், மொழி ஆகிய நிறுவனங்கள் பெண்ணை இரண்டாம் இடத்துக்குத் தள்ளின. பெண் தன்னைப்போன்ற சக மனுஷி என்ற எண்ணம் ஆண்கள் மனதில் எழவில்லை. ஆனால் பெண்ணியக் கோட்பாடுகளின் வருகைக்குப் பின்னர் பாலின சமத்துவம் என்பது முக்கியமான பொருண்மையாக மாறிவிட்டது. நிஜ உலகில் பெண்ணுக்கெதிராக இயங்கிய ஆண்களும் இலக்கிய உலகில் பெண்ணுக்கு ஆதரவாக இயங்குபவர்களைப் போல் பாவனை செய்யும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். உண்மையாகப் பெண்களின் வாழ்வைக் கரிசனையோடு எழுதும் எழுத்தாளர்களும் உருவாயினர். பால்நிலைச் சமத்துவம் இலக்கியங்களின் முக்கிய இலட்சியமாக ஆயிற்று

அம்பை ஆணுக்கு அதிக அதிகாரம் அவனது பாலினத்தால் வழங்கப்படுவதாகக் கூறுகின்றார்.

“உலகம் முழுவதும் நிறைய சந்தர்ப்பங்களில் ஆண், ஆணா வாழ்றான். வாழுகின்ற சந்தர்ப்பத்தில் தான் ஒரு ஆண் என்று சொல்லிக் கொண்டு வாழ தேவையிருப்பதில்லை. ஏன்னா வாழ்க்கை முழுவதும் அவனுக்கு ஆண் என்ற அதிகாரம் பரவிக் கிடக்கிறது”⁹

என்கிறார். ஆணின் அதிகாரமும் பெண்ணின் அதிகாரமற்ற நிலையும் பாலினப்பாகுப்பாட்டை உருவாக்குகின்றன.

பாலினப்பாகுபாடு பெண்ணைப் பாதிக்கும் சமூகச்சிக்கலாகும்.

- ஆண்பாலினம் உயர்ந்தது பெண்பாலினம் தாழ்ந்தது என்ற கருத்தாக்கம் பொது வெளியில் நிலவுகிறது.
- பெண்ணை அடக்கியாளும் உரிமை ஆணுக்குரியது என்ற எண்ணமும் காணப்படுகிறது.
- பாலினத்தின் அடிப்படையில் விழுமியங்கள் வகுக்கப்படுகின்றன.
- பாலின அடிப்படையில் நீதிகளும் முடிவுகளும் உரைக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறு பாலினப் பாகுபாட்டில் பெரிதும் பாதிக்கப்படுபவர்களாகப் பெண்கள் விளங்குகின்றனர்.

தெய்வங்களின் சிற்பங்களைச் செதுக்கும் போது ஆண்கடவுள்களுக்குச் செருப்பு அணிவிப்பதையும் பெண்கடவுளுக்குச் செருப்பு அணிவிக்காததையும் பாவண்ணன் அனிதா எனும் பாத்திரம் வழியாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

“ஒரு கோயில்ல சுற்றுச்சுவரில் இருந்த சிற்பங்களைக் காட்டிச்சி அக்கா. எல்லாச் சிற்பங்களும் ரொம்ப அழகா இருக்குக்கான்னேன். அக்கா சிரிச்சிகிட்டே எல்லா ஆம்பள சாமிக்கும் கால்ல செருப்பு இருக்குது. ஒரு பொம்பள

சாமிக்குக்கூட கால்ல செருப்பு இல்ல பாத்தியான்னு கேட்டுச்சி. எனக்கு ஆச்சரியமா இருந்தது. இவ்வளவு நேரமும் சிற்பங்களின் கால்களை அக்கா உன்னிப்பா கவனிச்சதுக்கான அர்த்தம் புரிஞ்சிது. சொல்லி வச்சமாதிரி ஒரு பெண்ணின் சிற்பத்தின் காலிலும் செருப்பு இல்லை. எனக்கு இது பெரிய அதிர்ச்சியா இருந்திச்சி. பிறகு நான் செல்ல நேர்ந்த கோயில்களில் எல்லாம் இதைக் கவனிக்க ஆரம்பிச்சேன்”¹⁰

என்று அனிதாவின் தம்பி கூறுகின்றான். தெய்வங்கள் காலில் செருப்பணிவதைச் சிற்பமாக்கும் பொழுது கூட ஆண் பெண் என்ற வேறுபாடு காட்டப்படுவதை இது உணர்த்துகின்றது.

சங்க இலக்கியத்திலிருக்கும் பாலினப் பாகுபாட்டைக் காலணி கதையின் தலைவியான அனிதா எடுத்துக் காட்டுகிறாள். அவள் தன் தம்பியிடம் இலக்கிய நாயகிகளுக்குச் செருப்பு வழங்கப்படாத அநீதியைப் புரியவைக்கிறார்.

“இன்னொரு நாளு ஏதோ ஒரு புஸ்தகத்துல ஒரு படத்தக் காட்டி பாருடா தம்பின்னாங்க. அதுல ஒரு படம் போட்டு கீழ ஏதோ சங்ககாலப் பாட்டு வரிங்கள போட்டிருந்தாங்க. ஏதோ காட்டு வழி. தலைவி கால்ல முள்ளு தச்சிடுது. அவள் காலை எடுத்து மடில வச்சி தலைவன் முள்ளை எடுக்கறாரு. அழகாதானே இருக்குன்னு சொன்னேன் நான். அன்புன்னு சொன்னா இப்படித்தாங்கா இருக்கணும்ன்னு சொன்னேன். அக்காவால சிரிப்பை அடக்க முடியலை. செருப்பு போடாம நடக்க உட்டுட்டு முள்ளு தச்சப்பறம் எடுத்து விடறதுல என்னடா தம்பி அன்பு இருக்குது? மயிலுக்குப் போர்வையும் முல்லைக்கொடிக்குத் தேரும் கொடுத்த ஆம்பளைங்க பெண்ணுக்கு ஒரு ஜோடி செருப்பு குடுத்தா தேஞ்சா போயிவாங்கன்னு கேட்டாங்க”¹¹

என்பதில் பழங்காலப் படைப்பாளிகள் விமர்சிக்கப்படுகின்றனர்.

அம்பிகாபதி கதையில் ‘இட்ட அடிநோக எடுத்த அடி கொப்பளிக்க’ என்னும் பாடல் அடி இடம் பெறுகின்றது. காலில் செருப்பணிய அனுமதிக்காததால்தான் அவளுக்கு இட்ட அடிநோகின்றது என்றும் எடுத்த அடி கொப்பளிக்கின்றது என்றும் ‘காலணி’ கதையில் வரும் அனிதா குறிப்பிடுகின்றாள்.¹²

ஆண்குழந்தைக்கு வரவேற்பு

ஆண் குழந்தை பிறப்பதை வரவேற்கும் சமூகம் பெண்குழந்தை பிறப்பைக் குறைவாக மதிப்பிடுகிறது. பாசம் சார்ந்த விழுமியங்களைப் பெண்குழந்தைகள் பாதுகாப்பவர்களாக இருந்தும் பெற்றோர்களுக்கு ஆண்குழந்தையின் மீதுதான் நாட்டமிருக்கிறது. பிறக்கின்ற எல்லாம் ஆண்குழந்தைகளாக இருந்தால் தலைமுறைத் தொடர்ச்சி நின்றுவிடும் என்பதை இவர்கள் எண்ணிப்பார்ப்பதில்லை. பெண்குழந்தைகள் பிறந்தால் ஆடை, அணிகலன், சீர்வரிசை ஆகியவற்றிற்கு அதிகமான செலவு ஆகும்

என்பதால் சில ஏழைகள் ஆண்குழந்தை பிறக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றனர். கொள்ளி வைப்பதற்கு ஆண் குழந்தை வேண்டும் என்ற கருத்தும் இங்கு நிலவுகிறது. ‘வரிசை’ கதையில் ஆண்குழந்தை பிறக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படும் கணவன் மனைவியின் உரையாடல் இடம்பெறுகிறது.

“கொள்ளி போட ஒரு ஆம்பளைப்புள்ள கட்டாயமா வேணும்யா’ என்று ரொம்பவும் அவள் ஆசைப்பட்டாள். ‘செத்தப்பறமா கொள்ளி வைக்கறது ஆம்பள புள்ளயா பொம்பள புள்ளயான்னு தெரியவா? போவுது? சும்மா அந்தக் கதயெல்லாம் வேணாம். ஆம்பள புள்ளைக்கு ஆசைப்பட்டு ஏற்கனவே ரெண்டு பெத்தாச்சி. மூணாவதா எதுவும் வேணவே வேணாம்’ என்று பிடிவாதமாக இருந்தார் அவர். எதை எதையோ சொல்லி கரைத்தது அவள்தான். மூன்றாவதாகவும் ‘இதோட நின்னுருமா என்ன? அப்பறமா பாத்துக்கலாம் போய்யா...என்று கிண்டலடித்துச் சிரித்தாள். ஆண்பிள்ளை கொள்ளிக்கு ஆசைப்பட்டவளுக்கு அவரே கொள்ளிவைத்தார்”¹³

என்பதில் மரணத்துக்கப்பறம் கொள்ளி போட ஆண்கள் மட்டுமே அனுமதிக்கப்படும் சமூக ஒழுங்கு சுட்டப்படுகிறது.

பெண்கல்வி மறுக்கப்படுதல்

எண்ணையும் எழுத்தையும் கண்ணாக மதித்த சமூகம் தமிழ்ச் சமூகம். சங்காலப் பெண்பாற்புலவர்கள் பெண்கல்வியின் அடையாளங்களாகத் திகழ்ந்தனர். கம்பர் காலத்தில் பெண்கள் கல்வியில் சிறந்து விளங்கினர். அதற்குப் பிந்தைய காலத்தில் அடுப்பூதும் பெண்களுக்குப் படிப்பதற்கு என்ற கருத்தாக்கம் உருவானது. மறுமலர்ச்சி காலம் பெண்கள் பள்ளி, பெண்கள் கல்லூரி எனப் பல்வேறு வசதிகளைச் செய்திருப்பது ஆரோக்கியமான மாற்றம்தான் எனினும் இன்னும் கிராமங்களில் பெண்கல்வியை ஊக்குவிக்காத நிலை காணப்படுகிறது. பெண்கல்வி மறுக்கப்படுவதற்குப் பின்னால் சில காரணங்கள் உள்ளன.

- வறுமை
- பெண்ணுக்குப் பள்ளிக்கல்வியே போதுமானது என்ற சிந்தனை
- உயர்கல்வி பயிலும் பெண்கள் கெடுவதற்கான வாய்ப்புகள் உள்ளன என்ற எண்ணம்
- படித்த பெண்கள் பிறரை மதிக்கமாட்டார்கள் என்ற மதிப்பீடு
- படித்த பெண்களுக்கு வாழ்க்கைத் துணையைத் தேடுவது கடினம் என்ற கருத்து
- வரதட்சணைக்குச் செலவு செய்ய வேண்டியிருப்பதால் கல்விக்குத் தனியாகச் செலவு செய்ய வேண்டியதில்லை என்ற கணக்கு

- வேலைக்குச் சென்றால் பொருளாதாரம் கிடைக்கும் என்ற சுயநலம் ஆகியவற்றால் பெண்களுக்குக் கல்வி மறுக்கப்படுகின்றது.

‘வரிசை’ கதையில் வரும் கீரைக்காரருக்கு மூன்று பெண்குழந்தைகள் பிறக்கின்றனர். மூன்றாவது பெண்குழந்தை பிறந்த ஆறுமாதத்தில் அவரது மனைவி இறந்து விடுகிறாள். வறுமை அவரை வாட்டுகிறது. கீரைவியாபாரி தனது மகள்களை ஐந்தாவது வரை படிக்கவைக்கின்றார். அதன்பின் வறுமை காரணமாகப் படிப்பை நிறுத்திவிடுகிறார்.¹⁴

சமைக்கின்ற பெண்களுக்குக் கல்வி தேவையில்லை என்ற கருத்து சமூகத்தில் நிலவுவதை ‘உயரத்தை நோக்கி’ எனும் கதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இக்கதையில் பத்மா வீட்டிற்கு இரண்டு இளைஞர்கள் தொலைக்காட்சிப்பெட்டியைக் கொண்டு வருகின்றார்கள். அந்த இளைஞர்கள் தங்கள் குடும்பப்பின்னணி குறித்து பத்மாவிடம் உரையாடுகின்றனர். அதில் ஒரு இளைஞன் தன் அக்காவைப் படிக்க வைக்காத அவனது பெற்றோர் பற்றிய புகாரை எழுப்புகின்றான்.

“ஒங்களமாதிரி ஒரு அக்கா எனக்கிருந்தா மேடம். நல்லா படிக்கற பொண்ணு. எங்க மாவட்டத்துலயே ப்ளஸ் டூல மொதல் மார்க் எடுத்தவ அவ. தொண்ணத்தஞ்சி பர்சென்ட். ஜெயலலிதாவே கூப்ட்டு ப்ரைஸ்லாம் அந்தக் காலத்துல கொடுத்திருக்காங்க. இஞ்சினீரி யங்கோ டிப்ளமோவோ மேல படிக்கறேன்னு சொன்னா. எங்க அம்மா அப்பா கேக்கலை. என்ன படிச்சாலும் கடைசியா கரண்டிதான்டி புடிக்கணும்னு சொல்லிச் சொல்லியே அவ வாய அடச்சிட்டாங்க”¹⁵

என்று பெண் கல்விக்குத் தடையாயிருக்கும் பெற்றோர்கள் பற்றிக் கூறுகின்றாள்.

பகடிவதை

பகடி வதை என்பது நவீன உலகின் மிகப்பெரும் சமூகச்சிக்கலாக உள்ளது. சகமனுஷியான பெண்ணைச் சிந்திக்கும் ஆற்றிவுடைய உயிரியாகக் கருதாமல் வெறும் சதைப்பிண்டமாகக் கருதுவதால் ஏற்படும் சிக்கல் இது. பகடிவதை கீழ்க்காணும் முறைகளில் செயற்படுகிறது.

- பெண்ணின் உடல் பாகங்களை வருணிப்பது
- இரட்டை அர்த்தத்தில் பேசுவது
- புணர்ச்சியோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்ப்பது
- அந்தரங்க உறுப்புகளைப் பற்றி அருவருப்பாகப் பேசுவது
- மோசமான கிண்டல்களை உதிர்ப்பது
- பாலியல் தொடர்பான உடல் அசைவுகளைக் காட்டுவது
- துரத்துவது, பயப்படுத்துவது

ஆகிய அனைத்தும் பகடி வதையின்பாற்படும்.

பகடிவதையைப் பெண்கள் அனுதினமும் ஏதோ ஒரு வகையில் சந்திப்பதாகவே இன்றைய சமூகம் அமைந்துள்ளது. பகடிவதை மனதைக்கீறி இரணமாக்கும் கொடிய சிக்கலாகச் செயற்படுகிறது. இதனை எதிர்கொள்ளும் பெண்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் எதிர்காலத்தை எண்ணி எதிர்வினையாற்றுவதில்லை. காவல்நிலையம், நீதிமன்றம் போன்ற தீர்வுகளைத் தேடிச்செல்வதில்லை. வீட்டில் சொன்னால் கூட சில பின்விளைவுகள் ஏற்படும் என எண்ணிப் பலர் சொல்லாமலே தவிர்த்துவிடுகின்றனர். பெண்ணின் பொறுமையையும் மௌனத்தையும் ஆண்கள் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்றனர்.

‘காற்றில் கரைந்துவரும் குரல்’ கதையில் உலா வரும் அம்மன் பகடி வதைக்கு உள்ளாகிறார். அம்மன் ஒரு நாள் மானுடப்பெண்ணைப் போன்ற தோற்றத்துடன் ஊரில் உலா வருகின்றார். இளைஞர்கள் அவளைப் பகடிவதை செய்கின்றனர் அவர்கள் பெண்ணுடலைக் கொச்சைப்படுத்தும் திரைப்பாடலைப் பாடி அவளைக் கேலி செய்கின்றனர். நாட்டுக்கட்டை என்ற சொல்லாடலால் அவளது உடலை வருணிக்கின்றனர். அம்மன் ‘நாட்டுக்கட்டை’ என்ற சொல்லின் பொருள் என்னவென்று கௌரியிடம் கேட்கிறாள். வாட்டசாட்டமான உடல்வாகு கொண்ட பெண்களை ஆண்கள் இச்சொல்லால் அழைப்பதாகக் கௌரி சொல்லுகின்றாள்.

“உலா முடிச்சி வந்துகிட்டே இருந்தனா ஒரு மூலையில் நாலஞ்சி எளவட்டப் பசங்க நின்னுட்டிருந்தானுங்க. என்ன பாத்ததும் கட்ட கட்ட நாட்டுக்கட்டன்னு ராகமா பாடனானுங்க. ஒடம்பே நடுங்கிடுச்சி எனக்கு. நிமுந்து பாக்காம கூட வந்துட்டேன்’ ‘நிமுந்து நாலு வார்த்த கேட்டிருக்கலாமில்ல’

‘அது சரி ஒரு தரம் நிமுந்து பார்த்ததுக்கே நான் இந்தக் கதிக்கு வந்துட்டேன் மறுபடியும் அனுபவிக்கணுமா .அத நெனைச்சாலே பயமா இருக்குது”¹⁶

என்று அம்மனும் கௌரியும் உரையாடுகின்றனர். இளம் பருவத்தினரே அதிகமாக பகடிவதையில் ஈடுபடுகின்றனர் என்ற உண்மையை இக்கதை வெளிக்கொணர்கிறது. தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பெண்களுக்கே சமூகத்தில் இத்தகு சோதனைகள் நோர்ந்தால் சாதாரணப் பெண்கள் நிலை அதைவிடக் கொடுமையானதாக இருக்கும் என்ற உண்மையைக் கதை உணர்த்துகிறது.

வறுமையின் காரணமாக வீதியோரங்களில் நின்று நடனமாடிப் பிச்சையெடுத்துப் பிழைக்கும் இரண்டு சிறுமிகளைப் பகடிவதைச் செய்யும் ஆண்கள் ‘ஆட்டம்’ சிறுகதையில் பாத்திரங்களாகியுள்ளனர். எட்டுவயதுக்குட்பட்ட இரண்டு குழந்தைகள் திரைப்படப் பாடலுக்கு நடனமாடிக் கொண்டிருந்த போது அக்குழந்தைகளை இச்சையுணர்வுடன் ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். நடனம் முடிந்ததும் ஆடிய திரைப்பட பாடல்களின் வரிகளுக்குப் பொருள் தெரியுமா என அவர் சிறுமியிடம்

கேட்கிறார். ‘பலானது ஓடத்தின் மேலே’, ‘சிங்காரி சரக்கு நல்ல சரக்கு’ ஆகிய பாடல் வரிகளின் பொருளைச் சிறுமியின் வாயிலிருந்து அறிய முற்படுகிறார். இடுப்பை வளைத்து ஆடுவதன் பொருளையும் கேட்கிறார். அப்பாவிக் குழந்தைக்கு இவற்றிற்கெல்லாம் பொருள் தெரியவில்லை. கெட்ட எண்ணமுடைய அக்கொடூரன் பெண் குழந்தைகள் பற்றிய தவறான விமர்சனத்தையும் வைக்கிறான்.

“இந்த வயசுல இந்த போடு போடுதுங்களே இதுங்கள்ளாம் வளந்து ஆளாச்சின்னு வய்யி, ஆம்பளைங்ள ஆட்டபாட்டத்துலயே கொத்திக்னு போய்டும்”¹⁷

என்று கேலி செய்கிறான். அவனுடன் நின்றிருந்த நான்கு ஆண்களும் அதற்கு உடன்பட்டுச் சிரிக்கின்றனர் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகத் திரைப்படப்பாடல்களைப் பாடி ஆடும் குழந்தைகளைப் பாலியல் உபகரணங்களாகப் பார்க்கும் ஆணாதிக்க மனோபாவத்தை இது காட்டுகிறது. எட்டு வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகள் கூட ஆண்களின் இச்சையிலிருந்து தப்புவதில்லை என்பதைக் கதையானது புரிய வைக்கிறது. மென்மையாகப் பேசுவது போன்ற பாவனையுடன் பாலியல் உள்ளடக்கங்களைப் பேசும் பகடிவதைக்கான சான்றாக இக்கதையைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

பெண்களை உடலாகப்பார்த்தல்

பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் பெண்களை உடலாகப் பார்க்கும் சிக்கல் கீழ்க்காணும் வகைகளில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

- சிவப்பான பெண்களை உடலாகப்பார்த்தல்
- வெளிநாட்டுப் பெண்களை உடலாகப்பார்த்தல்
- இளம் பெண்களை உடலாகப்பார்த்தல்
- காதல் செய்யும் பெண்ணை உடலாகப்பார்த்தல்
- நண்பியை உடலாகப்பார்த்தல்
- உடன் பணி செய்யும் பெண்ணை உடலாகப்பார்த்தல்

ஆகிய பொருண்மைகளில் இவ்வுள்ளடக்கம் பதிவாகியுள்ளது.

சிவப்பான பெண்களை உடலாகப்பார்த்தல்

இந்தியச் சூழலில் ஆண்களும் பெண்களும் சகஜமாக இணைந்து பழகுவதற்கான வாய்ப்புகள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. இறுக்கமான சமூக அமைப்பை பின்பற்றும் இடங்களில் ஆண்களும் பெண்களும் ஒருவரோடொருவர் பேசுவதற்கான அனுமதி கூட மறுக்கப்படுகிறது. இத்தகு சூழலில் பெண்பாலினத்தாரைப் பற்றிய ஆர்வமான மனநிலை ஆண்களிடம் மேலோங்கி நிற்கிறது. வெண்மையாகவோ

சிவப்பாகவோ இருக்கும் பெண்களை உடைமையாக்கும் மனநிலையையும் இங்குக் காணமுடிகிறது. சிவப்பாக இருப்பதை அழகின் அளவீடாகக் கொள்ளும் போக்கைப் படைப்பாளர்களிடம் பார்க்க முடிகிறது. அவர்கள் சமுதாய மனநிலையைப் பிரதிபலிப்பதற்காகச் சிவப்பழகைக் கொண்டாடுவதாகக் கருதலாம். அழகான பெண்களை மனைவியாக்கி அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற மனநிலை கூட பிறழ்வுத் தன்மையுடையதே. ஆணும் பெண்ணும் கள்ளம் கபடமில்லாமல் பழகுவதைத் தடைசெய்யும் அனைத்துக் கூறுகளும் தவறானவையே. பாவண்ணன் ‘இனிப்பும் கசப்பும்’ கதையில் சிவப்பான பெண்களைப் போகப்பொருளாகப் பார்க்கும் ஆண்களின் மனநிலையை ஒரு பள்ளியின் பின்னணியிலிருந்து விவரிக்கிறார்.

“நாங்க ரெண்டாவது வருஷம் படிக்கறப்போ காரைக்கால்லேருந்து நிர்மலாந்னு ஒரு பொண்ணு எங்க வகுப்புக்கு டிரான்ஸ்வர் வாங்கிட்டு வந்து சேந்தா. செவசெவன்னு நல்ல அழகு. களையான முகம். அளவான முகம். அளவான உயரம். ரெட்டைஜடை போட்டுகிட்டு பாவடை தாவணியில அந்தப் பொண்ணு வகுப்புக்குள்ள வந்தபோதே பலபேருக்கு தலையில் பட்டாம் பூச்சி பறக்க ஆரம்பிச்சிட்டுது. ஒரு ரெண்டு நிமிஷமாச்சிம் அவ பக்கத்துல நின்னு பேசமாட்டமான்னு எல்லாருக்குள்ளும் ஒரு ஆச. அவளுடைய மெய்ன் சப்ஜெட் வேற. கெமிஸ்ட்ரி. லாங்வேஜ் வகுப்புமட்டும் எல்லாருக்கும் பொது. எல்லா சப்ஜெக்ட் காரங்களுக்கும் பொதுவாக ஒரு பெரிய ஹால்ல நடக்கும். கலித்தொகை புறநானூறுன்னு உயிரக்குடுத்து தமிழ் ஐயா பாடம் நடத்துவாரு. ஆனா பசங்க கவனம் மொத்தமும் அவள் மேலதான் இருக்கும்”¹⁸

என்று ஒரு வகுப்பறைக் காட்சியைக் காட்டுகிறார். சிவப்பு மீதான ஈடுபாட்டின் வழியாகத் தமிழர்கள் இன்னும் காலனிய அடிமைகள் என்பதை நிரூபிப்பதை இங்குக் காணமுடிகிறது.

வெளிநாட்டுப் பெண்களை உடலாகப் பார்த்தல்

பெண்ணைத் தாயாகவும் சகோதரியாகவும் தோழியாகவும் சகமனுஷியாகவும் பார்க்கின்ற மனிதர்கள் இருந்தால் உலகில் பெண்களுக்கு எதிரான குற்றங்கள் நிகழ்வதற்கான வாய்ப்பில்லை. ஆனால் பெரும்பான்மையான ஆண்கள் பெண்களை வெறும் உடலாகவே பார்க்கிறார்கள். உடலின்பத்தைச் சேமித்து வைத்திருக்கும் சதையும், தோலும் உடைய கருவி என்றே பெண்களை அவர்கள் மதிப்பிடுகின்றனர். இத்தகைய தவறான எண்ணங்கள் பெரியவர்களான பின்தான் வரும் என்று கூறுவதற்கில்லை. சிறுபருவத்திலேயே ஆண்கள் பெண்களை இச்சையுடன் பார்க்கத் தொடங்கிவிடுகின்றனர்.

‘கடல்’ என்ற சிறுகதையில் முட்டக்கோஸ் என்ற பட்டப்பெயருடைய ஒரு சிறுவன் வருகிறான். அவன் சுற்றுலாப் பயணிகளை ஆட்டோவில் அழைத்துச் செல்லும்

வேலை செய்கிறான். அவன் வெளிநாட்டுப் பெண்களை ஆட்டோவில் அழைத்துச் சென்று நீச்சல் அடிப்பதற்குரிய இடங்களில் கொண்டுவிடுகிறான். ஒருவெளிநாட்டுப் பெண் நீந்திக் கொண்டிருப்பதைக் கூர்ந்து கவனிக்கின்றான். மெய்மறந்து உட்கார்கின்றான். அவளது அழகும் உடல் திரட்சியும் அவனது மனதுக்குள் பதிகின்றன. இதற்கு முன்பும் பலமுறை இது போன்ற அனுபவங்கள் அவனுக்கு வாய்த்திருக்கின்றன. அப்போதெல்லாம் அவனுக்குள் சீறியெழும் காட்டுத்தனமான எண்ணங்களை அடக்கி வீழ்த்திவிடுகிறான். இந்த முறை அவனது எண்ணங்களை அவனால் கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை. அவள்மீது பதித்த கண்களை அவனால் விலக்கிக் கொள்ள இயலவில்லை. உறுப்புகளின் அசைவுகள் அவனைப் பைத்தியமாக்குகின்றன. கற்பனையில் அவன் அவளோடு தவறு செய்கிறான்.¹⁹

இந்நிகழ்வில் உண்மையில் முட்டக்கோஸ் உடல்ரீதியாகத் தவறு செய்யவில்லை. அவனது மனமே தவறு செய்கிறது. ஆனாலும் இதனைத் தவறாகவே மதிப்பிடமுடிகிறது. பெண்களை இதயமுள்ள உயிரியாகப் பார்க்காமல் அழகிய உடலுடைய உயிரியாகப் பார்ப்பதால்தான் இத்தகு கெட்ட எண்ணங்கள் ஆண்களுக்குள் உருவாகின்றன. மன எண்ணங்கள்தான் ஒருநாள் செயல்பாட்டுக்கு வருகின்றன. அதனால், ஆண்கள் பெண்களை நாகரிகமாகப் பார்க்கும் பார்வையை வளர்க்க இலக்கியங்கள் உதவவேண்டும்.

இளம்பெண்களை உடலாகப் பார்த்தல்

‘எட்டுத்திரைக்கதைகளும் ஒரு நேர்காணலும்’ கதையில் பாலியல் சித்திரவதை பற்றிய குறிப்பு வருகிறது. கிராமங்களில் வாழும் இளம் பெண்களை உலகியல் வசதி பற்றிய ஆசைகாட்டி மும்பை, கல்கத்தா, தில்லி போன்ற பெருநகரங்களுக்கு அழைத்துச்சென்று முறைகேடாகப் பயன்படுத்தி பாலியல் சித்திரவதை செய்து பணம் சம்பாதிக்கிற ஒரு பெரிய கூட்டம் இருப்பதாக இச்சிறுகதை கூறுகின்றது.²⁰

காதலிக்கும் பெண்ணை உடலாகப் பார்த்தல்

‘காத்திருப்பவள்’ எனும் கதை பெண்களை ஏமாற்றும் ஆண்கள் பற்றிய கதையாகும். இக்கதையில் தேவகியும் செல்வமும் காதலிக்கின்றனர். திருமணத்துக்கு முன்பே உறவுகொண்டதால் தேவகி கருவுறுகிறாள். மாதவிலக்கு நாள் கணக்கு தப்பிப்போனதிலிருந்து அவள் அச்சமடைகிறாள். அதற்குப் பிந்தைய இரவுகள் அவளுக்குத் தூக்கமற்ற இரவுகளாகக் கழிகின்றன. தேவகி செல்வத்திடம் தான் கருவுற்ற செய்தியைச் சொல்லுகிறாள். செல்வம் பணத்துடன் வந்து கருவைக்கலைக்கும் மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறுகின்றான். தேவகி ஏரிக்கரையில் செல்வத்துக்காகக் காத்திருக்கிறாள். செல்வம் வராவிட்டால் ஏரியில் விழுந்து உயிரைவிட்டு விடவேண்டும் என்று முடிவு செய்கிறாள்.

இந்தச்சம்பவம் உடலாசை காட்டிப் பெண்களின் வாழ்வை நாசமாக்கும் ஆண்களைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை உருவாக்குகிறது.²¹

நண்பியை உடலாகப் பார்த்தல்

நட்புக்குக் கோரைப்பல் முளைக்கும் போது காமம் முளைத்துவிடுகிறது என்பதனை ‘இனிப்பும் கசப்பும்’ கதை உணர்த்துகிறது. இக்கதை மீனாட்சிக்கும் வைத்திக்குமான அழகிய நட்பைப் படம் பிடித்து வரும்போது திடீரென்று ஒரு அதிர்ச்சியான காட்சி இடம்பெற்றுவிடுகிறது. தொழில் சார்ந்த உதவி, அறிவு சார்ந்த உதவி, பொருள் சார்ந்த உதவி என மீனாட்சிக்கு உதவிசெய்வதில் ஆர்வம் காட்டிய வைத்தியின் நட்பு காமத்தை நோக்கித் திசை மாற்றம் அடைகிறது. காதல், திருமணம் போன்ற நாகரிகச் சொல்லாடல்கள் வழி மீனாட்சியை அடைய வைத்தி முயலுகின்றான். நட்புதான் காதலாகவும் கல்யாணமாகவும் படிப்படியாகக் கனியும் என்று அவன் தத்துவம் பேசுகிறான். மீனாட்சி அவனை நண்பனாக நினைத்திருந்ததால் வைத்தியின் மாற்றத்தைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைகிறாள். அவனைக் காதலிப்பதற்கு மறுப்பு தெரிவிக்கிறாள். அப்போது வைத்தியின் உண்மை முகம் தெரிகிறது. தான் கொடுத்த ஒரு இலட்சருபாய் உடனடியாக வேண்டும் என்கிறான். அதனைத் தொடர்ந்து பாலியலை முன்வைத்து அவளுக்கு மிரட்டல் விடுகிறான்.

“கல்யாணம் கூட வேணாம் மீனாட்சி. ஒரே ஒரு நாள் மட்டும் என் கூட இருந்துட்டு போயிடு அது போதும்”²²

என்று பாலியல் சுரண்டலுக்கான சமிக்ஞையைக் கொடுக்கிறான். இதில் உதவி செய்து பாலியல் வன்புணர்வுக்கு உட்படுத்தும் மோசமான பண்புடையவனாக வைத்தி காட்டப்படுகிறான். பாலியல் சுரண்டலுக்கான முயற்சிகளை ஆண் எடுத்தாலும் ஒரு பெண் தனது கற்பில் உறுதியாக இருந்தால் அவனால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்ற உண்மையைக் கதை உணர்த்துகிறது.

தெய்வப் பெண்டிரை உடலாகப் பார்த்தல்

‘காற்றில் கரைந்து வரும் குரல்’ கதையில் ஆணின் பாலியல் சுரண்டல் பற்றிய விவரிப்பு இடம் பெறுகின்றது. இக்கதையில் அம்மன் மனிதப்பெண்ணுரு கொண்டு கௌரியுடன் எல்.ஆர் ஈஸ்வரியின் பாடல் கச்சேரி நிகழ்ச்சிக்குச் செல்லுகின்றார். கச்சேரி நடந்து கொண்டிருக்கும் போது ஒரு ஆடவன் கூட்டத்தில் கௌரியை நெருக்குகிறான். பெண்கள் உட்காரும் இடத்தில் ஆண்கள் உட்காரக்கூடாது எனக் கௌரி சத்தம் போட்டதால் அவன் அவமானப்பட்டுச் சென்றுவிடுகிறான். கச்சேரி முடிந்து கௌரியும் அம்மனும் நடந்து சென்று கொண்டிருக்கும் போது அவன் அவர்களது அருகில் வருகிறான். கௌரியின் தோளைத் தொட்டு ‘என்னடி? பெரிய பத்தினியா நீ? ஒன் பக்கத்துல ஒக்காரக் கூடாதா’ என வினவுகிறான். அம்மன்

அவனிடம் நல்ல புத்திமதி சொல்லி அனுப்ப முயலுகிறான். அவனோ அம்மனும் தளதளன்று இருப்பதாகக் கூறித் தவறு செய்ய முயற்சிக்கிறான். கௌரியும் அம்மனும் இருட்டில் ஓடுகின்றனர். அவனும் அவர்கள் பின்னால் துரத்திக் கொண்டு ஓடுகிறான். இந்நிகழ்வு பெண்களைப் பாலியல் பொருளாகக் கருதிச் செயற்படும் ஆண்களின் மனநிலையை வெளிக் கொணர்கிறது.²³

உடன்பணி செய்யும் பெண்களை உடலாகப் பார்த்தல்

‘கல்’ என்ற கதை வேலை செய்யுமிடங்களில் நிகழும் பாலியல் சுரண்டல் பற்றிப் பேசுகிறது. மனோகரன் கல்குவாரி ஏஜென்டாக இருக்கிறான். மீனா கல்உடைக்கும் தொழிலாளியாகக் கூலி வேலை பார்க்கிறாள். மனோகரன் மீனாவை உறவுக்கு வசப்படுத்த முயலுகின்றான். அவளைத் திரைப்படம் பார்ப்பதற்கு அழைக்கின்றான். அவளிடம் கிழிந்த ஆடையைக் கட்டவேண்டாம் என்று அறிவுறுத்துகிறான். புது ஆடை எடுத்துத்தருவதாக ஆசை காட்டுகிறான். ஜல்லி அளக்கும்போது பக்கத்தில் வந்து நின்று கொள்ளுகிறான். தங்கத்தால் காப்பு செய்து போடுவதாகச் சொல்லுகிறான். தனது வண்டியில் கொண்டு வீட்டில் விடுவதாகக் கூறுகின்றான். தன்னோடு தனிமையில் இருக்கும்படி அழைக்கிறான். தனது ஆசைகளுக்கு இணங்கினால் அனைத்து வசதிகளும் செய்து தருவதாக ஆசைகாட்டுகின்றான். சொல்லிவிட்டு செய்தால் நன்றாக இருக்காது என்றும் சொல்லாமலே செய்து காட்டுவதாகவும் மீனாவிடம் சவால்விடுகிறான். வெறிமிக்க கண்களுடன் அவள் பின்னால் அலைகிறான். கெஞ்சிக் கேட்பதை நிறுத்தித் துணிவுடன் மோசமான விஷயங்களைப் பேசுகிறான். மீனாவை அவனது வீட்டுக்கே தேடிவருகிறான். மனோகரனின் கெட்ட எண்ணங்களைப் பாவண்ணன் படிமங்களோடு விளக்குமிடம் அவனது பாலுணர்வு நடத்தையை வெளிக்கொணர்கிறது.

“சொல்லாம செஞ்சி காட்டறன்” என்ற மனோகரனின் வன்மம் மிக்க வார்த்தைகள் மனசுக்குள் இருந்து கொண்டு இம்சை கொடுத்தது. விரட்டி விரட்டிக் கடிக்கிற வெறிநாய் மாதிரி இந்த வார்த்தைகள் காயப்படுத்திக் கொண்டே இருந்தன. இத்தனை காலமாய் இல்லாத பயமும் நடுக்கமும் புதுசாக முளைத்திருந்தன. பாம்பு மாதிரி பார்த்த அவன் பார்வையும் வெறிமிக்க வார்த்தைகளும், பூரணமாய் மனசுக்குள் பதிந்து தீர்மானமான உணர்வுகளை அவளுக்குள் உருவாக்கின”²⁴

என்பதில் பாலியல் சுரண்டலின் தீவிரம் உணர்த்தப்படுகின்றது.

முதிர்கன்னியாய் வாழ்தல்

திருமணம் ஆகாமலே முதுமை அடைந்த பெண்களை முதிர்கன்னிகள் என அழைப்பர். பெண்களுக்குத் திருமணத்தடை ஏற்படுவதால் முதிர்கன்னிகள் உருவாகின்றனர். முதிர்கன்னிகள் உருவாவதற்கான காரணங்களைக் காணலாம்.

- வரதட்சணை
- அழகின்மை
- விகாரமான உடலமைப்பு
- பொறுப்பற்ற பெற்றோர்
- நோயின் தாக்குதல்
- தோஷங்கள்
- பருவம் அடையாமை

போன்ற காரணங்களால் முதிர்கன்னிகள் உருவாகின்றனர்.

திருமணம் செய்யும் ஆசை இருந்தாலும் திருமணத்தைச் சந்திக்காமலே வாழ்க்கையை முடிக்கும் இம்முதிர்கன்னியர் பற்றிப் பாவண்ணன் எழுதுகிறார். குடும்பத்துக்குள் ஒதுக்கப்படுதல், நல்ல காரியங்களில் பங்கு பெறத்தடை, சமூக மரியாதை வழங்கப்படாமை போன்ற சிக்கல்களுடன் அவர்கள் வாழ வேண்டிய நிலை உள்ளது. வெட்கத்துடனும் தாழ்வு மனப்பான்மையுடனும் வாழும் இம்முதிர்கன்னிகளைப் பாவண்ணன் கரிசனையோடு பார்க்கிறார். ‘மீரா பற்றிய சிறுகுறிப்புகள்’ என்ற கதையில் வரும் மீரா முதிர்கன்னியாவாள். வலிப்புநோயால் வாடும் அவளுக்குத் திருமணம் தள்ளிப்போய்க் கொண்டிருந்தது. திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவளது சொற்கள் வழியாகப் பலமுறை வெளிவந்துள்ளது. அவளது செயல்களும் திருமண ஆசையோடு தொடர்புடையனவாக விளங்குகின்றன. யாரைப்பார்த்தாலும் அவர்களது திருமணம் பற்றிய வினாவை அவள் எழுப்புகிறாள். திருணத்திற்குத் தன்னை கூப்பிட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையையும் அவள் பலரிடம் வைக்கின்றாள். அவளுக்குக் குழந்தைகள் மீது மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது. மீராவின் அண்ணி வீட்டிலுள்ள குழந்தைகளைத் தொட அவளை அனுமதிப்பதில்லை. குளிக்கச் செல்லும் போது மட்டும் குழந்தையைக் கவனிக்கும் பொறுப்பு அவளுக்குக் கிடைக்கும். அந்தக் குழந்தையைக் கொஞ்சம் போது தன்னைத் திருமணம் செய்வது குறித்த வினாவை எழுப்புகிறாள். நம்பிக்கையோடும் ஆவலோடும் ஆசை குறையாமல் அதே வினாவைத் திரும்பத் திரும்ப எழுப்புகிறாள். இது முதிர்கன்னியின் ஏக்கத்தையும் சோகத்தையும் ஒரு சேரப்பேசுகிற கதையாக விளங்குகிறது. முதிர்கன்னிகளைச் சமூகம் மதிக்காத நிலையையும் இதில் பாவண்ணன் எடுத்துக்காட்டுகிறார். மீராவின் வீட்டில் மீராவுக்குத் திண்ணையில் கொண்டுதான் சோறு வைக்கிறார்கள். அவளுக்குப் புதுச்சோறு வழங்கப்படுவதில்லை. பழையசோறு கொடுக்கிறார்கள். ஓய்வுக்கான நேரம் அவளுக்கு மறுக்கப்படுகின்றது. மாட்டைக்கழுவுதல், பிண்ணாக்குப் பருத்திக்கொட்டை மாவுகரைத்தல், தீவனம் வைத்தல், வைக்கோல் உதறிப்போடுதல், மாட்டை இழுத்துக்கட்டுதல், மாலை கறவைக்கு வரும் பால்காரனுக்கு உதவிசெய்தல் என அவள் தொடர்ந்து வேலைசெய்கிறாள். நோயின் காரணமாக அவளது குரலும்

நலிவடைந்து போகிறது. சிறு வாக்கியங்களால் அவள் பேசுகிறாள். உடைந்து போன புல்லாங்குழலிலிருந்து வருகிற ஓசை போல அவளது குரல் இருக்கிறது. வீட்டுக்குள் அவள் ஓரங்கட்டப்படுகிறாள். அண்ணனின் குழந்தையைத் தூக்க அவள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. வீட்டுக்குள் வந்து எந்தக் குழந்தையையும் அவள் தொட்டுத்தூக்கக் கூடாது என்ற கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பட்டிருந்தது. வலிப்பு நோயுடைய பெண் குழந்தையைத் தூக்கினால் குழந்தை கீழே விழுந்து காயமடையும் என்று அண்ணி கூறுகின்றாள். அண்ணி மீராவைச் சனியன் என மனதுக்குள் திட்டுகிறாள். பார்க்க சகிக்கவில்லை என மீராவின் அழகற்ற நிலையைச் சுட்டுகிறாள். குழந்தையை மீராவிடம் கொடுத்தால் தொற்றுநோய் வந்து விடும் என்றும் மனதில் எண்ணுகிறாள். வீட்டு வேலைகள் அனைத்தையும் மீரா செய்தாலும் மீராவோடு பேசுவதற்கு யாரும் இருக்கமாட்டார்கள். அவள் மீது இரக்கப்படும் மனிதர்கள் யாரும் அவ்வீட்டில் இல்லை. பண்டிகைகளுக்குப் பண்டங்கள் செய்யும் போது அவளுக்குக் கொடுப்பதற்கு யாரும் இல்லை. தீபாவளிக்கு மீரா அணிய புதுத்துணி வாங்கிக் கொடுக்கும் மனிதநேயம் உள்ள மனிதர்கள் யாரும் அவ்வீட்டில் இல்லை. வலிப்புநோய் வந்தவர்கள் குடும்பச் சூழலில் எப்படி ஓரங்கட்டப்படுகிறார்கள் என்பதைப் பாவண்ணன் விரிவாக இக்கதையில் எடுத்தியம்புகிறார்.²⁵

‘ஊருக்கு வந்தவன்’ என்ற கதையில் அழகேசனின் சகோதரி முதிர்கன்னியாக வாழ்க்கை நடத்துகிறாள். அவர்களது குடும்பம் வறுமையில் அவதிப்பட்டதால் அவளுக்குத் திருமணம் நடை பெறவில்லை. மனப்பிறழ்வு அடைந்த தன் சகோதரியைப் பராமரிப்பதில் அம்முதிர்கன்னி தன் நேரத்தைச் செலவிடுகிறாள்.²⁶

வரதட்சணை

பெண்ணைக் கொடுக்கும் போது மணமகனுக்குப் பெண்வீட்டார் வழங்கும் தட்சணையே வரதட்சணை ஆகும்.

“வரதட்சணை பழக்கத்தின் தோற்றம் தெரியாவிட்டாலும் திருமணத்தின் போது பொன்னும் பொருளும் கொடுத்ததற்கான சாத்தியக் கூறுகள் சரித்திரப்பூர்வமாக உள்ளன. ஆரம்பக் கால கட்டங்களில் ‘தட்சணை’ என்பது மரியாதை நிமித்தம் தரப்படும் ஓர் அன்பளிப்பு. ‘குரு’ விற்கு கொடுக்கும் அன்பளிப்பு குருதட்சணை. அதைப்போல பெண்ணை வரனாக மணமகனுக்குக் கொடுக்கும் போது பொன்னும் பொருளும் கொடுக்கும் வரதட்சணையாக மாறிவிட்டது”²⁷

என்ற கூற்று பொன்னும் பொருளும் வரதட்சணையில் முக்கியப் பங்குவகிப்பதை எடுத்துரைக்கிறது.

உயர் சாதியாரிடத்து மட்டும் செவ்வியல் பண்பாட்டின் ஒரு கூறாக இருந்த வரதட்சணை வாங்குதல் இன்று எல்லாச் சாதியாரிடத்தும் பரவி வெகுசனப்பண்பாடாகப் பரிணமித்துள்ளது என்று ச. தமிழ்ச்செல்வன் குறிப்பிடுகின்றார்.²⁸

வரதட்சணைக் கொடுமையானது பல்வேறு தீய விளைவுகளை உருவாக்குகிறது.

- பேராசையை உருவாக்குகிறது.
- நுகர்வுக் கலாச்சாரத்துக்குத் தேவையான பொருளைப் பெண்ணிடம் கோருகிறது.
- ஏழைப் பெண்களைப் புறக்கணிக்கிறது.
- திருமணத்துக்குப்பின் உடல் வன்முறைக்கு வழிகோலுகிறது.
- திருமணத்தைத் தடுக்கிறது.

மேற்காட்டிய தீயவிளைவுகளை வரதட்சணை உருவாக்குகிறது.

வரதட்சணைக் கொடுமையை ‘வரிசை’ எனும் கதை விவரிக்கிறது. கீரைவியாபாரிக்கு மூன்று பெண் குழந்தைகள் இருக்கின்றனர். அவரது மனைவி மூன்றாவது குழந்தையைப் பெற்று, சிலகாலங்களில் இறந்துவிடுகிறாள். தனியொருவராகக் கீரையை விற்று மூன்று பிள்ளைகளையும் வளர்க்கிறார். பருவம் எய்தியபின்னர் வரதட்சணை கொடுத்து மூவரையும் திருமணம் செய்து கொடுக்கிறார். இளைய மகளின் மாமியார் மீண்டும் வரதட்சணை கேட்டுத் துன்புறுத்துகிறாள். அதன் பின்னர் கீரைவியாபாரி ஆடிவரிசையாக இளைய மகளுக்கு ஒரு மூக்குத்தியைப் போட்டுவிடுகிறார். ஒரு மாதம் தனது வீட்டில் வைத்துப் பாதுகாக்கிறார். மருமகனுக்கும் மகளுக்கும் துணிமணிகள் எடுத்துக் கொடுத்து அனுப்புகிறார். கணவன் வீட்டுக்குக் கிளம்பும் போது அவள் மாமியாரின் வரதட்சணைக் கொடுமை பற்றிப் பேசுகிறார்.

“மாமியாக்காரி வாய்ப்பேச்சு தாங்க முடியாதுப்பா. நாக்க புடுங்கிக்கிறமாரி கேட்டுரும். ஒவ்வொரு வார்த்தையும் கோணி ஊசியால குத்திக் கிழிக்கறமாரி இருக்கும். தீபாவளிக்கு எப்படியாவது கம்மலோட வந்து என் மானத்த காப்பத்திடுப்பா. ஏதாச்சிம் ஏற்பாடு செய்யணும்ன்னு தான் இப்பவே சொல்லி வைக்கறன்... என்று தொடங்கி மூக்கை உறிஞ்சியபடி அழுகையிலும் தேம்பலிலும் நிறுத்திவிட்டாள். என்ன பெத்ததாயிருந்தா என்று எதையோ சொல்லத் தொடங்கி விழுங்கினாள். கால் மணி நேரம் கழித்துக் கிளம்பும்போது மறுபடியும் எப்படியாவது கம்மலுக்கு வழி பண்ணிருப்பா. இல்லன்னா நாளும் என்னயே வெட்டிக் கூறு போட்டு சாப்புடாத கொறதான். இதுக்கப்புறமா நான் என்னத்த கேக்கப் போறன்? இத ஒன்னமட்டும் யாரு மனசும் கோணாம செஞ்சிருப்பா”²⁹

என்று அழுகின்றாள். இறுதியில் தந்தை தனது மனைவி நினைவாக வைத்திருந்த திருமாங்கல்யத்தை விற்று இளையமகளுக்குக் கம்மல் செய்து போடுகிறார். வரதட்சணைக் கொடுமை ஏழைகளைப் பாதிக்கும் விதம் பற்றி இக்கதை விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

பெயர்த்துச் செல்லப்படுதல்

பெண்ணுக்குக் காலம் முழுமைக்குமான மண் என்று எதுவும் இல்லாதது ஒரு சமூகச் சிக்கலாகும். திருமணம் எனும் உறவு அவளைப் பிறந்த மண்ணிலிருந்து பெயர்த்துச் செல்லுகிறது. அதன் பிறகு கணவனின் வாழுமிடமே அவளது வாழிடமாக மாறுகிறது. அவள் பிறந்த வீட்டின் முகவரியை மறக்க வேண்டிய சூழல் ஏற்படுகிறது. கணவனின் முகவரியே அவளது முகவரியாக மாறுகிறது. அவள் தான் வாழ்ந்த நிலம், வீடு, சுற்றுப்புறம், சொந்தம் அனைத்தையும் துறந்து விட்டு, கைப்பிடித்தவனோடு செல்ல வேண்டியுள்ளது. ஆணுக்கு இப்படிப்பட்ட எந்தச் சிக்கலும் இல்லை. அவன் பிறந்த வீட்டிலேயே இறுதி மூச்சுவரை வாழ முடியும். அவனுக்குத் துணை செய்ய புதிய சொந்தமொன்று உருவாகிறது. அவன், நிலத்தையோ உறவையோ துண்டித்துச் செல்ல வேண்டியதில்லை. பெண்ணைத் தாய்வீட்டிலிருந்து பெயர்த்துச் செல்லுதல் என்னும் சிக்கல் குறித்துப் புனிதா விளக்குகிறார் அவர்,

“ஒரு பெண் திருமணமானவுடன் தான் வளர்ந்த சூழலை விட்டுவிட்டு தன் பெற்றோர் உடன்பிறந்தார்களை விட்டுவிட்டு, வேலை பார்த்துக் கொண்டு இருந்தால் அந்த வேலையையும் விட்டுவிட்டு அல்லது வேற்றுார்க்கு மாற்றல் வாங்கிக் கொண்டு புகுந்த வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும். திருமணமான பெண் கணவன் வீட்டிற்குச் செல்வதுதான் தமிழ்ப்பண்பாடாம். குடும்பத்தார் செய்யும் எந்தச் செயலையும் சகித்துக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. திருமணத்திற்குப்பின் ஆணுக்கு இந்தப் பிரச்சனைகள் யாவும் இல்லை. இது ஓர் எழுதப்படாத சமூகச்சட்டமாகும். இதனால் பெரும்பாலான பெண்கள் மனதளவில் பாதிக்கப்பட்டுப் பின் மீளுகின்றனர்”³⁰

என்று பழைய சூழலை விட்டுவிட்டுப் புதிய சூழலுக்குள் நுழையும் பெண்களின் நிலையை உணர்த்துகிறார்.

பிறந்தவீடு, புகுந்த வீடு என்ற இருசொல்லாடல்கள் பொதுவெளியில் புழக்கத்தில் உள்ளன. புகுந்த வீடு என்பது கணவன் வீட்டைக் குறிக்கின்றது. இதனை வாழ வந்த இடம், வாழ்க்கைக்குப் பட்ட வீடு என்ற பெயர்களாலும் அழைப்பதுண்டு. ‘சாயா’ என்ற கதையில் சாயா என்ற பெண் தந்தை வீட்டிலிருந்து பெயர்த்தெடுக்கப்பட்டுக் கணவன் வீட்டில் வாழுகின்றாள். புகுந்த வீடு அவளுக்கு நிம்மதி தருவதாய் இல்லை.

“வாழ வந்த இடத்தில் படுகிற அவமானத்துக்காகவும் சிரமத்துக்காகவும் பரிதாபப்பட்டு சோகத்தோடும் ஆதாரத்தோடும் பிறர் பேசத்தொடங்கும்போது”³¹

என்ற பகுதியானது பெயர்த்தெடுக்கப்பட்டபின் அமையும் வாழ்வின் துயரத்தைச் சுட்டுகிறது.

முடிவெடுக்கும் உரிமை இன்மை

தங்கள் வாழ்வைத் தாங்களே தீர்மானிக்கும் உரிமை இல்லாததால் பெண்கள் தனித்துவத்தை இழக்கின்றனர். முடிவெடுக்கும் உரிமை பெண்களுக்கு வழங்கப்படாததால் சிந்தனை சார்ந்த ஒடுக்கு முறைக்கு அவர்கள் ஆளாகின்றனர். இது குறித்து சத்தியமூர்த்தி பேசும்போது,

“ஆணாதிக்கச் சமூக அமைப்பினால் பெண்கள் தங்கள் சுயநிர்ணய உரிமையை இழந்து தனித்துவமிக்கத் தன்மைகளை இழந்து அடையாளம் சிதைந்து விடுகின்றனர். இந்த அமைப்பு அவர்களைத் தனக்கேற்றவாறு தகவமைத்துக் கொள்கிறது”³²

என்று மொழிகின்றார். இரண்டு மரங்கள் எனும் கதையில் ராஜாத்தி பொதுவாழ்க்கையில் ஒத்த சிந்தனையுடைய ஒரு பையனை மணக்க ஆசைப்படுகிறாள். ஆனால் வருங்காலத் துணை பற்றிய முடிவெடுக்கும் உரிமை பெண்ணுக்கு இல்லாததால் அவளது ஆசை நிறைவேறவில்லை. அவளது தந்தை முடிவு செய்த பையனையே அவள் வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்கிறாள்.³³

‘மரம்’ என்ற கதையில் சிவகாமி தனது எதிர்கால வாழ்வு பற்றிய முடிவை அவளே எடுக்கிறாள். துணையை அவளே தேர்ந்தெடுத்ததால் அவள் அழிக்கப்படுகிறாள்.³⁴

ஆணாதிக்கம்

ஆணாதிக்கம் என்ற பொருண்மை குறித்துப் பெண்ணியவாதிகளும் முற்போக்காளர்களும் சிந்தித்துள்ளனர்.

“குடும்பத்தின் எல்லா நிலைகளிலும் ஆணாதிக்கப் போக்கு அமைந்துள்ளது. ஏனெனில் ஒட்டுமொத்தமாக நம்முடைய சமூகம் ஆணாதிக்கச் சமூகமாகக் காணப்படுகின்றது. எனவே சமூகத்தின் ஒரு நிறுவனமாக விளங்கும் குடும்பத்திலும் ஆணாதிக்கப்போக்கு அமைந்துள்ளது”³⁵

என்பர்.

தாய்வழிச் சமூகம் இருந்த காலத்தில் ஆண், பெண்ணிடம் ஆதிக்கம் செலுத்தவில்லை. குழந்தைப்பேற்றுக்குத் தானே காரணம் என்பதை அவன் கண்டறிந்த போது பெண்ணை ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கியதாக சமூகவியல் அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

“கருவுறுவதற்குத் தான் அத்தியாவசியமானவன் என்பதை மனிதன் அறுதியிட்டுக் கூறத் தொடங்கிய போது பழைய மனப் போக்குகள் திடீரென்று சரிந்தன. இது மனிதனுடைய வரலாற்றில் ஒரு மிக முக்கியமான புரட்சியாகும். இது இயந்திரம் விவசாயம், மற்றும் உலோகங்களின் உபயோகம் ஆகியவற்றுடன் சமமாகக் கருதப்படாதது வியப்புக்குரியதாகும். ஆண்மகன் பல

நூற்றாண்டுகளாக வஞ்சிக்கப்பட்டிருந்த நிலையில் சமத்துவம் போதுமானதல்ல. இப்பொழுது அவன் தனது சக்தியின் முழு அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்டான். இனி ஆதிக்கம் செலுத்தப் போகிறான்”³⁶

என்று சமூகவியலார் கூறுகின்றனர்.

பெண்ணின் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்ட ஆணாதிக்க சமூகத்தின் காலம் பெண்ணுக்குச் சோதனைக் காலகட்டமாகும், ஏனெனில் இதில் பெண் கீழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாள். இது குறித்து பி. எங்கல்ஸ் விளக்கும் போது,

“தாயுரிமை தூக்கியெறியப்பட்டது பெண்ணினம் உலக வரலாற்று ரீதியில் பெற்ற தோல்வியாகும். வீட்டிலேயும் ஆட்சிச் சூத்திரத்தை ஆண் கைப்பற்றினான். பெண் இழிநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாள். பணி மகளாக்கப்பட்டாள். ஆணின் காம இச்சைக்கு அடிமையானாள். கேவலம் குழந்தைகளைப் பெறும் சாதனமாகிவிட்டாள்”³⁷

என்று இயம்புகின்றார். ஆண் பெண் சமத்துவமின்மைக்கு ஆணாதிக்கமே காரணம் என உ. வாசகி கருதுகின்றார். ஆணைச் சார்ந்திருக்கும் உயிரியாகப் பெண்ணை உருமாற்றுவதில் ஆண் கட்டமைத்த பண்பாடு முக்கியப் பங்காற்றுவதாக அவர் கூறுகின்றார்.

“இன்னும் பொருளாதார ரீதியாக சொத்துக்களிடமிருந்து வளங்களிலிருந்து அவள் அந்நியப்பட்டு, ஆணைச்சார்ந்து இருப்பது இயல்பானதாக உள்ளது. சொந்தக் காலில் நிற்க முடிந்தாலும் வளர்ப்பு – வார்ப்பு என்கிற பண்பாட்டு உத்திகள் கையாளப்பட்டு, அடங்கியிருப்பதே அழகானது என்ற சூழல் உருவாக்கப்படுகிறது. ஆண் பெண் இருவரில் ஆண் சிங்கம்தான் அதிகாரம் செலுத்தும் தகுதி பெற்றவன் என்பது பெரும்பாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட உண்மையாக மாறிவிட்டது”³⁸

என்கிறார்.

குடும்பத்துக்குள்ளான பாலியல் அரசியல் ஆணிற்கு முதல் இடத்தையும் பெண்ணிற்கு இரண்டாம் இடத்தையும் தந்திருப்பதாக கேட்மில்லட் கூறுகின்றார். மனோநிலை, பாத்திரம், சமூகத் தகுநிலை ஆகிய மூன்றின் வழியாகப் பாலியல் அரசியல் செயலாக்கப்படுவதாக அவர் ஆராய்ந்துரைக்கிறார்.

“அறிவு, போர்க்குணம், சக்தி, திறமை என்னும் குணங்கள் உடையவர்களாக ஆண்களும் அடக்கம், அறியாமை, கற்பு, பயன்பெறத்தக்கவை செய்ய இயலாமை என்னும் குணங்கள் உடையவர்களாகப் பெண்களும் உருவாக்கப் படுகிறார்கள்”³⁹

என்கிறார்.

பாலியல் அரசியல் பெண்ணை இரண்டாம் இடத்துக்குத் தள்ளியமையால் பெண் பொருளாதாரத்திலும் சமூக மதிப்பிலும் பின்தங்கியவளானாள். அவள் சொத்துரிமையையும் இழக்க நேரிட்டது. ஆணின் வாழ்வுக்குள் பெண் தன்னை இனங்காணும் நிலைதான் பாலியல் அரசியலின் உச்சமாகும். இத்தகைய ஆணாதிக்கம் கீழ்க்காணும் விதங்களில் செயற்படுகின்றது.

- அவமானப்படுத்துதல்
- சொல்வன்முறை
- உடல் வன்முறை

ஆகிய முறைகளில் ஆணாதிக்கம் வினைபுரிவதைப் பாவண்ணன் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

அவமானப்படுத்தல்

ஆணாதிக்கம் பெண்ணைச் சந்தேகப்படுகிறது. அவமானப்படுத்துகிறது. அவளைப் பேச்சற்றவளாக மாற்றுகிறது. ஆணாதிக்கத்தின் கோரமுகத்தைப் பதியச் செய்வதாகக் ‘கழிமுகம்’ கதை அமைகிறது. இக்கதையின் தலைவனான சிவபாலன் ஆணாதிக்கத் திமிர்கொண்டவனாக விளங்குகிறான். நம்பிக்கையின்மையும் கோபமும் அவனை ஆட்டிப்படைக்கின்றன. அவனது மனைவி ருக்மணி நல்லவளாகவும் பொறுமையானவளாகவும் இருக்கின்றாள். ஆனாலும் உளவியல் சிக்கல்களும் ஆணவ மனோபாவமும் கொண்ட அவனோடு வாழ்வது அவளால் இயலாத காரியமானது இருவரும் விவாகரத்துக்காக நீதி மன்றத்தை நாடுகின்றனர். விவாகரத்து கிடைக்கிறது. இருவரும் பிரிந்து வாழுகின்றனர். இருவருக்கும் பிறந்த அபி எனும் குழந்தை தாயுடன் இருக்க வேண்டும் என்று நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்குகிறது. அபியின் பிறந்தநாளுக்கு முந்தைய நாள் மகனை அழைத்துக் கழிமுகம் வரவேண்டும் எனச் சிவபாலன் வேண்டுகிறான். அவளும் சம்மதிக்கிறாள். அந்த சமயம் வந்தபின்னும் ருக்மணி வரவில்லை. ருக்மணி நீண்ட நேரம் ஆகியும் வராததால் அவன் கோபத்தின் உச்சிக்குச் செல்லுகின்றான். அவள் தாமதத்துக்கான காரணத்தை விளக்குகிறாள். ருக்மணி சொன்ன உண்மையைச் சிவபாலன் சந்தேகப்படுகிறான். அவள் பொய் சொல்லுவதாகக் கூறுகின்றான். ‘பயங்கரமான கதை’ என அவளது கூற்றை மதிப்பிடுகிறான். அபியின் சிள்மூக்கு உடைந்து விட்டது என்று மருத்துவர் சொன்னதை அவள் மீண்டும் கூறுகின்றாள். தனக்குப் பொய் பேச வேண்டிய தேவையில்லை என்றும் அவள் கூறுகின்றாள். அதற்கு அவன் கோபத்துடன் பின்வரும் பதிலைச் சொல்லுகின்றான்.

“புள்ளையும் அப்பாவும் பார்த்துப் பழகிட்டா எங்க ஒட்டிட போறாங்களோன்னு பயந்துட்டியா? அதை மறைக்க அடி கிடின்னு கதைவிடறியா? ஒன் கதையக் கேட்க இது ஒன்னும் டைவர்ஸ் கோர்ட் இல்ல”⁴⁰

என்று கத்துகிறான். ருக்மணியோடு இணைந்து வாழும் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கவே அவளை வரச்சொல்லியிருந்தான். ஆனால் அவளைச் சந்தித்ததும் அவள் மீது சந்தேகப்பட்டு வந்த வழியைப் பார்த்துத் திரும்பிப் போ என்கிறான். ஆண் எனும் அகம்பாவத்தால் அவன் இப்படிச் சொல்லுகிறான். ஆண் சொல்வதைப் பெண் அப்படியே பின்பற்ற வேண்டும் என்பது அவனது எதிர்பார்ப்பாக உள்ளது. காரணங்கள் சொல்லும் உரிமை பெண்ணுக்கு இல்லை என்றும் அவன் கருதுகின்றான். பெண் சொல்லும் விளக்கங்களைக் காதுகொடுக்கும் அவசியம் ஆணுக்கு இல்லை என்றும் நினைக்கின்றான். மனைவியை அவமானப்படுத்துவதன் மூலம் தனது ஆணாதிக்கத் திமிரை நிறுவ முடியும் என்று நினைக்கும் பாத்திரமாகச் சிவபாலன் காட்டப்படுகின்றான்.

சிவபாலனின் நினைவு, பேச்சு, செயல் ஆகியவை அவனை ஒரு ஆணாதிக்கவாதியாய் அடையாளப்படுத்துகின்றன.⁴¹

பெண்களின் ஒழுக்கம் கண்காணிக்கப்படுதல்

ஆண்களின் ஒழுக்கத்தைக் கண்காணிக்க முயலாத சமூகம் பெண்களின் ஒழுக்கத்தை மட்டும் கவனித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. தந்தை, உடன் பிறந்தோர், கணவன், மகன் பொதுசனம் அனைவருமே பெண்ணின் ஒழுக்கத்தைக் கண்காணிக்கின்றனர். பெண்ணின் கற்பைப் பாதுகாக்கும் காவலாளர்களாகத் தம்மைக் கருதிக்கொள்ளுகின்றனர். வாழுமிடம், படிக்குமிடம், வேலைபார்க்குமிடம் அனைத்திலும் பெண்ணின் ஒழுக்கம் கண்காணிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. பெண்ணின் கற்பைப் பாதுகாப்பதன் மூலம் பண்பாடு சிதையாமல் காக்கமுடியும் என அவர்கள் நம்புகின்றனர்.

‘இனிப்பும் கசப்பும்’ கதையில் வரும் மீனாட்சி பெண்களின் ஒழுக்கத்தைக் காவல்காக்கும் ஆண்களின் செயலில் அதிருப்தி அடைகிறாள். மீனாட்சி அஞ்சல் துறையில் குமாஸ்தாவாக வேலை பார்க்கிறாள். அதே அஞ்சலகத்தில் வேலைபார்க்கும் ஒரு பெரியவர் எப்போதும் மீனாட்சியின் ஒழுக்கத்தில் கவனம் செலுத்துகிறார். மீனாட்சி அப்பெரியவரை விமர்சிக்கிறாள்.

“போகவர பிரயாணத்துலதான் இந்த இம்சன்னா ஆபீஸ்ல ஒரு இம்ச தலவிரிச்சி ஆடும். அங்க ஏன் பாக்கற? இங்க ஏன் பாக்கற? அந்த வேல என்னாச்சி? இந்த வேல என்னாச்சி? போன்ல என்ன இவ்வளோ நேரம் பேச்சு? இது என்ன ஆபீஸா சந்தக்கடயான்னு ஆயிரத்தெட்டு கேள்விங்க கேட்டு நச்சி எடுத்துருவாரு எங்க போஸ்ட் மாஸ்டர். தாலி கட்டன ஊட்டுக்காரன் கேள்விக்குக் கூட பதில் சொல்லிரலாம். அந்த போஸ்ட் மாஸ்டர் கேள்விக்கு நம்ம படைச்ச ஆண்டவனாலயே கூட பதில் சொல்ல முடியாது. பொண்ணுங்க கற்ப காப்பாத்தற காவல் தெய்வம்னு நெனப்பு அவருக்கு”⁴²

என்று கூறுகின்றாள். பெண்களின் ஒழுக்கத்தை பாதுகாக்கத் துடிக்கும் பண்பாட்டுக் காவலர்கள் மீதான அதிருப்தியாக இதனைப் புரிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

பள்ளி வாழ்வில் ஒழுக்கம் என்ற பெயரில் தேவையற்ற இறுக்கங்கள் இருப்பதாக ‘இனிப்பும் கசப்பும்’ கதையில் வரும் மீனாட்சி கூறுகின்றாள். அவள் ஒரு கிராமத்துப் பள்ளியில் பயிலுகின்றாள். அந்தப் பள்ளியின் தலைமையாசிரியர் ஆண் பெண் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் மிகவும் கறாராக இருக்கின்றார். அவர் கையில் எப்போதும் பிரம்பு ஒன்றை வைத்திருக்கிறார். ஒரு மாணவனும் மாணவியும் சேர்ந்து பேசிவிட்டால் பிரம்பால் அடிக்கின்றார். திரும்பி நிற்கச் சொல்லி இருப்புக்குக் கீழே அடித்து நொறுக்குகிறார். இன்று சிறியதாய்த் தொடங்கும் சிரிப்பும் பேச்சும்தான் எதிர்காலத்தில் மிகப்பெரும் பிரச்சினைகளை உருவாக்கும் என்று அவர் புத்திமதி கூறுகின்றார். மாணவிகளின் கற்பைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும் அவர்களின் குடும்ப மானத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும் தான் நாய்போல் காவல் காப்பதாக அப்பெண் தலைமை ஆசிரியை கூறுகின்றார். அதே பள்ளியில் தனலெட்சுமி என்றொரு உடற்பயிற்சி ஆசிரியை பணி புரிகின்றார். அவ்வாசிரியையும் பெண்களின் ஒழுக்கத்தில் மிகக் கண்டிப்புடன் நடந்து கொள்ளுகின்றார். உடற்பயிற்சி ஆசிரியையின் கண்டிப்பின் மீதான அதிருப்தியையும் மீனாட்சி வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“பேச்சுரிமையே இல்லாத ஒரு எடம் போல இருந்திச்சி பள்ளிக்கூடம். தனலெட்சுமின்னு ஒரு பி.டி மேடம் இருந்தாங்க. ஒரு நாளைக்கு நூறு தரமாச்சிம் மாராப்ப சரியா போடுடி மாராப்ப சரியா போடுடின்னு பொலம்பிகிட்டே இருப்பாங்க. புள்ளைங்க மாராப்பு மேலயே அந்த அம்மாவுக்கு கண்ணு இருக்கும். எவளாவது ஒருத்திக்கு அப்படி இப்படி இருந்துட்டா போதும் என்னடி கரகாட்டக்காரி? எந்த ஊர்ல ஆடறதுக்கு ஒத்திகை நடக்குதுன்னு நாக்க புடிங்கிட்டு சாவலாம் போல கேள்வி கேப்பாங்க. இந்த லட்சணத்துல யார் கூட பழகறது சொல்லுங்க. பள்ளிக்கூடத்துலதான் இந்தக் கதைன்னா, காலேஜ் கதை இதவிட பெரும் கொடும்”⁴³

எனப் பள்ளி, கல்லூரி, தொழில் சார்ந்த இடங்கள் அனைத்திலும் பெண்பாலினத்தாரின் ஒழுக்கம் மட்டும் கண்காணிக்கப்படுவதை அவர் அதிருப்தியுடன் பதிவு செய்கிறார்.

சொல் வன்முறை

தே.ஞானசேகரன் ஆணின் மொழி பெண்ணின் அனைத்து விஷயங்களிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தவதாகக் கூறுகின்றார். உடலியலாலும், உளவியலாலும் ஒடுக்குதலைச் செய்து பெண்ணை தனக்குக் கீழ்ப்பட்டவளாக, கட்டுப்பட்டவளாக, தன் ஆளுகைக்கு உட்பட்டவளாக ஆக்கிக் கொள்ள ஆண் தொடர்ந்து மொழியின் வாயிலாகப் பெண்ணிடம் அதிகாரம் செலுத்துவதாக அவர் கூறுகின்றார்.⁴⁴

ஆணாதிக்கம் பெண்ணுக்கெதிரான சொல்வன்முறையை உருவாக்குகிறது. ஆணின் சொல்வன்முறையை நியாயப்படுத்தும் போக்கும் காணப்படுகிறது. ஆணுக்குக் கோபம் வந்தால் இத்தகு வசைமொழிகளைப் பயன்படுத்தினாலும் மனைவி அவற்றைப் பொருட்படுத்தக் கூடாது என்ற கருத்து சமூகத்தில் நிலவுகிறது. ‘இரண்டு மரங்கள்’ கதையில் அம்பிகா சொல்வன்முறையாலும், உடல்வன்முறையாலும், துரோகத்தாலும் வாழ்க்கையையே இழக்கிறாள். ஆனால் அவளது உறவினர்கள் ஆணின் வசை மொழிகளை ஒரு குற்றமாகக் கருதமுடியாது என்கின்றனர்.

“ஆத்திரத்துல ஆம்பளை ஆயிரம் பேசியிருக்கலாம். அதுக்கெல்லாம் பொம்பள தனித்தனியா அர்த்தம் குடுத்து நெனக்கறது தப்பும்மா”⁴⁵

என்று ஆலோசனை கூறுகின்றனர். ஆணின் கோபத்துக்கு எதிர்வினையாற்றும் உரிமை பெண்ணுக்கு இல்லை என்பதை ஊர்மக்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றனர். ஆணுக்கு ஆத்திரம் வருவது ஏற்படையது என்றும் பெண்ணுக்கு ஆத்திரம் வருவது ஏற்படையதல்ல என்றும் அவர்கள் அம்பிகாவுக்கு அறிவுரைகளை வாரி வழங்குகின்றனர். ஆண் உலகுக்கானவன் என்ற கருத்தையும், பெண் வீட்டுக்குள் முடங்கிக்கிடப்பவள் என்ற பழமைவாதச் சிந்தனையையும் அவர்கள் தங்கள் அறிவுரையின் நடுவே சேர்த்து விடுகின்றனர்.

“பொம்பளைக்கு எதுக்கு இவ்ளோ ஆங்காரம்? என்னைக்கா இருந்தாலும் ஊட்டுக்குள்ள மொடங்கிக் கெடக்கற ஜனங்க நாம, நாளை பின்ன தெருவுல போவற ஆம்பளைக்குத்தானே எல்லா அசிங்கமும் கஷ்டமும்?”⁴⁶

என ஆண் தரப்பை நியாயப்படுத்துகின்றனர்.

உடல்வன்முறை

குடும்ப அமைப்புக்குள் பெண்கள் சந்திக்கும் மிகப்பெரிய சிக்கல் உடல் வன்முறையாகும். ஆண் வன்மையானவன், பெண் மென்மையானவள் என்ற கருத்தாக்கம் ஆணை வன்முறையாளனாக மாற்றுகிறது. அடிக்கிற கைதான் அணைக்கும் என்ற சொல்வடை ஆணின் வன்முறை குணத்தை வரவேற்கிறது. பெண்ணை அடக்குவதற்கான உபாயங்களுள் ஒன்றான வன்முறையைக் கணவர்கள் கையாண்டு வருகின்றனர். நவீன தொலைக்காட்சித் தொடர்கள், திரைப்படங்கள் ஆகியவை கணவனிடமிருந்து அடிவாங்குவதற்கென்றே பெண் பிறப்பெடுத்து வந்தவள் என்ற கருத்தாக்கத்தைத் திரும்பத் திரும்ப முன்வைக்கின்றன. அடிக்கிற கணவனைத் திரும்ப அடிப்பதற்கான உரிமை மனைவிக்கு வழங்கப்படவில்லை. தவறு செய்துவிட்டு வரும் கணவனை மனைவி அடிப்பதற்கான விதிமுறைகளும் இல்லை. ஆனால் குடித்துக்கொண்டு வரும் போதும், சந்தேகப்படும் போதும், கோபம் மிகுதியாகும் போதும் கணவன் மனைவியை அடிப்பதற்கு உரிமைபெற்றவனாக விளங்குகிறான். அடங்கிச் செல்லுதல் பெண்ணுக்கான அறமாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. துன்புறுத்துவது

பிறழ்வு உளவியல் தொடர்புடையது என்பதனை இச்சமூகம் புரிந்து கொள்ளும் போதுதான் பெண்கள் உண்மையான விடுதலையைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும், அடித்தல், தலைமுடியைப் பிடித்து இழுத்தல், கருவிகளால் தாக்குதல், நெருப்பால் சுடுதல் போன்ற வன்முறைச் செயல்களில் ஈடுபடும் ஆண்களுக்குக் கடுமையான தண்டனைகள் வழங்கப்படும்போதுதான் பெண்கள் குடும்ப வாழ்வில் நிம்மதியாக இயங்க முடியும்.

குடும்பத்தில் ஆண், பெண்ணை அடித்துத் துன்புறுத்துவதற்கான காரணம் அவனது ஆதிக்க உணர்வே ஆகும். தனது ஆதிக்க உணர்வுக்குச் சிறிதளவு பங்கம் ஏற்பட்டாலும் ஆண் பொங்கி எழுந்துவிடுகிறான். உயர்திணை வரிசையில் தான் இருப்பதை மறந்து அ.றிணையாகத் தன்னை உருமாற்றிக்கொள்கிறான். மனைவியை அடித்துத்துன்புறுத்தும் ஆணாதிக்கச் செயல்பாடு குறித்து மு. இராஜசேகரன் விளக்கும்போது,

“ஆண் தனது ஆதிக்க எண்ணத்தால் மனைவி தன்னுடைய விருப்பத்திற்கிணங்க நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கின்றான். பல்வேறு நிலைகளில் கணவனுடைய பேச்சினால் மனைவி அவமதிக்கப்படுகிறாள். இதன் தொடர்ச்சியாகக் கணவனிடமிருந்து அவள் அடிவாங்குவதும் நடைபெறுகின்றது. கணவனுடைய ஆதிக்கப் போக்கை மனைவி புறக்கணிக்கும் போது இத்தகைய செயல் நடைபெறுகின்றது. வேறு யாரிடமும் காட்ட முடியாத கோபத்தை ஆண்கள் தங்கள் மனைவிகளிடத்தில் வெளிப்படுத்துகின்றனர்”⁴⁷

என்கிறார்.

‘கடலோரவீடு’ என்ற கதையில் லலிதாவின் வீட்டுக்கு ருத்ரமூர்த்தி என்பவர் வாடகைக்கு வருகிறார். ருத்ரமூர்த்தி அவரது மனைவி மீது சந்தேகப்படுவதாக இருக்கிறார். அவரது மூத்தமகன் தனது சாயலில் இல்லை என்று அவர் கருதுகிறார். ருத்ரமூர்த்தியின் மனைவிக்கும் வேறொரு ஆணுக்கும் அக்குழந்தை பிறந்திருக்கக்கூடும் என அவர் யூகிக்கிறார். ஒரு நாள் இரவு ருத்ரமூர்த்தி எல்லாக் கதவு, சன்னல்களையும் பூட்டிவிட்டு கையில் ஒரு கத்தியை எடுத்து மனைவியை வீட்டுக்குள் துரத்துகிறார். முதல் குழந்தையின் தந்தை யார் என்ற கேள்வியை தாட்சாயிணியிடமே கேட்டு அடிக்கிறார். மனைவி, மற்றும் மூத்த மகனுடைய கழுத்தை அறுத்துக் கொன்றுவிடுகிறார். சந்தேகத்திலிருந்து குடும்ப வன்முறை பிறப்பது இதில் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. மனைவி மீது சந்தேகப்படும் ஆண்கள் கொலை வரை சென்றுவிடுகிறார்கள் என்ற உரத்த உண்மையை பாவண்ணன் இதில் உணர்த்துகிறார்.⁴⁸

பாவண்ணன் எழுதிய ‘காற்றில் கரைந்து வரும் குரல்’ கதையில் உடல்வன்முறை பற்றிய குறிப்புகளைக் காணமுடிகிறது. இக்கதையில் வள்ளி எனும் பெண் திருமணத்துக்குப்பின் உடல்வன்முறைக்கு ஆளாகின்றாள்.

“யாருடி வள்ளியா? என்னடி மறுபடியும் புருஷன்காரன் தொரத்திகிட்டுவரானா அடிக்கறதுக்கு? பேசாம அவன் கட்டன தாலிய அறுத்து அவன் முஞ்சிலியே கெடாசிட்டு இங்க வந்து சேருடின்னு எத்தன தரம் சொல்றேன். கேக்கறியா நீ?

சொல்ற பேச்சு கேக்காத முதேவிங்களுக்கு பட்டுத்தான்டி புத்தி வரணும்”⁴⁹

என்ற கௌரியின் குரல் வள்ளி அனுபவித்த உடல் வன்முறையை மேலோட்டமாக எடுத்துச்சொல்லுகிறது.

‘காற்றில் கரைந்து வரும் குரல்’ என்ற கதையில் வரும் சிங்காரம் அவனது மனைவியான சீதாலட்சுமி மீது சந்தேகப்பட்டு உடல் வன்முறையில் ஈடுபடுகிறான். ஊர்ப்பஞ்சாயத்தில் இந்தக் குற்றச்சாட்டு பேசப்படுகிறது. அப்போது அவன் தன் மனைவி மீது சந்தேக அடிப்படையிலான குற்றங்களைச் சாட்டுகிறான். மனைவியை வெட்டுவதற்கு ஓடியமைக்கான காரணம் கேட்கப்பட்டபோது சிங்காரம் தனது மனைவியின் நடத்தை சரியில்லாததால் அவளை வெட்ட ஓடியதாகக் கூறுகின்றான். சீதாலட்சுமி பெற்றெடுத்த இரண்டு குழந்தைகளும் தன்னுடையதல்ல என்கிறான். அக்குழந்தைகளின் தந்தை வேறொருவன் என்றும் தெரிவிக்கிறான். இன்று இரவுக்குள் மனைவியை வெட்டி வீழ்த்தி விடுவதாக உறுதி கூறுகின்றான். சிங்காரத்தின் வன்முறைச் செயல்களைச் சீதாலட்சுமி பஞ்சாயத்தில் பட்டியலிடுகிறாள்.

“ஐயா இந்தப் பைத்தியக்காரனோட என்னால குடுத்தனம் பண்ண முடியாதுய்யா. பொழுது விடிஞ்சி பொழுது போனா இதே ரோதணையா போயிடுச்சிய்யா. எவன் வந்தான், எவன்கூட படுத்தன்னு ஒரே தொண்தொணப்பு, அரமணிநேரம் கூட நிம்மதியா தூங்க உடமாட்டான்யா. ஒன்னு அருவாள தூக்கிகிட்டு என்ன வெட்டனும்னு நிப்பான். இல்ல புள்ளைங்கள் வெட்டனும்ன்னு நிப்பான். நா வாங்கிக்குடுத்த துணிய கட்டிகிட்டு மினுக்கலாம்னு பாக்கறியான்னு போனவாரம் ஒரு நாளு வயசுப் புள்ளை துணிய உருவிகிட்டு தெருவுல நிக்க வச்சிட்டான்யா. அந்த அதிர்ச்சில போன பேச்சு அவளுக்கு இன்னும் திரும்பலய்யா. தாயா புள்ளயா ஊரோட போயி இருந்துக்கறேன்யா. இந்த நாற்பொழப்பு வேணாம். அறுத்து உட்டுடுங்கய்யா”⁵⁰

என்று கண்ணீர் வடிக்கிறாள். மனைவியை வெட்ட முயலுதல். குழந்தைகளை வெட்ட முயலுதல், ஆயுதங்களை ஏந்துதல், ஆடைகளை அவிழ்த்தல் போன்ற வன்முறைச் செயல்களைச் செய்யும் கணவனாகச் சிங்காரம் காட்டப்படுகிறான்.

‘காலணி’ கதையின் தலைவி அனிதா உடல் வன்முறையை எதிர்கொள்ளுகிறாள். அனிதா அவளது உறவுக்காரப் பையனுக்கு மணம்முடித்துக் கொடுக்கப்படுகிறான். வேலை நிமித்தமாக அனிதாவின் கணவன் அவளை டில்லிக்கு அழைத்துச் செல்லுகின்றான். டில்லி குளிரை அனிதாவால் தாங்க முடியவில்லை. வீட்டுக்குள் செருப்பணிந்து வீட்டு வேலைகளைக் கவனிக்கிறாள். வீட்டுக்குள் செருப்பணிந்து நடப்பதை அவளது மாமனாரால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

ஒருநாள் இஸ்திரிப் பெட்டியைச் சூடாக்கி அனிதா தூங்கும் சமயத்தில் அவளது இரண்டு கால்களிலும் அழுத்தி வைக்கிறார். பாதமெல்லாம் வெந்து கூழ் கூழாகிறது. அனிதா ஜன்னி வந்து இறந்து போய்விடுகிறாள்.⁵¹

கணவனால் நிகழ்த்தப்படும் உடல் வன்முறைகளையே பெரும்பான்மையும் இலக்கியங்கள் பேசும் நிலையில் பாவண்ணனின் கதை மாமனாரால் நிகழ்த்தப்படும் உடல் வன்முறை குறித்து விவரிக்கிறது.

சாயா எனும் பெண் குடும்ப அமைப்புக்குள் நுழைந்தபின் அனுபவிக்கும் கொடுமைகளைச் ‘சாயா’ எனும் கதை விவரிக்கிறது. வாழ வந்த இடத்தில் அவள் அவமானப்பட்டு சிரமப்பட்டு வாழ்வதாகக் கதையின் தொடக்கப்பகுதி அறிவிக்கிறது. சாயாவின் கணவனது வன்முறை நடவடிக்கைகளை கதையின் பிற்பகுதி நவலுகின்றது. தீபாவளி நேரம் சாயாவின் கணவன் அவளை அடித்துவிடுகிறான். சாயா மருத்துவமனைக்குச் சென்று முன் தலையில் கட்டுப்போட்டுவிட்டு சுந்தரி வீட்டுக்கு வருகிறாள். விசம்பலோடும், கண்ணீரோடும் திருமணத்துக்குப் பின் அனுபவிக்கும் துயரங்களைப் பட்டியலிடுகிறாள். ஆட்டையும் மாட்டையும் அடிப்பதைபோல் கணவர் தன்னை அடிப்பதாக அவள் கூறுகின்றாள். புதுவருடப் பிறப்புக்குச் சுந்தரி வீட்டுக்கு அவள் விருந்துக்கு வருகிறாள். அவள் மதியம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது வீட்டு வாசலில் ‘சாயா’ என்று கரோமாக அழைக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. போய்ப்பார்த்தால் சாயாவின் கணவன் கன்னம் உப்பி மயிரெல்லாம் சிலுப்பி முரட்டுக் குதிரை போல் நின்று கொண்டிருக்கிறான். வாசல் கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு ஒரே தாவாக வந்து சாயாவை இழுக்கிறான். அவளது கன்னத்தில் அறைகின்றான். சுந்தரியின் கணவர் ஓடோடி வந்து பார்க்கும் போது அவன் சாயாவின் கன்னத்திலும் தோளிலும் மாறி மாறி அறைகின்றான். அவள் ஊர் மேய்வதாகக் குற்றம் சாட்டுகிறான். கன்னடப் புருஷன் கசந்ததும் தமிழ்ப் புருஷனைத் தேடி அலைவதாகப் பழிசமத்துகிறான். சாயாவின் கூந்தலை அப்பிப் பிடிக்கிறான். விலாவில் இடிக்கிறான். தனது வீட்டுக்கு இழுத்துச் செல்லுகிறான். இன்னொரு நாள் சுந்தரியைச் சந்தித்தபோது கணவன் அடிப்பதற்கான காரணத்தை அவள் சொல்லுகின்றாள்.

“நடுவுல நான்தா அடுப்புல உழுந்த கோழிக்குஞ்சு மாதிரி கெடந்து சாவறன். இந்த லட்சணத்துல நாலு வருஷமா புள்ள இல்லயா அதுவே அசிங்கம். எந்த ஆம்பளய பாத்தாலும் இன்னம் கொஞ்சம் ரோஷம் ஏறிக்கும். காலம்பூரா கேவலப்படணும்ன்னு ஆய்ட்டுது”⁵²

எனக் குழந்தையின்மையால் சந்தேகம் வருவதை எடுத்துரைக்கிறாள்.

‘பொங்கல்’ எனும் கதையில் சாமிக்கண்ணு தன் மனைவியான பட்டம்மாளை அடித்துத் துன்புறுத்துகிறான்.

“அவன் சட்டென வேறு இடத்துக்கு நொண்டிக்கொண்டே தாவ விடுபட்ட கைகளை உதறிக்கொண்டு வேகமாக எழுந்து மறுதிசையில் நடந்தாள். ஒரு

வெறிநாயைப்போல திடீரென பாய்ந்து வந்து அவள்மீது விழுந்தான் சாமிக்கண்ணு. கன்னம், கழுத்து, மார்பு, தோள்கள் எனப் பார்வையில் பட்ட இடங்களில் எல்லாம் குத்தினான். தடுக்க முயன்ற இரு கைகளையும் ஒரே கையால் மடக்கி ஒதுக்கிவிட்டு மறுகையை ரவிகைக்குள் விட்டு சுருக்குப்பையை எடுக்க முனைந்தான்”⁵³

என உச்சகட்ட வன்முறைக்காட்சி விவரிக்கப்படுகிறது. பட்டம்மாள் காலை உயர்த்தி அவனது அடிவயிற்றில் உதைத்து விதைப்பையை அழுத்தியதும் அவன் தோல்வியின் திசைக்குத் திரும்புகிறான். இறுதியாகப் பொங்கல் பானையைச் சாமிக்கண்ணுவின் தலையில் ஓங்கி எறிந்து அவனைச் சாய்ப்பதுடன் கதைமுடிவடைகிறது.

இக்கதை கணவனின் வன்முறைச் செயல்பாடுகளை விவரிக்கிறது என்ற விதத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதுதான். இறுதி வெற்றி பெண்ணுக்கானது என்பதும் ஏற்படையதுதான். ஆயினும் சாமிக்கண்ணுவின் வன்முறைச் செயல்பாடுகளை அளவுக்கதிகமாக நீட்டிச் செல்லுவதால் அது வன்முறைத் திரைப்படத்தை நினைவூட்டுவதைப் போலுள்ளது. குரூரமும், திகிலும் இரத்தமும் சொட்டும் இக்கதை அதன் இலக்கினின்று வெளியேறிச் செல்வதைப்போலத் தோன்றுகிறது. பெண்ணுக்கெதிரான அடிதடிக்காட்சிகள் அலுப்பூட்டுவதாகவும் அமைந்து விடுகின்றன.

தொழில் சார்ந்த சிக்கல்கள்

மனிதனை அடையாளப்படுத்தும் அடையாளங்களுள் ஒன்றாகத் தொழிலைச் சுட்டலாம். பழங்காலத்தில் மனிதர்கள் சாதி அடையாளத்தோடும், மத அடையாளத்தோடும் அடையாளப்படுத்தப்பட்டனர். தொழில்கள் பெருகிவிட்ட இன்றைய சூழலில் ஒருவரது பெயரை விடத் தொழில் அடையாளம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகிறது. வாத்தியார் வீடு, போதகர்வீடு, மருத்துவர் வீடு எனத் தொழிலை இணைத்து அடையாளங்கள் சுட்டப்படுகின்றன. பொருளாதார மேம்பாடு, சமூக அந்தஸ்து, ஆத்ம திருப்தி, பட்டத்தின் பயன் அனைத்தும் தொழிலுக்குள்ளேயே அடங்கியுள்ளன. மனிதர்கள் மூன்றில் ஒரு பங்கு நேரத்தைத் தொழில் சார்ந்த வாழ்விலேயே கழிக்கின்றனர். மனிதன் உயிர் வாழ்வதற்குக் காற்றும் ஒளியும் நீரும், உணவும் எவ்வளவு அவசியமோ அதே அளவுக்குத் தொழிலும் இன்றியமையாதது ஆகும்.

தொழில் சார்ந்த களம் மகிழ்ச்சியாக அமைந்தால் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதி வெற்றியாகிவிட்டது எனக் கருதப்படுகிறது. தொழில் சார்ந்த மகிழ்ச்சியைப் பணிப் பாதுகாப்பு, கூலி, மரியாதை, மனநெருக்கடியின்மை போன்றவை உருவாக்குகின்றன. செய்யும் தொழிலிலிருந்து எப்போதும் அகற்றப்படலாம் என்ற எண்ணம் பயத்தை உருவாக்கி நிம்மதியை அழித்துவிடுகிறது. எனவே பணிப்பாதுகாப்பு என்ற கொள்கையைத் தொழிற்சங்கங்கள் வலியுறுத்தி வருகின்றன. அரசுப்பணிகளில் மட்டுமே பணிப்பாதுகாப்பு என்ற சொல் பொருளுடையதாக விளங்குகிறது. தனியார்

பணிகளில் முதலாளித்துவம் தனது அதிகாரத்தின் கோரமுகத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கும். எனவே தனியார் நிறுவனங்களில் வேலை செய்வோர் பணியில் நீடிப்பதற்காகத் தம்மை அடிமைகளாக அர்ப்பணிக்க வேண்டியுள்ளது.

பாவண்ணனின் பெரும்பான்மையான கதைகள் தொழில் சார்ந்த மனித வாழ்வியலை முன்னிறுத்துகின்றன. ஒரு மனிதன் ஒரு நாளில் குறைந்தபட்சம் மூன்றில் ஒரு பகுதியைத் தொழில் சார்ந்த வாழ்வுக்காகச் செலவழிக்கின்றான். ஏனெனில் தொழில் சார்ந்த வாழ்வின் மூலம் கிடைக்கும் வருமானம்தான் அவனது முழு வாழ்வின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்கிறது. தொழில் சார்ந்து சிந்திக்கும் போது கீழ்க்காணும் சிக்கல்கள் புலப்படுகின்றன.

- அதிக வேலை குறைந்தகூலி
- பாலின அடிப்படையில் கூலி வழங்கப்படுதல்
- முதலாளிகளின் அதிகாரம்
- அடிமைத்தனம்
- கூடுதல் நேரம் உழைக்க வற்புறுத்துதல்
- விடுப்பு வழங்கப்படாமை
- உடல் சார்ந்த வலிகள்
- தூக்கமின்மை
- பாலியல் சுரண்டல்

போன்ற சிக்கல்களைத் தொழிலாளர்கள் சந்திக்கின்றனர்.

பாவண்ணன் கதைகளில் தொழில் சார்ந்த சிக்கல்களை முக்கியப்படுத்தும் கதைகள் மட்டுமே இத்தலைப்பின் கீழ் ஆராயப்படுகின்றன. பாவண்ணன் சிறுகதைகள் காட்டும் தொழில்களாவன:

- சலவைத்தொழில்
- கழிவறை கழுவுதல்
- சர்க்கஸ் தொழில்
- கல் உடைக்கும் தொழில்
- குதிரை வண்டி ஓட்டுதல்
- வியாபாரம்
- விவசாயம்
- வாகனம் பழுதுபார்த்தல்
- தையல் வேலை
- தரகு வேலை

- கூத்துத் தொழில்
- வங்கி வேலை

ஆகிய தொழில் செய்பவர்களின் சிக்கல்கள் ஆராயப்படுகின்றன.

சலவைத்தொழில்

ஊரிலுள்ள மக்களின் அழுக்குத் துணிகளை வாங்கி சலவை செய்து திரும்ப ஒப்படைக்கும் தொழிலின் பெயர் சலவைத்தொழில் ஆகும். இத்தொழிலைச் செய்வது எளிமையானதல்ல. வீடுகளுக்குச் சென்று துணியைச் சேகரித்தல், அவற்றை மூட்டையாகக் கட்டுதல், கழுதையில் ஏற்றுதல் அல்லது தானே சுமத்தல், சலவைத்துறைவரை நடத்தல், அழுக்குகளை நீக்குதல், காய வைத்தல் இஸ்திரிபோடுதல், மூட்டையாகக்கட்டித் துணிகளை உரியவர்களிடம் கொடுத்தல் எனப் பன்முகப்பட்ட வேலைகளைக் கொண்டதாக இத்தொழில் அமைகின்றது. இத் தொழிலைச் செய்பவர்கள் வேலையின் பளுவால் உடல் ரீதியாகவும் சமூக மரியாதை இன்மையால் உள ரீதியாகவும் துன்புறுகின்றனர். ‘வெளியேற்றம்’ எனும் பாவண்ணனின் கதை சலவைத் தொழிலிலுள்ள கடினமான பக்கங்களை வாசகர்களுக்குக் காட்டுகின்றது.

‘வெளியேற்றம்’ கதையின் முக்கியப் பாத்திரமாகப் பிச்சையா எனும் சலவைத் தொழிலாளி காட்டப்படுகின்றான். முதுமையும் ஆஸ்துமா நோயும் அவனை வாட்டுகின்றன. அவனது கழுதையின் கால்கள் பழுதுபட்டவையாக உள்ளன. அவனது மனைவி வாத நோய்க்கு ஆட்பட்டு படுக்கையில் கிடக்கிறாள். சாரங்கபாணி, மணியம் செல்வராஜ் ஆகியோர் சலவைத் துறையை ஆக்கிரமித்து விடுகிறார்கள். அவனைச் சுற்றியிருந்து சலவைத் தொழில் செய்த பிற குடும்பங்கள் ஊரை விட்டு வெளியேறிவிடுகின்றன. இந்நிலையில் தன்னத் தனியாக அதே ஊரிலிருந்து சலவைத் தொழில் செய்யும் பிச்சையா இன்னல்களுக்கு ஆட்படுகிறான். தொழிலுக்கு அப்பால் மேற்காட்டிய சிக்கல்கள் என்றால் அவனது தொழிலே சிக்கல் நிறைந்ததாக உள்ளது.

சலவைத்துறை வரை துணிகளைச் சுமந்து செல்வது கடினமான பணியாகும் ஆற்றங்கரை வரை துணிகளைச் சுமத்தல், காயவைக்க சுடுகாட்டு மேட்டுக்குச் சுமத்தல், சுடுகாட்டிலிருந்து வீட்டுக்குச் சுமத்தல் எனச் சுமை நிறைந்த தொழிலாக இப்பணி அமைந்துவிடுகிறது. துணிகளைக் கல்லில் அடிப்பது, அலகுவது. சுமப்பது ஆகியவற்றில் இருக்கும் சிக்கல்களைப் பாவண்ணன் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

துணிதுவைக்கும் தொழில் உண்மையில் உயர்வான தொழிலாகும். ஊரில் வாழும் மனிதர்களின் ஆடைகளிலுள்ள அழுக்கை நீக்கித் தூய்மையாக்கும் பணியைச் செய்பவர் உயர்வானவராக மதிக்கப்படவேண்டும். ஆனால் துணியிலுள்ள அழுக்கைப் போக்கினாலும் உள்ளத்துக்குள் உள்ள சாதி அழுக்கைக் கழுவ இயலாதவர்கள் இத்தொழில் செய்பவர்களுக்கு உயர்ந்த இடத்தை வழங்குவதில்லை. துணி

துவைக்கும் தொழில் செய்பவர்கள் விளிம்பில் நிற்பது குறித்துப் பாவண்ணன் விவரிக்கின்றார். முதுகில் துணிமூட்டையோடு காலை இழுத்து இழுத்து கழுதை முன்னால் நடக்க, பின்னால் நடக்கும் பிச்சையா எனும் கதாப்பாத்திரத்தை ‘வெளியேற்றம்’ கதையில் அவர் படைத்துக் காட்டுகிறார்.

பிச்சையாவின் வாழ்வு துணி மூட்டைகளோடும் கழுதையோடும் சம்பந்தப்பட்டதாக உள்ளது. அவன் நொண்டிக் கழுதையின் துணையோடு ஆற்றங்கரையிலிருந்து சுடுகாட்டு மேட்டுக்கும், சுடுகாட்டு மேட்டிலிருந்து வீட்டுக்கும் துணிப்பொதிசுமந்து ஊரில் பிழைப்பு நடத்துகிறான். துணிதுவைத்துக் கொடுக்கும் தொழிலை விட்டுவிட்டு அவனைச் சார்ந்த பல குடும்பங்களும் வெளியூர்களுக்கு இடம் பெயர்ந்து விடுகின்றனர். பிச்சையாவுக்கு நகரத்தை நோக்கிப் பெயர்வதற்கான துணிச்சல் இல்லை. நாலாபக்கத்திலிருந்தும் இம்சைகள் பிடுங்கித் தின்ற போதும் அவனுக்கு ஊரைவிட்டுப் போக மனம் வரவில்லை. வாதநோய்க்கு ஆட்பட்டுப் படுத்துக் கிடக்கும் மனைவியை வைத்துக்கொண்டு வேற்றூர்க்குச் சென்று வாழ்வது கடினம் என்று அவன் கருதுகிறான். பிச்சையாவுக்கு அவனது ஊர் ஆட்கள் சோதனைகளையே கொடுத்து வந்தார்கள். ஊரில் சாகுபடி நிலங்களின் நடுவே அவன் பயன்படுத்தும் சலவைத்துறை இருந்தது. பிச்சையாவுக்கு நினைவு தெரிந்த காலத்தில் இருந்து அப்பா, தாத்தா காலம் தொட்டு துணி துவைத்து உலரவைத்து மடித்தது எல்லாமே இந்தத் துறையில்தான். ஆனால் இந்தப் பகுதியை மச்சவீடு சாரங்கபாணியும் மணியம் செல்வராஜாவும் அபகரித்துவிடுகின்றனர். பத்துப்பதினைந்து அடிக்குத்தள்ளி வேலிகட்டுவது, இரவில் துணிதுவைக்கிற கற்களை ஆற்றில் தள்ளிவிடுவது, துணிகளை உலரவைக்கும் இடத்தில் மாடுகளை விரட்டி நாசப்படுத்துவது, கழிவுகளைக் கொண்டுபோடுவது எனத்தொடர்ந்து துன்புறுத்தும் பணியை அம்மேலடுக்குச் சமூகத்தின் பிரதிநிதிகள் செய்கின்றனர். இறுதியில் துணி உலர்த்தப் பயன்படுத்தப்பட்ட காலியிடத்தை அவர்கள் முழுமையாக ஆக்கிரமித்து விடுகின்றனர். இப்போது சலவைத் தொழில் செய்பவர்கள் ஊருக்குப் புறம்பே தள்ளப்படுகின்றனர். இதனைப் பண்ணையார்களுக்கும் ஏழைகளுக்குமான வர்க்க முரண்பாடாக அடையாளப்படுத்த வாய்ப்பில்லை. ஏனெனில் இதில் சாதி என்பது பிரதானப் பாத்திரத்தைப் பெறுகின்றது. மச்சவீடு சாரங்கபாணியும் மணியம் செல்வராஜீம் ஒரே சாதியைச் சார்ந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். ஒடுக்கப்பட்ட சமூகங்களைச் சார்ந்தவர்களுக்கான நீதியை ஆதிக்க சமூகத்தினரிடமிருந்து பெறவதற்கான வாய்ப்பு இல்லை. எனவே இதனை வர்க்க முரண்பாடாகப் பார்க்காமல் சாதிய முரண்பாடாகப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. பாவண்ணனின் வரிகளும் இக்கருத்தை உறுதி செய்வனவாக உள்ளன.

“இரண்டு பேரும் ஒரே ஜாதி. ஊர்ப் பஞ்சாயத்து பிரசிடென்டும் அதே ஜாதி. ஜாதிக்கு ஜாதி உபகாரமாய் இருந்ததே தவிர சலவைக்காரர்கள் கோரிக்கைக்குக் காது கொடுக்கவில்லை”⁵⁴

என்று பாவண்ணன் சலவைக்காரர்களுக்கெதிரான சாதிச் சிக்கலை விவரிக்கின்றார்.

சலவைக்காரர்கள் தங்கள் பிரச்சினையை அதிகாரிகள் மட்டத்துக்குக் கொண்டு செல்லுகின்றனர். அதிகாரிகள் வந்து தவறான எல்லையைச் சரிசெய்து, ஊரைத் தாண்டுவதற்குள் மீண்டும் எல்லைக் கற்கள் பழைய இடத்துக்கு வந்துவிடுகின்றன. இந்த வெறித்தாண்டவத்துக்கு ஈடு கொடுக்க இயலாத சலவைக்காரர்கள் ஊரை விட்டுப் புலம்பெயர்ந்து சென்றுவிடுகின்றனர். சலவைத்துறை ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பின் சுடுகாட்டுக்கு அருகில் துணியைக் காயவைப்பதை அறிந்து மேலும் சில குடும்பங்கள் துணிவெளுக்கும் பொறுப்பைப் பிச்சையாவுக்குக் கொடுக்காமல் தவிர்த்தன. கிடைக்கும் சிறிய வருமானத்தில் அவன் தனியாளாய்க் குடும்பத்தேரை இழுக்கின்றான். சுடுகாட்டில் நின்று துணியை உலர வைக்கும் சிரமத்தையும் கதை வழியாக அறியமுடிகிறது.

“நடக்கிற சிரமம் ஒருபக்கம் என்றாலும் நிற்க நிழலான இடமில்லை சுடுகாட்டில். தோலைக் கருக்குகிற மாதிரி சுள்ளென்று எரிக்கிற வெயிலில் நாலைந்து மணி நேரம் நிற்க தள்ளாமை இடம் தரவில்லை. வனாந்தரமான இடத்தில் ஒற்றையாய் நிற்பது நெஞ்சில் சின்னதாய் பயத்தைப் பரப்பும். ஒரு மூலையில் துணி உலர்த்திக்கொண்டிருக்கும் போதே அடுத்த மூலையில் பிணங்கள் எரிவதும் நெருப்பும் புகையும் ஆகாயத்தை தாவிப் பிடிக்கிற மாதிரி அலைவதும் கொஞ்சம் திணறலாய்த்தான் இருந்தது. இந்தத் திணறலே ஊர்க்காரர்களுக்குக் குமட்டலாய் இருந்தது. ‘பொணங்களுக்குப் பக்கதலயா காயவயக்கற’ என்று தயங்க வைத்தது. இப்ப வேணாம்பா அப்றம் பாக்கலாம் என்று துணி எடுக்கப் போகிறபோது ஒதுங்க வைத்தது”⁵⁵

எனச் சுடுகாட்டின் அருகில் துணியைக் காயவைக்கும் கொடுமையையும் விளைவையும் கதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

கழிவறை கழுவுதல்

கழிவறை கழுவுதல் என்பது கடினமான பணியாகும். அருவருப்பும் குமட்டலும் நிறைந்த வேலையாக அது இருந்தாலும் வாழ்வதற்காக அப்பணியைச் செய்ய நிர்பந்திக்கப்படுகின்றனர். ‘தர்மம்’ கதையில் வரும் குப்புசாமியும் கந்தனும் கழிவறை கழுவுதலைத் தொழில் முறையாகக் கற்றுக்கொண்டவர்களல்ல. அவர்களுக்கு இன்ன தொழில் என்ற வரையறை எதுவும் இல்லை. காசு கொடுத்தால் எந்தத் தொழிலையும் செய்பவர்களாக இருக்கின்றனர். கதையின் தொடக்கத்தில் தென்னைமரம் ஏறித் தேங்காய் பறிக்கின்றனர். கதையின் இடைப்பகுதியில் கழிவறை கழுவுகின்றனர். இறுதிப்பகுதியில் பணத்துக்காக ஒரு வீட்டின் மீது கல்லெறிகின்றனர். கந்தனும்

குப்புசாமியும் செல்லும்போது ஒரு பெரியவர் கைத்தட்டிக் கூப்பிடுகின்றார். தென்னை மரத்திலிருந்து தேங்காய் பறித்துத் தந்தால் பணம் தருவதாகக் கூறுகின்றார். குப்புசாமி வீட்டிலுள்ள கத்தியை வாங்கிவிட்டுத் தென்னையில் ஏறுகிறான். மரத்தை அணைத்து, கால்களைப் பொருத்தி மேலே ஏறிச்சென்று தேங்காயைப் பறித்துப் போடுகிறான். கந்தன் தேங்காய்களைச் சேகரித்து ஓரிடத்தில் குவித்து தேங்காய் பறித்துக் கீழே இறங்கிய போது மார்பு எரிகிறது. மார்பின் பக்கம் உதடு குவித்து ஊதுகிறான். தென்னை மரம் ஏறுவதிலுள்ள வேறு எந்தச் சிக்கலையும் பாவண்ணன் விளக்கவில்லை. மரமேறுவோர் பற்றிய பதிவாக அவர் இக்கதையை அமைக்கவில்லை. எந்த வேலை கிடைத்தாலும் செய்பவர்களைப் பற்றிய கதை என்பதால் அவர் மரமேறும் தொழிலாளிகளின் சிக்கல்களை மேலோட்டமாகப் பேசி அடுத்த நிகழ்ச்சிக்குத் தாவி விடுகிறார். தென்னை மரம் ஏறிமுடித்ததும் காசு கிடைக்கும் எனக் குப்புசாமியும் கந்தனும் எதிர்பார்த்து நிற்கிறார்கள். ஆனால் வீட்டிலுள்ள பெரியவர் வீட்டிலுள்ள கழிவறையைச் சுத்தம் செய்தால் அதற்கும் சேர்த்துக் கூலி தருவதாகச் சொல்லுகின்றார். அதன்பின்னர் கதையானது கழிவறை கழுவுவதை நோக்கி நகர்கிறது. குப்புசாமியும், கந்தனும் கழிவறைக் கதவைக் திறந்தவுடன் துர்நாற்றம் முகத்தில் அடிக்கிறது. பெரியவர் வாளியொன்றைக் கொடுக்கிறார். பக்கத்தில் உள்ள கிணற்றில் இருந்து இரண்டு வாளி தண்ணீர் நிரப்பி, தூக்கிக்கொண்டுபோய்க் கழிவறையில் ஊற்றுகின்றனர். தேங்காய் உரித்த மட்டையை நசுக்கி எடுத்து இருவரும் கழிவறையைக் சுத்தம் செய்கின்றனர். நாற்றம் வயிற்றைப் புரட்டிக்கொண்டு வருகிறது. நன்கு தேய்த்தபின் தண்ணீரை ஊற்றுகின்றனர். கழிவறைக் கோப்பை தூய்மையாக மாறிவிடுகிறது. இருவரும் கைகளைக் கழுவுகின்றனர். பெரியவர் மரம் ஏறியதற்கும் கழிவறை கழுவியதற்கும் சேர்த்துக் காசு கொடுக்கின்றார். வீட்டிலுள்ள அம்மா சாப்பிட்டுப்போகும்படி வேண்டுகிறார். இருவரும் தரையில் இலை போட்டுச் சாப்பிடுகின்றனர். திடீரெனக் கந்தன் சாப்பிடுவதை நிறுத்துகின்றான். அவன் தனது கையிலிருந்து மலநாற்றம் வருவதாகக் கூறுகின்றான். கழிவறையைக் கழுவிவிட்டு உணவு உண்ணும் போது அடையும் அருவருப்பை இக்கதை உணர்த்தி நிற்கிறது.⁵⁶

சர்க்கஸ் தொழில்

பாவண்ணன் ‘நெருப்பு வளையங்கள்’ எனும் கதையில் சர்க்கஸ் தொழிலில் ஈடுபடும் ஒரு பெண் சந்திக்கும் சிக்கல்களைப் பேசுகின்றார். நெருப்பு வளையத்துக்குள் உடலை நுழைத்து சாகசம் செய்யும் பெண்ணின் உலகம் எவ்வளவு பயங்கரமானது என்பதை இக்கதையில் விவரிக்கிறார். சர்க்கஸ் தொழிலில் ஈடுபடும் ராணி கதைத்தலைவியாக வருகிறாள். சர்க்கஸ் தொழிலுக்காய்ப் பயிற்சி எடுத்துக்கொண்டு அரங்கேற்றத்துக்குத் தயாராக இருக்கும் தேவி என்ற பெண் சிறுபாத்திரமாக வருகிறாள். சர்க்கஸ் கம்பெனி நடத்தும் முதலாளி கதையின் இறுதியில் வருகிறார்.

சர்க்கஸ் தொழிலில் ஈடுபடும் சக கலைஞர்களின் வாழ்வு, உறைவிடச்சிக்கல் கழிப்பறைச்சிக்கல், நாடோடிகளாய் அலைவதில் நேரும் துயரங்கள் சாகசம் செய்யும் விலங்குகள் பராமரிப்பு, விலங்குகளைப் பாதுகாக்கும் அமைப்புகளின் எதிர்ப்பு, கோமாளிகள் என அழைக்கப்படும் மாற்றுத் திறனாளிகளின் கவலைகள் போன்ற உள்ளடக்கங்களுக்குள் கதை நுழையவே இல்லை. ராணி என்ற ஒற்றைக் கலைஞியின் சாகசங்களையும் சவால்களையும் விவரிப்பதிலேயே இச்சிறுகதை நிறைவடைந்துவிடுகிறது. குழுவாழ்வு என்பது இங்கே தனிநபர் வாழ்வாகச் சுருக்கப்படுகிறது. அனைத்துக் கலைஞர்களின் வாழ்வியல் சிக்கல்களுக்குள் நுழைந்தால் அது புதினமாக மாறிவிடக் கூடும் என எண்ணி ஆசிரியர் அவற்றைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

இல்லறத்தில் தோல்வியடைந்தாலும் தொழிலில் தோல்வியைத் தழுவாமல் இறுதிவரை போராடும் ஒரு பெண்ணாக ராணி காட்டப்படுகிறாள். ஒவ்வொரு வளையத்துக்குள்ளும் மரணமானது நெருப்பின் வடிவத்திலிருப்பதை உணர்ந்து அவள் செயல்படுகிறாள். அவளது சாகசங்கள் ஒவ்வொருமுறையும் மரணத்தைத் தோற்கடிக்கின்றன. தொழிலிருந்து எந்நொடியிலும் வெளியேற்றப்படலாம் என்ற மன உளைச்சலுக்கு நடுவில் நெருப்பு வளையங்களோடு போராடுவது அவளுக்குப் பெரும் சவாலாகவே அமைந்துவிடுகிறது. குடும்ப வாழ்வின் தோல்வியும், தொழிலிலிருந்து வெளியேற்றப்படலாம் என்ற அச்சமும், நெருப்பு வளையமும் அவளை நெருப்பில் எரித்துவிடக் கூடும் என்ற எதிர்பார்ப்பை முதலில் உருவாக்குகின்றன. இறுதியில் அவள் நெருப்பைவிட வலிமையானவள் என நிரூபிப்பதாய்க் கதை முடிக்கப்படுகிறது. இல்லறவாழ்வு, தொழில் வாழ்வு, சாகச வாழ்வு ஆகிய முப்புள்ளிகள் ஒன்றிணையும் களமாக இக்கதை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

“நெருப்பு வளையத்துக்குள் ஒரு பறவையைப்போல் புகுந்து தாவினாள் ராணி. கண்ணிமைக்கும் நேரத்துக்குள் இடது பக்கத்திலிருந்து வலதுபக்கத்துக்கும் வலது பக்கத்திலிருந்து இடதுபக்கத்துக்கும் தாவி செருகப்பட்ட அம்பு போல நின்றாள். முதல் சுற்று முடிந்தது பார்வையாளர்களைப் பார்த்து இரண்டு கைகளையும் அசைத்தாள். பதற்றமாக இருந்தது. வளையத்தைச் சுற்றி கொழுந்து விட்டு எரியும் நெருப்பு கண்களைக் கூச வைத்தது. ஒவ்வொரு முறையும் அது தன்னை விழுங்கத் தயாராக வாயைத் திறந்து காத்திருப்பது போலவும் அதன் பற்களில் விழாமல் தப்பித்து வருவது போலவும் ஒருகணம் அவளுக்குத் தோன்றியது”⁵⁷

எனக் கதை தொடங்குகிறது.

முதல் சுற்றில் ஒரு நெருப்பு வளையத்தையும், இரண்டாம் சுற்றில் இரண்டு நெருப்பு வளையங்களையும், மூன்றாம் சுற்றில் மூன்று நெருப்பு வளையங்களையும், நான்காம் சுற்றில் நான்கு நெருப்பு வளையங்களையும் அவள் தாண்டியாக வேண்டும்.

சவால் நிறைந்த தொழிலானதால் உயிரைப் பணயம் வைத்தே அவள் சாகசங்களைச் செய்ய வேண்டியுள்ளது. அவள் ஒரு அம்பைப்போல் வளையத்துக்குள் புகுந்து மறுபக்கம் குதிக்கும் படிமம் அவளது சாகசத்தைக் கவித்துவமான மொழியில் எழுதிச்செல்லுகின்றன. அவள் அணியும் ஆடையும் இந்தியக் கலாச்சாரப் பின்னணியில் சிக்கல் நிறைந்ததே. முழுநீளச் சேலை கட்டும் பெண்களைக் கற்புக்கரசிகளாகவும் குறைவான நவீன ஆடை அணியும் பெண்களை ஒழுக்கமற்றவர்களாகவும் பார்க்கிற சமூகமே இங்குக் காணப்படுகின்றது. ராணி ஜிகினி பொருந்திய இறுக்கமான சோளியும், தொடை வரை கால்சட்டையும் அணிந்திருக்கிறாள். இது அவளைக் கவர்ச்சிப்பொருளாக்கும் விஷயமாகும். இதனை ஒரு வியாபாரத்தந்திரமாகவும் கருதமுடிகிறது. வேறுவகை ஆடைகள் இந்தச் சாகசம் புரிய பொருத்தமாக அமையாது என்பதனால் இதனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

வளையத்துக்குள் நுழைவது என்பது அருகில் நிற்கும் மரணத்தைத் தொட்டுப் பார்க்கும் நூதன விளையாட்டாகும். அவள் நான்கு நெருப்பு வளையங்களுக்குள் நுழைந்து உயிரோடு வெளியே வருவது திகிலூட்டும் சாதனை என்பதனால் அரங்கம் கைத்தட்டுகிறது. ராணி தான் நெருப்பு வளையத்துக்குள் விழ நேரிட்டால் கைத்தட்டும் கூட்டம் என்ன எதிர்வினையாற்றும் என எண்ணிப் பார்க்கிறாள். ஒவ்வொரு முறையும் மரணத்தை வீழ்த்தும் சவால் நிறைந்த அனுபவம் சர்க்கஸ் தொழில் கலைஞர்கள் சந்திக்கும் முக்கியச் சிக்கலாகி விடுகின்றது. வளையத்தைச் சுற்றி எழும் நெருப்பு என்பது வளையம் தாண்டும் இத்தொழிலில் சந்திக்கும் பெரும் சிக்கலாகும்.

“அவள் கால்மாற்றிக் கால்மாற்றி வளையங்களையே பார்த்தபடி இருந்ததைக் கண்டு பொறுமையிழந்த பார்வையாளர்கள் ‘கமான் கமான்’ என்று உத்வேகத்தோடு கூவத் தொடங்கினார்கள். சட்டெனத் தன்னை மீறி மனத்தில் நுழைந்துவிட்ட காட்சிகளை உதறினாள். தழலின் விரல்கள் எட்டுத் திசையிலும் விரிந்து அலைந்தன. தீயின் உக்கிரத்தை மேலும் பெருக்குவதற்காகப் பெட்ரோலில் நனைத்த குச்சியால் தூண்டிவிட்டான் பணியாளன். சட்டென வெறிகொண்ட விலங்குபோல நெருப்புச்சுடர் பரவத் தொடங்கியது. அரங்கிலிருந்த பார்வையாளர்கள் கைத்தட்டியும் சத்தம் போட்டும் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தார்கள். அவர்கள் அழைப்பு அவள் ரத்த நாளங்களில் உத்வேக மூட்டியது”⁵⁸

என நெருப்பின் பயங்கரம் விவரிக்கப்படுகிறது ராணி நெருப்பை முறியடித்து ஒரு சுடராகக் கதையில் பிரகாசிக்கின்றாள்.

சர்க்கஸ் தொழிலில் இருக்கும் பணிப்பாதுகாப்பு குறித்தும் இக்கதை பேசுகின்றது. சர்க்கஸ் கம்பெனியில் நெருப்பு வளையங்களுக்குள் நுழைந்து வெளியே வருவது ராணியின் பணியாகும். இப் பணியை அவள் கைத்தட்டல்களுக்கு நடுவே செய்து வருகிறாள். நான்கு முதல் ஐந்து சுற்றுகள் அவள் நெருப்பு வளையத்துக்குள்

பறவையைப் போல் நுழைந்து வெளியேறுகிறாள். தொடக்கத்தில் இக்காட்சிகளுக்குக் கடுமையான வரவேற்பு இருந்தது. ஆனால் படிப்படியாக இக்காட்சிக்கு வரவேற்பு குறைந்து வருவதாகச் சர்க்கஸ் கம்பெனியின் முதலாளி கருதுகிறார். அவர் நெருப்பு வளையம் காட்சியை நீக்க வேண்டுமென முடிவு செய்கிறார். வரவர இந்த க்காட்சிகளில் புதுமை இல்லை என்பதால் புதிய காட்சிக்கு வேறொரு இளம் பெண்ணைத் தேர்வு செய்து பயிற்சியளிக்கிறார். ஒரு குறிப்பிட்ட நாளைச் சுட்டி அன்றோடு நெருப்புவளையம் நிகழ்ச்சி முடிவடைவதாக அறிவிக்கிறார். இது ராணியின் மனதைப் பாதிக்கிறது. அவளுக்குத் தெரிந்தது சர்க்கஸ் தொழில் மட்டும் தான். நாளையிலிருந்து வேறொரு வேலையைத் தேடவேண்டும் என்ற நினைவு அவளுக்குக் கவலையை உருவாக்குகிறது. இறுதி நாளில் நெருப்பு வளையத்தைத் தாண்டும் போது பதற்றம் அவளைத் தொற்றிக் கொள்ளுகிறது.

“அடுத்த நாள் முதல் புதிய ஒரு வாழ்வை வெட்டவெளியிலிருந்து உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற எண்ணமே பதற்றத்துக்குக் காரணம் எனத் தோன்றியது. இத்தனை காலமும் கிட்டியிருந்த சர்க்கஸ் அரங்கின் அடைக்கலம் கலையப் போகிறது என்கிற உண்மையாலும் நேர்ந்த பதற்றம் அது”⁵⁹

எனப் பணிப்பாதுகாப்பின்மையினால் உருவாகும் பதற்றத்தைப் பாவண்ணன் எடுத்துரைக்கிறார். பணிப்பாதுகாப்பின்மையானது பதற்றத்தை உருவாக்குவதோடு விரக்தியைத் தோற்றுவிக்கும் என்ற கருத்தையும் அவர் முன்வைக்கிறார்.

“இதுவே இறுதியாட்டம் என்ற எண்ணம் எழுந்ததில் அவள் மனத்தில் கசப்பும் சலிப்பும் படர்ந்தன. தொடர்ந்து விரக்தி படிந்தது. சட்டென இந்த வாழ்க்கைக்கெல்லாம் ஏதாவது அர்த்தம் இருக்கிறதா என்று கேள்வி விழுந்து தளரச் செய்தது”⁶⁰

என்கிறார். இறுதிநாள் ஆட்டத்தை முடித்தபின் இனிமேல் இந்த உடையைத் தான் அணியப்போவதில்லை என்ற எண்ணம் ராணியைக் கரைக்கிறது. கடைசி நாள் நிகழ்ச்சி சிறப்பாக அமைந்து பார்வையாளர்களின் வரவேற்பைப் பெற்றபோது முதலாளியின் மனம் மாறுகிறது. ராணி வேறு வேலைக்குச் செல்ல வேண்டாம் என்றும் சர்க்கஸ் கம்பெனியில் தொடரலாம் என்றும் அவர் கூறுகின்றார். தொழிலாளியின் அபிப்ராயங்களைப் பொருட்படுத்தாத முதலாளியின் கீழ் பணிபுரிவது சுயமரியாதைக்கு இழுக்கினை ஏற்படுத்தும் என்பதால் அவள் தொடர்ந்து சர்க்கஸ் கம்பெனியில் பணியாற்ற விரும்பவில்லை என்பதைத் தெரிவிக்கிறாள். பணிப்பாதுகாப்பின்மை பற்றிய விவரிப்பாக இக்கதை அமைந்துள்ளது.

கல் உடைக்கும் தொழில்

கல் உடைக்கும் தொழிலிலுள்ள சிக்கல்களைக் ‘கல்’ எனும் சிறுகதை விவரிக்கின்றது. கல் குவாரியில் திடீரென வெடி வெடிக்கிறது. கல்கள் புரண்டு வந்து

தொழிலாளர்கள் மீது விழுகின்றன. கர்ப்பிணிப் பெண்களுக்கென்று சலுகைகள் எவையும் வழங்கப்படவில்லை. அவர்கள் பிறரைப் போலவே வேலை செய்ய வேண்டியுள்ளது. விரலில் படுவம் வந்த பெண்கள் கல் உடைக்கும் பணியைச் செய்வது மிகக்கடினமாக அமைகிறது.

“கை வலித்தது. படுவம் வந்த விரலில் நரம்பு சுண்டிச் சுண்டி இழுத்தது. ஒவ்வொரு தரமும் வலிக்கும் போது மனிதனுக்கு இந்தக் கையே தேவையில்லை என்பது போலவும் கை மூட்டுக்குக் கீழே வெட்டித் துண்டு போட்டு விடலாம் என்பது போலவும் எரிச்சல் வந்தது. இடக்கையால் கல்லைப் புரட்டி சுத்தியலுக்குக் கீழே தள்ளும்போது ராஜலட்சுமி அதை சொல்கிற மாதிரி படுவம் வந்த விரலில் படத்தான் செய்தது. உயிரே போகிறது போல இம்சையாய்த்தான் இருந்தது”⁶¹

எனப் படுவம் வந்த பெண்களின் வலி பதிவு செய்யப்படுகிறது. வெடியிலிருந்து பிளந்து வந்த கல் தொழிலாளர்களைத் தாக்குவது குறித்தும் இக்கதை பேசுகிறது. வெடிவெடிக்கும் போது மலையிலிருந்து தெறித்து வந்த கல் ஒன்று மீனாவின் தாயைத் தாக்குகின்றது. முதுகில் கல்விழுந்த சம்பவத்துக்குப் பிறகு அவள் கல் உடைக்கும் தொழிலை நிறுத்திவிடுகிறாள். கல் உடைக்கும் தொழிலைக் கண்காணிக்கும் ஏஜென்டுகள் முதலாளிகளைப் போல அதிகாரம் பண்ணுவது அங்குள்ள மிகப் பெரும் சிக்கலாக உருவெடுக்கிறது. ‘இந்த ஏஜென்டுகளுக்கு பெரிய அதிகாரி என்ற நினைப்பு’ என்ற பாவண்ணனின் சொற்கள் ஏஜென்டுகளின் ஆணவத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன. லாரிகளுக்குள் ஒரு காலும், வெளியே படியில் ஒரு காலுமாய் அதிகாரம்தொனிக்க வரும் ஏஜென்டுகள் பற்றிய காட்சியும் அவர்களது ஆணவத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. ஏஜென்டுகள் பெண்களிடம் தவறாக நடந்து கொள்ள முயல்வது தொழில்சார்ந்த உச்சக்கட்ட சிக்கலாகும்.⁶²

வெடி வைத்துப் பாறையைத் தகர்ப்பதிலுள்ள ஆபத்துக்களை ‘வெளிச்சம்’ கதை வெளிக்கொணர்கிறது. அக்கதையின் தலைவன் வெடி வெடித்ததற்குப் பிந்தைய விளைவுகளைப் பேச்சு வழக்குச் சொற்களில் தருகின்றான்.

“மழ நின்னதும் வேல ஆரம்பிச்சாங்க. அப்ப வழில ஒரு வெடி வெடிச்சிது பாரு தம்பி. என் ஆயுசுல அந்த மாதிரி பாத்ததில்ல. ஜவாலில கல்லு கட்டி ஆளுங்க தூக்கிம் போவுது, வரிசையா நூறு பேரு போவாங்க. கல்லு ஒடைக்க எவ்னோ வெடிய வச்சிருக்கான். பக்கத்துல பொம்பள ஆம்பளங்க ஆயிரம் பேரு ஜல்லி ஒடைக்குது. சின்னதா வெடிக்கும்னு நெனச்சி பாவி யார்கிட்டயும் சொல்லாம நெருப்பு வச்சிட்டான். படார்னு வெடிச்சதும் ஒன்னும் புரியல. மலயே பேத்துக்கு மேல போயி தூள் தூளா கீழ உழற மாதிரி இருந்திச்சி. ஜவாலி தூக்கிப் போனவன்லாம் உருண்டு உழுந்தாங்க. எல்லார் மேலயும் பீஸ் பீஸா கல்லு அடிச்சி காயம். என் பக்கத்துல நின்னிருந்தவன் தோள்ல கல்லுக் குத்தி

ரத்தம் ஊத்திச்சி. ரத்தத்த பார்த்ததும் எனக்கு கையும் ஓடல காலும் ஓடல அப்படியே உழுந்துட்டன்”⁶³

என்பதில் வெடிவழியாகப் பாறைகளை உடைக்கும் போது ஏற்படும் ஆபத்துக்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

அணைக்கட்டு கட்டும்போது கூலித்தொழிலாளர்கள் படும் வேதனையை இதே கதை விவரிக்கின்றது. துங்கபத்ரா அணையைக் கட்டுவதற்காக ஆயிரக்கணக்கான கூலித் தொழிலாளர்கள் வேலைபார்க்கின்றார்கள். பெரிய கல்லை உடைத்துக் கயிற்றில் கட்டி மூங்கில் கழியில் குறுக்காகக் கொடுத்துத் தூக்கிச் செல்கின்ற வேலை ஆபத்து நிறைந்தது. அவ்வேலையின் ஆபத்து குறித்து ‘வெளிச்சம்’ கதையின் தலைவன் பேசும் போது,

“பெரிய பெரிய கல்ல ஓடச்சி கயித்துலகட்டி மூங்கில் கழிய குறுக்குல குடுத்து ஆளுங்க தூக்கிம் போவாங்க பாரு தம்பி. பாத்தா நம்ம முழியே பிதுங்கிடும். தோள்பட்ட எறங்கிடும். அவ்ளோ பெரிய சொமய தூக்கிகினு ஏறும் போது வழுக்கி உழுந்தா அவ்ளோதா. பொணமாத்தா எடுக்கணும்”⁶⁴

என்கிறான். எதிர்ப்புக்குரல் கொடுத்தால் பணியிலிருந்து நீக்கி விடுவார்கள் என்றும் அவன் தெரிவிக்கின்றான். அணைக்கட்டு கட்டும் இடத்திலிருந்து நூற்றி இருபது அடிக்குக் கீழ் பல கூலித் தொழிலாளர்கள் வேலைபார்க்கின்றனர். மேலே இருந்து கல் உருண்டு கீழ் நோக்கி வரும்போது தலையில் விழுந்து நூற்றுக்கணக்கான கூலித்தொழிலாளிகள் இறந்துவிட்டதையும் அவன் சுட்டுகின்றான். அணைக்கட்டும் பணியில் மண்தோண்டும் வேலை செய்வது எவ்வளவு துயரம் நிறைந்தது என்பதை அவனது சொற்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

“நா இன்னா வேல செஞ்சன்னு கேக்கறிங்களா. டிக்கரு. மண்ணு தோண்டறவேல. காலங்காத்தால கடப்பாற மமிட்டி எடுத்துக் குடுத்தான்னா ஒரு பொம்பள, ஆள ஜோடியா வச்சிக்னு ஒரு நாளக்கி அம்பது ஸ்கொயர்பிட் கணக்கு காட்டணும். கல்லு வந்தாலும் சரி மண்ணு வந்தாலும் சரி கணக்கு சரியா இருக்கணும். இல்லன்னா சம்பளம் கெடையாது. அன்னியோட சீட்டும் கிழிஞ்சிடும். சாயங்காலம் கையெல்லாம் ரத்தம் கட்டிக்கும். தோல் பிஞ்சி எரியும். ஒரே கொப்பளமாய்டும். கழுவக்கூட தண்ணில கை வைக்க முடியாது. அப்படியே மொளகாத்தாளு கண்லபட்ட மாதிரி எரியும். எரிச்சல பாத்தா நடக்குமா முணு பேரு சாப்பிட்டாவணுமே. எப்படியோ சகிச்சிக்கினேன்”⁶⁵

எனத் தான்பட்ட துயரங்களைச் சொல்லுகின்றான். கையில் இரத்தம் கட்டுதல், தோல் கீறிவிடுதல், கொப்பளம் ஏற்படுதல் போன்ற உடல் சார்ந்த அவஸ்தைகளை இப்பகுதி புலப்படுத்துகின்றது. மேலும் இக்கதை முந்தைய காலத்தில் அணைக்கட்டும் பணியில் பயன்படுத்தப்பட்ட ‘சுருக்கி’ என்ற பொடி விளைக்கும் ஆபத்து பற்றிய குறிப்பையும் தருகிறது. சிமிட்டி வைத்துக் கட்டாமல் சுருக்கிப் பொடி வைத்து கட்டுவது அக்கால

வழக்கமாக இருந்தது. சுண்ணாம்புத்தூள், மணல், செங்கல்தூள் ஆகியவற்றைக் கலந்து செய்த அப்பொடியைப் பயன்படுத்தினால் அது கையில் ஒட்டிக்கொள்ளும். அதைப் பயன்படுத்தியவர்கள் கையை உடனடியாகக் கழுவிவிடவேண்டும். காய்ந்துவிட்டால் தோலோடு கிழிந்து வந்துவிடும் என அக்கதை குறிப்பிடுகின்றது.⁶⁶

குதிரைவண்டி ஓட்டுதல்

குதிரை வண்டி ஓட்டும் தொழில் செய்பவர்களின் சிக்கல்களை ‘வண்டி’ எனும் கதையில் பாவண்ணன் தருகிறார். இக்கதையின் தலைவனுக்குப் பெயர் எதுவும் சூட்டப்படவில்லை. அவன் ‘கிழவன்’ என்றே அழைக்கப்படுகிறான். அவன் குதிரை வண்டியில் ஆட்களை ஏற்றிச்சென்று சிறிய தொகையைப் பெற்றுக் கொள்ளும் தொழில் செய்கிறான். நவீன வாகனங்கள் பெருகிய பின்னர் குதிரை வண்டியில் ஏறுபவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து விடுகிறது. வாடகைக்காக நான்கு சக்கர வாகனங்கள் நிறுத்தப்பட்ட இடத்தில் குதிரை வண்டியை நிறுத்தினால் அது நகைப்புக்குரிய நிகழ்வாக மாறிவிடுகிறது. வாகன ஓட்டிகளின் கேலியைப் பொறுத்துக் கொண்டால்தான் இந்தத் தொழிலைச் செய்யமுடியும். கிழவன் நான்கு சக்கர வாகனங்களின் அருகில் குதிரை வண்டியை நிறுத்திய போது பொருட்காட்சி சாலையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட வண்டி என்ற எள்ளலைக் கேட்க நேரிடுகிறது. கிழவன் தனியாக வண்டி ஓட்டினாலே கவிழ்ந்துவிடுவது போன்ற மெலிந்தகுதிரையை வைத்துக்கொண்டு சவாரி எப்படி ஏற்றிச் செல்ல முடியும் என்ற கிண்டலும் அவனது காதுக்கு வருகிறது. கிழவனின் குதிரைவண்டி பிணம் இழுத்துச் செல்வதற்குத்தான் பொருத்தமானது என்ற நையாண்டியும் எழுப்பப்படுகிறது. போகிற இடங்களில் எல்லாம் இது போன்ற கேலிகளால் தாக்கப்பட்டாலும் அவன் மௌனத்தாலேயே அவற்றை எதிர்கொள்ளுகிறான். மீன்வியாபாரம் செய்யும் பெண்ணொருத்தி கிழவனின் குதிரை வண்டியில் ஏற உடன்படுகிறாள். பத்துரூபாய் வாடகை தருவதற்கு அவள் உடன்படுகிறாள். பத்து ரூபாய்க்காக நீண்ட தொலைவுக்கு அலைவது அவனுக்குக் கடினமான விஷயமாகவே இருந்தது. ஆனால் பசியைப் போக்க பத்து ரூபாயாவது தேவை என்பதால் அவன் பேரத்திற்கு ஒத்துக்கொள்கிறான். வண்டியில் மீன் பாரங்களை ஏற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது குதிரை கனைத்து ஓரடி முன்வைத்தது. கிழவன் நகர்ந்து குதிரையின் கழுத்தைப் பிடித்துக்கொள்கிறான். நாக்கை மடித்து ஒருவிதமான ஒலியெழுப்பி குதிரையைச் சாந்தப்படுத்துகிறான். அவனது மொழியைப் புரிந்து கொண்டதைப்போல் குதிரை அமைதியாகிவிடுகிறது. மீன்பாரம் ஏற்றப்பட்டதும் குதிரை கிளம்புகிறது. கிழவன் கையில் சாட்டை வைத்திருந்தாலும் அவன் குதிரையை அடிக்கவே இல்லை.

குதிரைக்கு உணவு வழங்கமுடியாமை என்பது குதிரை வண்டி ஓட்டுபவர்கள் சந்திக்கும் மற்றொரு சிக்கலாகும். கொள்ளும் புல்லும் உண்ணுகின்ற குதிரையால் தான் வண்டியை வேகமாக இழுத்துச் செல்ல இயலும். கிழவன் வறுமையில்

வாடியதால் அவனால் குதிரைக்கு உணவு வாங்கிப் போட இயலவில்லை. கழனித் தண்ணீர் மட்டும் குடித்து வண்டியை இழுக்கும் வேளையில் அது திணறுகிறது. அதற்கு மூச்சு வாங்குகிறது. அது நடுரோட்டில் அசையாமல் நின்றிருக்கிறது. குதிரைவண்டியில் ஏறிஇருந்த மீன்விற்கும் பெண்ணுக்குக் கோபம் வருகிறது. குதிரையை ஓடவைக்க பல முயற்சிகள் எடுத்தும் அது அசையவில்லை. கிழவன் குதிரையை ஒதுக்கி ஒரு கம்பத்தில் கட்டுகிறான். நுகத்திலிருந்து குதிரையை விடுவிக்கிறான். குதிரையின் இடத்தில் கிழவன் நின்று கொண்டு அவனே வண்டியை இழுத்துச்செல்கிறான். நெல்லித்தோப்பு சந்தையில் மீன்காரியை இறக்கிவிடுகிறான். அவளிடம் பெற்றுக்கொண்ட பத்து ரூபாயில் நான்கு இட்லி சாப்பிடுகிறான். வெற்றுவண்டியை இழுத்து திருப்பி நடக்கிறான். குதிரையைக் கட்டிய கம்பத்தில் வந்துபார்த்தால் குதிரை பசியால் இறந்துகிடக்கிறது. தரையில் கையை ஊன்றி உட்கார்ந்த கிழவன் குலுங்கி அழ ஆரம்பிப்பதாய்ப் பாவண்ணன் கதையை முடிக்கிறார். தொழில் சார்ந்த சிக்கலும் பொருளாதார சிக்கலும் இணையும் போது விளைவு மிக மோசமானதாக இருக்கும் என்பதைக் கதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.⁶⁷

வியாபாரம்

‘வரிசை’ எனும் கதை ஒரு கீரைவிற்கும் மனிதரின் சோகக்கதையைச் சொல்லுகின்றது. வண்டியில் கீரையை ஏற்றி ஊர் ஊராகக் கொண்டு விற்கும் பெரியவரின் உடல்நிலைச்சிக்கல், பொருளாதாரச் சிக்கல் ஆகியவற்றை இக்கதை பேசுகிறது. கீரை விற்கும் போது மழையில் நனைந்தால் அவருக்குச் சளி, தலைவலி, இருமல், காய்ச்சல் ஆகிய நோய்கள் வருகின்றன. உடம்புவலி, கைகால் வலி ஆகியவையும் தாக்குகின்றன. தினசரித் தவணை கட்டுவதற்கு அவரிடம் பணம் இல்லை. தண்டல்காரன் அவரைத் தேடி வருகிறான். அவர் வதங்கி வற்றலாகி மூலையில் கிடக்கும் கீரைக்கட்டுகளைக் காட்டுகிறார். கீரைவிற்கும் தொழிலாளியின் வலிகளைக் கீழ்க்காணும் பகுதி விளக்குகிறது.

“மக்கிப்போன மணத்தோடு மூலையில் கிடந்த கீரைக் கட்டுகளை ஆற்றாமையோடு பார்த்தார். விற்றது பாதி, விற்காதது பாதியாக இருந்த நிலையில் வண்டியைக்கூட தள்ளமுடியாதபடி காய்ச்சல் அப்போது உச்சத்தில் இருந்தது. பலவீனத்தின் காரணமாக அங்கங்கே நின்று நின்று இளைப்பாறி விட்டு தள்ளிக் கொண்டு வந்தார். ஒரு கட்டத்தில் விற்ற வரைக்கும் போதுமென்று வீட்டுக்கு வந்து படுத்துவிட்டார். ஒரு வாரத்தில் எல்லாம் வதங்கிக் கூளமாகிவிட்டது. ஒரு கூடையில் எல்லாவற்றையும் வாரி எடுத்துக் கொண்டு போய் தெருவோரத்தில் இருந்த குப்பைத் தொட்டியில் கொட்டி விட்டுத் திரும்பினார்”⁶⁸

என்பதில் கீரைத் தொழிலாளிகளின் சிக்கல்களைக் காணமுடிகிறது.

‘கீரைக்காரி’ எனும் கதை கீரைவிற்கும் மூதாட்டியின் துயரங்களைச் சொல்லுகின்றது. இக்கதையில் கறுத்தம்மாள் முதுமைக்காலத்தில் கீரை வியாபாரம் செய்கிறாள். அவள் கூடையில் கீரையைச் சுமக்கிறாள். கூடைச் சமை அவளது கழுத்தை ஒடிக்கிறது. செருப்பின்றி நடப்பதால் கால்கள் வலிக்கின்றன. இளம் வெயிலில் நடப்பதால் கண்கள் கூசுகின்றன. கூடையோடு நடக்கும் போது தெருநாய்கள் குரைக்கின்றன. அவை கறுத்தம்மாளைத் துரத்துகின்றன. இவ்வாறு கீரை வியாபாரம் செய்வதிலுள்ள சிக்கல்களை இக்கதை எடுத்தியம்புகின்றது.⁶⁹

தயிர்விற்கும் பெண்களின் சிக்கலைப் ‘பரிவு’ என்ற கதை பதிவு செய்கிறது. இக்கதையில் பெண்கள் வளவனார் எனும் ஊருக்கு ஆறுமைல் நடந்து சென்று தயிர் விற்கின்றனர். வீட்டுக்குத் திரும்பி வர திரும்ப ஆறுமைல் நடக்கின்றனர். நடைப்பயணத்தின் வலி குறித்து வீரன் வினா எழுப்பிய போது தயிர் விற்கும் பெண்கள் கூறிய பதில் அவர்கள் மீது பரிவை ஏற்படுத்துகின்றது.

“படி தயிருக்குப் பாதிநெல்லு. பானத் தயிரு வித்தா மரக்கா தேறும்.

நடயப்பாத்தா வயிறு நெய்யுமா?”⁷⁰

என்று பதிலுரைக்கின்றனர். நீண்ட தூரம் நடந்து தயிர் விற்பதால் குறைந்த வருமானத்தைப் பெற்று வாழ்க்கை நடத்த முடியும் என்ற உண்மையை இது உணர்த்துகிறது.

விவசாயம்

கனகாம்பரம் விளைவிக்கும் விவசாயிகளின் சிக்கலை ‘எட்டுத்திரைக்கதைகளும் ஒரு நேர்காணலும்’ எனும் கதை எடுத்துரைக்கிறது. கனகாம்பரமானது விவசாயிக்குக் குறைந்த பலனையும் வியாபாரிக்கு அதிக பலனையும் கொடுக்கிறது என இக்கதை கூறுகின்றது.

“எங்க பக்கத்துல அவ்வளவா தண்ணிப்பாசனம் அதிகமா இல்லாத எடங்கள் இருக்கறவங்க ஒரு போகத்துக்கு கனகாம்பரம் போட்டுக்கு வாங்க. செடி ரொம்ப செழிப்பா சீக்கிரம் வளந்துடும். பூ மலர்ற சமயத்துல ஒரு தோட்டத்துல அம்மா,அப்பா, அக்கா, தம்பி, அண்ணன்,அண்ணின்னு குடும்பமே வேல செய்யும். காலையில நாலுமணிக்கு பனியில தலைக்கு சாக்கு போட்டுக்னு பறிப்பாங்க. எட்டுமணிக்கு எல்லாம் எடபோடப்பட்டு வியாபாரிங்க கைக்கு போயிடும். பன்னெண்டு மணிக்கு மீனம்பாக்கம் போயிடும் சரக்கு. அன்னைக்கு சாயங்காலமே பெங்களூர், மும்பைன்னு பறந்துரும். தோட்டத்துக்காரனுக்கு கிலோவுக்கு பதினாலு ரூபா பதினஞ்சி ரூபா கெடைக்கும். வியாபாரிக்கு இருநூற்றி அம்பதுலேருந்து முந்நூறுவரைக்கும் கெடைக்கும்”⁷¹

என்று அக்கதை குறிப்பிடுகின்றது. விவசாயிகள் ஏமாற்றப்படுவதையும் முதலாளிகள் விவசாயிகளின் விளைச்சலை வைத்து அதிகம் சம்பாதிப்பதையும் இக்கதை புலப்படுத்துகிறது.

வாகனம் பழுதுபார்த்தல்

‘வாழ்வின் திசைகள்’ என்னும் கதை வாகனப் பழுதுபார்க்கும் பட்டறையில் தொழிலாளர்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்களை விளக்குகிறது. இப்பட்டறையில் வேலைபார்க்கும் தொழிலாளர்கள் அழகான ஆடைகளை அணிய இயலவில்லை. எண்ணெய் பிசிபிசுப்பு மிக்க அழுக்குச் சட்டையில் வேலைசெய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆவென்று முதலை மாதிரி வாயைத் திறந்திருக்கிற காருக்குள் தலையைக் கொடுத்து சாமான்களை முடுக்குவதும் பிரிப்பதுமாய் இயங்குகிறார்கள். சிறுபையன்கள் பெரிய தகரத்தட்டுகளில் பெட்ரோலிலும் ஆயிலிலும் சர்வசாதாரணமாய்க் கையை விட்டுக் குழப்பி உதிரிப்பாகங்களை ஜாக்கி வைத்து சக்கரத்தைத் தூக்குகிறார்கள். ஒரே மூச்சில் பெரிய பேட்டரிகளைச் சுமந்தபடி நடக்கிறார்கள். வண்டியின் அழுக்கைத் தண்ணீரால் கழுவுகிறார்கள். தரையில் கிடக்கிற அழுக்குத் துணியைக் காலால் உதைத்துக் கையால் பற்றித் துடைக்கிறார்கள். பட்டறைத் தொழில் பற்றிய வருணனையானது அத்தொழிலில் ஈடுபடும் சிறுவர்களின் துயரத்தைக் காட்சிப்படுத்துகிறது.⁷²

வாகனங்களை நெடுந்தொலைவுக்கு ஓட்டிச் செல்பவர்கள் அனுபவிக்கும் துயரங்களை இதேகதை விவரிக்கிறது. இரவு கண்விழித்தல், வயிற்றுக்கு ஒவ்வாத உணவுகள், வயிற்றுவலி, பகல்தூக்கம், இரவுப்பணி போன்ற கஷ்டங்களை ஓட்டுனர்களும் அவர்களுக்குத் துணையாகச் செல்பவர்களும் அனுபவிக்கின்றனர். டீசல், அழுக்கு, புழுதி போன்றவற்றுடனேயே இத்தொழிலாளர்கள் வாழ வேண்டிய நிலைஉள்ளது. டீசல் நாற்றத்தில் நிறைந்த நுரையீரல்களுடன் இத்தொழிலாளர்கள் உயிர் வாழுகின்றனர். பரோட்டா, மாமிசம் போன்ற உடலுக்கு ஒவ்வாத உணவுகளே வழியில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றன. நெடுந்தூரப்பயணம் சாராயம் குடிக்கும் பழக்கத்திற்கு அடிமையாக்கி விடுகின்றது. மேற்காட்டிய சிக்கல்களை அக்கதை வழியாக அறியமுடிகிறது.⁷³

தையல் வேலை

‘பழக்கம்’ எனும் கதை தையல் வேலை செய்பவர்களின் சிக்கலை எடுத்தோதுகிறது. ரெடிமேட் ஆடைகள் பெருகிய பின் தையல் கடையில் கொடுத்து தைத்துப்போடும் பழக்கம் குறைந்து விட்டமையால் ராஜாராமன் எனும் தையல் தொழிலாளி வாழ்க்கை நடத்துவதற்குப் படும் பாடுதான் கதையின் கருவாகும். கடையிலிருந்து வரும்போது காசு கொண்டு வந்தால் தான் சோறு ஆக்கித் தருவேன் என்று சொல்லியனுப்பிய மனைவியின் நினைவும் துன்புறுத்துகிறது. அவனைத்

தூரத்தும் தூக்கமும் தொழிலில் முன்னேற்றம் வராமல் தடுக்கின்றது. கண்பார்வை மங்கியபின் தையல் தொழில் செய்வது அவனுக்குக் கடினமான விஷயமாகிவிடுகிறது. கண் சிகிச்சை செய்து பார்வைக்கோளாறைச் சரி செய்ய இயலாத வறுமை அவனது தொழில் வளர்ச்சிக்குப் பெரும் தடையாகிவிடுகிறது.

“கண் பிரச்சனை வந்ததில் இருந்து கிராக்கிகள் போக்கு வரவு கொஞ்சம் மட்டுப்பட்டுதான் போய்விட்டது. அதுவும் அக்ரஹாரத்தில் டீச்சர் வீட்டு ஜாக்கெட்டை ஏதோ கண்மங்கலில் உள்பக்கம் வெளிப்பக்கம் மாற்றித் தைத்துவிட்டு அந்த அம்மாவிடம் வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டதில் இருந்து அக்ரஹாரத்து கிராக்கிகளே சுத்தமாய் இல்லை. கடையைத் தாண்டி நடக்கும் போது கூட வேறு திசையில் முகத்தைத் திருப்பி நடக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். எல்லாம் கண்ணால் வந்த வினை”⁷⁴

எனக் கண்பார்வை கெட்டபின் தையல் தொழில் வீழ்ச்சியடைந்ததனைப் புலப்படுத்துகின்றார். இது தனிநபர் அனுபவமாக நிற்கிறதேயன்றி சமூக அனுபவமாக மாறவில்லை.

தரகு வேலை

வீட்டுத்தரகு வேலைக்குப் பின்னாலிருக்கும் கஷ்டத்தைக் ‘கடலோர வீடு’கதை மேலோட்டமாகச் சொல்லுகிறது. இக்கதையில் முத்தப்பா எனும் தரகர் வருகிறார். இவர் கடற்கரையிலமைந்த லலிதாவின் வீட்டுக்கு வாடகைக்கு ஆட்களைத் தேடுகிறான். இத்தொழிலின் மூலதனமாக அலைச்சல் அமைகிறது. முத்தப்பா கடலோர வீட்டுக்கு ஒரு வாடகைதாரரைக் கொண்டு வந்த பிறகுதான் மறுவேலை என்று முடிவெடுத்ததைப்போல அலைகிறான். கடினமாக அலைவதன் காரணத்தை லலிதா வினவுகிறாள். வீட்டிற்கு ஒரு மாத வாடகை மூவாயிரம் ரூபாய் என்றால் தரகருக்கு ஒரு மாதவாடகை கூலியாகக் கிடைக்கும் என முத்தப்பா பதிலுரைக்கின்றான். அவரது மூத்தமகள் பொறியியல் கல்லூரியில் படிப்பதால் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதிக்க வேண்டியிருக்கிறது என்றும் அவர் கூறுகின்றார்.⁷⁵

கூத்து

கூத்து ஒரு கலையாக இருந்தாலும் அது ஒரு தொழிலாகவும் ஆகிவிடுகிறது. கூத்துக்கலை மீது ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் ஊர்ஊராக அலைந்து கூத்து நிகழ்த்தி அதில் கிடைக்கும் சொற்ப வருமானத்தில் வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். நான்கைந்து நாட்கள் தொடர்ந்து கூத்து நிகழ்த்தும் போது தூக்கத்தை இழக்கின்றனர். அடுத்த ஊர்களுக்குச் செல்லும் போது வசதியான தங்குமிடங்கள் அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்படுவதில்லை. சலங்கை கட்டும் இடத்தில் புண்கள் தோன்றுவதால் உடல் நலக்குறைவு ஏற்படுகிறது. சலங்கை குலுங்க அடவுகட்டி ஆடும் பொழுது கால் சுளுக்கிக் கொள்கிறது. ‘சூரன்’ கதையில் வீராசாமி கூத்துக் கலைஞனாக வருகிறான்.

அவன் சலங்கை குலுங்க அடவு கட்டி ஆடிய போது கால் சுளுக்கிக் கொள்ளுகிறது. கால் வீங்கிவிடுகிறது. எழுந்திருக்கவும் உட்காரவும் துணையில்லாமல் முடியாது என்ற நிலை உருவாகிறது.

கூத்துக்கலைஞர்கள் பொருளாதார ரீதியாக முன்னேறாததால் குடும்பத்தில் பெரிய மரியாதைகள் கிடைக்காது என்பதையும் கதை உணர்த்துகிறது. வீராசாமியின் மனைவி விசாலாட்சி கூத்துக்காக அலைந்து வீட்டை நடத்தமுடியாது என்றும் வேறு வேலைக்குச் செல்ல வேண்டுமென்றும் அறிவுறுத்துகிறாள்.

“சும்மா வாய கௌறாதய்யா. ஆத்தரந்தா வருது. ஒத்த வேளக்கி சோத்த கொண்டாந்து குடுத்துட்டுக் கால நீட்டிக்கு ஒக்காந்துட்டா இங்க ஒல கொதிச்சிடுமாயா. தெனக் கூலிக்காரனுக்குக் கூத்து இன்னாயா கூத்து.தோ. கால நீட்டிக்கு அக்கடான்று ஒக்காந்துட்ட. பத்து நாளோ பாஞ்சி நாளோ ஒனக்கு நல்லா போய் வேல கெடைச்சி சம்பாதிக்கிற வரிக்கும் மண்ணயா துன்னமுடியும். இன்னம் எவ்ளோ காலத்துக்குத்தா என் ஜென்மத்த செருப்பா தேய்க்கறது.”⁷⁶

என்று கோபமாகப் பேசுகிறாள். வண்ணங்களைக் குழைத்து உடலில் பூசிக் கூத்து நிகழ்த்தும் கலைஞர்களின் வாழ்வு வண்ணமயமாக அமைந்து விடுவதில்லை என்பது கதை உணர்த்தும் செய்தியாகும்.

சாட்சிக் கையெழுத்துப் போடும் தொழில்

சாட்சிக் கையெழுத்துப் போட்டு வாழ்க்கை நடத்துபவரின் சிக்கலைப் பாவண்ணன் உரைக்கிறார். வழக்கமாக அடித்தட்டு சமூகங்கள்தான் வறுமையில் சிக்கித்தவிப்பதாகப் பொதுவெளியில் நம்பப்படுகிறது. ஆனால் இடைநிலைச் சமூகங்களிலும் வறுமையால் வீழ்த்தப்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதற்கான சாட்சியாக ‘சாட்சி’ எனும் கதை அமைந்துள்ளது இக்கதையின் தலைவனாகத் துரைசாமி நாயக்கர் வருகிறார். இவர் ஒவ்வொரு நாளையும் கடத்துவதற்கு மிகவும் சிரமப்படுகிறார். இவருக்கு ஒருநாள் கழிவது ஒரு யுகம் கழிவது போல சிரமம் தருவதாக உள்ளது. பத்திரப்பதிவு அலுவலகத்தில் சாட்சிக் கையெழுத்துப் போடுவதுதான் இவரது தொழிலாகும். நாள்காட்டி நல்ல நாள் என அறிவிக்காத நாளெல்லாம் இவருக்குத் துன்பம் தரும் நாளாகவே அமைந்துவிடுகிறது. ஏனெனில் செவ்வாய், வெள்ளி, அஷ்டமி, நவமி போன்ற நாட்களில் யாரும் பத்திரப்பதிவுக்கு வருதில்லை. நல்ல நாட்களில் வருபவர்களும் சாட்சிக் கையெழுத்துக்குச் சிறிய தொகையையே கூலியாகக் கொடுக்கின்றனர். இந்த வருமானத்தை வைத்துதான் அவரும் அவரது மனைவியும் வாழ்க்கைத் தேவைகளைச் சந்தித்து வருகின்றனர். ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை அன்று சாட்சிக்கையெழுத்துப்போடும் வாய்ப்பு கிடைக்காமல் வீட்டுக்கு வெறுங்கையோடு வந்து சேருகிறார். வீட்டுக்கு வந்ததும் வயது முதிர்ந்த

அவரது மனைவி ஏதாவது கிடைத்ததா என்று கேட்கிறாள். ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை என நாயக்கர் பதிலளிக்கிறார்.மதிய உணவு சாப்பிட்டாயா என அவர் மனைவியிடம் வினவுகிறார். சாப்பிடவில்லை என அவள் பதிலளிக்கிறாள். தானும் மதியம் சாப்பிடவில்லை என நாயக்கர் கூறுகின்றார். ஒரு தேனீர் வாங்கி அருந்தக் கூடாதா என நாயக்கர் கேட்கிறார். காசு இல்லாததால் தேனீர் குடிக்கவில்லை என அவள் தெரிவிக்கிறாள். இறுதியில் நாயக்கர் தண்ணீரைக் குடித்துத் தனது பசியைப் போக்கிக் கொள்ளுகிறார்.இக்கதை இடைநிலைச் சமூகங்களில் இருக்கும் வறுமையைச் சித்திரப்படுத்துகிறது. உணவுக்கு வழியில்லாமல் துன்புறுவோரின் பிரதிநிதியாக நாயக்கரும் அவரது மனைவியும் காட்டப்படுகின்றனர்.⁷⁷

வங்கிவேலை

வங்கியில் வேலை செய்பவர்கள் விடுப்பு எடுப்பதிலுள்ள சிக்கலை ‘தனுசு’ எனும் கதை எடுத்துரைக்கிறது. இக்கதையில் காசி என்பவன் வங்கியில் வேலைபார்க்கிறான். தனுசு மனப்பிறழ்வு அடைந்த போது நீண்ட நாட்களாய் அவனைப் பார்க்க காசி வரவில்லை. விடுப்பு கிடைக்காததால்தான் வரமுடியவில்லை எனத் தன் இயலாமையை அவன் வெளிப்படுத்துகின்றான்.

“கௌவர்மென்ட் ஆபீஸ்பத்தி தெரியாம நீங்கள்ளாம் எம்மேல் கோச்சிக்றிங்க. எங்க பேங்க்ல நாலு பேரு மொத்தம்.ஒருத்தன்தா ஒரு சமயத்துல லீவ் எடுக்கலாம். மீதி மூணுபேரு இருந்தே ஆவணும். ஏற்கனவே ஓர்த்தன் கை ஒடைஞ்சி மெடிக்கல் லீவ்ல இருக்கான். அவன் வந்து சேரறவரிக்கும் அடுத்த ஆளுக்கு லீவ் கெடைக்காது.அதுபுரியாம பேசிறங்க நீங்கள்ளாம்”⁷⁸

என்று தொழில் சார்ந்த சிக்கலை எடுத்துரைக்கின்றான்.

விளிம்பு நிலைமக்கள் சார்ந்த சிக்கல்கள்

சமூக வெளியில் அங்கீகரிக்கப்படாது சமூகத்தின் விளிம்பு நிலையில் வாழக்கூடிய நாடோடிகள், பழங்குடியினர் போன்றோரை ‘விளிம்பு நிலை மக்கள்’ எனலாம்.

“விளிம்பு நிலைக்குழு என்பது, பெருந்திரள் சமூகத்துடன் ஒத்துப் போகாது சமூகப் பொது ஓட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்ட நிலையினராவர். எடுத்துக்காட்டாக சிறுபான்மை இனக்குழுவினர், பழங்குடிகள், நாடோடிகள், திருநங்கைகள், அகதிகள் மற்றும் பெருநகரச் சேரிவாசிகள் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம்”⁷⁹

என்பர்.

இந்தியாவில் பல வண்ணப் பண்பாட்டுத் தொகுதிக்குள் கழைக்கூத்தாடிகள், கதைப்பாடகர்கள், இரவலர்கள், காமத்தரகர்கள், பாலியல் பணியாளர்கள், நிகழ்த்துக் கலைஞர்கள், வேடிக்கைக் காட்டுவோர், ஆட்டம் மற்றும் பாட்டுக் கலைஞர்கள்,

பாம்பாட்டிகள், விலங்குகளைப் பழக்கி வித்தை காட்டுவோர், கதை சொல்லிகள், சோதிடர்கள், நாடோடிகள் போன்றோர் அடங்குகின்றனர். நாட்டார் மற்றும் வெகுமக்கள் பண்பாட்டின் பன்முகத்தன்மைக்கும் உயிர்ப்புத் தன்மைக்கும் இந்தக் குழுக்கள் மிகப்பெரும் அளவில் பங்களிப்புச் செய்துள்ளன. ஆனால், நாட்டின் ஒட்டுமொத்தப் பண்பாட்டுத் தொகுதிக்குள் இந்தக் குழுக்கள் தனித்து இடம்பெறவில்லை. இந்தக் குழுக்கள் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும். செய்து முடிக்கப்படாத பண்பாடு பற்றிய ஆய்வுகளின் திட்ட நிரல்களில் இக்குழுக்கள் இணைத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று எஸ்.சி. துபே கருத்துரைக்கின்றார்.⁸⁰ பாவண்ணன் விளிம்புநிலை மனிதர்களின் வாழ்வைக் கரிசனையுடன் பதிவு செய்கிறார். அவரது சிறுகதைகளில் இடம் பெறும் மனிதர்களைக் காணலாம்.

- குறவர்கள்
- வீதியில் ஆடுவோர்
- விவசாயக் கூலிகள்
- பிணங்களை எரிப்பவர்கள்
- நோயாளிகள்
- மன நிலை பிறழ்ந்தோர்
- மாற்றுத்திறனாளிகள்
- விலைமாதர்கள்

ஆகிய விளிம்பு நிலை மனிதர்களைப் பற்றிய பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

குறவர்கள்

‘கூண்டு’ கதை குறவர்களின் வாழ்வைப் பதிவு செய்கிறது. குறவர்களுக்கென்று நிலம் இல்லை. அவர்கள் வாழ்வதற்கென்று வீடு இல்லை. ஊர் இல்லை. அவர்கள் நாடோடிகளாக அலைந்து திரிகின்றனர். பொருளாதார மேம்பாடு, கல்வி, நவீன நாகரிகத்தாக்கம், விஞ்ஞானக் கருவிகளின் பாதிப்பு ஆகிய எவையுமின்றி அவர்கள் தங்கள் மூதாதையர்களின் வாழ்வை அப்படியே வாழ்கின்றனர். குறவர்களை மரியாதைப்பன்மையில் அழைக்கும் வழக்கம் சமூகத்தில் இல்லை. அவர்களை விருந்துக்கு அழைக்கும் மரபும் இல்லை. கொண்டாட்டங்களிலிருந்து அவர்கள் துண்டிக்கப்பட்டவர்களாக உள்ளனர். அவர்களோடு நின்று உரையாடவோ அவர்களது நலம் பற்றி விசாரிக்கவோ பொதுமக்கள் முயலுவதில்லை. அவர்களது தோற்றம், நாற்றம் அனைத்தும் பொதுச்சமூகத்திற்கு அருவருப்பூட்டுவதாக உள்ளன. வட்டார மொழியைப் படைப்புக்குள் கொண்டு வர சிரத்தையெடுக்கும் படைப்பாளிகள் கூட குறவர்களின் மொழியைப் புரிந்து வெளிக்கொணர்ந்ததில்லை. இதற்கான காரணம்

என்னவென்று சிந்தித்தால் அவர்கள் விளிம்புநிலை மக்களாக இருக்கின்றனர். சமூகத்தின் மைய நீரோட்டத்தில் அவர்கள் இல்லை.

பாவண்ணன் குறவர்களின் உறைவிடச்சிக்கல், ஏழ்மை, வாழ்க்கைமுறை அதிகார அமைப்பின் துன்புறுத்தல்கள், பெயர்தலை வாழ்வாய்க்கொண்ட நாடோடித்தன்மை, அவர்களுக்குள் இருக்கும் மனிதப் பண்புகள் ஆகியவற்றைக் ‘கூண்டு’ கதையில் கொண்டு வருகின்றார். குறவர்களின் உறைவிட அமைப்பு குறித்த வருணனையை அவர் தருகிறார்.

“குட்டையான அமைப்பு, மோசமாய் அழுக்கேறிய முரட்டுத்துணிகள்தான். அங்கங்கே இருந்த பொத்தல்களுக்குள் இரும்புத்துண்டோ மூங்கில் கழியோ செருகி இறுக்கப்பட்டு கூம்பு வடிவத்தில் இருந்தன. உறுதிக்காக நாலு பக்கமும் இழுத்து முளைக் குச்சியடித்துக் கட்டி இருந்தார்கள். தள்ளித் தள்ளி இதேபோலவே ஏழெட்டுக் கூடாரங்கள்”⁸¹

என்பதில் குறவர்களின் கூடாரங்கள் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன. காங்கிரீட்டிலோ, ஓட்டிலோ, ஓலையிலோ கூட வீடு ஒன்றை எழுப்ப இயலாத அவர்களது வாழ்வின் சோகமாய் இது அமைகிறது.

குறவர்களின் கூடாரத்துக்குள் வீசும் தூர்நாற்றம் பற்றியும் இக்கதை பேசுகின்றது. ‘கூண்டு’ கதையின் தலைவனான சிறுவன் குறவர்களின் கூடாரத்துக்குள் நுழைந்து பார்க்கும் போது மாமிச நாற்றத்தை உணர்கிறான். அது அவனுக்குக் குமட்டலாய் இருக்கிறது. அந்த சிறிய கூடாரத்துக்குள் மூன்று குண்டான உடல்வாகுடைய பெரியவர்கள் படுத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெரிய மீசை வைத்திருக்கிறார்கள். கழுத்தில் வர்ண மணிகள் அணிந்திருக்கிறார்கள். இடுப்பில் சிவப்புத்துணி கட்டியிருக்கிறார்கள். சமைப்பதற்குக் கல் அடுப்புகளை வைத்திருக்கிறார்கள். சுற்றிலும் இறகுகள் சிதறிக் கிடக்கின்றன. பறவையின் அலகுகள் வெட்டப்பட்டுப் பக்கத்திலேயே கிடக்கின்றன. அக்கூடாரங்களுக்குள் வீசும் நாற்றம் பற்றிய விவரிப்புகள் பல இடங்களில் வருகின்றன.

“கிழவி சுட்டிக்காட்டிய திசையில் கிழிந்த சாக்கின் மேல் மீன்கள் உலர்ந்து கிடந்தன. கொஞ்சம் தாண்டி ஒரு மூலையில் பிரம்பு கிடந்தது. பிரம்பை எடுக்கக் குனிந்தபோது மீன் கவிச்சை முகத்தில் அறைந்தது. சட்டென வயிறு குழம்பி வாந்தி வரும்போல இருந்தது”⁸²

என்று அந்நாற்றம் விவரிக்கப்படுகின்றது. மேற்காட்டிய வருணனைகள் குறவர்களின் உறைவிடம், அதற்குள் வாழும் மனிதர்கள், அவர்களது அணிகலன்கள் உணவுப்பழக்க வழக்கம், சுகாதாரக் குறைபாடு ஆகிய செய்திகளைப் பேசுகின்றன.

குறவர்களின் நாகரிகம் பற்றிய சித்திரிப்பும் கதையில் இடம்பெறுகின்றது. குறவர்களின் கூடாரத்துக்குள் இரண்டாம் நாள் சிறுவன் நுழையும் போது அங்கு சிறுவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை கோவணத்தோடுதான் இருக்கிறார்கள். மிகவும்

வயதில் சிறியவர்கள் ஆடையே இல்லாமல் திரிகிறார்கள். இவ்வருணனை குறவர்களின் ஆடை பற்றிய சித்திரமாக அமைகிறது. பொதுவெளிக்கு வரும் குறவர்கள் அணியும் ஆடை பற்றிப் பாவண்ணன் விவரிக்கவில்லை. குறப்பெண்களின் ஆடைகள் பற்றிய விவரிப்பையும் கதையில் காணமுடியவில்லை.⁸³

குறவர்கள் செய்யும் தொழில் பற்றியும் இக்கதை பேசுகிறது. இக்கதையில் பறவைக்கான கூண்டுகளைச் செய்து விற்கும் குறப்பெண்ணைக் காணமுடிகிறது. அப்பெண் மடிநிறைய குச்சிகளாக வைத்திருக்கிறாள். கத்தி ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு அளவு பார்த்துக் கிழித்து வகை வகையாய் அடுக்கியிருக்கிறாள். கூண்டு செய்வதற்காக இக்குச்சிகளை வைத்திருப்பதாகச் சிறுவனிடம் பதிலுரைக்கிறாள். முழுமையாக வேலை முடித்து வைக்கப்பட்ட வேறு இரு கூண்டுகளைக் காட்டினாள். அக்கூண்டின் நடுவில் சின்ன அளவு குச்சியால் ஒரு கதவு போடப்பட்டுள்ளது. மூட, திறக்க கம்பிக்கொக்கி போடப்பட்டுள்ளது. ஒரு கூண்டின் விலை ஐந்து ரூபாய் எனச் சிறுவனிடம் கூறுகின்றாள்.

விளிம்பு நிலை மனிதர்களைச் சமூகம் அங்கீகரிக்கவில்லை. அவர்களும் நம்மைப்போன்ற சகமனிதர்கள்தான் என்ற எண்ணம் சமூகத்துக்கு இல்லை. முதியவர்கள் மட்டுமின்றி சிறுவர்கள் கூட விளிம்புநிலையிலுள்ளவர்களை இழிவாகப் பார்க்கும் போக்கு உள்ளது. சிறுவயதிலேயே மரியாதைக்குரியவர்கள் யார்? சமூக மரியாதையற்றவர்கள் யார்? என்பதைச் சமூகம் கற்பித்து விடுகிறது. ‘கூண்டு’ சிறுகதையில் வரும் சிறுவன் விளையாடுவதை நிறுத்திவிட்டு குறவர்களின் கூடாரத்துக்குள் சென்று திரும்புகிறான். வரும் வழியில் தன்னுடன் விளையாடிய பிற சிறுவர்களிடம் குறவர்களின் கூடாரத்துக்குள் நுழைந்து திரும்பிய அனுபவங்களை விவரிக்கிறான். அப்போது ஒரு சிறுவன் குறவர்கள் பற்றி நாகரிகமற்ற சொற்களை வீசுகிறான்.

“கும்பலில் மூத்தவன் ஐயய்ய அவுங்க கொறவங்களாச்சே என்று அருவருப்பான குரலில் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னான். ‘ஏ’கட்டவெரல மூடிக்குங்க. அவனத் தொடாதிங்க. அவன் தீட்டு, பச்ச இருக்கா ஒங்கிட்ட. மடமடவென்று மற்றவர்களுக்கு அவன் கட்டளையிட்டதும் எல்லாரும் அப்படியே செய்து மீண்டும் என்னைக் கேலி செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்”⁸⁴

என்பதில் அருவருப்பான குரல், தீட்டு போன்ற சொல்லாடல்கள் விளிம்புநிலை மனிதர்களுக்குச் சமூக மரியாதை இல்லை என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஓரத்திலுள்ள சமூகத்தினரோடு தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்று வலியுறுத்தும் அம்மாவையும் இச்சிறுகதையில் காணமுடிகின்றது. சிறுவன் குறவர்களின் கூடாரத்துக்குச் சென்று திரும்பிய செய்தியை அறிந்த அம்மா அவனைத் தீட்டுகிறாள். குறவர்களோடு சேரக்கூடாது என்று கறாராய்ப் புத்தி சொல்லுகிறாள்.

குறவர்களின் மொழிபற்றிய பாவண்ணனின் பதிவு யதார்த்தத்தை ஒட்டியதாக அமையவில்லை. குறவர்களின் கூடாரத்துக்குள் நுழைந்த சிறுவனிடம் ஒரு குறப்பெண் தமிழிலேயே உரையாடுகிறாள். அவள் இலக்கணப்புலவரிடம் தமிழ் கற்றுக்கொண்டவளைப் போலப் பேசுகிறாள். ‘யாரது’ என வரலாற்று நாடகக் கதாப்பாத்திரம் போல அப்பெண் பேசுகின்றாள். அச்சிறுவன் பேசும் தமிழை அவள் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்கிறாள். ‘அந்தக் கோல எடுத்துக்குடுக்கறியா’ எனப் பேச்சுத்தமிழிலும் அவள் பேசுகிறாள். குறவர்கள் தமக்குள் உரையாடும் போது தமக்கே உரித்தான மொழியைப் பயன்படுத்துவதை மேலோட்டமாகச் சுட்டுகிறார்.

“இதற்குள் தூக்கத்தில் இருந்து விழித்தவன், கிழவியிடம் என்னமோ கேட்டான்.அது ஏதோ வேறு பாஷை போல இருந்தது. ஒன்றும் புரியவில்லை”⁸⁵ என்று குறவர்களின் மொழி குறித்து எழுதுகிறார். ஆனால் அம்மொழி பேசுவது பற்றிய சான்றுகள் எதனையும் கதைக்குள் அவர் வைக்கவில்லை. எனவேதான் கதையானது உரையாடல் யதார்த்தத்தை முழுமையாக நெருங்க முடியாமல் நிற்கிறது. இக்கதையின் சிறப்பு குறித்துப் பேசும் கே.பழனிவேலு,

“கிழவியுடன் சிறுவன் கொள்ளும் நட்பும், கிளிக் கூண்டைப் பற்றிய அவனின் உணர்வோட்டங்களும் கதையில் அழகாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. குறவர்களின் நாடோடி வாழ்வு, அவர்களை அருவறுப்பாகப் பார்க்கும் பார்வை, குறவர்களாக இருப்பதினாலேயே அவர்கள் மீது நடக்கும் தாக்குதல்கள் ஆகியவை பேசப்படாத மௌனங்களாக வாசக உரையாடலுக்குக் காத்திருக்கின்றன”⁸⁶

என்று மொழிகின்றார்.

வீதியில் ஆடுவோர்

வீதியில் நின்று ஆடிப் பிச்சையெடுத்துப் பிழைப்பவர்களை விளிம்பு நிலை மனிதர்களாக அடையாளப்படுத்த முடிகிறது. ‘ஆட்டம்’ சிறுகதையில் இத்தகு மனிதர்கள் காட்டப்படுகின்றனர். இக்கதையில் ஒரு தாய் வீதியில் நின்று ஆடுகிறாள். தாயும் தந்தையும் பிள்ளைகள் பிறந்த பின் சிறுமிகளையும் ஆட்டத்தில் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்றனர். கோயில் திருவிழாக்களில் சென்று ஆடுவதற்கான வாய்ப்பு முதலில் வந்து கொண்டிருந்தது. அத்தகைய வாய்ப்புகள் வராத போது குடும்பமாய்த் தெருவில் நின்று ஆடுகிறார்கள். அம்மா ஒரு நாள் காய்ச்சல் வந்து இறந்துவிடுகிறாள். அதன் பின்னர் தந்தையும் பிள்ளைகளும் வீதியில் நின்று ஆடுகின்றனர். குழந்தைகள் ஆடுவதற்குத் தந்தையே பயிற்சி கொடுக்கிறார். தந்தை காய்ச்சல் கண்டு புகைவண்டி நிலைய நடைபாதையில் படுத்துக் கிடந்த அன்றிலிருந்து சிறுமிகள் இருவரும் தெருவோரம் நின்று மேளம் அடித்துப் பாட்டுப்பாடி ஆடத்தொடங்குகின்றனர். சமூகத்திலுள்ள ஆண்கள் இச்சிறுமிகளை ‘ஏமாற்றும் பெண்கள்’ என முத்திரை

குத்துகின்றனர். ‘இல்ல சாமி’ என்று மறுப்பு தெரிவித்துவிட்டு தங்கள் வீதிநடன வாழ்வைச் சிறுமிகள் தொடர்கின்றனர். உறைவிடமின்மை, உணவின்மை, சுகாதாரமின்மை, மருத்துவ வசதியின்மை, பொருளாதார வசதியின்மை, சமூகமரியாதையின்மை, பாதுகாப்பின்மை எனப் பல இன்மைகளைச் சந்திக்கும் இவர்களது வாழ்வை விளிம்பு நிலை வாழ்வாகவே அடையாளப்படுத்தமுடிகிறது.⁸⁷

விவசாயக்கூலிகள்

நிலங்களில் உழைக்கும் மக்களை விளிம்பு நிலையினராக அடையாளப்படுத்த முடிகிறது. இவர்கள் முதலாளி ஒருவரின் நிலத்தில் உழைத்து அதனைப் பண்படுத்துகின்றனர். நிலத்திலிருந்து கிடைக்கும் விளைச்சலுக்கும் பொருளாதாரத்துக்கும் அவர்களே காரணமாக இருக்கின்றனர். ஆனால் இவற்றைச் சொந்தம் கொண்டாட முடியாத நிலையில் உள்ளனர். நிலத்திற்குள்ளே வேலை செய்பவர்களாக அவர்கள் இருந்தாலும் உண்மையில் அவர்கள் நிலத்துக்கு வெளியே நிற்பவர்களாக உள்ளனர். இத்தகைய விவசாயக் கூலிகள் பற்றிக் கே.பழனிவேலு பேசும் போது,

“விளிம்பு நிலையினர் நிலத்தில் உழல்பவர்களாக இருந்தாலும் கூட நிலத்தின் மீது உரிமையற்றவர்களாகவே உள்ளனர். இவர்கள் பெருநிலக்கிழார்களாக இருப்பதில்லை. பெரும்பாலும் நிலமற்று நிலத்தை நம்பி வாழ்க்கை நடத்தும் கூலிகளாகவே உள்ளனர். நிலங்களில் உழைக்கின்ற உறவு மட்டுமே விளிம்புநிலையினருக்கு உண்டு. இவர்களால் நிலத்தின் மீது தமது உழைப்பினால் கிடைக்கும் விளைச்சலின் மீதும் எந்தச் சூழலிலும் உரிமை கொண்டாட முடியாது. பஞ்சக் காலங்களில் கூடத் தாம் உழைத்து அளித்த உணவைக் கேட்டுப்பெறும் உரிமை விளிம்புகளுக்கு இல்லை”⁸⁸

என்று கூறுகின்றார்.

விவசாயக் கூலிகள், குலத்திற்குரிய பரம்பரைத் தொழில் செய்பவர்கள். பொருளாதார வளம் அற்றவர்கள். ஊதியமில்லாத உழைப்பாளிகள் போன்றோரை விளிம்பு நிலை மக்கள் என்று கூறலாம்.

“விளிம்பில் வாழும் மனிதர்கள் பெரும்பாலும் விவசாயக் கூலிகளாகவும் தமது குலத்திற்கான பரம்பரைத் தொழிலைச் செய்பவர்களாகவும் உள்ளனர். குலத்தொழில்கள் நவீனப்படுத்தப்படாமல் தேங்கிய நிலையில் இருப்பதனால் தொழில்கள் அபிவிருத்தி அடையாமல் பொருளாதார வளம் அற்றவர்களாக விளிம்பு நிலையினர் உள்ளனர். மேலும் ஊதியமற்ற உழைப்பைச் செய்பவர்களாகவும் குறைவான கல்வியை உடையவர்களாகவும் இவர்கள் வாழ்கின்றனர்”⁸⁹

என்ற கருத்து விளிம்பு நிலையினர் யார் என்ற வினாவுக்கான விடையாக அமைகிறது.

பாவண்ணன் 'வேட்டை' எனும் சிறுகதையில் விவசாயக்கூலிகளின் துயரத்தைப் பதிவு செய்கிறார். இக்கதையில் மேலடுக்குச் சமூகத்தைச் சார்ந்தவரான நிலச்சுவான்தார், பல தலைமுறைகளாகக் குடியிருக்கும் ஒடுக்கப்பட்டோரைக் காலி செய்வதற்காகக் குடிசைகளைக் கொளுத்திவிடுகிறார். இதில் விவசாயக் கூலிகளான பத்துப்பேர் இறந்துவிடுகின்றனர். நியாயம் கேட்கப் போன இடத்தில் மச்சவீட்டுக்காரனின் தம்பி வேட்டைக்காரக் கருப்பனின் துப்பாக்கிக்கு இரையாகிறான். நிலத்துக்கும் ஒடுக்கப்பட்டோருக்குமான உறவு, நிலத்துடன் பிணைந்துள்ள அடிமை வாழ்வு, உரிமைமோதல்கள், கொல்லப்படும் விளிம்புநிலையினர், கொல்லப்படுவோர் காவல் தெய்வமாதல் போன்ற பல செய்திகளை உள்ளடக்குவதாக இக்கதை விரிந்து செல்கிறது.⁹⁰

பிணங்களை எரிப்பவர்கள்

சுடுகாட்டில் குழிதோண்டுபவர்களையும் பிணங்களை எரிப்பவர்களையும் விளிம்புநிலை மனிதர்கள் என்ற வகைக்குள் அடக்கலாம். 'மரணம்' என்ற கதையில் வரும் குப்புசாமி சுடுகாட்டில் புதைகுழிகளைத் தோண்டும் தொழிலைச் செய்கிறான். அது அவனுடைய ஏக உரிமையான தொழிலாக அமைந்தது. குப்புசாமி சாவு வீடுகளில் தப்பட்டைகளின் முழக்கத்திற்கு ஏற்ப உடம்பை வளைத்து ஆடுவான். அடிகளின் அழுத்தத்திற்குத் தகுந்த மாதிரிதான் அவனது கால்கள் நகரும். ஆடும் போது இடுப்பை அசைத்து ஆடுவான். சாவு வீட்டில் சோர்ந்து போய் ஒதுங்கி உட்கார்ந்திருப்பவர்களுக்கு அவனது நடனம் இலவச கேளிக்கையாக அமையும். குப்புசாமியின் அம்மா அவனது சிறுவயதிலேயே இறந்துவிடுகிறாள். அவனது தந்தை வார்னிஷ் குடித்து இறந்துவிடுகிறார். சாவுவீட்டில் கிடைக்கும் பணத்தை வைத்துக் குப்புசாமி வாழ்க்கையை நடத்துகிறான். குப்புசாமிக்கும் வார்னிஷ் குடிக்கும் பழக்கம் இருந்தது. சாவு வீடுகளில் ஆடுகிற அன்று உடம்பு வலி தெரியாமல் தூங்க அவன் வார்னிஷ் குடித்துப் பழகினான். அப்பழக்கம் அவனைத் தொடர்ந்துவிட்டது. ஊரில் மரணங்கள் நிகழும் போது அவ்வீட்டுக்குத் தேவையான அனைத்து உதவிகளையும் செய்கிறான்.

“அப்போதுதான் எங்கள் தாத்தா இறந்தார். குப்புசாமிதான் முன் நின்று எல்லாவற்றையும் செய்தான். மூங்கில் கிழிப்பதில் இருந்து பாடைக்கு பூ ஜோடிப்பது வரையில் அவன் செய்தான். 'ஏம்பா குழி தோண்டப் போவலியா' என்று பெரிப்பா கேட்டார். 'தோண்டி வச்சிட்டு குழி ஆறக்கூடாதுங்க. பாடை அங்க வர்றதுக்கும் வந்ததுமே புடிச்சி ஏறக்கறதுக்கும் சரியா இருக்கணும் என்று பதில் சொன்னான்’”⁹¹

என்பதில் குழிவெட்டுவதோடு அவன் வேறு பல உதவிகள் செய்வதையும் அறியமுடிகிறது. மரணமடைந்தவரைப் புதைக்க குழி தோண்டுவருக்குச்

சமூகமரியாதை இல்லாததையும் கதை சுட்டிக்காட்டுகிறது குப்புசாமியோடு ‘மரணம்’ கதையின் தலைவன் நெருங்கிப் பழகிய போது பெற்றோரிடமிருந்து எதிர்ப்புவருகிறது. ஒருநாள் கதைத்தலைவனைத் தேடி அவனது வீட்டுக்குக் குப்புசாமி வருகிறான். அதனைக் கண்ட தந்தை மகனைத் திட்டுகிறார். ‘சாவில் ஆடுபவன் தானே’ எனக் குப்புசாமியை ஏளனமாகப் பேசுகின்றார். சாவில் ஆடுபவனுடனான நட்பு கூடா நட்பு என அறிவுறுத்துகிறார். அவனது அம்மா குப்புசாமி இனிமேல் தம் வீட்டுக்கு வரக்கூடாது என்பதை வலியுறுத்துகிறாள். பின்னர் ஒரு நாள் வார்னீஷை அதிகமாகக் குடித்ததில் குப்புசாமி இறந்துவிடுகிறான். ஊரில் யார் மரணமடைந்தாலும் அவர்களைப் புதைப்பதற்கு உதவிய குப்புசாமி இறந்தபோது, அவனைப் புதைப்பதற்கு யாரும் இல்லை. கதைத்தலைவன், குப்புசாமியோடு சூதாடும் நண்பர்களை அழைத்து அவனைப் புதைக்க உதவி செய்யும் படி அழைப்பு விடுக்கிறான். அவர்கள் மறுத்துவிடுகிறார்கள். முனிசிபாலிட்டியில் போய் அவனைப் புதைப்பதற்கான விண்ணப்பங்களைக் கதைத்தலைவன் நிரப்பிக்கொடுக்கிறான். அவர்கள் நூறுரூபாய் கேட்கிறார்கள். கைக்கடிகாரத்தை அடகுவைத்துக் கதைத் தலைவன் நூறு ரூபாயைக் கொடுக்கிறான். அவர்கள் குப்புசாமியை அடக்கம் செய்கின்றனர்.⁹² பிணமெரிப்பவர்களின் பரிதாபமான நிலையை இக்கதை வழியாக அறியமுடிகிறது.

நோயாளிகள்

நோயாளிகள் குடும்பத்தாராலும் சமூகத்தாலும் ஒதுக்கி வைக்கப்படுவதால் அவர்களை விளிம்பு நிலையினர் என்ற வரிசைக்குள் அடக்கலாம். சளி, தும்மல், காய்ச்சல், தலைவலி போன்ற சாதாரண நோய்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்களை இவ்வகைக்குள் கொண்டு வரமுடியாது. தொழுநோய், எய்ட்ஸ், காசநோய், வலிப்புநோய் போன்ற நோய்களை உடையோரைச் சமூகம் ஒதுக்கி வைக்கிறது. அவர்கள் மைய நீரோட்டத்தில் இயல்பாகக் கலந்து கொள்ள இயலாது.

பாவண்ணன் ‘மீரா பற்றிய சில குறிப்புகள்’ எனும் சிறுகதையில் வலிப்புநோயால் பாதிக்கப்பட்ட மீராவைக் கதைத் தலைவியாக்குகிறார். ஏழுவயதிலேயே வலிப்புநோய் அவளைத் தொற்றிக்கொள்ளுகிறது. வலிப்புநோய் வரும்போது அவளது வாய் கோணிவிடுகிறது. மூச்சு இழுத்து விறைப்பாய்க் கட்டை மாதிரி அவள் விழுந்துகிடக்கிறாள். அவள் சிறுமியாக இருக்கும்போது வலிப்புநோய்க்கு ஆட்பட்டமையால் அவளது தாயும் தந்தையும் துயரத்துடன் வாழ்கின்றனர். வலிப்பு வரும்போது அவளது பேச்சு குழறுகின்றது. வார்த்தைகள் எச்சிலாகச் சிதறுகின்றன. சமய சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் கடைவாய் ஓரம் எச்சில் ஒழுகுகிறது. அதன்பின் தலைமுடி கொட்டத்தொடங்குகிறது. பெண்மையின் கவர்ச்சி குறைகிறது. மீராவின் நோய் தீர எல்லாக்கடவுளிடமும் வேண்டி,தோற்றுப்போய் அவளது தாயும் தந்தையும் இறந்துவிடுகின்றனர். பெற்றோரின் இறப்புக்குப்பின் அவள்

உடன்பிறப்புகளுக்கும் அண்ணிகளுக்கும் வேலைக்காரியாக ஆக்கப்படுகிறாள். துணிதுவைத்தல், மாடுகட்டுதல், சாணிதட்டுதல், மாட்டுக் கொட்டகையைச் சுத்தம் செய்தல், சாணத்தை வாரி எடுத்தல், வைக்கோலை உதறிக்காயப்போடுதல், மூத்திரம் தேங்கிய குட்டையைத் தூய்மையாக்குதல், சாணம்பிசைந்து வறட்டிதட்டுதல் போன்ற பணிகளைச் செய்யுபடி அவள் வற்புறுத்தப்படுகிறாள். அவளது ‘மீரா’ என்ற பெயர் மறக்கப்பட்டு ‘த வலிப்பு’ என்ற பட்டப்பெயர் நிலை பெற்றுவிடுகிறது. வீட்டுக்குள் செல்ல அவள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. மாட்டுக்கொட்டகைக்குப் பக்கத்திலேயே திண்ணையில் அவள் படுத்துக்கொள்கிறாள். வலிப்பு நோய் பிடித்தவர்கள் ஒதுக்கப்படுவதைப் பாவண்ணனின் கீழ்க்காணும் வரிகள் விளக்குகின்றன.

“போக்கற்றுப் போய் எப்போதாவது வலிப்பு வந்து கீழே விழுந்தால் ஐயோ என்று ஓடி வந்து கை தொடுவது கிடையாது. எல்லாவற்றையும்விட கொடுமையான விஷயம் இதுதான். வலிப்பு வந்து கையும் காலும் உதற நுரைதள்ள அவள் புரளுகிறதைக் கண்ணால் பார்க்கிற போது கூட தெரு முக்கில் இருக்கிற வைத்தியச்சி வந்துதான் தொட வேண்டும். அவளுக்குத் தான் செய்தி அனுப்புவார்கள். அவள் இல்லாமல் போகிற ஏதாவது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் லாடக்காரன் காளியப்பன்தான் வந்து அடக்க வேண்டும். அதுவரை கழுத்தறுத்த கோழி மாதிரி விலுக்விலுக்கென்று இழுத்துக் கொண்டு கிடந்தாலும் சொட்டுத் தண்ணீர் வாயில் ஊற்ற நாதி இருக்காது”⁹³

என்பதில் வலிப்புநோய் வந்தவர்கள் வீட்டிலுள்ள உறுப்பினர்களால் கவனிக்கப்படாத நிலையை அவர் சுட்டுகிறார். குடும்பத்துக்குள் கேட்பாரற்று வாழும் வாழ்வை விளிம்பு நிலை வாழ்வாகவே மதிப்பிடமுடிகிறது.

நோயால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் சமூகத்தால் எப்படி அவமானப்படுத்தப்படுவார்கள் என்பதை ‘நலிவு’ எனும் சிறுகதை புலப்படுத்துகிறது. இக்கதையில் வரும் லாசி பள்ளி ஆசிரியையாகப் பணியாற்றுகிறாள். அவள் ‘வாந்தி’ நோய்க்கு ஆட்பட்டு அவதியுறுகிறாள். வீட்டுச் சூழலால் உரிய மருத்துவம் பார்க்காமல் அவளது நோய் அதிகப்படுகிறது. மகன் பிறந்தபின்னர் இந்த வாந்தி அவளைத் துன்புறுத்தத் தொடங்குகிறது. நேரம் காலம் பார்க்காமல் வாந்தி வருகிறது. குடல் அறுந்து போவது போன்ற வலி அவளைப் புரட்டிப் போடுகிறது. நோயின் கொடூரத்தில் வாழ்க்கையை முடித்துக்கொள்ளலாமா என்று அவள் சிந்திக்கிறாள். வகுப்பறையில் பாடம் நடத்திக்கொண்டிருக்கும் போது வாந்தி வருவதால் துயருறுகிறாள். இதனைக்கண்ட பள்ளி நிர்வாகம் அதிருப்தி அடைகிறது. லாசிக்கு ஓய்வு தேவை என்ற காரணத்தைக்காட்டி பள்ளி நிர்வாகம் அவளை வேலையிலிருந்து வெளியேற்றுகிறது. நோயுற்றோர் சமூகத்தால் ஒதுக்கப்படுவதை இது உணர்த்துகின்றது.⁹⁴

மனநிலை பிறழ்ந்தோர்

‘வடு’ என்ற சிறுகதையில் மனநிலை பிறழ்வு அடைந்த ஒரு மனிதனைப் பாவண்ணன் காட்டுகின்றார். இராஜமாணிக்கம் என்பது அவனது பெயராகும். அவன் சிறுவயதில் எல்லா மனிதரைப் போல முழு அறிவுத்திறன் உடையவனாக விளங்குகிறான். ஒரு நோய் அவனைத் தாக்குகிறது. அவனது அம்மா அவனது தலையில் தேங்காய் உடைத்து சாமிக்கு நேர்த்திக்கடன் பண்ணிய போது அவன் மனப்பிறழ்வுக்கு ஆளாகிறான். அவனது தலைமுதல் நெற்றி வரை ஒரு கருப்பு வடு படிந்து கிடக்கிறது. மெலிந்த உடல்வாகு, எலும்புதெரியும் மார்பு, நரைத்துச் சுருண்ட மார்பு, ரோமம் என அவனது உடல் அமைப்பு வருணிக்கப்படுகின்றது. அவன் மனப்பிறழ்வு அடைந்து இருபது ஆண்டுகளாய் வீதியில் சுற்றுகிறான். குழந்தைகள் அவனைப் பார்த்தால் பயந்து ஓடின. அவன் எந்தப்பயனும் இல்லாத இலைகளைச் சின்ன மூட்டையாகக் கட்டி வைக்கிறான். அவனது உணவுப் பழக்க வழக்கம் அவன் ஒரு மனநோயாளி என்பதை உணர்த்துகின்றது.

“அப்புறம் அவனைச் சந்தித்தது, ஒரு ஆப்பக் கடைக்குப் பக்கத்தில். இட்லிகளையும் சாம்பாரையும் குவிந்த ஓர் இலையில் வாங்கி ஆவலுடன் தின்று கொண்டிருந்தான். அலாதியான வேகம் அது. பல ஆண்டுகள் பசித்துக் கிடந்தவன் வாரிப்போட்டுக் கொள்கிற மாதிரி அவசரமாய்த் தின்றான். அவனுக்குக் கீழே தரையில் சிறு சிறு துணுக்குகள் உதிர்ந்து கிடந்தன. இலையை மீறிப் புறங்கையில் வழிந்த சாம்பாரை நக்கினான். எச்சில் இலையைத் தொலைவில் எறிந்து இட்லிக்கார ஆயா ஊற்றிய தண்ணீரைக் கையில் ஏந்திக் குடித்தான். இடுப்புத் துணியில் கையைத் துடைத்து நிமிர்ந்தவன் முகத்தில் மந்தகாசமான பிரகாசமிருந்தது”⁹⁵

என்பதில் சாதாரண மனிதர்களின் உணவுப் பழக்கத்திலிருந்து இராஜமாணிக்கத்தின் உணவுப்பழக்கம் வேறுபடுகின்றது.

இராஜமாணிக்கம் மனப்பிறழ்வு அடைந்தவன் என்பதால் சமூகமரியாதை எதுவும் அவனுக்கில்லை வயதுவித்தியாசமில்லாமல் அவனைப் பெயர் சொல்லி அழைக்கின்றனர். இராஜமாணிக்கம் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருக்கும் மதிலின் பக்கத்தில் குப்பையும், சாணமும் கொட்டப்பட்டுக் கிடக்கின்றன. பீடி குடிக்கும் பழக்கமும் அவனுக்கிருந்தது. அவன் விடாது சிரிக்கும் பழக்கமுடையவனாய்த் திகழ்ந்தான். அவன் உட்கார்ந்த வாக்கிலேயே முன்னும் பின்னும் சாய்ந்து குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்தபடி கையை ஒங்கித் தரையில் தட்டும் விதம் பார்ப்பவரைத் திகிலுக்கு ஆளாக்கிறது. சில நேரங்களில் அவன் இடுப்பைச் சொறிந்தபடி எதையோ பாடிக்கொண்டிருக்கின்றான். அவனது உதட்டின் அசைவுகள் கட்புலன் ஆனாலும் அவனது சொற்சேர்க்கைகள் புரிவதாய் இல்லை. பாடலைத் தொடர்ந்து கமறிக் கமறி எச்சிலைத் திரட்டித் துப்புகிறான். மோசமான சொல் ஒன்றையும் உதிர்க்கிறான். சிலநேரங்களில்

அவன் கோயிலின் பக்கத்தில் வெறும் கோவணம் மாத்திரம் கட்டியபடி நிற்கின்றான். கற்களைச் சேகரித்துக் கோயிலை நோக்கி எறிகின்றான். ஒரு நாள் கோயிலை நோக்கிக் கல்லெறியும் போது அதனைக் கவனித்தவர் அச்செய்தியை பரப்ப, மக்கள் அவனைத் துரத்திப் பிடிக்கின்றார்கள். எல்லோரும் அவனை உதைக்கின்றார்கள். மிதிபட்டதில் அவனது இடுப்பு எலும்பு உடைந்துவிடுகிறது. முகம் சிதைந்து இரத்தம் பீறிட்டு ஓடிய போது வலிப்பு வந்து விழுகிறான். மூர்ச்சையான அவனைச் சிலர் மருத்துவமனைக்குத் தூக்கிச் செல்லுகின்றனர். செல்லும் வழியிலேயே அவன் இறந்துவிடுகிறான்.⁹⁶ மேற்காட்டிய கதையில் பாவண்ணன் விளிம்பு நிலையில் இருக்கும் புத்தி பேதலித்த ஒருவனைப் பாத்திரமாக்குகிறார். அவனை ஒன்று திரண்டு கொல்லும் சமயவாதிகளையும் காட்டுகிறார். கடவுளை நேசித்து சக மனிதர்களை நேசிக்காத மனிதர்களை இதில் பகடி செய்கிறார். பித்து நிலைக்கு ஆட்பட்டவர்கள் சமூகத்தில் வாழ்வதிலிருக்கும் கடினங்களையும் புரியவைக்கிறார்.

மாற்றுத்திறனாளிகள்

‘பார்வை’ எனும் சிறுகதை கண்பார்வையற்ற மாற்று திறனாளிகளைக் கரிசனையுடன் நோக்குகிறது. செல்லப்பா என்பவர் பார்வையற்ற பெண் மாற்றுத்திறனாளிகளுக்காக ஒரு இல்லம் நடத்தி வருகின்றார். கண்தானம் பெற்றுப் பல குழந்தைகளுக்குப் பார்வை கிடைக்க வழிவகை செய்கிறார். பார்வை கிடைத்த குழந்தைகள் மீண்டும் செல்லப்பாவின் இல்லத்திலேயே வாழுகின்றன. கண் அறுவை சிகிச்சை முடிந்து பார்வை பெறும் போது குழந்தைகள் தங்களை அன்போடு கவனித்துக்கொள்ளும் செல்லப்பாவைத்தான் முதலில் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றன. மாற்றுத்திறனாளிக் குழந்தைகள் கவிதை எழுதுதல், இசைக்கருவி மீட்டுதல், பாடுதல் போன்ற தனித்திறன்களுடன் திகழுகின்றன. வீணை வாசிக்கும் பார்வையற்ற பெண்ணான தங்கம்மா பற்றிப் பேசும்போது,

“இல்லத்துப் புள்ளைங்களுக்கு ஆர்வம் அதிகம் சார். தங்கம்மான்னு ஒரு பொண்ணு வீணை வாசிச்சிதுன்னா இன்னிக்கு பூராகேட்டுகிட்டே இருக்கலாம் சார். சுலோச்சனான்னு இன்னொரு பொண்ணு அவளுக்கு வயலின்மேல உயிரு. சோறு தண்ணிகூட வேணாம். தொடர்ச்சியா வாசிச்சிகிட்டே இருப்பா.பத்து நிமிஷம் நின்று காது குடுத்து கேட்டா போதும்.நெஞ்சபோட்டு பெசையற மாதிரி இருக்கும்”⁹⁷

என்று செல்லப்பா சொல்லுகின்றார். எழுத்தாளர் ஒருவர் அவ்வில்லத்தோடு நட்பில் இருக்கிறார். அந்த இல்லத்தில் பயிலும் குழந்தைகளின் தனித்திறன்கள் அவரைப் பிரமிக்க வைக்கின்றன.வயலின் வாசித்தல், தபேலா வாசித்தல் போன்ற கலைகளிலும் பிள்ளைகள் திறன் கொண்டு விளங்குவதனை ஆச்சர்யத்துடன் பார்க்கிறார்.

“அறைக்குச் சென்று ஒருத்தி வயலினைக் கொண்டுவந்து சுலோச்சனாவிடம் கொடுத்தாள். எந்தத் தயக்கமும் இல்லாமல் அவள் வாசிக்கத் தொடங்கினாள்.

நெஞ்லிருந்து ஒரு சுனை பொங்கிப் பெருகி நாடி நரம்புகளில் ஓடி நிறைந்ததைப் போல இருந்தது. தொடர்ந்து இன்னொரு மாணவி தபேலா வாசித்தாள். அப்புறம் வீணை வாசிப்பு”⁹⁸

என்ற பகுதி பார்வையற்ற குழந்தைகளின் திறமைகளை விவரிக்கின்றது.

விலைமாதர்கள்

பாவண்ணன் ‘வாழ்வின் திசைகள்’ சிறுகதையில் விலைமகளிர் பற்றிப் பேசுகிறார். இக்கதையில் வரும் பாபுவும் குமரேசனும் விலை மகளிரைக் காணுகின்றனர். ஊதா நிறப்புடவையில் ஒரு விலைமாதா வாசலைக் கடக்கின்றாள். ஓயிலும், வளையும், நிறமும், இறங்கியதோளும், கையும், இடுப்பும் கொண்ட பெண் குமரேசனைச் சுண்டி இழுக்கிறாள். அவள் தனது உடலை நுகர விரும்புவவர்களை ‘இவிட வரணும் சேட்டா’ என்று மலையாளத்தில் அழைக்கின்றாள். அப்பெண்ணை ஒரு முறை உறவுகொள்ள ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. பத்து நிமிடத்திற்காக ஆயிரம் ரூபாயை வீணாக்கக் கூடாது எனக் குமரேசனுக்குப் பாபு அறிவுறுத்துகிறான். ஆனால் குமரேசனின் மனம் முழுக்க அந்தப் பெண்ணை நிறைந்திருக்கிறான்.⁹⁹ இந்த விவரிப்புகள் விலைமாதர் பற்றிய மேலோட்டமான சித்திரிப்புகளாக உள்ளன. நெடுந்தொலைவு வாகனம் ஓட்டிச் செல்பவர்களின் சபலத்தைப் பயன்படுத்தி இத்தகைய பெண்கள் பணத்தைச் சம்பாதிப்பதாகக் கதையிலிருந்து புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பணத்துக்காக ஆண்களிடம் உடலை ஒப்படைக்கும் பணியைச் செய்யும் ஒரு பெண் ‘சாட்சி’ எனும் கதையில் வருகிறாள். இப்பெண் ஒரு குழந்தையைச் சாலையின் அருகில் போட்டு விட்டு நகர்கிறாள். கதைத்தலைவன் அவள் பின்னால் சென்று குழந்தையைக் கொண்டு வந்து தெருவில் போடுவதிலிருக்கும் நியாயமின்மையை எடுத்துரைக்கின்றான். அவள் குழந்தையைக் கொண்டு வந்து தெருவில் போட்டது தானல்ல என்று சாதிக்கிறாள். யாரோ தெருவில் போட்ட குழந்தையைத் தன்னிடம் திணிக்க முயலுவதாகக் குற்றம் சாட்டுகிறாள். அதன் பின்னர் அவனை விபச்சாரத்துக்கு அழைக்கிறாள்.

“இங்குபாரு சம்மா கதையடிக்காத. இப்ப இன்னா ஒணும் ஒனக்கு. தைரியமிருந்தா நேரா வரியான்னு கூப்புடு. சுத்தி வளைக்காத.வெட்டு ஒன்னு துண்டுரெண்டுன்னு பேசு. அம்பது ரூபா எனக்கு வச்சிக்கறியா மன்னா சொல்லு. இல்லன்னா நட..”¹⁰⁰

என்கிறாள். அவன் அவளுக்கு உடன்படாமல் குழந்தையைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருக்கிறான். ஒரு ஆண் தனக்குப்பின்னால் வந்து வம்பு பண்ணுவதாகக் காவல்துறைக்குத் தெரிவித்து அவனைச் சிறையில் தள்ளிவிடுவதாக அவள்

மீரட்டுகிறாள். ஒழுக்கமின்மை, மனசாட்சியின்மை, சோரம் போதல், சோரம் போக்குதல் ஆகிய எதிர் விழுமியங்களை இதில் காணமுடிகிறது.

இக்கதைகளில் பாவண்ணன் விலை மகளிர்க்குச் சார்பான நிலைப்பாட்டை எடுக்கவில்லை. அவர்களை மோசமானவர்களாகக் காட்டுவதிலேயே கவனம் செலுத்துகிறார்.

தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்கள்

அரிசனர், ஆதிதிராவிடர், தலித் எனத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குப் பல பெயர்கள் உள்ளன. தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சமூகத்தில் பல்வேறு துன்பங்களைச் சந்திக்கின்றனர்.

சமூகம் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் நிழல், தொடுதல், பேச்சு இவற்றைத் தீட்டாகக் கருதுகிறது. தலித்துகள் சொத்து சேர்க்கக் கூடாது. தங்க நகைகள் அணியக் கூடாது. கிராமத்துக்கு வெளியே வாழவேண்டும். நாய் கழுதை இவற்றை உடையாக வைத்துக் கொள்ளலாம். மண்பாண்டங்களில் உணவு சமைத்து உடுத்திய கோடித் துணியை உடையாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். கேட்பதற்கு ரசனை இல்லாத மூர்க்கப் பெயர்களைத் தங்களுக்குச் சூட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்பன போன்ற அடக்குமுறைக் கட்டளைகளும், உத்தரவுகளும் நிரம்பிக் கிடப்பதாகச் சரண்குமார் லிம்பாலே குறிப்பிடுகிறார்.¹⁰¹

இந்தியச் சமூக அமைப்பு சாதியப்படிநிலைகளைக் கொண்டது. இதில் மேல்தட்டில் இருக்கும் சமூகத்தினர் தம்மை உயர்வானவர்களாகப் பாவித்துக் கொள்ளுகின்றனர். அடித்தட்டில் இருக்கும் சமூகங்களின் நிலைதான் பரிதாபத்துக்குரியது. அவர்கள் தம்மை உயர்த்திப்பிடிப்பதற்கான எந்த வாய்ப்பையும் சமூகம் வழங்கவில்லை. கே. பழனிவேலு அடித்தட்டிலிருக்கும் சாதிகள் பற்றிப் பேசும்போது,

“நமது சமூகம் தமது ஒவ்வொரு கணத்திலும் சாதியச்சமூகம் என்பதை வெளிப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கிறது. சாதியே வேறு எந்த ஒன்றையும் விட மனிதனின் இருப்பை வலிமையாக நிர்ணயிக்கிறது. விளிம்புச் சாதியைச் சார்ந்தவர்கள் அரசியல், வரலாறு, கல்வி, பயன்பாடு என அனைவராலும் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களாக நான்காம், ஐந்தாம் தரமான வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்”¹⁰²

என்றுரைக்கின்றார். பொதுவாகத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்களைத் தொகுத்துக் காணலாம்.

- பொதுக் கிணற்றில் நீர்எடுக்கக்கூடாது.
- செருப்பு அணியக்கூடாது.
- இழிந்த தொழில்களைச் செய்ய வேண்டும்.
- மேல்தட்டு சமூகங்களிடம் அடிமையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

- பிற சாதிகளில் திருமண உறவு வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது.
- கோவிலில் கருவறை வரை சொந்தம் கொண்டாடக் கூடாது.
- ஊருக்குப் புறத்தே சேரிகளில் வாழ வேண்டும்.
- பிற சமூகத்தினர் தாழ்த்தப்பட்ட பெரியவரை ஒருமையில் அழைக்கலாம்.
- தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் வீதிகளில் கோயில் தேரோட்டம் நிகழக் கூடாது.
- அடங்கி வாழ வேண்டும்.
- சுயமரியாதையை எதிர்பார்க்கக் கூடாது.

மேற்காட்டிய சிக்கல்களைத் தாழ்த்தப்பட்டோர் சந்திக்கின்றனர். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்களைப் பாவண்ணன் எடுத்தியம்புகிறார்.

- வன்முறைக்கு ஆளாதல்
- புறமணத்தடை
- இழிவுபடுத்தப்படுதல்
- சொல்வன்முறைக்கு ஆளாதல்
- ஓரங்கட்டப்படுதல்

ஆகிய சிக்கல்களைத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சந்திக்கின்றனர்.

வன்முறைக்கு ஆளாதல்

சாதி என்பது வன்முறைக்கான களமாக அமைவதை ‘யாருக்கும் சொல்லாத கதையில்’ புனைவாக்குகிறார். சாதி வெறிபிடித்த ஒரு ஊரை அவர் காட்டுகிறார். இருவேறு பட்ட சாதியைச் சார்ந்த ஆணும் பெண்ணும் காதலித்துப் பட்டணத்துக்கு உடன்போக்குச் செல்லுகின்றனர். இதில் பெண், ஆதிக்க சமூகத்தைச் சேர்ந்தவள் ஆவாள். காதலன் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவன் ஆவான். அவளுடன் பிறந்த நான்கு சகோதரர்கள் சாதி வெறி கொண்டவர்கள். நகரத்தில் போய்ச் சகோதரியை அழைத்து வருவதாய் அவர்கள் சபதம் ஏற்றுச் செல்கின்றனர். உடன்போக்குச் சென்ற ஆறாம்நாள் பெண்ணைக் கண்டுபிடித்து இழுத்துச் செல்கின்றனர். பையனை ஊருக்குக் கொண்டு வந்து ஆலமரத்தில் கட்டிப்போடுகின்றனர். அவனது ஆடைகளை உருவி நிர்வாணமாக்குகின்றனர். அவனை அடித்து உதைக்கின்றனர். ஊர்மக்களும் அவனை அடிக்கின்றனர். மானம் போவதை எண்ணி அப்பையன் அழுகின்றான். குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் வேண்டுமென்று கேட்கிறான். மூத்திரத்தை எடுத்து அவனது வாயில் ஊட்டுகின்றனர். மாலை நேரம் ஒரு சட்டியில் மலத்தையும் சாணியையும் கரைத்து அவனது வாயில் ஊற்றுகின்றனர். இறுதியில் அந்தப் பையன் அலறி உயிரைவிடுகிறான்.¹⁰³

புறமணத்தடை

சாதியம் அகமணத்தை ஆதரிக்கிறது. புறமண ஏற்பாடுகளை அது நிராகரிக்கிறது. ‘யாருக்கும் சொல்லாத கதையில்’ காதலைப் பிரிக்கும் சக்தியாகச் சாதி இருப்பதனைப் பாவண்ணன் எடுத்துக்காட்டுகிறார். வேணிமலையில் ஒரு காதலனும் காதலியும் தற்கொலை செய்வதற்கு முயல்கையில் மேலாளர் ஒருவன் அவர்களைச் சந்திக்கிறான். தற்கொலை செய்வதற்கான காரணத்தைக் கேட்டறிகிறான். அவர்கள் தாங்கள் ஒன்றிணைவதற்குச் சாதி தடையாக இருப்பதாகக் கூறுகின்றனர். முந்திரிக்கொட்டையைப் போல் சாதி எல்லாவற்றிலும் வந்து முன்னால் நிற்பதாக அவர்கள் கூறுகின்றனர்.

“பசிபட்டினின்னா கூட பத்து நாள் தாங்கிக்கலாம் சார். பத்து நாளு ஒருத்தவங்கள் ஒருத்தவங்க பாக்காம இருங்கன்னு சொல்லுங்க இருக்கலாம் சார். ஆனா சாதிய காரணமா காட்டி பிரிஞ்சி போன்னு சொல்றது என்ன வகையில் நியாயம்னு நீங்களே சொல்லுங்க சார்”¹⁰⁴ என்று வினா எழுப்புகின்றனர். இதில் கலப்பு மணம் செய்வதற்குச் சாதி தடையாக இருப்பது உணர்த்தப்படுகிறது.

இழிவுபடுத்தப்படுதல்

பாவண்ணன் எழுதிய ‘பகை’ என்னும் கதை தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இழிவு படுத்தப்படுதல் பற்றிப் பேசுகிறது. இக்கதையில் மேலடுக்குச் சமூகத்தைச் சார்ந்த ஒரு பண்ணையார் முக்கியப் பாத்திரமாக வருகிறார். அவர் சாதி உண்டு எனத் தீவிரமாக நம்புகின்றார். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைத் தனக்குச் சமமானவர்களாக அவர் மதிப்பதில்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ‘கும்பிடுறன்சாமி’ என்று கூறிச்செல்லும் போது அவர் மகிழ்ச்சியடைகிறார். சாமி என்பது கடவுளுக்கு நிகரான சொல்லாகும். அச்சொல்லால் தன்னை அழைக்க வேண்டும் என்பது அவரது விருப்பமாக உள்ளது. ‘சாமி’ என்றழைப்பது சகமனிதனின் சுயமரியாதைக்கு இழுக்கானது என்று அவர் நினைத்துப்பார்த்ததில்லை. தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினரை ‘டா’ போட்டு அழைக்கிறார். தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினர்க்கு அரசாங்கம் செய்யும் உதவிகள், கலாச்சாரமாற்றம், நவீனவளர்ச்சி, தொழில் மாற்றம் போன்ற வளர்ச்சிக் கூறுகளை அவரால் ஜீரணிக்கமுடியவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் வாழ்வில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் அவரைப் பொறாமைக்காரராக மாற்றுகின்றன.

“நானடா புதுசாபேசறன். நீங்கதாண்டா புதுசா ஆய்ட்டிங்க. பழசு மறந்துட்டிங்க. புதுசா பேச்சு, புதுசா துணி, புதுசா தொழில், புதுசா விவசாயம், புதுசா மோட்டரு, புதுசா ஊடு, புதுசா பணம், புதுசா வாழ்வு, ஒங்களுக்குத்தான்டா புதுசு புதுசா ஆய்டுச்சு...”¹⁰⁵

என்று எரிச்சலுடன் கூறுகின்றார். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் கடந்த கால வாழ்வையும் அவர் சொல்லிக்காட்டுகிறார். நிகழ்காலம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை மேனோக்கி

அழைத்துச் சென்றாலும் கடந்தகாலம் அவர்களை இழிவுபடுத்தி வைத்திருந்தது என்ற செய்தியை அவர் முழங்குகிறார். கடந்த கால அடிமைத்தனங்களைப் பேசுவதன் மூலம் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை இழிவுபடுத்த முடியும் என்று பண்ணையார் நினைக்கிறார்.

சொல்வன்முறைக்கு ஆளாதல்

தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அனைவரும் புழங்கும் வெளிக்கு வரும்போது பல்வேறு சிக்கல்களைச் சந்திக்க வேண்டி வருகிறது. தமிழகத்திலிருந்த முற்போக்கு அரசுகள் பழைய சாதிப்பெயர்களை மாற்றி சமூகமரியாதைக்குரிய அழகிய சாதிப்பெயர்களைச் சூட்டிய பின்னரும் மேலடுக்கில் இருப்போர் பழைய சாதிப் பெயரைச் சொல்லி அழைப்பதில் ஆனந்தம் அடைகின்றனர். தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தில் பிறந்த பெரியவர்களைக் கூட ஒருமையில் அழைக்கின்றனர். ‘வாடா’ ‘போடா’ என ‘டா’ போட்டு அழைப்பதன் மூலம் அவர்களைக் கொச்சைப்படுத்துகின்றனர். வசைமொழிகளால் அவர்களைத் திட்டித் தமது கோபத்தைத் தணித்துக் கொள்ளுகின்றனர். தமது சாதிதான் உலகத்திலேயே உயர்ந்தது என்ற கருத்தைத் திரும்பத்திரும்பக் கூறி பிற சாதிகளை இழிவுபடுத்துகின்றனர். ‘பகை’ என்ற கதையில் வரும் பண்ணையார் மேற்காட்டிய சொல்வன்முறைகள் வழி பிற சாதியினரை இழிவு படுத்துகின்றார்.

“கவுண்டர்க்கு ஜாதி ஈடுபாடு அதிகம். ஜாதியெல்லாம் கிடையாது என்று எந்த பிரசங்கியும் சொல்லி அவரை மாற்றி விடமுடியாது. ஜாதி இல்லன்னு எவன்டா சொன்னது. அவுங்க ஆத்தாவையும் அக்காவையும்... என்று தரக்குறைவான பேச்சில் இறங்கிவிடுவார். வயசு. புத்தி, ஆகிருதி எல்லாமே இந்த விஷயத்தில் மறந்து பேசக் கூடாததெல்லாம் பேசுவார். தன் ஜாதிக்கு ஈடு இணை உலகத்தில் எதுவுமே இல்லை என்பதும், தனது ஜாதியே இந்த ஊர்உலகத்தை அடி பணிய வைத்து ஆளப்பிறந்த வீர ஜாதி என்பதும் அவர் அசைக்கமுடியாத அபிப்பிராயங்கள். தனது ஜாதியை உயர்த்திக் கொள்வதற்கு மற்ற ஜாதிகளைப் பற்றியும் ஜாதிக்காரர்களைப் பற்றியும் எந்த அளவுக்கு வேண்டுமானாலும் பழித்துப் பேசவும் தயக்கம் காட்ட மாட்டார். திட்டுவது என்றால் அவருக்கு அல்வா தின்கிற மாதிரி லட்டு தின்கிற மாதிரி”¹⁰⁶

என்று சாதி வெறி கொண்ட மனிதர்களின் மனநிலையைப் பண்ணையார் பாத்திரத்தின் வழியாகப் பாவண்ணன் புலப்படுத்துகின்றார்.

ஓரங்கட்டப்படுதல்

திரையுலகில் சாதிவேறுபாடுகள் பார்க்கப்படுவதனை ‘எட்டுத்திரைக் கதைகளும் ஒரு நேர்காணலும்’ என்ற கதை எடுத்தியம்புகிறது. இக்கதையில் குலசேகர் என்பவர் திரைப்படம் இயக்கும் வாய்ப்புக்காக அலைகிறார். ஆனால் வாய்ப்புகள் சரிவர அமையவில்லை. திரைத்துறையில் சாதி வேறுபாடுகள் பார்க்கப்படுவதால்தான் தனக்கு

வாய்ப்புகள் கிடைக்கவில்லை என்று அவர் ஒரு நேர்காணலில் தெரிவிக்கின்றார். குலசேகர் பிறந்த சாதியில் யாருக்கும் திரைக்கலை சாத்தியமாகாது எனத் திரைத்துறையிலுள்ள பலரும் சாதியைச் சொல்லி மட்டந்தட்டுகிறார்கள். இது கலைஞர்களுக்குள் கூட ஊடுருவிக்கிடக்கும் சாதியமனோபாவத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. உயர்பதவிகளிலும் உயர்வாய்ப்புகளிலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஓரங்கட்டப்படுவதை இது புலப்படுத்துகின்றது.¹⁰⁷

ஏழைகள் சந்திக்கும் சிக்கல்கள்

வறுமை எனும் சமூகச்சிக்கல் காலம் காலமாக இருந்து வருகிறது. வறுமையிலிருந்து விடுபடுவதற்கான அரசியல், பொருளியல் கொள்கைகள் குறித்து சிந்திக்கப்பட்டு வந்தாலும் வறுமை இல்லாத சமுதாயத்தை அமைக்க முடியவில்லை. இந்தியச் சூழலில் பல்வேறு அரசுகள்மாறி வந்திருக்கின்றன. ஆனால் வறுமை மட்டும் மாறாததாக இடம்பெற்றுள்ளது. ஆங்கிலேயர்களின் அரசை அகற்றி விட்டு சனநாயக அரசை உருவாக்கினால் வறுமை ஒழிந்துவிடும் என இந்திய மக்கள் நம்பினர். ஆனால் சனநாயக அரசுகளால் வறுமையைப் போக்க இயலவில்லை. வறுமை எனும் சமூகச்சிக்கல் பற்றிப்பேசும் க.மனோகரன்,

“பொருளியல் அடிப்படையில் வேறுபாடு மலிந்து போகவே உள்ளவன் இல்லாதவன் எனும் மிகப்பெரிய இடைவெளி ஏற்பட்டு அதுதொடர்ந்து வருகின்றது. ஒரு வாய்ச்சோற்றுக்கும், உடுக்க உடைக்கும், தங்க உறையுளுக்கும் வழியின்றி வாடும் மக்கள் கூட்டம் பெருகிக் கொண்டே வருகிறது.வறுமைத் துயரத்தின் அடிப்படையாகப் பல தீமைகள் எழுகின்றன”¹⁰⁸

என்றுரைக்கிறார்.

வறுமை நாட்டைப் பின்னோக்கி அழைத்துச் செல்வது பற்றி க.மனோகரன் விளக்கும்போது,

“வறுமை பல கொடுமைகளுக்குக் காரணமாக அமைகிறது. அறியாமை, ஒழுக்கக்கேடு, நோய் போன்ற பல தீமைகளைத் தோற்றுவித்து சமுதாயத்தைக் கேடு அடையச் செய்கிறது. அரசு வறுமை ஒழிப்புத் திட்டங்களைத் தீட்டிச் செயல்படுத்தி வருகிறது. எனினும் பெரும்பான்மையான மக்கள் வறுமைப்பிணியில் வாடுவதால் இது இந்திய தேசிய சமூகப் பிரச்சனையாக உருவெடுத்துள்ளது. வறுமையின் காரணமாக நாட்டின் முன்னேற்றம் தடைபடுகின்றது”¹⁰⁹

என்கிறார்.

பாவண்ணன் கதைகளின் முக்கிய உள்ளடக்கமாக வறுமை உள்ளது. வறுமையில் வாடும் மக்களை அவர் இரக்கமான கண்களுடன் நோக்குகிறார். அவர்களது வேதனைகளைச் சொற்களில் பிழிந்து வைக்கிறார். வாசகர் மனதில் ஈரம் கசியச் செய்வதால் இவ்வித உள்ளடக்கங்களை அவர் கையாளுகின்றார். வறுமையில்

துன்புறும் அடித்தள மக்களின் குரலாக அவரது சிறுகதைகள் ஒலிக்கின்றன. வறுமையை உள்ளடக்கமாக்கும் பாவண்ணனின் உள்ளடக்கம் குறித்து கே.பழனி வேலு பேசும்போது,

“அடித்தள மக்கள் வாழ்வில் நிலவும் நிச்சயமற்ற தன்மையைப் பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பொருளாதார ரீதியில் கீழ்மட்டத்தில் இருப்பவர்களும் அடுத்தவேளை உணவுக்கு வழியில்லாத அன்றாடங்காய்ச்சிகளும் பஞ்சப் பராரிகளும் தான் பாவண்ணனின் படைப்புக்கு ஆதாரமானவர்கள். இவர்களின் மனப்போராட்டத்தையும் வயிற்றுப் போராட்டத்தையுமே பாவண்ணன் கதைகளாக்கி இருக்கின்றார்”¹¹⁰

என்கிறார்

பாவண்ணன் வறுமை என்ற கருப்பொருளைக் கையாளும் கதைகளில் ஏழைகளின் சிக்கல்களை வெளிக்கொணருகிறார்.

- உணவின்மை
- உடையின்மை
- உறைவிடமின்மை
- காலணியின்மை
- உடல்நலமின்மை
- மருத்துவ வசதியின்மை
- சட்டஉதவியை நாட வசதியின்மை

ஆகிய வறுமை சார்ந்த சிக்கல்களை அவர் விவரிக்கிறார்.

உணவின்மை

பாவண்ணன் எழுதிய ‘வெளிச்சம்’ என்ற கதையானது வறுமைக்கால உணவுப் பழக்கம் பற்றிப் பேசுகிறது. இக்கதையில் வரும் முதியவர் தனது இளமைக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் பிழைக்க முடியாத நிலையிருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார். பணப்புழக்கம் குறைந்த அக்காலத்தில் சிறுதொழில் செய்து கூட பிழைக்க முடியாத நிலையிருந்ததாகக் கூறுகின்றார். அவரது உணவுப் பழக்கவழக்கம் வறுமை எனும் சமூகச்சிக்கலை முழுமையாக வெளிப்படுத்துகிறது. அவர் தொடர்ந்து ஒருமாதமாக வெங்காயத்தை மட்டும் தின்று உயிர்வாழ்ந்திருக்கிறார். சோளத்தின் தவிட்டையும் சில வேளைகளில் சாப்பிட்டுள்ளார். எலியைப் பிடித்துச் சுட்டுத்தின்றுள்ளார். பசியும் வறுமையும் எலியைத்தின்னும் நிலையில் கொண்டுவிட்டது குறித்தும் அதன் விளைவு குறித்தும் அவர் உரையாடும் போது,

“எலின்னதும் மூஞ்சிய சுளிக்கறிங்களே தம்பி. அப்ப பசில எனக்கு ஒன்னும் தெரில், வயித்த முறுக்கி கொடல புழியற மாதிரி பசி. ஒரு சொழட்டு சொழட்டிப் போடும் போது எதக்குடுத்தாலும் துன்னலாம்கற நெலம். ஆனா எலி

துன்னவன்ல நாலு பேரு நாலஞ்சி நாள்ல வயிறு வீங்கி காலரா வந்து செத்துட்டான்”¹¹¹

என எலியைச் சாப்பிட்டு நோய்க்கு ஆட்பட்டவர்கள் பற்றிப் பேசுகிறார். கர்நாடகத்துக்கு அவரும் அவரது தம்பியும், அம்மாவும் மூட்டை முடிச்சுகளுடன் இரயில் நிலையத்தில் இரண்டு நாள் தண்ணீரை மட்டும் குடித்து வாழ்ந்ததாக அவர் கூறும் இடம் நெஞ்சைக் கரைப்பதாக உள்ளது.

‘வண்டி’ கதையானது குதிரை வண்டி ஓட்டுபவர்களின் வாழ்க்கையில் ஓடிவிளையாடும் வறுமையைப் பற்றிப் பேசுகிறது. நாகரிகமும் இயந்திரப்பெருக்கமும் பெருகிவிட்ட நவீனயுகத்தில் மரியாதைக்குரிய வாகனமாய்க் கருதப்படாத குதிரைவண்டியை ஓட்டிப் பிழைப்பவர்கள் படும் அல்லலை இக்கதை விரிவாகப்பேசுகிறது. சவாரிகள் கிடைக்காததால் குதிரைவண்டி ஓட்டும் கிழவன் வறுமையில் வாடுகிறான். பசி என்பது அவனுக்குப் பழகிப்போன ஒன்றாக மாறிப்போய்விடுகிறது.

“முந்தைய இரவின் பட்டினி மிகவும் சோர்வைத் தந்தது.வயிறு முறுக்கிப் பிசைந்துகொண்டது. பலவீனத்தால் முகத்தில் வேர்வை அரும்பியது. சாட்டையை ஒரு கையால் பிடித்தபடி இன்னொரு கையால் வேட்டியை உயர்த்தி முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான்”¹¹²

எனக் குதிரைவண்டிக்காரனின் பசி விளக்கப்படுகிறது. காலை நேரத்தில் பாதை ஓரத் தேனீர் அருந்துவதைப் பார்த்தபோது ஒரு தேனீர் அருந்தினால் கிடைக்கும் இதைக் கற்பனை செய்கிறான். தேனீர் அருந்துதல் சொகுசான வாழ்க்கையின் அடையாளங்களில் ஒன்று அல்ல. சாதாரண மக்களின் பசியைப் போக்கும் இடமாகவே தேனீர்க் கடைகள் இயங்குகின்றன. அந்தத் தேனீரைக் கூடக் கற்பனையில் மட்டுமே அருந்தும் மனிதர்கள் இப்போதும் வாழுகிறார்கள் என்பது வறுமையின் உச்சத்தைப் புலப்படுத்தும் சித்திரிப்பாக அமைகிறது. கிழவன் மட்டும் பசிக்கு ஆட்பட்டவனல்ல. அவன் ஓட்டும் குதிரையும் பசியால் துன்புறுகிறது. கைப்பிடி அளவுக்குப் புல்வாங்கிப் போடக் கூட கிழவனுக்கு இயலவில்லை. அவனது மனைவி நாலைந்து வீடுகளிலிருந்தும் வாங்கி வந்து ஊற்றிய கழனித்தண்ணி மாத்திரமே அதற்கு உணவாக ஆகிவிடுகிறது.

‘நித்யா’ கதையிலும் வறுமை பற்றிய சித்திரிப்பைக் காணமுடிகிறது. ரவியின் அம்மா குடும்பத்தில் பன்னிரண்டு குழந்தைகள் பிறக்கின்றனர். சரியான உணவு இல்லாததால் பதினொரு குழந்தைகளும் இறந்துவிடுகிறார்கள். மக்கள் தொகை கணக்கெடுக்கவந்த இன்பவல்லி ஆசிரியை ரவியின் அம்மாவை ஆரோக்கியசாமி இல்லத்தில் சேர்த்துவிட்டதால் அவள் மட்டும் பிழைத்துக் கொள்கிறாள். இன்னொரு பிறவி இருந்தால் மணிமேகலையாகப் பிறந்து உலகில் பசிப்பிணியைப் போக்க ஆசை என்று கூறுவாள். அம்மாவிடமிருந்த ஈகைப்பண்பு ரவியிடம் ஒட்டிக்கொள்கிறது. அவன்

கஸ்தூரிபாய் ஆதரவற்றோர் இல்லத்தில் தங்கியிருக்கும் இருநூற்றுக்கும் மேற்பட்ட குழந்தைகளுக்கு உணவளிக்கிறான்.¹¹³

பிள்ளைகளால் கைவிடப்பட்ட பெற்றோர்கள் வறுமையிலும் பசியிலும் வாடுவதைப் பாவண்ணனின் ‘அடைக்கலம்’ என்ற கதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. பாண்டிச்சேரி கடற்கரை அருகில் சிதிலமடைந்த கோட்டையின் ஒரு அறையில் சொக்கலிங்கம் ஒரு முதிய ஆணையும் மற்றொரு அறையில் ஒரு முதிய பெண்ணையும் காணுகின்றான். அவ்விருவரின் தோற்றம் பற்றிய வருணனை அவர்களது வறுமையைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது. கல்குவியலுக்கிடையே சரிவாக விழுந்திருக்கும் நிழலில் அந்த ஆணின் உடல் குறுகி ஒதுங்கிக்கிடக்கிறது. அவர் கருப்பான அழுக்குத் துணியொன்றைப் போர்த்தியிருக்கின்றார். சோர்வும் பசியும் அச்சமும் வேதனையும் படிந்த அவரது கண்கள் ஒளிகுன்றிக் காணப்படுகின்றன. அவரது கால்கள் நடுங்குகின்றன. காற்றில் துணி விலகியபோது அவரது முகத்தைச் சொக்கலிங்கம் கவனிக்கின்றான். தலைநிறையப் புண்கள் சிவந்துகொண்டிருந்த சதை, நரைத்தபுருவங்கள், துருத்திய தாடை எலும்பு, திறந்து மூடும் கருத்த உதடுகள் என அருவருப்பூட்டும் தோற்றத்துடன் முதியவர் படுத்திருக்கிறார். அவருக்கருகில் அலுமினியத்தட்டு ஒன்று வைக்கப்பட்டுள்ளது. தட்டுக்கு அருகில் உலர்ந்து விறைத்த சோற்றுப்படுக்கைகளை ஒட்டி ஏறும்புகள் ஊர்ந்து செல்லுகின்றன. காற்று வேகமாக வீசியபோது அவர்மேல் கிடந்த துணி பறக்கிறது. அப்போது சொக்கலிங்கம் அம்முதியவரின் முழுத்தோற்றத்தையும் காணுகின்றான். அது பசி பற்றிய சித்திரத்தை அவனுக்குள் வரைகின்றது.

“தோல்மட்டுமே படிந்த எலும்புக்கூடு, மக்கிப்போன முளைக்குச்சி போன்ற கால்கள், உடைந்த பாணைஓடு என ஒட்டிக் குழிந்த வயிறு. கிழிந்த கந்தல் முறம்போல எலும்பு வரியோடிய மார்பு. உலர்ந்த வாழை மட்டையென இருபுறமும் தொங்கும் கைகள். குருவிக்கூட்டிலிருந்து சிதறிய சுள்ளிகள் போல விரல்கள். பஞ்சத்தை விவரிக்கும் ஆப்பிரிக்கப் புகைப்படங்களில் மட்டுமே இத்தகு மனிதர்களை அவன் கண்டிருந்தான். அப்படிப்பட்ட காட்சிகள் அவனை ஒரே கணத்தில் நிலைகுலைய வைத்துவிடும். பசியற்ற உலகமென்னும் மாபெரும் கனவை நெஞ்சின் ஆழத்தில் அவன் எப்போதுமே சுமந்திருப்பவன். பசிநெருப்பில் வெந்துகொண்டிருக்கும் ஒருவரை நேருக்குநேர் பார்த்ததும் யாரோ அவனை அறைவதுபோல வேதனையாக இருந்தது”¹¹⁴

எனப் பசியால் வாழும் முதியவரின் உருவம் வருணிக்கப்படுகிறது.

முட்டக்கோஸ் என்ற சிறுவன் பசியால் பட்ட பாடுகளைக் ‘கடல்’ என்ற சிறுகதை விளம்புகின்றது. முட்டக்கோசின் தாயும் தந்தையும் காலரா நோய் தாக்கி இறந்துவிடுகின்றனர். அதன்பின்னர் அவனது சித்தப்பா சோறு போட்டு வளர்க்கிறார். சின்னம்மாவின் பிரவசத்துக்காகப் புதுச்சேரி மருத்துவமனைக்குப் போயிருந்த

சமயத்தில் அவனை ஒரு பூங்காவில் விட்டு விட்டு உறவினர்கள் போய்விடுகின்றனர். அப்போது அவனுக்கு வயது ஆறு. அச்சிறுவன் மருத்துவமனை வாசலிலேயே நின்று ஒரு நாள் முழுவதும் அழுகிறான். பசி தாங்க முடியவில்லை. ஓரமாக இருந்த குழாயில் தண்ணீர் அடித்துக் குடிக்கிறான். எங்குப் போவது என்று தெரியாமல் மருத்துவமனையையே சுற்றி வருகிறான். கண்ணில் தென்பட்டவர்களிடம் கைநீட்டி ‘பசிக்கிறது’ என்கிறான். எல்லோரும் அவனை விரட்டிவிடுகின்றனர். பசியின் கொடுமையை ஒரு நிகழ்ச்சி மூலம் பாவண்ணன் வாசகர் மனதில் பதியச் செய்கிறார்.

“ஒரு மூலையில் தள்ளுவண்டிச் சோற்றுக்கடையைப் பார்த்தான். மீன்குழம்பு வாசனையை உணர்ந்து வயிற்றில் நெருப்பு எரிந்தது. பக்கத்தில் சென்று கைநீட்டி ‘பசிக்குது’ என்று அழுதான். கடைக்காரன் அவனையே ஒரு நொடி பார்த்தான். பிறகு, ‘போய் தண்ணி புடிச்சாடா சோறுதரேன்’ என்றான். அந்த வார்த்தை உறைந்துகிடந்த ரத்தத்துக்கு புத்துணர்ச்சி ஊட்டியது. சக்தியையெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு தவலையைத் தூக்கிச் சென்று தண்ணீர் நிரப்பி சுமந்துவந்தான். சொன்னபடி ஒரு இலையில் சோற்றை நிரப்பிக் கொடுத்தான் கடைக்காரன். சிறுவன் மிக வேகமாக ஒரு வாய் அள்ளி வைத்தான். புரைக்கேறிவிட்டது. சட்டென கண்கள் கலங்கின. ‘பொறுமையா துன்னுடா பையா சோறு எங்கயும் பூடாது’ என்றான் கடைக்காரன். பிளாஸ்டிக் தம்ளரில் தண்ணீர் கழுத்தையும் நெஞ்சையும் நனைத்துத் தேங்கியது. சாப்பிட்டு முடித்தபிறகு மீண்டும் ஒரு தம்ளர் தண்ணீர் குடித்தான். இன்னும் கொஞ்சம் சோறு துன்றியாடா? என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டான் கடைக்காரன். மறுபடியும் சீக்கிரமாக பசி எடுத்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக ‘சரி’ என்று தலையசைத்தான். கடைக்காரன் அள்ளிவைத்ததை மௌனமாகச் சாப்பிட்டான்”¹¹⁵

எனப் பசியின் கொடுமையை ஒரு காட்சியாக மாற்றிக் கதைக்குள் வைக்கிறார்.

உடையின்மை

‘ஆட்டம்’ என்ற சிறுகதை தெருவில் நடனம் ஆடிப் பிழைக்கும் ஒரு குடும்பத்தின் வறுமையைச் சொல்லுகின்றது. குடும்பத்தின் பொருளாதாரத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக எட்டுவயதுக்குட்பட்ட இரு சிறுமிகள் வீதியில் நின்று நடனமாடிப் பிச்சையெடுக்கின்றனர். அச்சிறுமிகளின் தோற்றம் மற்றும் ஆடை பற்றிய சித்திரிப்பு வறுமையைக் காட்சிப்படுத்துவதாய் அமைகிறது. சிறுமிகளின் தோள்பட்டை எலும்புதெரிகின்றது. குச்சிமாதிரி மெலிதாய் அவர்களது தேகக்கட்டு இருக்கின்றது. கண்ணுக்குக் கீழே அளவுக்கு மேலே தூக்கி இருந்த எலும்பு மூட்டு கண்ணை குழிக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்ட குண்டு மாதிரியும் கன்னத்தை ஒட்டிப் போனதாகவும் காட்டுகிறது. அவர்களது உதடுகள் ஒட்டி உலர்ந்து போயிருக்கின்றன. கடைவாய் நுனியில் வெள்ளைப் புண்கள் வளர்ந்திருக்கின்றன. அவர்கள் அழுக்கும் கிழிசலும்

மிக்க பாவாடை ஜாக்கெட்டுகளைக் கட்டியிருக்கிறார்கள். மூட்டிக்காலுக்குக் கீழே கிழிந்து தொங்கிய பாவடைக்கு இன்னொரு வர்ணத்துணியை ஒட்டு வைத்து தைத்துப்போட்டிருக்கிறார்கள் என மெலிந்த தேகமும், கந்தையாடையும் உடைய சிறுமிகள் வருணிக்கப்படுகின்றனர்.¹¹⁶ உடையணிய முடியாத ஏழைக்குடும்பம் பற்றிய சித்தரிப்பாக இது அமைகிறது.

உறைவிடமின்மை

‘செவிடி’ கதையின் தலைவியான மாற்றுத்திறனாளிப்பெண் உறைவிடம் இல்லாமல் துயருறுகிறாள். அவள் ஒரு வீட்டில் தங்கி வேலை செய்து சாப்பிட்டுக் காலத்தைக் கழிக்கின்றாள். கடைசி காலத்தில் வாழ்க்கை நடத்த ஒரு சிறு குடிசை வேண்டுமென எண்ணுகின்றாள். பஞ்சாயத்துத் தேர்தலில் போட்டியிட்ட சாமிக்கண்ணுவிடம் வீடு வேண்டுமென்ற கோரிக்கை வைக்கிறாள்.

“சாமிக்கண்ணு வீடு வீடாக ஒட்டுக் கேட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தபோது திடீரென்று அவர் கையைப் பிடித்து கொண்டு செவிடி அழுதாள். இருக்க ஊடில்லையப்பா, எங்கனாச்சும் ஒரு குடிசை போட்டுத்தா ராஜா என்று சின்ன சின்ன வார்த்தைகளாய் மெதுவான குரலில் சொன்னாள்”¹¹⁷

என்பதில் வீடற்ற மாற்றுத்திறனாளிப் பெண்ணின் சோகத்தைப் பாவண்ணன் பதிவுசெய்கிறார்.

கூலித் தொழிலாளர்களின் உறைவிடச்சிக்கலை ‘வெளிச்சம்’ என்ற கதை வழியாக அறியமுடிகின்றது. துங்கபத்ரா அணைக்கட்டு கட்டுகின்ற பணியில் ஈடுபட்ட கூலித்தொழிலாளர்களின் உறைவிடச் சிக்கலை இக்கதை சுருக்கமாக எடுத்துரைக்கிறது. அரசாங்கம் கூலித் தொழிலாளர்களுக்குக் குடிசைகளைக் கட்டிக்கொடுக்கின்றது. அரசாங்கம் கூலித் தொழிலாளர்களுக்காய் இலவசமாக அக்குடிசைகளைக் கட்டிகொடுத்தது. ஒரு குடிசையில் பத்துப்பேர் தங்க வேண்டும். அக்கா, தங்கை, கணவன், மனைவி என்ற எந்தவேறுபாடும் இன்றி அவர்கள் நெருங்கிப்படுத்துக்கொள்ள வேண்டும். வெயில் நேரம் அத்தொழிலாளர்கள் பொறுத்துக் கொள்ளுகின்றனர். மழை நேரம் குடிசைக்குள் மழைவந்துவிடும். தூங்கமுடியாது. சுவரில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து இரவைக் கழிப்பர். யாரும் தூங்க இயலாது. காலையில் எழும்பி அப்படியே வேலைக்குச் செல்ல வேண்டியதுதான். இத்தொழிலாளர்களுக்குக் காலரா, அம்மை, ப்ளேக் போன்ற நோய்கள் ஏற்படுகின்றன. பலரும் இறந்துவிடுகின்றனர். இவ்வாறு அணைக்கட்டும் பணியிலீடுபடும் தொழிலாளர்களின் உறைவிடச்சிக்கல்களையும் சுகாதாரச் சிக்கல்களையும் பாவண்ணன் விளக்குகின்றார்.¹¹⁸

காலணியின்மை

‘காலணி’ என்ற கதையில் வரும் மனோகரன் வறுமையான பின்னணியிலிருந்து படிப்படியாக முன்னேறுகிறான். பிற்காலத்தில் விளம்பரப்படங்களின் இயக்குனராக வலம் வரும் அவன் தொடக்க காலத்தில் காலுக்குச் செருப்பு இல்லாமல், கால்வயிற்றுக் கூழுமில்லாமல் அவதிப்படுகிறான். மனோகரன் சிறுவனாக இருக்கும் போது காலில் செருப்பணியாமல் நான்கு மைல் தூரம் பள்ளிக்கு நடந்து செல்லுகிறான். அக்காலத்தில் ஒரு ஜோடி செருப்பின் விலை ஐந்து ரூபாய் ஆகும் செருப்பு வாங்கும் பணத்தில் ஆறுபடி அரிசி வாங்கி ஒரு வாரத்தை ஓட்டிவிடலாம் என அவனது தந்தை யோசிக்கின்றார். பியூசி வரை அவன் செருப்பணிந்ததே இல்லை. வெயிலும், சுடும் பூமியும் அவனது காலில் கொப்பளங்களை உருவாக்கிய பின்னரும் அவனது தந்தை அவனுக்குச் செருப்பு வாங்கிக் கொடுக்கவில்லை. ஏழ்மைதான் அதற்கான காரணமாகும். முன்னேறவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தால் சென்னைக்கு வந்த அவன் கடைவாசல்களில் படுத்துக் காலத்தைத் தள்ளுகிறான். பொட்டுக்கடலையும் முறுக்கும் வாழைப்பழமும் அவனது உணவுகளாய் அமைகின்றன.¹¹⁹ இதில் வறுமை காரணமாக. காலணி இன்றி நடந்து செல்பவரின் துயரம் சுட்டப்படுகின்றது.

உடல்நலமின்மை

வறுமையில் உழலும் ஏழைகள் உடல்நலம் குன்றிவிடுவதனைப் பாவண்ணன் எடுத்துக்காட்டுகிறார். ‘நொண்டிப்பறவைகள்’ சிறுகதையில் வரும் வேலுச்சாமி வறுமையின் காரணமாக ஊர் ஊராகக் கால்நடையாய்ப் போய் வியாபாரம் செய்கிறான். ஒரு பஞ்ச காலத்தில் பொருளாதார நெருக்கடி மிகுந்த போது முன்னூறு ரூபாய்க்கு ஆசைப்பட்டுக் குடும்பக்கட்டுப்பாடு அறுவைசிகிச்சை செய்து கொள்கிறான். அறுவை சிகிச்சைக்குப்பின் அவன் பலவீனப்பட்டுவிடுகிறான். நடப்பது கடினமாகிவிடுகிறது. பாரம் சுமக்க இயலவில்லை. இருப்பு வலியும் மூட்டு வலியும் வந்துவிடுகின்றன. மூச்சு வாங்குகிறது. சக்தி இழந்ததைப் போலாகிறான். இதனால் வீட்டிலும் சந்தையிலும் இருந்து வியாபாரம் செய்யும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறான். முன்னூறு ரூபாய்க்காகக் குடும்பக்கட்டுப்பாடு செய்து கொள்வது என்பது வறுமையின் உச்சத்தைக் காட்டுகிறது.¹²⁰

பொதுவாக வளமையில் வாழும் அழகிய மனிதர்களைப் பற்றிய வருணனைகளே புனைகதைகளில் மிகுதியாகக் கட்டமைக்கப்படுவதுண்டு. அழகான பெண், திடகாத்திரமான இளைஞன் இவர்களைப் போன்றவர்கள் வருணிக்கப்பட்டால் வாசகர்கள் ஆர்வமாகப் படிப்பார்கள். ஆனால் பாவண்ணன் வறுமையில் உழலும் மனிதர்களின் உடலை வருணிக்கின்றார். ‘வாழ்வின் திசைகள்’ கதையில் வருணிக்கப்படும் குமரேசன் வேலை கிடைக்காமல் ஏழ்மையில் உழல்பவன் ஆவான். அவனது தோற்றத்தைக் கதையின் தொடக்கத்திலேயே பாவண்ணன் பொலிவிழந்த ஓவியமாக வரைந்து காட்டுகின்றார்.

“குமரேசன் நாலு அடி உயரம். முருங்கைக்காய் மாதிரி மெலிந்த உடம்பு. படியாமல் சிலுப்பிக் கிடக்கிற தலைமயிர். உலகத்துத் துயரத்தையெல்லாம் தலையில் வைத்துச்சுமக்கிற மாதிரி இடிந்த முகம். கண்கொள்ளாமல் அடைத்திருக்கிற கருப்பு விழி உடம்பின் கருப்பை இன்னும் கூட்டிக் காட்டும் அழுக்குச் சட்டை. ஆளைக்கெஞ்சி இரக்கம் சுரக்க வைக்கும் பார்வை. இழுத்து இழுத்து விட்டுக் கொண்ட உதட்டுக் கோடிகளில் லேசான வாய்ப்புண்கள்”¹²¹

என வறுமையோடு சேர்ந்து உடல்நலக்குறைவும் ஒட்டிக் கொள்வதை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

மருத்துவ வசதியின்மை

ஏழைகளுக்குச் சத்தான உணவு உண்ண வசதியில்லாததால் அவர்கள் எளிதில் நோய்வாய்ப்படுகின்றனர். மருத்துவம் பார்ப்பதற்கான வசதியும் அவர்களுக்கு இல்லை. நோயும் ரணமும், வலியும், மரணமுமாக அவர்களது வாழ்க்கை முடிகிறது. ஆட்டம் எனும் சிறுகதை மேற்காட்டிய சிக்கலை விரிவாகத் தருகிறது. இக்கதையில் தெருவில் நடனமாடி வாழ்க்கை நடத்தும் சிறுமிகளின் பெற்றோர்கள் மருத்துவ வசதியில்லாததால் பெரும் பாதிப்புக்கு உள்ளாகுகின்றனர். மருத்துவம் பார்ப்பதற்கான வசதி அவர்களுக்கு இல்லை. சிறுமியின் தாய் காய்ச்சல் கண்டு மருத்துவம் பார்க்க வழியின்றி இறக்கிறாள். சிறுமிகளின் தந்தையும் காய்ச்சல் கண்டு இரயில் நிலைய நடைபாதையில் படுத்துக்கிடக்கிறார். மருத்துவச் செலவு செய்ய காசு இல்லாமல் துன்புறுகின்ற மக்களின் பிரதிநிதிகளாய் அவர்களைக் காணமுடிகிறது.¹²²

சட்ட உதவியை நாட வசதியின்மை

‘ஊருக்கு வந்தவன்’ கதையானது வறுமையால் ஒரு குடும்பம் எப்படிப்பாதிக்கப்படுகிறது என்பதை விளக்குகிறது. அழகேசன் என்பவன் ஒரு கொலை செய்ததாகப் பொய்க்குற்றச்சாட்டுக்கு ஆளாகிறான். அவனுக்குத் தூக்குத்தண்டனை விதிக்கப்படுகிறது. நிராதரவான நிலையில் மகன் தவிக்கும் செய்தி அக்குடும்பத்தை நிலைகுலையச் செய்கிறது. சிறையிலிருக்கும் மகனைப் பார்த்து வரக்கூட அவர்களுக்கு வசதியில்லை. அக்குடும்பம் வறுமையின் நெருப்பில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரிந்து சாம்பாலாகிக் கொண்டிருக்கிறது. உயர்நீதிமன்றம் அழகேசனுக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கிறது. உச்சநீதிமன்றத்துச் செல்ல அழகேசன் வீட்டாரிடம் பண வசதி இல்லை. எனவே அவன் நீதியை மீட்டெடுக்க முடியாமல் மரணத்தைத் தழுவுகிறான். இது சட்ட உதவியை நாட வசதியற்ற ஏழைகளின் நிலையைக் காட்டுகிறது.¹²³

பிறசிக்கல்கள்

பாவண்ணன் கதைகளில் காணப்படும் பிற சிக்கல்களாவன:

- சுற்றுச்சூழல் சிக்கல்கள்

- மொழிவெறி
- இனவெறி
- தண்ணீர்த்தட்டுப்பாடு
- போக்குவரத்து வசதியின்மை
- கழிப்பறை வசதியின்மை

ஆகியவையாகும்.

சுற்றுச்சூழல் சிக்கல்கள்

பாவண்ணன் கதைகள் சுற்றுச்சூழல் விழிப்புணர்வை ஊட்டுகின்றன. இயற்கை, மரம், காடு, மலை போன்றவற்றின் மீதான அவரது ஈடுபாட்டை அனைத்துக் கதைகளிலும் காணமுடிகிறது. பாவண்ணன் சிறுகதைகள் சுட்டும் சுற்றுச்சூழல் சிக்கல்கள் நவீன சமூகத்தைச் சிந்திக்க வைக்கின்றன.

- மலைகள் அழிக்கப்படுதல்
- காடுகள் அழிக்கப்படுதல்
- மரங்கள் அழிக்கப்படுதல்
- சுற்றுச்சூழல் மாசுபாடு
- நகரமயமாக்கல்

ஆகிய சிக்கல்களைப் பாவண்ணன் விளக்குகிறார்.

மலைகள் அழிக்கப்படுதல்

இயற்கையின் பேரதிசயங்களில் ஒன்றாக மலை விளங்குகிறது. மலையைச் சுற்றி ஒரு ஒழுங்கமைவுக்குப்பட்டு வாழ்ந்த மக்களைக் குறிஞ்சி நிலமக்கள் எனச் சங்க இலக்கியம் அடையாளப்படுத்துகிறது. இயற்கையோடு இயைந்து வாழும் மக்களில் ஒருகூட்டத்தினர் மலையைக் கொண்டாடி அதனைச்சுற்றித் தங்கள் வாழ்வியலை அமைத்துக் கொண்டனர். நவீன உலகம் மலையை அழித்து வருகிறது. கர்னாடகாவில் துங்கபத்திரா அணைக்கட்டு கட்டுகின்ற பணி நடைபெற்ற நாற்பது ஆண்டுகளில் அங்குள்ள மலைகள் உடைத்து அழிக்கப்பட்டது குறித்து ‘கல்’ எனும் கதை பேசுகிறது. இக்கதையில் பூங்கோதை எனும் பெண் மீனாவிடம் மலையை அழித்தல் எனும் சிக்கல்குறித்து விவரிக்கிறார்.

“பூங்கோதைக்கு இன்னும் நிறைய விஷயங்கள் தெரியும். இந்த குவாரியின் சரித்திரத்தை அவள் சொல்வாள். உயர உயரமாய் மலைகள் நின்றது. துங்கபத்ரா நதிமீது அணைக்கட்டு கட்ட திட்டம் வந்தது. அணைக் கட்டுக்குக் கல் அவசியங்களை முன்னிட்டு மலையை உடைத்தது. மலைகளின் முகத்தில் விழுந்த அந்த முதல் சம்மட்டி அடி, தொடர்ந்து அணைக்கட்டு கட்டி நாற்பது வருஷங்களுக்குப் பிறகும் தொடர்ந்து நடந்தது”¹²⁴

என மலைகள் அழிக்கப்பட்ட செய்தி பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

காடுகள் அழிக்கப்படுதல்

காடு அழிக்கப்படுவதற்கான காரணங்களாகப் பின்வருவனவற்றைக் கூறலாம்.

- வேளாண்மை செய்தல்
- இரப்பர், எண்ணெய், சந்தனம், காபி போன்றவற்றைப் பெறுவதற்கான தாவரங்களை வளர்க்கும் வணிக வேளாண்மை செய்தல்
- சாலைகள், இருப்புப்பாதைகள் அணைகள் போன்றவை அமைத்தல்
- கால்நடைகளை மேய விடுதல்.
- விறகுக்காகப் பயன்படுத்துதல்
- வீட்டிற்குத் தேவையான மரச்சாமான்கள் செய்தல்

போன்ற காரணங்களால் காடுகள் அழிக்கப்படுகின்றன.¹²⁵

‘இரத்தினம் புதைந்தகாடு’ எனும் கதையில் காடுகள் அழிக்கப்படுவது பற்றிப் பாவண்ணன் பேசுகின்றார். காலத்தின் வேகத்தில் காட்டுப்பகுதிகள் தரைமட்டமாவதைச் சொல்லும் சமூக உணர்வு இதில் அவரிடம் தென்படுகிறது. அரைநூற்றாண்டுக்கு முன்னர் வரை நிழல் நுழைய முடியாத அளவுக்கு கிளைகள் விரித்து நின்ற மரங்களைக் கொண்ட காடாக அதனை அவர் அறிமுகப்படுத்துகிறார். மரங்களும் புதர்களும், கம்பீரமான பாறைகளும், கரடுமுரடான பாதைகளும் கொண்ட அந்தக் கூட்டின் பழைய தோற்றத்தைக் கண்ணில் நிறுத்துகிறார். முன்னர் அக்காட்டில் பெயர் தெரியாத பல பறவைகள் பறக்கின்றன. எங்கிருந்தோ ஊற்றெடுத்து மரங்கள் நடுவே சுனை ஓடுகிறது. புதர்களிடையே விலங்குகள் தாவிவருகின்றன. புற்றுகளிலும் மரக்கிளைகளிலும் பாம்புகள் தஞ்சமடைந்திருக்கின்றன. திசையெங்கும் விரிந்து கிடந்த அக்காடு இன்று சுருங்கிவிட்டது. பத்துப் பதினைந்து மரங்களை மட்டும் கொண்ட தோப்பாக அது மாறிவிட்டது. குன்றுகள் சுனைகள் இருந்த இடங்கள் சுவடு தெரியாமல் அழிந்து விட்டன. அவ்விடங்களில் வீடுகள் கட்டப்பட்டுள்ளன. கண்முன்னாலேயே அழிக்கப்பட்டு சூறையாடப்பட்ட காட்டின் அலங்கோலம் என்ற சொற்றொடர் காடுகள் அழிக்கப்படுவது பற்றிய சிந்தனையை எழுப்புகிறது. விஞ்ஞான வளர்ச்சி இயற்கைக்குத் தளர்ச்சியாக மாறிவிடுவதனைப் பாவண்ணன் இக்கதையில் உணர்த்துகிறார். அனல்மின் நிலையம் என்ற விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்காகக் காடுகள் பலியிடப்படுவதனை விளக்குகிறார்.

“ஏழெட்டு வாகனங்களில் தொடர்ந்து வந்து இறங்கிய நாகரிக மனிதர்கள் புதிய மொழியில் தமக்குள் நடுநடுவே பேசியபடியும் புகையை ஊதிய படியும் அந்தக் காட்டில் ஒரு பெரிய அனல் மின்திட்டம் வர இருக்கிறது என்றும் காட்டைச் சீரமைக்கும் பணியில் காட்டுவாசிகளும் மலைவாசிகளும் உதவவேண்டுமென்றும் நயமாகக் கோரிக்கைகளை முன் வைத்தார்கள். கஞ்சி,

துணிமணிகள், பணம்,வேலை என்று காட்டப்பட்ட ஆசைகளுக்கு அடிபணிந்து காட்டு மனிதர்கள் அனைவருமே கோடாலியோடும் மண்வெட்டியோடும் போனபோது”¹²⁶

என்பதில் விஞ்ஞான வளர்ச்சியும் பொருளாதார மேம்பாடு பற்றிய ஆசையும் காடுகளை அழிவுக்குள்ளாவதைப் புரியவைக்கிறார்.

மரங்கள் அழிக்கப்படுதல்

பாவண்ணன் மரம் என்பதை ஒரு சக்தியாக அடையாளப்படுத்துகிறார். கண்ணுக்குப் புலப்படாத அந்தச் சக்தியைப் பற்றி மனிதர்கள் கவலைப்படுவதில்லை என்பதற்கு வருத்தப்படுகிறார். மரங்கள் மதிப்பிடப்படுதல், வித்தியாசப்படுத்தப்படுதல், இன ரீதியாக வகைப்படுத்தப்படுதல் ஆகியவை பற்றியும் பேசுகிறார். இலைகளில் வடிவம், பூக்கள், காய்கள், தண்டு, அமைப்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தப்படுவது பற்றியும் பேசுகிறார். தாவரங்களில் அனைத்தும் மனிதனுக்கு ஏதோ ஒருவிதத்தில் பயன்படுவதால் அவற்றில் உயர்வு தாழ்வு பாராட்டக் கூடாது என்ற அறிவுரையையும் தருகிறார். மரங்களை வளர்ப்பது ஒரு கலை என்பது அவரது முடிவாகும்.

“சில மரங்களை விதையிலிருந்தே வளர்க்க வேண்டும். உதாரணத்திற்குப் புளிய மரங்கள். இன்னும் சில மரங்களுக்கோ விதைகள் தேவையில்லை. சின்னக் கிளைகள் போதும். உதாரணத்திற்கு முருங்கை மரம். முதலில் இந்த வித்தியாசத்தை அறிய வேண்டும். விதை வைக்க வேண்டிய மரத்தை கிளையிலிருந்தோ கிளை வைக்க வேண்டிய மரத்தை விதையிலிருந்தோ உருவாக்கிட முடியாது”¹²⁷

என்கிறார். மரம் வளர்ப்பதற்குரிய அறிவுரைகளையும் அவர் சிறுகதையில் தருகின்றார்.

- மரங்களை நடுவதற்கு முன் வெளிச்சமும் ஈரமும் இருக்கிறதா எனக் கவனிக்க வேண்டும்.
- போதுமான இடைவெளிவிட்டு மரங்கள் நடப்பட வேண்டும்.
- விதையையோ கன்றையோ ஊன்றும் முன்பு கொத்தி சீராக்கப்பட்ட இடத்தைத் தொட்டுக் கும்பிடவேண்டும்.
- மழை, வெள்ளம், ஆடு, மாடு, திருடன் என்று அத்தனை தொந்தரவுகளிலிருந்தும் அவற்றைக் காக்கும் பொறுப்பு மரத்தை நடவருக்கு உண்டு.
- உரிமையாளரைக் கண்டதும் வளைந்து நெளிந்து அது தலையசைக்கிற அளவுக்கு மரங்களுடன் பரிச்சயத்தை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.
- வளரும் மரங்களுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றி உரம் வைக்க வேண்டும்.

- பூச்சிகள் அரிக்கவிட்டு விடக்கூடாது.
- கனி தரும் மரங்கள் எனில் பூவும் பிஞ்சுமாய்ப் பெருகி நிற்கிற காலத்தில் இருந்தே எச்சரிக்கை கொள்ள வேண்டும்.
- வேலிகளைப் புதுப்பிக்க வேண்டும்.
- காவலைப் பலப்படுத்த வேண்டும்.
- கனியும் காலத்தில் விழிப்புணர்வு வேண்டும்
- ஒரு மரம் தோப்புக்குரியவனின் சகல கட்டுப்பாடுகளையும் மீறி அடுத்த தோப்புகளுக்குச் சென்றால் அதனை வெட்டவும் தெரிய வேண்டும்

மேற்காட்டிய அறிவுரைகளைப் பாவண்ணன் ஒரு பாத்திரத்தின் மூலம் வாசகர் மனதில் பதிய வைக்கிறார்.¹²⁸

பாவண்ணன் ‘மரங்களின் கதை’ எனும் கதையில் மரம் வளர்க்கும் கலை பற்றிப் பேசுகிறார். இக்கதை உரையாடல் கலந்த கட்டுரை போல அமைந்துள்ளதேயன்றி கதையின் எந்த அம்சமும் அதில் இல்லை. மரம் வளர்ப்பு பற்றிய பிரச்சாரம் போல இருப்பதால் கதையானது அதன் கலைத்தன்மையை இழந்துவிடுகிறது. கலைத்தன்மை குன்றினாலும் நல்லவிஷயங்களைப் பிரச்சாரம் செய்வதில் தவறில்லை. பாவண்ணனின் கதைகளில் பிரச்சாரமாக அமைந்த இக்கதை விதிவிலக்கான கதையாகும். இயற்கை மீதுள்ள அவரது ஈடுபாடு வெளிப்படாத கதையே இல்லை. ஆனால் மரத்தைப் பற்றிப் பிரத்தியேகமாய் நிரம்ப சொல்லவேண்டும் என்ற அதீத ஆர்வத்தில் இக்கதை முளைத்து நிற்கிறது. அவர் மரங்களை உயர்ந்தவை, தாழ்ந்தவை, உலர்ந்தவை, பட்டுப்போனவை கிளைகள் முறிந்தவை, வளைந்து சாய்ந்தவை, பச்சையைப் பறிக்கொடுத்தவை என்ற பாகுபாடுகளுக்குள் அடக்குகிறார். கதை நெடுக மரத்தின் சிறப்புகள் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பதற்குக் கீழ்க்காணும் பகுதியைச் சான்றுகாட்டலாம்.

“மரங்கள்தான் இந்த உலகைச் செழுமையாகவும் பசுமையாகவும் வைத்திருக்கும் சக்தி. மரமே சக்தியின் அடையாளம். தன்னலம் கருதாதவை மரங்கள். அவை கொடுக்கும் நிழல்கள் தாய்மையுள்ளம் கொண்டவை. நிழலின் அடைக்கலத்தில் எத்தனையோ கோடி உயிர்கள் இளைப்பாறுகின்றன. அவை வழங்கும் காய்களும் கனிகளும் பிரதிபலன் எதிர்பார்க்காதவை. காலத்தின் சுழிப்பில் ஒரு கட்டத்தில் இலைகளை இழந்து வெறுமையில் ஆழ்ந்தாலும் தளராமல் நிமிர்ந்து நிற்கும். அவை, காலத்தையே மீண்டும் பசுமையைக் கொண்டுவந்து போர்த்தச் செய்துவிடும் ஆற்றல் கொண்டவை மரம் ஒரு தெய்வம். மரம் ஒரு ஆலயம்”¹²⁹

என்பதில் மரத்தின் சிறப்புகள் கதையில் துருத்திக் கொண்டு நிற்கின்றன. மேற்காட்டிய பகுதி ஒரு கவிதையாகவோ கட்டுரையாகவோ வெளிப்பட்டிருந்தால்

பொருத்தமாக அமைந்திருக்கும் அது ஒரு சிறுகதையாக வடிவம் கொண்டுள்ள மையால் அது இலக்கிய மதிப்பை இழந்துவிடுகிறது.

பாவண்ணன் ‘இரண்டுமரங்கள்’ எனும் கதையில் மரங்கள் நட்டு சாதனை படைத்த ராஜாத்தி அம்மாளைக் கதைத்தலைவியாக்குகிறார். ராஜாத்தி ஐம்பது ஆண்டுகாலமாகத் தொடர்ச்சியாக மரம் நட்டுவருகிறார். தென்னங்கன்றுகளையும் மாங்கன்றுகளையும் அவர் நடுகிறார். தேங்காதிட்டு எனும் அவரது ஊரில் மரங்கள் சீராக நடப்பட்ட அழகைப் பாவண்ணன் வருணிக்கிறார்.

“எங்கெங்கும் சீரான இடைவெளியில் நின்றிருக்கும் ஏராளமான மரங்களைக் கண்டு பிரமித்துவிட்டேன். அப்படி ஓர் அழகை அதுவரை நான் பார்த்ததே இல்லை. மாமரங்களில் காய்களும் தென்னைமரங்களில் இளநீரும் கொத்துக்கொத்தாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. இடையிடையே மிக நீண்ட பசுமையான புல்வெளி அதில் பசுக்கள் மேய்ந்தன. காற்றின் குளுமையில் மனம் குளிர்ந்தது”¹³⁰

என்று மாமரங்களும் தென்னை மரங்களும் ஒழுங்குபட நடப்பட்டிருக்கும் காட்சியைத் தருகிறார். ராஜாத்தி அம்மாவுக்கு மரம் நடுவது என்பது வேலையன்று. அவரது மூச்சே மரம் நடுதலில்தான் இருந்தது. அவர் ஒவ்வொரு வாரமும் மாட்டு வண்டியில் ஐம்பது தென்னைமரங்களை ஏற்றிச் செல்கிறார். குழிவெட்ட இருவரை வேலைக்கு வைத்திருக்கிறார். குழிவெட்டி மரம்நடுவதோடு அவரது பணி நிறைவறாது. தினமும் வந்து மரங்களுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றுவதுதான் அவரது பணியின் சிறப்பம்சமாகும். விபத்தில் கணவன் இறந்ததிலிருந்து அவர் தனது மனதை மரம் நடுவதை நோக்கிச் செலுத்தத் தொடங்கினார். ஊரிலுள்ள ஏரிக்குள் இறங்கி இரண்டு ஆட்களின் துணையோடு ஆகாயத்தாமரையும் நாணலும் நிறைந்து கிடந்த புதர்களையும் அகற்றுகிறார். அப்புதர்கள் காய்ந்ததற்கப்புறம் அவற்றிற்கு நெருப்புவைத்துக் குப்பையாக்குகிறார். ராஜாத்தி மரங்கள் நடும் ஆர்வத்தைத் தனக்குள் உருவாக்கிக் கொண்டதோடு நிற்கவில்லை. பிறருக்கும் மரம் நட்டு வளர்க்கின்ற ஆர்வத்தை ஊட்டுகிறார்.

“இதோ இந்த தோப்பு ஒன்னு போதும் சார், ராஜாத்தி அம்மா யார்னு இந்த ஓலகம் புரிஞ்சிக்கறதுக்கு. இது ஒரு சாட்சி. இதுல இருக்கற ஒவ்வொரு கன்னும் ராஜாத்தி அம்மா கையால நட்டதுங்க. ஒரு காலத்துல தரிசா கெடந்த எடம் இது. எங்க தாத்தாகிட்ட பேசி நம்பிக்க ஊட்டி இப்படி ஒரு தோப்பா மாத்திக் காட்டனாங்க. ஒரு வருஷத்துல இதுல நான் ஒரு லட்சம் பாக்கறன்னா அதுக்கு மூலகாரணம் அம்மாதான். அம்மா கைவச்ச எடம் கட்டாந்தரயா இருந்தாகூட தளதளன்னு செடி முளைச்சிவரமாரி மாத்திக் காட்டுவாங்க சார். அவுங்க கைராசி அப்படி. தொட்டதெல்லாம் பொன்னாக்கற கை சார் இது”¹³¹

என்ற பாத்திரக்கூற்று பிறரை மரம் வளர்க்கத் தூண்டும் ராஜாத்தியின் சிறப்பை எடுத்துரைக்கின்றது.

ராஜாத்திக்கு மரம் வளர்த்தல் பற்றிய இலட்சிய நோக்கு இருந்தது. புதுச்சேரி முழுவதையும் தென்னந்தோப்பாக மாற்றவேண்டும் என்பது அவரது இலட்சியமாகும். உயிரிருக்கும் கடைசி நொடிவரை மரம் நட்டுக்கொண்டே இருக்கவேண்டுமென்பதும் அவரது ஆசையாக இருந்தது. வாரத்துக்கு ஐம்பது மரம் வைத்து நட்டால் கூட ஒருவருஷத்துக்கு இரண்டாயிரத்து அறுநூறு மரங்களை நடமுடியும் என்று அவர் கூறுகின்றார். இப்படியே ஐம்பது ஆண்டுகள் நட்டால் ஒரு லட்சத்து முப்பதாயிரம் மரக்கன்றுகளை நடமுடியும் என்ற புள்ளிவிவரத்தையும் தருகிறார். இந்த ஊர்மட்டும் தோப்பானா போதுமா? உங்க ஊருலயும் ஒரு தோப்ப உருவாக்க முடியுமா பாருங்க என்பதுதான் அவர் சமூகத்திற்கு வைக்கும் கேள்வியாகும்.¹³² சிறப்புப் பொருளாதார மண்டலம் அமைக்கப்படுவதற்கான சூழல் உருவான போது மரங்கள் வெட்டப்படுவதைத் தடுக்க இயலாத நிலை உருவானால் தானும் மரங்களோடு மடிந்து போவதாக அவர் கூறுகின்றார்.

சுற்றுச்சூழல் மாசுபாடு

பூமியானது வளிமண்டலம், நீர் மண்டலம், பாறைமண்டலம் ஆகியவற்றால் ஆனது. இம்மண்டலங்கள் நவீன யுகத்தில் மாசுபடுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றில் காற்று மாசு என்பது மிகப்பெரும் ஆபத்தாக உருவெடுத்துள்ளது.

“பலவிதமான மாசுக்களினால் காற்றானது மிகவும் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மனிதனையும் அவனது சுற்றுச்சூழலையும் பாதிக்கத்தக்க அளவு காற்று மாசுபடுவதே காற்று மாசு”¹³³

என வரையறுக்கப்படுகிறது.

வாகனங்களால் ஏற்படும் மாசுபாடு குறித்து ‘நலிவு’ எனும் சிறுகதை மேலோட்டமாகச் சுட்டுகிறது. இக்கதையில் லூசி எனும் பள்ளி ஆசிரியை வாகனம் உருவாக்கிய புழுதி மாசுபாட்டால் அவதியுறுகிறாள். அவள் பேருந்திலிருந்து இறங்கியதும் நடக்காமல் பக்கத்தில் இருந்த பேருந்து கிளப்பிய புழுதிக்குப் பயந்து கைக்குட்டையால் வாயையும் மூக்கையும் மூடிக்கொள்கிறாள். பயணிகளை இறக்கி விட்டுச் சென்றபின்னரும் சிறிது நேரம் புழுதி அலைந்து கொண்டிருக்கிறது. புழுதி அடங்கிய பின்னர்தான் லூசி பள்ளியை நோக்கி நடக்கிறாள். இதில் பாவண்ணன் சுற்றுச் சூழலை மாசுபடுத்தும் வாகனங்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வை உருவாக்குகிறார். காற்றுமாசுபாட்டைக் குறைக்க சாலைகள் ஒழுங்காக அமைக்கப்படவேண்டும் என்ற உணர்வை மறைமுகமாக எழுப்புகிறார்.¹³⁴ சுற்றுச்சூழல் மாசுபாட்டால் நோய்கள் உருவாவது பற்றி இக்கதையில் பேசுகிறார். பூச்சி மருந்துத் தொழிற்சாலை, கழிவுநீர் போன்றவை சுற்றுப்புறத்தை மாசுபடுத்துவதோடு நோயையும் உருவாக்குவதை இக்கதை புலப்படுத்துகிறது.

நகர மயமாக்கல்

நகரமயமாக்குதலின் விளைவுகளைச் சுசிலா அப்பாத்துரை விளக்குகின்றார்.

- மனிதனின் உடனடித்தேவைகளுக்கு ஏற்ப சுற்றுப்புறச் சூழலை மாற்றி அமைப்பதால் சுற்றுப்புறச்சூழல் சமநிலையற்ற தன்மைக்குத் தள்ளப்படுகிறது.
- இடநெருக்கடியான வாழ்வு தரமற்ற வாழ்வாகும்.
- நகரமயமாக்கலால் மாசுபாடு உயருகிறது.
- நீர் மற்றும் மின்சாரம் போன்ற வளங்கள் போதுமானதாக இல்லை.
- சமூக, பொருளாதார, சட்டப் பிரச்சினைகள் உருவாகின்றன

என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார்.¹³⁵

செழிப்புற்று நிற்கும் கிராமங்களை நகரமாக மாற்றுவதுதான் வளர்ச்சி என முதலாளித்துவம் நினைக்கிறது. கிராமங்களிலுள்ள மரங்களை அழித்து சிறப்புப் பொருளாதார மண்டலம் அமைப்பதனை வளர்ச்சி என்று முதலாளித்துவம் அடையாளப்படுத்தினாலும் அது வீழ்ச்சி என்று ‘இரண்டு மரங்கள்’ என்ற கதை உணர்த்துகிறது. இக்கதையில் ராஜாத்தி என்ற பெண் மரங்களை நட்டு தரிசுநிலங்களைச் சோலையாக்குகிறார். அப்பகுதியில் சிறப்புப்பொருளாதார மண்டலம் அமைக்கப்படப்போகும் செய்தி வருகிறது. ராஜாத்தி அம்மாள் மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகம் முன்னால் ஒரு நாள் அடையாள உண்ணாவிரதம் இருக்கிறார். தள்ளாடும் வயதில் நடைப்பயணம் மேற்கொண்டு ஆளுநரிடம் மனு கொடுக்கிறார். பொதுமக்கள் முதலில் ராஜாத்தி அம்மாளை ஆதரித்தாலும் படிப்படியாகப் பொருளாதார மண்டலத்தை ஆதரிக்கத் தொடங்கிவிடுகின்றனர். கட்சிகளும் சாதி அமைப்புகளும் பொருளாதார மண்டலத்தை ஆதரிக்க முடிவு செய்கின்றன. மரங்களையும் மனிதர்களையும் அரசு மதிக்க வேண்டும் என்று ராஜாத்தி கருதுகிறார். சிறப்புப் பொருளாதார மண்டலத்துக்கு நிலம் வழங்கப்படக்கூடாது என்று பதினாறு பக்க அளவில் ஒரு பிரசுரத்தை வெளியிடுகின்றார். அடையாள உண்ணாவிரதம் இருக்கிறார். தனக்கு அரசு கொடுத்த விருதை அரசாங்கத்திடம் திரும்ப ஒப்படைக்கிறார். ராசாத்தி தனியாக நின்று போராடியதால் எந்த விளைவையும் அவரால் ஏற்படுத்த முடியவில்லை. கிராமம் நகரமாக மாறத்தொடங்கிறது.

“ஊரில் இப்போது சில வசதிகள் பெருகியிருந்தன. ஒற்றையடிப்பாதையாக நீண்டிருந்த மண்சாலைகள் சிமெண்ட் சாலைகளாக மாற்றமடைந்திருந்தன. நிறைய குழல் விளக்குள். முன்பு ஊரைப் பார்த்துக்கொண்டு கழிமுகக் கால்வாயொன்று கடல்வரைக்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இப்போது இரண்டு சின்ன மேம்பாலங்கள் அந்தக் கால்வாயின் மீது முளைத்துவிட்டன. ஒரு மாடி வீட்டில் கொம்பு முளைத்தது போல ஏர்டெல் அலைபேசிக் கோபுரம் நின்றிருந்தது. பிள்ளைகள் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் மைதானத்தின் ஒரு

பகுதியில் வரிசையாக பல கடைகள் தோன்றியிருந்தன. பத்தடிக்கு இருபத்தி நான்கு வழுவுவது வண்ணத்தட்டியில் ஏழைப்பங்காளர் அடைமொழியுடன் அமைச்சர் கைகூப்பிச் சிரித்தார். இனிப்புக் கடை, பலசரக்குக்கடை, ரொட்டிக்கடை, வாகனம் பழுது பார்க்கும் நிலையம் பெருகியிருந்தன”¹³⁶

என்பதில் நகரமயமாக்கலின் தொடக்கநிலை காட்டப்படுகின்றது.

சிறப்புப் பொருளாதார மண்டலம் அமையும் போது பன்னாட்டுக் கம்பெனிகள் பல வரும் என்பதாலும் நிலங்களுக்கான விலை மதிப்பு உயரும் என்பதாலும் மக்கள் சிறப்புப்பொருளாதார மண்டலத்தை ஆதரிக்கிறார்கள். மரங்கள் காலகாலமாக மக்களுக்குச் சோறு போடாது என்றும் தொழில் வளர்ச்சியே பொருளாதார மேம்பாட்டுக்கான தீர்வு என்றும் மக்கள் சிந்திக்கத் தொடங்குகின்றனர்.

“இவ்வளவு நாளு இந்த மரங்கதான் சோறு போட்டுது சார். இல்லன்னு சொல்லலை. இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் இதுங்கள நம்பி இருக்கறது சொல்லுங்க. மரங்களும்தான் இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்குத் தாங்கும்? இன்னும் பத்து வருஷம் தாங்குமா? அதுக்கப்பறம்? சோத்துக்கு எங்ககுடும்பங்க லாட்டரிதான் அடிக்கணுமா? உலகமே முன்னேறும் போது நாங்களும் முன்னேறி ரெண்டு காசு பார்க்கணும்ன்னு ஆசைப் படக்கூடாதா?”¹³⁷

என்று பொதுமக்கள் வினா எழுப்புகின்றனர். பொருளாதார மண்டலம் என்பது முன்னேற்றத்தின் அடையாளம் என்பது அவர்களது முடிவாக இருந்தது.

மொழி வெறி

இந்தியா என்பது பல்வேறு மொழிக்குடும்பங்களையும், மொழிகளையும் கொண்ட நாடாகும். பல்வேறு மொழி பேசும் மக்கள் ஒரே நாட்டுக்குள் ஒன்றிணைக்கப்பட்டுள்ளமையால் ஒரு மாநிலத்திலிருந்து இன்னொரு மாநிலத்துக்குச் செல்வோர் மொழிச்சிக்கலுக்கு ஆட்படுகின்றனர். பிறமொழியைப் பேசவும் எழுதவும் தெரியாதோர், பிறமொழியைப் பேசத் தெரிந்தும் எழுதத்தெரியாதோர், பயன்பாட்டிற்குரிய முக்கிய சொற்களை அறிந்தோர் எனப் பலவகையினர் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் வாழுகின்றனர். வேலையின் பொருட்டுப் பிற மாநிலங்களுக்குச் செல்வோர் சந்திக்கும் பெரும் சிக்கல் தொடர்பியல் தடை ஆகும். கர்நாடகத்தில் வாழ்ந்தும் கன்னட மொழிபேசத் தெரியாத ஒரு தமிழரை ‘வெளிச்சம்’ கதையில் பாவண்ணன் கதைத் தலைவனாக்குகிறார். அவர் கர்நாடகத்தில் ஒரு தமிழ்இளைஞரிடம் தனக்குரிய மொழிச் சிக்கல் குறித்துப்பேசுகிறார்.

“நாப்பத்தஞ்சி வருஷமா இந்த ஊர்ல இருக்கம். இன்னம் இந்த கன்னட பாஷ நாக்குல படியல. அடிவயித்லேந்து மூச்சுக் கட்டிப் பேச ரொம்ப சிரமம். அப்படி இப்படி கடகண்ணிக்கு போனா ரெண்டு வார்த்தை பேசுவன். அவ்ளோதான் தெரியும் தொடர்ச்சியா தமிழ் மாதிரி வராது”¹³⁸

என மொழிச்சிக்கல் குறித்துப் பேசுகிறார். இவர் இருபத்தைந்து வயதில் பிழைப்பதற்காகக் கர்நாடக மாநிலத்துக்கு வந்தவர். முதுமையடைவது வரை கர்நாடகத்தில் வாழ்ந்தும் அவரால் கன்னட மொழியை முழுமையாகக் கற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

இந்தியா என்பது பல்வேறு மொழி பேசும் மனிதர்கள் ஒன்றிணைந்து வாழும் நாடாகும். ‘வேற்றுமையில் ஒற்றுமை’ என்பது இத்தேசத்தின் கொள்கையாகும். ஒவ்வொரு மொழியினரும் தங்கள் மொழிதான் உலகிலேயே உயர்ந்த மொழி என்று சாதிக்கின்றனர். தென்னிந்தியாவில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் ஒவ்வொரு மொழி ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. மொழியை முன் வைத்து அரசியல் ஆதாயம் தேடும் தலைவர்கள் மொழி வெறியை மக்களிடம் பதியச்செய்வதில் அதிகக்கவனம் செலுத்துகின்றனர். மொழிசார்ந்து இனங்கள் கட்டமைக்கப்படுவதால் மொழி வெறியோடு இனவெறியும் கை கோர்த்துக்கொள்ளுகிறது. மாநிலத்தில் வாழும் மொழிப்பெரும்பான்மையினர் சிறுபான்மை மொழி பேசும் மக்களை ஓரங்கட்டுவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றனர். மொழிச்சிறுபான்மையினருக்கெதிரான வன்முறைகளையும் முன்னெடுக்கின்றனர்.

பாவண்ணன் எழுதிய ‘ஊருக்கு வந்தவன்’ எனும் கதை மொழிப்பெரும்பான்மையினர் சிறுபான்மை மொழிபேசும் மக்களுக்கெதிராக வன்முறை நிகழ்த்துவது பற்றிப் பேசுகிறது. இக்கதையில் வரும் அழகேசன் சிறுபான்மை மொழிபேசும் மக்கட்கூட்டத்தைச் சார்ந்தவன். நகருக்குள் நடந்த மொழிக்கலவரத்தின் போது அவன் பெரும்பான்மை மொழிபேசும் மக்களில் ஒருவனைக் கொலை செய்ததாகக் குற்றம்சாட்டப்படுகிறான். அவனை அழிப்பதன் மூலம் பெரும்பான்மை மொழிபேசுவோரின் நலம் பாதுகாக்கப்படும் என்ற மனநிலையை அரசு, காவல்துறை, ஊடகங்கள் ஆகியவை கட்டமைக்கின்றன. உண்மையில் அவன் கொலைகாரனல்ல. அவனை அடிக்க துரத்தி வந்த ஒருவர் கீழே விழுந்து மரணமடைந்ததனைக் கொலையாக மாற்றிவிட்டார்கள். மொழிக் கலவரத்தின் போது சகமனிதனிடம் மொழியைக் கேட்டு வேற்று மொழிக்காரன் என்றால் அவனைச் சித்திரவதை செய்யும் மொழிவெறியை இக்கதை பதிவுசெய்கிறது¹³⁹

இனவெறி

மொழி சார்ந்த இனங்கள் இந்திய சமூக அமைப்பில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. திராவிட இனம், ஆரிய இனம் எனும் இருபெரும் இனங்கள் இந்தியாவின் பேரினங்களாகத் திகழுகின்றன. திராவிட இனத்திற்குள் தமிழர்கள், மலையாளிகள், தெலுங்கர்கள், கன்னடர்கள் போன்ற மொழி சார்ந்த இனத்தவர் அடங்குகின்றனர்.

பேரினவாதம் எப்போதும் சிறுபான்மை இனங்களை ஒடுக்கிவருவதை வரலாற்றில் காணமுடிகிறது. இலங்கையில் சிங்களப் பேரினவாதமும் தமிழினமும் முரண்பாடு கொண்டதனால் போர் நிகழ்ந்ததனை நினைவு கூரமுடியும். ஈழத்தில் இனத்துவ

ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான இலக்கியங்கள் உருவாகிவருகின்றன. தமிழ் இனத்தை முன்னிலைப்படுத்தும் பதிவுகளைத் தமிழகத்திலும் காணமுடியும்

வட இந்தியர்களிடம் இனவேறுபாட்டுச் சிந்தனைகள் மேலோங்கி நிற்பதாக ‘எட்டுத் திரைக்கதைகளும் ஒரு நேர்காணலும்’ கதை குறிப்பிடுகின்றது. இக்கதையில் குலசேகர் என்பவர் திரைப்படம் இயக்க முயற்சி செய்கிறார். அவர் ‘என்.எ.பி.டிசி’ எனும் அமைப்புக்குத் தனது திரைக்கதைகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து அனுப்புகிறார். அங்கு இவரது கதைகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. அதற்கு வடஇந்தியர்களின் இனவுணர்வே காரணம் எனக் குலசேகர் கூறுகின்றார்.

“வடநாட்டுக்காரனுங்களுக்கு நம்மளயெல்லாம் பாத்தா ஏதோ வெளிநாட்டுக் காரன பாக்கறமாதிரி நெனப்பு சார். அவனுங்க மூலமா நமக்காக எதுவும் நடக்காது”¹⁴⁰

என்கிறார்.

சுரண்டல்

சமூகம் என்பது ஆண்டைகளையும் அவர்களுக்கடங்கிய உழைப்பாளர்களையும் கொண்ட ஒரு அமைப்பாகும். இம்முரண்பட்ட இரண்டு பிரிவையும் இணைத்து ‘வர்க்கம்’ என்ற சொல்லால் குறிப்பர். முற்போக்கு இலக்கியங்கள் வர்க்க முரண்பாடுகளை மையப்படுத்துகின்றன. மார்க்சியம் உலகளாவிய அளவில் செல்வாக்கு செலுத்திய பின்னர் வர்க்கம் பற்றிய பொருண்மை முக்கியத்துவம் பெற்றது. உழைக்கும் மக்களின் வேட்கைகள், இலக்குகள், போராட்டங்கள் ஆகியவை இலக்கியத்தின் பாடுபொருள்களாயின. தூய கலைவிமர்சகர்கள் இத்தகு இலக்கியங்களைப் பிரச்சாரங்கள் எனப் புறந்தள்ளினர். வர்க்கம் பற்றிப் பேசும் இடதுசாரி இலக்கியங்கள் சமூக – அரசியல் இயக்கத்தின் அழகியல் வெளிப்பாடு என்பதைத் தூய கலை இலக்கியவாதிகள் புரிந்து கொள்வதில்லை. வர்க்க வேறுபாடுகளை முன்னிலைப்படுத்தும் எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன.

சமூகத்தில் முதலாளி, தொழிலாளி என்ற இரு வகைப்பிரிவினர் காணப்படுகின்றனர். இவர்களில் முதலாளி என்பவர் வளமையான வாழ்வுக்குச் சொந்தக்காரராகத் திகழுகிறார். தொழிலாளியோ முதலாளியால் சுரண்டப்பட்டு ஏழையாக வாழுகின்றார். தொழிலாளிகளை உழைக்கும் வர்க்கமாக அடையாளப்படுத்த முடிகிறது. உழைப்புச் சுரண்டல் எனும் சமுதாயச் சிக்கலே இவ்வேறுபாட்டை உருவாக்குகின்றது. முதலாளிகள் செய்யும் உழைப்புச் சுரண்டல் குறித்துப் படைப்பாளர்களும் திறனாய்வாளர்களும் கவலைகொள்ளுகின்றனர்.

“நமது நாட்டில் தொழில் நிறுவனங்களில் உறவுமுறை சீராக இல்லை. உழைப்பு எந்த வடிவத்தில் கிடைத்தாலும் (உடல், உழைப்பு, சிந்தனை உழைப்பு) அதனைச் சுரண்டுவது முதலாளிகளின் நோக்கமாகவே உள்ளது.

உழைப்புச் சுரண்டலின் அடித்தளத்தில் உருவாகும் முதலாளித்துவத்தின் தொடக்கமே சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுக்கு வழி வகுக்கிறது. ஏழைபணக்காரன் என்ற இரு வேறுபட்ட நிலை இருப்பது சமூக முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக அமைந்துவிடுகிறது”¹⁴¹

என்று க. மனோகரன் கூறுகின்றார்.

பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் முதலாளிகளின் சுரண்டலை வெளிக்கொணர்கின்றன. கல் உடைக்கும் தொழிலில் முதலாளிகள், ஏஜென்டுகள், தொழிலாளிகள் என்ற மூன்று பிரிவினர் காணப்படுகின்றனர். இதில் ஏஜென்டுகளாக இருப்பவர்கள் தொழிலாளிகளுக்கு உரிய கூலியைக் கொடுப்பதில்லை. ‘கல்’ என்ற சிறுகதை தொழிலாளர்களை வஞ்சிக்கும் ஏஜென்டுகளை விமர்சிக்கிறது.

“ஒரு லோடுக்கு லாரி வாடகை ஆள் கூலி எல்லாம் போக முந்நூறு நானூறு ரூபாய் நிற்கும். ஆனால் கூலிக்காரர்களுக்கு கிடைப்பதென்னமோ ஒரு புட்டிக்கு ஐந்து ரூபாய்தான். எத்தனையோ பேர் எத்தனையோ தரம் கேட்ட பிறகுகூட, தானே என்னமோ முதலாளி மாதிரி தோரணையோடு வெடிமருந்துக்கு, லாரிக்காரனுக்கு, ஆபீஸர்க்கு, தரகனுக்கு என்று கொட்டி அழுவதையெல்லாம் சொல்ல ஆரம்பிப்பார்கள் இந்த ஏஜெண்ட்டுகள். ‘ஏம்பா நா இன்னா ஒன்ன வந்து வா வான்னா கூப்புடறன்? முடிஞ்சா செய்ங்க இல்லன்னா போங்க’ என்று மெதுவாய் இதமாய்ப் பேசுகிற மாதிரி முடித்து விடுவார்கள்”¹⁴²

எனத் தொழிலாளிகளுக்கு உரிய கூலியை வழங்காத ஏஜென்டுகளின் சுரண்டல் விளக்கப்படுகிறது.

நிலத்தையும் நீரையும் நம்பி வாழும் மக்கள் அவற்றின் மீது உரிமை கொண்டாட முடியாத அவலத்தைக் ‘கத்தி’ சிறுகதை நுவலுகிறது. விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்விற்கு ஆதாரமாக விளங்கிய இயற்கையிலிருந்து அவர்கள் அப்புறப்படுத்தப்படுவதை அச்சிறுகதை விவரிக்கிறது. நிலங்களைப் பட்டா போட்டுக் கைப்பற்றும் அரசின் ஆதிக்கவுணர்வுகுறித்து இக்கதை பேசுகிறது.¹⁴³

தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடு

தண்ணீர்த்தட்டுப்பாடு எனும் சமூகச்சிக்கல் மனிதர்களைப் பெரிதும் பாதிக்கிறது. காடுகள் அழிக்கப்படுவதும், மழைபெய்யாமலிருப்பதும், மக்கள் தொகை பெருகி வருவதும் தண்ணீர்த் தட்டுப்பாட்டுக்கான முக்கியக் காரணங்களாகும். தண்ணீர்த்தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டால் பெரிதும் பாடுபடுபவர்கள் பெண்களாகத்தான் இருக்க முடியும். நீண்ட தூரம் சென்று தண்ணீர் எடுக்கும் பொறுப்பு அவர்களைச் சார்ந்ததாகிவிடுகிறது. பெருநகரங்களில் தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடு மிகப் பெரிய சவாலாக மாறிவிடுகிறது. மாநகராட்சிகளில் நான்கு நாட்களுக்கொருமுறை தண்ணீர் விடும் நிலை

தோன்றியுள்ளது. பாவண்ணன் தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடு என்ற சமூகச்சிக்கலை ‘மரம்’ என்ற கதை வழியாக உணர்த்துகிறார்.

“நான்கு நாட்களுக்கொருமுறை நேரம் கெட்ட நேரத்தில் குடிநீர் வருவதும் அரைமணி நேரமோ ஒரு மணி நேரமோ வந்துவிட்டு நின்றுபோவதும் மிகப்பெரிய பிரச்சனையாக நகரெங்கும் உருவெடுத்துவிட்டது. மனிதர்களின் உறங்கும் நேரத்தையும் விழித்திருக்கும் நேரத்தையும் தீர்மானிக்கிற சக்தியாக தண்ணீர் மாறிவிட்டது. இன்று இரவு தண்ணீர் வருகிற நாள் என்று செய்தித்தாளில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அழுக்குவாசம் வீசிய இரண்டு படுக்கை விரிப்புகளையும் நான்கு போர்வைகளையும் இருந்த தண்ணீரில் துவைத்து உலர்த்தியதில் கையிருப்பின் அளவு கணிசமாகக் குறைந்துபோய்விட்டது. கைகாலெல்லாம் அசதியா இருக்குது. நீங்கதான் ராக்கோழியாச்சே இன்னிக்கு ஒரு நாள் பார்த்து புடிச்சி வச்சிட்டுப் படுங்க”¹⁴⁴

என்பதில் தண்ணீர்த்தட்டுப்பாடு பற்றிய ஆசிரியரின் பார்வையை அறியமுடிகிறது. இன்று ஒரு நாள் மட்டும் கணவன் தண்ணீர் பிடிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை பிறநாட்களிலெல்லாம் மனைவியே தண்ணீர் பிடித்து வந்ததை உணர்த்துகிறது. தண்ணீர் எடுப்பதற்கு ஆண்கள் உதவ வேண்டும் என்ற அறிவுரையை இக்கூற்று உள்ளடக்குகிறது.

‘கன்று’ சிறுகதையில் ஒரு கிராமம் காட்டப்படுகிறது. இவ்வூர் மக்களுக்குத் தண்ணீர்க் குழாய் வசதி செய்யப்படவில்லை அவர்கள் கிணற்றில் இருந்து தண்ணீரை இறைப்பதாகக் காட்டப்படுகிறது.¹⁴⁵

போக்குவரத்து வசதியின்மை

போக்குவரத்து வசதியின்மை என்பது கிராமங்களில் முக்கிய சமூகச் சிக்கலாக உள்ளது. ‘கிராமத்துக்குத் திரும்புவோம்’ என்ற காந்தியின் குரல் மேடைகளில் ஒலித்தாலும் இயல்பு வாழ்க்கை ‘நகரத்துக்குத் திரும்புவோம்’ என்பதாகவே அமைகின்றது. நகரங்கள் பொருளாதாரக் குவிமையமாக இருப்பதால் கிராமத்து மக்கள் நகரங்களையே பின் தொடர்கின்றனர். நகரத்தில் சாலைவசதி, வாகனவசதி, கட்டட வசதி, வியாபாரம் செய்வதற்கான வசதி, வேலைவாய்ப்பு வசதி, உள்கட்டமைப்புவசதி, தொழில் நுட்பவசதி, இயந்திர வசதி போன்றவை மிகுந்திருப்பதால் கிராமத்தில் வாழ்பவர்கள் நகரத்தை நோக்கித் திரும்புகின்றனர். பண்பாடு சார்ந்து அவர்கள் கிராமத்து மனிதர்களாகத் தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டாலும் பொருளாதாரம் சார்ந்து நகர நெரிசலைத் தேடிச்செல்லுகின்றனர். கிராமம் என்பது தூய தண்ணீர், தூய காற்று, ஒன்றிணைந்த வாழ்வு, ஒலி மாசுபாடினமை போன்ற உயர்ந்த பிம்பங்களைக் கொண்டிருந்தாலும் நவீனத்துவ வசதிகள் போதுமானதாக இல்லாததால் அவை பொலிவிழந்து வருகின்றன.

சாலைவசதியின்மை, போக்குவரத்து வசதியின்மை ஆகியவை கிராமங்களைப் பின்னுக்குத்தள்ளுகின்றன.

பாவண்ணன் ‘நொண்டிப் பறவைகள்’ எனும் சிறுகதையில் பேருந்து வசதியின்மை எனும் சிக்கலைக் காட்டுகிறார். இக்கதையின் தலைவன் வேலுச்சாமி ஆவான். அவன் சந்தையில் போய் கூடையும் முறமும் விற்றுப் பிழைப்பு நடத்துகிறான்.

அவன் பேருந்துக்காகக் காத்து நிற்கிறான். நீண்ட நேரமாகப் பேருந்து வரவில்லை. விழுப்புரம் முதல் பாண்டிச்சேரி வரை செல்லும் பேருந்துகள் கிராமத்து நிறுத்தங்களில் நிற்காமல் செல்லுகின்றன. சில பேருந்துகள் நின்றாலும் பாரங்களை ஏற்றுவதற்கு அனுமதிப்பதில்லை. பேருந்தில் பாரம் ஏற்றி வியாபாரம் செய்யச் செல்வதில் உள்ள போக்குவரத்துச் சிக்கல்களைக் கீழ்க்காணும் பகுதி விவரிக்கிறது.

“பஸ்காரனையெல்லாம் நம்ப முடியாது. ஒரு நேரம் போல் இருக்காது. சில சமயங்களில் லக்கேஜ் ஏற்றிக் கொள்வார்கள். சில சமயம் ஒதுக்கி விடுவார்கள். அலட்சியம் செய்வார்கள் திமிராய்ப் பேசுவார்கள். கிராக்கு மாதிரி நடந்து கொள்வார்கள். என்ன இருந்தாலும் பஸ்காரன் மனசு குரங்கு மனசுதான்”¹⁴⁶

என்ற பகுதி கிராமத்து மனிதர்களை அலட்சியப்படுத்தும் பேருந்துகள் பற்றிப் பேசுகிறது.

கழிப்பறை வசதியின்மை

‘கல்’ எனும் கதையில் மீனாவின் குடும்பம் வறுமையில் வாடுகிறது இருப்பிட வசதி அவர்களுக்குப் போதுமானதாக இல்லை. கால் சூம்பிப் படுத்திருக்கிற சந்திரா தங்கச்சியை வெளியே தோப்புக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் வரும் பணியைத் தினமும் மீனா செய்வதாக இக்கதை குறிப்பிடுகிறது. மீனா வீட்டில் கழிப்பறை இல்லை என்பதனைப் பாவண்ணன் இதில் மிக நாகரிகமாகச் சொல்லுகிறார்.¹⁴⁷

இவ்வியலில் பல்வேறுபட்ட சமுதாயச் சிக்கல்கள் பாவண்ணன் கதைகளை முன்வைத்து ஆராயப்பட்டுள்ளன. குழந்தைகள் சந்திக்கும் சிக்கல்கள் பற்றிச் சுருக்கியுரைக்கப்பட்டுள்ளன. பெண்கள் சமூகத்தில் சந்திக்கும் பல்வகைப்பட்ட சிக்கல்களும் சான்றுகளுடன் விளக்கப்பட்டுள்ளன. தொழில் செய்வதில் உள்ள சிக்கல்கள், உழைக்கும் வர்க்கம் சந்திக்கும் சிக்கல்கள் ஆகியவையும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்வில் கவனம் கொள்ளும் பாவண்ணனின் சிறுகதைகளும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. சுற்றுச் சூழல் சிக்கல்கள், மொழிவெறி, இனவெறி, தண்ணீர்த்தட்டுப்பாடு, போக்குவரத்து வசதியின்மை, கழிப்பறை வசதியின்மை ஆகிய சிக்கல்களும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

அடிக்குறிப்பு

1. யோகீசுவரன், தமிழ்க்கவிதைகளில் சமுதாயச் சிக்கல்கள், ப.6
2. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப. 92
3. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், பக்.100,101
4. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.159
5. மேலது, பக் 295, 296
6. பாவண்ணன், இரண்டுமரங்கள், ப.55
7. இராமகுருநாதன் & தேவிப்பிரியா, பெண்ணியம், பக்.12,13
8. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப.104.
9. அ. வெண்ணிலா, நிகழ்முகம், பக். 20,21
10. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு ப. 105
11. மேலது, ப.105
12. மேலது, ப.105
13. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப.149
14. மேலது, ப. 145
15. மேலது, ப.137
16. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, பக். 32,33
17. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 297
18. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப. 48
19. மேலது, பக். 112,113
20. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப. 39
21. பாவண்ணன், கடலோரவீடு, பக் 109 -120
22. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப.60
23. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, பக்.41,42
24. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 176
25. மேலது, பக் 8-14
26. பாவண்ணன், கடலோரவீடு, ப.100
27. இரா. வேங்கடரத்தினம், சமூகவியல் ப.72
28. ச. தமிழ்ச்செல்வன், எது கலாச்சாரம், ப. 18
29. பாவண்ணன், இரண்டுமரங்கள், ப.144
30. இராம.குருநாதன்., தேவிப்பிரியா, பெண்ணியம், ப.40
31. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 228
32. காலச்சுவடு (இதழ்) ஜனவரி 1998, ப. 18
33. பாவண்ணன், இரண்டுமரங்கள், ப.96
34. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, பக். 124,125

35. மு. இராஜசேகரன், பிரபஞ்சன் புதினங்களில் சமூக மாற்றச்சிந்தனைகள், ப.41
36. ரோஸலிண்ட் மைல்ஸ் (மொ.பெ), வரலாற்றில் பெண்கள், ப.73
37. எங்கல்ஸ், குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப.91
38. உ. வாசுகி, பெண்ணியம் பேசலாம் வாங்க, ப. 15
39. இரா. ரெங்கம்மாள், சி. வாசுகி, பெண்ணியம் அணுகுமுறைகளும் இலக்கியப் பயன்பாடும், பக்.19,20
40. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப. 82
41. மேலது, ப. 82
42. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப.56
43. மேலது, ப.57
44. தே. ஞானசேகரன், பெண் வழக்காறுகள், ப.31
45. பாவண்ணன், இரண்டுமரங்கள், ப.16
46. மேலது, ப.17
47. மு.இராஜசேகரன், பிரபஞ்சன் புதினங்களில் சமூகமாற்றச் சிந்தனைகள், ப.25
48. பாவண்ணன், கடலோரவீடு, ப.11
49. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப.27
50. மேலது, ப.37
51. ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப.106
52. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.233
53. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப.128
54. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப.54
55. மேலது, ப.57
56. மேலது, பக். 69-73
57. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப.17
58. மேலது, ப.21
59. மேலது, ப.18
60. மேலது, ப.22
61. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 165
62. மேலது, பக். 63, 64
63. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப.43
64. மேலது, ப.40
65. மேலது, பக். 40,41
66. மேலது, ப.42
67. மேலது, பக். 65-67
68. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், பக். 142, 143
69. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், பக். 281, 282

70. மேலது, ப. 187
71. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, பக். 39-39
72. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 50
73. மேலது, ப.55
74. மேலது, பக். 299, 300
75. பாவண்ணன், கடலோர வீடு, ப.7
76. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 150
77. மேலது, பக். 45-48
78. மேலது, ப.99
79. மணிகோ. பன்னீர் செல்வம், பாவேந்தரும் விளிம்பு நிலை மக்களும், ப.30
80. மேலது, ப.16
81. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப.76
82. மேலது, ப.77
83. மேலது, ப.79
84. மேலது, ப.79
85. மேலது, ப.78
86. கே. பழனிவேலு, கோட்பாட்டியல் திறனாய்வுகள், ப.51
87. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், பக். 292, 298
88. கே. பழனிவேலு, கோட்பாட்டியல் திறனாய்வுகள், ப.48
89. மேலது, ப.48
90. மேலது, பக். 48, 49
91. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.310
92. மேலது, பக். 307-314
93. மேலது, ப.13
94. மேலது, ப. 44
95. மேலது, ப. 237
96. மேலது, பக். 236-244
97. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப.88
98. மேலது, ப. 91
99. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், பக். 66,67
100. மேலது, ப. 183
101. சரண்குமார் லிம்பாலே, தலித் இலக்கியம் விடுதலையின் திசைகள், ப.49
102. கே. பழனிவேலு, கோட்பாட்டியல் திறனாய்வுகள், ப. 51
103. பாவண்ணன், கடலோர வீடு, பக்.157, 158
104. மேலது, ப. 158
105. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 119

106. மேலது, ப. 122
107. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப.31
108. க. மனோகரன், சு. சமுத்திரத்தின் சிறுகதைகள், ப.35
109. மேலது, ப.152
110. கே. பழனிவேலு, கோட்பாட்டியல் திறனாய்வுகள், பக்.49,50
111. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப.38
112. மேலது, ப.60
113. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, பக். 44,45
114. பாவண்ணன், பிரயாணம், பக்.112,113
115. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப.101
116. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், பக். 292,293
117. மேலது, ப. 83
118. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப.41
119. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப. 102
120. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.36
121. மேலது, ப.49
122. மேலது, பக். 292, 293
123. பாவண்ணன், கடலோர வீடு, ப. 100
124. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 164
125. கி. நாகராஜன், கோ வேணுகோபால், சுற்றுச் சூழல் கல்வி, பக். 50,51
126. பாவண்ணன், ஏழு லட்சம் வரிகள், பக். 113,114
127. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 288
128. மேலது, பக். 288, 289
129. மேலது, ப.287
130. மேலது, ப.81
131. மேலது, ப.84
132. மேலது, ப.90
133. சுசீலா அப்பாத்துரை, சுற்றுச்சூழல் கல்வி, ப.101
134. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.40
135. சுசீலா அப்பாத்துரை, சுற்றுச்சூழல் கல்வி, பக். 147, 148
136. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப.93
137. மேலது, ப.95
138. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப.37
139. பாவண்ணன், கடலோர வீடு, பக்.95,96
140. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப.32
141. க.மனோகரன், சு.சமுத்திரத்தின் சிறுகதைக் கலை, ப.134

142. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.166
143. கே.பழனிவேலு, கோட்பாட்டியல் திறனாய்வுகள், ப.49
144. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப.115
145. பாவண்ணன், ஏழு லட்சம் வரிகள், ப.80
146. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.34
147. மேலது, ப.164

முடிவுரை

முடிவுரை

‘பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் சமுதாயம்’ எனும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்து கண்டறிந்த உண்மைகள் கீழே தொகுத்துத்தரப்படுகின்றன.

- பாவண்ணன் முதலில் மரபுக் கவிதை வழியாக எழுத்துலகுக்குள் நுழைந்தார்.
- பாவண்ணன் உருஷ்ய எழுத்தாளரான செகாவ் - இன் பாதிப்பினால் சிறுகதை எழுதத் தொடங்கினார்.
- தொழில் வயிற்பிரிவால் மனச்சோர்வு ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்பதனால் எழுதத் தொடங்கியதைப் பாவண்ணனின் பதிவுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.
- சிறுகதை, புதினம், கவிதை, கட்டுரை, திறனாய்வு, மொழிபெயர்ப்பு, சிறுவர் இலக்கியம் எனப் பன்முகப் படைப்பாற்றலைப் பாவண்ணனிடம் காணமுடிகிறது.
- பாவண்ணனின் முதல் சிறுகதையை வெளியிட்ட இதழ் ‘தீபம்’ ஆகும்.
- முப்பத்து மூன்று ஆண்டு காலத்துப் பயணத்தில் பாவண்ணன் எழுதிய நூற்கள் 184 ஆகும்.
- பாவண்ணன் மொத்தம் 18 சிறுகதைத் தொகுதிகளை எழுதியுள்ளார்.
- பாவண்ணன் ஆறு சிறுவர் இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளார்.
- பாவண்ணனின் பெரும்பான்மையான மொழிபெயர்ப்புகள் கன்னட மொழியிலிருந்து தமிழுக்குக் கொண்டுவரும் நோக்கில் செய்யப்பட்டவை.
- பாவண்ணன் சிறுகதையுலகில் பரவலாக அறியப்பட்டாலும், அவர் சிறுகதைகளைவிட கட்டுரைகளையே மிகுதியாக எழுதியுள்ளார்.
- பாவண்ணனின் பெரும்பான்மையான படைப்புகளைத் தீவிர இதழ்களே வெளிக்கொணர்ந்துள்ளன.
- பாவண்ணன் மொழிபெயர்ப்புக்காகச் சாகித்திய அகாதெமி விருதினைப் பெற்றுள்ளார்.
- பிரபஞ்சன், பஞ்சநாதன், கோவைஞானி, காவ்யா சண்முகசுந்தரம், எம்.கோபாலகிருஷ்ணன், வல்லிக்கண்ணன், எஸ். ராமகிருஷ்ணன், இமையம், ஜெயமோகன், கே.பழனிவேலு முதலிய திறனாய்வாளர்கள் பாவண்ணனின் சிறுகதைகளை உயர்வாக மதிப்பிட்டுள்ளனர்.

- பாவண்ணன் கதைகளில் சிறுவர்களின் உலகம், இளைஞர்களின் வாழ்வு, பெண்களின் சிக்கல்கள், ஆண்களின் வாழ்வியல், முதியவர்கள் சந்திக்கும் புறக்கணிப்பு ஆகிய அனைத்துப் பருவத்தினரின் வாழ்வும் கதைக் கருக்களாகியுள்ளன.
- விளிம்புநிலைமக்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், மத்தியதரவர்க்கத்தினர், மேட்டுக்குடி மக்கள் ஆகிய அனைத்துப் படிநிலை மக்களின் சிக்கல்களும் பாவண்ணன் சிறுகதைகளின் கருப்பொருள்களாகியுள்ளன.
- எளிமைநடை, இலக்கியநடை, உவமைநடை, பேச்சுவழக்குநடை, கலப்பு மொழிநடை, ஆகிய மொழிநடைகளைப் பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் காணமுடிகிறது.
- இரட்டைக்கிளவி, அடுக்குத் தொடர், இலக்கியமேற்கோள்கள் ஆகியவற்றையும் பாவண்ணன் கதைகளில் காணமுடிகிறது.
- பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் பாமரனும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் எளிமையான தன்மையில் அமைந்துள்ளன.
- பாவண்ணன் வரலாற்றுச் சிறுகதைகளிலும், தொன்ம உள்ளடக்கமுடைய சிறுகதைகளிலும் இலக்கிய நடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.
- பாவண்ணன் கவிஞராக விளங்குவதால் அவரது சிறுகதைகளில் கவித்துவமான மொழியைக் காணமுடிகிறது.
- உணர்ச்சிமயமான சூழல்களில் பாவண்ணன் இரட்டைக் கிளவியைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.
- பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் இலக்கிய மேற்கோள்கள் அருகியே காணப்படுகின்றன.
- நிகழ்ச்சிகள், பண்புகள், இயற்கைக் காட்சிகள், செயற்கைப் பொருட்கள் ஆகியவற்றை வாசகர் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தும் அழகியல் முறையாக வருணனை அமைந்துள்ளது.
- பாவண்ணன் கதைகளில் இயற்கைவருணனை, இடவருணனை, உடல்வருணனை, உள்ளவருணனை ஆகியவை அமைந்துள்ளன.
- பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் இலக்கிய உரையாடல், பேச்சுமொழி உரையாடல், கலப்புமொழி உரையாடல் ஆகியவற்றைக் காணமுடிகிறது.
- விளிம்புநிலை வாழ்வை எழுதுதல், தலித்துகளின் வாழ்வை எழுதுதல், தொன்மங்களை மறுவாசிப்பு செய்தல், இயற்கையை எழுதுதல்,

யதார்த்தத்தை எழுதுதல், முற்போக்காக எழுதுதல், சிறுவர்களின் உலகை எழுதுதல், மனிதஉறவுகளை எழுதுதல், துன்பியலை எழுதுதல், மனித நேயத்தை எழுதுதல் ஆகிய எழுத்து முறைகளைப் பாவண்ணனிடம் காணமுடிகிறது.

- குமாரவனம், ஏவாளின் இரண்டாம் முடிவு, வாசவதத்தை, அன்னை, முற்றுகை ஆகிய கதைகள் தொன்மங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.
- சிலப்பதிகார, இராமாயணத் தொன்மங்களைப் பாவண்ணன் மறுவாசிப்பு செய்துள்ளார்.
- பாவண்ணன் மனிதர்களின் கதையை எழுதுமிடங்களில் இயற்கை அதன் பின்னணியாக இருந்து கதையை அழகியல் தளத்துக்கு அழைத்துச் செல்லுகிறது.
- பாவண்ணன் நம்பமுடியாத அதீத பாத்திரங்களைப் படைக்காமல் உலகில் இயல்பாகக் காணும் சக மனிதர்களையே பாத்திரங்களாக்கியுள்ளார்.
- பாவண்ணன் சிறுவர்களின் விளையாட்டுக்கள், பேச்சு, பண்புகள், மனநிலை ஆகியவற்றைச் சிறுகதைகளுக்குள் கொண்டுவந்துள்ளார்.
- இயற்கையிடமிருந்து விலகிச் செல்பவர்கள், மனிதனிடமிருந்து விலகிச் செல்பவர்கள், இயற்கையிடமிருந்தும் மனித உறவுகளிலிருந்தும் தம்மைத் துண்டித்துக் கொண்டவர்கள் ஆகிய மனிதர்களைக் காட்டி மனிதஉறவுகளில் ஏற்படும் பின்னடைவைப் பாவண்ணன் விளக்கியுள்ளார்.
- பாவண்ணனிடம் துன்பியல் உள்ளடக்கங்களே பெரும்பான்மையாகக் காணப்படுகின்றன.
- மனிதநேயம் இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறது என்பதைப் பாவண்ணனின் கதைகள் நிறுவுகின்றன.
- உலகத் தோற்றம் பற்றி ஆன்மீகம் அளிக்கும் விளக்கங்களும் விஞ்ஞானம் அளிக்கும் விளக்கங்களும் வேறுபட்டுத் திகழுகின்றன.
- தொடக்க கால மனிதநிலையை விலங்காண்டி நிலை, காட்டாண்டி நிலை, நாகரிக நிலை என மூன்றாக மானுடவியலாளர்கள் பகுக்கின்றனர்.
- மக்கள் கூட்டமானது குழுக்கள், இனக்குழுக்கள், இரத்தஉறவுடைய குலங்கள் என மூன்றாகப் பகுக்கப்படுகின்றன.
- ஒன்றாக இணைந்துள்ள மானிடக் குழு சமூகம் எனப்படுகிறது.

- மனிதன் பிறரைப்பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கியபோது சமுதாயம் உருவானது.
- தொடக்க காலச் சமுதாயம் இயற்கையைச் சார்ந்திருந்தது.
- வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலமானது பழைய கற்காலம் என்றும் புதியகற்காலம் என்றும் பகுக்கப்படுகின்றது.
- அரசியல், பொருளாதாரம், கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு, நாகரிகம், மதம், இனம், சாதிப் பாகுபாடுகள், கொள்கைகள், ஒழுக்கலாறுகள் ஆகிய அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதாகச் சமுதாயம் விளங்குகிறது.
- சமூகம் என்ற சொல்லுக்கு நிகராகக் குழுகாயம் என்ற சொல் தமிழில் இருந்தாலும் சமூகம் என்ற சொல்லே நிலை பெற்றுள்ளது.
- சமுதாயத்தோடு தனிமனிதன், படைப்பாளன் ஆகியோர் உறவு கொண்டு விளங்குகின்றனர்.
- இலக்கியம் சமுதாயத்தையும் சமுதாயம் இலக்கியத்தையும் பாதிக்கின்றன.
- இலக்கியம் என்பது சமூக யதார்த்தத்தை மட்டுமின்றி சமூகமாற்றத்தையும் கணக்கில் கொண்டு செயற்படுகின்றது.
- இலக்கியத்தில் சமூகப்பிராணியாகிய மனிதனின் உணர்வுகள், அனுபவங்கள், பாதிப்புகள், காலத்தேவைகள், ஆசைகள், மக்களின் விருப்பு வெறுப்புகள் முதலியவை வெளியிடப்படுகின்றன.
- இலக்கியங்கள் என்பவை கடந்த காலத்தின் சிந்தனை, நிகழ்கால வாழ்வியல், எதிர்காலக் கனவு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியுள்ளன.
- தற்காலச் சிறுகதைகளில் காதல், குடும்பம், சாதி, சமயம், தொன்மம், வரலாறு, அரசியல், கொலை, திகில், அமானுஷ்யம், விஞ்ஞானம், சமுதாயம் முதலிய உள்ளடக்கங்கள் காணப்படுகின்றன.
- பாவண்ணன் கதைகளில் கிராமங்களின் புவியியல் வருணனை, கிராமங்களில் காணப்படும் நாட்டுப்புறக்கலை, நாட்டுப்புற விளையாட்டு, வழிபாட்டு மரபுகள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள் முதலிவற்றைக் காணமுடிகிறது.
- பாவண்ணன் கிராமத்தின் மையப் பகுதியை மட்டுமின்றி அதன் விளிம்புப் பகுதியையும் காட்சிப் படுத்தியுள்ளார்.

- நாட்டுப்புறக் கலைகளில் கூத்து, நாடகம், பாம்பாட்டம், நாட்டுப்புறப் பாடல், நாட்டுப்புறக்கதை, ஆகியவற்றைப் பற்றிய புரிதலைப் பாவண்ணன் சிறுகதைகள் உருவாக்குகின்றன.
- கூத்துக்கலையை நிகழ்த்துபவர்கள் புராணக்கதைகளை மையமாக வைத்துக் கொள்வதைப் பாவண்ணன் கதைகளிலிருந்து அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.
- கிராமத்தில் நிகழ்த்தப்படும் நாடகங்களின் உள்ளடக்கமாகப் புராணமும், சமூகமும் அமைவதைப் பாவண்ணன் கதைகள் உணர்த்துகின்றன.
- நாடகக்கலைஞர்களின் வாழ்க்கை, நாடக வடிவம், நாடகத்தில் பாடலின் முக்கியத்துவம், இசைக்கருவிகளின் பங்கு, நாடகக்கலைஞர்களின் பலவீனம், கலைஞர்களின் தற்காலிக உறைவிடம், வாழ்வு ஆகியவற்றைப் பாவண்ணன் கதைகளிலிருந்து புரிந்து கொள்ளமுடிகிறது.
- மகுடி ஊதி பாம்பைப் போன்ற உடலசைவுடன் ஆடும் ஆட்டமாகப் பாம்பாட்டம் விளங்குகின்றது.
- கிராமத்துப் பெண்களிடம் நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் இன்னும் உயிர்த்துடிப்புடன் இயங்குவதைப் பாவண்ணன் சிறுகதைகள் சுட்டுகின்றன.
- பாவண்ணன் சிறுகதைகளின் ஊடே கதைக்குள் கதையாக வழக்கிலிருக்கும் நாட்டார் கதைகளை இணைத்துள்ளார்.
- கூழாங்கல்லை விழுங்கச் சொன்ன சாமியார்களின் கதை, வேணி மலையின் கதை, அங்காளம்மனின்கதை ஆகிய நாட்டுப்புறக்கதைகள் பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன.
- பாவண்ணன் சிறுவர்களின் மொழி, உளவியல், விளையாட்டு, நம்பிக்கைகள், பயங்கள், ஆர்வங்கள் ஆகியவற்றைத் தனது சிறுகதைகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.
- பந்து, எறிபந்து, ஊஞ்சல், கெடா சவாரி, குளத்து நீச்சல், கண்ணாமூச்சி, ஆபியம், ஓடிப்பிடித்தல், குளியல், கல்வீடு கட்டி விளையாடுதல், கபடி, ஓட்டப் பந்தயம், குட்டிக்கரணம் ஆகிய விளையாட்டுக்களைப் பற்றிய குறிப்புகளைப் பாவண்ணன் கதைகளில் காணமுடிகிறது.
- பாவண்ணன் தன் சிறுகதைகளில் விநாயகர், திரௌபதி அம்மன், ஐயனார், அம்மன் ஆகிய தெய்வங்களை வழிபடுவது பற்றி விளக்கியுள்ளார்.

- திருநீறு பூசி காத்துக்கருப்பை விரட்டுதல், தாயத்துகட்டுதல், எலுமிச்சம் பழம் தேய்த்தல், கூத்துக் கலைஞர்கள் வீசும் பூவை மடியிலேந்தி குழந்தை வரம் பெறுதல், நல்ல நாள் பார்த்தல், சோதிடம் பார்த்தல், ஆகிய நம்பிக்கைகளைப் பாவண்ணன் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.
- ஐயனாருக்குப் பொங்கல் வைத்தல், கூத்துக் கலைஞர்கள் விரதம் இருத்தல், காணிக்கை படைத்தல், மொட்டைபோடுதல் ஆகிய சடங்குகளைப் பாவண்ணன் காட்டியுள்ளார்.
- சாவுச்சடங்கு பற்றிய விவரிப்புகளைப் பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் காணமுடிகிறது.
- சோளரொட்டி, கேழ்வரகுக்கஞ்சி, பழஞ்சோறு, அரிசிக்கஞ்சி, கருவாடு, மீன் உணவு, மோர், கம்மங்கூழ், பயத்தம் பயிறு, புளிச்சோறு, புலால் உணவு, முட்டை தோசை, கத்தரிக்காய் குழம்பு, உப்புமா, அவித்த வேர்க்கடலை, பழஞ்சோறு ஆகிய உணவுவகைகளைப் பாவண்ணன் சிறுகதைகள் காட்டுகின்றன.
- பாவண்ணன் மக்களின் பேச்சு வழக்கிலுள்ள பழமொழிகளையும், சொல்நடைகளையும் பொருத்தமான இடங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளார்.
- பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் திருமணம், குடும்பம், சாதி, மதம், கல்வி, சட்டம், அரசு ஆகிய சமுதாய நிறுவனங்கள் பற்றிய பதிவுகள் இடம் பெற்றுள்ளன.
- திருமண அலங்காரம், வரனைத் தேர்ந்தெடுத்தல், அகமணம், புறமணம், ஒருதுணை மணம், பலதாரமணம், திருமணம் மீதான அதிருப்தி, திருமணமுறிவு, ஆகிய திருமணம் சார்ந்த உள்ளடக்கங்களைப் பாவண்ணன் கதைகளில் காணமுடியும்.
- இந்தியக் கலாச்சாரத்தில் திருமணச்சடங்கும் திருமணக் கொண்டாட்டமும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.
- திருமணவரனைப் பெற்றோர் தேர்ந்தெடுத்தல், பிள்ளைகள் தேர்ந்தெடுத்தல் எனும் இரண்டு வகை முறைகளைக் குறித்தும் பாவண்ணன் கதைகள் பேசியுள்ளன.
- அகமணம், புறமணம் என்ற இருவகை மணங்கள் குறித்துப் பாவண்ணன் விவரித்துள்ளார்.
- ஒருதுணை மணம் இந்தியக் கலாச்சாரத்திற்கேற்றதாய் அமைந்துள்ளது.

- பலதுணை மணம் என்பது சமூக ஒழுகலாறுகளை மீறுபவர்களால் பின்பற்றப்படுவதைப் பாவண்ணன் சிறுகதைகள் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.
- பலதுணை மணம் குழந்தைச் செல்வத்துக்காகவும், உடல் சுகத்துக்காகவும், அன்புக்காகவும் நிகழ்வதனைப் பாவண்ணன் சிறுகதைகள் எடுத்துரைக்கின்றன.
- பெண்கள் கணவனை விட்டு வேறு ஆடவரை மணப்பது குறித்த செய்திகள் பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் குறைவாக இடம் பெற்றுள்ளன.
- கணவனை உதறி வாழும் பெண்கள் இயற்கையாலும் சூழலாலும் தண்டிக்கப்படுவது போன்ற ஆண்மைய எழுத்தைப் பாவண்ணனிடம் சில இடங்களில் காணமுடிகிறது.
- பாவண்ணன் குடும்பத்தில் காணப்படும் சிக்கல்களாகச் சுதந்திரமின்மை, பொருளாதாரச் சுதந்திரமின்மை, சமமரியாதையின்மை, அலட்சியப் படுத்தப்படுதல், கருப்பு நிறம் புறக்கணிக்கப்படுதல், மாமியார் கொடுமை, சொல் வன்முறை, உடல் வன்முறை, உள வன்முறை ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறார்.
- பாலினப்பாகுபாடு, சித்திரவதை, அடக்குமுறை, அவதூறு, பலாத்காரம் ஆகிய முறைகளில் நிகழ்த்தப்படும் குடும்ப வன்முறைகள் குறித்துப் பாவண்ணன் விவரித்துள்ளார்.
- பாவண்ணன் பிற நிறுவனங்களை விட குடும்பம் என்ற நிறுவனத்துக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார்.
- பாவண்ணன் எழுதிய ‘பகை’ எனும் சிறுகதையைத் தலித்தியச் சிறுகதையாக மதிப்பிட முடிகிறது.
- கிராமத்தில் மட்டுமின்றி நகரத்தில் வாழும் படித்தவர்களிடமும், சாதியுணர்வு இருக்கிறது என்பதனைப் பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் எடுத்தியம்புகின்றன.
- பாவண்ணன் நாட்டார் சமயம் பற்றிய பதிவுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார். கிறித்தவ சமயம் பற்றிக் குறைவான பதிவுகளைத் தந்துள்ளார் எழுதியுள்ளார்.
- பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் கல்வியின் அவசியம், அரசுப்பள்ளி, கிராமத்துப்பள்ளி, நகரப்பள்ளி, ஆங்கில பள்ளி, சிறுபான்மையினர் பள்ளி,

மாற்றுத் திறனாளிகளுக்கான கல்வி, இருபாலர் பயிலும் பள்ளி, விளையாட்டுக் கல்வி, உயர்கல்வி ஆகிய செய்திகள் கல்வி என்ற பொருண்மையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

- சட்டம் ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்றும், மனிதாபிமானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல என்றும் பாவண்ணனின் கதைகள் விமர்சித்துள்ளன.
- பாவண்ணன் காட்டும் அரசியல்வாதிகள் அனைவரும் ஏமாற்றும் பண்புடையவர்களாக விளங்குகின்றனர்.
- பாவண்ணன் குழந்தைகள், பெண்கள், தொழிலாளர்கள், விளிம்பு நிலை மக்கள் ஆகியோருடைய சிக்கல்களைக் காட்டியுள்ளார்
- குழந்தைகளைத் தெருவில் வீசுதல், குழந்தைத் தொழிலாளர் சிக்கல் ஆகிய குழந்தைகள் சார்ந்த சிக்கல்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.
- வளர்ப்பு முறைவேறுபாடு, பாலினப் பாகுபாடு, பெண்கல்வி மறுக்கப்படுதல், பகடிவதை, பெண்களை உடலாகப் பார்த்தல், பாலியல் சுரண்டல், முதிர்கன்னியாய் வாழ்தல், வரதட்சணை, பெயர்த்துச் செல்லப்படுதல், முடிவெடுக்கும் உரிமையின்மை, புழங்குவெளி சுருக்கப்படுதல், ஆணாதிக்கம், உடல்வன்முறை ஆகிய பெண்களின் சிக்கல்களைப் பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் விவரிக்கின்றன.
- பாவண்ணன் இலக்கியங்களிலிருக்கும் பாலினப் பாகுபாட்டை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார்.
- பெண்கல்விக்குத் தடையாக வறுமை, வரதட்சணை போன்ற சமூகச்சிக்கல்கள் இருப்பதனைப் பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன.
- பெண்ணின் அந்தரங்க வருணனை, இரட்டை அர்த்தம், புணர்ச்சிக்கான அழைப்பு, அருவருப்பான வசை, கேலி, துன்புறுத்தல் ஆகியவற்றோடு தொடர்புடையதாகப் பகடிவதையைப் பாவண்ணன் காட்டியுள்ளார்.
- சிவப்பான பெண்கள், வெளி நாட்டுப் பெண்கள், இளம்பெண்கள், காதலிகள், நண்பிகள், உடன்பணிபுரியும் பெண்கள் ஆகியோரை உடலாகப் பார்க்கும் ஆண்கள் பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் பாத்திரங்களாகியுள்ளனர்.
- வரதட்சணை, அழகின்மை, விகாரமான உடல் அமைப்பு, பொறுப்பற்ற பெற்றோர், நோய், தோஷங்கள், பருவம் அடையாமை ஆகிய

காரணங்களால் முதிர்கன்னிகள் உருவாவதனைப் பாவண்ணன் கதைகளிலிருந்தும், உலகியல் தளத்திலிருந்தும் அறியமுடிகிறது.

- ஆணாதிக்கமானது அவமானப்படுத்துதல், சொல்வன்முறை, உடல்வன்முறை ஆகிய முறைகளில் வினைபுரிகிறது.
- தந்தை, உடன்பிறந்தோர், கணவன், மகன், பொதுசனம் ஆகியோர் பெண்களின் ஒழுக்கத்தைக் கண்காணிக்கின்றனர்.
- குடும்ப வன்முறையையும், உடல் வன்முறையையும் முன்வைக்கும் பாவண்ணனின் 'பொங்கல்' எனும் கதையில் வன்முறைக் காட்சிகள் சலிப்பூட்டும் அளவுக்கு மிகையாக இடம் பெற்றுள்ளன.
- குறைந்தகூலி, பாலின அடிப்படையிலான கூலி, முதலாளிகளின் அதிகாரம், அடிமைத்தனம், அதிகநேர உழைப்பு, விடுப்பின்மை, உடல் சார்வலிகள், தூக்கமின்மை, பாலியல் சுரண்டல் ஆகியவை தொழில்சார்ந்த சிக்கல்களாகும்.
- சலவைத் தொழில், கழிவறைகழுவும் தொழில், சர்க்கஸ் தொழில், கல்உடைத்தல், குதிரைவண்டி ஓட்டுதல், வியாபாரம், விவசாயம், வாகனம் பழுது பார்த்தல், தையல், தரகு, கூத்து, வங்கி வேலை ஆகிய தொழில் செய்வோர் பற்றிப் பாவண்ணன் பேசியுள்ளார்.
- குறவர்கள், வீதியில் ஆடுவோர், விவசாயக் கூலிகள், பிணங்களை எரிப்போர், நோயாளிகள், மனநிலை பிறழ்ந்தோர், மாற்றுத்திறனாளிகள் ஆகிய விளிம்புநிலையினர் பற்றிய பதிவுகள் பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் காணப்படுகின்றன.
- பாவண்ணன் விலைமாதர்கள் பற்றிய சித்திரீப்பில் அவர்களுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டையே எடுக்கிறார்.
- வன்முறை புறமணத்தடை, இழிவுபடுத்தப்படுதல், சொல்வன்முறை, ஓரங்கட்டப்படுதல் ஆகிய சிக்கல்களைத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சந்திப்பதாகப் பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் குறிப்பிடுகின்றன.
- உணவின்மை, உடையின்மை, உறைவிடமின்மை, காலணியின்மை, உடல்நலமின்மை, மருத்துவ வசதியின்மை சட்ட உதவியை நாடவசதியின்மை, ஆகியவை ஏழைகளின் சிக்கல்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

- சுற்றுச்சூழல் சார்ந்த சிக்கல்கள், மொழிவெறி, இனவெறி, தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடு, போக்குவரத்து வசதியின்மை, கழிப்பறை வசதியின்மை ஆகிய பிற சிக்கல்கள் பற்றியும் பாவண்ணன் விளக்கியுள்ளார்.
- மலைகள் அழிக்கப்படுதல், காடுகள் அழிக்கப்படுதல், மரங்கள் அழிக்கப்படுதல், சுற்றுச்சூழல் மாசுபாடு, நகரமயமாக்கல் ஆகிய சுற்றுச்சூழல் சிக்கல்கள் குறித்துப் பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் பேசியுள்ளன.
- மொழி வெறியும், இன வெறியும் இணைந்தியங்குவதைப் பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் புலப்படுத்துகின்றன.

துணை நூற்பட்டியல்

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. பாவண்ணன் ஏழுலட்சம் வரிகள்,
காவ்யா பதிப்பகம்,
பெங்களூர்,
முதற்பதிப்பு – 2001
2. பாவண்ணன் சிறுகதைகள்,
ராஜராஜன் பதிப்பகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 2002
3. ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு,
தமிழினி பதிப்பகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 2002
4. கடலோர வீடு,
காவ்யா பதிப்பகம்,
பெங்களூர்,
முதற்பதிப்பு – 2004
5. வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை,
அகரம் பதிப்பகம்,
தஞ்சாவூர்,
முதற்பதிப்பு – 2006
6. இரண்டு மரங்கள்,
புதுமைப்பித்தன் பதிப்பகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 2008
7. பிரயாணம்,
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
நாகர்கோவில்,
மூன்றாம் பதிப்பு,
டிசம்பர் – 2018.

துணைமை ஆதாரங்கள்

- 1 அகிலன் கதைக்கலை,
பாரிபுத்தகப்பண்ணை,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1972.
- 2 அம்பேத்கர் .பி.ஆர் இந்தியாவில் சாதிகள்,
கார்முகில் பதிப்பகம்,
மதுரை,
மூன்றாம் பதிப்பு
- 3 அமுதன்.சா (தொ.ஆ) தமிழ் இலக்கியங்களின் நோக்கும் போக்கும்,
யாழினி பப்ளிகேஷன்ஸ்,
கடலூர்,
முதற்பதிப்பு – 2016.
- 4 அருள்பத்மராசன் .த தமிழ்ப்பண்பாடு,
தமிழரசன் பதிப்பகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 2010.
- 5 இராஜசேகரன் .மு பிரபஞ்சன் புதினங்களில் சமூகமாற்றச்
சிந்தனைகள்,
சிவகுரு பதிப்பகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 2009.
- 6 இராஜம் கிருஷ்ணன் கரிப்புமணிகள்,
தாகம் வெளியீடு,
சென்னை,
ஐந்தாம்பதிப்பு – 1994.
- 7 இன்னாசி .சூ (ப.ஆ) சமயமும் சமுதாயமும்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1993.
- 8 எங்கல்ஸ் .பி குடும்பம் தனிச்சொத்து,
அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம்,
முன்னேற்றப் பதிப்பகம்,
மாஸ்கோ,
மூன்றாம்பதிப்பு.
- 9 கதிரை வேற்பிள்ளை .நா தமிழ்மொழியகராதி,
ரஷியன் எசிகேசன் சர்வீஸ்,
புதுடெல்லி,
ஆறாம்பதிப்பு – 1984.

- 10 கஸ்தூரிஜான்சன் குமரிமாவட்டப் புதினங்களில் சமூக நிறுவனங்கள், கிரேன் பதிப்பகம், நாகப்பட்டினம், முதற்பதிப்பு – 2000.
- 11 காந்தி .க தமிழர்பழக்க வழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளும். உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை – 1980.
- 12 கிருட்டிண மூர்த்தி .பி தமிழ்ச்சிறுகதை இலக்கிய உத்திகள், நிக்கி முனைவகம், காரைக்கால் முதற்பதிப்பு - 1999.
- 13 கிருஷ்ணவேணி .ஏ.என் இந்திய அழகியல், குமரன் பதிப்பகம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு – 2007.
- 14 கீதா .கோ.வே தமிழ்நாவல்கள் ஓர் அறிமுகம், அணியகம் வெளியீடு, சென்னை, முதற்பதிப்பு – 1979.
- 15 குணத்தொகை சாதி ஒழிப்போம், மயூரா பாதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு – 2012.
- 16 குமரி ஆதவன் தமிழக கிராமிய விளையாட்டுகள், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி)லிட், சென்னை, முதற்பதிப்பு – 2019.
- 17 குருநாதன், தேவிப்பரியா, (தொ.ஆ) பெண்ணியம், சக்தி பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு – 2001.
- 18 கைலாசபதி .க தமிழ்நாவல் இலக்கியம், நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட், சென்னை – 1977.
- 19 கைலாசபதி .க சமூகவியலும், இலக்கியமும், நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட், சென்னை, முதற்பதிப்பு – 1979.

- 20 சக்திவேல் .சு நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்,
முதற்பதிப்பு – 1983.
- 21 சச்சிதானந்தம் .வை கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி – 4.
தமிழ் வளர்ச்சிக்கழக வெளியீடு,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1956.
- 22 ஒப்பிலக்கியம்,
ஆக்ஸ்போர்ட் யூனிவர்சிட்டி பிரஸ்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1985.
- 23 சண்முகம்பிள்ளை .மு தமிழ் - தமிழ் அகரமுதலி,
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1999.
- 24 சரண்குமார் லிம்பாலே தலித் இலக்கியம் விடுதலையின் திசைகள்,
புத்தா பதிப்பகம்,
கோயம்புத்தூர்,
முதற்பதிப்பு – 2008.
- 25 சாலை இளந்திரையன் தமிழில் சிறுகதை,
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1966.
- 26 சாவித்திரி .எஸ் சமூகவியல்,
மோகன் பதிப்பகம்,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1987.
- 27 சிவக்கண்ணன் .அ மு.வ.வின் நாவல்களில் சமுதாயச்சிக்கல்,
மதுரா பதிப்பகம்,
மதுரை,
முதற்பதிப்பு – 1984.
- 28 சிவத்தம்பி .கா இலக்கிய முற்போக்குவாதம்,
பாட்டாளிகள் வெளியீடு,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு - 1978.
- 29 சுசிலா அப்பாத்துரை. சுற்றுச் சூழல்கல்வி,
நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்(பி) லிட்,
சென்னை,
ஆறாம்பதிப்பு – 2010.

- 30 சுதந்திரமுத்து .மு படைப்புக்கலை,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1999.
- 31 சுதாகரன் .செ கு.அழகிரிசாமியின் சிறுகதைகள் ஒரு
திறனாய்வு,
ஜெயகுமாரி ஸ்டோர்ஸ்,
நாகர்கோவில் - 1972.
- 32 சுந்தரம் .டி சமூகவியல்,
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை,
இரண்டாம்பதிப்பு – 1988
- 33 சுந்தரமூர்த்தி .கி நடையியல் சிந்தனைகள்,
நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் பிரைவேட் லிட்டெட்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1998.
- 34 சுப்ரமணியம் க.நா விமரிசனக் கலை,
நர்மதா பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1984.
- 35 சுப்பிரமணி இரமேஷ் தமிழ்ச்சிறுகதை வரலாறும், விமர்சனமும்,
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
நாகர்கோவில்,
முதற்பதிப்பு – 2019
- 36 சுப்பிரமணிய பாரதி .சி பாரதி நூல்கள் தொகுதி – 4,
ஸ்டார் பிரசுரம்,
சென்னை – 1972.
- 37 செந்துறை முத்து பழமொழியும், பண்பாடும்,
மல்லிகைப் பதிப்பகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1964.
- 38 செல்லப்பா .சி.சு ராமையாவின் சிறுகதைப்பாணி,
எழுத்து வெளியீடு,
சென்னை – 1998
- 39 ஞானசேகரன் .தே பெண்வழக்காறுகள்,
நியூநெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்(பி) லிட்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 2014.
- 40 ஞானமூர்த்தி .தா. ஏ இலக்கியத்திறனாய்வியல்,
தமிழின்பம் வெளியீடு,
கோவை,
முதற்பதிப்பு – 1980.

- 41 தகடூரான் இலக்கியம் படைக்க எளிய வழிகள், தேன் தமிழ்ப்பதிப்பகம், சேலம், முதற்பதிப்பு – 1982.
- 42 தண்டாயுதம் .இரா பாரதி முதல் சுஜாதா வரையில், தமிழ்ப்புத்தகாலயம், சென்னை, முதற்பதிப்பு – 1985.
- 43 தமிழ்ச்செல்வன் எது கலாச்சாரம், பாரதிபுத்தகாலயம், சென்னை, ஏழாம்பதிப்பு – 2018.
- 44 தேவபேரின்பம் மார்க்சியமும், சிலநவீன இலக்கியப் போக்குகளும், பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, முதற்பதிப்பு – 2007.
- 45 தொல்காப்பியர். தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம், சேனாவரையர் உரை, சைவகசித்தாந்த நூற்பதிப்பகம், சென்னை – 1920.
- 46 நடராசன் .தி.சு. திறனாய்வுகலை, நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்(பி) லிட், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு – 2006.
- 47 நடராசன் .தி.சு தமிழ் அழகியல், காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில், முதற்பதிப்பு – 2012.
- 48 நாகராஜன், நடராஜன் முதலியோர் கல்விப்புதுமைகளும், மேலாண்மையும், இராம் பதிப்பகத்தார், சென்னை, முதற்பதிப்பு – 2009.
- 49 நாகராஜன், வேணுகோபால் சுற்றுச்சூழல் கல்வி, இராம் பதிப்பகத்தார், சென்னை, முதற்பதிப்பு – 2009.
- 50 நு.:மான் .எம்.ஏ சமூகயதார்த்தமும், இலக்கியப்புனைவும், காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில், முதற்பதிப்பு – 2017.

51	பக்தவச்சல பாரதி .சீ	பண்பாட்டு மானிடவியல்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
திருச்சி,
முதற்பதிப்பு – 1996.
52	பரவசிவானந்தம் .அ.மு	சமுதாயமும் பண்பாடும்,
தமிழ்க்கலைப் பதிப்பகம்,
சென்னை – 1962
53	பரமேஷ் செ.ரா	சமூக உளவியல்,
தமிழ்நாடு பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1973.
54	பழனிவேலு .கே	கோட்பாட்டியல் திறனாய்வுகள்,
அகரம் பதிப்பகம்,
தஞ்சாவூர்,
முதற்பதிப்பு – 2005.
55	பன்னீர்செல்வம் மணி கோ.	பாவேந்தரும் விளிம்புநிலை மக்களும்,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 2008.
56	பாலசுப்பிரமணியன் .கு.வை.	சங்கஇலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள்,
தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர் - 1994.
57	பாவண்ணன்.	சிதறல்கள்,
தாகம் பதிப்பகம்,
பெங்களூர்,
முதற்பதிப்பு – 1990.
58		வேர்கள் தொலைவில் இருக்கின்றன,
காவ்யா பதிப்பகம்,
பெங்களூர்,
இரண்டாம் பதிப்பு – 1992
59		நேற்று வாழ்ந்தவர்கள்,
காவ்யா பதிப்பகம்,
பெங்களூர்,
இரண்டாம் பதிப்பு – 1992.
60		அடுக்குமாளிகை,
காவ்யா பதிப்பகம்,
பெங்களூர்,
முதற்பதிப்பு – 1998.

- 61 வாழ்க்கை ஒரு விசாரனை,
நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 2014.
- 62 பியூலா மெர்சி .த.எ இருபதில் சிறுகதைகள்,
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
முதற்பதிப்பு – 1974.
- 63 பிரேமா .இரா பெண் எழுத்துக்களின் அரசியல்,
அறிவுப் பதிப்பகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 2007.
- 64 பெருமாள் .எஸ்.ஏ மனிதகுல வரலாறு,
நெட்ஸ்டார் பப்ளிகேஷன்,
மதுரை,
முதற்பதிப்பு – 2001.
- 65 மதிவாணன், சேரன் (ப.ஆ) தமிழ்இனி 2000,
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
நாகர்கோவில்,
இரண்டாம்பதிப்பு – 2007.
- 66 மறைமலை .(சி.இ) இலக்கியமும் சமூகவியலும்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்,
முதற்பதிப்பு – 1971
- 67 மனோகரன். சு.சமுத்திரத்தின் சிறுகதைக்கலை,
அய்யாநிலையம்,
தஞ்சாவூர்,
முதற்பதிப்பு – 2006
- 69 மாணிக்கனார் .அ பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு -1999
- 70 மீனாட்சி சுந்தரம் .அ கற்றல் மற்றும் மனிதவளர்ச்சி உளவியல்,
காவ்யமாலா பப்ளிஷர்ஸ்,
திண்டுக்கல்,
முதற்பதிப்பு – 2009.
- 71 முகிலை ராசபாண்டியன்.
(உ.ஆ) திருக்குறள்,
முக்கடல் பதிப்பகம்,
சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு – 2017.

- 72 முத்துச்சிம்பரம் .ச பெண்ணியம் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்,
தமிழ்ப்புத்தகாலயம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1995
- 73 முத்துராஜன் .ரெ ஐயனார் வழிபாடு,
நல்நிலம் பதிப்பகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 2008.
- 74 முருகேசன் .ச சாகித்திய அகாதெமி விருது பெற்ற
புதினங்களில் சமுதாயப் பார்வை,
தி.பார்க்கர்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 2007.
- 75 முருகையன். காலந்தோறும் சாதி,
காரனேஷன் பதிப்பகம்,
புதுச்சேரி,
முதற்பதிப்பு.
- 76 யோகீசுவரன் .பி தமிழ்க்கவிதைகளில் சமுதாயச் சிக்கல்கள்,
நிலா பதிப்பகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1985
- 77 ராமலிங்கம் .மா நாவல் இலக்கியம்,
தமிழ்ப்புத்த காலயம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1972.
- 78 ரெங்கம்மாள், வாசுகி, பெண்ணியம் அணுகுமுறைகளும், இலக்கியப்
பயன்பாடும்,
அறிவுப் பதிப்பகம்,
சென்னை,
ஐந்தாவது பதிப்பு – 2016
- 79 ரோஸலிண்ட் மைல்ஸ் ராதா கிருஷ்ணன்(மொ.பெ.ஆ) உலகவரலாற்றில் பெண்கள்,
நியூசெஞ்சுரி புக்ஸ்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 2001.
- 80 லூர்து .கே நாட்டார் வழக்காற்றியல் சில அடிப்படைகள்,
நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம்,
பாளையங்கோட்டை,
முதற்பதிப்பு – 1997.
- 81 வரதாராசன் .மு இலக்கியத்திறன்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை,

- 82 வாசுகி. முதற்பதிப்பு – 1965.
பெண்ணியம் பேசலாம் வாங்க,
பாரதி புத்தகாலயம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 2005.
- 83 வெண்ணிலா .அ நிகழ்முகம்,
அகதி வெளியீடு,
வந்தவாசி,
முதற்பதிப்பு – 2013.
- 84 வேங்கடராமன். புனைகதை இலக்கியம்,
மீனாபதிப்பகம்,
மதுரை,
முதற்பதிப்பு – 1997.
- 85 வேங்கடரெத்தினம் .இரா சமூகவியல்,
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் கழகம்,
கல்லூரிச் சாலை,
சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு – 2000.
- 86 ஜீவானந்தம். தமிழில் தலித்இலக்கியம்,
பார்க்கர் வெளியீடு,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 2002.
- 87 ஜெயந்தி .க நாவல் இலக்கியம்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்,
முதற்பதிப்பு – 2006.
- 88 Sharma .R.N. Principles of sociology,
Media promoter and private Ltd,
Second Revised Edition,
Bombay – 1982.

பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் சமுதாயப் பார்வை

(அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (Ph.D.) பட்டத்திற்குப் பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு)

ஆய்வாளர்

இரா. சத்தியபாமா

பதிவுஎண்: R20161619

நெறியாளர்

முனைவர் சா. அமுதன்

தமிழ் உயராய்வுமையம்
சேதுபதிஅரசகலைக்கல்லூரி
இராமநாதபுரம்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத்தர மதிப்பீட்டுக்குழுவின் மூன்றாம் சுற்று மதிப்பீட்டில் A+ (CGPA : 3.64) தகுதி பெற்றது மற்றும் மத்திய மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவின் முதல் தர பல்கலைக்கழகத் தகுதி பெற்றது)

காரைக்குடி- 630 003

தமிழ்நாடு - இந்தியா

டிசம்பர் - 2020

இயல் - ஐந்து
சமுதாயச் சிக்கல்கள்

இயல் - ஐந்து

சமுதாயச் சிக்கல்கள்

சமுதாயம் என்பது அசைவற்று நிற்கும் ஓர் அமைப்பன்று. அது இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. காலத்துக்குக்காலம் அது மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. சங்ககாலத்தில் இருந்த அரசியல், பொருளாதார, சமூக நிலை என்பது வேறு. மறுமலர்ச்சிக்கால அரசியல், பொருளாதார, சமூக நிலை என்பது வேறு. இலக்கியம் இம்மாற்றங்களுக்கேற்ற வடிவங்களையும் உள்ளடக்கங்களையும் உருவாக்கிக்கொள்கிறது. இலக்கியம் சமுதாயத்தை ஒரு தளத்திலிருந்து சித்திரிப்பதோடு அதன் மாற்றங்களுக்கும் வழிகோலுகிறது. அது யதார்த்தத்தைப் பிரதிபலிக்கும் அதேவேளை ஒளிமயமான இலட்சியங்களையும் தன்னகத்தே பதுக்கி வைத்துள்ளது. சமுதாயச் சிக்கல்களைப் பதிவு செய்வதால் அது சமுதாயத்தின் கண்ணாடியாக விளங்குகிறது. அது காலங்காலமாய்த் தொடரும் சிக்கல்களையும் அண்மைக் காலத்தில் தோன்றிய சிக்கல்களையும் கவனத்தில் கொள்கிறது. அதற்கான காரணங்களை ஆராய்கிறது. முடிந்தால் கலைத்தன்மை குன்றாமல் சிக்கல்களுக்கான தீர்வுகளையும் முன்வைக்கிறது. மறுமலர்ச்சிக் கால இலக்கிய வடிவங்களான புதினம், சிறுகதை, நாடகம், புதுக்கவிதை ஆகிய அனைத்திலும் சமுதாயம் என்பது முக்கியமான உள்ளடக்கமாகியுள்ளது. இவை சொர்க்கத்திலிருக்கும் கடவுளரைப் பற்றியோ வானத்திலிருக்கும் தேவர்களைப் பற்றியோ கவலைப்படாமல் மண்ணில் தன்னோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சகமனிதர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிறது. சிறுகதைகள் சமூகத்தில் காணப்படும் சிக்கல்களைச் சுருக்கமான புனைவுகளாக்கித் தருகின்றன. சமுதாயப்பார்வை மிக்க பாவண்ணனின் சிறுகதைகளில் சமுதாயச்சிக்கல்கள் இடம்பெறுவது இயல்பானதே. பாவண்ணன் சிறுகதைகள் காட்டும் சமுதாயச் சிக்கல்களை இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

பல்வகை சமுதாயச் சிக்கல்கள்

சமுதாயச் சிக்கல்கள் மனித சமூகம் தோன்றிய போதே தோன்றிவிட்டன எனலாம். வறுமை, பெண்ணடிமைத்தனம் போன்ற சிக்கல்கள் எல்லாக் காலத்திலும் நிலை பெற்றுள்ளன. வரதட்சணை, வேலையில்லாத்திண்டாட்டம் போன்ற சிக்கல்கள் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் தோன்றியவையாகும். இச்சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு சொல்லும் பணியை இலக்கியங்கள் செய்கின்றன.

“மனித சமுதாயத்தின் நாகரீகக் கூறுகள் தோன்றிய காலத்திலிருந்து சிக்கல்களும் இருந்து கொண்டே வருகின்றன. மனித சமுதாயம் வளர்ச்சியடைந்து கொண்டு வருகின்ற பல்வேறு காலகட்டங்களில் சில சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணுகின்ற அதே வேளையில் புதிய சிக்கல்களும் தோன்றிக் கொண்டு வருகின்றன”¹

என்று யோகீசுவரன் குறிப்பிடுகிறார். பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் தீர்வுகளை நோக்கி நகர்ந்திருக்கின்றன என்று சொல்ல இயலாது. அவை சிக்கல்களைப் பிரதிபலிப்பதிலும் விசாரணைக்குட்படுத்துவதிலும்தான் அதிக கவனம் கொள்கின்றன. பாவண்ணன் சிறுகதைகளிலமைந்த சிக்கல்களைப் பின்வருமாறு பகுத்துக்கொள்ளலாம்.

- குழந்தைகள் சார்ந்த சிக்கல்கள்
- பெண்கள் சார்ந்த சிக்கல்கள்
- தொழில் சார்ந்த சிக்கல்கள்
- விளிம்புநிலைமக்கள் சார்ந்த சிக்கல்கள்
- பிற சிக்கல்கள்

எனப் பகுத்து ஆராய்வது பாவண்ணன் சிறுகதைகளிலமைந்த சமுதாயச்சிக்கல்கள் குறித்த மொத்தமான பார்வையை வழங்கும்.

குழந்தைகள் சார்ந்த சிக்கல்கள்

குழந்தைகள் சமூகவயமாவதற்கு முன்னரே சமுதாயச் சிக்கல்களைச் சந்திக்கின்றனர். குழந்தைகள் சந்திக்கும் சிக்கல்களாவன:

- குழந்தைகளைத் தெருவில் வீசுதல்
- குழந்தைத் தொழிலாளர் சிக்கல்

என்பனவாகும்

குழந்தைகளைத் தெருவில் வீசுதல்

பெற்ற குழந்தைகளைத் தெருவில் வீசுதல் என்பது ஒரு சமூக அநீதியாகும். தவறான உறவு மூலம் கருத்தரிக்கும் பெண்கள் குழந்தைகளைப் பெற்றெடுக்கும் போது தெருவில் வீசிச்செல்கின்றனர். வறுமையில் வாடும் அம்மாக்கள் குழந்தையை வளர்க்க முடியாது என்ற பயத்தில் குழந்தைகளைத் தெருவில் வீசிச்செல்கின்றனர். பெண்குழந்தை பிறந்ததை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத தாயாரும் தம் குழந்தையைத் தெருவில் வீசுகின்றனர். ‘பார்வை’ என்ற கதை பார்வையற்ற பெண்குழந்தைகளைப் பாதுகாக்கும் இல்லத்தின் கதையைப் பேசுகிறது. இக்கதையில் வரும் செல்லப்பா கண்தானம் பெற்று பெண்குழந்தைகளின் கண்பார்வையைச் சீர்செய்கிறார். அப்படி ஒரு குழந்தைக்குப் பார்வைக்கான அறுவை சிகிச்சை நடக்க இருக்கும் பொழுது அக்குழந்தை தனது தாய் தன்னை வீசிவிட்டுச் சென்ற கதையைச் சொல்லுகிறாள்.

“எனக்கு பார்வையே வேணாம் ஆன்ட்டி. இப்படியே இருக்கப் போறேன் நா. பெத்தவளே அனாதையாக்கிட்டு தூக்கி கெடாசிட்டப்புறம் இந்த உலகத்துல பாக்குறதுக்கு என்ன இருக்குது”²

என்கிறாள்.

அம்மாக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைத் தெருவில் விட்டுச்செல்வது ஒருபுறமென்றால் வளர்ப்புக் குழந்தைகளைத் தெருவில் விட்டுச் செல்லும் கொடுமைகளும் நிகழுகின்றன. ‘கடல்’ என்ற கதையில் முட்டக்கோஸ் என்பவனின் தாயும் தந்தையும் காலராவில் இறந்து போகின்றனர். அதன்பின்னர் அவனது சித்தப்பாதான் அவனை வளர்த்து வருகிறார். ஆறுவயதில் மரக்காணத்திலிருந்து சின்னம்மாவின் பிரவசத்துக்காகச் சித்தப்பாவுடன் புதுச்சேரிக்குச் சென்றபோது அவர்கள் முட்டக்கோசை ஒரு பூங்காவில் விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிடுகின்றனர். அவனோடு படுத்திருந்த உறவினர்கள் ஒருவரையும் காணவில்லை. அவன் விழித்துப்பார்த்த போது பூங்கா அருகிலிருந்த மருத்துவமனையின் முன் நின்று நாள் முழுவதும் அழுகிறான். பசிதாங்க முடியாமல் ஓரமாயிருந்த குழாயில் தண்ணீர் அடித்துக் குடிக்கிறான்.³ இப்பதிவுகள் தெருவில் விட்டுச்செல்லப்படும் குழந்தைகளைப் பற்றியதாய் அமைகிறது.

குழந்தைத் தொழிலாளர் சிக்கல்

குழந்தைத் தொழிலாளர்களை அமர்த்தக் கூடாது என்பதில் அரசு தீவிரம் காட்டி வருகிறது. ஆனால் வறுமையின் காரணமாகப் பெற்றோர்கள் சிறுவயதிலேயே தம் பிள்ளைகளை வேலைக்கு அனுப்பிவிடுகின்றனர். குடிகாரத் தந்தைகளும் அவர்களது பிள்ளைகள் வேலைக்குச் செல்வதில் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். அம்மாக்கள் குழந்தைகளைப் படிக்க வைக்க விரும்பினாலும் குடும்பப் பொருளாதார நிலையைக்கருதி வேலைக்குச் செல்ல அனுமதிக்கின்றனர். ‘சம்மதங்கள் எங்கிருந்து பிறக்கின்றன’ எனும் சிறுகதையில் சின்னசாமி எனும் சிறுவன் பள்ளிக்குச் செல்வதை நிறுத்திவிட்டு சினிமா கொட்டகையில் முறுக்கு விற்கச் செல்லுகின்றான். பள்ளிக்கு வராததற்கான காரணத்தைச் சின்னசாமியின் நண்பன் கேட்டபோது அவன் சொல்லும் பதில் வாசகர் மனதில் வருத்தம் எழச்செய்கிறது.

“சினிமா கொட்டாய்ல முறுக்கு விக்கறண்டா நானு. ஸ்கூல்லாம் இனிமே கெடையாதுன்னு அம்மா சொல்லிடுச்சி. இப்ப கூட முறுக்கு மாவுதா அரச்சிம் போறன்”⁴

என்று பதிலுரைக்கிறான். பாதங்களை அழுத்தி அழுத்தி வைத்து இடுப்பை ஒடித்து சுமப்பதற்கான உறுதியை உண்டாக்கிக்கொண்டு அவன் நடந்து செல்லுகிறான். முறுக்குப்பாத்திரத்தைச் சுமக்க முடியாமல் அவன் திணறுகிறான். அவனது உடம்பு தள்ளாடுகிறது. மெலிந்து போன அவனது நெஞ்சக்கூடும் உள்வாங்கிய கண்களும்

அவன் மீது இரக்கத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றன. இரவு முறுக்கு விற்று வீடு திரும்ப நீண்ட நேரம் ஆவதால் அவன் காலையில் நெடுநேரம் தூங்குகிறான். சின்னசாமி என்ற பாத்திரம் குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதியாக வார்க்கப்பட்டுள்ளான். பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டிய காலத்தில் வேலைக்குச் செல்லும் சிறுவர்களின் உடலும் மனமும் வேதனைக்குள்ளாவதை இக்கதை உணர்த்துகிறது. பிள்ளைகளை வேலைக்கு அனுப்பக்கூடாது என்ற படிப்பிணையைப் பெற்றோருக்கு ஊட்டுகிறது.

‘ஆட்டம்’ கதையில் ஒரேகுடும்பத்தைச் சார்ந்த எட்டு வயதுக்குட்பட்ட இரண்டு சிறுமிகள் தெருவில் நடனம் ஆடிப் பிச்சையெடுத்துப் பிழைக்கின்றனர். அவர்களது தந்தை அவர்களுக்கு நடன அசைவுகளைக் கற்பித்திருந்தார். பாடல்பாடவும் மகுடிஊதவும் தாளமடிக்கவும் அவர் சிறுவயதிலேயே பிள்ளைகளுக்குப் பயிற்சியளித்திருந்தார். கோயில் திருவிழாக்களில் ஆடி காசு சம்பாதித்து முதலில் வாழ்க்கையை நடத்துகின்றனர். அம்மா, அப்பா, இரண்டு குழந்தைகள் ஆகியோர் இணைந்து இத்தொழிலைச் செய்கின்றனர். அம்மாவின் மரணத்துக்கப்பறம் தந்தையும் இரண்டு குழந்தைகளும் இவ்வேலையைச் செய்கின்றனர். நான்கு நாள்செலாகத் தந்தை காய்ச்சலில் கிடந்த போது இரண்டு சிறுமிகள் மட்டும் வீதியில் நின்று ஆடுகின்றனர். பாம்பாட்டம், திரைப்படப்பாடல்களுக்கான ஆட்டம் அனைத்தையும் நிகழ்த்திப் பார்வையாளர்களிடம் பிச்சையெடுக்கின்றனர்.⁵

‘இனிப்பும் கசப்பும்’ என்ற கதை குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் உருவாவதற்கு வறுமைதான் காரணம் என்கிறது. இக்கதையில் சாமிநாதன் என்பவர் கஷ்டப்பட்டு ஒரு வீட்டைக்கட்டி முடிக்கிறார். அவரது வீட்டில் வாடகைக்கு இருந்த முருகேசன் என்பவர் சாமிநாதனுக்கு உதவிசெய்வதைப் போல நடித்து, இறுதியில் சாமிநாதனின் கையெழுத்தைப் போட்டு வீட்டைத் தனதாக்கிக் கொள்கிறார். உயர்நிலையிலிருந்த சாமிநாதன் கீழ் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார். அவர் பேருந்து நிறுத்தங்களில் நின்று கைக்குட்டை வியாபாரம் செய்கிறார். அவரது பிள்ளைகளின் படிப்பை நிறுத்திவிடுகிறார். படிக்கவேண்டிய வயதில் பிள்ளைகளை இரும்பு தயாரிக்கும் நிறுவனத்தில் வேலைக்கு விடுகிறார். வறுமையில் வாடும் பெற்றோர்கள் குழந்தைகளை வேலைக்கு அனுப்பிவிடுவதனை இக்கதை புலப்படுத்துகிறது. இதே கதையில் அம்சவல்லிக்கு முன்று பெண்குழந்தைகளும் ஒருபையனும் இருக்கின்றனர். இரண்டு இலட்ச ரூபாய் சீட்டு கட்டி ஏமாற்றம் அடைந்தபோது அம்சவல்லியின் கணவன் தற்கொலை செய்துவிடுகிறான். அதன்பின் அம்சவல்லி ஆண்குழந்தையை மட்டும் படிக்க வைத்துவிட்டு பெண்குழந்தைகளை வேலைக்கு அனுப்புகிறாள்.

“முணு பொண்ணுங்களும் பெரிசாயி நிக்குது என்ன செய்ய முடியும் சொல்லுங்க. ஒருத்தி பிளாஸ்டிக் கம்பெனியில் வேலைக்குபோறா இன்னொருத்தி அஜீஸ் நகர்ல ஒரு கம்ப்யூட்டர் கம்பெனியில் இருக்கறா. முணாவது பொண்ணு ரெடிமேட் துணிதைக்க போவது. சின்ன பையன் மட்டும் படிக்கிறான்”⁶

என்ற அம்சவல்லியின் கூற்று சிறுவயதிலேயே பெண்குழந்தைகளை வேலைக்கு அனுப்புதல் குறித்துப் பேசுகிறது.

பெண்கள் சார்ந்த சிக்கல்கள்

பெண்களின் சிக்கல்கள் என்பது பொதுவான பொருண்மையாகவே பொதுவெளியில் நோக்கப்படுகிறது. உண்மையில் பெண்களின் சிக்கல்கள் இடத்துக்கு இடம், நாட்டுக்கு நாடு, மதத்துக்கு மதம், வர்க்கத்துக்கு வர்க்கம் வேறுபட்டுத் திகழுகிறது, மேட்டுக்குடி பெண்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்கள் என்பவை வேறு. உழைக்கும் ஏழைப்பெண்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்கள் வேறு. வர்க்கம் சார்ந்து பெண்களின் சிக்கல்கள் வேறுபடுவது குறித்து சூசன் பாஸ்டன் வினா எழுப்புகிறார்.

“தனக்கும் தனது குழந்தைகளின் வயிற்றுப்பாட்டிற்குமே படாத பாடுபடும் ஏழைப்பாட்டாளிப் பெண்ணின் சிக்கலும் வசதிகளோடு கணவனது தேவைகளைப் பார்த்துப்பார்த்துப் பூர்த்தி செய்யும் மேட்டுக்குடி இல்லத் தலைவியின் சிக்கலும் எப்படி ஒரே மாதிரியாக இருக்க முடியும்”⁷

என்பது சூசன் பாஸ்டன் எழுப்பும் கேள்வியாகும். சிக்கல்கள் வேறுவேறாக இருந்தாலும் அனைத்துத் தரப்புப் பெண்களும் சிக்கல்களைச் சந்திக்கிறார்கள் என்பது மட்டும் உண்மை. பெண்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்களாவன

- வளர்ப்புமுறைவேறுபாடு
- பாலினப்பாகுபாடு
- பெண்கல்வி மறுக்கப்படுதல்
- பகடிவதை
- பெண்களை உடலாகப்பார்த்தல்
- பாலியல் சுரண்டல்
- முதிர் கன்னியாய் வாழ்தல்
- வரதட்சணை
- பெயர்த்துச் செல்லப்படுதல்
- முடிவெடுக்கும் உரிமையின்மை
- புழங்குவெளி சுருக்கப்படுதல்
- ஆணாதிக்கம்
- உடல்வன்முறை
- குடும்பவன்முறை

ஆகிய சிக்கல்களைப் பெண்கள் சந்திக்கின்றனர்.

வளர்ப்பு முறை வேறுபாடு

ஆண் குழந்தையும் பெண்குழந்தையும் சிறு வயது முதலே வேறு வேறு வளர்ப்புமுறைகளைச் சந்திக்கின்றனர். அவர்கள் சந்திக்கும் வளர்ப்புமுறை வேறுபாடுகளாவன.

- ❖ ஆண்குழந்தைகள் சுதந்திரமாக வளர்க்கப்படுகின்றனர்.
- ❖ பெண்குழந்தைகள் கட்டுப்பாடுகளுடன் வளர்க்கப்படுகின்றனர்.
- ❖ ஆண்குழந்தைகளுக்கு உயர்கல்வி வரை வழங்கப்படுகின்றது.
- ❖ பெண் குழந்தைகளுக்குப் பள்ளிக் கல்வி மட்டுமே வழங்கப்படுகிறது.
- ❖ ஆண் குழந்தைகளின் புழங்கு வெளி விசாலமானது.
- ❖ பெண் குழந்தைகளின் புழங்குவெளி குறுகலானது.
- ❖ ஆண் குழந்தைகளுக்கு ஆசைப்படுகின்ற அனைத்தும் வழங்கப்படுகின்றன.
- ❖ பெண் குழந்தைகளுக்குத் தேவையான விஷயங்கள் கூட மறுக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறு வளர்ப்புமுறை வேறுபாடு குடும்பத்துக்குள் செயற்படுகின்றது.

பாவண்ணன் எழுதிய ‘காலணி’ எனும் கதை ஆண்குழந்தைக்குக் கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தைச் சமூகம் பெண் குழந்தைக்குக் கொடுப்பதில்லை என்று குற்றம்சாட்டுகிறது. அனிதாவும் மனோகரனும் உடன்பிறப்புக்கள் ஆவர். இருவரும் நான்கு மைல் நடந்து பள்ளிக்கல்வி பயிலுகின்றனர். இருவருமே செருப்பில்லாமல் முட்காடுகள் வழியாக நடந்து செல்லுகின்றனர். இருகுழந்தைகளுக்கும் செருப்பு வாங்கிக்கொடுப்பது பெற்றோரின் கடமையாகும். வறுமையின் காரணமாக இருவருக்கும் செருப்பு வாங்கிக் கொடுக்காமல் இருந்தால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும். ஆனால் அவர்களது தந்தை மனோகரனுக்கு மட்டும் செருப்பு வாங்க முடிவெடுக்கின்றார். பெண் குழந்தைக்குச் செருப்புத் தேவையில்லை என்பது அவரது கருத்தாகும். அக்காவுக்குச் செருப்பு வாங்கிக் கொடுக்காமல் தனக்குமட்டும் செருப்பு வாங்குவது முறையற்றது என்பது மனோகரனின் கருத்தாகும்.

“நான் எட்டாம் வகுப்போ ஒன்பதாம் வகுப்போ படிச்சிட்டிருக்கும் போதுதான் அப்பா என்னை ஒரு செருப்புக்கடைக்குக் கூப்பிட்டுப் போயி அளவு பார்த்தார். நான் அக்காவுக்கும் வாங்கணும்ன்னு சொன்னேன். அது அவருக்குக் கோபத்தை மூட்டி விட்டது. பொம்பள புள்ளைக்கு எதுக்குடா செருப்பு. பேசாம நீ மட்டும் வாங்கிக்கடான்னு சொன்னாரு. நான் பிடிவாதமாக மறுத்துட்டேன். ஒருவேளை ஒரு ஜோடிதான் வாங்க அவரிடம் பணம் இருந்ததோ என்னமோ எனக்குத் தெரியாது. நான் மறுக்க மறுக்க அவருக்குக் கோபம் கூடிக் கொண்டே போய் என்ன அந்த எடத்திலியே அடிச்சிட்டாரு”⁸

என்பதிலிருந்து செருப்பு வாங்குவதில் கூட ஆண்பெண் வேறுபாடு காட்டப்படுவதை அறியமுடிகிறது.

பாலினப்பாகுபாடு

சமூகத்தில் ஆண்பெண் என்ற இருபெரும் பாலினப்பிரிவுகள் உள்ளன. இவ்விரு பிரிவுகளும் சமமரியாதைக்குரியவையே. ஆனால் சமூகம், மதம், மொழி ஆகிய நிறுவனங்கள் பெண்ணை இரண்டாம் இடத்துக்குத் தள்ளின. பெண் தன்னைப்போன்ற சக மனுஷி என்ற எண்ணம் ஆண்கள் மனதில் எழவில்லை. ஆனால் பெண்ணியக் கோட்பாடுகளின் வருகைக்குப் பின்னர் பாலின சமத்துவம் என்பது முக்கியமான பொருண்மையாக மாறிவிட்டது. நிஜ உலகில் பெண்ணுக்கெதிராக இயங்கிய ஆண்களும் இலக்கிய உலகில் பெண்ணுக்கு ஆதரவாக இயங்குபவர்களைப் போல் பாவனை செய்யும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். உண்மையாகப் பெண்களின் வாழ்வைக் கரிசனையோடு எழுதும் எழுத்தாளர்களும் உருவாயினர். பால்நிலைச் சமத்துவம் இலக்கியங்களின் முக்கிய இலட்சியமாக ஆயிற்று

அம்பை ஆணுக்கு அதிக அதிகாரம் அவனது பாலினத்தால் வழங்கப்படுவதாகக் கூறுகின்றார்.

“உலகம் முழுவதும் நிறைய சந்தர்ப்பங்களில் ஆண், ஆணா வாழ்நான். வாழுகின்ற சந்தர்ப்பத்தில் தான் ஒரு ஆண் என்று சொல்லிக் கொண்டு வாழ தேவையிருப்பதில்லை. ஏன்னா வாழ்க்கை முழுவதும் அவனுக்கு ஆண் என்ற அதிகாரம் பரவிக் கிடக்கிறது”⁹

என்கிறார். ஆணின் அதிகாரமும் பெண்ணின் அதிகாரமற்ற நிலையும் பாலினப்பாகுப்பாட்டை உருவாக்குகின்றன.

பாலினப்பாகுபாடு பெண்ணைப் பாதிக்கும் சமூகச்சிக்கலாகும்.

- ஆண்பாலினம் உயர்ந்தது பெண்பாலினம் தாழ்ந்தது என்ற கருத்தாக்கம் பொது வெளியில் நிலவுகிறது.
- பெண்ணை அடக்கியாளும் உரிமை ஆணுக்குரியது என்ற எண்ணமும் காணப்படுகிறது.
- பாலினத்தின் அடிப்படையில் விழுமியங்கள் வகுக்கப்படுகின்றன.
- பாலின அடிப்படையில் நீதிகளும் முடிவுகளும் உரைக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறு பாலினப் பாகுபாட்டில் பெரிதும் பாதிக்கப்படுபவர்களாகப் பெண்கள் விளங்குகின்றனர்.

தெய்வங்களின் சிற்பங்களைச் செதுக்கும் போது ஆண்கடவுளுக்குச் செருப்பு அணிவிப்பதையும் பெண்கடவுளுக்குச் செருப்பு அணிவிக்காததையும் பாவண்ணன் அனிதா எனும் பாத்திரம் வழியாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

“ஒரு கோயில்ல சுற்றுச்சுவரில் இருந்த சிற்பங்களைக் காட்டிச்சி அக்கா. எல்லாச் சிற்பங்களும் ரொம்ப அழகா இருக்குக்கான்னேன். அக்கா சிரிச்சிகிட்டே எல்லா ஆம்பள சாமிக்கும் கால்ல செருப்பு இருக்குது. ஒரு பொம்பள

சாமிக்குக்கூட கால்ல செருப்பு இல்ல பாத்தியான்னு கேட்டுச்சி. எனக்கு ஆச்சரியமா இருந்தது. இவ்வளவு நேரமும் சிற்பங்களின் கால்களை அக்கா உன்னிப்பா கவனிச்சதுக்கான அர்த்தம் புரிஞ்சிது. சொல்லி வச்சமாதிரி ஒரு பெண்ணின் சிற்பத்தின் காலிலும் செருப்பு இல்லை. எனக்கு இது பெரிய அதிர்ச்சியா இருந்திச்சி. பிறகு நான் செல்ல நேர்ந்த கோயில்களில் எல்லாம் இதைக் கவனிக்க ஆரம்பிச்சேன்”¹⁰

என்று அனிதாவின் தம்பி கூறுகின்றான். தெய்வங்கள் காலில் செருப்பணிவதைச் சிற்பமாக்கும் பொழுது கூட ஆண் பெண் என்ற வேறுபாடு காட்டப்படுவதை இது உணர்த்துகின்றது.

சங்க இலக்கியத்திலிருக்கும் பாலினப் பாகுபாட்டைக் காலணி கதையின் தலைவியான அனிதா எடுத்துக் காட்டுகிறாள். அவள் தன் தம்பியிடம் இலக்கிய நாயகிகளுக்குச் செருப்பு வழங்கப்படாத அநீதியைப் புரியவைக்கிறார்.

“இன்னொரு நாளு ஏதோ ஒரு புஸ்தகத்துல ஒரு படத்தக் காட்டி பாருடா தம்பின்னாங்க. அதுல ஒரு படம் போட்டு கீழ ஏதோ சங்ககாலப் பாட்டு வரிங்கள போட்டிருந்தாங்க. ஏதோ காட்டு வழி. தலைவி கால்ல முள்ளு தச்சிடுது. அவள் காலை எடுத்து மடில வச்சி தலைவன் முள்ளை எடுக்கறாரு. அழகாதானே இருக்குன்னு சொன்னேன் நான். அன்புன்னு சொன்னா இப்படித்தாங்கா இருக்கணும்ன்னு சொன்னேன். அக்காவால சிரிப்பை அடக்க முடியலை. செருப்பு போடாம நடக்க உட்டுட்டு முள்ளு தச்சப்பறம் எடுத்து விடறதுல என்னடா தம்பி அன்பு இருக்குது? மயிலுக்குப் போர்வையும் முல்லைக்கொடிக்குத் தேரும் கொடுத்த ஆம்பளைங்க பெண்ணுக்கு ஒரு ஜோடி செருப்பு குடுத்தா தேஞ்சா போயிவாங்கன்னு கேட்டாங்க”¹¹

என்பதில் பழங்காலப் படைப்பாளிகள் விமர்சிக்கப்படுகின்றனர்.

அம்பிகாபதி கதையில் ‘இட்ட அடிநோக எடுத்த அடி கொப்பளிக்க’ என்னும் பாடல் அடி இடம் பெறுகின்றது. காலில் செருப்பணிய அனுமதிக்காததால்தான் அவளுக்கு இட்ட அடிநோகின்றது என்றும் எடுத்த அடி கொப்பளிக்கின்றது என்றும் ‘காலணி’ கதையில் வரும் அனிதா குறிப்பிடுகின்றாள்.¹²

ஆண்குழந்தைக்கு வரவேற்பு

ஆண் குழந்தை பிறப்பதை வரவேற்கும் சமூகம் பெண்குழந்தை பிறப்பைக் குறைவாக மதிப்பிடுகிறது. பாசம் சார்ந்த விழுமியங்களைப் பெண்குழந்தைகள் பாதுகாப்பவர்களாக இருந்தும் பெற்றோர்களுக்கு ஆண்குழந்தையின் மீதுதான் நாட்டமிருக்கிறது. பிறக்கின்ற எல்லாம் ஆண்குழந்தைகளாக இருந்தால் தலைமுறைத் தொடர்ச்சி நின்றுவிடும் என்பதை இவர்கள் எண்ணிப்பார்ப்பதில்லை. பெண்குழந்தைகள் பிறந்தால் ஆடை, அணிகலன், சீர்வரிசை ஆகியவற்றிற்கு அதிகமான செலவு ஆகும்

என்பதால் சில ஏழைகள் ஆண்குழந்தை பிறக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றனர். கொள்ளி வைப்பதற்கு ஆண் குழந்தை வேண்டும் என்ற கருத்தும் இங்கு நிலவுகிறது. ‘வரிசை’ கதையில் ஆண்குழந்தை பிறக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படும் கணவன் மனைவியின் உரையாடல் இடம்பெறுகிறது.

“கொள்ளி போட ஒரு ஆம்பளைப்புள்ள கட்டாயமா வேணும்யா’ என்று ரொம்பவும் அவள் ஆசைப்பட்டாள். ‘செத்தப்பறமா கொள்ளி வைக்கறது ஆம்பள புள்ளயா பொம்பள புள்ளயான்னு தெரியவா? போவுது? சும்மா அந்தக் கதயெல்லாம் வேணாம். ஆம்பள புள்ளைக்கு ஆசப்பட்டு ஏற்கனவே ரெண்டு பெத்தாச்சி. மூணாவதா எதுவும் வேணவே வேணாம்’ என்று பிடிவாதமாக இருந்தார் அவர். எதை எதையோ சொல்லி கரைத்தது அவள்தான். மூன்றாவதாகவும் ‘இதோட நின்னுருமா என்ன? அப்பறமா பாத்துக்கலாம் போய்யா...என்று கிண்டலடித்துச் சிரித்தாள். ஆண்பிள்ளை கொள்ளிக்கு ஆசைப்பட்டவளுக்கு அவரே கொள்ளிவைத்தார்”¹³

என்பதில் மரணத்துக்கப்பறம் கொள்ளி போட ஆண்கள் மட்டுமே அனுமதிக்கப்படும் சமூக ஒழுங்கு சுட்டப்படுகிறது.

பெண்கல்வி மறுக்கப்படுதல்

எண்ணையும் எழுத்தையும் கண்ணாக மதித்த சமூகம் தமிழ்ச் சமூகம். சங்காலப் பெண்பாற்புலவர்கள் பெண்கல்வியின் அடையாளங்களாகத் திகழ்ந்தனர். கம்பர் காலத்தில் பெண்கள் கல்வியில் சிறந்து விளங்கினர். அதற்குப் பிந்தைய காலத்தில் அடுப்பூதும் பெண்களுக்குப் படிப்பதற்கு என்ற கருத்தாக்கம் உருவானது. மறுமலர்ச்சி காலம் பெண்கள் பள்ளி, பெண்கள் கல்லூரி எனப் பல்வேறு வசதிகளைச் செய்திருப்பது ஆரோக்கியமான மாற்றம்தான் எனினும் இன்னும் கிராமங்களில் பெண்கல்வியை ஊக்குவிக்காத நிலை காணப்படுகிறது. பெண்கல்வி மறுக்கப்படுவதற்குப் பின்னால் சில காரணங்கள் உள்ளன.

- வறுமை
- பெண்ணுக்குப் பள்ளிக்கல்வியே போதுமானது என்ற சிந்தனை
- உயர்கல்வி பயிலும் பெண்கள் கெடுவதற்கான வாய்ப்புகள் உள்ளன என்ற எண்ணம்
- படித்த பெண்கள் பிறரை மதிக்கமாட்டார்கள் என்ற மதிப்பீடு
- படித்த பெண்களுக்கு வாழ்க்கைத் துணையைத் தேடுவது கடினம் என்ற கருத்து
- வரதட்சணைக்குச் செலவு செய்ய வேண்டியிருப்பதால் கல்விக்குத் தனியாகச் செலவு செய்ய வேண்டியதில்லை என்ற கணக்கு

- வேலைக்குச் சென்றால் பொருளாதாரம் கிடைக்கும் என்ற சுயநலம் ஆகியவற்றால் பெண்களுக்குக் கல்வி மறுக்கப்படுகின்றது.

‘வரிசை’ கதையில் வரும் கீரைக்காரருக்கு மூன்று பெண்குழந்தைகள் பிறக்கின்றனர். மூன்றாவது பெண்குழந்தை பிறந்த ஆறுமாதத்தில் அவரது மனைவி இறந்து விடுகிறாள். வறுமை அவரை வாட்டுகிறது. கீரைவியாபாரி தனது மகள்களை ஐந்தாவது வரை படிக்கவைக்கின்றார். அதன்பின் வறுமை காரணமாகப் படிப்பை நிறுத்திவிடுகிறார்.¹⁴

சமைக்கின்ற பெண்களுக்குக் கல்வி தேவையில்லை என்ற கருத்து சமூகத்தில் நிலவுவதை ‘உயரத்தை நோக்கி’ எனும் கதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இக்கதையில் பத்மா வீட்டிற்கு இரண்டு இளைஞர்கள் தொலைக்காட்சிப்பெட்டியைக் கொண்டு வருகின்றார்கள். அந்த இளைஞர்கள் தங்கள் குடும்பப்பின்னணி குறித்து பத்மாவிடம் உரையாடுகின்றனர். அதில் ஒரு இளைஞன் தன் அக்காவைப் படிக்க வைக்காத அவனது பெற்றோர் பற்றிய புகாரை எழுப்புகின்றான்.

“ஒங்களமாதிரி ஒரு அக்கா எனக்கிருந்தா மேடம். நல்லா படிக்கற பொண்ணு. எங்க மாவட்டத்துலயே ப்ளஸ் டூல மொதல் மார்க் எடுத்தவ அவ. தொண்ணத்தஞ்சி பர்சென்ட். ஜெயலலிதாவே கூப்ட்டு ப்ரைஸ்லாம் அந்தக் காலத்துல கொடுத்திருக்காங்க. இஞ்சினீரி யங்கோ டிப்ளமோவோ மேல படிக்கறேன்னு சொன்னா. எங்க அம்மா அப்பா கேக்கலை. என்ன படிச்சாலும் கடைசியா கரண்டிதான்டி புடிக்கணும்னு சொல்லிச் சொல்லியே அவ வாய அடச்சிட்டாங்க”¹⁵

என்று பெண் கல்விக்குத் தடையாயிருக்கும் பெற்றோர்கள் பற்றிக் கூறுகின்றாள்.

பகடிவதை

பகடி வதை என்பது நவீன உலகின் மிகப்பெரும் சமூகச்சிக்கலாக உள்ளது. சகமனுஷியான பெண்ணைச் சிந்திக்கும் ஆற்றிவுடைய உயிரியாகக் கருதாமல் வெறும் சதைப்பிண்டமாகக் கருதுவதால் ஏற்படும் சிக்கல் இது. பகடிவதை கீழ்க்காணும் முறைகளில் செயற்படுகிறது.

- பெண்ணின் உடல் பாகங்களை வருணிப்பது
- இரட்டை அர்த்தத்தில் பேசுவது
- புணர்ச்சியோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்ப்பது
- அந்தரங்க உறுப்புகளைப் பற்றி அருவருப்பாகப் பேசுவது
- மோசமான கிண்டல்களை உதிர்ப்பது
- பாலியல் தொடர்பான உடல் அசைவுகளைக் காட்டுவது
- துரத்துவது, பயப்படுத்துவது

ஆகிய அனைத்தும் பகடி வதையின்பாற்படும்.

பகடிவதையைப் பெண்கள் அனுதினமும் ஏதோ ஒரு வகையில் சந்திப்பதாகவே இன்றைய சமூகம் அமைந்துள்ளது. பகடிவதை மனதைக்கீறி இரணமாக்கும் கொடிய சிக்கலாகச் செயற்படுகிறது. இதனை எதிர்கொள்ளும் பெண்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் எதிர்காலத்தை எண்ணி எதிர்வினையாற்றுவதில்லை. காவல்நிலையம், நீதிமன்றம் போன்ற தீர்வுகளைத் தேடிச்செல்வதில்லை. வீட்டில் சொன்னால் கூட சில பின்விளைவுகள் ஏற்படும் என எண்ணிப் பலர் சொல்லாமலே தவிர்த்துவிடுகின்றனர். பெண்ணின் பொறுமையையும் மௌனத்தையும் ஆண்கள் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்றனர்.

‘காற்றில் கரைந்துவரும் குரல்’ கதையில் உலா வரும் அம்மன் பகடி வதைக்கு உள்ளாகிறார். அம்மன் ஒரு நாள் மானுடப்பெண்ணைப் போன்ற தோற்றத்துடன் ஊரில் உலா வருகின்றார். இளைஞர்கள் அவளைப் பகடிவதை செய்கின்றனர் அவர்கள் பெண்ணுடலைக் கொச்சைப்படுத்தும் திரைப்பாடலைப் பாடி அவளைக் கேலி செய்கின்றனர். நாட்டுக்கட்டை என்ற சொல்லாடலால் அவளது உடலை வருணிக்கின்றனர். அம்மன் ‘நாட்டுக்கட்டை’ என்ற சொல்லின் பொருள் என்னவென்று கௌரியிடம் கேட்கிறாள். வாட்டசாட்டமான உடல்வாகு கொண்ட பெண்களை ஆண்கள் இச்சொல்லால் அழைப்பதாகக் கௌரி சொல்லுகின்றாள்.

“உலா முடிச்சி வந்துகிட்டே இருந்தனா ஒரு மூலையில் நாலஞ்சி எளவட்டப் பசங்க நின்னுட்டிருந்தானுங்க. என்ன பாத்ததும் கட்ட கட்ட நாட்டுக்கட்டன்னு ராகமா பாடனானுங்க. ஒடம்பே நடுங்கிடுச்சி எனக்கு. நிமுந்து பாக்காம கூட வந்துட்டேன்’ ‘நிமுந்து நாலு வார்த்த கேட்டிருக்கலாமில்ல’

‘அது சரி ஒரு தரம் நிமுந்து பார்த்ததுக்கே நான் இந்தக் கதிக்கு வந்துட்டேன் மறுபடியும் அனுபவிக்கணுமா .அத நெனைச்சாலே பயமா இருக்குது”¹⁶

என்று அம்மனும் கௌரியும் உரையாடுகின்றனர். இளம் பருவத்தினரே அதிகமாக பகடிவதையில் ஈடுபடுகின்றனர் என்ற உண்மையை இக்கதை வெளிக்கொணர்கிறது. தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பெண்களுக்கே சமூகத்தில் இத்தகு சோதனைகள் நோர்ந்தால் சாதாரணப் பெண்கள் நிலை அதைவிடக் கொடுமையானதாக இருக்கும் என்ற உண்மையைக் கதை உணர்த்துகிறது.

வறுமையின் காரணமாக வீதியோரங்களில் நின்று நடனமாடிப் பிச்சையெடுத்துப் பிழைக்கும் இரண்டு சிறுமிகளைப் பகடிவதைச் செய்யும் ஆண்கள் ‘ஆட்டம்’ சிறுகதையில் பாத்திரங்களாகியுள்ளனர். எட்டுவயதுக்குட்பட்ட இரண்டு குழந்தைகள் திரைப்படப் பாடலுக்கு நடனமாடிக் கொண்டிருந்த போது அக்குழந்தைகளை இச்சையுணர்வுடன் ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். நடனம் முடிந்ததும் ஆடிய திரைப்பட பாடல்களின் வரிகளுக்குப் பொருள் தெரியுமா என அவர் சிறுமியிடம்

கேட்கிறார். ‘பலானது ஓடத்தின் மேலே’, ‘சிங்காரி சரக்கு நல்ல சரக்கு’ ஆகிய பாடல் வரிகளின் பொருளைச் சிறுமியின் வாயிலிருந்து அறிய முற்படுகிறார். இடுப்பை வளைத்து ஆடுவதன் பொருளையும் கேட்கிறார். அப்பாவிக் குழந்தைக்கு இவற்றிற்கெல்லாம் பொருள் தெரியவில்லை. கெட்ட எண்ணமுடைய அக்கொடுரன் பெண் குழந்தைகள் பற்றிய தவறான விமர்சனத்தையும் வைக்கிறான்.

“இந்த வயசுல இந்த போடு போடுதுங்களே இதுங்கள்ளாம் வளந்து ஆளாச்சின்னு வய்யி, ஆம்பளைங்ள ஆட்டபாட்டத்துலயே கொத்திக்னு போய்டும்”¹⁷

என்று கேலி செய்கிறான். அவனுடன் நின்றிருந்த நான்கு ஆண்களும் அதற்கு உடன்பட்டுச் சிரிக்கின்றனர் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகத் திரைப்படப்பாடல்களைப் பாடி ஆடும் குழந்தைகளைப் பாலியல் உபகரணங்களாகப் பார்க்கும் ஆணாதிக்க மனோபாவத்தை இது காட்டுகிறது. எட்டு வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகள் கூட ஆண்களின் இச்சையிலிருந்து தப்புவதில்லை என்பதைக் கதையானது புரிய வைக்கிறது. மென்மையாகப் பேசுவது போன்ற பாவனையுடன் பாலியல் உள்ளடக்கங்களைப் பேசும் பகடிவதைக்கான சான்றாக இக்கதையைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

பெண்களை உடலாகப்பார்த்தல்

பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் பெண்களை உடலாகப் பார்க்கும் சிக்கல் கீழ்க்காணும் வகைகளில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

- சிவப்பான பெண்களை உடலாகப்பார்த்தல்
- வெளிநாட்டுப் பெண்களை உடலாகப்பார்த்தல்
- இளம் பெண்களை உடலாகப்பார்த்தல்
- காதல் செய்யும் பெண்ணை உடலாகப்பார்த்தல்
- நண்பியை உடலாகப்பார்த்தல்
- உடன் பணி செய்யும் பெண்ணை உடலாகப்பார்த்தல்

ஆகிய பொருண்மைகளில் இவ்வுள்ளடக்கம் பதிவாகியுள்ளது.

சிவப்பான பெண்களை உடலாகப்பார்த்தல்

இந்தியச் சூழலில் ஆண்களும் பெண்களும் சகஜமாக இணைந்து பழகுவதற்கான வாய்ப்புகள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. இறுக்கமான சமூக அமைப்பை பின்பற்றும் இடங்களில் ஆண்களும் பெண்களும் ஒருவரோடொருவர் பேசுவதற்கான அனுமதி கூட மறுக்கப்படுகிறது. இத்தகு சூழலில் பெண்பாலினத்தாரைப் பற்றிய ஆர்வமான மனநிலை ஆண்களிடம் மேலோங்கி நிற்கிறது. வெண்மையாகவோ

சிவப்பாகவோ இருக்கும் பெண்களை உடைமையாக்கும் மனநிலையையும் இங்குக் காணமுடிகிறது. சிவப்பாக இருப்பதை அழகின் அளவீடாகக் கொள்ளும் போக்கைப் படைப்பாளர்களிடம் பார்க்க முடிகிறது. அவர்கள் சமுதாய மனநிலையைப் பிரதிபலிப்பதற்காகச் சிவப்பழகைக் கொண்டாடுவதாகக் கருதலாம். அழகான பெண்களை மனைவியாக்கி அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற மனநிலை கூட பிறழ்வுத் தன்மையுடையதே. ஆணும் பெண்ணும் கள்ளம் கபடமில்லாமல் பழகுவதைத் தடைசெய்யும் அனைத்துக் கூறுகளும் தவறானவையே. பாவண்ணன் ‘இனிப்பும் கசப்பும்’ கதையில் சிவப்பான பெண்களைப் போகப்பொருளாகப் பார்க்கும் ஆண்களின் மனநிலையை ஒரு பள்ளியின் பின்னணியிலிருந்து விவரிக்கிறார்.

“நாங்க ரெண்டாவது வருஷம் படிக்கறப்போ காரைக்கால்லேருந்து நிர்மலானு ஒரு பொண்ணு எங்க வகுப்புக்கு டிரான்ஸ்பர் வாங்கிட்டு வந்து சேந்தா. செவசெவன்னு நல்ல அழகு. களையான முகம். அளவான முகம். அளவான உயரம். ரெட்டைஜடை போட்டுகிட்டு பாவடை தாவணியில அந்தப் பொண்ணு வகுப்புக்குள்ள வந்தபோதே பலபேருக்கு தலையில் பட்டாம் பூச்சி பறக்க ஆரம்பிச்சிட்டுது. ஒரு ரெண்டு நிமிஷமாச்சிம் அவ பக்கத்துல நின்னு பேசமாட்டமான்னு எல்லாருக்குள்ளும் ஒரு ஆச. அவளுடைய மெய்ன் சப்ஜெட் வேற. கெமிஸ்ட்ரி. லாங்வேஜ் வகுப்புமட்டும் எல்லாருக்கும் பொது. எல்லா சப்ஜெக்ட் காரங்களுக்கும் பொதுவாக ஒரு பெரிய ஹால்ல நடக்கும். கலித்தொகை புறநானூறுன்னு உயிரக்குடுத்து தமிழ் ஐயா பாடம் நடத்துவாரு. ஆனா பசங்க கவனம் மொத்தமும் அவள் மேலதான் இருக்கும்”¹⁸

என்று ஒரு வகுப்பறைக் காட்சியைக் காட்டுகிறார். சிவப்பு மீதான ஈடுபாட்டின் வழியாகத் தமிழர்கள் இன்னும் காலனிய அடிமைகள் என்பதை நிரூபிப்பதை இங்குக் காணமுடிகிறது.

வெளிநாட்டுப் பெண்களை உடலாகப் பார்த்தல்

பெண்ணைத் தாயாகவும் சகோதரியாகவும் தோழியாகவும் சகமனுஷியாகவும் பார்க்கின்ற மனிதர்கள் இருந்தால் உலகில் பெண்களுக்கு எதிரான குற்றங்கள் நிகழ்வதற்கான வாய்ப்பில்லை. ஆனால் பெரும்பான்மையான ஆண்கள் பெண்களை வெறும் உடலாகவே பார்க்கிறார்கள். உடலின்பத்தைச் சேமித்து வைத்திருக்கும் சதையும், தோலும் உடைய கருவி என்றே பெண்களை அவர்கள் மதிப்பிடுகின்றனர். இத்தகைய தவறான எண்ணங்கள் பெரியவர்களான பின்தான் வரும் என்று கூறுவதற்கில்லை. சிறுபருவத்திலேயே ஆண்கள் பெண்களை இச்சையுடன் பார்க்கத் தொடங்கிவிடுகின்றனர்.

‘கடல்’ என்ற சிறுகதையில் முட்டக்கோஸ் என்ற பட்டப்பெயருடைய ஒரு சிறுவன் வருகிறான். அவன் சுற்றுலாப் பயணிகளை ஆட்டோவில் அழைத்துச் செல்லும்

வேலை செய்கிறான். அவன் வெளிநாட்டுப் பெண்களை ஆட்டோவில் அழைத்துச் சென்று நீச்சல் அடிப்பதற்குரிய இடங்களில் கொண்டுவிடுகிறான். ஒருவெளிநாட்டுப் பெண் நீந்திக் கொண்டிருப்பதைக் கூர்ந்து கவனிக்கின்றான். மெய்மறந்து உட்கார்கின்றான். அவளது அழகும் உடல் திரட்சியும் அவனது மனதுக்குள் பதிகின்றன. இதற்கு முன்பும் பலமுறை இது போன்ற அனுபவங்கள் அவனுக்கு வாய்த்திருக்கின்றன. அப்போதெல்லாம் அவனுக்குள் சீறியெழும் காட்டுத்தனமான எண்ணங்களை அடக்கி வீழ்த்திவிடுகிறான். இந்த முறை அவனது எண்ணங்களை அவனால் கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை. அவள்மீது பதித்த கண்களை அவனால் விலக்கிக் கொள்ள இயலவில்லை. உறுப்புகளின் அசைவுகள் அவனைப் பைத்தியமாக்குகின்றன. கற்பனையில் அவன் அவளோடு தவறு செய்கிறான்.¹⁹

இந்நிகழ்வில் உண்மையில் முட்டக்கோஸ் உடல்ரீதியாகத் தவறு செய்யவில்லை. அவனது மனமே தவறு செய்கிறது. ஆனாலும் இதனைத் தவறாகவே மதிப்பிடமுடிகிறது. பெண்களை இதயமுள்ள உயிரியாகப் பார்க்காமல் அழகிய உடலுடைய உயிரியாகப் பார்ப்பதால்தான் இத்தகு கெட்ட எண்ணங்கள் ஆண்களுக்குள் உருவாகின்றன. மன எண்ணங்கள்தான் ஒருநாள் செயல்பாட்டுக்கு வருகின்றன. அதனால், ஆண்கள் பெண்களை நாகரிகமாகப் பார்க்கும் பார்வையை வளர்க்க இலக்கியங்கள் உதவவேண்டும்.

இளம்பெண்களை உடலாகப் பார்த்தல்

‘எட்டுத்திரைக்கதைகளும் ஒரு நேர்காணலும்’ கதையில் பாலியல் சித்திரவதை பற்றிய குறிப்பு வருகிறது. கிராமங்களில் வாழும் இளம் பெண்களை உலகியல் வசதி பற்றிய ஆசைகாட்டி மும்பை, கல்கத்தா, தில்லி போன்ற பெருநகரங்களுக்கு அழைத்துச்சென்று முறைகேடாகப் பயன்படுத்தி பாலியல் சித்திரவதை செய்து பணம் சம்பாதிக்கிற ஒரு பெரிய கூட்டம் இருப்பதாக இச்சிறுகதை கூறுகின்றது.²⁰

காதலிக்கும் பெண்ணை உடலாகப் பார்த்தல்

‘காத்திருப்பவள்’ எனும் கதை பெண்களை ஏமாற்றும் ஆண்கள் பற்றிய கதையாகும். இக்கதையில் தேவகியும் செல்வமும் காதலிக்கின்றனர். திருமணத்துக்கு முன்பே உறவுகொண்டதால் தேவகி கருவுறுகிறாள். மாதவிலக்கு நாள் கணக்கு தப்பிப்போனதிலிருந்து அவள் அச்சமடைகிறாள். அதற்குப் பிந்தைய இரவுகள் அவளுக்குத் தூக்கமற்ற இரவுகளாகக் கழிகின்றன. தேவகி செல்வத்திடம் தான் கருவுற்ற செய்தியைச் சொல்லுகிறாள். செல்வம் பணத்துடன் வந்து கருவைக்கலைக்கும் மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறுகின்றான். தேவகி ஏரிக்கரையில் செல்வத்துக்காகக் காத்திருக்கிறாள். செல்வம் வராவிட்டால் ஏரியில் விழுந்து உயிரைவிட்டு விடவேண்டும் என்று முடிவு செய்கிறாள்.

இந்தச்சம்பவம் உடலாசை காட்டிப் பெண்களின் வாழ்வை நாசமாக்கும் ஆண்களைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை உருவாக்குகிறது.²¹

நண்பியை உடலாகப் பார்த்தல்

நட்புக்குக் கோரைப்பல் முளைக்கும் போது காமம் முளைத்துவிடுகிறது என்பதனை ‘இனிப்பும் கசப்பும்’ கதை உணர்த்துகிறது. இக்கதை மீனாட்சிக்கும் வைத்திக்குமான அழகிய நட்பைப் படம் பிடித்து வரும்போது திடீரென்று ஒரு அதிர்ச்சியான காட்சி இடம்பெற்றுவிடுகிறது. தொழில் சார்ந்த உதவி, அறிவு சார்ந்த உதவி, பொருள் சார்ந்த உதவி என மீனாட்சிக்கு உதவிசெய்வதில் ஆர்வம் காட்டிய வைத்தியின் நட்பு காமத்தை நோக்கித் திசை மாற்றம் அடைகிறது. காதல், திருமணம் போன்ற நாகரிகச் சொல்லாடல்கள் வழி மீனாட்சியை அடைய வைத்தி முயலுகின்றான். நட்புதான் காதலாகவும் கல்யாணமாகவும் படிப்படியாகக் கனியும் என்று அவன் தத்துவம் பேசுகிறான். மீனாட்சி அவனை நண்பனாக நினைத்திருந்ததால் வைத்தியின் மாற்றத்தைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைகிறாள். அவனைக் காதலிப்பதற்கு மறுப்பு தெரிவிக்கிறாள். அப்போது வைத்தியின் உண்மை முகம் தெரிகிறது. தான் கொடுத்த ஒரு இலட்சருபாய் உடனடியாக வேண்டும் என்கிறான். அதனைத் தொடர்ந்து பாலியலை முன்வைத்து அவளுக்கு மிரட்டல் விடுகிறான்.

“கல்யாணம் கூட வேணாம் மீனாட்சி. ஒரே ஒரு நாள் மட்டும் என் கூட இருந்துட்டு போயிடு அது போதும்”²²

என்று பாலியல் சுரண்டலுக்கான சமிக்ஞையைக் கொடுக்கிறான். இதில் உதவி செய்து பாலியல் வன்புணர்வுக்கு உட்படுத்தும் மோசமான பண்புடையவனாக வைத்தி காட்டப்படுகிறான். பாலியல் சுரண்டலுக்கான முயற்சிகளை ஆண் எடுத்தாலும் ஒரு பெண் தனது கற்பில் உறுதியாக இருந்தால் அவனால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்ற உண்மையைக் கதை உணர்த்துகிறது.

தெய்வப் பெண்டிரை உடலாகப் பார்த்தல்

‘காற்றில் கரைந்து வரும் குரல்’ கதையில் ஆணின் பாலியல் சுரண்டல் பற்றிய விவரிப்பு இடம் பெறுகின்றது. இக்கதையில் அம்மன் மனிதப்பெண்ணுரு கொண்டு கௌரியுடன் எல்.ஆர் ஈஸ்வரியின் பாடல் கச்சேரி நிகழ்ச்சிக்குச் செல்லுகின்றார். கச்சேரி நடந்து கொண்டிருக்கும் போது ஒரு ஆடவன் கூட்டத்தில் கௌரியை நெருக்குகிறான். பெண்கள் உட்காரும் இடத்தில் ஆண்கள் உட்காரக்கூடாது எனக் கௌரி சத்தம் போட்டதால் அவன் அவமானப்பட்டுச் சென்றுவிடுகிறான். கச்சேரி முடிந்து கௌரியும் அம்மனும் நடந்து சென்று கொண்டிருக்கும் போது அவன் அவர்களது அருகில் வருகிறான். கௌரியின் தோளைத் தொட்டு ‘என்னடி? பெரிய பத்தினியா நீ? ஒன் பக்கத்துல ஒக்காரக் கூடாதா’ என வினவுகிறான். அம்மன்

அவனிடம் நல்ல புத்திமதி சொல்லி அனுப்ப முயலுகிறான். அவனோ அம்மனும் தளதளன்று இருப்பதாகக் கூறித் தவறு செய்ய முயற்சிக்கிறான். கௌரியும் அம்மனும் இருட்டில் ஓடுகின்றனர். அவனும் அவர்கள் பின்னால் துரத்திக் கொண்டு ஓடுகிறான். இந்நிகழ்வு பெண்களைப் பாலியல் பொருளாகக் கருதிச் செயற்படும் ஆண்களின் மனநிலையை வெளிக் கொணர்கிறது.²³

உடன்பணி செய்யும் பெண்களை உடலாகப் பார்த்தல்

‘கல்’ என்ற கதை வேலை செய்யுமிடங்களில் நிகழும் பாலியல் சுரண்டல் பற்றிப் பேசுகிறது. மனோகரன் கல்குவாரி ஏஜென்டாக இருக்கிறான். மீனா கல்உடைக்கும் தொழிலாளியாகக் கூலி வேலை பார்க்கிறாள். மனோகரன் மீனாவை உறவுக்கு வசப்படுத்த முயலுகின்றான். அவளைத் திரைப்படம் பார்ப்பதற்கு அழைக்கின்றான். அவளிடம் கிழிந்த ஆடையைக் கட்டவேண்டாம் என்று அறிவுறுத்துகிறான். புது ஆடை எடுத்துத்தருவதாக ஆசை காட்டுகிறான். ஜல்லி அளக்கும்போது பக்கத்தில் வந்து நின்று கொள்ளுகிறான். தங்கத்தால் காப்பு செய்து போடுவதாகச் சொல்லுகிறான். தனது வண்டியில் கொண்டு வீட்டில் விடுவதாகக் கூறுகின்றான். தன்னோடு தனிமையில் இருக்கும்படி அழைக்கிறான். தனது ஆசைகளுக்கு இணங்கினால் அனைத்து வசதிகளும் செய்து தருவதாக ஆசைகாட்டுகின்றான். சொல்லிவிட்டு செய்தால் நன்றாக இருக்காது என்றும் சொல்லாமலே செய்து காட்டுவதாகவும் மீனாவிடம் சவால்விடுகிறான். வெறிமிக்க கண்களுடன் அவள் பின்னால் அலைகிறான். கெஞ்சிக் கேட்பதை நிறுத்தித் துணிவுடன் மோசமான விஷயங்களைப் பேசுகிறான். மீனாவை அவனது வீட்டுக்கே தேடிவருகிறான். மனோகரனின் கெட்ட எண்ணங்களைப் பாவண்ணன் படிமங்களோடு விளக்குமிடம் அவனது பாலுணர்வு நடத்தையை வெளிக்கொணர்கிறது.

“சொல்லாம செஞ்சி காட்டறன்” என்ற மனோகரனின் வன்மம் மிக்க வார்த்தைகள் மனசுக்குள் இருந்து கொண்டு இம்சை கொடுத்தது. விரட்டி விரட்டிக் கடிக்கிற வெறிநாய் மாதிரி இந்த வார்த்தைகள் காயப்படுத்திக் கொண்டே இருந்தன. இத்தனை காலமாய் இல்லாத பயமும் நடுக்கமும் புதுசாக முளைத்திருந்தன. பாம்பு மாதிரி பார்த்த அவன் பார்வையும் வெறிமிக்க வார்த்தைகளும், பூரணமாய் மனசுக்குள் பதிந்து தீர்மானமான உணர்வுகளை அவளுக்குள் உருவாக்கின”²⁴

என்பதில் பாலியல் சுரண்டலின் தீவிரம் உணர்த்தப்படுகின்றது.

முதிர்கன்னியாய் வாழ்தல்

திருமணம் ஆகாமலே முதுமை அடைந்த பெண்களை முதிர்கன்னிகள் என அழைப்பர். பெண்களுக்குத் திருமணத்தடை ஏற்படுவதால் முதிர்கன்னிகள் உருவாகின்றனர். முதிர்கன்னிகள் உருவாவதற்கான காரணங்களைக் காணலாம்.

- வரதட்சணை
- அழகின்மை
- விகாரமான உடலமைப்பு
- பொறுப்பற்ற பெற்றோர்
- நோயின் தாக்குதல்
- தோஷங்கள்
- பருவம் அடையாமை

போன்ற காரணங்களால் முதிர்கன்னிகள் உருவாகின்றனர்.

திருமணம் செய்யும் ஆசை இருந்தாலும் திருமணத்தைச் சந்திக்காமலே வாழ்க்கையை முடிக்கும் இம்முதிர்கன்னியர் பற்றிப் பாவண்ணன் எழுதுகிறார். குடும்பத்துக்குள் ஒதுக்கப்படுதல், நல்ல காரியங்களில் பங்கு பெறத்தடை, சமூக மரியாதை வழங்கப்படாமை போன்ற சிக்கல்களுடன் அவர்கள் வாழ வேண்டிய நிலை உள்ளது. வெட்கத்துடனும் தாழ்வு மனப்பான்மையுடனும் வாழும் இம்முதிர்கன்னிகளைப் பாவண்ணன் கரிசனையோடு பார்க்கிறார். ‘மீரா பற்றிய சிறுகுறிப்புகள்’ என்ற கதையில் வரும் மீரா முதிர்கன்னியாவாள். வலிப்புநோயால் வாடும் அவளுக்குத் திருமணம் தள்ளிப்போய்க் கொண்டிருந்தது. திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவளது சொற்கள் வழியாகப் பலமுறை வெளிவந்துள்ளது. அவளது செயல்களும் திருமண ஆசையோடு தொடர்புடையனவாக விளங்குகின்றன. யாரைப்பார்த்தாலும் அவர்களது திருமணம் பற்றிய வினாவை அவள் எழுப்புகிறாள். திருணத்திற்குத் தன்னை கூப்பிட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையையும் அவள் பலரிடம் வைக்கின்றாள். அவளுக்குக் குழந்தைகள் மீது மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது. மீராவின் அண்ணி வீட்டிலுள்ள குழந்தைகளைத் தொட அவளை அனுமதிப்பதில்லை. குளிக்கச் செல்லும் போது மட்டும் குழந்தையைக் கவனிக்கும் பொறுப்பு அவளுக்குக் கிடைக்கும். அந்தக் குழந்தையைக் கொஞ்சம் போது தன்னைத் திருமணம் செய்வது குறித்த வினாவை எழுப்புகிறாள். நம்பிக்கையோடும் ஆவலோடும் ஆசை குறையாமல் அதே வினாவைத் திரும்பத் திரும்ப எழுப்புகிறாள். இது முதிர்கன்னியின் ஏக்கத்தையும் சோகத்தையும் ஒரு சேரப்பேசுகிற கதையாக விளங்குகிறது. முதிர்கன்னிகளைச் சமூகம் மதிக்காத நிலையையும் இதில் பாவண்ணன் எடுத்துக்காட்டுகிறார். மீராவின் வீட்டில் மீராவுக்குத் திண்ணையில் கொண்டுதான் சோறு வைக்கிறார்கள். அவளுக்குப் புதுச்சோறு வழங்கப்படுவதில்லை. பழையசோறு கொடுக்கிறார்கள். ஓய்வுக்கான நேரம் அவளுக்கு மறுக்கப்படுகின்றது. மாட்டைக்கழுவுதல், பிண்ணாக்குப் பருத்திக்கொட்டை மாவுகரைத்தல், தீவனம் வைத்தல், வைக்கோல் உதறிப்போடுதல், மாட்டை இழுத்துக்கட்டுதல், மாலை கறவைக்கு வரும் பால்காரனுக்கு உதவிசெய்தல் என அவள் தொடர்ந்து வேலைசெய்கிறாள். நோயின் காரணமாக அவளது குரலும்

நலிவடைந்து போகிறது. சிறு வாக்கியங்களால் அவள் பேசுகிறாள். உடைந்து போன புல்லாங்குழலிலிருந்து வருகிற ஓசை போல அவளது குரல் இருக்கிறது. வீட்டுக்குள் அவள் ஓரங்கட்டப்படுகிறாள். அண்ணனின் குழந்தையைத் தூக்க அவள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. வீட்டுக்குள் வந்து எந்தக் குழந்தையையும் அவள் தொட்டுத்தூக்கக் கூடாது என்ற கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பட்டிருந்தது. வலிப்பு நோயுடைய பெண் குழந்தையைத் தூக்கினால் குழந்தை கீழே விழுந்து காயமடையும் என்று அண்ணி கூறுகின்றாள். அண்ணி மீராவைச் சனியன் என மனதுக்குள் திட்டுகிறாள். பார்க்க சகிக்கவில்லை என மீராவின் அழகற்ற நிலையைச் சுட்டுகிறாள். குழந்தையை மீராவிடம் கொடுத்தால் தொற்றுநோய் வந்து விடும் என்றும் மனதில் எண்ணுகிறாள். வீட்டு வேலைகள் அனைத்தையும் மீரா செய்தாலும் மீராவோடு பேசுவதற்கு யாரும் இருக்கமாட்டார்கள். அவள் மீது இரக்கப்படும் மனிதர்கள் யாரும் அவ்வீட்டில் இல்லை. பண்டிகைகளுக்குப் பண்டங்கள் செய்யும் போது அவளுக்குக் கொடுப்பதற்கு யாரும் இல்லை. தீபாவளிக்கு மீரா அணிய புதுத்துணி வாங்கிக் கொடுக்கும் மனிதநேயம் உள்ள மனிதர்கள் யாரும் அவ்வீட்டில் இல்லை. வலிப்புநோய் வந்தவர்கள் குடும்பச் சூழலில் எப்படி ஓரங்கட்டப்படுகிறார்கள் என்பதைப் பாவண்ணன் விரிவாக இக்கதையில் எடுத்தியம்புகிறார்.²⁵

‘ஊருக்கு வந்தவன்’ என்ற கதையில் அழகேசனின் சகோதரி முதிர்கன்னியாக வாழ்க்கை நடத்துகிறாள். அவர்களது குடும்பம் வறுமையில் அவதிப்பட்டதால் அவளுக்குத் திருமணம் நடைபெறவில்லை. மனப்பிறழ்வு அடைந்த தன் சகோதரியைப் பராமரிப்பதில் அம்முதிர்கன்னி தன் நேரத்தைச் செலவிடுகிறாள்.²⁶

வரதட்சணை

பெண்ணைக் கொடுக்கும் போது மணமகனுக்குப் பெண்வீட்டார் வழங்கும் தட்சணையே வரதட்சணை ஆகும்.

“வரதட்சணை பழக்கத்தின் தோற்றம் தெரியாவிட்டாலும் திருமணத்தின் போது பொன்னும் பொருளும் கொடுத்ததற்கான சாத்தியக் கூறுகள் சரித்திரப்பூர்வமாக உள்ளன. ஆரம்பக் கால கட்டங்களில் ‘தட்சணை’ என்பது மரியாதை நிமித்தம் தரப்படும் ஓர் அன்பளிப்பு. ‘குரு’ விற்கு கொடுக்கும் அன்பளிப்பு குருதட்சணை. அதைப்போல பெண்ணை வரனாக மணமகனுக்குக் கொடுக்கும் போது பொன்னும் பொருளும் கொடுக்கும் வரதட்சணையாக மாறிவிட்டது”²⁷

என்ற கூற்று பொன்னும் பொருளும் வரதட்சணையில் முக்கியப் பங்குவகிப்பதை எடுத்துரைக்கிறது.

உயர் சாதியாரிடத்து மட்டும் செவ்வியல் பண்பாட்டின் ஒரு கூறாக இருந்த வரதட்சணை வாங்குதல் இன்று எல்லாச் சாதியாரிடத்தும் பரவி வெகுசனப்பண்பாடாகப் பரிணமித்துள்ளது என்று ச. தமிழ்ச்செல்வன் குறிப்பிடுகின்றார்.²⁸

வரதட்சணைக் கொடுமையானது பல்வேறு தீய விளைவுகளை உருவாக்குகிறது.

- பேராசையை உருவாக்குகிறது.
- நுகர்வுக் கலாச்சாரத்துக்குத் தேவையான பொருளைப் பெண்ணிடம் கோருகிறது.
- ஏழைப் பெண்களைப் புறக்கணிக்கிறது.
- திருமணத்துக்குப்பின் உடல் வன்முறைக்கு வழிகோலுகிறது.
- திருமணத்தைத் தடுக்கிறது.

மேற்காட்டிய தீயவிளைவுகளை வரதட்சணை உருவாக்குகிறது.

வரதட்சணைக் கொடுமையை ‘வரிசை’ எனும் கதை விவரிக்கிறது. கீரைவியாபாரிக்கு மூன்று பெண் குழந்தைகள் இருக்கின்றனர். அவரது மனைவி மூன்றாவது குழந்தையைப் பெற்று, சிலகாலங்களில் இறந்துவிடுகிறாள். தனியொருவராகக் கீரையை விற்று மூன்று பிள்ளைகளையும் வளர்க்கிறார். பருவம் எய்தியபின்னர் வரதட்சணை கொடுத்து மூவரையும் திருமணம் செய்து கொடுக்கிறார். இளைய மகளின் மாமியார் மீண்டும் வரதட்சணை கேட்டுத் துன்புறுத்துகிறாள். அதன் பின்னர் கீரைவியாபாரி ஆடிவரிசையாக இளைய மகளுக்கு ஒரு மூக்குத்தியைப் போட்டுவிடுகிறார். ஒரு மாதம் தனது வீட்டில் வைத்துப் பாதுகாக்கிறார். மருமகனுக்கும் மகளுக்கும் துணிமணிகள் எடுத்துக் கொடுத்து அனுப்புகிறார். கணவன் வீட்டுக்குக் கிளம்பும் போது அவள் மாமியாரின் வரதட்சணைக் கொடுமை பற்றிப் பேசுகிறார்.

“மாமியாக்காரி வாய்ப்பேச்சு தாங்க முடியாதுப்பா. நாக்க புடுங்கிக்கிறமாரி கேட்டுரும். ஒவ்வொரு வார்த்தையும் கோணி ஊசியால குத்திக் கிழிக்கறமாரி இருக்கும். தீபாவளிக்கு எப்படியாவது கம்மலோட வந்து என் மானத்த காப்பத்திடுப்பா. ஏதாச்சிம் ஏற்பாடு செய்யணும்ன்னு தான் இப்பவே சொல்லி வைக்கறன்... என்று தொடங்கி மூக்கை உறிஞ்சியபடி அழுகையிலும் தேம்பலிலும் நிறுத்திவிட்டாள். என்ன பெத்ததாயிருந்தா என்று எதையோ சொல்லத் தொடங்கி விழுங்கினாள். கால் மணி நேரம் கழித்துக் கிளம்பும்போது மறுபடியும் எப்படியாவது கம்மலுக்கு வழி பண்ணிருப்பா. இல்லன்னா நாளும் என்னயே வெட்டிக் கூறு போட்டு சாப்புடாத கொறதான். இதுக்கப்புறமா நான் என்னத்த கேக்கப் போறன்? இத ஒன்னமட்டும் யாரு மனசும் கோணாம செஞ்சிருப்பா”²⁹

என்று அழுகின்றாள். இறுதியில் தந்தை தனது மனைவி நினைவாக வைத்திருந்த திருமாங்கல்யத்தை விற்று இளையமகளுக்குக் கம்மல் செய்து போடுகிறார். வரதட்சணைக் கொடுமை ஏழைகளைப் பாதிக்கும் விதம் பற்றி இக்கதை விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

பெயர்த்துச் செல்லப்படுதல்

பெண்ணுக்குக் காலம் முழுமைக்குமான மண் என்று எதுவும் இல்லாதது ஒரு சமூகச் சிக்கலாகும். திருமணம் எனும் உறவு அவளைப் பிறந்த மண்ணிலிருந்து பெயர்த்துச் செல்லுகிறது. அதன் பிறகு கணவனின் வாழுமிடமே அவளது வாழிடமாக மாறுகிறது. அவள் பிறந்த வீட்டின் முகவரியை மறக்க வேண்டிய சூழல் ஏற்படுகிறது. கணவனின் முகவரியே அவளது முகவரியாக மாறுகிறது. அவள் தான் வாழ்ந்த நிலம், வீடு, சுற்றுப்புறம், சொந்தம் அனைத்தையும் துறந்து விட்டு, கைப்பிடித்தவனோடு செல்ல வேண்டியுள்ளது. ஆணுக்கு இப்படிப்பட்ட எந்தச் சிக்கலும் இல்லை. அவன் பிறந்த வீட்டிலேயே இறுதி மூச்சுவரை வாழ முடியும். அவனுக்குத் துணை செய்ய புதிய சொந்தமொன்று உருவாகிறது. அவன், நிலத்தையோ உறவையோ துண்டித்துச் செல்ல வேண்டியதில்லை. பெண்ணைத் தாய்வீட்டிலிருந்து பெயர்த்துச் செல்லுதல் என்னும் சிக்கல் குறித்துப் புனிதா விளக்குகிறார் அவர்,

“ஒரு பெண் திருமணமானவுடன் தான் வளர்ந்த சூழலை விட்டுவிட்டு தன் பெற்றோர் உடன்பிறந்தார்களை விட்டுவிட்டு, வேலை பார்த்துக் கொண்டு இருந்தால் அந்த வேலையையும் விட்டுவிட்டு அல்லது வேற்றுார்க்கு மாற்றல் வாங்கிக் கொண்டு புகுந்த வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும். திருமணமான பெண் கணவன் வீட்டிற்குச் செல்வதுதான் தமிழ்ப்பண்பாடாம். குடும்பத்தார் செய்யும் எந்தச் செயலையும் சகித்துக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. திருமணத்திற்குப்பின் ஆணுக்கு இந்தப் பிரச்சனைகள் யாவும் இல்லை. இது ஓர் எழுதப்படாத சமூகச்சட்டமாகும். இதனால் பெரும்பாலான பெண்கள் மனதளவில் பாதிக்கப்பட்டுப் பின் மீளுகின்றனர்”³⁰

என்று பழைய சூழலை விட்டுவிட்டுப் புதிய சூழலுக்குள் நுழையும் பெண்களின் நிலையை உணர்த்துகிறார்.

பிறந்தவீடு, புகுந்த வீடு என்ற இருசொல்லாடல்கள் பொதுவெளியில் புழக்கத்தில் உள்ளன. புகுந்த வீடு என்பது கணவன் வீட்டைக் குறிக்கின்றது. இதனை வாழ வந்த இடம், வாழ்க்கைக்குப் பட்ட வீடு என்ற பெயர்களாலும் அழைப்பதுண்டு. ‘சாயா’ என்ற கதையில் சாயா என்ற பெண் தந்தை வீட்டிலிருந்து பெயர்த்தெடுக்கப்பட்டுக் கணவன் வீட்டில் வாழுகின்றாள். புகுந்த வீடு அவளுக்கு நிம்மதி தருவதாய் இல்லை.

“வாழ வந்த இடத்தில் படுகிற அவமானத்துக்காகவும் சிரமத்துக்காகவும் பரிதாபப்பட்டு சோகத்தோடும் ஆதரத்தோடும் பிறர் பேசத்தொடங்கும்போது”³¹

என்ற பகுதியானது பெயர்த்தெடுக்கப்பட்டபின் அமையும் வாழ்வின் துயரத்தைச் சுட்டுகிறது.

முடிவெடுக்கும் உரிமை இன்மை

தங்கள் வாழ்வைத் தாங்களே தீர்மானிக்கும் உரிமை இல்லாததால் பெண்கள் தனித்துவத்தை இழக்கின்றனர். முடிவெடுக்கும் உரிமை பெண்களுக்கு வழங்கப்படாததால் சிந்தனை சார்ந்த ஒடுக்கு முறைக்கு அவர்கள் ஆளாகின்றனர். இது குறித்து சத்தியமூர்த்தி பேசும்போது,

“ஆணாதிக்கச் சமூக அமைப்பினால் பெண்கள் தங்கள் சுயநிர்ணய உரிமையை இழந்து தனித்துவமிக்கத் தன்மைகளை இழந்து அடையாளம் சிதைந்து விடுகின்றனர். இந்த அமைப்பு அவர்களைத் தனக்கேற்றவாறு தகவமைத்துக் கொள்கிறது”³²

என்று மொழிகின்றார். இரண்டு மரங்கள் எனும் கதையில் ராஜாத்தி பொதுவாழ்க்கையில் ஒத்த சிந்தனையுடைய ஒரு பையனை மணக்க ஆசைப்படுகிறாள். ஆனால் வருங்காலத் துணை பற்றிய முடிவெடுக்கும் உரிமை பெண்ணுக்கு இல்லாததால் அவளது ஆசை நிறைவேறவில்லை. அவளது தந்தை முடிவு செய்த பையனையே அவள் வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்கிறாள்.³³

‘மரம்’ என்ற கதையில் சிவகாமி தனது எதிர்கால வாழ்வு பற்றிய முடிவை அவளே எடுக்கிறாள். துணையை அவளே தேர்ந்தெடுத்ததால் அவள் அழிக்கப்படுகிறாள்.³⁴

ஆணாதிக்கம்

ஆணாதிக்கம் என்ற பொருண்மை குறித்துப் பெண்ணியவாதிகளும் முற்போக்காளர்களும் சிந்தித்துள்ளனர்.

“குடும்பத்தின் எல்லா நிலைகளிலும் ஆணாதிக்கப் போக்கு அமைந்துள்ளது. ஏனெனில் ஒட்டுமொத்தமாக நம்முடைய சமூகம் ஆணாதிக்கச் சமூகமாகக் காணப்படுகின்றது. எனவே சமூகத்தின் ஒரு நிறுவனமாக விளங்கும் குடும்பத்திலும் ஆணாதிக்கப்போக்கு அமைந்துள்ளது”³⁵

என்பர்.

தாய்வழிச் சமூகம் இருந்த காலத்தில் ஆண், பெண்ணிடம் ஆதிக்கம் செலுத்தவில்லை. குழந்தைப்பேற்றுக்குத் தானே காரணம் என்பதை அவன் கண்டறிந்த போது பெண்ணை ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கியதாக சமூகவியல் அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

“கருவுறுவதற்குத் தான் அத்தியாவசியமானவன் என்பதை மனிதன் அறுதியிட்டுக் கூறத் தொடங்கிய போது பழைய மனப் போக்குகள் திடீரென்று சரிந்தன. இது மனிதனுடைய வரலாற்றில் ஒரு மிக முக்கியமான புரட்சியாகும். இது இயந்திரம் விவசாயம், மற்றும் உலோகங்களின் உபயோகம் ஆகியவற்றுடன் சமமாகக் கருதப்படாதது வியப்புக்குரியதாகும். ஆண்மகன் பல

நூற்றாண்டுகளாக வஞ்சிக்கப்பட்டிருந்த நிலையில் சமத்துவம் போதுமானதல்ல. இப்பொழுது அவன் தனது சக்தியின் முழு அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்டான். இனி ஆதிக்கம் செலுத்தப் போகிறான்”³⁶

என்று சமூகவியலார் கூறுகின்றனர்.

பெண்ணின் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்ட ஆணாதிக்க சமூகத்தின் காலம் பெண்ணுக்குச் சோதனைக் காலகட்டமாகும், ஏனெனில் இதில் பெண் கீழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாள். இது குறித்து பி. எங்கல்ஸ் விளக்கும் போது,

“தாயுரிமை தூக்கியெறியப்பட்டது பெண்ணினம் உலக வரலாற்று ரீதியில் பெற்ற தோல்வியாகும். வீட்டிலேயும் ஆட்சிச் சூத்திரத்தை ஆண் கைப்பற்றினான். பெண் இழிநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாள். பணி மகளாக்கப்பட்டாள். ஆணின் காம இச்சைக்கு அடிமையானாள். கேவலம் குழந்தைகளைப் பெறும் சாதனமாகிவிட்டாள்”³⁷

என்று இயம்புகின்றார். ஆண் பெண் சமத்துவமின்மைக்கு ஆணாதிக்கமே காரணம் என உ. வாசகி கருதுகின்றார். ஆணைச் சார்ந்திருக்கும் உயிரியாகப் பெண்ணை உருமாற்றுவதில் ஆண் கட்டமைத்த பண்பாடு முக்கியப் பங்காற்றுவதாக அவர் கூறுகின்றார்.

“இன்னும் பொருளாதார ரீதியாக சொத்துக்களிடமிருந்து வளங்களிலிருந்து அவள் அந்நியப்பட்டு, ஆணைச்சார்ந்து இருப்பது இயல்பானதாக உள்ளது. சொந்தக் காலில் நிற்க முடிந்தாலும் வளர்ப்பு – வார்ப்பு என்கிற பண்பாட்டு உத்திகள் கையாளப்பட்டு, அடங்கியிருப்பதே அழகானது என்ற சூழல் உருவாக்கப்படுகிறது. ஆண் பெண் இருவரில் ஆண் சிங்கம்தான் அதிகாரம் செலுத்தும் தகுதி பெற்றவன் என்பது பெரும்பாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட உண்மையாக மாறிவிட்டது”³⁸

என்கிறார்.

குடும்பத்துக்குள்ளான பாலியல் அரசியல் ஆணிற்கு முதல் இடத்தையும் பெண்ணிற்கு இரண்டாம் இடத்தையும் தந்திருப்பதாக கேட்மில்லட் கூறுகின்றார். மனோநிலை, பாத்திரம், சமூகத் தகுநிலை ஆகிய மூன்றின் வழியாகப் பாலியல் அரசியல் செயலாக்கப்படுவதாக அவர் ஆராய்ந்துரைக்கிறார்.

“அறிவு, போர்க்குணம், சக்தி, திறமை என்னும் குணங்கள் உடையவர்களாக ஆண்களும் அடக்கம், அறியாமை, கற்பு, பயன்பெறத்தக்கவை செய்ய இயலாமை என்னும் குணங்கள் உடையவர்களாகப் பெண்களும் உருவாக்கப் படுகிறார்கள்”³⁹

என்கிறார்.

பாலியல் அரசியல் பெண்ணை இரண்டாம் இடத்துக்குத் தள்ளியமையால் பெண் பொருளாதாரத்திலும் சமூக மதிப்பிலும் பின்தங்கியவளானாள். அவள் சொத்துரிமையையும் இழக்க நேரிட்டது. ஆணின் வாழ்வுக்குள் பெண் தன்னை இனங்காணும் நிலைதான் பாலியல் அரசியலின் உச்சமாகும். இத்தகைய ஆணாதிக்கம் கீழ்க்காணும் விதங்களில் செயற்படுகின்றது.

- அவமானப்படுத்துதல்
- சொல்வன்முறை
- உடல் வன்முறை

ஆகிய முறைகளில் ஆணாதிக்கம் வினைபுரிவதைப் பாவண்ணன் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

அவமானப்படுத்தல்

ஆணாதிக்கம் பெண்ணைச் சந்தேகப்படுகிறது. அவமானப்படுத்துகிறது. அவளைப் பேச்சற்றவளாக மாற்றுகிறது. ஆணாதிக்கத்தின் கோரமுகத்தைப் பதியச் செய்வதாகக் ‘கழிமுகம்’ கதை அமைகிறது. இக்கதையின் தலைவனான சிவபாலன் ஆணாதிக்கத் திமிர்கொண்டவனாக விளங்குகிறான். நம்பிக்கையின்மையும் கோபமும் அவனை ஆட்டிப்படைக்கின்றன. அவனது மனைவி ருக்மணி நல்லவளாகவும் பொறுமையானவளாகவும் இருக்கின்றாள். ஆனாலும் உளவியல் சிக்கல்களும் ஆணவ மனோபாவமும் கொண்ட அவனோடு வாழ்வது அவளால் இயலாத காரியமானது இருவரும் விவாகரத்துக்காக நீதி மன்றத்தை நாடுகின்றனர். விவாகரத்து கிடைக்கிறது. இருவரும் பிரிந்து வாழுகின்றனர். இருவருக்கும் பிறந்த அபி எனும் குழந்தை தாயுடன் இருக்க வேண்டும் என்று நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்குகிறது. அபியின் பிறந்தநாளுக்கு முந்தைய நாள் மகனை அழைத்துக் கழிமுகம் வரவேண்டும் எனச் சிவபாலன் வேண்டுகிறான். அவளும் சம்மதிக்கிறாள். அந்த சமயம் வந்தபின்னும் ருக்மணி வரவில்லை. ருக்மணி நீண்ட நேரம் ஆகியும் வராததால் அவன் கோபத்தின் உச்சிக்குச் செல்லுகின்றான். அவள் தாமதத்துக்கான காரணத்தை விளக்குகிறாள். ருக்மணி சொன்ன உண்மையைச் சிவபாலன் சந்தேகப்படுகிறான். அவள் பொய் சொல்லுவதாகக் கூறுகின்றான். ‘பயங்கரமான கதை’ என அவளது கூற்றை மதிப்பிடுகிறான். அபியின் சிள்மூக்கு உடைந்து விட்டது என்று மருத்துவர் சொன்னதை அவள் மீண்டும் கூறுகின்றாள். தனக்குப் பொய் பேச வேண்டிய தேவையில்லை என்றும் அவள் கூறுகின்றாள். அதற்கு அவன் கோபத்துடன் பின்வரும் பதிலைச் சொல்லுகின்றான்.

“புள்ளையும் அப்பாவும் பார்த்துப் பழகிட்டா எங்க ஒட்டிட போறாங்களோன்னு பயந்துட்டியா? அதை மறைக்க அடி கிடின்னு கதைவிடறியா? ஒன் கதையக் கேட்க இது ஒன்னும் டைவர்ஸ் கோர்ட் இல்ல”⁴⁰

என்று கத்துகிறான். ருக்மணியோடு இணைந்து வாழும் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கவே அவளை வரச்சொல்லியிருந்தான். ஆனால் அவளைச் சந்தித்ததும் அவள் மீது சந்தேகப்பட்டு வந்த வழியைப் பார்த்துத் திரும்பிப் போ என்கிறான். ஆண் எனும் அகம்பாவத்தால் அவன் இப்படிச் சொல்லுகிறான். ஆண் சொல்வதைப் பெண் அப்படியே பின்பற்ற வேண்டும் என்பது அவனது எதிர்பார்ப்பாக உள்ளது. காரணங்கள் சொல்லும் உரிமை பெண்ணுக்கு இல்லை என்றும் அவன் கருதுகின்றான். பெண் சொல்லும் விளக்கங்களைக் காதுகொடுக்கும் அவசியம் ஆணுக்கு இல்லை என்றும் நினைக்கின்றான். மனைவியை அவமானப்படுத்துவதன் மூலம் தனது ஆணாதிக்கத் திமிரை நிறுவ முடியும் என்று நினைக்கும் பாத்திரமாகச் சிவபாலன் காட்டப்படுகின்றான்.

சிவபாலனின் நினைவு, பேச்சு, செயல் ஆகியவை அவனை ஒரு ஆணாதிக்கவாதியாய் அடையாளப்படுத்துகின்றன.⁴¹

பெண்களின் ஒழுக்கம் கண்காணிக்கப்படுதல்

ஆண்களின் ஒழுக்கத்தைக் கண்காணிக்க முயலாத சமூகம் பெண்களின் ஒழுக்கத்தை மட்டும் கவனித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. தந்தை, உடன் பிறந்தோர், கணவன், மகன் பொதுசனம் அனைவருமே பெண்ணின் ஒழுக்கத்தைக் கண்காணிக்கின்றனர். பெண்ணின் கற்பைப் பாதுகாக்கும் காவலாளர்களாகத் தம்மைக் கருதிக்கொள்ளுகின்றனர். வாழுமிடம், படிக்குமிடம், வேலைபார்க்குமிடம் அனைத்திலும் பெண்ணின் ஒழுக்கம் கண்காணிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. பெண்ணின் கற்பைப் பாதுகாப்பதன் மூலம் பண்பாடு சிதையாமல் காக்கமுடியும் என அவர்கள் நம்புகின்றனர்.

‘இனிப்பும் கசப்பும்’ கதையில் வரும் மீனாட்சி பெண்களின் ஒழுக்கத்தைக் காவல்காக்கும் ஆண்களின் செயலில் அதிருப்தி அடைகிறாள். மீனாட்சி அஞ்சல் துறையில் குமாஸ்தாவாக வேலை பார்க்கிறாள். அதே அஞ்சலகத்தில் வேலைபார்க்கும் ஒரு பெரியவர் எப்போதும் மீனாட்சியின் ஒழுக்கத்தில் கவனம் செலுத்துகிறார். மீனாட்சி அப்பெரியவரை விமர்சிக்கிறாள்.

“போகவர பிரயாணத்துலதான் இந்த இம்சன்னா ஆபீஸ்ல ஒரு இம்ச தலவிரிச்சி ஆடும். அங்க ஏன் பாக்கற? இங்க ஏன் பாக்கற? அந்த வேல என்னாச்சி? இந்த வேல என்னாச்சி? போன்ல என்ன இவ்வளோ நேரம் பேச்சு? இது என்ன ஆபீஸா சந்தக்கடயான்னு ஆயிரத்தெட்டு கேள்விங்க கேட்டு நச்சி எடுத்துருவாரு எங்க போஸ்ட் மாஸ்டர். தாலி கட்டன ஊட்டுக்காரன் கேள்விக்குக் கூட பதில் சொல்லிரலாம். அந்த போஸ்ட் மாஸ்டர் கேள்விக்கு நம்ம படைச்ச ஆண்டவனாலயே கூட பதில் சொல்ல முடியாது. பொண்ணுங்க கற்ப காப்பாத்தற காவல் தெய்வம்னு நெனப்பு அவருக்கு”⁴²

என்று கூறுகின்றாள். பெண்களின் ஒழுக்கத்தை பாதுகாக்கத் துடிக்கும் பண்பாட்டுக் காவலர்கள் மீதான அதிருப்தியாக இதனைப் புரிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

பள்ளி வாழ்வில் ஒழுக்கம் என்ற பெயரில் தேவையற்ற இறுக்கங்கள் இருப்பதாக ‘இனிப்பும் கசப்பும்’ கதையில் வரும் மீனாட்சி கூறுகின்றாள். அவள் ஒரு கிராமத்துப் பள்ளியில் பயிலுகின்றாள். அந்தப் பள்ளியின் தலைமையாசிரியர் ஆண் பெண் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் மிகவும் கறாராக இருக்கின்றார். அவர் கையில் எப்போதும் பிரம்பு ஒன்றை வைத்திருக்கிறார். ஒரு மாணவனும் மாணவியும் சேர்ந்து பேசிவிட்டால் பிரம்பால் அடிக்கின்றார். திரும்பி நிற்கச் சொல்லி இருப்புக்குக் கீழே அடித்து நொறுக்குகிறார். இன்று சிறியதாய்த் தொடங்கும் சிரிப்பும் பேச்சும்தான் எதிர்காலத்தில் மிகப்பெரும் பிரச்சினைகளை உருவாக்கும் என்று அவர் புத்திமதி கூறுகின்றார். மாணவிகளின் கற்பைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும் அவர்களின் குடும்ப மானத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும் தான் நாய்போல் காவல் காப்பதாக அப்பெண் தலைமை ஆசிரியை கூறுகின்றார். அதே பள்ளியில் தனலெட்சுமி என்றொரு உடற்பயிற்சி ஆசிரியை பணி புரிகின்றார். அவ்வாசிரியையும் பெண்களின் ஒழுக்கத்தில் மிகக் கண்டிப்புடன் நடந்து கொள்ளுகின்றார். உடற்பயிற்சி ஆசிரியையின் கண்டிப்பின் மீதான அதிருப்தியையும் மீனாட்சி வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“பேச்சுரிமையே இல்லாத ஒரு எடம் போல இருந்திச்சி பள்ளிக்கூடம். தனலெட்சுமின்னு ஒரு பி.டி மேடம் இருந்தாங்க. ஒரு நாளைக்கு நூறு தரமாச்சிம் மாராப்ப சரியா போடுடி மாராப்ப சரியா போடுடின்னு பொலம்பிகிட்டே இருப்பாங்க. புள்ளைங்க மாராப்பு மேலயே அந்த அம்மாவுக்கு கண்ணு இருக்கும். எவளாவது ஒருத்திக்கு அப்படி இப்படி இருந்துட்டா போதும் என்னடி கரகாட்டக்காரி? எந்த ஊர்ல ஆடறதுக்கு ஒத்திகை நடக்குதுன்னு நாக்க புடிங்கிட்டு சாவலாம் போல கேள்வி கேப்பாங்க. இந்த லட்சணத்துல யார் கூட பழகறது சொல்லுங்க. பள்ளிக்கூடத்துலதான் இந்தக் கதைன்னா, காலேஜ் கதை இதவிட பெரும் கொடும்”⁴³

எனப் பள்ளி, கல்லூரி, தொழில் சார்ந்த இடங்கள் அனைத்திலும் பெண்பாலினத்தாரின் ஒழுக்கம் மட்டும் கண்காணிக்கப்படுவதை அவர் அதிருப்தியுடன் பதிவு செய்கிறார்.

சொல் வன்முறை

தே.ஞானசேகரன் ஆணின் மொழி பெண்ணின் அனைத்து விஷயங்களிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தவதாகக் கூறுகின்றார். உடலியலாலும், உளவியலாலும் ஒடுக்குதலைச் செய்து பெண்ணை தனக்குக் கீழ்ப்பட்டவளாக, கட்டுப்பட்டவளாக, தன் ஆளுகைக்கு உட்பட்டவளாக ஆக்கிக் கொள்ள ஆண் தொடர்ந்து மொழியின் வாயிலாகப் பெண்ணிடம் அதிகாரம் செலுத்துவதாக அவர் கூறுகின்றார்.⁴⁴

ஆணாதிக்கம் பெண்ணுக்கெதிரான சொல்வன்முறையை உருவாக்குகிறது. ஆணின் சொல்வன்முறையை நியாயப்படுத்தும் போக்கும் காணப்படுகிறது. ஆணுக்குக் கோபம் வந்தால் இத்தகு வசைமொழிகளைப் பயன்படுத்தினாலும் மனைவி அவற்றைப் பொருட்படுத்தக் கூடாது என்ற கருத்து சமூகத்தில் நிலவுகிறது. ‘இரண்டு மரங்கள்’ கதையில் அம்பிகா சொல்வன்முறையாலும், உடல்வன்முறையாலும், துரோகத்தாலும் வாழ்க்கையையே இழக்கிறாள். ஆனால் அவளது உறவினர்கள் ஆணின் வசை மொழிகளை ஒரு குற்றமாகக் கருதமுடியாது என்கின்றனர்.

“ஆத்திரத்துல ஆம்பளை ஆயிரம் பேசியிருக்கலாம். அதுக்கெல்லாம் பொம்பள தனித்தனியா அர்த்தம் குடுத்து நெனக்கறது தப்பும்மா”⁴⁵

என்று ஆலோசனை கூறுகின்றனர். ஆணின் கோபத்துக்கு எதிர்வினையாற்றும் உரிமை பெண்ணுக்கு இல்லை என்பதை ஊர்மக்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றனர். ஆணுக்கு ஆத்திரம் வருவது ஏற்படையது என்றும் பெண்ணுக்கு ஆத்திரம் வருவது ஏற்படையதல்ல என்றும் அவர்கள் அம்பிகாவுக்கு அறிவுரைகளை வாரி வழங்குகின்றனர். ஆண் உலகுக்கானவன் என்ற கருத்தையும், பெண் வீட்டுக்குள் முடங்கிக்கிடப்பவள் என்ற பழமைவாதச் சிந்தனையையும் அவர்கள் தங்கள் அறிவுரையின் நடுவே சேர்த்து விடுகின்றனர்.

“பொம்பளைக்கு எதுக்கு இவ்ளோ ஆங்காரம்? என்னைக்கா இருந்தாலும் ஊட்டுக்குள்ள மொடங்கிக் கெடக்கற ஜனங்க நாம, நாளை பின்ன தெருவுல போவற ஆம்பளைக்குத்தானே எல்லா அசிங்கமும் கஷ்டமும்?”⁴⁶

என ஆண் தரப்பை நியாயப்படுத்துகின்றனர்.

உடல்வன்முறை

குடும்ப அமைப்புக்குள் பெண்கள் சந்திக்கும் மிகப்பெரிய சிக்கல் உடல் வன்முறையாகும். ஆண் வன்மையானவன், பெண் மென்மையானவள் என்ற கருத்தாக்கம் ஆணை வன்முறையாளனாக மாற்றுகிறது. அடிக்கிற கைதான் அணைக்கும் என்ற சொல்வடை ஆணின் வன்முறை குணத்தை வரவேற்கிறது. பெண்ணை அடக்குவதற்கான உபாயங்களுள் ஒன்றான வன்முறையைக் கணவர்கள் கையாண்டு வருகின்றனர். நவீன தொலைக்காட்சித் தொடர்கள், திரைப்படங்கள் ஆகியவை கணவனிடமிருந்து அடிவாங்குவதற்கென்றே பெண் பிறப்பெடுத்து வந்தவள் என்ற கருத்தாக்கத்தைத் திரும்பத் திரும்ப முன்வைக்கின்றன. அடிக்கிற கணவனைத் திரும்ப அடிப்பதற்கான உரிமை மனைவிக்கு வழங்கப்படவில்லை. தவறு செய்துவிட்டு வரும் கணவனை மனைவி அடிப்பதற்கான விதிமுறைகளும் இல்லை. ஆனால் குடித்துக்கொண்டு வரும் போதும், சந்தேகப்படும் போதும், கோபம் மிகுதியாகும் போதும் கணவன் மனைவியை அடிப்பதற்கு உரிமைபெற்றவனாக விளங்குகிறான். அடங்கிச் செல்லுதல் பெண்ணுக்கான அறமாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. துன்புறுத்துவது

பிறழ்வு உளவியல் தொடர்புடையது என்பதனை இச்சமூகம் புரிந்து கொள்ளும் போதுதான் பெண்கள் உண்மையான விடுதலையைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும், அடித்தல், தலைமுடியைப் பிடித்து இழுத்தல், கருவிகளால் தாக்குதல், நெருப்பால் சுடுதல் போன்ற வன்முறைச் செயல்களில் ஈடுபடும் ஆண்களுக்குக் கடுமையான தண்டனைகள் வழங்கப்படும்போதுதான் பெண்கள் குடும்ப வாழ்வில் நிம்மதியாக இயங்க முடியும்.

குடும்பத்தில் ஆண், பெண்ணை அடித்துத் துன்புறுத்துவதற்கான காரணம் அவனது ஆதிக்க உணர்வே ஆகும். தனது ஆதிக்க உணர்வுக்குச் சிறிதளவு பங்கம் ஏற்பட்டாலும் ஆண் பொங்கி எழுந்துவிடுகிறான். உயர்திணை வரிசையில் தான் இருப்பதை மறந்து அ.றிணையாகத் தன்னை உருமாற்றிக்கொள்கிறான். மனைவியை அடித்துத்துன்புறுத்தும் ஆணாதிக்கச் செயல்பாடு குறித்து மு. இராஜசேகரன் விளக்கும்போது,

“ஆண் தனது ஆதிக்க எண்ணத்தால் மனைவி தன்னுடைய விருப்பத்திற்கிணங்க நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கின்றான். பல்வேறு நிலைகளில் கணவனுடைய பேச்சினால் மனைவி அவமதிக்கப்படுகிறாள். இதன் தொடர்ச்சியாகக் கணவனிடமிருந்து அவள் அடிவாங்குவதும் நடைபெறுகின்றது. கணவனுடைய ஆதிக்கப் போக்கை மனைவி புறக்கணிக்கும் போது இத்தகைய செயல் நடைபெறுகின்றது. வேறு யாரிடமும் காட்ட முடியாத கோபத்தை ஆண்கள் தங்கள் மனைவிகளிடத்தில் வெளிப்படுத்துகின்றனர்”⁴⁷

என்கிறார்.

‘கடலோரவீடு’ என்ற கதையில் லலிதாவின் வீட்டுக்கு ருத்ரமூர்த்தி என்பவர் வாடகைக்கு வருகிறார். ருத்ரமூர்த்தி அவரது மனைவி மீது சந்தேகப்படுவதாக இருக்கிறார். அவரது மூத்தமகன் தனது சாயலில் இல்லை என்று அவர் கருதுகிறார். ருத்ரமூர்த்தியின் மனைவிக்கும் வேறொரு ஆணுக்கும் அக்குழந்தை பிறந்திருக்கக்கூடும் என அவர் யூகிக்கிறார். ஒரு நாள் இரவு ருத்ரமூர்த்தி எல்லாக் கதவு, சன்னல்களையும் பூட்டிவிட்டு கையில் ஒரு கத்தியை எடுத்து மனைவியை வீட்டுக்குள் துரத்துகிறார். முதல் குழந்தையின் தந்தை யார் என்ற கேள்வியை தாட்சாயிணியிடமே கேட்டு அடிக்கிறார். மனைவி, மற்றும் மூத்த மகனுடைய கழுத்தை அறுத்துக் கொன்றுவிடுகிறார். சந்தேகத்திலிருந்து குடும்ப வன்முறை பிறப்பது இதில் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. மனைவி மீது சந்தேகப்படும் ஆண்கள் கொலை வரை சென்றுவிடுகிறார்கள் என்ற உரத்த உண்மையை பாவண்ணன் இதில் உணர்த்துகிறார்.⁴⁸

பாவண்ணன் எழுதிய ‘காற்றில் கரைந்து வரும் குரல்’ கதையில் உடல்வன்முறை பற்றிய குறிப்புகளைக் காணமுடிகிறது. இக்கதையில் வள்ளி எனும் பெண் திருமணத்துக்குப்பின் உடல்வன்முறைக்கு ஆளாகின்றாள்.

“யாருடி வள்ளியா? என்னடி மறுபடியும் புருஷன்காரன் தொரத்திகிட்டுவரானா அடிக்கறதுக்கு? பேசாம அவன் கட்டன தாலிய அறுத்து அவன் முஞ்சிலியே கெடாசிட்டு இங்க வந்து சேருடின்னு எத்தன தரம் சொல்றேன். கேக்கறியா நீ?

சொல்ற பேச்சு கேக்காத முதேவிங்களுக்கு பட்டுத்தான்டி புத்தி வரணும்”⁴⁹

என்ற கௌரியின் குரல் வள்ளி அனுபவித்த உடல் வன்முறையை மேலோட்டமாக எடுத்துச்சொல்லுகிறது.

‘காற்றில் கரைந்து வரும் குரல்’ என்ற கதையில் வரும் சிங்காரம் அவனது மனைவியான சீதாலட்சுமி மீது சந்தேகப்பட்டு உடல் வன்முறையில் ஈடுபடுகிறான். ஊர்ப்பஞ்சாயத்தில் இந்தக் குற்றச்சாட்டு பேசப்படுகிறது. அப்போது அவன் தன் மனைவி மீது சந்தேக அடிப்படையிலான குற்றங்களைச் சாட்டுகிறான். மனைவியை வெட்டுவதற்கு ஓடியமைக்கான காரணம் கேட்கப்பட்டபோது சிங்காரம் தனது மனைவியின் நடத்தை சரியில்லாததால் அவளை வெட்ட ஓடியதாகக் கூறுகின்றான். சீதாலட்சுமி பெற்றெடுத்த இரண்டு குழந்தைகளும் தன்னுடையதல்ல என்கிறான். அக்குழந்தைகளின் தந்தை வேறொருவன் என்றும் தெரிவிக்கிறான். இன்று இரவுக்குள் மனைவியை வெட்டி வீழ்த்தி விடுவதாக உறுதி கூறுகின்றான். சிங்காரத்தின் வன்முறைச் செயல்களைச் சீதாலட்சுமி பஞ்சாயத்தில் பட்டியலிடுகிறாள்.

“ஐயா இந்தப் பைத்தியக்காரனோட என்னால குடுத்தனம் பண்ண முடியாதுய்யா. பொழுது விடிஞ்சி பொழுது போனா இதே ரோதணையா போயிடுச்சிய்யா. எவன் வந்தான், எவன்கூட படுத்தன்னு ஒரே தொணதொணப்பு, அரமணிநேரம் கூட நிம்மதியா தூங்க உடமாட்டான்யா. ஒன்னு அருவாள தூக்கிகிட்டு என்ன வெட்டனும்னு நிப்பான். இல்ல புள்ளைங்கள் வெட்டனும்ன்னு நிப்பான். நா வாங்கிக்குடுத்த துணிய கட்டிகிட்டு மினுக்கலாம்னு பாக்கறியான்னு போனவாரம் ஒரு நாளு வயசுப் புள்ளை துணிய உருவிகிட்டு தெருவுல நிக்க வச்சிட்டான்யா. அந்த அதிர்ச்சில போன பேச்சு அவளுக்கு இன்னும் திரும்பலய்யா. தாயா புள்ளயா ஊரோட போயி இருந்துக்கறேன்யா. இந்த நாற்பொழப்பு வேணாம். அறுத்து உட்டுடுங்கய்யா”⁵⁰

என்று கண்ணீர் வடிக்கிறாள். மனைவியை வெட்ட முயலுதல், குழந்தைகளை வெட்ட முயலுதல், ஆயுதங்களை ஏந்துதல், ஆடைகளை அவிழ்த்தல் போன்ற வன்முறைச் செயல்களைச் செய்யும் கணவனாகச் சிங்காரம் காட்டப்படுகிறான்.

‘காலணி’ கதையின் தலைவி அனிதா உடல் வன்முறையை எதிர்கொள்ளுகிறாள். அனிதா அவளது உறவுக்காரப் பையனுக்கு மணம்முடித்துக் கொடுக்கப்படுகிறான். வேலை நிமித்தமாக அனிதாவின் கணவன் அவளை டில்லிக்கு அழைத்துச் செல்லுகின்றான். டில்லி குளிரை அனிதாவால் தாங்க முடியவில்லை. வீட்டுக்குள் செருப்பணிந்து வீட்டு வேலைகளைக் கவனிக்கிறாள். வீட்டுக்குள் செருப்பணிந்து நடப்பதை அவளது மாமனாரால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

ஒருநாள் இஸ்திரிப் பெட்டியைச் சூடாக்கி அனிதா தூங்கும் சமயத்தில் அவளது இரண்டு கால்களிலும் அழுத்தி வைக்கிறார். பாதமெல்லாம் வெந்து கூழ் கூழாகிறது. அனிதா ஜன்னி வந்து இறந்து போய்விடுகிறாள்.⁵¹

கணவனால் நிகழ்த்தப்படும் உடல் வன்முறைகளையே பெரும்பான்மையும் இலக்கியங்கள் பேசும் நிலையில் பாவண்ணனின் கதை மாமனாரால் நிகழ்த்தப்படும் உடல் வன்முறை குறித்து விவரிக்கிறது.

சாயா எனும் பெண் குடும்ப அமைப்புக்குள் நுழைந்தபின் அனுபவிக்கும் கொடுமைகளைச் ‘சாயா’ எனும் கதை விவரிக்கிறது. வாழ வந்த இடத்தில் அவள் அவமானப்பட்டு சிரமப்பட்டு வாழ்வதாகக் கதையின் தொடக்கப்பகுதி அறிவிக்கிறது. சாயாவின் கணவனது வன்முறை நடவடிக்கைகளை கதையின் பிற்பகுதி நவலுகின்றது. தீபாவளி நேரம் சாயாவின் கணவன் அவளை அடித்துவிடுகிறான். சாயா மருத்துவமனைக்குச் சென்று முன் தலையில் கட்டுப்போட்டுவிட்டு சுந்தரி வீட்டுக்கு வருகிறாள். விசம்பலோடும், கண்ணீரோடும் திருமணத்துக்குப் பின் அனுபவிக்கும் துயரங்களைப் பட்டியலிடுகிறாள். ஆட்டையும் மாட்டையும் அடிப்பதைபோல் கணவர் தன்னை அடிப்பதாக அவள் கூறுகின்றாள். புதுவருடப் பிறப்புக்குச் சுந்தரி வீட்டுக்கு அவள் விருந்துக்கு வருகிறாள். அவள் மதியம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது வீட்டு வாசலில் ‘சாயா’ என்று கரூரமாக அழைக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. போய்ப்பார்த்தால் சாயாவின் கணவன் கன்னம் உப்பி மயிரெல்லாம் சிலுப்பி முரட்டுக் குதிரை போல் நின்று கொண்டிருக்கிறான். வாசல் கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு ஒரே தாவாக வந்து சாயாவை இழுக்கிறான். அவளது கன்னத்தில் அறைகின்றான். சுந்தரியின் கணவர் ஓடோடி வந்து பார்க்கும் போது அவன் சாயாவின் கன்னத்திலும் தோளிலும் மாறி மாறி அறைகின்றான். அவள் ஊர் மேய்வதாகக் குற்றம் சாட்டுகிறான். கன்னடப் புருஷன் கசந்ததும் தமிழ்ப் புருஷனைத் தேடி அலைவதாகப் பழிசமத்துகிறான். சாயாவின் கூந்தலை அப்பிப் பிடிக்கிறான். விலாவில் இடிக்கிறான். தனது வீட்டுக்கு இழுத்துச் செல்லுகிறான். இன்னொரு நாள் சுந்தரியைச் சந்தித்தபோது கணவன் அடிப்பதற்கான காரணத்தை அவள் சொல்லுகின்றாள்.

“நடுவுல நான்தா அடுப்புல உழுந்த கோழிக்குஞ்சு மாதிரி கெடந்து சாவறன். இந்த லட்சணத்துல நாலு வருஷமா புள்ள இல்லயா அதுவே அசிங்கம். எந்த ஆம்பளய பாத்தாலும் இன்னம் கொஞ்சம் ரோஷம் ஏறிக்கும். காலம்பூரா கேவலப்படணும்ன்னு ஆய்ட்டுது”⁵²

எனக் குழந்தையின்மையால் சந்தேகம் வருவதை எடுத்துரைக்கிறாள்.

‘பொங்கல்’ எனும் கதையில் சாமிக்கண்ணு தன் மனைவியான பட்டம்மாளை அடித்துத் துன்புறுத்துகிறான்.

“அவன் சட்டென வேறு இடத்துக்கு நொண்டிக்கொண்டே தாவ விடுபட்ட கைகளை உதறிக்கொண்டு வேகமாக எழுந்து மறுதிசையில் நடந்தாள். ஒரு

வெறிநாயைப்போல திடீரென பாய்ந்து வந்து அவள்மீது விழுந்தான் சாமிக்கண்ணு. கன்னம், கழுத்து, மார்பு, தோள்கள் எனப் பார்வையில் பட்ட இடங்களில் எல்லாம் குத்தினான். தடுக்க முயன்ற இரு கைகளையும் ஒரே கையால் மடக்கி ஒதுக்கிவிட்டு மறுகையை ரவிகைக்குள் விட்டு சுருக்குப்பையை எடுக்க முனைந்தான்”⁵³

என உச்சகட்ட வன்முறைக்காட்சி விவரிக்கப்படுகிறது. பட்டம்மாள் காலை உயர்த்தி அவனது அடிவயிற்றில் உதைத்து விதைப்பையை அழுத்தியதும் அவன் தோல்வியின் திசைக்குத் திரும்புகிறான். இறுதியாகப் பொங்கல் பானையைச் சாமிக்கண்ணுவின் தலையில் ஓங்கி எறிந்து அவனைச் சாய்ப்பதுடன் கதைமுடிவடைகிறது.

இக்கதை கணவனின் வன்முறைச் செயல்பாடுகளை விவரிக்கிறது என்ற விதத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதுதான். இறுதி வெற்றி பெண்ணுக்கானது என்பதும் ஏற்படையதுதான். ஆயினும் சாமிக்கண்ணுவின் வன்முறைச் செயல்பாடுகளை அளவுக்கதிகமாக நீட்டிச் செல்லுவதால் அது வன்முறைத் திரைப்படத்தை நினைவூட்டுவதைப் போலுள்ளது. குரூரமும், திகிலும் இரத்தமும் சொட்டும் இக்கதை அதன் இலக்கினின்று வெளியேறிச் செல்வதைப்போலத் தோன்றுகிறது. பெண்ணுக்கெதிரான அடிதடிக்காட்சிகள் அலுப்பூட்டுவதாகவும் அமைந்து விடுகின்றன.

தொழில் சார்ந்த சிக்கல்கள்

மனிதனை அடையாளப்படுத்தும் அடையாளங்களுள் ஒன்றாகத் தொழிலைச் சுட்டலாம். பழங்காலத்தில் மனிதர்கள் சாதி அடையாளத்தோடும், மத அடையாளத்தோடும் அடையாளப்படுத்தப்பட்டனர். தொழில்கள் பெருகிவிட்ட இன்றைய சூழலில் ஒருவரது பெயரை விடத் தொழில் அடையாளம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகிறது. வாத்தியார் வீடு, போதகர்வீடு, மருத்துவர் வீடு எனத் தொழிலை இணைத்து அடையாளங்கள் சுட்டப்படுகின்றன. பொருளாதார மேம்பாடு, சமூக அந்தஸ்து, ஆத்ம திருப்தி, பட்டத்தின் பயன் அனைத்தும் தொழிலுக்குள்ளேயே அடங்கியுள்ளன. மனிதர்கள் மூன்றில் ஒரு பங்கு நேரத்தைத் தொழில் சார்ந்த வாழ்விலேயே கழிக்கின்றனர். மனிதன் உயிர் வாழ்வதற்குக் காற்றும் ஒளியும் நீரும், உணவும் எவ்வளவு அவசியமோ அதே அளவுக்குத் தொழிலும் இன்றியமையாதது ஆகும்.

தொழில் சார்ந்த களம் மகிழ்ச்சியாக அமைந்தால் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதி வெற்றியாகிவிட்டது எனக் கருதப்படுகிறது. தொழில் சார்ந்த மகிழ்ச்சியைப் பணிப் பாதுகாப்பு, கூலி, மரியாதை, மனநெருக்கடியின்மை போன்றவை உருவாக்குகின்றன. செய்யும் தொழிலிலிருந்து எப்போதும் அகற்றப்படலாம் என்ற எண்ணம் பயத்தை உருவாக்கி நிம்மதியை அழித்துவிடுகிறது. எனவே பணிப்பாதுகாப்பு என்ற கொள்கையைத் தொழிற்சங்கங்கள் வலியுறுத்தி வருகின்றன. அரசுப்பணிகளில் மட்டுமே பணிப்பாதுகாப்பு என்ற சொல் பொருளுடையதாக விளங்குகிறது. தனியார்

பணிகளில் முதலாளித்துவம் தனது அதிகாரத்தின் கோரமுகத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கும். எனவே தனியார் நிறுவனங்களில் வேலை செய்வோர் பணியில் நீடிப்பதற்காகத் தம்மை அடிமைகளாக அர்ப்பணிக்க வேண்டியுள்ளது.

பாவண்ணனின் பெரும்பான்மையான கதைகள் தொழில் சார்ந்த மனித வாழ்வியலை முன்னிறுத்துகின்றன. ஒரு மனிதன் ஒரு நாளில் குறைந்தபட்சம் மூன்றில் ஒரு பகுதியைத் தொழில் சார்ந்த வாழ்வுக்காகச் செலவழிக்கின்றான். ஏனெனில் தொழில் சார்ந்த வாழ்வின் மூலம் கிடைக்கும் வருமானம்தான் அவனது முழு வாழ்வின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்கிறது. தொழில் சார்ந்து சிந்திக்கும் போது கீழ்க்காணும் சிக்கல்கள் புலப்படுகின்றன.

- அதிக வேலை குறைந்தகூலி
- பாலின அடிப்படையில் கூலி வழங்கப்படுதல்
- முதலாளிகளின் அதிகாரம்
- அடிமைத்தனம்
- கூடுதல் நேரம் உழைக்க வற்புறுத்துதல்
- விடுப்பு வழங்கப்படாமை
- உடல் சார்ந்த வலிகள்
- தூக்கமின்மை
- பாலியல் சுரண்டல்

போன்ற சிக்கல்களைத் தொழிலாளர்கள் சந்திக்கின்றனர்.

பாவண்ணன் கதைகளில் தொழில் சார்ந்த சிக்கல்களை முக்கியப்படுத்தும் கதைகள் மட்டுமே இத்தலைப்பின் கீழ் ஆராயப்படுகின்றன. பாவண்ணன் சிறுகதைகள் காட்டும் தொழில்களாவன:

- சலவைத்தொழில்
- கழிவறை கழுவுதல்
- சர்க்கஸ் தொழில்
- கல் உடைக்கும் தொழில்
- குதிரை வண்டி ஓட்டுதல்
- வியாபாரம்
- விவசாயம்
- வாகனம் பழுதுபார்த்தல்
- தையல் வேலை
- தரகு வேலை

- கூத்துத் தொழில்
- வங்கி வேலை

ஆகிய தொழில் செய்பவர்களின் சிக்கல்கள் ஆராயப்படுகின்றன.

சலவைத்தொழில்

ஊரிலுள்ள மக்களின் அழுக்குத் துணிகளை வாங்கி சலவை செய்து திரும்ப ஒப்படைக்கும் தொழிலின் பெயர் சலவைத்தொழில் ஆகும். இத்தொழிலைச் செய்வது எளிமையானதல்ல. வீடுகளுக்குச் சென்று துணியைச் சேகரித்தல், அவற்றை மூட்டையாகக் கட்டுதல், கழுதையில் ஏற்றுதல் அல்லது தானே சுமத்தல், சலவைத்துறைவரை நடத்தல், அழுக்குகளை நீக்குதல், காய வைத்தல் இஸ்திரிபோடுதல், மூட்டையாகக்கட்டித் துணிகளை உரியவர்களிடம் கொடுத்தல் எனப் பன்முகப்பட்ட வேலைகளைக் கொண்டதாக இத்தொழில் அமைகின்றது. இத் தொழிலைச் செய்பவர்கள் வேலையின் பளுவால் உடல் ரீதியாகவும் சமூக மரியாதை இன்மையால் உள ரீதியாகவும் துன்புறுகின்றனர். ‘வெளியேற்றம்’ எனும் பாவண்ணனின் கதை சலவைத் தொழிலிலுள்ள கடினமான பக்கங்களை வாசகர்களுக்குக் காட்டுகின்றது.

‘வெளியேற்றம்’ கதையின் முக்கியப் பாத்திரமாகப் பிச்சையா எனும் சலவைத் தொழிலாளி காட்டப்படுகின்றான். முதுமையும் ஆஸ்துமா நோயும் அவனை வாட்டுகின்றன. அவனது கழுதையின் கால்கள் பழுதுபட்டவையாக உள்ளன. அவனது மனைவி வாத நோய்க்கு ஆட்பட்டு படுக்கையில் கிடக்கிறாள். சாரங்கபாணி, மணியம் செல்வராஜ் ஆகியோர் சலவைத் துறையை ஆக்கிரமித்து விடுகிறார்கள். அவனைச் சுற்றியிருந்து சலவைத் தொழில் செய்த பிற குடும்பங்கள் ஊரை விட்டு வெளியேறிவிடுகின்றன. இந்நிலையில் தன்னத் தனியாக அதே ஊரிலிருந்து சலவைத் தொழில் செய்யும் பிச்சையா இன்னல்களுக்கு ஆட்படுகிறான். தொழிலுக்கு அப்பால் மேற்காட்டிய சிக்கல்கள் என்றால் அவனது தொழிலே சிக்கல் நிறைந்ததாக உள்ளது.

சலவைத்துறை வரை துணிகளைச் சுமந்து செல்வது கடினமான பணியாகும் ஆற்றங்கரை வரை துணிகளைச் சுமத்தல், காயவைக்க சுடுகாட்டு மேட்டுக்குச் சுமத்தல், சுடுகாட்டிலிருந்து வீட்டுக்குச் சுமத்தல் எனச் சுமை நிறைந்த தொழிலாக இப்பணி அமைந்துவிடுகிறது. துணிகளைக் கல்லில் அடிப்பது, அலகுவது. சுமப்பது ஆகியவற்றில் இருக்கும் சிக்கல்களைப் பாவண்ணன் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

துணிதுவைக்கும் தொழில் உண்மையில் உயர்வான தொழிலாகும். ஊரில் வாழும் மனிதர்களின் ஆடைகளிலுள்ள அழுக்கை நீக்கித் தூய்மையாக்கும் பணியைச் செய்பவர் உயர்வானவராக மதிக்கப்படவேண்டும். ஆனால் துணியிலுள்ள அழுக்கைப் போக்கினாலும் உள்ளத்துக்குள் உள்ள சாதி அழுக்கைக் கழுவ இயலாதவர்கள் இத்தொழில் செய்பவர்களுக்கு உயர்ந்த இடத்தை வழங்குவதில்லை. துணி

துவைக்கும் தொழில் செய்பவர்கள் விளிம்பில் நிற்பது குறித்துப் பாவண்ணன் விவரிக்கின்றார். முதுகில் துணிமூட்டையோடு காலை இழுத்து இழுத்து கழுதை முன்னால் நடக்க, பின்னால் நடக்கும் பிச்சையா எனும் கதாப்பாத்திரத்தை ‘வெளியேற்றம்’ கதையில் அவர் படைத்துக் காட்டுகிறார்.

பிச்சையாவின் வாழ்வு துணி மூட்டைகளோடும் கழுதையோடும் சம்பந்தப்பட்டதாக உள்ளது. அவன் நொண்டிக் கழுதையின் துணையோடு ஆற்றங்கரையிலிருந்து சுடுகாட்டு மேட்டுக்கும், சுடுகாட்டு மேட்டிலிருந்து வீட்டுக்கும் துணிப்பொதிசுமந்து ஊரில் பிழைப்பு நடத்துகிறான். துணிதுவைத்துக் கொடுக்கும் தொழிலை விட்டுவிட்டு அவனைச் சார்ந்த பல குடும்பங்களும் வெளியூர்களுக்கு இடம் பெயர்ந்து விடுகின்றனர். பிச்சையாவுக்கு நகரத்தை நோக்கிப் பெயர்வதற்கான துணிச்சல் இல்லை. நாலாபக்கத்திலிருந்தும் இம்சைகள் பிடுங்கித் தின்ற போதும் அவனுக்கு ஊரைவிட்டுப் போக மனம் வரவில்லை. வாதநோய்க்கு ஆட்பட்டுப் படுத்துக் கிடக்கும் மனைவியை வைத்துக்கொண்டு வேற்றூர்க்குச் சென்று வாழ்வது கடினம் என்று அவன் கருதுகிறான். பிச்சையாவுக்கு அவனது ஊர் ஆட்கள் சோதனைகளையே கொடுத்து வந்தார்கள். ஊரில் சாகுபடி நிலங்களின் நடுவே அவன் பயன்படுத்தும் சலவைத்துறை இருந்தது. பிச்சையாவுக்கு நினைவு தெரிந்த காலத்தில் இருந்து அப்பா, தாத்தா காலம் தொட்டு துணி துவைத்து உலரவைத்து மடித்தது எல்லாமே இந்தத் துறையில்தான். ஆனால் இந்தப் பகுதியை மச்சவீடு சாரங்கபாணியும் மணியம் செல்வராஜாவும் அபகரித்துவிடுகின்றனர். பத்துப்பதினைந்து அடிக்குத்தள்ளி வேலிகட்டுவது, இரவில் துணிதுவைக்கிற கற்களை ஆற்றில் தள்ளிவிடுவது, துணிகளை உலரவைக்கும் இடத்தில் மாடுகளை விரட்டி நாசப்படுத்துவது, கழிவுகளைக் கொண்டுபோடுவது எனத்தொடர்ந்து துன்புறுத்தும் பணியை அம்மேலடுக்குச் சமூகத்தின் பிரதிநிதிகள் செய்கின்றனர். இறுதியில் துணி உலர்த்தப் பயன்படுத்தப்பட்ட காலியிடத்தை அவர்கள் முழுமையாக ஆக்கிரமித்து விடுகின்றனர். இப்போது சலவைத் தொழில் செய்பவர்கள் ஊருக்குப் புறம்பே தள்ளப்படுகின்றனர். இதனைப் பண்ணையார்களுக்கும் ஏழைகளுக்குமான வர்க்க முரண்பாடாக அடையாளப்படுத்த வாய்ப்பில்லை. ஏனெனில் இதில் சாதி என்பது பிரதானப் பாத்திரத்தைப் பெறுகின்றது. மச்சவீடு சாரங்கபாணியும் மணியம் செல்வராஜீம் ஒரே சாதியைச் சார்ந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். ஒடுக்கப்பட்ட சமூகங்களைச் சார்ந்தவர்களுக்கான நீதியை ஆதிக்க சமூகத்தினரிடமிருந்து பெறவதற்கான வாய்ப்பு இல்லை. எனவே இதனை வர்க்க முரண்பாடாகப் பார்க்காமல் சாதிய முரண்பாடாகப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. பாவண்ணனின் வரிகளும் இக்கருத்தை உறுதி செய்வனவாக உள்ளன.

“இரண்டு பேரும் ஒரே ஜாதி. ஊர்ப் பஞ்சாயத்து பிரசிடென்டும் அதே ஜாதி. ஜாதிக்கு ஜாதி உபகாரமாய் இருந்ததே தவிர சலவைக்காரர்கள் கோரிக்கைக்குக் காது கொடுக்கவில்லை”⁵⁴

என்று பாவண்ணன் சலவைக்காரர்களுக்கெதிரான சாதிச் சிக்கலை விவரிக்கின்றார்.

சலவைக்காரர்கள் தங்கள் பிரச்சினையை அதிகாரிகள் மட்டத்துக்குக் கொண்டு செல்லுகின்றனர். அதிகாரிகள் வந்து தவறான எல்லையைச் சரிசெய்து, ஊரைத் தாண்டுவதற்குள் மீண்டும் எல்லைக் கற்கள் பழைய இடத்துக்கு வந்துவிடுகின்றன. இந்த வெறித்தாண்டவத்துக்கு ஈடு கொடுக்க இயலாத சலவைக்காரர்கள் ஊரை விட்டுப் புலம்பெயர்ந்து சென்றுவிடுகின்றனர். சலவைத்துறை ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பின் சுடுகாட்டுக்கு அருகில் துணியைக் காயவைப்பதை அறிந்து மேலும் சில குடும்பங்கள் துணிவெளுக்கும் பொறுப்பைப் பிச்சையாவுக்குக் கொடுக்காமல் தவிர்த்தன. கிடைக்கும் சிறிய வருமானத்தில் அவன் தனியாளாய்க் குடும்பத்தேரை இழுக்கின்றான். சுடுகாட்டில் நின்று துணியை உலர வைக்கும் சிரமத்தையும் கதை வழியாக அறியமுடிகிறது.

“நடக்கிற சிரமம் ஒருபக்கம் என்றாலும் நிற்க நிழலான இடமில்லை சுடுகாட்டில். தோலைக் கருக்குகிற மாதிரி சுள்ளென்று எரிக்கிற வெயிலில் நாலைந்து மணி நேரம் நிற்க தள்ளாமை இடம் தரவில்லை. வனாந்தரமான இடத்தில் ஒற்றையாய் நிற்பது நெஞ்சில் சின்னதாய் பயத்தைப் பரப்பும். ஒரு மூலையில் துணி உலர்த்திக்கொண்டிருக்கும் போதே அடுத்த மூலையில் பிணங்கள் எரிவதும் நெருப்பும் புகையும் ஆகாயத்தை தாவிப் பிடிக்கிற மாதிரி அலைவதும் கொஞ்சம் திணறலாய்த்தான் இருந்தது. இந்தத் திணறலே ஊர்க்காரர்களுக்குக் குமட்டலாய் இருந்தது. ‘பொணங்களுக்குப் பக்கதலயா காயவயக்கற’ என்று தயங்க வைத்தது. இப்ப வேணாம்பா அப்றம் பாக்கலாம் என்று துணி எடுக்கப் போகிறபோது ஒதுங்க வைத்தது”⁵⁵

எனச் சுடுகாட்டின் அருகில் துணியைக் காயவைக்கும் கொடுமையையும் விளைவையும் கதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

கழிவறை கழுவுதல்

கழிவறை கழுவுதல் என்பது கடினமான பணியாகும். அருவருப்பும் குமட்டலும் நிறைந்த வேலையாக அது இருந்தாலும் வாழ்வதற்காக அப்பணியைச் செய்ய நிர்பந்திக்கப்படுகின்றனர். ‘தர்மம்’ கதையில் வரும் குப்புசாமியும் கந்தனும் கழிவறை கழுவுதலைத் தொழில் முறையாகக் கற்றுக்கொண்டவர்களல்ல. அவர்களுக்கு இன்ன தொழில் என்ற வரையறை எதுவும் இல்லை. காசு கொடுத்தால் எந்தத் தொழிலையும் செய்பவர்களாக இருக்கின்றனர். கதையின் தொடக்கத்தில் தென்னைமரம் ஏறித் தேங்காய் பறிக்கின்றனர். கதையின் இடைப்பகுதியில் கழிவறை கழுவுகின்றனர். இறுதிப்பகுதியில் பணத்துக்காக ஒரு வீட்டின் மீது கல்லெறிகின்றனர். கந்தனும்

குப்புசாமியும் செல்லும்போது ஒரு பெரியவர் கைத்தட்டிக் கூப்பிடுகின்றார். தென்னை மரத்திலிருந்து தேங்காய் பறித்துத் தந்தால் பணம் தருவதாகக் கூறுகின்றார். குப்புசாமி வீட்டிலுள்ள கத்தியை வாங்கிவிட்டுத் தென்னையில் ஏறுகிறான். மரத்தை அணைத்து, கால்களைப் பொருத்தி மேலே ஏறிச்சென்று தேங்காயைப் பறித்துப் போடுகிறான். கந்தன் தேங்காய்களைச் சேகரித்து ஓரிடத்தில் குவித்து தேங்காய் பறித்துக் கீழே இறங்கிய போது மார்பு எரிகிறது. மார்பின் பக்கம் உதடு குவித்து ஊதுகிறான். தென்னை மரம் ஏறுவதிலுள்ள வேறு எந்தச் சிக்கலையும் பாவண்ணன் விளக்கவில்லை. மரமேறுவோர் பற்றிய பதிவாக அவர் இக்கதையை அமைக்கவில்லை. எந்த வேலை கிடைத்தாலும் செய்பவர்களைப் பற்றிய கதை என்பதால் அவர் மரமேறும் தொழிலாளிகளின் சிக்கல்களை மேலோட்டமாகப் பேசி அடுத்த நிகழ்ச்சிக்குத் தாவி விடுகிறார். தென்னை மரம் ஏறிமுடித்ததும் காசு கிடைக்கும் எனக் குப்புசாமியும் கந்தனும் எதிர்பார்த்து நிற்கிறார்கள். ஆனால் வீட்டிலுள்ள பெரியவர் வீட்டிலுள்ள கழிவறையைச் சுத்தம் செய்தால் அதற்கும் சேர்த்துக் கூலி தருவதாகச் சொல்லுகின்றார். அதன்பின்னர் கதையானது கழிவறை கழுவுவதை நோக்கி நகர்கிறது. குப்புசாமியும், கந்தனும் கழிவறைக் கதவைக் திறந்தவுடன் துர்நாற்றம் முகத்தில் அடிக்கிறது. பெரியவர் வாளியொன்றைக் கொடுக்கிறார். பக்கத்தில் உள்ள கிணற்றில் இருந்து இரண்டு வாளி தண்ணீர் நிரப்பி, தூக்கிக்கொண்டுபோய்க் கழிவறையில் ஊற்றுகின்றனர். தேங்காய் உரித்த மட்டையை நசுக்கி எடுத்து இருவரும் கழிவறையைக் சுத்தம் செய்கின்றனர். நாற்றம் வயிற்றைப் புரட்டிக்கொண்டு வருகிறது. நன்கு தேய்த்தபின் தண்ணீரை ஊற்றுகின்றனர். கழிவறைக் கோப்பை தூய்மையாக மாறிவிடுகிறது. இருவரும் கைகளைக் கழுவுகின்றனர். பெரியவர் மரம் ஏறியதற்கும் கழிவறை கழுவியதற்கும் சேர்த்துக் காசு கொடுக்கின்றார். வீட்டிலுள்ள அம்மா சாப்பிட்டுப்போகும்படி வேண்டுகிறார். இருவரும் தரையில் இலை போட்டுச் சாப்பிடுகின்றனர். திடீரெனக் கந்தன் சாப்பிடுவதை நிறுத்துகின்றான். அவன் தனது கையிலிருந்து மலநாற்றம் வருவதாகக் கூறுகின்றான். கழிவறையைக் கழுவிவிட்டு உணவு உண்ணும் போது அடையும் அருவருப்பை இக்கதை உணர்த்தி நிற்கிறது.⁵⁶

சர்க்கஸ் தொழில்

பாவண்ணன் ‘நெருப்பு வளையங்கள்’ எனும் கதையில் சர்க்கஸ் தொழிலில் ஈடுபடும் ஒரு பெண் சந்திக்கும் சிக்கல்களைப் பேசுகின்றார். நெருப்பு வளையத்துக்குள் உடலை நுழைத்து சாகசம் செய்யும் பெண்ணின் உலகம் எவ்வளவு பயங்கரமானது என்பதை இக்கதையில் விவரிக்கிறார். சர்க்கஸ் தொழிலில் ஈடுபடும் ராணி கதைத்தலைவியாக வருகிறாள். சர்க்கஸ் தொழிலுக்காய்ப் பயிற்சி எடுத்துக்கொண்டு அரங்கேற்றத்துக்குத் தயாராக இருக்கும் தேவி என்ற பெண் சிறுபாத்திரமாக வருகிறாள். சர்க்கஸ் கம்பெனி நடத்தும் முதலாளி கதையின் இறுதியில் வருகிறார்.

சர்க்கஸ் தொழிலில் ஈடுபடும் சக கலைஞர்களின் வாழ்வு, உறைவிடச்சிக்கல் கழிப்பறைச்சிக்கல், நாடோடிகளாய் அலைவதில் நேரும் துயரங்கள் சாகசம் செய்யும் விலங்குகள் பராமரிப்பு, விலங்குகளைப் பாதுகாக்கும் அமைப்புகளின் எதிர்ப்பு, கோமாளிகள் என அழைக்கப்படும் மாற்றுத் திறனாளிகளின் கவலைகள் போன்ற உள்ளடக்கங்களுக்குள் கதை நுழையவே இல்லை. ராணி என்ற ஒற்றைக் கலைஞியின் சாகசங்களையும் சவால்களையும் விவரிப்பதிலேயே இச்சிறுகதை நிறைவடைந்துவிடுகிறது. குழுவாழ்வு என்பது இங்கே தனிநபர் வாழ்வாகச் சுருக்கப்படுகிறது. அனைத்துக் கலைஞர்களின் வாழ்வியல் சிக்கல்களுக்குள் நுழைந்தால் அது புதினமாக மாறிவிடக் கூடும் என எண்ணி ஆசிரியர் அவற்றைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

இல்லறத்தில் தோல்வியடைந்தாலும் தொழிலில் தோல்வியைத் தழுவாமல் இறுதிவரை போராடும் ஒரு பெண்ணாக ராணி காட்டப்படுகிறாள். ஒவ்வொரு வளையத்துக்குள்ளும் மரணமானது நெருப்பின் வடிவத்திலிருப்பதை உணர்ந்து அவள் செயல்படுகிறாள். அவளது சாகசங்கள் ஒவ்வொருமுறையும் மரணத்தைத் தோற்கடிக்கின்றன. தொழிலிருந்து எந்நொடியிலும் வெளியேற்றப்படலாம் என்ற மன உளைச்சலுக்கு நடுவில் நெருப்பு வளையங்களோடு போராடுவது அவளுக்குப் பெரும் சவாலாகவே அமைந்துவிடுகிறது. குடும்ப வாழ்வின் தோல்வியும், தொழிலிலிருந்து வெளியேற்றப்படலாம் என்ற அச்சமும், நெருப்பு வளையமும் அவளை நெருப்பில் எரித்துவிடக் கூடும் என்ற எதிர்பார்ப்பை முதலில் உருவாக்குகின்றன. இறுதியில் அவள் நெருப்பைவிட வலிமையானவள் என நிரூபிப்பதாய்க் கதை முடிக்கப்படுகிறது. இல்லறவாழ்வு, தொழில் வாழ்வு, சாகச வாழ்வு ஆகிய முப்புள்ளிகள் ஒன்றிணையும் களமாக இக்கதை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

“நெருப்பு வளையத்துக்குள் ஒரு பறவையைப்போல் புகுந்து தாவினாள் ராணி. கண்ணிமைக்கும் நேரத்துக்குள் இடது பக்கத்திலிருந்து வலதுபக்கத்துக்கும் வலது பக்கத்திலிருந்து இடதுபக்கத்துக்கும் தாவி செருகப்பட்ட அம்பு போல நின்றாள். முதல் சுற்று முடிந்தது பார்வையாளர்களைப் பார்த்து இரண்டு கைகளையும் அசைத்தாள். பதற்றமாக இருந்தது. வளையத்தைச் சுற்றி கொழுந்து விட்டு எரியும் நெருப்பு கண்களைக் கூச வைத்தது. ஒவ்வொரு முறையும் அது தன்னை விழுங்கத் தயாராக வாயைத் திறந்து காத்திருப்பது போலவும் அதன் பற்களில் விழாமல் தப்பித்து வருவது போலவும் ஒருகணம் அவளுக்குத் தோன்றியது”⁵⁷

எனக் கதை தொடங்குகிறது.

முதல் சுற்றில் ஒரு நெருப்பு வளையத்தையும், இரண்டாம் சுற்றில் இரண்டு நெருப்பு வளையங்களையும், மூன்றாம் சுற்றில் மூன்று நெருப்பு வளையங்களையும், நான்காம் சுற்றில் நான்கு நெருப்பு வளையங்களையும் அவள் தாண்டியாக வேண்டும்.

சவால் நிறைந்த தொழிலானதால் உயிரைப் பணயம் வைத்தே அவள் சாகசங்களைச் செய்ய வேண்டியுள்ளது. அவள் ஒரு அம்பைப்போல் வளையத்துக்குள் புகுந்து மறுபக்கம் குதிக்கும் படிமம் அவளது சாகசத்தைக் கவித்துவமான மொழியில் எழுதிச்செல்லுகின்றன. அவள் அணியும் ஆடையும் இந்தியக் கலாச்சாரப் பின்னணியில் சிக்கல் நிறைந்ததே. முழுநீளச் சேலை கட்டும் பெண்களைக் கற்புக்கரசிகளாகவும் குறைவான நவீன ஆடை அணியும் பெண்களை ஒழுக்கமற்றவர்களாகவும் பார்க்கிற சமூகமே இங்குக் காணப்படுகின்றது. ராணி ஜிகினி பொருந்திய இறுக்கமான சோளியும், தொடை வரை கால்சட்டையும் அணிந்திருக்கிறாள். இது அவளைக் கவர்ச்சிப்பொருளாக்கும் விஷயமாகும். இதனை ஒரு வியாபாரத்தந்திரமாகவும் கருதமுடிகிறது. வேறுவகை ஆடைகள் இந்தச் சாகசம் புரிய பொருத்தமாக அமையாது என்பதனால் இதனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

வளையத்துக்குள் நுழைவது என்பது அருகில் நிற்கும் மரணத்தைத் தொட்டுப் பார்க்கும் நூதன விளையாட்டாகும். அவள் நான்கு நெருப்பு வளையங்களுக்குள் நுழைந்து உயிரோடு வெளியே வருவது திகிலூட்டும் சாதனை என்பதனால் அரங்கம் கைத்தட்டுகிறது. ராணி தான் நெருப்பு வளையத்துக்குள் விழ நேரிட்டால் கைத்தட்டும் கூட்டம் என்ன எதிர்வினையாற்றும் என எண்ணிப் பார்க்கிறாள். ஒவ்வொரு முறையும் மரணத்தை வீழ்த்தும் சவால் நிறைந்த அனுபவம் சர்க்கஸ் தொழில் கலைஞர்கள் சந்திக்கும் முக்கியச் சிக்கலாகி விடுகின்றது. வளையத்தைச் சுற்றி எழும் நெருப்பு என்பது வளையம் தாண்டும் இத்தொழிலில் சந்திக்கும் பெரும் சிக்கலாகும்.

“அவள் கால்மாற்றிக் கால்மாற்றி வளையங்களையே பார்த்தபடி இருந்ததைக் கண்டு பொறுமையிழந்த பார்வையாளர்கள் ‘கமான் கமான்’ என்று உத்வேகத்தோடு கூவத் தொடங்கினார்கள். சட்டெனத் தன்னை மீறி மனத்தில் நுழைந்துவிட்ட காட்சிகளை உதறினாள். தழலின் விரல்கள் எட்டுத் திசையிலும் விரிந்து அலைந்தன. தீயின் உக்கிரத்தை மேலும் பெருக்குவதற்காகப் பெட்ரோலில் நனைத்த குச்சியால் தூண்டிவிட்டான் பணியாளன். சட்டென வெறிகொண்ட விலங்குபோல நெருப்புச்சுடர் பரவத் தொடங்கியது. அரங்கிலிருந்த பார்வையாளர்கள் கைத்தட்டியும் சத்தம் போட்டும் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தார்கள். அவர்கள் அழைப்பு அவள் ரத்த நாளங்களில் உத்வேக மூட்டியது”⁵⁸

என நெருப்பின் பயங்கரம் விவரிக்கப்படுகிறது ராணி நெருப்பை முறியடித்து ஒரு சுடராகக் கதையில் பிரகாசிக்கின்றாள்.

சர்க்கஸ் தொழிலில் இருக்கும் பணிப்பாதுகாப்பு குறித்தும் இக்கதை பேசுகின்றது. சர்க்கஸ் கம்பெனியில் நெருப்பு வளையங்களுக்குள் நுழைந்து வெளியே வருவது ராணியின் பணியாகும். இப் பணியை அவள் கைத்தட்டல்களுக்கு நடுவே செய்து வருகிறாள். நான்கு முதல் ஐந்து சுற்றுகள் அவள் நெருப்பு வளையத்துக்குள்

பறவையைப் போல் நுழைந்து வெளியேறுகிறாள். தொடக்கத்தில் இக்காட்சிகளுக்குக் கடுமையான வரவேற்பு இருந்தது. ஆனால் படிப்படியாக இக்காட்சிக்கு வரவேற்பு குறைந்து வருவதாகச் சர்க்கஸ் கம்பெனியின் முதலாளி கருதுகிறார். அவர் நெருப்பு வளையம் காட்சியை நீக்க வேண்டுமென முடிவு செய்கிறார். வரவர இந்த க்காட்சிகளில் புதுமை இல்லை என்பதால் புதிய காட்சிக்கு வேறொரு இளம் பெண்ணைத் தேர்வு செய்து பயிற்சியளிக்கிறார். ஒரு குறிப்பிட்ட நாளைச் சுட்டி அன்றோடு நெருப்புவளையம் நிகழ்ச்சி முடிவடைவதாக அறிவிக்கிறார். இது ராணியின் மனதைப் பாதிக்கிறது. அவளுக்குத் தெரிந்தது சர்க்கஸ் தொழில் மட்டும் தான். நாளையிலிருந்து வேறொரு வேலையைத் தேடவேண்டும் என்ற நினைவு அவளுக்குக் கவலையை உருவாக்குகிறது. இறுதி நாளில் நெருப்பு வளையத்தைத் தாண்டும் போது பதற்றம் அவளைத் தொற்றிக் கொள்ளுகிறது.

“அடுத்த நாள் முதல் புதிய ஒரு வாழ்வை வெட்டவெளியிலிருந்து உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற எண்ணமே பதற்றத்துக்குக் காரணம் எனத் தோன்றியது. இத்தனை காலமும் கிட்டியிருந்த சர்க்கஸ் அரங்கின் அடைக்கலம் கலையப் போகிறது என்கிற உண்மையாலும் நேர்ந்த பதற்றம் அது”⁵⁹

எனப் பணிப்பாதுகாப்பின்மையினால் உருவாகும் பதற்றத்தைப் பாவண்ணன் எடுத்துரைக்கிறார். பணிப்பாதுகாப்பின்மையானது பதற்றத்தை உருவாக்குவதோடு விரக்தியைத் தோற்றுவிக்கும் என்ற கருத்தையும் அவர் முன்வைக்கிறார்.

“இதுவே இறுதியாட்டம் என்ற எண்ணம் எழுந்ததில் அவள் மனத்தில் கசப்பும் சலிப்பும் படர்ந்தன. தொடர்ந்து விரக்தி படிந்தது. சட்டென இந்த வாழ்க்கைக்கெல்லாம் ஏதாவது அர்த்தம் இருக்கிறதா என்று கேள்வி விழுந்து தளரச் செய்தது”⁶⁰

என்கிறார். இறுதிநாள் ஆட்டத்தை முடித்தபின் இனிமேல் இந்த உடையைத் தான் அணியப்போவதில்லை என்ற எண்ணம் ராணியைக் கரைக்கிறது. கடைசி நாள் நிகழ்ச்சி சிறப்பாக அமைந்து பார்வையாளர்களின் வரவேற்பைப் பெற்றபோது முதலாளியின் மனம் மாறுகிறது. ராணி வேறு வேலைக்குச் செல்ல வேண்டாம் என்றும் சர்க்கஸ் கம்பெனியில் தொடரலாம் என்றும் அவர் கூறுகின்றார். தொழிலாளியின் அபிப்ராயங்களைப் பொருட்படுத்தாத முதலாளியின் கீழ் பணிபுரிவது சுயமரியாதைக்கு இழுக்கினை ஏற்படுத்தும் என்பதால் அவள் தொடர்ந்து சர்க்கஸ் கம்பெனியில் பணியாற்ற விரும்பவில்லை என்பதைத் தெரிவிக்கிறாள். பணிப்பாதுகாப்பின்மை பற்றிய விவரிப்பாக இக்கதை அமைந்துள்ளது.

கல் உடைக்கும் தொழில்

கல் உடைக்கும் தொழிலிலுள்ள சிக்கல்களைக் ‘கல்’ எனும் சிறுகதை விவரிக்கின்றது. கல் குவாரியில் திடீரென வெடி வெடிக்கிறது. கல்கள் புரண்டு வந்து

தொழிலாளர்கள் மீது விழுகின்றன. கர்ப்பிணிப் பெண்களுக்கென்று சலுகைகள் எவையும் வழங்கப்படவில்லை. அவர்கள் பிறரைப் போலவே வேலை செய்ய வேண்டியுள்ளது. விரலில் படுவம் வந்த பெண்கள் கல் உடைக்கும் பணியைச் செய்வது மிகக்கடினமாக அமைகிறது.

“கை வலித்தது. படுவம் வந்த விரலில் நரம்பு சுண்டிச் சுண்டி இழுத்தது. ஒவ்வொரு தரமும் வலிக்கும் போது மனிதனுக்கு இந்தக் கையே தேவையில்லை என்பது போலவும் கை மூட்டுக்குக் கீழே வெட்டித் துண்டு போட்டு விடலாம் என்பது போலவும் எரிச்சல் வந்தது. இடக்கையால் கல்லைப் புரட்டி சுத்தியலுக்குக் கீழே தள்ளும்போது ராஜலட்சுமி அதை சொல்கிற மாதிரி படுவம் வந்த விரலில் படத்தான் செய்தது. உயிரே போகிறது போல இம்சையாய்த்தான் இருந்தது”⁶¹

எனப் படுவம் வந்த பெண்களின் வலி பதிவு செய்யப்படுகிறது. வெடியிலிருந்து பிளந்து வந்த கல் தொழிலாளர்களைத் தாக்குவது குறித்தும் இக்கதை பேசுகிறது. வெடிவெடிக்கும் போது மலையிலிருந்து தெறித்து வந்த கல் ஒன்று மீனாவின் தாயைத் தாக்குகின்றது. முதுகில் கல்விழுந்த சம்பவத்துக்குப் பிறகு அவள் கல் உடைக்கும் தொழிலை நிறுத்திவிடுகிறாள். கல் உடைக்கும் தொழிலைக் கண்காணிக்கும் ஏஜெண்டுகள் முதலாளிகளைப் போல அதிகாரம் பண்ணுவது அங்குள்ள மிகப் பெரும் சிக்கலாக உருவெடுக்கிறது. ‘இந்த ஏஜெண்டுகளுக்கு பெரிய அதிகாரி என்ற நினைப்பு’ என்ற பாவண்ணனின் சொற்கள் ஏஜெண்டுகளின் ஆணவத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன. லாரிகளுக்குள் ஒரு காலும், வெளியே படியில் ஒரு காலுமாய் அதிகாரம்தொனிக்க வரும் ஏஜெண்டுகள் பற்றிய காட்சியும் அவர்களது ஆணவத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. ஏஜெண்டுகள் பெண்களிடம் தவறாக நடந்து கொள்ள முயல்வது தொழில்சார்ந்த உச்சக்கட்ட சிக்கலாகும்.⁶²

வெடி வைத்துப் பாறையைத் தகர்ப்பதிலுள்ள ஆபத்துக்களை ‘வெளிச்சம்’ கதை வெளிக்கொணர்கிறது. அக்கதையின் தலைவன் வெடி வெடித்ததற்குப் பிந்தைய விளைவுகளைப் பேச்சு வழக்குச் சொற்களில் தருகின்றான்.

“மழ நின்னதும் வேல ஆரம்பிச்சாங்க. அப்ப வழில ஒரு வெடி வெடிச்சிது பாரு தம்பி. என் ஆயுசுல அந்த மாதிரி பாத்ததில்ல. ஜவாலில கல்லு கட்டி ஆளுங்க தூக்கிம் போவுது, வரிசையா நூறு பேரு போவாங்க. கல்லு ஒடைக்க எவ்னோ வெடிய வச்சிருக்கான். பக்கத்துல பொம்பள ஆம்பளங்க ஆயிரம் பேரு ஜல்லி ஒடைக்குது. சின்னதா வெடிக்கும்னு நெனச்சி பாவி யார்கிட்டயும் சொல்லாம நெருப்பு வச்சிட்டான். படார்னு வெடிச்சதும் ஒன்னும் புரியல. மலயே பேத்துக்கு மேல போயி தூள் தூளா கீழ உழற மாதிரி இருந்திச்சி. ஜவாலி தூக்கிப் போனவன்லாம் உருண்டு உழுந்தாங்க. எல்லார் மேலயும் பீஸ் பீஸா கல்லு அடிச்சி காயம். என் பக்கத்துல நின்னிருந்தவன் தோள்ல கல்லுக் குத்தி

ரத்தம் ஊத்திச்சி. ரத்தத்த பார்த்ததும் எனக்கு கையும் ஓடல காலும் ஓடல அப்படியே உழுந்துட்டன்”⁶³

என்பதில் வெடிவழியாகப் பாறைகளை உடைக்கும் போது ஏற்படும் ஆபத்துக்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

அணைக்கட்டு கட்டும்போது கூலித்தொழிலாளர்கள் படும் வேதனையை இதே கதை விவரிக்கின்றது. துங்கபத்ரா அணையைக் கட்டுவதற்காக ஆயிரக்கணக்கான கூலித் தொழிலாளர்கள் வேலைபார்க்கின்றார்கள். பெரிய கல்லை உடைத்துக் கயிற்றில் கட்டி மூங்கில் கழியில் குறுக்காகக் கொடுத்துத் தூக்கிச் செல்கின்ற வேலை ஆபத்து நிறைந்தது. அவ்வேலையின் ஆபத்து குறித்து ‘வெளிச்சம்’ கதையின் தலைவன் பேசும் போது,

“பெரிய பெரிய கல்ல ஓடச்சி கயித்துலகட்டி மூங்கில் கழிய குறுக்குல குடுத்து ஆளுங்க தூக்கிம் போவாங்க பாரு தம்பி. பாத்தா நம்ம முழியே பிதுங்கிடும். தோள்பட்ட எறங்கிடும். அவ்ளோ பெரிய சொமய தூக்கிகினு ஏறும் போது வழுக்கி உழுந்தா அவ்ளோதா. பொணமாத்தா எடுக்கணும்”⁶⁴

என்கிறான். எதிர்ப்புக்குரல் கொடுத்தால் பணியிலிருந்து நீக்கி விடுவார்கள் என்றும் அவன் தெரிவிக்கின்றான். அணைக்கட்டு கட்டும் இடத்திலிருந்து நூற்றி இருபது அடிக்குக் கீழ் பல கூலித் தொழிலாளர்கள் வேலைபார்க்கின்றனர். மேலே இருந்து கல் உருண்டு கீழ் நோக்கி வரும்போது தலையில் விழுந்து நூற்றுக்கணக்கான கூலித்தொழிலாளிகள் இறந்துவிட்டதையும் அவன் சுட்டுகின்றான். அணைக்கட்டும் பணியில் மண்தோண்டும் வேலை செய்வது எவ்வளவு துயரம் நிறைந்தது என்பதை அவனது சொற்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

“நா இன்னா வேல செஞ்சன்னு கேக்கறிங்களா. டிக்கரு. மண்ணு தோண்டறவேல. காலங்காத்தால கடப்பாற மமிட்டி எடுத்துக் குடுத்தான்னா ஒரு பொம்பள, ஆள ஜோடியா வச்சிகினு ஒரு நாளக்கி அம்பது ஸ்கொயர்பிட் கணக்கு காட்டணும். கல்லு வந்தாலும் சரி மண்ணு வந்தாலும் சரி கணக்கு சரியா இருக்கணும். இல்லன்னா சம்பளம் கெடையாது. அன்னியோட சீட்டும் கிழிஞ்சிடும். சாயங்காலம் கையெல்லாம் ரத்தம் கட்டிக்கும். தோல் பிஞ்சி எரியும். ஒரே கொப்பளமாய்டும். கழுவக்கூட தண்ணில கை வைக்க முடியாது. அப்படியே மொளகாத்தாளு கண்லபட்ட மாதிரி எரியும். எரிச்சல பாத்தா நடக்குமா முணு பேரு சாப்பிட்டாவணுமே. எப்படியோ சகிச்சிக்கினேன்”⁶⁵

எனத் தான்பட்ட துயரங்களைச் சொல்லுகின்றான். கையில் இரத்தம் கட்டுதல், தோல் கீறிவிடுதல், கொப்பளம் ஏற்படுதல் போன்ற உடல் சார்ந்த அவஸ்தைகளை இப்பகுதி புலப்படுத்துகின்றது. மேலும் இக்கதை முந்தைய காலத்தில் அணைக்கட்டும் பணியில் பயன்படுத்தப்பட்ட ‘சுருக்கி’ என்ற பொடி விளைக்கும் ஆபத்து பற்றிய குறிப்பையும் தருகிறது. சிமிட்டி வைத்துக் கட்டாமல் சுருக்கிப் பொடி வைத்து கட்டுவது அக்கால

வழக்கமாக இருந்தது. சுண்ணாம்புத்தூள், மணல், செங்கல்தூள் ஆகியவற்றைக் கலந்து செய்த அப்பொடியைப் பயன்படுத்தினால் அது கையில் ஒட்டிக்கொள்ளும். அதைப் பயன்படுத்தியவர்கள் கையை உடனடியாகக் கழுவிவிடவேண்டும். காய்ந்துவிட்டால் தோலோடு கிழிந்து வந்துவிடும் என அக்கதை குறிப்பிடுகின்றது.⁶⁶

குதிரைவண்டி ஓட்டுதல்

குதிரை வண்டி ஓட்டும் தொழில் செய்பவர்களின் சிக்கல்களை ‘வண்டி’ எனும் கதையில் பாவண்ணன் தருகிறார். இக்கதையின் தலைவனுக்குப் பெயர் எதுவும் சூட்டப்படவில்லை. அவன் ‘கிழவன்’ என்றே அழைக்கப்படுகிறான். அவன் குதிரை வண்டியில் ஆட்களை ஏற்றிச்சென்று சிறிய தொகையைப் பெற்றுக் கொள்ளும் தொழில் செய்கிறான். நவீன வாகனங்கள் பெருகிய பின்னர் குதிரை வண்டியில் ஏறுபவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து விடுகிறது. வாடகைக்காக நான்கு சக்கர வாகனங்கள் நிறுத்தப்பட்ட இடத்தில் குதிரை வண்டியை நிறுத்தினால் அது நகைப்புக்குரிய நிகழ்வாக மாறிவிடுகிறது. வாகன ஓட்டிகளின் கேலியைப் பொறுத்துக் கொண்டால்தான் இந்தத் தொழிலைச் செய்யமுடியும். கிழவன் நான்கு சக்கர வாகனங்களின் அருகில் குதிரை வண்டியை நிறுத்திய போது பொருட்காட்சி சாலையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட வண்டி என்ற எள்ளலைக் கேட்க நேரிடுகிறது. கிழவன் தனியாக வண்டி ஓட்டினாலே கவிழ்ந்துவிடுவது போன்ற மெலிந்தகுதிரையை வைத்துக்கொண்டு சவாரி எப்படி ஏற்றிச் செல்ல முடியும் என்ற கிண்டலும் அவனது காதுக்கு வருகிறது. கிழவனின் குதிரைவண்டி பிணம் இழுத்துச் செல்வதற்குத்தான் பொருத்தமானது என்ற நையாண்டியும் எழுப்பப்படுகிறது. போகிற இடங்களில் எல்லாம் இது போன்ற கேலிகளால் தாக்கப்பட்டாலும் அவன் மௌனத்தாலேயே அவற்றை எதிர்கொள்ளுகிறான். மீன்வியாபாரம் செய்யும் பெண்ணொருத்தி கிழவனின் குதிரை வண்டியில் ஏற உடன்படுகிறாள். பத்துரூபாய் வாடகை தருவதற்கு அவள் உடன்படுகிறாள். பத்து ரூபாய்க்காக நீண்ட தொலைவுக்கு அலைவது அவனுக்குக் கடினமான விஷயமாகவே இருந்தது. ஆனால் பசியைப் போக்க பத்து ரூபாயாவது தேவை என்பதால் அவன் பேரத்திற்கு ஒத்துக்கொள்கிறான். வண்டியில் மீன் பாரங்களை ஏற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது குதிரை கனைத்து ஓரடி முன்வைத்தது. கிழவன் நகர்ந்து குதிரையின் கழுத்தைப் பிடித்துக்கொள்கிறான். நாக்கை மடித்து ஒருவிதமான ஒலியெழுப்பி குதிரையைச் சாந்தப்படுத்துகிறான். அவனது மொழியைப் புரிந்து கொண்டதைப்போல் குதிரை அமைதியாகிவிடுகிறது. மீன்பாரம் ஏற்றப்பட்டதும் குதிரை கிளம்புகிறது. கிழவன் கையில் சாட்டை வைத்திருந்தாலும் அவன் குதிரையை அடிக்கவே இல்லை.

குதிரைக்கு உணவு வழங்கமுடியாமை என்பது குதிரை வண்டி ஓட்டுபவர்கள் சந்திக்கும் மற்றொரு சிக்கலாகும். கொள்ளும் புல்லும் உண்ணுகின்ற குதிரையால் தான் வண்டியை வேகமாக இழுத்துச் செல்ல இயலும். கிழவன் வறுமையில்

வாடியதால் அவனால் குதிரைக்கு உணவு வாங்கிப் போட இயலவில்லை. கழனித் தண்ணீர் மட்டும் குடித்து வண்டியை இழுக்கும் வேளையில் அது திணறுகிறது. அதற்கு மூச்சு வாங்குகிறது. அது நடுரோட்டில் அசையாமல் நின்றிருக்கிறது. குதிரைவண்டியில் ஏறிஇருந்த மீன்விற்கும் பெண்ணுக்குக் கோபம் வருகிறது. குதிரையை ஓடவைக்க பல முயற்சிகள் எடுத்தும் அது அசையவில்லை. கிழவன் குதிரையை ஒதுக்கி ஒரு கம்பத்தில் கட்டுகிறான். நுகத்திலிருந்து குதிரையை விடுவிக்கிறான். குதிரையின் இடத்தில் கிழவன் நின்று கொண்டு அவனே வண்டியை இழுத்துச்செல்கிறான். நெல்லித்தோப்பு சந்தையில் மீன்காரியை இறக்கிவிடுகிறான். அவளிடம் பெற்றுக்கொண்ட பத்து ரூபாயில் நான்கு இட்லி சாப்பிடுகிறான். வெற்றுவண்டியை இழுத்து திருப்பி நடக்கிறான். குதிரையைக் கட்டிய கம்பத்தில் வந்துபார்த்தால் குதிரை பசியால் இறந்துகிடக்கிறது. தரையில் கையை ஊன்றி உட்கார்ந்த கிழவன் குலுங்கி அழ ஆரம்பிப்பதாய்ப் பாவண்ணன் கதையை முடிக்கிறார். தொழில் சார்ந்த சிக்கலும் பொருளாதார சிக்கலும் இணையும் போது விளைவு மிக மோசமானதாக இருக்கும் என்பதைக் கதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.⁶⁷

வியாபாரம்

‘வரிசை’ எனும் கதை ஒரு கீரைவிற்கும் மனிதரின் சோகக்கதையைச் சொல்லுகின்றது. வண்டியில் கீரையை ஏற்றி ஊர் ஊராகக் கொண்டு விற்கும் பெரியவரின் உடல்நிலைச்சிக்கல், பொருளாதாரச் சிக்கல் ஆகியவற்றை இக்கதை பேசுகிறது. கீரை விற்கும் போது மழையில் நனைந்தால் அவருக்குச் சளி, தலைவலி, இருமல், காய்ச்சல் ஆகிய நோய்கள் வருகின்றன. உடம்புவலி, கைகால் வலி ஆகியவையும் தாக்குகின்றன. தினசரித் தவணை கட்டுவதற்கு அவரிடம் பணம் இல்லை. தண்டல்காரன் அவரைத் தேடி வருகிறான். அவர் வதங்கி வற்றலாகி மூலையில் கிடக்கும் கீரைக்கட்டுகளைக் காட்டுகிறார். கீரைவிற்கும் தொழிலாளியின் வலிகளைக் கீழ்க்காணும் பகுதி விளக்குகிறது.

“மக்கிப்போன மணத்தோடு மூலையில் கிடந்த கீரைக் கட்டுகளை ஆற்றாமையோடு பார்த்தார். விற்றது பாதி, விற்காதது பாதியாக இருந்த நிலையில் வண்டியைக்கூட தள்ளமுடியாதபடி காய்ச்சல் அப்போது உச்சத்தில் இருந்தது. பலவீனத்தின் காரணமாக அங்கங்கே நின்று நின்று இளைப்பாறி விட்டு தள்ளிக் கொண்டு வந்தார். ஒரு கட்டத்தில் விற்ற வரைக்கும் போதுமென்று வீட்டுக்கு வந்து படுத்துவிட்டார். ஒரு வாரத்தில் எல்லாம் வதங்கிக் கூளமாகிவிட்டது. ஒரு கூடையில் எல்லாவற்றையும் வாரி எடுத்துக் கொண்டு போய் தெருவோரத்தில் இருந்த குப்பைத் தொட்டியில் கொட்டி விட்டுத் திரும்பினார்”⁶⁸

என்பதில் கீரைத் தொழிலாளிகளின் சிக்கல்களைக் காணமுடிகிறது.

‘கீரைக்காரி’ எனும் கதை கீரைவிற்கும் மூதாட்டியின் துயரங்களைச் சொல்லுகின்றது. இக்கதையில் கறுத்தம்மாள் முதுமைக்காலத்தில் கீரை வியாபாரம் செய்கிறாள். அவள் கூடையில் கீரையைச் சுமக்கிறாள். கூடைச் சமை அவளது கழுத்தை ஒடிக்கிறது. செருப்பின்றி நடப்பதால் கால்கள் வலிக்கின்றன. இளம் வெயிலில் நடப்பதால் கண்கள் கூசுகின்றன. கூடையோடு நடக்கும் போது தெருநாய்கள் குரைக்கின்றன. அவை கறுத்தம்மாளைத் துரத்துகின்றன. இவ்வாறு கீரை வியாபாரம் செய்வதிலுள்ள சிக்கல்களை இக்கதை எடுத்தியம்புகின்றது.⁶⁹

தயிர்விற்கும் பெண்களின் சிக்கலைப் ‘பரிவு’ என்ற கதை பதிவு செய்கிறது. இக்கதையில் பெண்கள் வளவனார் எனும் ஊருக்கு ஆறுமைல் நடந்து சென்று தயிர் விற்கின்றனர். வீட்டுக்குத் திரும்பி வர திரும்ப ஆறுமைல் நடக்கின்றனர். நடைப்பயணத்தின் வலி குறித்து வீரன் வினா எழுப்பிய போது தயிர் விற்கும் பெண்கள் கூறிய பதில் அவர்கள் மீது பரிவை ஏற்படுத்துகின்றது.

“படி தயிருக்குப் பாதிநெல்லு. பானத் தயிரு வித்தா மரக்கா தேறும்.

நடயப்பாத்தா வயிறு நெய்யுமா?”⁷⁰

என்று பதிலுரைக்கின்றனர். நீண்ட தூரம் நடந்து தயிர் விற்பதால் குறைந்த வருமானத்தைப் பெற்று வாழ்க்கை நடத்த முடியும் என்ற உண்மையை இது உணர்த்துகிறது.

விவசாயம்

கனகாம்பரம் விளைவிக்கும் விவசாயிகளின் சிக்கலை ‘எட்டுத்திரைக்கதைகளும் ஒரு நேர்காணலும்’ எனும் கதை எடுத்துரைக்கிறது. கனகாம்பரமானது விவசாயிக்குக் குறைந்த பலனையும் வியாபாரிக்கு அதிக பலனையும் கொடுக்கிறது என இக்கதை கூறுகின்றது.

“எங்க பக்கத்துல அவ்வளவா தண்ணிப்பாசனம் அதிகமா இல்லாத எடங்கள் இருக்கறவங்க ஒரு போகத்துக்கு கனகாம்பரம் போட்டுக்கு வாங்க. செடி ரொம்ப செழிப்பா சீக்கிரம் வளந்துடும். பூ மலர்ற சமயத்துல ஒரு தோட்டத்துல அம்மா,அப்பா, அக்கா, தம்பி, அண்ணன்,அண்ணின்னு குடும்பமே வேல செய்யும். காலையில நாலுமணிக்கு பனியில தலைக்கு சாக்கு போட்டுக்னு பறிப்பாங்க. எட்டுமணிக்கு எல்லாம் எடபோடப்பட்டு வியாபாரிங்க கைக்கு போயிடும். பன்னெண்டு மணிக்கு மீனம்பாக்கம் போயிடும் சரக்கு. அன்னைக்கு சாயங்காலமே பெங்களூர், மும்பைன்னு பறந்துரும். தோட்டத்துக்காரனுக்கு கிலோவுக்கு பதினாலு ரூபா பதினஞ்சி ரூபா கெடைக்கும். வியாபாரிக்கு இருநூற்றி அம்பதுலேருந்து முந்நூறுவரைக்கும் கெடைக்கும்”⁷¹

என்று அக்கதை குறிப்பிடுகின்றது. விவசாயிகள் ஏமாற்றப்படுவதையும் முதலாளிகள் விவசாயிகளின் விளைச்சலை வைத்து அதிகம் சம்பாதிப்பதையும் இக்கதை புலப்படுத்துகிறது.

வாகனம் பழுதுபார்த்தல்

‘வாழ்வின் திசைகள்’ என்னும் கதை வாகனப் பழுதுபார்க்கும் பட்டறையில் தொழிலாளர்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்களை விளக்குகிறது. இப்பட்டறையில் வேலைபார்க்கும் தொழிலாளர்கள் அழகான ஆடைகளை அணிய இயலவில்லை. எண்ணெய் பிசிபிசுப்பு மிக்க அழுக்குச் சட்டையில் வேலைசெய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆவென்று முதலை மாதிரி வாயைத் திறந்திருக்கிற காருக்குள் தலையைக் கொடுத்து சாமான்களை முடுக்குவதும் பிரிப்பதுமாய் இயங்குகிறார்கள். சிறுபையன்கள் பெரிய தகரத்தட்டுகளில் பெட்ரோலிலும் ஆயிலிலும் சர்வசாதாரணமாய்க் கையை விட்டுக் குழப்பி உதிரிப்பாகங்களை ஜாக்கி வைத்து சக்கரத்தைத் தூக்குகிறார்கள். ஒரே மூச்சில் பெரிய பேட்டரிகளைச் சுமந்தபடி நடக்கிறார்கள். வண்டியின் அழுக்கைத் தண்ணீரால் கழுவுகிறார்கள். தரையில் கிடக்கிற அழுக்குத் துணியைக் காலால் உதைத்துக் கையால் பற்றித் துடைக்கிறார்கள். பட்டறைத் தொழில் பற்றிய வருணனையானது அத்தொழிலில் ஈடுபடும் சிறுவர்களின் துயரத்தைக் காட்சிப்படுத்துகிறது.⁷²

வாகனங்களை நெடுந்தொலைவுக்கு ஓட்டிச் செல்பவர்கள் அனுபவிக்கும் துயரங்களை இதேகதை விவரிக்கிறது. இரவு கண்விழித்தல், வயிற்றுக்கு ஒவ்வாத உணவுகள், வயிற்றுவலி, பகல்தூக்கம், இரவுப்பணி போன்ற கஷ்டங்களை ஓட்டுனர்களும் அவர்களுக்குத் துணையாகச் செல்பவர்களும் அனுபவிக்கின்றனர். டீசல், அழுக்கு, புழுதி போன்றவற்றுடனேயே இத்தொழிலாளர்கள் வாழ வேண்டிய நிலைஉள்ளது. டீசல் நாற்றத்தில் நிறைந்த நுரையீரல்களுடன் இத்தொழிலாளர்கள் உயிர் வாழுகின்றனர். பரோட்டா, மாமிசம் போன்ற உடலுக்கு ஒவ்வாத உணவுகளே வழியில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றன. நெடுந்தூரப்பயணம் சாராயம் குடிக்கும் பழக்கத்திற்கு அடிமையாக்கி விடுகின்றது. மேற்காட்டிய சிக்கல்களை அக்கதை வழியாக அறியமுடிகிறது.⁷³

தையல் வேலை

‘பழக்கம்’ எனும் கதை தையல் வேலை செய்பவர்களின் சிக்கலை எடுத்தோதுகிறது. ரெடிமேட் ஆடைகள் பெருகிய பின் தையல் கடையில் கொடுத்து தைத்துப்போடும் பழக்கம் குறைந்து விட்டமையால் ராஜாராமன் எனும் தையல் தொழிலாளி வாழ்க்கை நடத்துவதற்குப் படும் பாடுதான் கதையின் கருவாகும். கடையிலிருந்து வரும்போது காசு கொண்டு வந்தால் தான் சோறு ஆக்கித் தருவேன் என்று சொல்லியனுப்பிய மனைவியின் நினைவும் துன்புறுத்துகிறது. அவனைத்

தூரத்தும் தூக்கமும் தொழிலில் முன்னேற்றம் வராமல் தடுக்கின்றது. கண்பார்வை மங்கியபின் தையல் தொழில் செய்வது அவனுக்குக் கடினமான விஷயமாகிவிடுகிறது. கண் சிகிச்சை செய்து பார்வைக்கோளாறைச் சரி செய்ய இயலாத வறுமை அவனது தொழில் வளர்ச்சிக்குப் பெரும் தடையாகிவிடுகிறது.

“கண் பிரச்சனை வந்ததில் இருந்து கிராக்கிகள் போக்கு வரவு கொஞ்சம் மட்டுப்பட்டுதான் போய்விட்டது. அதுவும் அக்ரஹாரத்தில் டீச்சர் வீட்டு ஜாக்கெட்டை ஏதோ கண்மங்கலில் உள்பக்கம் வெளிப்பக்கம் மாற்றித் தைத்துவிட்டு அந்த அம்மாவிடம் வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டதில் இருந்து அக்ரஹாரத்து கிராக்கிகளே சுத்தமாய் இல்லை. கடையைத் தாண்டி நடக்கும் போது கூட வேறு திசையில் முகத்தைத் திருப்பி நடக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். எல்லாம் கண்ணால் வந்த வினை”⁷⁴

எனக் கண்பார்வை கெட்டபின் தையல் தொழில் வீழ்ச்சியடைந்ததனைப் புலப்படுத்துகின்றார். இது தனிநபர் அனுபவமாக நிற்கிறதேயன்றி சமூக அனுபவமாக மாறவில்லை.

தரகு வேலை

வீட்டுத்தரகு வேலைக்குப் பின்னாலிருக்கும் கஷ்டத்தைக் ‘கடலோர வீடு’கதை மேலோட்டமாகச் சொல்லுகிறது. இக்கதையில் முத்தப்பா எனும் தரகர் வருகிறார். இவர் கடற்கரையிலமைந்த லலிதாவின் வீட்டுக்கு வாடகைக்கு ஆட்களைத் தேடுகிறான். இத்தொழிலின் மூலதனமாக அலைச்சல் அமைகிறது. முத்தப்பா கடலோர வீட்டுக்கு ஒரு வாடகைதாரரைக் கொண்டு வந்த பிறகுதான் மறுவேலை என்று முடிவெடுத்ததைப்போல அலைகிறான். கடினமாக அலைவதன் காரணத்தை லலிதா வினவுகிறாள். வீட்டிற்கு ஒரு மாத வாடகை மூவாயிரம் ரூபாய் என்றால் தரகருக்கு ஒரு மாதவாடகை கூலியாகக் கிடைக்கும் என முத்தப்பா பதிலுரைக்கின்றான். அவரது மூத்தமகள் பொறியியல் கல்லூரியில் படிப்பதால் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதிக்க வேண்டியிருக்கிறது என்றும் அவர் கூறுகின்றார்.⁷⁵

கூத்து

கூத்து ஒரு கலையாக இருந்தாலும் அது ஒரு தொழிலாகவும் ஆகிவிடுகிறது. கூத்துக்கலை மீது ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் ஊர்ஊராக அலைந்து கூத்து நிகழ்த்தி அதில் கிடைக்கும் சொற்ப வருமானத்தில் வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். நான்கைந்து நாட்கள் தொடர்ந்து கூத்து நிகழ்த்தும் போது தூக்கத்தை இழக்கின்றனர். அடுத்த ஊர்களுக்குச் செல்லும் போது வசதியான தங்குமிடங்கள் அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்படுவதில்லை. சலங்கை கட்டும் இடத்தில் புண்கள் தோன்றுவதால் உடல் நலக்குறைவு ஏற்படுகிறது. சலங்கை குலுங்க அடவுகட்டி ஆடும் பொழுது கால் சுளுக்கிக் கொள்கிறது. ‘சூரன்’ கதையில் வீராசாமி கூத்துக் கலைஞனாக வருகிறான்.

அவன் சலங்கை குலுங்க அடவு கட்டி ஆடிய போது கால் சுளுக்கிக் கொள்ளுகிறது. கால் வீங்கிவிடுகிறது. எழுந்திருக்கவும் உட்காரவும் துணையில்லாமல் முடியாது என்ற நிலை உருவாகிறது.

கூத்துக்கலைஞர்கள் பொருளாதார ரீதியாக முன்னேறாததால் குடும்பத்தில் பெரிய மரியாதைகள் கிடைக்காது என்பதையும் கதை உணர்த்துகிறது. வீராசாமியின் மனைவி விசாலாட்சி கூத்துக்காக அலைந்து வீட்டை நடத்தமுடியாது என்றும் வேறு வேலைக்குச் செல்ல வேண்டுமென்றும் அறிவுறுத்துகிறாள்.

“சும்மா வாய கௌறாதய்யா. ஆத்தரந்தா வருது. ஒத்த வேளக்கி சோத்த கொண்டாந்து குடுத்துட்டுக் கால நீட்டிக்கு ஒக்காந்துட்டா இங்க ஒல கொதிச்சிடுமாயா. தெனக் கூலிக்காரனுக்குக் கூத்து இன்னாயா கூத்து.தோ. கால நீட்டிக்கு அக்கடான்னு ஒக்காந்துட்ட. பத்து நாளோ பாஞ்சி நாளோ ஒனக்கு நல்லா போய் வேல கெடைச்சி சம்பாதிக்கிற வரிக்கும் மண்ணயா துன்னமுடியும். இன்னம் எவ்ளோ காலத்துக்குத்தா என் ஜென்மத்த செருப்பா தேய்க்கறது.”⁷⁶

என்று கோபமாகப் பேசுகிறாள். வண்ணங்களைக் குழைத்து உடலில் பூசிக் கூத்து நிகழ்த்தும் கலைஞர்களின் வாழ்வு வண்ணமயமாக அமைந்து விடுவதில்லை என்பது கதை உணர்த்தும் செய்தியாகும்.

சாட்சிக் கையெழுத்துப் போடும் தொழில்

சாட்சிக் கையெழுத்துப் போட்டு வாழ்க்கை நடத்துபவரின் சிக்கலைப் பாவண்ணன் உரைக்கிறார். வழக்கமாக அடித்தட்டு சமூகங்கள்தான் வறுமையில் சிக்கித்தவிப்பதாகப் பொதுவெளியில் நம்பப்படுகிறது. ஆனால் இடைநிலைச் சமூகங்களிலும் வறுமையால் வீழ்த்தப்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதற்கான சாட்சியாக ‘சாட்சி’ எனும் கதை அமைந்துள்ளது இக்கதையின் தலைவனாகத் துரைசாமி நாயக்கர் வருகிறார். இவர் ஒவ்வொரு நாளையும் கடத்துவதற்கு மிகவும் சிரமப்படுகிறார். இவருக்கு ஒருநாள் கழிவது ஒரு யுகம் கழிவது போல சிரமம் தருவதாக உள்ளது. பத்திரப்பதிவு அலுவலகத்தில் சாட்சிக் கையெழுத்துப் போடுவதுதான் இவரது தொழிலாகும். நாள்காட்டி நல்ல நாள் என அறிவிக்காத நாளெல்லாம் இவருக்குத் துன்பம் தரும் நாளாகவே அமைந்துவிடுகிறது. ஏனெனில் செவ்வாய், வெள்ளி, அஷ்டமி, நவமி போன்ற நாட்களில் யாரும் பத்திரப்பதிவுக்கு வருதில்லை. நல்ல நாட்களில் வருபவர்களும் சாட்சிக் கையெழுத்துக்குச் சிறிய தொகையையே கூலியாகக் கொடுக்கின்றனர். இந்த வருமானத்தை வைத்துதான் அவரும் அவரது மனைவியும் வாழ்க்கைத் தேவைகளைச் சந்தித்து வருகின்றனர். ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை அன்று சாட்சிக்கையெழுத்துப்போடும் வாய்ப்பு கிடைக்காமல் வீட்டுக்கு வெறுங்கையோடு வந்து சேருகிறார். வீட்டுக்கு வந்ததும் வயது முதிர்ந்த

அவரது மனைவி ஏதாவது கிடைத்ததா என்று கேட்கிறாள். ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை என நாயக்கர் பதிலளிக்கிறார்.மதிய உணவு சாப்பிட்டாயா என அவர் மனைவியிடம் வினவுகிறார். சாப்பிடவில்லை என அவள் பதிலளிக்கிறாள். தானும் மதியம் சாப்பிடவில்லை என நாயக்கர் கூறுகின்றார். ஒரு தேனீர் வாங்கி அருந்தக் கூடாதா என நாயக்கர் கேட்கிறார். காசு இல்லாததால் தேனீர் குடிக்கவில்லை என அவள் தெரிவிக்கிறாள். இறுதியில் நாயக்கர் தண்ணீரைக் குடித்துத் தனது பசியைப் போக்கிக் கொள்ளுகிறார்.இக்கதை இடைநிலைச் சமூகங்களில் இருக்கும் வறுமையைச் சித்திரப்படுத்துகிறது. உணவுக்கு வழியில்லாமல் துன்புறுவோரின் பிரதிநிதியாக நாயக்கரும் அவரது மனைவியும் காட்டப்படுகின்றனர்.⁷⁷

வங்கிவேலை

வங்கியில் வேலை செய்பவர்கள் விடுப்பு எடுப்பதிலுள்ள சிக்கலை ‘தனுசு’ எனும் கதை எடுத்துரைக்கிறது. இக்கதையில் காசி என்பவன் வங்கியில் வேலைபார்க்கிறான். தனுசு மனப்பிறழ்வு அடைந்த போது நீண்ட நாட்களாய் அவனைப் பார்க்க காசி வரவில்லை. விடுப்பு கிடைக்காததால்தான் வரமுடியவில்லை எனத் தன் இயலாமையை அவன் வெளிப்படுத்துகின்றான்.

“கௌவர்மென்ட் ஆபீஸ்பத்தி தெரியாம நீங்கள்ளாம் எம்மேல் கோச்சிக்றிங்க. எங்க பேங்க்ல நாலு பேரு மொத்தம்.ஒருத்தன்தா ஒரு சமயத்துல லீவ் எடுக்கலாம். மீதி மூணுபேரு இருந்தே ஆவணும். ஏற்கனவே ஓர்த்தன் கை ஒடைஞ்சி மெடிக்கல் லீவ்ல இருக்கான். அவன் வந்து சேரறவரிக்கும் அடுத்த ஆளுக்கு லீவ் கெடைக்காது.அதுபுரியாம பேசிறங்க நீங்கள்ளாம்”⁷⁸

என்று தொழில் சார்ந்த சிக்கலை எடுத்துரைக்கின்றான்.

விளிம்பு நிலைமக்கள் சார்ந்த சிக்கல்கள்

சமூக வெளியில் அங்கீகரிக்கப்படாது சமூகத்தின் விளிம்பு நிலையில் வாழக்கூடிய நாடோடிகள், பழங்குடியினர் போன்றோரை ‘விளிம்பு நிலை மக்கள்’ எனலாம்.

“விளிம்பு நிலைக்குழு என்பது, பெருந்திரள் சமூகத்துடன் ஒத்துப் போகாது சமூகப் பொது ஓட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்ட நிலையினராவர். எடுத்துக்காட்டாக சிறுபான்மை இனக்குழுவினர், பழங்குடிகள், நாடோடிகள், திருநங்கைகள், அகதிகள் மற்றும் பெருநகரச் சேரிவாசிகள் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம்”⁷⁹

என்பர்.

இந்தியாவில் பல வண்ணப் பண்பாட்டுத் தொகுதிக்குள் கழைக்கூத்தாடிகள், கதைப்பாடகர்கள், இரவலர்கள், காமத்தரகர்கள், பாலியல் பணியாளர்கள், நிகழ்த்துக் கலைஞர்கள், வேடிக்கைக் காட்டுவோர், ஆட்டம் மற்றும் பாட்டுக் கலைஞர்கள்,

பாம்பாட்டிகள், விலங்குகளைப் பழக்கி வித்தை காட்டுவோர், கதை சொல்லிகள், சோதிடர்கள், நாடோடிகள் போன்றோர் அடங்குகின்றனர். நாட்டார் மற்றும் வெகுமக்கள் பண்பாட்டின் பன்முகத்தன்மைக்கும் உயிர்ப்புத் தன்மைக்கும் இந்தக் குழுக்கள் மிகப்பெரும் அளவில் பங்களிப்புச் செய்துள்ளன. ஆனால், நாட்டின் ஒட்டுமொத்தப் பண்பாட்டுத் தொகுதிக்குள் இந்தக் குழுக்கள் தனித்து இடம்பெறவில்லை. இந்தக் குழுக்கள் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும். செய்து முடிக்கப்படாத பண்பாடு பற்றிய ஆய்வுகளின் திட்ட நிரல்களில் இக்குழுக்கள் இணைத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று எஸ்.சி. துபே கருத்துரைக்கின்றார்.⁸⁰ பாவண்ணன் விளிம்புநிலை மனிதர்களின் வாழ்வைக் கரிசனையுடன் பதிவு செய்கிறார். அவரது சிறுகதைகளில் இடம் பெறும் மனிதர்களைக் காணலாம்.

- குறவர்கள்
- வீதியில் ஆடுவோர்
- விவசாயக் கூலிகள்
- பிணங்களை எரிப்பவர்கள்
- நோயாளிகள்
- மன நிலை பிறழ்ந்தோர்
- மாற்றுத்திறனாளிகள்
- விலைமாதர்கள்

ஆகிய விளிம்பு நிலை மனிதர்களைப் பற்றிய பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

குறவர்கள்

‘கூண்டு’ கதை குறவர்களின் வாழ்வைப் பதிவு செய்கிறது. குறவர்களுக்கென்று நிலம் இல்லை. அவர்கள் வாழ்வதற்கென்று வீடு இல்லை. ஊர் இல்லை. அவர்கள் நாடோடிகளாக அலைந்து திரிகின்றனர். பொருளாதார மேம்பாடு, கல்வி, நவீன நாகரிகத்தாக்கம், விஞ்ஞானக் கருவிகளின் பாதிப்பு ஆகிய எவையுமின்றி அவர்கள் தங்கள் மூதாதையர்களின் வாழ்வை அப்படியே வாழ்கின்றனர். குறவர்களை மரியாதைப்பன்மையில் அழைக்கும் வழக்கம் சமூகத்தில் இல்லை. அவர்களை விருந்துக்கு அழைக்கும் மரபும் இல்லை. கொண்டாட்டங்களிலிருந்து அவர்கள் துண்டிக்கப்பட்டவர்களாக உள்ளனர். அவர்களோடு நின்று உரையாடவோ அவர்களது நலம் பற்றி விசாரிக்கவோ பொதுமக்கள் முயலுவதில்லை. அவர்களது தோற்றம், நாற்றம் அனைத்தும் பொதுச்சமூகத்திற்கு அருவருப்பூட்டுவதாக உள்ளன. வட்டார மொழியைப் படைப்புக்குள் கொண்டு வர சிரத்தையெடுக்கும் படைப்பாளிகள் கூட குறவர்களின் மொழியைப் புரிந்து வெளிக்கொணர்ந்ததில்லை. இதற்கான காரணம்

என்னவென்று சிந்தித்தால் அவர்கள் விளிம்புநிலை மக்களாக இருக்கின்றனர். சமூகத்தின் மைய நீரோட்டத்தில் அவர்கள் இல்லை.

பாவண்ணன் குறவர்களின் உறைவிடச்சிக்கல், ஏழ்மை, வாழ்க்கைமுறை அதிகார அமைப்பின் துன்புறுத்தல்கள், பெயர்தலை வாழ்வாய்க்கொண்ட நாடோடித்தன்மை, அவர்களுக்குள் இருக்கும் மனிதப் பண்புகள் ஆகியவற்றைக் ‘கூண்டு’ கதையில் கொண்டு வருகின்றார். குறவர்களின் உறைவிட அமைப்பு குறித்த வருணனையை அவர் தருகிறார்.

“குட்டையான அமைப்பு, மோசமாய் அழுக்கேறிய முரட்டுத்துணிகள்தான். அங்கங்கே இருந்த பொத்தல்களுக்குள் இரும்புத்துண்டோ மூங்கில் கழியோ செருகி இறுக்கப்பட்டு கூம்பு வடிவத்தில் இருந்தன. உறுதிக்காக நாலு பக்கமும் இழுத்து முளைக் குச்சியடித்துக் கட்டி இருந்தார்கள். தள்ளித் தள்ளி இதேபோலவே ஏழெட்டுக் கூடாரங்கள்”⁸¹

என்பதில் குறவர்களின் கூடாரங்கள் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன. காங்கிரீட்டிலோ, ஓட்டிலோ, ஓலையிலோ கூட வீடு ஒன்றை எழுப்ப இயலாத அவர்களது வாழ்வின் சோகமாய் இது அமைகிறது.

குறவர்களின் கூடாரத்துக்குள் வீசும் தூர்நாற்றம் பற்றியும் இக்கதை பேசுகின்றது. ‘கூண்டு’ கதையின் தலைவனான சிறுவன் குறவர்களின் கூடாரத்துக்குள் நுழைந்து பார்க்கும் போது மாமிச நாற்றத்தை உணர்கிறான். அது அவனுக்குக் குமட்டலாய் இருக்கிறது. அந்த சிறிய கூடாரத்துக்குள் மூன்று குண்டான உடல்வாகுடைய பெரியவர்கள் படுத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெரிய மீசை வைத்திருக்கிறார்கள். கழுத்தில் வர்ண மணிகள் அணிந்திருக்கிறார்கள். இடுப்பில் சிவப்புத்துணி கட்டியிருக்கிறார்கள். சமைப்பதற்குக் கல் அடுப்புகளை வைத்திருக்கிறார்கள். சுற்றிலும் இறகுகள் சிதறிக் கிடக்கின்றன. பறவையின் அலகுகள் வெட்டப்பட்டுப் பக்கத்திலேயே கிடக்கின்றன. அக்கூடாரங்களுக்குள் வீசும் நாற்றம் பற்றிய விவரிப்புகள் பல இடங்களில் வருகின்றன.

“கிழவி சுட்டிக்காட்டிய திசையில் கிழிந்த சாக்கின் மேல் மீன்கள் உலர்ந்து கிடந்தன. கொஞ்சம் தாண்டி ஒரு மூலையில் பிரம்பு கிடந்தது. பிரம்பை எடுக்கக் குனிந்தபோது மீன் கவிச்சை முகத்தில் அறைந்தது. சட்டென வயிறு குழம்பி வாந்தி வரும்போல இருந்தது”⁸²

என்று அந்நாற்றம் விவரிக்கப்படுகின்றது. மேற்காட்டிய வருணனைகள் குறவர்களின் உறைவிடம், அதற்குள் வாழும் மனிதர்கள், அவர்களது அணிகலன்கள் உணவுப்பழக்க வழக்கம், சுகாதாரக் குறைபாடு ஆகிய செய்திகளைப் பேசுகின்றன.

குறவர்களின் நாகரிகம் பற்றிய சித்திரிப்பும் கதையில் இடம்பெறுகின்றது. குறவர்களின் கூடாரத்துக்குள் இரண்டாம் நாள் சிறுவன் நுழையும் போது அங்கு சிறுவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை கோவணத்தோடுதான் இருக்கிறார்கள். மிகவும்

வயதில் சிறியவர்கள் ஆடையே இல்லாமல் திரிகிறார்கள். இவ்வருணனை குறவர்களின் ஆடை பற்றிய சித்திரமாக அமைகிறது. பொதுவெளிக்கு வரும் குறவர்கள் அணியும் ஆடை பற்றிப் பாவண்ணன் விவரிக்கவில்லை. குறப்பெண்களின் ஆடைகள் பற்றிய விவரிப்பையும் கதையில் காணமுடியவில்லை.⁸³

குறவர்கள் செய்யும் தொழில் பற்றியும் இக்கதை பேசுகிறது. இக்கதையில் பறவைக்கான கூண்டுகளைச் செய்து விற்கும் குறப்பெண்ணைக் காணமுடிகிறது. அப்பெண் மடிநிறைய குச்சிகளாக வைத்திருக்கிறாள். கத்தி ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு அளவு பார்த்துக் கிழித்து வகை வகையாய் அடுக்கியிருக்கிறாள். கூண்டு செய்வதற்காக இக்குச்சிகளை வைத்திருப்பதாகச் சிறுவனிடம் பதிலுரைக்கிறாள். முழுமையாக வேலை முடித்து வைக்கப்பட்ட வேறு இரு கூண்டுகளைக் காட்டினாள். அக்கூண்டின் நடுவில் சின்ன அளவு குச்சியால் ஒரு கதவு போடப்பட்டுள்ளது. மூட, திறக்க கம்பிக்கொக்கி போடப்பட்டுள்ளது. ஒரு கூண்டின் விலை ஐந்து ரூபாய் எனச் சிறுவனிடம் கூறுகின்றாள்.

விளிம்பு நிலை மனிதர்களைச் சமூகம் அங்கீகரிக்கவில்லை. அவர்களும் நம்மைப்போன்ற சகமனிதர்கள்தான் என்ற எண்ணம் சமூகத்துக்கு இல்லை. முதியவர்கள் மட்டுமின்றி சிறுவர்கள் கூட விளிம்புநிலையிலுள்ளவர்களை இழிவாகப் பார்க்கும் போக்கு உள்ளது. சிறுவயதிலேயே மரியாதைக்குரியவர்கள் யார்? சமூக மரியாதையற்றவர்கள் யார்? என்பதைச் சமூகம் கற்பித்து விடுகிறது. ‘கூண்டு’ சிறுகதையில் வரும் சிறுவன் விளையாடுவதை நிறுத்திவிட்டு குறவர்களின் கூடாரத்துக்குள் சென்று திரும்புகிறான். வரும் வழியில் தன்னுடன் விளையாடிய பிற சிறுவர்களிடம் குறவர்களின் கூடாரத்துக்குள் நுழைந்து திரும்பிய அனுபவங்களை விவரிக்கிறான். அப்போது ஒரு சிறுவன் குறவர்கள் பற்றி நாகரிகமற்ற சொற்களை வீசுகிறான்.

“கும்பலில் மூத்தவன் ஐயய்ய அவுங்க கொறவங்களாச்சே என்று அருவருப்பான குரலில் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னான். ‘ஏ’கட்டவெரல மூடிக்குங்க. அவனத் தொடாதிங்க. அவன் தீட்டு, பச்ச இருக்கா ஒங்கிட்ட. மடமடவென்று மற்றவர்களுக்கு அவன் கட்டளையிட்டதும் எல்லாரும் அப்படியே செய்து மீண்டும் என்னைக் கேலி செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்”⁸⁴

என்பதில் அருவருப்பான குரல், தீட்டு போன்ற சொல்லாடல்கள் விளிம்புநிலை மனிதர்களுக்குச் சமூக மரியாதை இல்லை என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஓரத்திலுள்ள சமூகத்தினரோடு தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்று வலியுறுத்தும் அம்மாவையும் இச்சிறுகதையில் காணமுடிகின்றது. சிறுவன் குறவர்களின் கூடாரத்துக்குச் சென்று திரும்பிய செய்தியை அறிந்த அம்மா அவனைத் தீட்டுகிறாள். குறவர்களோடு சேரக்கூடாது என்று கறாராய்ப் புத்தி சொல்லுகிறாள்.

குறவர்களின் மொழிபற்றிய பாவண்ணனின் பதிவு யதார்த்தத்தை ஒட்டியதாக அமையவில்லை. குறவர்களின் கூடாரத்துக்குள் நுழைந்த சிறுவனிடம் ஒரு குறப்பெண் தமிழிலேயே உரையாடுகிறாள். அவள் இலக்கணப்புலவரிடம் தமிழ் கற்றுக்கொண்டவளைப் போலப் பேசுகிறாள். ‘யாரது’ என வரலாற்று நாடகக் கதாப்பாத்திரம் போல அப்பெண் பேசுகின்றாள். அச்சிறுவன் பேசும் தமிழை அவள் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்கிறாள். ‘அந்தக் கோல எடுத்துக்குடுக்கறியா’ எனப் பேச்சுத்தமிழிலும் அவள் பேசுகிறாள். குறவர்கள் தமக்குள் உரையாடும் போது தமக்கே உரித்தான மொழியைப் பயன்படுத்துவதை மேலோட்டமாகச் சுட்டுகிறார்.

“இதற்குள் தூக்கத்தில் இருந்து விழித்தவன், கிழவியிடம் என்னமோ கேட்டான்.அது ஏதோ வேறு பாஷை போல இருந்தது. ஒன்றும் புரியவில்லை”⁸⁵ என்று குறவர்களின் மொழி குறித்து எழுதுகிறார். ஆனால் அம்மொழி பேசுவது பற்றிய சான்றுகள் எதனையும் கதைக்குள் அவர் வைக்கவில்லை. எனவேதான் கதையானது உரையாடல் யதார்த்தத்தை முழுமையாக நெருங்க முடியாமல் நிற்கிறது. இக்கதையின் சிறப்பு குறித்துப் பேசும் கே.பழனிவேலு,

“கிழவியுடன் சிறுவன் கொள்ளும் நட்பும், கிளிக் கூண்டைப் பற்றிய அவனின் உணர்வோட்டங்களும் கதையில் அழகாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. குறவர்களின் நாடோடி வாழ்வு, அவர்களை அருவறுப்பாகப் பார்க்கும் பார்வை, குறவர்களாக இருப்பதினாலேயே அவர்கள் மீது நடக்கும் தாக்குதல்கள் ஆகியவை பேசப்படாத மௌனங்களாக வாசக உரையாடலுக்குக் காத்திருக்கின்றன”⁸⁶

என்று மொழிகின்றார்.

வீதியில் ஆடுவோர்

வீதியில் நின்று ஆடிப் பிச்சையெடுத்துப் பிழைப்பவர்களை விளிம்பு நிலை மனிதர்களாக அடையாளப்படுத்த முடிகிறது. ‘ஆட்டம்’ சிறுகதையில் இத்தகு மனிதர்கள் காட்டப்படுகின்றனர். இக்கதையில் ஒரு தாய் வீதியில் நின்று ஆடுகிறாள். தாயும் தந்தையும் பிள்ளைகள் பிறந்த பின் சிறுமிகளையும் ஆட்டத்தில் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்றனர். கோயில் திருவிழாக்களில் சென்று ஆடுவதற்கான வாய்ப்பு முதலில் வந்து கொண்டிருந்தது. அத்தகைய வாய்ப்புகள் வராத போது குடும்பமாய்த் தெருவில் நின்று ஆடுகிறார்கள். அம்மா ஒரு நாள் காய்ச்சல் வந்து இறந்துவிடுகிறாள். அதன் பின்னர் தந்தையும் பிள்ளைகளும் வீதியில் நின்று ஆடுகின்றனர். குழந்தைகள் ஆடுவதற்குத் தந்தையே பயிற்சி கொடுக்கிறார். தந்தை காய்ச்சல் கண்டு புகைவண்டி நிலைய நடைபாதையில் படுத்துக் கிடந்த அன்றிலிருந்து சிறுமிகள் இருவரும் தெருவோரம் நின்று மேளம் அடித்துப் பாட்டுப்பாடி ஆடத்தொடங்குகின்றனர். சமூகத்திலுள்ள ஆண்கள் இச்சிறுமிகளை ‘ஏமாற்றும் பெண்கள்’ என முத்திரை

குத்துகின்றனர். ‘இல்ல சாமி’ என்று மறுப்பு தெரிவித்துவிட்டு தங்கள் வீதிநடன வாழ்வைச் சிறுமிகள் தொடர்கின்றனர். உறைவிடமின்மை, உணவின்மை, சுகாதாரமின்மை, மருத்துவ வசதியின்மை, பொருளாதார வசதியின்மை, சமூகமரியாதையின்மை, பாதுகாப்பின்மை எனப் பல இன்மைகளைச் சந்திக்கும் இவர்களது வாழ்வை விளிம்பு நிலை வாழ்வாகவே அடையாளப்படுத்தமுடிகிறது.⁸⁷

விவசாயக்கூலிகள்

நிலங்களில் உழைக்கும் மக்களை விளிம்பு நிலையினராக அடையாளப்படுத்த முடிகிறது. இவர்கள் முதலாளி ஒருவரின் நிலத்தில் உழைத்து அதனைப் பண்படுத்துகின்றனர். நிலத்திலிருந்து கிடைக்கும் விளைச்சலுக்கும் பொருளாதாரத்துக்கும் அவர்களே காரணமாக இருக்கின்றனர். ஆனால் இவற்றைச் சொந்தம் கொண்டாட முடியாத நிலையில் உள்ளனர். நிலத்திற்குள்ளே வேலை செய்பவர்களாக அவர்கள் இருந்தாலும் உண்மையில் அவர்கள் நிலத்துக்கு வெளியே நிற்பவர்களாக உள்ளனர். இத்தகைய விவசாயக் கூலிகள் பற்றிக் கே.பழனிவேலு பேசும் போது,

“விளிம்பு நிலையினர் நிலத்தில் உழல்பவர்களாக இருந்தாலும் கூட நிலத்தின் மீது உரிமையற்றவர்களாகவே உள்ளனர். இவர்கள் பெருநிலக்கிழார்களாக இருப்பதில்லை. பெரும்பாலும் நிலமற்று நிலத்தை நம்பி வாழ்க்கை நடத்தும் கூலிகளாகவே உள்ளனர். நிலங்களில் உழைக்கின்ற உறவு மட்டுமே விளிம்புநிலையினருக்கு உண்டு. இவர்களால் நிலத்தின் மீது தமது உழைப்பினால் கிடைக்கும் விளைச்சலின் மீதும் எந்தச் சூழலிலும் உரிமை கொண்டாட முடியாது. பஞ்சக் காலங்களில் கூடத் தாம் உழைத்து அளித்த உணவைக் கேட்டுப்பெறும் உரிமை விளிம்புகளுக்கு இல்லை”⁸⁸

என்று கூறுகின்றார்.

விவசாயக் கூலிகள், குலத்திற்குரிய பரம்பரைத் தொழில் செய்பவர்கள். பொருளாதார வளம் அற்றவர்கள். ஊதியமில்லாத உழைப்பாளிகள் போன்றோரை விளிம்பு நிலை மக்கள் என்று கூறலாம்.

“விளிம்பில் வாழும் மனிதர்கள் பெரும்பாலும் விவசாயக் கூலிகளாகவும் தமது குலத்திற்கான பரம்பரைத் தொழிலைச் செய்பவர்களாகவும் உள்ளனர். குலத்தொழில்கள் நவீனப்படுத்தப்படாமல் தேங்கிய நிலையில் இருப்பதனால் தொழில்கள் அபிவிருத்தி அடையாமல் பொருளாதார வளம் அற்றவர்களாக விளிம்பு நிலையினர் உள்ளனர். மேலும் ஊதியமற்ற உழைப்பைச் செய்பவர்களாகவும் குறைவான கல்வியை உடையவர்களாகவும் இவர்கள் வாழ்கின்றனர்”⁸⁹

என்ற கருத்து விளிம்பு நிலையினர் யார் என்ற வினாவுக்கான விடையாக அமைகிறது.

பாவண்ணன் 'வேட்டை' எனும் சிறுகதையில் விவசாயக்கூலிகளின் துயரத்தைப் பதிவு செய்கிறார். இக்கதையில் மேலடுக்குச் சமூகத்தைச் சார்ந்தவரான நிலச்சுவான்தார், பல தலைமுறைகளாகக் குடியிருக்கும் ஒடுக்கப்பட்டோரைக் காலி செய்வதற்காகக் குடிசைகளைக் கொளுத்திவிடுகிறார். இதில் விவசாயக் கூலிகளான பத்துப்பேர் இறந்துவிடுகின்றனர். நியாயம் கேட்கப் போன இடத்தில் மச்சவீட்டுக்காரனின் தம்பி வேட்டைக்காரக் கருப்பனின் துப்பாக்கிக்கு இரையாகிறான். நிலத்துக்கும் ஒடுக்கப்பட்டோருக்குமான உறவு, நிலத்துடன் பிணைந்துள்ள அடிமை வாழ்வு, உரிமைமோதல்கள், கொல்லப்படும் விளிம்புநிலையினர், கொல்லப்படுவோர் காவல் தெய்வமாதல் போன்ற பல செய்திகளை உள்ளடக்குவதாக இக்கதை விரிந்து செல்கிறது.⁹⁰

பிணங்களை எரிப்பவர்கள்

சுடுகாட்டில் குழிதோண்டுபவர்களையும் பிணங்களை எரிப்பவர்களையும் விளிம்புநிலை மனிதர்கள் என்ற வகைக்குள் அடக்கலாம். 'மரணம்' என்ற கதையில் வரும் குப்புசாமி சுடுகாட்டில் புதைகுழிகளைத் தோண்டும் தொழிலைச் செய்கிறான். அது அவனுடைய ஏக உரிமையான தொழிலாக அமைந்தது. குப்புசாமி சாவு வீடுகளில் தப்பட்டைகளின் முழக்கத்திற்கு ஏற்ப உடம்பை வளைத்து ஆடுவான். அடிகளின் அழுத்தத்திற்குத் தகுந்த மாதிரிதான் அவனது கால்கள் நகரும். ஆடும் போது இடுப்பை அசைத்து ஆடுவான். சாவு வீட்டில் சோர்ந்து போய் ஒதுங்கி உட்கார்ந்திருப்பவர்களுக்கு அவனது நடனம் இலவச கேளிக்கையாக அமையும். குப்புசாமியின் அம்மா அவனது சிறுவயதிலேயே இறந்துவிடுகிறாள். அவனது தந்தை வார்னிஷ் குடித்து இறந்துவிடுகிறார். சாவுவீட்டில் கிடைக்கும் பணத்தை வைத்துக் குப்புசாமி வாழ்க்கையை நடத்துகிறான். குப்புசாமிக்கும் வார்னிஷ் குடிக்கும் பழக்கம் இருந்தது. சாவு வீடுகளில் ஆடுகிற அன்று உடம்பு வலி தெரியாமல் தூங்க அவன் வார்னிஷ் குடித்துப் பழகினான். அப்பழக்கம் அவனைத் தொடர்ந்துவிட்டது. ஊரில் மரணங்கள் நிகழும் போது அவ்வீட்டுக்குத் தேவையான அனைத்து உதவிகளையும் செய்கிறான்.

“அப்போதுதான் எங்கள் தாத்தா இறந்தார். குப்புசாமிதான் முன் நின்று எல்லாவற்றையும் செய்தான். மூங்கில் கிழிப்பதில் இருந்து பாடைக்கு பூ ஜோடிப்பது வரையில் அவன் செய்தான். 'ஏம்பா குழி தோண்டப் போவலியா' என்று பெரிப்பா கேட்டார். 'தோண்டி வச்சிட்டு குழி ஆறக்கூடாதுங்க. பாடை அங்க வர்றதுக்கும் வந்ததுமே புடிச்சி ஏறக்கறதுக்கும் சரியா இருக்கணும் என்று பதில் சொன்னான்’”⁹¹

என்பதில் குழிவெட்டுவதோடு அவன் வேறு பல உதவிகள் செய்வதையும் அறியமுடிகிறது. மரணமடைந்தவரைப் புதைக்க குழி தோண்டுவருக்குச்

சமூகமரியாதை இல்லாததையும் கதை சுட்டிக்காட்டுகிறது குப்புசாமியோடு ‘மரணம்’ கதையின் தலைவன் நெருங்கிப் பழகிய போது பெற்றோரிடமிருந்து எதிர்ப்புவருகிறது. ஒருநாள் கதைத்தலைவனைத் தேடி அவனது வீட்டுக்குக் குப்புசாமி வருகிறான். அதனைக் கண்ட தந்தை மகனைத் திட்டுகிறார். ‘சாவில் ஆடுபவன் தானே’ எனக் குப்புசாமியை ஏளனமாகப் பேசுகின்றார். சாவில் ஆடுபவனுடனான நட்பு கூடா நட்பு என அறிவுறுத்துகிறார். அவனது அம்மா குப்புசாமி இனிமேல் தம் வீட்டுக்கு வரக்கூடாது என்பதை வலியுறுத்துகிறாள். பின்னர் ஒரு நாள் வார்னீஷை அதிகமாகக் குடித்ததில் குப்புசாமி இறந்துவிடுகிறான். ஊரில் யார் மரணமடைந்தாலும் அவர்களைப் புதைப்பதற்கு உதவிய குப்புசாமி இறந்தபோது, அவனைப் புதைப்பதற்கு யாரும் இல்லை. கதைத்தலைவன், குப்புசாமியோடு சூதாடும் நண்பர்களை அழைத்து அவனைப் புதைக்க உதவி செய்யும் படி அழைப்பு விடுக்கிறான். அவர்கள் மறுத்துவிடுகிறார்கள். முனிசிபாலிட்டியில் போய் அவனைப் புதைப்பதற்கான விண்ணப்பங்களைக் கதைத்தலைவன் நிரப்பிக்கொடுக்கிறான். அவர்கள் நூறுரூபாய் கேட்கிறார்கள். கைக்கடிகாரத்தை அடகுவைத்துக் கதைத் தலைவன் நூறு ரூபாயைக் கொடுக்கிறான். அவர்கள் குப்புசாமியை அடக்கம் செய்கின்றனர்.⁹² பிணமெரிப்பவர்களின் பரிதாபமான நிலையை இக்கதை வழியாக அறியமுடிகிறது.

நோயாளிகள்

நோயாளிகள் குடும்பத்தாராலும் சமூகத்தாலும் ஒதுக்கி வைக்கப்படுவதால் அவர்களை விளிம்பு நிலையினர் என்ற வரிசைக்குள் அடக்கலாம். சளி, தும்மல், காய்ச்சல், தலைவலி போன்ற சாதாரண நோய்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்களை இவ்வகைக்குள் கொண்டு வரமுடியாது. தொழுநோய், எய்ட்ஸ், காசநோய், வலிப்புநோய் போன்ற நோய்களை உடையோரைச் சமூகம் ஒதுக்கி வைக்கிறது. அவர்கள் மைய நீரோட்டத்தில் இயல்பாகக் கலந்து கொள்ள இயலாது.

பாவண்ணன் ‘மீரா பற்றிய சில குறிப்புகள்’ எனும் சிறுகதையில் வலிப்புநோயால் பாதிக்கப்பட்ட மீராவைக் கதைத் தலைவியாக்குகிறார். ஏழுவயதிலேயே வலிப்புநோய் அவளைத் தொற்றிக்கொள்ளுகிறது. வலிப்புநோய் வரும்போது அவளது வாய் கோணிவிடுகிறது. மூச்சு இழுத்து விறைப்பாய்க் கட்டை மாதிரி அவள் விழுந்துகிடக்கிறாள். அவள் சிறுமியாக இருக்கும்போது வலிப்புநோய்க்கு ஆட்பட்டமையால் அவளது தாயும் தந்தையும் துயரத்துடன் வாழ்கின்றனர். வலிப்பு வரும்போது அவளது பேச்சு குழறுகின்றது. வார்த்தைகள் எச்சிலாகச் சிதறுகின்றன. சமய சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் கடைவாய் ஓரம் எச்சில் ஒழுகுகிறது. அதன்பின் தலைமுடி கொட்டத்தொடங்குகிறது. பெண்மையின் கவர்ச்சி குறைகிறது. மீராவின் நோய் தீர எல்லாக்கடவுளிடமும் வேண்டி,தோற்றுப்போய் அவளது தாயும் தந்தையும் இறந்துவிடுகின்றனர். பெற்றோரின் இறப்புக்குப்பின் அவள்

உடன்பிறப்புகளுக்கும் அண்ணிகளுக்கும் வேலைக்காரியாக ஆக்கப்படுகிறாள். துணிதுவைத்தல், மாடுகட்டுதல், சாணிதட்டுதல், மாட்டுக் கொட்டகையைச் சுத்தம் செய்தல், சாணத்தை வாரி எடுத்தல், வைக்கோலை உதறிக்காயப்போடுதல், மூத்திரம் தேங்கிய குட்டையைத் தூய்மையாக்குதல், சாணம்பிசைந்து வறட்டிதட்டுதல் போன்ற பணிகளைச் செய்யுபடி அவள் வற்புறுத்தப்படுகிறாள். அவளது ‘மீரா’ என்ற பெயர் மறக்கப்பட்டு ‘த வலிப்பு’ என்ற பட்டப்பெயர் நிலை பெற்றுவிடுகிறது. வீட்டுக்குள் செல்ல அவள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. மாட்டுக்கொட்டகைக்குப் பக்கத்திலேயே திண்ணையில் அவள் படுத்துக்கொள்கிறாள். வலிப்பு நோய் பிடித்தவர்கள் ஒதுக்கப்படுவதைப் பாவண்ணனின் கீழ்க்காணும் வரிகள் விளக்குகின்றன.

“போக்கற்றுப் போய் எப்போதாவது வலிப்பு வந்து கீழே விழுந்தால் ஐயோ என்று ஓடி வந்து கை தொடுவது கிடையாது. எல்லாவற்றையும்விட கொடுமையான விஷயம் இதுதான். வலிப்பு வந்து கையும் காலும் உதற நுரைதள்ள அவள் புரளுகிறதைக் கண்ணால் பார்க்கிற போது கூட தெரு முக்கில் இருக்கிற வைத்தியச்சி வந்துதான் தொட வேண்டும். அவளுக்குத் தான் செய்தி அனுப்புவார்கள். அவள் இல்லாமல் போகிற ஏதாவது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் லாடக்காரன் காளியப்பன்தான் வந்து அடக்க வேண்டும். அதுவரை கழுத்தறுத்த கோழி மாதிரி விலுக்விலுக்கென்று இழுத்துக் கொண்டு கிடந்தாலும் சொட்டுத் தண்ணீர் வாயில் ஊற்ற நாதி இருக்காது”⁹³

என்பதில் வலிப்புநோய் வந்தவர்கள் வீட்டிலுள்ள உறுப்பினர்களால் கவனிக்கப்படாத நிலையை அவர் சுட்டுகிறார். குடும்பத்துக்குள் கேட்பாரற்று வாழும் வாழ்வை விளிம்பு நிலை வாழ்வாகவே மதிப்பிடமுடிகிறது.

நோயால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் சமூகத்தால் எப்படி அவமானப்படுத்தப்படுவார்கள் என்பதை ‘நலிவு’ எனும் சிறுகதை புலப்படுத்துகிறது. இக்கதையில் வரும் லாசி பள்ளி ஆசிரியையாகப் பணியாற்றுகிறாள். அவள் ‘வாந்தி’ நோய்க்கு ஆட்பட்டு அவதியுறுகிறாள். வீட்டுச் சூழலால் உரிய மருத்துவம் பார்க்காமல் அவளது நோய் அதிகப்படுகிறது. மகன் பிறந்தபின்னர் இந்த வாந்தி அவளைத் துன்புறுத்தத் தொடங்குகிறது. நேரம் காலம் பார்க்காமல் வாந்தி வருகிறது. குடல் அறுந்து போவது போன்ற வலி அவளைப் புரட்டிப் போடுகிறது. நோயின் கொடூரத்தில் வாழ்க்கையை முடித்துக்கொள்ளலாமா என்று அவள் சிந்திக்கிறாள். வகுப்பறையில் பாடம் நடத்திக்கொண்டிருக்கும் போது வாந்தி வருவதால் துயருறுகிறாள். இதனைக்கண்ட பள்ளி நிர்வாகம் அதிருப்தி அடைகிறது. லாசிக்கு ஓய்வு தேவை என்ற காரணத்தைக்காட்டி பள்ளி நிர்வாகம் அவளை வேலையிலிருந்து வெளியேற்றுகிறது. நோயுற்றோர் சமூகத்தால் ஒதுக்கப்படுவதை இது உணர்த்துகின்றது.⁹⁴

மனநிலை பிறழ்ந்தோர்

‘வடு’ என்ற சிறுகதையில் மனநிலை பிறழ்வு அடைந்த ஒரு மனிதனைப் பாவண்ணன் காட்டுகின்றார். இராஜமாணிக்கம் என்பது அவனது பெயராகும். அவன் சிறுவயதில் எல்லா மனிதரைப் போல முழு அறிவுத்திறன் உடையவனாக விளங்குகிறான். ஒரு நோய் அவனைத் தாக்குகிறது. அவனது அம்மா அவனது தலையில் தேங்காய் உடைத்து சாமிக்கு நேர்த்திக்கடன் பண்ணிய போது அவன் மனப்பிறழ்வுக்கு ஆளாகிறான். அவனது தலைமுதல் நெற்றி வரை ஒரு கருப்பு வடு படிந்து கிடக்கிறது. மெலிந்த உடல்வாகு, எலும்புதெரியும் மார்பு, நரைத்துச் சுருண்ட மார்பு, ரோமம் என அவனது உடல் அமைப்பு வருணிக்கப்படுகின்றது. அவன் மனப்பிறழ்வு அடைந்து இருபது ஆண்டுகளாய் வீதியில் சுற்றுகிறான். குழந்தைகள் அவனைப் பார்த்தால் பயந்து ஓடின. அவன் எந்தப்பயனும் இல்லாத இலைகளைச் சின்ன மூட்டையாகக் கட்டி வைக்கிறான். அவனது உணவுப் பழக்க வழக்கம் அவன் ஒரு மனநோயாளி என்பதை உணர்த்துகின்றது.

“அப்புறம் அவனைச் சந்தித்தது, ஒரு ஆப்பக் கடைக்குப் பக்கத்தில். இட்லிகளையும் சாம்பாரையும் குவிந்த ஓர் இலையில் வாங்கி ஆவலுடன் தின்று கொண்டிருந்தான். அலாதியான வேகம் அது. பல ஆண்டுகள் பசித்துக் கிடந்தவன் வாரிப்போட்டுக் கொள்கிற மாதிரி அவசரமாய்த் தின்றான். அவனுக்குக் கீழே தரையில் சிறு சிறு துணுக்குகள் உதிர்ந்து கிடந்தன. இலையை மீறிப் புறங்கையில் வழிந்த சாம்பாரை நக்கினான். எச்சில் இலையைத் தொலைவில் எறிந்து இட்லிக்கார ஆயா ஊற்றிய தண்ணீரைக் கையில் ஏந்திக் குடித்தான். இடுப்புத் துணியில் கையைத் துடைத்து நிமிர்ந்தவன் முகத்தில் மந்தகாசமான பிரகாசமிருந்தது”⁹⁵

என்பதில் சாதாரண மனிதர்களின் உணவுப் பழக்கத்திலிருந்து இராஜமாணிக்கத்தின் உணவுப்பழக்கம் வேறுபடுகின்றது.

இராஜமாணிக்கம் மனப்பிறழ்வு அடைந்தவன் என்பதால் சமூகமரியாதை எதுவும் அவனுக்கில்லை வயதுவித்தியாசமில்லாமல் அவனைப் பெயர் சொல்லி அழைக்கின்றனர். இராஜமாணிக்கம் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருக்கும் மதிலின் பக்கத்தில் குப்பையும், சாணமும் கொட்டப்பட்டுக் கிடக்கின்றன. பீடி குடிக்கும் பழக்கமும் அவனுக்கிருந்தது. அவன் விடாது சிரிக்கும் பழக்கமுடையவனாய்த் திகழ்ந்தான். அவன் உட்கார்ந்த வாக்கிலேயே முன்னும் பின்னும் சாய்ந்து குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்தபடி கையை ஒங்கித் தரையில் தட்டும் விதம் பார்ப்பவரைத் திகிலுக்கு ஆளாக்கிறது. சில நேரங்களில் அவன் இடுப்பைச் சொறிந்தபடி எதையோ பாடிக்கொண்டிருக்கின்றான். அவனது உதட்டின் அசைவுகள் கட்புலன் ஆனாலும் அவனது சொற்சேர்க்கைகள் புரிவதாய் இல்லை. பாடலைத் தொடர்ந்து கமறிக் கமறி எச்சிலைத் திரட்டித் துப்புகிறான். மோசமான சொல் ஒன்றையும் உதிர்க்கிறான். சிலநேரங்களில்

அவன் கோயிலின் பக்கத்தில் வெறும் கோவணம் மாத்திரம் கட்டியபடி நிற்கின்றான். கற்களைச் சேகரித்துக் கோயிலை நோக்கி எறிகின்றான். ஒரு நாள் கோயிலை நோக்கிக் கல்லெறியும் போது அதனைக் கவனித்தவர் அச்செய்தியை பரப்ப, மக்கள் அவனைத் துரத்திப் பிடிக்கின்றார்கள். எல்லோரும் அவனை உதைக்கின்றார்கள். மிதிபட்டதில் அவனது இடுப்பு எலும்பு உடைந்துவிடுகிறது. முகம் சிதைந்து இரத்தம் பீறிட்டு ஓடிய போது வலிப்பு வந்து விழுகிறான். மூர்ச்சையான அவனைச் சிலர் மருத்துவமனைக்குத் தூக்கிச் செல்லுகின்றனர். செல்லும் வழியிலேயே அவன் இறந்துவிடுகிறான்.⁹⁶ மேற்காட்டிய கதையில் பாவண்ணன் விளிம்பு நிலையில் இருக்கும் புத்தி பேதலித்த ஒருவனைப் பாத்திரமாக்குகிறார். அவனை ஒன்று திரண்டு கொல்லும் சமயவாதிகளையும் காட்டுகிறார். கடவுளை நேசித்து சக மனிதர்களை நேசிக்காத மனிதர்களை இதில் பகடி செய்கிறார். பித்து நிலைக்கு ஆட்பட்டவர்கள் சமூகத்தில் வாழ்வதிலிருக்கும் கடினங்களையும் புரியவைக்கிறார்.

மாற்றுத்திறனாளிகள்

‘பார்வை’ எனும் சிறுகதை கண்பார்வையற்ற மாற்று திறனாளிகளைக் கரிசனையுடன் நோக்குகிறது. செல்லப்பா என்பவர் பார்வையற்ற பெண் மாற்றுத்திறனாளிகளுக்காக ஒரு இல்லம் நடத்தி வருகின்றார். கண்தானம் பெற்றுப் பல குழந்தைகளுக்குப் பார்வை கிடைக்க வழிவகை செய்கிறார். பார்வை கிடைத்த குழந்தைகள் மீண்டும் செல்லப்பாவின் இல்லத்திலேயே வாழுகின்றன. கண் அறுவை சிகிச்சை முடிந்து பார்வை பெறும் போது குழந்தைகள் தங்களை அன்போடு கவனித்துக்கொள்ளும் செல்லப்பாவைத்தான் முதலில் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றன. மாற்றுத்திறனாளிக் குழந்தைகள் கவிதை எழுதுதல், இசைக்கருவி மீட்டுதல், பாடுதல் போன்ற தனித்திறன்களுடன் திகழுகின்றன. வீணை வாசிக்கும் பார்வையற்ற பெண்ணான தங்கம்மா பற்றிப் பேசும்போது,

“இல்லத்துப் புள்ளைங்களுக்கு ஆர்வம் அதிகம் சார். தங்கம்மான்னு ஒரு பொண்ணு வீணை வாசிச்சிதுன்னா இன்னிக்கு பூராகேட்டுகிட்டே இருக்கலாம் சார். சுலோச்சனான்னு இன்னொரு பொண்ணு அவளுக்கு வயலின்மேல உயிரு. சோறு தண்ணிகூட வேணாம். தொடர்ச்சியா வாசிச்சிகிட்டே இருப்பா.பத்து நிமிஷம் நின்று காது குடுத்து கேட்டா போதும்.நெஞ்சபோட்டு பெசையற மாதிரி இருக்கும்”⁹⁷

என்று செல்லப்பா சொல்லுகின்றார். எழுத்தாளர் ஒருவர் அவ்வில்லத்தோடு நட்பில் இருக்கிறார். அந்த இல்லத்தில் பயிலும் குழந்தைகளின் தனித்திறன்கள் அவரைப் பிரமிக்க வைக்கின்றன.வயலின் வாசித்தல், தபேலா வாசித்தல் போன்ற கலைகளிலும் பிள்ளைகள் திறன் கொண்டு விளங்குவதனை ஆச்சர்யத்துடன் பார்க்கிறார்.

“அறைக்குச் சென்று ஒருத்தி வயலினைக் கொண்டுவந்து சுலோச்சனாவிடம் கொடுத்தாள். எந்தத் தயக்கமும் இல்லாமல் அவள் வாசிக்கத் தொடங்கினாள்.

நெஞ்லிருந்து ஒரு சுனை பொங்கிப் பெருகி நாடி நரம்புகளில் ஓடி நிறைந்ததைப் போல இருந்தது. தொடர்ந்து இன்னொரு மாணவி தபேலா வாசித்தாள். அப்புறம் வீணை வாசிப்பு”⁹⁸

என்ற பகுதி பார்வையற்ற குழந்தைகளின் திறமைகளை விவரிக்கின்றது.

விலைமாதர்கள்

பாவண்ணன் ‘வாழ்வின் திசைகள்’ சிறுகதையில் விலைமகளிர் பற்றிப் பேசுகிறார். இக்கதையில் வரும் பாபுவும் குமரேசனும் விலை மகளிரைக் காணுகின்றனர். ஊதா நிறப்புடவையில் ஒரு விலைமாதா வாசலைக் கடக்கின்றாள். ஓயிலும், வளையும், நிறமும், இறங்கியதோளும், கையும், இடுப்பும் கொண்ட பெண் குமரேசனைச் சுண்டி இழுக்கிறாள். அவள் தனது உடலை நுகர விரும்புவவர்களை ‘இவிட வரணும் சேட்டா’ என்று மலையாளத்தில் அழைக்கின்றாள். அப்பெண்ணை ஒரு முறை உறவுகொள்ள ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. பத்து நிமிடத்திற்காக ஆயிரம் ரூபாயை வீணாக்கக் கூடாது எனக் குமரேசனுக்குப் பாபு அறிவுறுத்துகிறான். ஆனால் குமரேசனின் மனம் முழுக்க அந்தப் பெண்ணை நிறைந்திருக்கிறான்.⁹⁹ இந்த விவரிப்புகள் விலைமாதர் பற்றிய மேலோட்டமான சித்திரிப்புகளாக உள்ளன. நெடுந்தொலைவு வாகனம் ஓட்டிச் செல்பவர்களின் சபலத்தைப் பயன்படுத்தி இத்தகைய பெண்கள் பணத்தைச் சம்பாதிப்பதாகக் கதையிலிருந்து புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பணத்துக்காக ஆண்களிடம் உடலை ஒப்படைக்கும் பணியைச் செய்யும் ஒரு பெண் ‘சாட்சி’ எனும் கதையில் வருகிறாள். இப்பெண் ஒரு குழந்தையைச் சாலையின் அருகில் போட்டு விட்டு நகர்கிறாள். கதைத்தலைவன் அவள் பின்னால் சென்று குழந்தையைக் கொண்டு வந்து தெருவில் போடுவதிலிருக்கும் நியாயமின்மையை எடுத்துரைக்கின்றான். அவள் குழந்தையைக் கொண்டு வந்து தெருவில் போட்டது தானல்ல என்று சாதிக்கிறாள். யாரோ தெருவில் போட்ட குழந்தையைத் தன்னிடம் திணிக்க முயலுவதாகக் குற்றம் சாட்டுகிறாள். அதன் பின்னர் அவனை விபச்சாரத்துக்கு அழைக்கிறாள்.

“இங்குபாரு சம்மா கதையடிக்காத. இப்ப இன்னா ஒணும் ஒனக்கு. தைரியமிருந்தா நேரா வரியான்னு கூப்புடு. சுத்தி வளைக்காத.வெட்டு ஒன்னு துண்டுரெண்டுன்னு பேசு. அம்பது ரூபா எனக்கு வச்சிக்கறியா மன்னா சொல்லு. இல்லன்னா நட..”¹⁰⁰

என்கிறாள். அவன் அவளுக்கு உடன்படாமல் குழந்தையைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருக்கிறான். ஒரு ஆண் தனக்குப்பின்னால் வந்து வம்பு பண்ணுவதாகக் காவல்துறைக்குத் தெரிவித்து அவனைச் சிறையில் தள்ளிவிடுவதாக அவள்

மீரட்டுகிறாள். ஒழுக்கமின்மை, மனசாட்சியின்மை, சோரம் போதல், சோரம் போக்குதல் ஆகிய எதிர் விழுமியங்களை இதில் காணமுடிகிறது.

இக்கதைகளில் பாவண்ணன் விலை மகளிர்க்குச் சார்பான நிலைப்பாட்டை எடுக்கவில்லை. அவர்களை மோசமானவர்களாகக் காட்டுவதிலேயே கவனம் செலுத்துகிறார்.

தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்கள்

அரிசனர், ஆதிதிராவிடர், தலித் எனத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குப் பல பெயர்கள் உள்ளன. தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சமூகத்தில் பல்வேறு துன்பங்களைச் சந்திக்கின்றனர்.

சமூகம் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் நிழல், தொடுதல், பேச்சு இவற்றைத் தீட்டாகக் கருதுகிறது. தலித்துகள் சொத்து சேர்க்கக் கூடாது. தங்க நகைகள் அணியக் கூடாது. கிராமத்துக்கு வெளியே வாழவேண்டும். நாய் கழுதை இவற்றை உடையாக வைத்துக் கொள்ளலாம். மண்பாண்டங்களில் உணவு சமைத்து உடுத்திய கோடித் துணியை உடையாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். கேட்பதற்கு ரசனை இல்லாத மூர்க்கப் பெயர்களைத் தங்களுக்குச் சூட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்பன போன்ற அடக்குமுறைக் கட்டளைகளும், உத்தரவுகளும் நிரம்பிக் கிடப்பதாகச் சரண்குமார் லிம்பாலே குறிப்பிடுகிறார்.¹⁰¹

இந்தியச் சமூக அமைப்பு சாதியப்படிநிலைகளைக் கொண்டது. இதில் மேல்தட்டில் இருக்கும் சமூகத்தினர் தம்மை உயர்வானவர்களாகப் பாவித்துக் கொள்ளுகின்றனர். அடித்தட்டில் இருக்கும் சமூகங்களின் நிலைதான் பரிதாபத்துக்குரியது. அவர்கள் தம்மை உயர்த்திப்பிடிப்பதற்கான எந்த வாய்ப்பையும் சமூகம் வழங்கவில்லை. கே. பழனிவேலு அடித்தட்டிலிருக்கும் சாதிகள் பற்றிப் பேசும்போது,

“நமது சமூகம் தமது ஒவ்வொரு கணத்திலும் சாதியச்சமூகம் என்பதை வெளிப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கிறது. சாதியே வேறு எந்த ஒன்றையும் விட மனிதனின் இருப்பை வலிமையாக நிர்ணயிக்கிறது. விளிம்புச் சாதியைச் சார்ந்தவர்கள் அரசியல், வரலாறு, கல்வி, பயன்பாடு என அனைவராலும் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களாக நான்காம், ஐந்தாம் தரமான வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்”¹⁰²

என்றுரைக்கின்றார். பொதுவாகத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்களைத் தொகுத்துக் காணலாம்.

- பொதுக் கிணற்றில் நீர்எடுக்கக்கூடாது.
- செருப்பு அணியக்கூடாது.
- இழிந்த தொழில்களைச் செய்ய வேண்டும்.
- மேல்தட்டு சமூகங்களிடம் அடிமையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

- பிற சாதிகளில் திருமண உறவு வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது.
- கோவிலில் கருவறை வரை சொந்தம் கொண்டாடக் கூடாது.
- ஊருக்குப் புறத்தே சேரிகளில் வாழ வேண்டும்.
- பிற சமூகத்தினர் தாழ்த்தப்பட்ட பெரியவரை ஒருமையில் அழைக்கலாம்.
- தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் வீதிகளில் கோயில் தேரோட்டம் நிகழக் கூடாது.
- அடங்கி வாழ வேண்டும்.
- சுயமரியாதையை எதிர்பார்க்கக் கூடாது.

மேற்காட்டிய சிக்கல்களைத் தாழ்த்தப்பட்டோர் சந்திக்கின்றனர். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்களைப் பாவண்ணன் எடுத்தியம்புகிறார்.

- வன்முறைக்கு ஆளாதல்
- புறமணத்தடை
- இழிவுபடுத்தப்படுதல்
- சொல்வன்முறைக்கு ஆளாதல்
- ஓரங்கட்டப்படுதல்

ஆகிய சிக்கல்களைத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சந்திக்கின்றனர்.

வன்முறைக்கு ஆளாதல்

சாதி என்பது வன்முறைக்கான களமாக அமைவதை ‘யாருக்கும் சொல்லாத கதையில்’ புனைவாக்குகிறார். சாதி வெறிபிடித்த ஒரு ஊரை அவர் காட்டுகிறார். இருவேறு பட்ட சாதியைச் சார்ந்த ஆணும் பெண்ணும் காதலித்துப் பட்டணத்துக்கு உடன்போக்குச் செல்லுகின்றனர். இதில் பெண், ஆதிக்க சமூகத்தைச் சேர்ந்தவள் ஆவாள். காதலன் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவன் ஆவான். அவளுடன் பிறந்த நான்கு சகோதரர்கள் சாதி வெறி கொண்டவர்கள். நகரத்தில் போய்ச் சகோதரியை அழைத்து வருவதாய் அவர்கள் சபதம் ஏற்றுச் செல்கின்றனர். உடன்போக்குச் சென்ற ஆறாம்நாள் பெண்ணைக் கண்டுபிடித்து இழுத்துச் செல்கின்றனர். பையனை ஊருக்குக் கொண்டு வந்து ஆலமரத்தில் கட்டிப்போடுகின்றனர். அவனது ஆடைகளை உருவி நிர்வாணமாக்குகின்றனர். அவனை அடித்து உதைக்கின்றனர். ஊர்மக்களும் அவனை அடிக்கின்றனர். மானம் போவதை எண்ணி அப்பையன் அழுகின்றான். குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் வேண்டுமென்று கேட்கிறான். மூத்திரத்தை எடுத்து அவனது வாயில் ஊட்டுகின்றனர். மாலை நேரம் ஒரு சட்டியில் மலத்தையும் சாணியையும் கரைத்து அவனது வாயில் ஊற்றுகின்றனர். இறுதியில் அந்தப் பையன் அலறி உயிரைவிடுகிறான்.¹⁰³

புறமணத்தடை

சாதியம் அகமணத்தை ஆதரிக்கிறது. புறமண ஏற்பாடுகளை அது நிராகரிக்கிறது. ‘யாருக்கும் சொல்லாத கதையில்’ காதலைப் பிரிக்கும் சக்தியாகச் சாதி இருப்பதனைப் பாவண்ணன் எடுத்துக்காட்டுகிறார். வேணிமலையில் ஒரு காதலனும் காதலியும் தற்கொலை செய்வதற்கு முயல்கையில் மேலாளர் ஒருவன் அவர்களைச் சந்திக்கிறான். தற்கொலை செய்வதற்கான காரணத்தைக் கேட்டறிகிறான். அவர்கள் தாங்கள் ஒன்றிணைவதற்குச் சாதி தடையாக இருப்பதாகக் கூறுகின்றனர். முந்திரிக்கொட்டையைப் போல் சாதி எல்லாவற்றிலும் வந்து முன்னால் நிற்பதாக அவர்கள் கூறுகின்றனர்.

“பசிபட்டினின்னா கூட பத்து நாள் தாங்கிக்கலாம் சார். பத்து நாளு ஒருத்தவங்கள் ஒருத்தவங்க பாக்காம இருங்கன்னு சொல்லுங்க இருக்கலாம் சார். ஆனா சாதிய காரணமா காட்டி பிரிஞ்சி போன்னு சொல்றது என்ன வகையில் நியாயம்னு நீங்களே சொல்லுங்க சார்”¹⁰⁴ என்று வினா எழுப்புகின்றனர். இதில் கலப்பு மணம் செய்வதற்குச் சாதி தடையாக இருப்பது உணர்த்தப்படுகிறது.

இழிவுபடுத்தப்படுதல்

பாவண்ணன் எழுதிய ‘பகை’ என்னும் கதை தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இழிவு படுத்தப்படுதல் பற்றிப் பேசுகிறது. இக்கதையில் மேலடுக்குச் சமூகத்தைச் சார்ந்த ஒரு பண்ணையார் முக்கியப் பாத்திரமாக வருகிறார். அவர் சாதி உண்டு எனத் தீவிரமாக நம்புகின்றார். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைத் தனக்குச் சமமானவர்களாக அவர் மதிப்பதில்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ‘கும்பிடுறன்சாமி’ என்று கூறிச்செல்லும் போது அவர் மகிழ்ச்சியடைகிறார். சாமி என்பது கடவுளுக்கு நிகரான சொல்லாகும். அச்சொல்லால் தன்னை அழைக்க வேண்டும் என்பது அவரது விருப்பமாக உள்ளது. ‘சாமி’ என்றழைப்பது சகமனிதனின் சுயமரியாதைக்கு இழுக்கானது என்று அவர் நினைத்துப்பார்த்ததில்லை. தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினரை ‘டா’ போட்டு அழைக்கிறார். தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினர்க்கு அரசாங்கம் செய்யும் உதவிகள், கலாச்சாரமாற்றம், நவீனவளர்ச்சி, தொழில் மாற்றம் போன்ற வளர்ச்சிக் கூறுகளை அவரால் ஜீரணிக்கமுடியவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் வாழ்வில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் அவரைப் பொறாமைக்காரராக மாற்றுகின்றன.

“நானடா புதுசாபேசறன். நீங்கதாண்டா புதுசா ஆய்ட்டிங்க. பழசு மறந்துட்டிங்க. புதுசா பேச்சு, புதுசா துணி, புதுசா தொழில், புதுசா விவசாயம், புதுசா மோட்டரு, புதுசா ஊடு, புதுசா பணம், புதுசா வாழ்வு, ஒங்களுக்குத்தான்டா புதுசு புதுசா ஆய்டுச்சு...”¹⁰⁵

என்று எரிச்சலுடன் கூறுகின்றார். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் கடந்த கால வாழ்வையும் அவர் சொல்லிக்காட்டுகிறார். நிகழ்காலம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை மேனோக்கி

அழைத்துச் சென்றாலும் கடந்தகாலம் அவர்களை இழிவுபடுத்தி வைத்திருந்தது என்ற செய்தியை அவர் முழங்குகிறார். கடந்த கால அடிமைத்தனங்களைப் பேசுவதன் மூலம் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை இழிவுபடுத்த முடியும் என்று பண்ணையார் நினைக்கிறார்.

சொல்வன்முறைக்கு ஆளாதல்

தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அனைவரும் புழங்கும் வெளிக்கு வரும்போது பல்வேறு சிக்கல்களைச் சந்திக்க வேண்டி வருகிறது. தமிழகத்திலிருந்த முற்போக்கு அரசுகள் பழைய சாதிப்பெயர்களை மாற்றி சமூகமரியாதைக்குரிய அழகிய சாதிப்பெயர்களைச் சூட்டிய பின்னரும் மேலடுக்கில் இருப்போர் பழைய சாதிப் பெயரைச் சொல்லி அழைப்பதில் ஆனந்தம் அடைகின்றனர். தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தில் பிறந்த பெரியவர்களைக் கூட ஒருமையில் அழைக்கின்றனர். ‘வாடா’ ‘போடா’ என ‘டா’ போட்டு அழைப்பதன் மூலம் அவர்களைக் கொச்சைப்படுத்துகின்றனர். வசைமொழிகளால் அவர்களைத் திட்டித் தமது கோபத்தைத் தணித்துக் கொள்ளுகின்றனர். தமது சாதிதான் உலகத்திலேயே உயர்ந்தது என்ற கருத்தைத் திரும்பத்திரும்பக் கூறி பிற சாதிகளை இழிவுபடுத்துகின்றனர். ‘பகை’ என்ற கதையில் வரும் பண்ணையார் மேற்காட்டிய சொல்வன்முறைகள் வழி பிற சாதியினரை இழிவு படுத்துகின்றார்.

“கவுண்டர்க்கு ஜாதி ஈடுபாடு அதிகம். ஜாதியெல்லாம் கிடையாது என்று எந்த பிரசங்கியும் சொல்லி அவரை மாற்றி விடமுடியாது. ஜாதி இல்லன்னு எவன்டா சொன்னது. அவுங்க ஆத்தாவையும் அக்காவையும்... என்று தரக்குறைவான பேச்சில் இறங்கிவிடுவார். வயசு. புத்தி, ஆகிருதி எல்லாமே இந்த விஷயத்தில் மறந்து பேசக் கூடாததெல்லாம் பேசுவார். தன் ஜாதிக்கு ஈடு இணை உலகத்தில் எதுவுமே இல்லை என்பதும், தனது ஜாதியே இந்த ஊர்உலகத்தை அடி பணிய வைத்து ஆளப்பிறந்த வீர ஜாதி என்பதும் அவர் அசைக்கமுடியாத அபிப்பிராயங்கள். தனது ஜாதியை உயர்த்திக் கொள்வதற்கு மற்ற ஜாதிகளைப் பற்றியும் ஜாதிக்காரர்களைப் பற்றியும் எந்த அளவுக்கு வேண்டுமானாலும் பழித்துப் பேசவும் தயக்கம் காட்ட மாட்டார். திட்டுவது என்றால் அவருக்கு அல்வா தின்கிற மாதிரி லட்டு தின்கிற மாதிரி”¹⁰⁶

என்று சாதி வெறி கொண்ட மனிதர்களின் மனநிலையைப் பண்ணையார் பாத்திரத்தின் வழியாகப் பாவண்ணன் புலப்படுத்துகின்றார்.

ஓரங்கட்டப்படுதல்

திரையுலகில் சாதிவேறுபாடுகள் பார்க்கப்படுவதனை ‘எட்டுத்திரைக் கதைகளும் ஒரு நேர்காணலும்’ என்ற கதை எடுத்தியம்புகிறது. இக்கதையில் குலசேகர் என்பவர் திரைப்படம் இயக்கும் வாய்ப்புக்காக அலைகிறார். ஆனால் வாய்ப்புகள் சரிவர அமையவில்லை. திரைத்துறையில் சாதி வேறுபாடுகள் பார்க்கப்படுவதால்தான் தனக்கு

வாய்ப்புகள் கிடைக்கவில்லை என்று அவர் ஒரு நேர்காணலில் தெரிவிக்கின்றார். குலசேகர் பிறந்த சாதியில் யாருக்கும் திரைக்கலை சாத்தியமாகாது எனத் திரைத்துறையிலுள்ள பலரும் சாதியைச் சொல்லி மட்டந்தட்டுகிறார்கள். இது கலைஞர்களுக்குள் கூட ஊடுருவிக்கிடக்கும் சாதியமனோபாவத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. உயர்பதவிகளிலும் உயர்வாய்ப்புகளிலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஓரங்கட்டப்படுவதை இது புலப்படுத்துகின்றது.¹⁰⁷

ஏழைகள் சந்திக்கும் சிக்கல்கள்

வறுமை எனும் சமூகச்சிக்கல் காலம் காலமாக இருந்து வருகிறது. வறுமையிலிருந்து விடுபடுவதற்கான அரசியல், பொருளியல் கொள்கைகள் குறித்து சிந்திக்கப்பட்டு வந்தாலும் வறுமை இல்லாத சமுதாயத்தை அமைக்க முடியவில்லை. இந்தியச் சூழலில் பல்வேறு அரசுகள்மாறி வந்திருக்கின்றன. ஆனால் வறுமை மட்டும் மாறாததாக இடம்பெற்றுள்ளது. ஆங்கிலேயர்களின் அரசை அகற்றி விட்டு சனநாயக அரசை உருவாக்கினால் வறுமை ஒழிந்துவிடும் என இந்திய மக்கள் நம்பினர். ஆனால் சனநாயக அரசுகளால் வறுமையைப் போக்க இயலவில்லை. வறுமை எனும் சமூகச்சிக்கல் பற்றிப்பேசும் க.மனோகரன்,

“பொருளியல் அடிப்படையில் வேறுபாடு மலிந்து போகவே உள்ளவன் இல்லாதவன் எனும் மிகப்பெரிய இடைவெளி ஏற்பட்டு அதுதொடர்ந்து வருகின்றது. ஒரு வாய்ச்சோற்றுக்கும், உடுக்க உடைக்கும், தங்க உறையுளுக்கும் வழியின்றி வாடும் மக்கள் கூட்டம் பெருகிக் கொண்டே வருகிறது.வறுமைத் துயரத்தின் அடிப்படையாகப் பல தீமைகள் எழுகின்றன”¹⁰⁸

என்றுரைக்கிறார்.

வறுமை நாட்டைப் பின்னோக்கி அழைத்துச் செல்வது பற்றி க.மனோகரன் விளக்கும்போது,

“வறுமை பல கொடுமைகளுக்குக் காரணமாக அமைகிறது. அறியாமை, ஒழுக்கக்கேடு, நோய் போன்ற பல தீமைகளைத் தோற்றுவித்து சமுதாயத்தைக் கேடு அடையச் செய்கிறது. அரசு வறுமை ஒழிப்புத் திட்டங்களைத் தீட்டிச் செயல்படுத்தி வருகிறது. எனினும் பெரும்பான்மையான மக்கள் வறுமைப்பிணியில் வாடுவதால் இது இந்திய தேசிய சமூகப் பிரச்சனையாக உருவெடுத்துள்ளது. வறுமையின் காரணமாக நாட்டின் முன்னேற்றம் தடைபடுகின்றது”¹⁰⁹

என்கிறார்.

பாவண்ணன் கதைகளின் முக்கிய உள்ளடக்கமாக வறுமை உள்ளது. வறுமையில் வாடும் மக்களை அவர் இரக்கமான கண்களுடன் நோக்குகிறார். அவர்களது வேதனைகளைச் சொற்களில் பிழிந்து வைக்கிறார். வாசகர் மனதில் ஈரம் கசியச் செய்வதால் இவ்வித உள்ளடக்கங்களை அவர் கையாளுகின்றார். வறுமையில்

துன்புறும் அடித்தள மக்களின் குரலாக அவரது சிறுகதைகள் ஒலிக்கின்றன. வறுமையை உள்ளடக்கமாக்கும் பாவண்ணனின் உள்ளடக்கம் குறித்து கே.பழனி வேலு பேசும்போது,

“அடித்தள மக்கள் வாழ்வில் நிலவும் நிச்சயமற்ற தன்மையைப் பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பொருளாதார ரீதியில் கீழ்மட்டத்தில் இருப்பவர்களும் அடுத்தவேளை உணவுக்கு வழியில்லாத அன்றாடங்காய்ச்சிகளும் பஞ்சப் பராரிகளும் தான் பாவண்ணனின் படைப்புக்கு ஆதாரமானவர்கள். இவர்களின் மனப்போராட்டத்தையும் வயிற்றுப் போராட்டத்தையுமே பாவண்ணன் கதைகளாக்கி இருக்கின்றார்”¹¹⁰

என்கிறார்

பாவண்ணன் வறுமை என்ற கருப்பொருளைக் கையாளும் கதைகளில் ஏழைகளின் சிக்கல்களை வெளிக்கொணருகிறார்.

- உணவின்மை
- உடையின்மை
- உறைவிடமின்மை
- காலணியின்மை
- உடல்நலமின்மை
- மருத்துவ வசதியின்மை
- சட்டஉதவியை நாட வசதியின்மை

ஆகிய வறுமை சார்ந்த சிக்கல்களை அவர் விவரிக்கிறார்.

உணவின்மை

பாவண்ணன் எழுதிய ‘வெளிச்சம்’ என்ற கதையானது வறுமைக்கால உணவுப் பழக்கம் பற்றிப் பேசுகிறது. இக்கதையில் வரும் முதியவர் தனது இளமைக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் பிழைக்க முடியாத நிலையிருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார். பணப்புழக்கம் குறைந்த அக்காலத்தில் சிறுதொழில் செய்து கூட பிழைக்க முடியாத நிலையிருந்ததாகக் கூறுகின்றார். அவரது உணவுப் பழக்கவழக்கம் வறுமை எனும் சமூகச்சிக்கலை முழுமையாக வெளிப்படுத்துகிறது. அவர் தொடர்ந்து ஒருமாதமாக வெங்காயத்தை மட்டும் தின்று உயிர்வாழ்ந்திருக்கிறார். சோளத்தின் தவிட்டையும் சில வேளைகளில் சாப்பிட்டுள்ளார். எலியைப் பிடித்துச் சுட்டுத்தின்றுள்ளார். பசியும் வறுமையும் எலியைத்தின்னும் நிலையில் கொண்டுவிட்டது குறித்தும் அதன் விளைவு குறித்தும் அவர் உரையாடும் போது,

“எலின்னதும் மூஞ்சிய சுளிக்கறிங்களே தம்பி. அப்ப பசில எனக்கு ஒன்னும் தெரில், வயித்த முறுக்கி கொடல புழியற மாதிரி பசி. ஒரு சொழட்டு சொழட்டிப் போடும் போது எதக்குடுத்தாலும் துன்னலாம்கற நெலம். ஆனா எலி

துன்னவன்ல நாலு பேரு நாலஞ்சி நாள்ல வயிறு வீங்கி காலரா வந்து செத்துட்டான்”¹¹¹

என எலியைச் சாப்பிட்டு நோய்க்கு ஆட்பட்டவர்கள் பற்றிப் பேசுகிறார். கர்நாடகத்துக்கு அவரும் அவரது தம்பியும், அம்மாவும் மூட்டை முடிச்சுகளுடன் இரயில் நிலையத்தில் இரண்டு நாள் தண்ணீரை மட்டும் குடித்து வாழ்ந்ததாக அவர் கூறும் இடம் நெஞ்சைக் கரைப்பதாக உள்ளது.

‘வண்டி’ கதையானது குதிரை வண்டி ஓட்டுபவர்களின் வாழ்க்கையில் ஓடிவிளையாடும் வறுமையைப் பற்றிப் பேசுகிறது. நாகரிகமும் இயந்திரப்பெருக்கமும் பெருகிவிட்ட நவீனயுகத்தில் மரியாதைக்குரிய வாகனமாய்க் கருதப்படாத குதிரைவண்டியை ஓட்டிப் பிழைப்பவர்கள் படும் அல்லலை இக்கதை விரிவாகப்பேசுகிறது. சவாரிகள் கிடைக்காததால் குதிரைவண்டி ஓட்டும் கிழவன் வறுமையில் வாடுகிறான். பசி என்பது அவனுக்குப் பழகிப்போன ஒன்றாக மாறிப்போய்விடுகிறது.

“முந்தைய இரவின் பட்டினி மிகவும் சோர்வைத் தந்தது.வயிறு முறுக்கிப் பிசைந்துகொண்டது. பலவீனத்தால் முகத்தில் வேர்வை அரும்பியது. சாட்டையை ஒரு கையால் பிடித்தபடி இன்னொரு கையால் வேட்டியை உயர்த்தி முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான்”¹¹²

எனக் குதிரைவண்டிக்காரனின் பசி விளக்கப்படுகிறது. காலை நேரத்தில் பாதை ஓரத் தேனீர் அருந்துவதைப் பார்த்தபோது ஒரு தேனீர் அருந்தினால் கிடைக்கும் இதைக் கற்பனை செய்கிறான். தேனீர் அருந்துதல் சொகுசான வாழ்க்கையின் அடையாளங்களில் ஒன்று அல்ல. சாதாரண மக்களின் பசியைப் போக்கும் இடமாகவே தேனீர்க் கடைகள் இயங்குகின்றன. அந்தத் தேனீரைக் கூடக் கற்பனையில் மட்டுமே அருந்தும் மனிதர்கள் இப்போதும் வாழுகிறார்கள் என்பது வறுமையின் உச்சத்தைப் புலப்படுத்தும் சித்திரிப்பாக அமைகிறது. கிழவன் மட்டும் பசிக்கு ஆட்பட்டவனல்ல. அவன் ஓட்டும் குதிரையும் பசியால் துன்புறுகிறது. கைப்பிடி அளவுக்குப் புல்வாங்கிப் போடக் கூட கிழவனுக்கு இயலவில்லை. அவனது மனைவி நாலைந்து வீடுகளிலிருந்தும் வாங்கி வந்து ஊற்றிய கழனித்தண்ணி மாத்திரமே அதற்கு உணவாக ஆகிவிடுகிறது.

‘நித்யா’ கதையிலும் வறுமை பற்றிய சித்திரிப்பைக் காணமுடிகிறது. ரவியின் அம்மா குடும்பத்தில் பன்னிரண்டு குழந்தைகள் பிறக்கின்றனர். சரியான உணவு இல்லாததால் பதினொரு குழந்தைகளும் இறந்துவிடுகிறார்கள். மக்கள் தொகை கணக்கெடுக்கவந்த இன்பவல்லி ஆசிரியை ரவியின் அம்மாவை ஆரோக்கியசாமி இல்லத்தில் சேர்த்துவிட்டதால் அவள் மட்டும் பிழைத்துக் கொள்கிறாள். இன்னொரு பிறவி இருந்தால் மணிமேகலையாகப் பிறந்து உலகில் பசிப்பிணியைப் போக்க ஆசை என்று கூறுவாள். அம்மாவிடமிருந்த ஈகைப்பண்பு ரவியிடம் ஒட்டிக்கொள்கிறது. அவன்

கஸ்தூரிபாய் ஆதரவற்றோர் இல்லத்தில் தங்கியிருக்கும் இருநூற்றுக்கும் மேற்பட்ட குழந்தைகளுக்கு உணவளிக்கிறான்.¹¹³

பிள்ளைகளால் கைவிடப்பட்ட பெற்றோர்கள் வறுமையிலும் பசியிலும் வாடுவதைப் பாவண்ணனின் ‘அடைக்கலம்’ என்ற கதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. பாண்டிச்சேரி கடற்கரை அருகில் சிதிலமடைந்த கோட்டையின் ஒரு அறையில் சொக்கலிங்கம் ஒரு முதிய ஆணையும் மற்றொரு அறையில் ஒரு முதிய பெண்ணையும் காணுகின்றான். அவ்விருவரின் தோற்றம் பற்றிய வருணனை அவர்களது வறுமையைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது. கல்குவியலுக்கிடையே சரிவாக விழுந்திருக்கும் நிழலில் அந்த ஆணின் உடல் குறுகி ஒதுங்கிக்கிடக்கிறது. அவர் கருப்பான அழுக்குத் துணியொன்றைப் போர்த்தியிருக்கின்றார். சோர்வும் பசியும் அச்சமும் வேதனையும் படிந்த அவரது கண்கள் ஒளிகுன்றிக் காணப்படுகின்றன. அவரது கால்கள் நடுங்குகின்றன. காற்றில் துணி விலகியபோது அவரது முகத்தைச் சொக்கலிங்கம் கவனிக்கின்றான். தலைநிறையப் புண்கள் சிவந்துகொண்டிருந்த சதை, நரைத்தபுருவங்கள், துருத்திய தாடை எலும்பு, திறந்து மூடும் கருத்த உதடுகள் என அருவருப்பூட்டும் தோற்றத்துடன் முதியவர் படுத்திருக்கிறார். அவருக்கருகில் அலுமினியத்தட்டு ஒன்று வைக்கப்பட்டுள்ளது. தட்டுக்கு அருகில் உலர்ந்து விறைத்த சோற்றுப்படுக்கைகளை ஒட்டி ஏறும்புகள் ஊர்ந்து செல்லுகின்றன. காற்று வேகமாக வீசியபோது அவர்மேல் கிடந்த துணி பறக்கிறது. அப்போது சொக்கலிங்கம் அம்முதியவரின் முழுத்தோற்றத்தையும் காணுகின்றான். அது பசி பற்றிய சித்திரத்தை அவனுக்குள் வரைகின்றது.

“தோல்மட்டுமே படிந்த எலும்புக்கூடு, மக்கிப்போன முளைக்குச்சி போன்ற கால்கள், உடைந்த பாணைஓடு என ஒட்டிக் குழிந்த வயிறு. கிழிந்த கந்தல் முறம்போல எலும்பு வரியோடிய மார்பு. உலர்ந்த வாழை மட்டையென இருபுறமும் தொங்கும் கைகள். குருவிக் கூட்டிலிருந்து சிதறிய சுள்ளிகள் போல விரல்கள். பஞ்சத்தை விவரிக்கும் ஆப்பிரிக்கப் புகைப்படங்களில் மட்டுமே இத்தகு மனிதர்களை அவன் கண்டிருந்தான். அப்படிப்பட்ட காட்சிகள் அவனை ஒரே கணத்தில் நிலைகுலைய வைத்துவிடும். பசியற்ற உலகமென்னும் மாபெரும் கனவை நெஞ்சின் ஆழத்தில் அவன் எப்போதுமே சுமந்திருப்பவன். பசிநெருப்பில் வெந்துகொண்டிருக்கும் ஒருவரை நேருக்குநேர் பார்த்ததும் யாரோ அவனை அறைவதுபோல வேதனையாக இருந்தது”¹¹⁴

எனப் பசியால் வாழும் முதியவரின் உருவம் வருணிக்கப்படுகிறது.

முட்டக்கோஸ் என்ற சிறுவன் பசியால் பட்ட பாடுகளைக் ‘கடல்’ என்ற சிறுகதை விளம்புகின்றது. முட்டக்கோசின் தாயும் தந்தையும் காலரா நோய் தாக்கி இறந்துவிடுகின்றனர். அதன்பின்னர் அவனது சித்தப்பா சோறு போட்டு வளர்க்கிறார். சின்னம்மாவின் பிரவசத்துக்காகப் புதுச்சேரி மருத்துவமனைக்குப் போயிருந்த

சமயத்தில் அவனை ஒரு பூங்காவில் விட்டு விட்டு உறவினர்கள் போய்விடுகின்றனர். அப்போது அவனுக்கு வயது ஆறு. அச்சிறுவன் மருத்துவமனை வாசலிலேயே நின்று ஒரு நாள் முழுவதும் அழுகிறான். பசி தாங்க முடியவில்லை. ஓரமாக இருந்த குழாயில் தண்ணீர் அடித்துக் குடிக்கிறான். எங்குப் போவது என்று தெரியாமல் மருத்துவமனையையே சுற்றி வருகிறான். கண்ணில் தென்பட்டவர்களிடம் கைநீட்டி ‘பசிக்கிறது’ என்கிறான். எல்லோரும் அவனை விரட்டிவிடுகின்றனர். பசியின் கொடுமையை ஒரு நிகழ்ச்சி மூலம் பாவண்ணன் வாசகர் மனதில் பதியச் செய்கிறார்.

“ஒரு மூலையில் தள்ளுவண்டிச் சோற்றுக்கடையைப் பார்த்தான். மீன்குழம்பு வாசனையை உணர்ந்து வயிற்றில் நெருப்பு எரிந்தது. பக்கத்தில் சென்று கைநீட்டி ‘பசிக்குது’ என்று அழுதான். கடைக்காரன் அவனையே ஒரு நொடி பார்த்தான். பிறகு, ‘போய் தண்ணி புடிச்சாடா சோறுதரேன்’ என்றான். அந்த வார்த்தை உறைந்துகிடந்த ரத்தத்துக்கு புத்துணர்ச்சி ஊட்டியது. சக்தியையெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு தவலையைத் தூக்கிச் சென்று தண்ணீர் நிரப்பி சுமந்துவந்தான். சொன்னபடி ஒரு இலையில் சோற்றை நிரப்பிக் கொடுத்தான் கடைக்காரன். சிறுவன் மிக வேகமாக ஒரு வாய் அள்ளி வைத்தான். புரைக்கேறிவிட்டது. சட்டென கண்கள் கலங்கின. ‘பொறுமையா துன்னுடா பையா சோறு எங்கயும் பூடாது’ என்றான் கடைக்காரன். பிளாஸ்டிக் தம்ளரில் தண்ணீர் கழுத்தையும் நெஞ்சையும் நனைத்துத் தேங்கியது. சாப்பிட்டு முடித்தபிறகு மீண்டும் ஒரு தம்ளர் தண்ணீர் குடித்தான். இன்னும் கொஞ்சம் சோறு துன்றியாடா? என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டான் கடைக்காரன். மறுபடியும் சீக்கிரமாக பசி எடுத்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக ‘சரி’ என்று தலையசைத்தான். கடைக்காரன் அள்ளிவைத்ததை மௌனமாகச் சாப்பிட்டான்”¹¹⁵

எனப் பசியின் கொடுமையை ஒரு காட்சியாக மாற்றிக் கதைக்குள் வைக்கிறார்.

உடையின்மை

‘ஆட்டம்’ என்ற சிறுகதை தெருவில் நடனம் ஆடிப் பிழைக்கும் ஒரு குடும்பத்தின் வறுமையைச் சொல்லுகின்றது. குடும்பத்தின் பொருளாதாரத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக எட்டுவயதுக்குட்பட்ட இரு சிறுமிகள் வீதியில் நின்று நடனமாடிப் பிச்சையெடுக்கின்றனர். அச்சிறுமிகளின் தோற்றம் மற்றும் ஆடை பற்றிய சித்திரிப்பு வறுமையைக் காட்சிப்படுத்துவதாய் அமைகிறது. சிறுமிகளின் தோள்பட்டை எலும்புதெரிகின்றது. குச்சிமாதிரி மெலிதாய் அவர்களது தேகக்கட்டு இருக்கின்றது. கண்ணுக்குக் கீழே அளவுக்கு மேலே தூக்கி இருந்த எலும்பு மூட்டு கண்ணை குழிக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்ட குண்டு மாதிரியும் கன்னத்தை ஒட்டிப் போனதாகவும் காட்டுகிறது. அவர்களது உதடுகள் ஒட்டி உலர்ந்து போயிருக்கின்றன. கடைவாய் நுனியில் வெள்ளைப் புண்கள் வளர்ந்திருக்கின்றன. அவர்கள் அழுக்கும் கிழிசலும்

மிக்க பாவாடை ஜாக்கெட்டுகளைக் கட்டியிருக்கிறார்கள். மூட்டிக்காலுக்குக் கீழே கிழிந்து தொங்கிய பாவடைக்கு இன்னொரு வர்ணத்துணியை ஒட்டு வைத்து தைத்துப்போட்டிருக்கிறார்கள் என மெலிந்த தேகமும், கந்தையாடையும் உடைய சிறுமிகள் வருணிக்கப்படுகின்றனர்.¹¹⁶ உடையணிய முடியாத ஏழைக்குடும்பம் பற்றிய சித்தரிப்பாக இது அமைகிறது.

உறைவிடமின்மை

‘செவிடி’ கதையின் தலைவியான மாற்றுத்திறனாளிப்பெண் உறைவிடம் இல்லாமல் துயருறுகிறாள். அவள் ஒரு வீட்டில் தங்கி வேலை செய்து சாப்பிட்டுக் காலத்தைக் கழிக்கின்றாள். கடைசி காலத்தில் வாழ்க்கை நடத்த ஒரு சிறு குடிசை வேண்டுமென எண்ணுகின்றாள். பஞ்சாயத்துத் தேர்தலில் போட்டியிட்ட சாமிக்கண்ணுவிடம் வீடு வேண்டுமென்ற கோரிக்கை வைக்கிறாள்.

“சாமிக்கண்ணு வீடு வீடாக ஒட்டுக் கேட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தபோது திடீரென்று அவர் கையைப் பிடித்து கொண்டு செவிடி அழுதாள். இருக்க ஊடில்லையப்பா, எங்கனாச்சும் ஒரு குடிசை போட்டுத்தா ராஜா என்று சின்ன சின்ன வார்த்தைகளாய் மெதுவான குரலில் சொன்னாள்”¹¹⁷

என்பதில் வீடற்ற மாற்றுத்திறனாளிப் பெண்ணின் சோகத்தைப் பாவண்ணன் பதிவுசெய்கிறார்.

கூலித் தொழிலாளர்களின் உறைவிடச்சிக்கலை ‘வெளிச்சம்’ என்ற கதை வழியாக அறியமுடிகின்றது. துங்கபத்ரா அணைக்கட்டு கட்டுகின்ற பணியில் ஈடுபட்ட கூலித்தொழிலாளர்களின் உறைவிடச் சிக்கலை இக்கதை சுருக்கமாக எடுத்துரைக்கிறது. அரசாங்கம் கூலித் தொழிலாளர்களுக்குக் குடிசைகளைக் கட்டிக்கொடுக்கின்றது. அரசாங்கம் கூலித் தொழிலாளர்களுக்காய் இலவசமாக அக்குடிசைகளைக் கட்டிகொடுத்தது. ஒரு குடிசையில் பத்துப்பேர் தங்க வேண்டும். அக்கா, தங்கை, கணவன், மனைவி என்ற எந்தவேறுபாடும் இன்றி அவர்கள் நெருங்கிப்படுத்துக்கொள்ள வேண்டும். வெயில் நேரம் அத்தொழிலாளர்கள் பொறுத்துக் கொள்ளுகின்றனர். மழை நேரம் குடிசைக்குள் மழைவந்துவிடும். தூங்கமுடியாது. சுவரில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து இரவைக் கழிப்பர். யாரும் தூங்க இயலாது. காலையில் எழும்பி அப்படியே வேலைக்குச் செல்ல வேண்டியதுதான். இத்தொழிலாளர்களுக்குக் காலரா, அம்மை, ப்ளேக் போன்ற நோய்கள் ஏற்படுகின்றன. பலரும் இறந்துவிடுகின்றனர். இவ்வாறு அணைக்கட்டும் பணியிலீடுபடும் தொழிலாளர்களின் உறைவிடச்சிக்கல்களையும் சுகாதாரச் சிக்கல்களையும் பாவண்ணன் விளக்குகின்றார்.¹¹⁸

காலணியின்மை

‘காலணி’ என்ற கதையில் வரும் மனோகரன் வறுமையான பின்னணியிலிருந்து படிப்படியாக முன்னேறுகிறான். பிற்காலத்தில் விளம்பரப்படங்களின் இயக்குனராக வலம் வரும் அவன் தொடக்க காலத்தில் காலுக்குச் செருப்பு இல்லாமல், கால்வயிற்றுக் கூழுமில்லாமல் அவதிப்படுகிறான். மனோகரன் சிறுவனாக இருக்கும் போது காலில் செருப்பணியாமல் நான்கு மைல் தூரம் பள்ளிக்கு நடந்து செல்லுகிறான். அக்காலத்தில் ஒரு ஜோடி செருப்பின் விலை ஐந்து ரூபாய் ஆகும் செருப்பு வாங்கும் பணத்தில் ஆறுபடி அரிசி வாங்கி ஒரு வாரத்தை ஓட்டிவிடலாம் என அவனது தந்தையோசிக்கின்றார். பியூசி வரை அவன் செருப்பணிந்ததே இல்லை. வெயிலும், சுடும் பூமியும் அவனது காலில் கொப்பளங்களை உருவாக்கிய பின்னரும் அவனது தந்தை அவனுக்குச் செருப்பு வாங்கிக் கொடுக்கவில்லை. ஏழ்மைதான் அதற்கான காரணமாகும். முன்னேறவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தால் சென்னைக்கு வந்த அவன் கடைவாசல்களில் படுத்துக் காலத்தைத் தள்ளுகிறான். பொட்டுக்கடலையும் முறுக்கும் வாழைப்பழமும் அவனது உணவுகளாய் அமைகின்றன.¹¹⁹ இதில் வறுமை காரணமாக காலணி இன்றி நடந்து செல்பவரின் துயரம் சுட்டப்படுகின்றது.

உடல்நலமின்மை

வறுமையில் உழலும் ஏழைகள் உடல்நலம் குன்றிவிடுவதனைப் பாவண்ணன் எடுத்துக்காட்டுகிறார். ‘நொண்டிப்பறவைகள்’ சிறுகதையில் வரும் வேலுச்சாமி வறுமையின் காரணமாக ஊர் ஊராகக் கால்நடையாய்ப் போய் வியாபாரம் செய்கிறான். ஒரு பஞ்ச காலத்தில் பொருளாதார நெருக்கடி மிகுந்த போது முன்னூறு ரூபாய்க்கு ஆசைப்பட்டுக் குடும்பக்கட்டுப்பாடு அறுவைசிகிச்சை செய்து கொள்கிறான். அறுவை சிகிச்சைக்குப்பின் அவன் பலவீனப்பட்டுவிடுகிறான். நடப்பது கடினமாகிவிடுகிறது. பாரம் சுமக்க இயலவில்லை. இருப்பு வலியும் மூட்டு வலியும் வந்துவிடுகின்றன. மூச்சு வாங்குகிறது. சக்தி இழந்ததைப் போலாகிறான். இதனால் வீட்டிலும் சந்தையிலும் இருந்து வியாபாரம் செய்யும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறான். முன்னூறு ரூபாய்க்காகக் குடும்பக்கட்டுப்பாடு செய்து கொள்வது என்பது வறுமையின் உச்சத்தைக் காட்டுகிறது.¹²⁰

பொதுவாக வளமையில் வாழும் அழகிய மனிதர்களைப் பற்றிய வருணனைகளே புனைகதைகளில் மிகுதியாகக் கட்டமைக்கப்படுவதுண்டு. அழகான பெண், திடகாத்திரமான இளைஞன் இவர்களைப் போன்றவர்கள் வருணிக்கப்பட்டால் வாசகர்கள் ஆர்வமாகப் படிப்பார்கள். ஆனால் பாவண்ணன் வறுமையில் உழலும் மனிதர்களின் உடலை வருணிக்கின்றார். ‘வாழ்வின் திசைகள்’ கதையில் வருணிக்கப்படும் குமரேசன் வேலை கிடைக்காமல் ஏழ்மையில் உழல்பவன் ஆவான். அவனது தோற்றத்தைக் கதையின் தொடக்கத்திலேயே பாவண்ணன் பொலிவிழந்த ஓவியமாக வரைந்து காட்டுகின்றார்.

“குமரேசன் நாலு அடி உயரம். முருங்கைக்காய் மாதிரி மெலிந்த உடம்பு. படியாமல் சிலுப்பிக் கிடக்கிற தலைமயிர். உலகத்துத் துயரத்தையெல்லாம் தலையில் வைத்துச்சுமக்கிற மாதிரி இடிந்த முகம். கண்கொள்ளாமல் அடைத்திருக்கிற கருப்பு விழி உடம்பின் கருப்பை இன்னும் கூட்டிக் காட்டும் அழுக்குச் சட்டை. ஆளைக்கெஞ்சி இரக்கம் சுரக்க வைக்கும் பார்வை. இழுத்து இழுத்து விட்டுக் கொண்ட உதட்டுக் கோடிகளில் லேசான வாய்ப்புண்கள்”¹²¹

என வறுமையோடு சேர்ந்து உடல்நலக்குறைவும் ஒட்டிக் கொள்வதை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

மருத்துவ வசதியின்மை

ஏழைகளுக்குச் சத்தான உணவு உண்ண வசதியில்லாததால் அவர்கள் எளிதில் நோய்வாய்ப்படுகின்றனர். மருத்துவம் பார்ப்பதற்கான வசதியும் அவர்களுக்கு இல்லை. நோயும் ரணமும், வலியும், மரணமுமாக அவர்களது வாழ்க்கை முடிகிறது. ஆட்டம் எனும் சிறுகதை மேற்காட்டிய சிக்கலை விரிவாகத் தருகிறது. இக்கதையில் தெருவில் நடனமாடி வாழ்க்கை நடத்தும் சிறுமிகளின் பெற்றோர்கள் மருத்துவ வசதியில்லாததால் பெரும் பாதிப்புக்கு உள்ளாகுகின்றனர். மருத்துவம் பார்ப்பதற்கான வசதி அவர்களுக்கு இல்லை. சிறுமியின் தாய் காய்ச்சல் கண்டு மருத்துவம் பார்க்க வழியின்றி இறக்கிறாள். சிறுமிகளின் தந்தையும் காய்ச்சல் கண்டு இரயில் நிலைய நடைபாதையில் படுத்துக்கிடக்கிறார். மருத்துவச் செலவு செய்ய காசு இல்லாமல் துன்புறுகின்ற மக்களின் பிரதிபலனாய் அவர்களைக் காணமுடிகிறது.¹²²

சட்ட உதவியை நாட வசதியின்மை

‘ஊருக்கு வந்தவன்’ கதையானது வறுமையால் ஒரு குடும்பம் எப்படிப்பாதிக்கப்படுகிறது என்பதை விளக்குகிறது. அழகேசன் என்பவன் ஒரு கொலை செய்ததாகப் பொய்க்குற்றச்சாட்டுக்கு ஆளாகிறான். அவனுக்குத் தூக்குத்தண்டனை விதிக்கப்படுகிறது. நிராதரவான நிலையில் மகன் தவிக்கும் செய்தி அக்குடும்பத்தை நிலைகுலையச் செய்கிறது. சிறையிலிருக்கும் மகனைப் பார்த்து வரக்கூட அவர்களுக்கு வசதியில்லை. அக்குடும்பம் வறுமையின் நெருப்பில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரிந்து சாம்பாலாகிக் கொண்டிருக்கிறது. உயர்நீதிமன்றம் அழகேசனுக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கிறது. உச்சநீதிமன்றத்துச் செல்ல அழகேசன் வீட்டாரிடம் பண வசதி இல்லை. எனவே அவன் நீதியை மீட்டெடுக்க முடியாமல் மரணத்தைத் தழுவுகிறான். இது சட்ட உதவியை நாட வசதியற்ற ஏழைகளின் நிலையைக் காட்டுகிறது.¹²³

பிறசிக்கல்கள்

பாவண்ணன் கதைகளில் காணப்படும் பிற சிக்கல்களாவன:

- சுற்றுச்சூழல் சிக்கல்கள்

- மொழிவெறி
- இனவெறி
- தண்ணீர்த்தட்டுப்பாடு
- போக்குவரத்து வசதியின்மை
- கழிப்பறை வசதியின்மை

ஆகியவையாகும்.

சுற்றுச்சூழல் சிக்கல்கள்

பாவண்ணன் கதைகள் சுற்றுச்சூழல் விழிப்புணர்வை ஊட்டுகின்றன. இயற்கை, மரம், காடு, மலை போன்றவற்றின் மீதான அவரது ஈடுபாட்டை அனைத்துக் கதைகளிலும் காணமுடிகிறது. பாவண்ணன் சிறுகதைகள் சுட்டும் சுற்றுச்சூழல் சிக்கல்கள் நவீன சமூகத்தைச் சிந்திக்க வைக்கின்றன.

- மலைகள் அழிக்கப்படுதல்
- காடுகள் அழிக்கப்படுதல்
- மரங்கள் அழிக்கப்படுதல்
- சுற்றுச்சூழல் மாசுபாடு
- நகரமயமாக்கல்

ஆகிய சிக்கல்களைப் பாவண்ணன் விளக்குகிறார்.

மலைகள் அழிக்கப்படுதல்

இயற்கையின் பேரதிசயங்களில் ஒன்றாக மலை விளங்குகிறது. மலையைச் சுற்றி ஒரு ஒழுங்கமைவுக்குட்பட்டு வாழ்ந்த மக்களைக் குறிஞ்சி நிலமக்கள் எனச் சங்க இலக்கியம் அடையாளப்படுத்துகிறது. இயற்கையோடு இயைந்து வாழும் மக்களில் ஒருகூட்டத்தினர் மலையைக் கொண்டாடி அதனைச்சுற்றித் தங்கள் வாழ்வியலை அமைத்துக் கொண்டனர். நவீன உலகம் மலையை அழித்து வருகிறது. கர்னாடகாவில் துங்கபத்திரா அணைக்கட்டு கட்டுகின்ற பணி நடைபெற்ற நாற்பது ஆண்டுகளில் அங்குள்ள மலைகள் உடைத்து அழிக்கப்பட்டது குறித்து ‘கல்’ எனும் கதை பேசுகிறது. இக்கதையில் பூங்கோதை எனும் பெண் மீனாவிடம் மலையை அழித்தல் எனும் சிக்கல்குறித்து விவரிக்கிறார்.

“பூங்கோதைக்கு இன்னும் நிறைய விஷயங்கள் தெரியும். இந்த குவாரியின் சரித்திரத்தை அவள் சொல்வாள். உயர உயரமாய் மலைகள் நின்றது. துங்கபத்ரா நதிமீது அணைக்கட்டு கட்ட திட்டம் வந்தது. அணைக் கட்டுக்குக் கல் அவசியங்களை முன்னிட்டு மலையை உடைத்தது. மலைகளின் முகத்தில் விழுந்த அந்த முதல் சம்மட்டி அடி, தொடர்ந்து அணைக்கட்டு கட்டி நாற்பது வருஷங்களுக்குப் பிறகும் தொடர்ந்து நடந்தது”¹²⁴

என மலைகள் அழிக்கப்பட்ட செய்தி பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

காடுகள் அழிக்கப்படுதல்

காடு அழிக்கப்படுவதற்கான காரணங்களாகப் பின்வருவனவற்றைக் கூறலாம்.

- வேளாண்மை செய்தல்
- இரப்பர், எண்ணெய், சந்தனம், காபி போன்றவற்றைப் பெறுவதற்கான தாவரங்களை வளர்க்கும் வணிக வேளாண்மை செய்தல்
- சாலைகள், இருப்புப்பாதைகள் அணைகள் போன்றவை அமைத்தல்
- கால்நடைகளை மேய விடுதல்.
- விறகுக்காகப் பயன்படுத்துதல்
- வீட்டிற்குத் தேவையான மரச்சாமான்கள் செய்தல்

போன்ற காரணங்களால் காடுகள் அழிக்கப்படுகின்றன.¹²⁵

‘இரத்தினம் புதைந்தகாடு’ எனும் கதையில் காடுகள் அழிக்கப்படுவது பற்றிப் பாவண்ணன் பேசுகின்றார். காலத்தின் வேகத்தில் காட்டுப்பகுதிகள் தரைமட்டமாவதைச் சொல்லும் சமூக உணர்வு இதில் அவரிடம் தென்படுகிறது. அரைநூற்றாண்டுக்கு முன்னர் வரை நிழல் நுழைய முடியாத அளவுக்கு கிளைகள் விரித்து நின்ற மரங்களைக் கொண்ட காடாக அதனை அவர் அறிமுகப்படுத்துகிறார். மரங்களும் புதர்களும், கம்பீரமான பாறைகளும், கரடுமுரடான பாதைகளும் கொண்ட அந்தக் கூட்டின் பழைய தோற்றத்தைக் கண்ணில் நிறுத்துகிறார். முன்னர் அக்காட்டில் பெயர் தெரியாத பல பறவைகள் பறக்கின்றன. எங்கிருந்தோ ஊற்றெடுத்து மரங்கள் நடுவே சுனை ஓடுகிறது. புதர்களிடையே விலங்குகள் தாவிவருகின்றன. புற்றுகளிலும் மரக்கிளைகளிலும் பாம்புகள் தஞ்சமடைந்திருக்கின்றன. திசையெங்கும் விரிந்து கிடந்த அக்காடு இன்று சுருங்கிவிட்டது. பத்துப் பதினைந்து மரங்களை மட்டும் கொண்ட தோப்பாக அது மாறிவிட்டது. குன்றுகள் சுனைகள் இருந்த இடங்கள் சுவடு தெரியாமல் அழிந்து விட்டன. அவ்விடங்களில் வீடுகள் கட்டப்பட்டுள்ளன. கண்முன்னாலேயே அழிக்கப்பட்டு சூறையாடப்பட்ட காட்டின் அலங்கோலம் என்ற சொற்றொடர் காடுகள் அழிக்கப்படுவது பற்றிய சிந்தனையை எழுப்புகிறது. விஞ்ஞான வளர்ச்சி இயற்கைக்குத் தளர்ச்சியாக மாறிவிடுவதனைப் பாவண்ணன் இக்கதையில் உணர்த்துகிறார். அனல்மின் நிலையம் என்ற விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்காகக் காடுகள் பலியிடப்படுவதனை விளக்குகிறார்.

“ஏழெட்டு வாகனங்களில் தொடர்ந்து வந்து இறங்கிய நாகரிக மனிதர்கள் புதிய மொழியில் தமக்குள் நடுநடுவே பேசியபடியும் புகையை ஊதிய படியும் அந்தக் காட்டில் ஒரு பெரிய அனல் மின்திட்டம் வர இருக்கிறது என்றும் காட்டைச் சீரமைக்கும் பணியில் காட்டுவாசிகளும் மலைவாசிகளும் உதவவேண்டுமென்றும் நயமாகக் கோரிக்கைகளை முன் வைத்தார்கள். கஞ்சி,

துணிமணிகள், பணம்,வேலை என்று காட்டப்பட்ட ஆசைகளுக்கு அடிபணிந்து காட்டு மனிதர்கள் அனைவருமே கோடாலியோடும் மண்வெட்டியோடும் போனபோது”¹²⁶

என்பதில் விஞ்ஞான வளர்ச்சியும் பொருளாதார மேம்பாடு பற்றிய ஆசையும் காடுகளை அழிவுக்குள்ளாவதைப் புரியவைக்கிறார்.

மரங்கள் அழிக்கப்படுதல்

பாவண்ணன் மரம் என்பதை ஒரு சக்தியாக அடையாளப்படுத்துகிறார். கண்ணுக்குப் புலப்படாத அந்தச் சக்தியைப் பற்றி மனிதர்கள் கவலைப்படுவதில்லை என்பதற்கு வருத்தப்படுகிறார். மரங்கள் மதிப்பிடப்படுதல், வித்தியாசப்படுத்தப்படுதல், இன ரீதியாக வகைப்படுத்தப்படுதல் ஆகியவை பற்றியும் பேசுகிறார். இலைகளில் வடிவம், பூக்கள், காய்கள், தண்டு, அமைப்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தப்படுவது பற்றியும் பேசுகிறார். தாவரங்களில் அனைத்தும் மனிதனுக்கு ஏதோ ஒருவிதத்தில் பயன்படுவதால் அவற்றில் உயர்வு தாழ்வு பாராட்டக் கூடாது என்ற அறிவுரையையும் தருகிறார். மரங்களை வளர்ப்பது ஒரு கலை என்பது அவரது முடிவாகும்.

“சில மரங்களை விதையிலிருந்தே வளர்க்க வேண்டும். உதாரணத்திற்குப் புளிய மரங்கள். இன்னும் சில மரங்களுக்கோ விதைகள் தேவையில்லை. சின்னக் கிளைகள் போதும். உதாரணத்திற்கு முருங்கை மரம். முதலில் இந்த வித்தியாசத்தை அறிய வேண்டும். விதை வைக்க வேண்டிய மரத்தை கிளையிலிருந்தோ கிளை வைக்க வேண்டிய மரத்தை விதையிலிருந்தோ உருவாக்கிட முடியாது”¹²⁷

என்கிறார். மரம் வளர்ப்பதற்குரிய அறிவுரைகளையும் அவர் சிறுகதையில் தருகின்றார்.

- மரங்களை நடுவதற்கு முன் வெளிச்சமும் ஈரமும் இருக்கிறதா எனக் கவனிக்க வேண்டும்.
- போதுமான இடைவெளிவிட்டு மரங்கள் நடப்பட வேண்டும்.
- விதையையோ கன்றையோ ஊன்றும் முன்பு கொத்தி சீராக்கப்பட்ட இடத்தைத் தொட்டுக் கும்பிடவேண்டும்.
- மழை, வெள்ளம், ஆடு, மாடு, திருடன் என்று அத்தனை தொந்தரவுகளிலிருந்தும் அவற்றைக் காக்கும் பொறுப்பு மரத்தை நடவருக்கு உண்டு.
- உரிமையாளரைக் கண்டதும் வளைந்து நெளிந்து அது தலையசைக்கிற அளவுக்கு மரங்களுடன் பரிச்சயத்தை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.
- வளரும் மரங்களுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றி உரம் வைக்க வேண்டும்.

- பூச்சிகள் அரிக்கவிட்டு விடக்கூடாது.
- கனி தரும் மரங்கள் எனில் பூவும் பிஞ்சுமாய்ப் பெருகி நிற்கிற காலத்தில் இருந்தே எச்சரிக்கை கொள்ள வேண்டும்.
- வேலிகளைப் புதுப்பிக்க வேண்டும்.
- காவலைப் பலப்படுத்த வேண்டும்.
- கனியும் காலத்தில் விழிப்புணர்வு வேண்டும்
- ஒரு மரம் தோப்புக்குரியவனின் சகல கட்டுப்பாடுகளையும் மீறி அடுத்த தோப்புகளுக்குச் சென்றால் அதனை வெட்டவும் தெரிய வேண்டும்

மேற்காட்டிய அறிவுரைகளைப் பாவண்ணன் ஒரு பாத்திரத்தின் மூலம் வாசகர் மனதில் பதிய வைக்கிறார்.¹²⁸

பாவண்ணன் ‘மரங்களின் கதை’ எனும் கதையில் மரம் வளர்க்கும் கலை பற்றிப் பேசுகிறார். இக்கதை உரையாடல் கலந்த கட்டுரை போல அமைந்துள்ளதேயன்றி கதையின் எந்த அம்சமும் அதில் இல்லை. மரம் வளர்ப்பு பற்றிய பிரச்சாரம் போல இருப்பதால் கதையானது அதன் கலைத்தன்மையை இழந்துவிடுகிறது. கலைத்தன்மை குன்றினாலும் நல்லவிஷயங்களைப் பிரச்சாரம் செய்வதில் தவறில்லை. பாவண்ணனின் கதைகளில் பிரச்சாரமாக அமைந்த இக்கதை விதிவிலக்கான கதையாகும். இயற்கை மீதுள்ள அவரது ஈடுபாடு வெளிப்படாத கதையே இல்லை. ஆனால் மரத்தைப் பற்றிப் பிரத்தியேகமாய் நிரம்ப சொல்லவேண்டும் என்ற அதீத ஆர்வத்தில் இக்கதை முளைத்து நிற்கிறது. அவர் மரங்களை உயர்ந்தவை, தாழ்ந்தவை, உலர்ந்தவை, பட்டுப்போனவை கிளைகள் முறிந்தவை, வளைந்து சாய்ந்தவை, பச்சையைப் பறிக்கொடுத்தவை என்ற பாகுபாடுகளுக்குள் அடக்குகிறார். கதை நெடுக மரத்தின் சிறப்புகள் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பதற்குக் கீழ்க்காணும் பகுதியைச் சான்றுகாட்டலாம்.

“மரங்கள்தான் இந்த உலகைச் செழுமையாகவும் பசுமையாகவும் வைத்திருக்கும் சக்தி. மரமே சக்தியின் அடையாளம். தன்னலம் கருதாதவை மரங்கள். அவை கொடுக்கும் நிழல்கள் தாய்மையுள்ளம் கொண்டவை. நிழலின் அடைக்கலத்தில் எத்தனையோ கோடி உயிர்கள் இளைப்பாறுகின்றன. அவை வழங்கும் காய்களும் கனிகளும் பிரதிபலன் எதிர்பார்க்காதவை. காலத்தின் சுழிப்பில் ஒரு கட்டத்தில் இலைகளை இழந்து வெறுமையில் ஆழ்ந்தாலும் தளராமல் நிமிர்ந்து நிற்கும். அவை, காலத்தையே மீண்டும் பசுமையைக் கொண்டுவந்து போர்த்தச் செய்துவிடும் ஆற்றல் கொண்டவை மரம் ஒரு தெய்வம். மரம் ஒரு ஆலயம்”¹²⁹

என்பதில் மரத்தின் சிறப்புகள் கதையில் துருத்திக் கொண்டு நிற்கின்றன. மேற்காட்டிய பகுதி ஒரு கவிதையாகவோ கட்டுரையாகவோ வெளிப்பட்டிருந்தால்

பொருத்தமாக அமைந்திருக்கும் அது ஒரு சிறுகதையாக வடிவம் கொண்டுள்ள மையால் அது இலக்கிய மதிப்பை இழந்துவிடுகிறது.

பாவண்ணன் ‘இரண்டுமரங்கள்’ எனும் கதையில் மரங்கள் நட்டு சாதனை படைத்த ராஜாத்தி அம்மாளைக் கதைத்தலைவியாக்குகிறார். ராஜாத்தி ஐம்பது ஆண்டுகாலமாகத் தொடர்ச்சியாக மரம் நட்டுவருகிறார். தென்னங்கன்றுகளையும் மாங்கன்றுகளையும் அவர் நடுகிறார். தேங்காதிட்டு எனும் அவரது ஊரில் மரங்கள் சீராக நடப்பட்ட அழகைப் பாவண்ணன் வருணிக்கிறார்.

“எங்கெங்கும் சீரான இடைவெளியில் நின்றிருக்கும் ஏராளமான மரங்களைக் கண்டு பிரமித்துவிட்டேன். அப்படி ஓர் அழகை அதுவரை நான் பார்த்ததே இல்லை. மாமரங்களில் காய்களும் தென்னைமரங்களில் இளநீரும் கொத்துக்கொத்தாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. இடையிடையே மிக நீண்ட பசுமையான புல்வெளி அதில் பசுக்கள் மேய்ந்தன. காற்றின் குளுமையில் மனம் குளிர்ந்தது”¹³⁰

என்று மாமரங்களும் தென்னை மரங்களும் ஒழுங்குபட நடப்பட்டிருக்கும் காட்சியைத் தருகிறார். ராஜாத்தி அம்மாவுக்கு மரம் நடுவது என்பது வேலையன்று. அவரது மூச்சே மரம் நடுதலித்தான் இருந்தது. அவர் ஒவ்வொரு வாரமும் மாட்டு வண்டியில் ஐம்பது தென்னைமரங்களை ஏற்றிச் செல்கிறார். குழிவெட்ட இருவரை வேலைக்கு வைத்திருக்கிறார். குழிவெட்டி மரம்நடுவதோடு அவரது பணி நிறைவறாது. தினமும் வந்து மரங்களுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றுவதுதான் அவரது பணியின் சிறப்பம்சமாகும். விபத்தில் கணவன் இறந்ததிலிருந்து அவர் தனது மனதை மரம் நடுவதை நோக்கிச் செலுத்தத் தொடங்கினார். ஊரிலுள்ள ஏரிக்குள் இறங்கி இரண்டு ஆட்களின் துணையோடு ஆகாயத்தாமரையும் நாணலும் நிறைந்து கிடந்த புதர்களையும் அகற்றுகிறார். அப்புதர்கள் காய்ந்ததற்கப்புறம் அவற்றிற்கு நெருப்புவைத்துக் குப்பையாக்குகிறார். ராஜாத்தி மரங்கள் நடும் ஆர்வத்தைத் தனக்குள் உருவாக்கிக் கொண்டதோடு நிற்கவில்லை. பிறருக்கும் மரம் நட்டு வளர்க்கின்ற ஆர்வத்தை ஊட்டுகிறார்.

“இதோ இந்த தோப்பு ஒன்னு போதும் சார், ராஜாத்தி அம்மா யார்னு இந்த ஓலகம் புரிஞ்சிக்கறதுக்கு. இது ஒரு சாட்சி. இதுல இருக்கற ஒவ்வொரு கன்னும் ராஜாத்தி அம்மா கையால நட்டதுங்க. ஒரு காலத்துல தரிசா கெடந்த எடம் இது. எங்க தாத்தாகிட்ட பேசி நம்பிக்க ஊட்டி இப்படி ஒரு தோப்பா மாத்திக் காட்டனாங்க. ஒரு வருஷத்துல இதுல நான் ஒரு லட்சம் பாக்கறன்னா அதுக்கு மூலகாரணம் அம்மாதான். அம்மா கைவச்ச எடம் கட்டாந்தரயா இருந்தாகூட தளதளன்னு செடி முளைச்சிவரமாரி மாத்திக் காட்டுவாங்க சார். அவுங்க கைராசி அப்படி. தொட்டதயெல்லாம் பொன்னாக்கற கை சார் இது”¹³¹

என்ற பாத்திரக்கூற்று பிறரை மரம் வளர்க்கத் தூண்டும் ராஜாத்தியின் சிறப்பை எடுத்துரைக்கின்றது.

ராஜாத்திக்கு மரம் வளர்த்தல் பற்றிய இலட்சிய நோக்கு இருந்தது. புதுச்சேரி முழுவதையும் தென்னந்தோப்பாக மாற்றவேண்டும் என்பது அவரது இலட்சியமாகும். உயிரிருக்கும் கடைசி நொடிவரை மரம் நட்டுக்கொண்டே இருக்கவேண்டுமென்பதும் அவரது ஆசையாக இருந்தது. வாரத்துக்கு ஐம்பது மரம் வைத்து நட்டால் கூட ஒருவருஷத்துக்கு இரண்டாயிரத்து அறுநூறு மரங்களை நடமுடியும் என்று அவர் கூறுகின்றார். இப்படியே ஐம்பது ஆண்டுகள் நட்டால் ஒரு லட்சத்து முப்பதாயிரம் மரக்கன்றுகளை நடமுடியும் என்ற புள்ளிவிவரத்தையும் தருகிறார். இந்த ஊர்மட்டும் தோப்பானா போதுமா? உங்க ஊருலயும் ஒரு தோப்ப உருவாக்க முடியுமா பாருங்க என்பதுதான் அவர் சமூகத்திற்கு வைக்கும் கேள்வியாகும்.¹³² சிறப்புப் பொருளாதார மண்டலம் அமைக்கப்படுவதற்கான சூழல் உருவான போது மரங்கள் வெட்டப்படுவதைத் தடுக்க இயலாத நிலை உருவானால் தானும் மரங்களோடு மடிந்து போவதாக அவர் கூறுகின்றார்.

சுற்றுச்சூழல் மாசுபாடு

பூமியானது வளிமண்டலம், நீர் மண்டலம், பாறைமண்டலம் ஆகியவற்றால் ஆனது. இம்மண்டலங்கள் நவீன யுகத்தில் மாசுபடுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றில் காற்று மாசு என்பது மிகப்பெரும் ஆபத்தாக உருவெடுத்துள்ளது.

“பலவிதமான மாசுக்களினால் காற்றானது மிகவும் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மனிதனையும் அவனது சுற்றுச்சூழலையும் பாதிக்கத்தக்க அளவு காற்று மாசுபடுவதே காற்று மாசு”¹³³

என வரையறுக்கப்படுகிறது.

வாகனங்களால் ஏற்படும் மாசுபாடு குறித்து ‘நலிவு’ எனும் சிறுகதை மேலோட்டமாகச் சுட்டுகிறது. இக்கதையில் லூசி எனும் பள்ளி ஆசிரியை வாகனம் உருவாக்கிய புழுதி மாசுபாட்டால் அவதியுறுகிறாள். அவள் பேருந்திலிருந்து இறங்கியதும் நடக்காமல் பக்கத்தில் இருந்த பேருந்து கிளப்பிய புழுதிக்குப் பயந்து கைக்குட்டையால் வாயையும் மூக்கையும் மூடிக்கொள்கிறாள். பயணிகளை இறக்கி விட்டுச் சென்றபின்னரும் சிறிது நேரம் புழுதி அலைந்து கொண்டிருக்கிறது. புழுதி அடங்கிய பின்னர்தான் லூசி பள்ளியை நோக்கி நடக்கிறாள். இதில் பாவண்ணன் சுற்றுச் சூழலை மாசுபடுத்தும் வாகனங்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வை உருவாக்குகிறார். காற்றுமாசுபாட்டைக் குறைக்க சாலைகள் ஒழுங்காக அமைக்கப்படவேண்டும் என்ற உணர்வை மறைமுகமாக எழுப்புகிறார்.¹³⁴ சுற்றுச்சூழல் மாசுபாட்டால் நோய்கள் உருவாவது பற்றி இக்கதையில் பேசுகிறார். பூச்சி மருந்துத் தொழிற்சாலை, கழிவுநீர் போன்றவை சுற்றுப்புறத்தை மாசுபடுத்துவதோடு நோயையும் உருவாக்குவதை இக்கதை புலப்படுத்துகிறது.

நகர மயமாக்கல்

நகரமயமாக்குதலின் விளைவுகளைச் சுசிலா அப்பாத்துரை விளக்குகின்றார்.

- மனிதனின் உடனடித்தேவைகளுக்கு ஏற்ப சுற்றுப்புறச் சூழலை மாற்றி அமைப்பதால் சுற்றுப்புறச்சூழல் சமநிலையற்ற தன்மைக்குத் தள்ளப்படுகிறது.
- இடநெருக்கடியான வாழ்வு தரமற்ற வாழ்வாகும்.
- நகரமயமாக்கலால் மாசுபாடு உயருகிறது.
- நீர் மற்றும் மின்சாரம் போன்ற வளங்கள் போதுமானதாக இல்லை.
- சமூக, பொருளாதார, சட்டப் பிரச்சினைகள் உருவாகின்றன

என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார்.¹³⁵

செழிப்புற்று நிற்கும் கிராமங்களை நகரமாக மாற்றுவதுதான் வளர்ச்சி என முதலாளித்துவம் நினைக்கிறது. கிராமங்களிலுள்ள மரங்களை அழித்து சிறப்புப் பொருளாதார மண்டலம் அமைப்பதனை வளர்ச்சி என்று முதலாளித்துவம் அடையாளப்படுத்தினாலும் அது வீழ்ச்சி என்று ‘இரண்டு மரங்கள்’ என்ற கதை உணர்த்துகிறது. இக்கதையில் ராஜாத்தி என்ற பெண் மரங்களை நட்டு தரிசுநிலங்களைச் சோலையாக்குகிறார். அப்பகுதியில் சிறப்புப்பொருளாதார மண்டலம் அமைக்கப்படப்போகும் செய்தி வருகிறது. ராஜாத்தி அம்மாள் மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகம் முன்னால் ஒரு நாள் அடையாள உண்ணாவிரதம் இருக்கிறார். தள்ளாடும் வயதில் நடைப்பயணம் மேற்கொண்டு ஆளுநரிடம் மனு கொடுக்கிறார். பொதுமக்கள் முதலில் ராஜாத்தி அம்மாளை ஆதரித்தாலும் படிப்படியாகப் பொருளாதார மண்டலத்தை ஆதரிக்கத் தொடங்கிவிடுகின்றனர். கட்சிகளும் சாதி அமைப்புகளும் பொருளாதார மண்டலத்தை ஆதரிக்க முடிவு செய்கின்றன. மரங்களையும் மனிதர்களையும் அரசு மதிக்க வேண்டும் என்று ராஜாத்தி கருதுகிறார். சிறப்புப் பொருளாதார மண்டலத்துக்கு நிலம் வழங்கப்படக்கூடாது என்று பதினாறு பக்க அளவில் ஒரு பிரசுரத்தை வெளியிடுகின்றார். அடையாள உண்ணாவிரதம் இருக்கிறார். தனக்கு அரசு கொடுத்த விருதை அரசாங்கத்திடம் திரும்ப ஒப்படைக்கிறார். ராசாத்தி தனியாக நின்று போராடியதால் எந்த விளைவையும் அவரால் ஏற்படுத்த முடியவில்லை. கிராமம் நகரமாக மாறத்தொடங்கிறது.

“ஊரில் இப்போது சில வசதிகள் பெருகியிருந்தன. ஒற்றையடிப்பாதையாக நீண்டிருந்த மண்சாலைகள் சிமெண்ட் சாலைகளாக மாற்றமடைந்திருந்தன. நிறைய குழல் விளக்குள். முன்பு ஊரைப் பார்த்துக்கொண்டு கழிமுகக் கால்வாயொன்று கடல்வரைக்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இப்போது இரண்டு சின்ன மேம்பாலங்கள் அந்தக் கால்வாயின் மீது முளைத்துவிட்டன. ஒரு மாடி வீட்டில் கொம்பு முளைத்தது போல ஏர்டெல் அலைபேசிக் கோபுரம் நின்றிருந்தது. பிள்ளைகள் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் மைதானத்தின் ஒரு

பகுதியில் வரிசையாக பல கடைகள் தோன்றியிருந்தன. பத்தடிக்கு இருபத்தி நான்கு வழுவுவது வண்ணத்தட்டியில் ஏழைப்பங்காளர் அடைமொழியுடன் அமைச்சர் கைகூப்பிச் சிரித்தார். இனிப்புக் கடை, பலசரக்குக்கடை, ரொட்டிக்கடை, வாகனம் பழுது பார்க்கும் நிலையம் பெருகியிருந்தன”¹³⁶

என்பதில் நகரமயமாக்கலின் தொடக்கநிலை காட்டப்படுகின்றது.

சிறப்புப் பொருளாதார மண்டலம் அமையும் போது பன்னாட்டுக் கம்பெனிகள் பல வரும் என்பதாலும் நிலங்களுக்கான விலை மதிப்பு உயரும் என்பதாலும் மக்கள் சிறப்புப்பொருளாதார மண்டலத்தை ஆதரிக்கிறார்கள். மரங்கள் காலகாலமாக மக்களுக்குச் சோறு போடாது என்றும் தொழில் வளர்ச்சியே பொருளாதார மேம்பாட்டுக்கான தீர்வு என்றும் மக்கள் சிந்திக்கத் தொடங்குகின்றனர்.

“இவ்வளவு நாளு இந்த மரங்கதான் சோறு போட்டுது சார். இல்லன்னு சொல்லலை. இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் இதுங்கள நம்பி இருக்கறது சொல்லுங்க. மரங்களும்தான் இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்குத் தாங்கும்? இன்னும் பத்து வருஷம் தாங்குமா? அதுக்கப்பறம்? சோத்துக்கு எங்ககுடும்பங்க லாட்டரிதான் அடிக்கணுமா? உலகமே முன்னேறும் போது நாங்களும் முன்னேறி ரெண்டு காசு பார்க்கணும்ன்னு ஆசைப் படக்கூடாது?”¹³⁷

என்று பொதுமக்கள் வினா எழுப்புகின்றனர். பொருளாதார மண்டலம் என்பது முன்னேற்றத்தின் அடையாளம் என்பது அவர்களது முடிவாக இருந்தது.

மொழி வெறி

இந்தியா என்பது பல்வேறு மொழிக்குடும்பங்களையும், மொழிகளையும் கொண்ட நாடாகும். பல்வேறு மொழி பேசும் மக்கள் ஒரே நாட்டுக்குள் ஒன்றிணைக்கப்பட்டுள்ளமையால் ஒரு மாநிலத்திலிருந்து இன்னொரு மாநிலத்துக்குச் செல்வோர் மொழிச்சிக்கலுக்கு ஆட்படுகின்றனர். பிறமொழியைப் பேசவும் எழுதவும் தெரியாதோர், பிறமொழியைப் பேசத் தெரிந்தும் எழுதத்தெரியாதோர், பயன்பாட்டிற்குரிய முக்கிய சொற்களை அறிந்தோர் எனப் பலவகையினர் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் வாழுகின்றனர். வேலையின் பொருட்டுப் பிற மாநிலங்களுக்குச் செல்வோர் சந்திக்கும் பெரும் சிக்கல் தொடர்பியல் தடை ஆகும். கர்நாடகத்தில் வாழ்ந்தும் கன்னட மொழிபேசத் தெரியாத ஒரு தமிழரை ‘வெளிச்சம்’ கதையில் பாவண்ணன் கதைத் தலைவனாக்குகிறார். அவர் கர்நாடகத்தில் ஒரு தமிழ்இளைஞரிடம் தனக்குரிய மொழிச் சிக்கல் குறித்துப்பேசுகிறார்.

“நாப்பத்தஞ்சி வருஷமா இந்த ஊர்ல இருக்கம். இன்னம் இந்த கன்னட பாஷ நாக்குல படியல. அடிவயித்லேந்து மூச்சுக் கட்டிப் பேச ரொம்ப சிரமம். அப்படி இப்படி கடகண்ணிக்கு போனா ரெண்டு வார்த்தை பேசுவன். அவ்ளோதான் தெரியும் தொடர்ச்சியா தமிழ் மாதிரி வராது”¹³⁸

என மொழிச்சிக்கல் குறித்துப் பேசுகிறார். இவர் இருபத்தைந்து வயதில் பிழைப்பதற்காகக் கர்நாடக மாநிலத்துக்கு வந்தவர். முதுமையடைவது வரை கர்நாடகத்தில் வாழ்ந்தும் அவரால் கன்னட மொழியை முழுமையாகக் கற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

இந்தியா என்பது பல்வேறு மொழி பேசும் மனிதர்கள் ஒன்றிணைந்து வாழும் நாடாகும். ‘வேற்றுமையில் ஒற்றுமை’ என்பது இத்தேசத்தின் கொள்கையாகும். ஒவ்வொரு மொழியினரும் தங்கள் மொழிதான் உலகிலேயே உயர்ந்த மொழி என்று சாதிக்கின்றனர். தென்னிந்தியாவில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் ஒவ்வொரு மொழி ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. மொழியை முன் வைத்து அரசியல் ஆதாயம் தேடும் தலைவர்கள் மொழி வெறியை மக்களிடம் பதியச்செய்வதில் அதிகக்கவனம் செலுத்துகின்றனர். மொழிசார்ந்து இனங்கள் கட்டமைக்கப்படுவதால் மொழி வெறியோடு இனவெறியும் கை கோர்த்துக்கொள்ளுகிறது. மாநிலத்தில் வாழும் மொழிப்பெரும்பான்மையினர் சிறுபான்மை மொழி பேசும் மக்களை ஓரங்கட்டுவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றனர். மொழிச்சிறுபான்மையினருக்கெதிரான வன்முறைகளையும் முன்னெடுக்கின்றனர்.

பாவண்ணன் எழுதிய ‘ஊருக்கு வந்தவன்’ எனும் கதை மொழிப்பெரும்பான்மையினர் சிறுபான்மை மொழிபேசும் மக்களுக்கெதிராக வன்முறை நிகழ்த்துவது பற்றிப் பேசுகிறது. இக்கதையில் வரும் அழகேசன் சிறுபான்மை மொழிபேசும் மக்கட்கூட்டத்தைச் சார்ந்தவன். நகருக்குள் நடந்த மொழிக்கலவரத்தின் போது அவன் பெரும்பான்மை மொழிபேசும் மக்களில் ஒருவனைக் கொலை செய்ததாகக் குற்றம்சாட்டப்படுகிறான். அவனை அழிப்பதன் மூலம் பெரும்பான்மை மொழிபேசுவோரின் நலம் பாதுகாக்கப்படும் என்ற மனநிலையை அரசு, காவல்துறை, ஊடகங்கள் ஆகியவை கட்டமைக்கின்றன. உண்மையில் அவன் கொலைகாரனல்ல. அவனை அடிக்க துரத்தி வந்த ஒருவர் கீழே விழுந்து மரணமடைந்ததனைக் கொலையாக மாற்றிவிட்டார்கள். மொழிக் கலவரத்தின் போது சகமனிதனிடம் மொழியைக் கேட்டு வேற்று மொழிக்காரன் என்றால் அவனைச் சித்திரவதை செய்யும் மொழிவெறியை இக்கதை பதிவுசெய்கிறது¹³⁹

இனவெறி

மொழி சார்ந்த இனங்கள் இந்திய சமூக அமைப்பில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. திராவிட இனம், ஆரிய இனம் எனும் இருபெரும் இனங்கள் இந்தியாவின் பேரினங்களாகத் திகழுகின்றன. திராவிட இனத்திற்குள் தமிழர்கள், மலையாளிகள், தெலுங்கர்கள், கன்னடர்கள் போன்ற மொழி சார்ந்த இனத்தவர் அடங்குகின்றனர்.

பேரினவாதம் எப்போதும் சிறுபான்மை இனங்களை ஒடுக்கிவருவதை வரலாற்றில் காணமுடிகிறது. இலங்கையில் சிங்களப் பேரினவாதமும் தமிழினமும் முரண்பாடு கொண்டதனால் போர் நிகழ்ந்ததனை நினைவு கூரமுடியும். ஈழத்தில் இனத்துவ

ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான இலக்கியங்கள் உருவாகிவருகின்றன. தமிழ் இனத்தை முன்னிலைப்படுத்தும் பதிவுகளைத் தமிழகத்திலும் காணமுடியும்

வட இந்தியர்களிடம் இனவேறுபாட்டுச் சிந்தனைகள் மேலோங்கி நிற்பதாக ‘எட்டுத் திரைக்கதைகளும் ஒரு நேர்காணலும்’ கதை குறிப்பிடுகின்றது. இக்கதையில் குலசேகர் என்பவர் திரைப்படம் இயக்க முயற்சி செய்கிறார். அவர் ‘என்.எ.பி.டிசி’ எனும் அமைப்புக்குத் தனது திரைக்கதைகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து அனுப்புகிறார். அங்கு இவரது கதைகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. அதற்கு வடஇந்தியர்களின் இனவுணர்வே காரணம் எனக் குலசேகர் கூறுகின்றார்.

“வடநாட்டுக்காரனுங்களுக்கு நம்மளயெல்லாம் பாத்தா ஏதோ வெளிநாட்டுக் காரன பாக்கறமாதிரி நெனப்பு சார். அவனுங்க மூலமா நமக்காக எதுவும் நடக்காது”¹⁴⁰

என்கிறார்.

சுரண்டல்

சமூகம் என்பது ஆண்டைகளையும் அவர்களுக்கடங்கிய உழைப்பாளர்களையும் கொண்ட ஒரு அமைப்பாகும். இம்முரண்பட்ட இரண்டு பிரிவையும் இணைத்து ‘வர்க்கம்’ என்ற சொல்லால் குறிப்பர். முற்போக்கு இலக்கியங்கள் வர்க்க முரண்பாடுகளை மையப்படுத்துகின்றன. மார்க்சியம் உலகளாவிய அளவில் செல்வாக்கு செலுத்திய பின்னர் வர்க்கம் பற்றிய பொருண்மை முக்கியத்துவம் பெற்றது. உழைக்கும் மக்களின் வேட்கைகள், இலக்குகள், போராட்டங்கள் ஆகியவை இலக்கியத்தின் பாடுபொருள்களாயின. தூய கலைவிமர்சகர்கள் இத்தகு இலக்கியங்களைப் பிரச்சாரங்கள் எனப் புறந்தள்ளினர். வர்க்கம் பற்றிப் பேசும் இடதுசாரி இலக்கியங்கள் சமூக – அரசியல் இயக்கத்தின் அழகியல் வெளிப்பாடு என்பதைத் தூய கலை இலக்கியவாதிகள் புரிந்து கொள்வதில்லை. வர்க்க வேறுபாடுகளை முன்னிலைப்படுத்தும் எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன.

சமூகத்தில் முதலாளி, தொழிலாளி என்ற இரு வகைப்பிரிவினர் காணப்படுகின்றனர். இவர்களில் முதலாளி என்பவர் வளமையான வாழ்வுக்குச் சொந்தக்காரராகத் திகழுகிறார். தொழிலாளியோ முதலாளியால் சுரண்டப்பட்டு ஏழையாக வாழுகின்றார். தொழிலாளிகளை உழைக்கும் வர்க்கமாக அடையாளப்படுத்த முடிகிறது. உழைப்புச் சுரண்டல் எனும் சமுதாயச் சிக்கலே இவ்வேறுபாட்டை உருவாக்குகின்றது. முதலாளிகள் செய்யும் உழைப்புச் சுரண்டல் குறித்துப் படைப்பாளர்களும் திறனாய்வாளர்களும் கவலைகொள்ளுகின்றனர்.

“நமது நாட்டில் தொழில் நிறுவனங்களில் உறவுமுறை சீராக இல்லை. உழைப்பு எந்த வடிவத்தில் கிடைத்தாலும் (உடல், உழைப்பு, சிந்தனை உழைப்பு) அதனைச் சுரண்டுவது முதலாளிகளின் நோக்கமாகவே உள்ளது.

உழைப்புச் சுரண்டலின் அடித்தளத்தில் உருவாகும் முதலாளித்துவத்தின் தொடக்கமே சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுக்கு வழி வகுக்கிறது. ஏழைபணக்காரன் என்ற இரு வேறுபட்ட நிலை இருப்பது சமூக முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக அமைந்துவிடுகிறது”¹⁴¹

என்று க. மனோகரன் கூறுகின்றார்.

பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் முதலாளிகளின் சுரண்டலை வெளிக்கொணர்கின்றன. கல் உடைக்கும் தொழிலில் முதலாளிகள், ஏஜென்டுகள், தொழிலாளிகள் என்ற மூன்று பிரிவினர் காணப்படுகின்றனர். இதில் ஏஜென்டுகளாக இருப்பவர்கள் தொழிலாளிகளுக்கு உரிய கூலியைக் கொடுப்பதில்லை. ‘கல்’ என்ற சிறுகதை தொழிலாளர்களை வஞ்சிக்கும் ஏஜென்டுகளை விமர்சிக்கிறது.

“ஒரு லோடுக்கு லாரி வாடகை ஆள் கூலி எல்லாம் போக முந்நூறு நானூறு ரூபாய் நிற்கும். ஆனால் கூலிக்காரர்களுக்கு கிடைப்பதென்னமோ ஒரு புட்டிக்கு ஐந்து ரூபாய்தான். எத்தனையோ பேர் எத்தனையோ தரம் கேட்ட பிறகுகூட, தானே என்னமோ முதலாளி மாதிரி தோரணையோடு வெடிமருந்துக்கு, லாரிக்காரனுக்கு, ஆபீஸர்க்கு, தரகனுக்கு என்று கொட்டி அழுவதையெல்லாம் சொல்ல ஆரம்பிப்பார்கள் இந்த ஏஜெண்ட்டுகள். ‘ஏம்பா நா இன்னா ஒன்ன வந்து வா வான்னா கூப்புடறன்? முடிஞ்சா செய்ங்க இல்லன்னா போங்க’ என்று மெதுவாய் இதமாய்ப் பேசுகிற மாதிரி முடித்து விடுவார்கள்”¹⁴²

எனத் தொழிலாளிகளுக்கு உரிய கூலியை வழங்காத ஏஜென்டுகளின் சுரண்டல் விளக்கப்படுகிறது.

நிலத்தையும் நீரையும் நம்பி வாழும் மக்கள் அவற்றின் மீது உரிமை கொண்டாட முடியாத அவலத்தைக் ‘கத்தி’ சிறுகதை நுவலுகிறது. விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்விற்கு ஆதாரமாக விளங்கிய இயற்கையிலிருந்து அவர்கள் அப்புறப்படுத்தப்படுவதை அச்சிறுகதை விவரிக்கிறது. நிலங்களைப் பட்டா போட்டுக் கைப்பற்றும் அரசின் ஆதிக்கவுணர்வுகுறித்து இக்கதை பேசுகிறது.¹⁴³

தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடு

தண்ணீர்த்தட்டுப்பாடு எனும் சமூகச்சிக்கல் மனிதர்களைப் பெரிதும் பாதிக்கிறது. காடுகள் அழிக்கப்படுவதும், மழைபெய்யாமலிருப்பதும், மக்கள் தொகை பெருகி வருவதும் தண்ணீர்த் தட்டுப்பாட்டுக்கான முக்கியக் காரணங்களாகும். தண்ணீர்த்தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டால் பெரிதும் பாடுபடுபவர்கள் பெண்களாகத்தான் இருக்க முடியும். நீண்ட தூரம் சென்று தண்ணீர் எடுக்கும் பொறுப்பு அவர்களைச் சார்ந்ததாகிவிடுகிறது. பெருநகரங்களில் தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடு மிகப் பெரிய சவாலாக மாறிவிடுகிறது. மாநகராட்சிகளில் நான்கு நாட்களுக்கொருமுறை தண்ணீர் விடும் நிலை

தோன்றியுள்ளது. பாவண்ணன் தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடு என்ற சமூகச்சிக்கலை ‘மரம்’ என்ற கதை வழியாக உணர்த்துகிறார்.

“நான்கு நாட்களுக்கொருமுறை நேரம் கெட்ட நேரத்தில் குடிநீர் வருவதும் அரைமணி நேரமோ ஒரு மணி நேரமோ வந்துவிட்டு நின்றுபோவதும் மிகப்பெரிய பிரச்சனையாக நகரெங்கும் உருவெடுத்துவிட்டது. மனிதர்களின் உறங்கும் நேரத்தையும் விழித்திருக்கும் நேரத்தையும் தீர்மானிக்கிற சக்தியாக தண்ணீர் மாறிவிட்டது. இன்று இரவு தண்ணீர் வருகிற நாள் என்று செய்தித்தாளில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அழுக்குவாசம் வீசிய இரண்டு படுக்கை விரிப்புகளையும் நான்கு போர்வைகளையும் இருந்த தண்ணீரில் துவைத்து உலர்த்தியதில் கையிருப்பின் அளவு கணிசமாகக் குறைந்துபோய்விட்டது. கைகாலெல்லாம் அசதியா இருக்குது. நீங்கதான் ராக்கோழியாச்சே இன்னிக்கு ஒரு நாள் பார்த்து புடிச்சி வச்சிட்டுப் படுங்க”¹⁴⁴

என்பதில் தண்ணீர்த்தட்டுப்பாடு பற்றிய ஆசிரியரின் பார்வையை அறியமுடிகிறது. இன்று ஒரு நாள் மட்டும் கணவன் தண்ணீர் பிடிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை பிறநாட்களிலெல்லாம் மனைவியே தண்ணீர் பிடித்து வந்ததை உணர்த்துகிறது. தண்ணீர் எடுப்பதற்கு ஆண்கள் உதவ வேண்டும் என்ற அறிவுரையை இக்கூற்று உள்ளடக்குகிறது.

‘கன்று’ சிறுகதையில் ஒரு கிராமம் காட்டப்படுகிறது. இவ்வூர் மக்களுக்குத் தண்ணீர்க் குழாய் வசதி செய்யப்படவில்லை அவர்கள் கிணற்றில் இருந்து தண்ணீரை இறைப்பதாகக் காட்டப்படுகிறது.¹⁴⁵

போக்குவரத்து வசதியின்மை

போக்குவரத்து வசதியின்மை என்பது கிராமங்களில் முக்கிய சமூகச் சிக்கலாக உள்ளது. ‘கிராமத்துக்குத் திரும்புவோம்’ என்ற காந்தியின் குரல் மேடைகளில் ஒலித்தாலும் இயல்பு வாழ்க்கை ‘நகரத்துக்குத் திரும்புவோம்’ என்பதாகவே அமைகின்றது. நகரங்கள் பொருளாதாரக் குவிமையமாக இருப்பதால் கிராமத்து மக்கள் நகரங்களையே பின் தொடர்கின்றனர். நகரத்தில் சாலைவசதி, வாகனவசதி, கட்டட வசதி, வியாபாரம் செய்வதற்கான வசதி, வேலைவாய்ப்பு வசதி, உள்கட்டமைப்புவசதி, தொழில் நுட்பவசதி, இயந்திர வசதி போன்றவை மிகுந்திருப்பதால் கிராமத்தில் வாழ்பவர்கள் நகரத்தை நோக்கித் திரும்புகின்றனர். பண்பாடு சார்ந்து அவர்கள் கிராமத்து மனிதர்களாகத் தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டாலும் பொருளாதாரம் சார்ந்து நகர நெரிசலைத் தேடிச்செல்லுகின்றனர். கிராமம் என்பது தூய தண்ணீர், தூய காற்று, ஒன்றிணைந்த வாழ்வு, ஒலி மாசுபாடினமை போன்ற உயர்ந்த பிம்பங்களைக் கொண்டிருந்தாலும் நவீனத்துவ வசதிகள் போதுமானதாக இல்லாததால் அவை பொலிவிழந்து வருகின்றன.

சாலைவசதியின்மை, போக்குவரத்து வசதியின்மை ஆகியவை கிராமங்களைப் பின்னுக்குத்தள்ளுகின்றன.

பாவண்ணன் ‘நொண்டிப் பறவைகள்’ எனும் சிறுகதையில் பேருந்து வசதியின்மை எனும் சிக்கலைக் காட்டுகிறார். இக்கதையின் தலைவன் வேலுச்சாமி ஆவான். அவன் சந்தையில் போய் கூடையும் முறமும் விற்றுப் பிழைப்பு நடத்துகிறான்.

அவன் பேருந்துக்காகக் காத்து நிற்கிறான். நீண்ட நேரமாகப் பேருந்து வரவில்லை. விழுப்புரம் முதல் பாண்டிச்சேரி வரை செல்லும் பேருந்துகள் கிராமத்து நிறுத்தங்களில் நிற்காமல் செல்லுகின்றன. சில பேருந்துகள் நின்றாலும் பாரங்களை ஏற்றுவதற்கு அனுமதிப்பதில்லை. பேருந்தில் பாரம் ஏற்றி வியாபாரம் செய்யச் செல்வதில் உள்ள போக்குவரத்துச் சிக்கல்களைக் கீழ்க்காணும் பகுதி விவரிக்கிறது.

“பஸ்காரனையெல்லாம் நம்ப முடியாது. ஒரு நேரம் போல் இருக்காது. சில சமயங்களில் லக்கேஜ் ஏற்றிக் கொள்வார்கள். சில சமயம் ஒதுக்கி விடுவார்கள். அலட்சியம் செய்வார்கள் திமிராய்ப் பேசுவார்கள். கிராக்கு மாதிரி நடந்து கொள்வார்கள். என்ன இருந்தாலும் பஸ்காரன் மனசு குரங்கு மனசுதான்”¹⁴⁶

என்ற பகுதி கிராமத்து மனிதர்களை அலட்சியப்படுத்தும் பேருந்துகள் பற்றிப் பேசுகிறது.

கழிப்பறை வசதியின்மை

‘கல்’ எனும் கதையில் மீனாவின் குடும்பம் வறுமையில் வாடுகிறது இருப்பிட வசதி அவர்களுக்குப் போதுமானதாக இல்லை. கால் சூம்பிப் படுத்திருக்கிற சந்திரா தங்கச்சியை வெளியே தோப்புக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் வரும் பணியைத் தினமும் மீனா செய்வதாக இக்கதை குறிப்பிடுகிறது. மீனா வீட்டில் கழிப்பறை இல்லை என்பதனைப் பாவண்ணன் இதில் மிக நாகரிகமாகச் சொல்லுகிறார்.¹⁴⁷

இவ்வியலில் பல்வேறுபட்ட சமுதாயச் சிக்கல்கள் பாவண்ணன் கதைகளை முன்வைத்து ஆராயப்பட்டுள்ளன. குழந்தைகள் சந்திக்கும் சிக்கல்கள் பற்றிச் சுருக்கியுரைக்கப்பட்டுள்ளன. பெண்கள் சமூகத்தில் சந்திக்கும் பல்வகைப்பட்ட சிக்கல்களும் சான்றுகளுடன் விளக்கப்பட்டுள்ளன. தொழில் செய்வதில் உள்ள சிக்கல்கள், உழைக்கும் வர்க்கம் சந்திக்கும் சிக்கல்கள் ஆகியவையும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்வில் கவனம் கொள்ளும் பாவண்ணனின் சிறுகதைகளும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. சுற்றுச் சூழல் சிக்கல்கள், மொழிவெறி, இனவெறி, தண்ணீர்த்தட்டுப்பாடு, போக்குவரத்து வசதியின்மை, கழிப்பறை வசதியின்மை ஆகிய சிக்கல்களும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

அடிக்குறிப்பு

1. யோகீசுவரன், தமிழ்க்கவிதைகளில் சமுதாயச் சிக்கல்கள், ப.6
2. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப. 92
3. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், பக்.100,101
4. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.159
5. மேலது, பக் 295, 296
6. பாவண்ணன், இரண்டுமரங்கள், ப.55
7. இராமகுருநாதன் & தேவிப்பிரியா, பெண்ணியம், பக்.12,13
8. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப.104.
9. அ. வெண்ணிலா, நிகழ்முகம், பக். 20,21
10. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு ப. 105
11. மேலது, ப.105
12. மேலது, ப.105
13. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப.149
14. மேலது, ப. 145
15. மேலது, ப.137
16. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, பக். 32,33
17. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 297
18. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப. 48
19. மேலது, பக். 112,113
20. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப. 39
21. பாவண்ணன், கடலோரவீடு, பக் 109 -120
22. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப.60
23. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, பக்.41,42
24. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 176
25. மேலது, பக் 8-14
26. பாவண்ணன், கடலோரவீடு, ப.100
27. இரா. வேங்கடரத்தினம், சமூகவியல் ப.72
28. ச. தமிழ்ச்செல்வன், எது கலாச்சாரம், ப. 18
29. பாவண்ணன், இரண்டுமரங்கள், ப.144
30. இராம.குருநாதன்., தேவிப்பிரியா, பெண்ணியம், ப.40
31. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 228
32. காலச்சுவடு (இதழ்) ஜனவரி 1998, ப. 18
33. பாவண்ணன், இரண்டுமரங்கள், ப.96
34. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, பக். 124,125

35. மு. இராஜசேகரன், பிரபஞ்சன் புதினங்களில் சமூக மாற்றச்சிந்தனைகள், ப.41
36. ரோஸலிண்ட் மைல்ஸ் (மொ.பெ), வரலாற்றில் பெண்கள், ப.73
37. எங்கல்ஸ், குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப.91
38. உ. வாசுகி, பெண்ணியம் பேசலாம் வாங்க, ப. 15
39. இரா. ரெங்கம்மாள், சி. வாசுகி, பெண்ணியம் அணுகுமுறைகளும் இலக்கியப் பயன்பாடும், பக்.19,20
40. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப. 82
41. மேலது, ப. 82
42. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப.56
43. மேலது, ப.57
44. தே. ஞானசேகரன், பெண் வழக்காறுகள், ப.31
45. பாவண்ணன், இரண்டுமரங்கள், ப.16
46. மேலது, ப.17
47. மு.இராஜசேகரன், பிரபஞ்சன் புதினங்களில் சமூகமாற்றச் சிந்தனைகள், ப.25
48. பாவண்ணன், கடலோரவீடு, ப.11
49. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப.27
50. மேலது, ப.37
51. ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப.106
52. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.233
53. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப.128
54. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப.54
55. மேலது, ப.57
56. மேலது, பக். 69-73
57. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப.17
58. மேலது, ப.21
59. மேலது, ப.18
60. மேலது, ப.22
61. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 165
62. மேலது, பக். 63, 64
63. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப.43
64. மேலது, ப.40
65. மேலது, பக். 40,41
66. மேலது, ப.42
67. மேலது, பக். 65-67
68. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், பக். 142, 143
69. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், பக். 281, 282

70. மேலது, ப. 187
71. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, பக். 39-39
72. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 50
73. மேலது, ப.55
74. மேலது, பக். 299, 300
75. பாவண்ணன், கடலோர வீடு, ப.7
76. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 150
77. மேலது, பக். 45-48
78. மேலது, ப.99
79. மணிகோ. பன்னீர் செல்வம், பாவேந்தரும் விளிம்பு நிலை மக்களும், ப.30
80. மேலது, ப.16
81. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப.76
82. மேலது, ப.77
83. மேலது, ப.79
84. மேலது, ப.79
85. மேலது, ப.78
86. கே. பழனிவேலு, கோட்பாட்டியல் திறனாய்வுகள், ப.51
87. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், பக். 292, 298
88. கே. பழனிவேலு, கோட்பாட்டியல் திறனாய்வுகள், ப.48
89. மேலது, ப.48
90. மேலது, பக். 48, 49
91. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.310
92. மேலது, பக். 307-314
93. மேலது, ப.13
94. மேலது, ப. 44
95. மேலது, ப. 237
96. மேலது, பக். 236-244
97. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப.88
98. மேலது, ப. 91
99. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், பக். 66,67
100. மேலது, ப. 183
101. சரண்குமார் லிம்பாலே, தலித் இலக்கியம் விடுதலையின் திசைகள், ப.49
102. கே. பழனிவேலு, கோட்பாட்டியல் திறனாய்வுகள், ப. 51
103. பாவண்ணன், கடலோர வீடு, பக்.157, 158
104. மேலது, ப. 158
105. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 119

106. மேலது, ப. 122
107. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப.31
108. க. மனோகரன், சு. சமுத்திரத்தின் சிறுகதைகள், ப.35
109. மேலது, ப.152
110. கே. பழனிவேலு, கோட்பாட்டியல் திறனாய்வுகள், பக்.49,50
111. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப.38
112. மேலது, ப.60
113. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, பக். 44,45
114. பாவண்ணன், பிரயாணம், பக்.112,113
115. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப.101
116. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், பக். 292,293
117. மேலது, ப. 83
118. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப.41
119. பாவண்ணன், ஏவாளின் இரண்டாவது முடிவு, ப. 102
120. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.36
121. மேலது, ப.49
122. மேலது, பக். 292, 293
123. பாவண்ணன், கடலோர வீடு, ப. 100
124. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 164
125. கி. நாகராஜன், கோ வேணுகோபால், சுற்றுச் சூழல் கல்வி, பக். 50,51
126. பாவண்ணன், ஏழு லட்சம் வரிகள், பக். 113,114
127. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப. 288
128. மேலது, பக். 288, 289
129. மேலது, ப.287
130. மேலது, ப.81
131. மேலது, ப.84
132. மேலது, ப.90
133. சுசீலா அப்பாத்துரை, சுற்றுச்சூழல் கல்வி, ப.101
134. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.40
135. சுசீலா அப்பாத்துரை, சுற்றுச்சூழல் கல்வி, பக். 147, 148
136. பாவண்ணன், இரண்டு மரங்கள், ப.93
137. மேலது, ப.95
138. பாவண்ணன், பிரயாணம், ப.37
139. பாவண்ணன், கடலோர வீடு, பக்.95,96
140. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப.32
141. க.மனோகரன், சு.சமுத்திரத்தின் சிறுகதைக் கலை, ப.134

142. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.166
143. கே.பழனிவேலு, கோட்பாட்டியல் திறனாய்வுகள், ப.49
144. பாவண்ணன், வெளியேற்றப்பட்ட குதிரை, ப.115
145. பாவண்ணன், ஏழு லட்சம் வரிகள், ப.80
146. பாவண்ணன், பாவண்ணன் சிறுகதைகள், ப.34
147. மேலது, ப.164

முடிவுரை

முடிவுரை

‘பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் சமுதாயம்’ எனும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்து கண்டறிந்த உண்மைகள் கீழே தொகுத்துத்தரப்படுகின்றன.

- பாவண்ணன் முதலில் மரபுக் கவிதை வழியாக எழுத்துலகுக்குள் நுழைந்தார்.
- பாவண்ணன் உருஷ்ய எழுத்தாளரான செகாவ் - இன் பாதிப்பினால் சிறுகதை எழுதத் தொடங்கினார்.
- தொழில் வயிற்பிரிவால் மனச்சோர்வு ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்பதனால் எழுதத் தொடங்கியதைப் பாவண்ணனின் பதிவுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.
- சிறுகதை, புதினம், கவிதை, கட்டுரை, திறனாய்வு, மொழிபெயர்ப்பு, சிறுவர் இலக்கியம் எனப் பன்முகப் படைப்பாற்றலைப் பாவண்ணனிடம் காணமுடிகிறது.
- பாவண்ணனின் முதல் சிறுகதையை வெளியிட்ட இதழ் ‘தீபம்’ ஆகும்.
- முப்பத்து மூன்று ஆண்டு காலத்துப் பயணத்தில் பாவண்ணன் எழுதிய நூற்கள் 184 ஆகும்.
- பாவண்ணன் மொத்தம் 18 சிறுகதைத் தொகுதிகளை எழுதியுள்ளார்.
- பாவண்ணன் ஆறு சிறுவர் இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளார்.
- பாவண்ணனின் பெரும்பான்மையான மொழிபெயர்ப்புகள் கன்னட மொழியிலிருந்து தமிழுக்குக் கொண்டுவரும் நோக்கில் செய்யப்பட்டவை.
- பாவண்ணன் சிறுகதையுலகில் பரவலாக அறியப்பட்டாலும், அவர் சிறுகதைகளைவிட கட்டுரைகளையே மிகுதியாக எழுதியுள்ளார்.
- பாவண்ணனின் பெரும்பான்மையான படைப்புகளைத் தீவிர இதழ்களே வெளிக்கொணர்ந்துள்ளன.
- பாவண்ணன் மொழிபெயர்ப்புக்காகச் சாகித்திய அகாதெமி விருதினைப் பெற்றுள்ளார்.
- பிரபஞ்சன், பஞ்சநாதன், கோவைஞானி, காவ்யா சண்முகசுந்தரம், எம்.கோபாலகிருஷ்ணன், வல்லிக்கண்ணன், எஸ். ராமகிருஷ்ணன், இமையம், ஜெயமோகன், கே.பழனிவேலு முதலிய திறனாய்வாளர்கள் பாவண்ணனின் சிறுகதைகளை உயர்வாக மதிப்பிட்டுள்ளனர்.

- பாவண்ணன் கதைகளில் சிறுவர்களின் உலகம், இளைஞர்களின் வாழ்வு, பெண்களின் சிக்கல்கள், ஆண்களின் வாழ்வியல், முதியவர்கள் சந்திக்கும் புறக்கணிப்பு ஆகிய அனைத்துப் பருவத்தினரின் வாழ்வும் கதைக் கருக்களாகியுள்ளன.
- விளிம்புநிலைமக்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், மத்தியதரவர்க்கத்தினர், மேட்டுக்குடி மக்கள் ஆகிய அனைத்துப் படிநிலை மக்களின் சிக்கல்களும் பாவண்ணன் சிறுகதைகளின் கருப்பொருள்களாகியுள்ளன.
- எளிமைநடை, இலக்கியநடை, உவமைநடை, பேச்சுவழக்குநடை, கலப்பு மொழிநடை, ஆகிய மொழிநடைகளைப் பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் காணமுடிகிறது.
- இரட்டைக்கிளவி, அடுக்குத் தொடர், இலக்கியமேற்கோள்கள் ஆகியவற்றையும் பாவண்ணன் கதைகளில் காணமுடிகிறது.
- பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் பாமரனும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் எளிமையான தன்மையில் அமைந்துள்ளன.
- பாவண்ணன் வரலாற்றுச் சிறுகதைகளிலும், தொன்ம உள்ளடக்கமுடைய சிறுகதைகளிலும் இலக்கிய நடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.
- பாவண்ணன் கவிஞராக விளங்குவதால் அவரது சிறுகதைகளில் கவித்துவமான மொழியைக் காணமுடிகிறது.
- உணர்ச்சிமயமான சூழல்களில் பாவண்ணன் இரட்டைக் கிளவியைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.
- பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் இலக்கிய மேற்கோள்கள் அருகியே காணப்படுகின்றன.
- நிகழ்ச்சிகள், பண்புகள், இயற்கைக் காட்சிகள், செயற்கைப் பொருட்கள் ஆகியவற்றை வாசகர் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தும் அழகியல் முறையாக வருணனை அமைந்துள்ளது.
- பாவண்ணன் கதைகளில் இயற்கைவருணனை, இடவருணனை, உடல்வருணனை, உள்ளவருணனை ஆகியவை அமைந்துள்ளன.
- பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் இலக்கிய உரையாடல், பேச்சுமொழி உரையாடல், கலப்புமொழி உரையாடல் ஆகியவற்றைக் காணமுடிகிறது.
- விளிம்புநிலை வாழ்வை எழுதுதல், தலித்துகளின் வாழ்வை எழுதுதல், தொன்மங்களை மறுவாசிப்பு செய்தல், இயற்கையை எழுதுதல்,

யதார்த்தத்தை எழுதுதல், முற்போக்காக எழுதுதல், சிறுவர்களின் உலகை எழுதுதல், மனிதஉறவுகளை எழுதுதல், துன்பியலை எழுதுதல், மனித நேயத்தை எழுதுதல் ஆகிய எழுத்து முறைகளைப் பாவண்ணனிடம் காணமுடிகிறது.

- குமாரவனம், ஏவாளின் இரண்டாம் முடிவு, வாசவதத்தை, அன்னை, முற்றுகை ஆகிய கதைகள் தொன்மங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.
- சிலப்பதிகார, இராமாயணத் தொன்மங்களைப் பாவண்ணன் மறுவாசிப்பு செய்துள்ளார்.
- பாவண்ணன் மனிதர்களின் கதையை எழுதுமிடங்களில் இயற்கை அதன் பின்னணியாக இருந்து கதையை அழகியல் தளத்துக்கு அழைத்துச் செல்லுகிறது.
- பாவண்ணன் நம்பமுடியாத அதீத பாத்திரங்களைப் படைக்காமல் உலகில் இயல்பாகக் காணும் சக மனிதர்களையே பாத்திரங்களாக்கியுள்ளார்.
- பாவண்ணன் சிறுவர்களின் விளையாட்டுக்கள், பேச்சு, பண்புகள், மனநிலை ஆகியவற்றைச் சிறுகதைகளுக்குள் கொண்டுவந்துள்ளார்.
- இயற்கையிடமிருந்து விலகிச் செல்பவர்கள், மனிதனிடமிருந்து விலகிச் செல்பவர்கள், இயற்கையிடமிருந்தும் மனித உறவுகளிலிருந்தும் தம்மைத் துண்டித்துக் கொண்டவர்கள் ஆகிய மனிதர்களைக் காட்டி மனிதஉறவுகளில் ஏற்படும் பின்னடைவைப் பாவண்ணன் விளக்கியுள்ளார்.
- பாவண்ணனிடம் துன்பியல் உள்ளடக்கங்களே பெரும்பான்மையாகக் காணப்படுகின்றன.
- மனிதநேயம் இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறது என்பதைப் பாவண்ணனின் கதைகள் நிறுவுகின்றன.
- உலகத் தோற்றம் பற்றி ஆன்மீகம் அளிக்கும் விளக்கங்களும் விஞ்ஞானம் அளிக்கும் விளக்கங்களும் வேறுபட்டுத் திகழுகின்றன.
- தொடக்க கால மனிதநிலையை விலங்காண்டி நிலை, காட்டாண்டி நிலை, நாகரிக நிலை என மூன்றாக மானுடவியலாளர்கள் பகுக்கின்றனர்.
- மக்கள் கூட்டமானது குழுக்கள், இனக்குழுக்கள், இரத்தஉறவுடைய குலங்கள் என மூன்றாகப் பகுக்கப்படுகின்றன.
- ஒன்றாக இணைந்துள்ள மானிடக் குழு சமூகம் எனப்படுகிறது.

- மனிதன் பிறரைப்பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கியபோது சமுதாயம் உருவானது.
- தொடக்க காலச் சமுதாயம் இயற்கையைச் சார்ந்திருந்தது.
- வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலமானது பழைய கற்காலம் என்றும் புதியகற்காலம் என்றும் பகுக்கப்படுகின்றது.
- அரசியல், பொருளாதாரம், கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு, நாகரிகம், மதம், இனம், சாதிப் பாகுபாடுகள், கொள்கைகள், ஒழுகலாறுகள் ஆகிய அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதாகச் சமுதாயம் விளங்குகிறது.
- சமூகம் என்ற சொல்லுக்கு நிகராகக் குழுகாயம் என்ற சொல் தமிழில் இருந்தாலும் சமூகம் என்ற சொல்லே நிலை பெற்றுள்ளது.
- சமுதாயத்தோடு தனிமனிதன், படைப்பாளன் ஆகியோர் உறவு கொண்டு விளங்குகின்றனர்.
- இலக்கியம் சமுதாயத்தையும் சமுதாயம் இலக்கியத்தையும் பாதிக்கின்றன.
- இலக்கியம் என்பது சமூக யதார்த்தத்தை மட்டுமின்றி சமூகமாற்றத்தையும் கணக்கில் கொண்டு செயற்படுகின்றது.
- இலக்கியத்தில் சமூகப்பிராணியாகிய மனிதனின் உணர்வுகள், அனுபவங்கள், பாதிப்புகள், காலத்தேவைகள், ஆசைகள், மக்களின் விருப்பு வெறுப்புகள் முதலியவை வெளியிடப்படுகின்றன.
- இலக்கியங்கள் என்பவை கடந்த காலத்தின் சிந்தனை, நிகழ்கால வாழ்வியல், எதிர்காலக் கனவு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியுள்ளன.
- தற்காலச் சிறுகதைகளில் காதல், குடும்பம், சாதி, சமயம், தொன்மம், வரலாறு, அரசியல், கொலை, திகில், அமானுஷ்யம், விஞ்ஞானம், சமுதாயம் முதலிய உள்ளடக்கங்கள் காணப்படுகின்றன.
- பாவண்ணன் கதைகளில் கிராமங்களின் புவியியல் வருணனை, கிராமங்களில் காணப்படும் நாட்டுப்புறக்கலை, நாட்டுப்புற விளையாட்டு, வழிபாட்டு மரபுகள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள் முதலிவற்றைக் காணமுடிகிறது.
- பாவண்ணன் கிராமத்தின் மையப் பகுதியை மட்டுமின்றி அதன் விளிம்புப் பகுதியையும் காட்சிப் படுத்தியுள்ளார்.

- நாட்டுப்புறக் கலைகளில் கூத்து, நாடகம், பாம்பாட்டம், நாட்டுப்புறப் பாடல், நாட்டுப்புறக்கதை, ஆகியவற்றைப் பற்றிய புரிதலைப் பாவண்ணன் சிறுகதைகள் உருவாக்குகின்றன.
- கூத்துக்கலையை நிகழ்த்துபவர்கள் புராணக்கதைகளை மையமாக வைத்துக் கொள்வதைப் பாவண்ணன் கதைகளிலிருந்து அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.
- கிராமத்தில் நிகழ்த்தப்படும் நாடகங்களின் உள்ளடக்கமாகப் புராணமும், சமூகமும் அமைவதைப் பாவண்ணன் கதைகள் உணர்த்துகின்றன.
- நாடகக்கலைஞர்களின் வாழ்க்கை, நாடக வடிவம், நாடகத்தில் பாடலின் முக்கியத்துவம், இசைக்கருவிகளின் பங்கு, நாடகக்கலைஞர்களின் பலவீனம், கலைஞர்களின் தற்காலிக உறைவிடம், வாழ்வு ஆகியவற்றைப் பாவண்ணன் கதைகளிலிருந்து புரிந்து கொள்ளமுடிகிறது.
- மகுடி ஊதி பாம்பைப் போன்ற உடலசைவுடன் ஆடும் ஆட்டமாகப் பாம்பாட்டம் விளங்குகின்றது.
- கிராமத்துப் பெண்களிடம் நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் இன்னும் உயிர்த்துடிப்புடன் இயங்குவதைப் பாவண்ணன் சிறுகதைகள் சுட்டுகின்றன.
- பாவண்ணன் சிறுகதைகளின் ஊடே கதைக்குள் கதையாக வழக்கிலிருக்கும் நாட்டார் கதைகளை இணைத்துள்ளார்.
- கூழாங்கல்லை விழுங்கச் சொன்ன சாமியார்களின் கதை, வேணி மலையின் கதை, அங்காளம்மனின்கதை ஆகிய நாட்டுப்புறக்கதைகள் பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன.
- பாவண்ணன் சிறுவர்களின் மொழி, உளவியல், விளையாட்டு, நம்பிக்கைகள், பயங்கள், ஆர்வங்கள் ஆகியவற்றைத் தனது சிறுகதைகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.
- பந்து, எறிபந்து, ஊஞ்சல், கெடா சவாரி, குளத்து நீச்சல், கண்ணாமூச்சி, ஆபியம், ஓடிப்பிடித்தல், குளியல், கல்வீடு கட்டி விளையாடுதல், கபடி, ஓட்டப் பந்தயம், குட்டிக்கரணம் ஆகிய விளையாட்டுக்களைப் பற்றிய குறிப்புகளைப் பாவண்ணன் கதைகளில் காணமுடிகிறது.
- பாவண்ணன் தன் சிறுகதைகளில் விநாயகர், திரௌபதி அம்மன், ஐயனார், அம்மன் ஆகிய தெய்வங்களை வழிபடுவது பற்றி விளக்கியுள்ளார்.

- திருநீறு பூசி காத்துக்கருப்பை விரட்டுதல், தாயத்துகட்டுதல், எலுமிச்சம் பழம் தேய்த்தல், கூத்துக் கலைஞர்கள் வீசும் பூவை மடியிலேந்தி குழந்தை வரம் பெறுதல், நல்ல நாள் பார்த்தல், சோதிடம் பார்த்தல், ஆகிய நம்பிக்கைகளைப் பாவண்ணன் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.
- ஐயனாருக்குப் பொங்கல் வைத்தல், கூத்துக் கலைஞர்கள் விரதம் இருத்தல், காணிக்கை படைத்தல், மொட்டைபோடுதல் ஆகிய சடங்குகளைப் பாவண்ணன் காட்டியுள்ளார்.
- சாவுச்சடங்கு பற்றிய விவரிப்புகளைப் பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் காணமுடிகிறது.
- சோளரொட்டி, கேழ்வரகுக்கஞ்சி, பழஞ்சோறு, அரிசிக்கஞ்சி, கருவாடு, மீன் உணவு, மோர், கம்மங்கூழ், பயத்தம் பயிறு, புளிச்சோறு, புலால் உணவு, முட்டை தோசை, கத்தரிக்காய் குழம்பு, உப்புமா, அவித்த வேர்க்கடலை, பழஞ்சோறு ஆகிய உணவுவகைகளைப் பாவண்ணன் சிறுகதைகள் காட்டுகின்றன.
- பாவண்ணன் மக்களின் பேச்சு வழக்கிலுள்ள பழமொழிகளையும், சொல்நடைகளையும் பொருத்தமான இடங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளார்.
- பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் திருமணம், குடும்பம், சாதி, மதம், கல்வி, சட்டம், அரசு ஆகிய சமுதாய நிறுவனங்கள் பற்றிய பதிவுகள் இடம் பெற்றுள்ளன.
- திருமண அலங்காரம், வரனைத் தேர்ந்தெடுத்தல், அகமணம், புறமணம், ஒருதுணை மணம், பலதாரமணம், திருமணம் மீதான அதிருப்தி, திருமணமுறிவு, ஆகிய திருமணம் சார்ந்த உள்ளடக்கங்களைப் பாவண்ணன் கதைகளில் காணமுடியும்.
- இந்தியக் கலாச்சாரத்தில் திருமணச்சடங்கும் திருமணக் கொண்டாட்டமும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.
- திருமணவரனைப் பெற்றோர் தேர்ந்தெடுத்தல், பிள்ளைகள் தேர்ந்தெடுத்தல் எனும் இரண்டு வகை முறைகளைக் குறித்தும் பாவண்ணன் கதைகள் பேசியுள்ளன.
- அகமணம், புறமணம் என்ற இருவகை மணங்கள் குறித்துப் பாவண்ணன் விவரித்துள்ளார்.
- ஒருதுணை மணம் இந்தியக் கலாச்சாரத்திற்கேற்றதாய் அமைந்துள்ளது.

- பலதுணை மணம் என்பது சமூக ஒழுகலாறுகளை மீறுபவர்களால் பின்பற்றப்படுவதைப் பாவண்ணன் சிறுகதைகள் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.
- பலதுணை மணம் குழந்தைச் செல்வத்துக்காகவும், உடல் சுகத்துக்காகவும், அன்புக்காகவும் நிகழ்வதனைப் பாவண்ணன் சிறுகதைகள் எடுத்துரைக்கின்றன.
- பெண்கள் கணவனை விட்டு வேறு ஆடவரை மணப்பது குறித்த செய்திகள் பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் குறைவாக இடம் பெற்றுள்ளன.
- கணவனை உதறி வாழும் பெண்கள் இயற்கையாலும் சூழலாலும் தண்டிக்கப்படுவது போன்ற ஆண்மைய எழுத்தைப் பாவண்ணனிடம் சில இடங்களில் காணமுடிகிறது.
- பாவண்ணன் குடும்பத்தில் காணப்படும் சிக்கல்களாகச் சுதந்திரமின்மை, பொருளாதாரச் சுதந்திரமின்மை, சமமரியாதையின்மை, அலட்சியப் படுத்தப்படுதல், கருப்பு நிறம் புறக்கணிக்கப்படுதல், மாமியார் கொடுமை, சொல் வன்முறை, உடல் வன்முறை, உள வன்முறை ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறார்.
- பாலினப்பாகுபாடு, சித்திரவதை, அடக்குமுறை, அவதூறு, பலாத்காரம் ஆகிய முறைகளில் நிகழ்த்தப்படும் குடும்ப வன்முறைகள் குறித்துப் பாவண்ணன் விவரித்துள்ளார்.
- பாவண்ணன் பிற நிறுவனங்களை விட குடும்பம் என்ற நிறுவனத்துக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார்.
- பாவண்ணன் எழுதிய ‘பகை’ எனும் சிறுகதையைத் தலித்தியச் சிறுகதையாக மதிப்பிட முடிகிறது.
- கிராமத்தில் மட்டுமின்றி நகரத்தில் வாழும் படித்தவர்களிடமும், சாதியுணர்வு இருக்கிறது என்பதனைப் பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் எடுத்தியம்புகின்றன.
- பாவண்ணன் நாட்டார் சமயம் பற்றிய பதிவுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார். கிறித்தவ சமயம் பற்றிக் குறைவான பதிவுகளைத் தந்துள்ளார் எழுதியுள்ளார்.
- பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் கல்வியின் அவசியம், அரசுப்பள்ளி, கிராமத்துப்பள்ளி, நகரப்பள்ளி, ஆங்கில பள்ளி, சிறுபான்மையினர் பள்ளி,

மாற்றுத் திறனாளிகளுக்கான கல்வி, இருபாலர் பயிலும் பள்ளி, விளையாட்டுக் கல்வி, உயர்கல்வி ஆகிய செய்திகள் கல்வி என்ற பொருண்மையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

- சட்டம் ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்றும், மனிதாபிமானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல என்றும் பாவண்ணனின் கதைகள் விமர்சித்துள்ளன.
- பாவண்ணன் காட்டும் அரசியல்வாதிகள் அனைவரும் ஏமாற்றும் பண்புடையவர்களாக விளங்குகின்றனர்.
- பாவண்ணன் குழந்தைகள், பெண்கள், தொழிலாளர்கள், விளிம்பு நிலை மக்கள் ஆகியோருடைய சிக்கல்களைக் காட்டியுள்ளார்
- குழந்தைகளைத் தெருவில் வீசுதல், குழந்தைத் தொழிலாளர் சிக்கல் ஆகிய குழந்தைகள் சார்ந்த சிக்கல்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.
- வளர்ப்பு முறைவேறுபாடு, பாலினப் பாகுபாடு, பெண்கல்வி மறுக்கப்படுதல், பகடிவதை, பெண்களை உடலாகப் பார்த்தல், பாலியல் சுரண்டல், முதிர்கன்னியாய் வாழ்தல், வரதட்சணை, பெயர்த்துச் செல்லப்படுதல், முடிவெடுக்கும் உரிமையின்மை, புழங்குவெளி சுருக்கப்படுதல், ஆணாதிக்கம், உடல்வன்முறை ஆகிய பெண்களின் சிக்கல்களைப் பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் விவரிக்கின்றன.
- பாவண்ணன் இலக்கியங்களிலிருக்கும் பாலினப் பாகுபாட்டை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார்.
- பெண்கல்விக்குத் தடையாக வறுமை, வரதட்சணை போன்ற சமூகச்சிக்கல்கள் இருப்பதனைப் பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன.
- பெண்ணின் அந்தரங்க வருணனை, இரட்டை அர்த்தம், புணர்ச்சிக்கான அழைப்பு, அருவருப்பான வசை, கேலி, துன்புறுத்தல் ஆகியவற்றோடு தொடர்புடையதாகப் பகடிவதையைப் பாவண்ணன் காட்டியுள்ளார்.
- சிவப்பான பெண்கள், வெளி நாட்டுப் பெண்கள், இளம்பெண்கள், காதலிகள், நண்பிகள், உடன்பணிபுரியும் பெண்கள் ஆகியோரை உடலாகப் பார்க்கும் ஆண்கள் பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் பாத்திரங்களாகியுள்ளனர்.
- வரதட்சணை, அழகின்மை, விகாரமான உடல் அமைப்பு, பொறுப்பற்ற பெற்றோர், நோய், தோஷங்கள், பருவம் அடையாமை ஆகிய

காரணங்களால் முதிர்கன்னிகள் உருவாவதனைப் பாவண்ணன் கதைகளிலிருந்தும், உலகியல் தளத்திலிருந்தும் அறியமுடிகிறது.

- ஆணாதிக்கமானது அவமானப்படுத்துதல், சொல்வன்முறை, உடல்வன்முறை ஆகிய முறைகளில் வினைபுரிகிறது.
- தந்தை, உடன்பிறந்தோர், கணவன், மகன், பொதுசனம் ஆகியோர் பெண்களின் ஒழுக்கத்தைக் கண்காணிக்கின்றனர்.
- குடும்ப வன்முறையையும், உடல் வன்முறையையும் முன்வைக்கும் பாவண்ணனின் 'பொங்கல்' எனும் கதையில் வன்முறைக் காட்சிகள் சலிப்பூட்டும் அளவுக்கு மிகையாக இடம் பெற்றுள்ளன.
- குறைந்தகூலி, பாலின அடிப்படையிலான கூலி, முதலாளிகளின் அதிகாரம், அடிமைத்தனம், அதிகநேர உழைப்பு, விடுப்பின்மை, உடல் சார்வலிகள், தூக்கமின்மை, பாலியல் சுரண்டல் ஆகியவை தொழில்சார்ந்த சிக்கல்களாகும்.
- சலவைத் தொழில், கழிவறைகழுவும் தொழில், சர்க்கஸ் தொழில், கல்உடைத்தல், குதிரைவண்டி ஓட்டுதல், வியாபாரம், விவசாயம், வாகனம் பழுது பார்த்தல், தையல், தரகு, கூத்து, வங்கி வேலை ஆகிய தொழில் செய்வோர் பற்றிப் பாவண்ணன் பேசியுள்ளார்.
- குறவர்கள், வீதியில் ஆடுவோர், விவசாயக் கூலிகள், பிணங்களை எரிப்போர், நோயாளிகள், மனநிலை பிறழ்ந்தோர், மாற்றுத்திறனாளிகள் ஆகிய விளிம்புநிலையினர் பற்றிய பதிவுகள் பாவண்ணன் சிறுகதைகளில் காணப்படுகின்றன.
- பாவண்ணன் விலைமாதர்கள் பற்றிய சித்திரீப்பில் அவர்களுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டையே எடுக்கிறார்.
- வன்முறை புறமணத்தடை, இழிவுபடுத்தப்படுதல், சொல்வன்முறை, ஓரங்கட்டப்படுதல் ஆகிய சிக்கல்களைத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சந்திப்பதாகப் பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் குறிப்பிடுகின்றன.
- உணவின்மை, உடையின்மை, உறைவிடமின்மை, காலணியின்மை, உடல்நலமின்மை, மருத்துவ வசதியின்மை சட்ட உதவியை நாடவசதியின்மை, ஆகியவை ஏழைகளின் சிக்கல்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

- சுற்றுச்சூழல் சார்ந்த சிக்கல்கள், மொழிவெறி, இனவெறி, தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடு, போக்குவரத்து வசதியின்மை, கழிப்பறை வசதியின்மை ஆகிய பிற சிக்கல்கள் பற்றியும் பாவண்ணன் விளக்கியுள்ளார்.
- மலைகள் அழிக்கப்படுதல், காடுகள் அழிக்கப்படுதல், மரங்கள் அழிக்கப்படுதல், சுற்றுச்சூழல் மாசுபாடு, நகரமயமாக்கல் ஆகிய சுற்றுச்சூழல் சிக்கல்கள் குறித்துப் பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் பேசியுள்ளன.
- மொழி வெறியும், இன வெறியும் இணைந்தியங்குவதைப் பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் புலப்படுத்துகின்றன.